

**CAPCANE
DIABOLICE
ALE
MASONERIEI**

articole și eseuri

Radu Iacoboaie

**PITEȘTI
2013**

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE.....	7
1. <u>DESPRE CEI CE URĂSC DE MOARTE CREȘTINISMUL (ORTODOXIA)</u>	14
2. MASONII MAI CUNOSCUȚI DIN ROMÂNIA.....	20
3. EXEMPLE DE STRUCTURI SAU LOJE MASONICE.....	22
4. RECOMANDĂM ȘI VIZIONAREA UNOR DOCUMENTARE DE PE INTERNET.....	23
5. DOCUMENTARE PE INTERNET PRIVIND CIP-URILE ȘI EREZIA MASONICĂ A ECUMENISMULUI.....	25
6. MESAJ PE INTERNET DE LA „fight4romania”.....	26
7. IATĂ CU CE SE LAUDĂ ASTĂZI FRANCMASONII.. ..	27
8. DESPRE OBIECTIVELE SIONISMULUI MONDIAL.....	29
9. <u>ADEVĂRATA FAȚĂ A MASONERIEI.. DESPRE CRIMELE MASONERIEI</u>	31
10. SALARIAȚII DE LA ARPECHIM ȘI OLTCHIM, SACRIFICAȚI PENTRU INTERESE OBSCURE?.....	35
11. <u>MARILE CAPCANE ÎNTINSE OMULUI CONTEMPORAN</u>	37
12. <u>PLEDOARIA UNUI ROMÂN ÎMPOTRIVA GLOBALIZĂRII ȘI «SPĂLĂRII CREIERULUI»</u>	38
13. <u>NIMIC MAI FALS DECÂT AȘA ZISA NEIMPLICARE POLITICĂ A MASONERIEI!</u>	52
14. IPOCRIZIA, NEPĂSAREA ȘI LAȘITATEA NU SUNT ATITUDINI CREȘTINE! CE ESTE COMUNISMUL? CE ESTE GLOBALIZAREA?.....	53
15. INDIFERENȚA NOASTRĂ, CEA MAI CONCLUDENTĂ DOVADĂ A SUFLETULUI BOLNAV A OMULUI CONTEMPORAN.....	56
16. <u>ROMÂNIA ȘI ATACURILE SIONISMULUI</u>	58
17. <u>OCULTA MONDIALĂ PROMOVEAZĂ INTERNAȚIONALISMUL ȘI NOUA ORDINE MONDIALĂ</u>	62
18. OPINIA PUBLICĂ TREBUIE SĂ AFLE ADEVĂRUL: SE FAC PREGĂTIRI PENTRU AL TREILEA RĂZBOI MONDIAL!.....	64
19. INTELECTUALII DIN ROMÂNIA, CU PRECĂDERE CEI CREȘTINI ȘI ORTODOCȘI, TREBUIE SĂ IA <u>ATITUDINE PUBLICĂ</u> FAȚĂ DE ÎNCERCAREA ACTUALĂ A MASONERIEI DE A PRELUA CONTROLUL TOTAL ASUPRA ROMÂNIEI!	66
20. MASONERIA VREA SĂ PREIA CONTROLUL ASUPRA PREȘEDINȚIEI ȘI INSTITUȚIILOR IMPORTANTE PRECUM: SRI, SIE, CONSILIUL SUPREM DE APĂRARE AL ȚĂRII, MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE Ș.A.	72
21. <u>ROMÂNIA NU VA FI ÎNGENUNCHEATĂ DIN NOU DE MASONERIE! NU PUTEM ACCEPTA SCLAVIA NIMĂNUI!</u>	74
22. CERCETAȚI PUȚIN MASS-MEDIA ROMÂNEASCĂ ȘI VEȚI AVEA MULTE SURPRIZE!.....	79
23. EXISTĂ TERORISM INTERNAȚIONAL SAU IMPERIALISM AMERICAN DIRIJAT DE MASONERIE?.....	81
24. ISTORIA ROMÂNIEI ESTE <u>FALSIFICATĂ</u> PENTRU A FI PE PLACUL EUROPEI ȘI MASONERIEI	83
25. <u>NOI, ROMÂNII, AM ÎNVĂȚAT OARE CEVA DIN EXPERIMENTUL MALEFIC AL COMUNISMULUI?</u>	87
26. PE CINE MAI BÂNTUIE HIMERA COMUNISMULUI?.....	89
27. CÂT TIMP VOM MAI AȘTEPTA CANONIZAREA SFINȚILOR ÎNCHISORILOR,	

MARTIRI AI POPORULUI ROMÂN DIN TEMNIȚELE COMUNISTE?.....	90
28. <u>NU UITAȚI EXPERIMENTUL DE LA PITEȘTI!</u>	91
29. CE S-A ÎNTÂMPLAT DE FAPT ÎN ÎNCHISOAREA DE LA PITEȘTI ÎNTRE ANII 1949-1951?.....	92
30. REEDUCAREA DE LA PITEȘTI – O ACȚIUNE VĂDIT ANTILEGIONARĂ.....	94
31. DESPRE SĂLBĂȚICIA TORTURILOR EXPERIMENTULUI DIABOLIC DE LA PITEȘTI.....	95
32. DE LA EXPERIMENTUL REEDUCĂRII LA ROBOTIZAREA OMULUI CONTEMPORAN.....	97
33. ASISTĂM LA O TERIBILĂ REEDUCARE PRIN MASS-MEDIA ASERVITĂ GLOBALISMULUI!.....	100
34. COMUNISMUL NU DISPARE CU UNA CU DOUĂ!.....	102
35. VOM AVEA DIN NOU O RESTAURAȚIE A NEOCOMUNISMULUI ÎN ROMÂNIA?.....	104
36. MAREA DIVERSIUNE A MASONERIEI: «NAȚIONAL-COMUNISMUL» SAU NAȚIONALISMUL CONFISCAT, TRUCAT ȘI MANIPULAT	106
37. <u>NAȚIONALISMUL ÎN SPIRITUL ADEVĂRULUI</u>	108
38. CINE SUNT CEI CARE AU TRANSFORMAT POLITICA DINTR-O ARTĂ A GUVERNĂRII ÎNTR-O ARTĂ A COMPROMISULUI?.....	116
39. CUM S-A IMPLICAT OCULTA ÎN CAMPANIA ELECTORALĂ A UNIUNII SOCIAL LIBERALE?.....	118
40. VINERI, 6 IULIE 2012 – ZIUA MÂNIEI ȘI RĂZBUNĂRII.....	120
41. MIZA SAU ADEVĂRATELE MOTIVE ALE SUSPENDĂRII PREȘEDINTELUI.....	122
42. CUM A CÂȘTIGAT UNIUNEA SOCIAL LIBERALĂ ALEGERILE PARLAMENTARE DIN 9 DECEMBRIE?.....	125
43. CORUPȚIA SE REGĂSEȘTE ÎN CONTINUARE MAI ALES ÎN PARTIDUL SOCIAL DEMOCRAT.....	127
44. USL ȘI „SCHIMBAREA PÂNĂ LA CAPĂT!”.....	128
45. MINCIUNA – STRATEGIA DE LUPTĂ A LIDERILOR UNIUNII SOCIAL LIBERALE (Hoțul strigă: Prindeți hoțul!).....	130
46. AU PROMIS CĂ REFERENDUMUL VA FI UNUL CORECT!... ..	133
47. ESTE REPREZENTAT POPORUL ROMÂN DE LIDERII UNIUNII SOCIAL LIBERALE? (despre ipocrizia puterii).....	137
48. REGALITATEA VA SALVA OARE ROMÂNIA?.....	140
49. EXISTĂ O LEGĂTURĂ ÎNTRE TITLUL DE DOCTOR HONORIS CAUSA, ECUMENISM, CASA REGALĂ DIN ROMÂNIA ȘI OCULTA MONDIALĂ.....	142
50. SCRISOARE DESCHISĂ ADRESATĂ ÎN PRIMUL RÂND POLITICIENILOR ROMÂNI ȘI CONSILIERILOR LEGISLATIVI.....	144
51. SCRISOARE DESCHISĂ CĂTRE DOMNUL PREȘEDINTE TRAIAN BĂSESCU.....	147
52. DOUĂ PERICOLE DE O GRAVITATE EXCEPȚIONALĂ PENTRU ROMÂNIA: AVORTURILE ȘI MICROCIPIRILE!.....	150
53. OAMENI BUNI, GÂNDIȚI-VĂ FOARTE SERIOS DACĂ PUTEȚI ACCEPTA MICROCIPIRILE ÎN ACTE ȘI APOI PRIN IMPLANT!.....	153
54. TREBUIE SĂ NE RECUCERIM INDEPENDENȚA ȘI TOTODATĂ SĂ NE PĂSTRĂM LIBERTATEA!.....	155
55. NUMAI ÎMPREUNĂ VOM PUTEA LUPTA PENTRU LIBERTATEA, DEMNITATEA,	

MÂNTUIREA NOASTRĂ ȘI A COPIILOR NOȘTRI!.....	159
56. CONȘTIENȚIZĂM NOI PE DEPLIN PERICOLUL EXTREM PE CARE ÎL REPREZINTĂ UTILIZAREA MICROCIPIURILOR PE OAMENI?.....	161
57. LA CE CONCLUZII AJUNGEM ANALIZÂND OBIECTIV PROBLEMA MICROCIPIURILOR ȘI CONTROLULUI TOTAL?.....	162
58. URIAȘA MANIPULARE A OMULUI CONTEMPORAN	165
59. INVAZIA ECONOMICĂ ȘI CULTURALĂ A OCCIDENTULUI.....	166
60. DOAR CÂTEVA ÎNTREBĂRI ALE UNUI CREȘTIN REVOLTAT FAȚĂ DE CEEA CE SE PETRECE ASTĂZI ÎN LUME.....	169
61. <u>OFENSIVA MASONERIEI ÎMPOTRIVA TINERETULUI ȘI ORTODOXIEI ESTE O CERTITUDINE!</u>	171
62. CUM RĂSPUNDEM NOI OFENSIVEI ACTUALE ÎMPOTRIVA ORTODOXIEI?.....	191
63. DATORIA DE A-L MĂRTURISI PE HRISTOS.....	193
64. FRAȚI ROMÂNI, VA TREBUI SĂ NE APĂRĂM ÎMPREUNĂ LIBERTATEA, IDENTITATEA, CREDINȚA ȘI NEAMUL!.....	194
65. UN ATAC FĂRĂ PRECEDENT ÎN MASSMEDIA ÎMPOTRIVA BISERICII ORTODOXE DIN ROMÂNIA!.....	196
66. SĂ RENUNȚĂM LA COMODITATE ȘI FORMALISM.....	198
67. LUAȚI AMINTE LA PILDA TUTUROR CELOR CARE L-AU MĂRTURISIT PE HRISTOS.....	200
68. ORTODOXIA – ANTIDOTUL TUTUROR MALADIILOR DE CARE SUFERĂ LUMEA CONTEMPORANĂ.....	201
69. ROMÂNII DE ASTĂZI, ÎNTRE SĂRĂCIA MATERIALĂ ȘI CEA SPIRITUALĂ.....	205
70. TREBUIE SĂ FACEM CEVA ÎMPOTRIVA REEDUCĂRII TINERILOR DIN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ.....	207
71. NU INTERNETUL DĂUNEAZĂ GRAV ORTODOXIEI.....	209
72. RELIGIA ȘI ȘTIINȚA NU SUNT DELOC ÎN OPOZIȚIE, CI COMPLEMENTARE.....	212
73. DE CE ESTE IMPORTANTĂ PARTICIPAREA CREȘTINILOR LA SFÂNTA LITURGHIE?.....	213
74. IUBIREA DE AVERE ATRAGE DUPĂ SINE LĂCOMIA LA MUNCĂ (MUNCA FĂRĂ DREAPTĂ SOCOTEALĂ).....	214
75. FRAȚI ORTODOCȘI, DESFRÂUL VA ATRAGE CEL MAI MULT SFÂRȘITUL LUMII.....	215
76. CINE SUNT CONTESTATARI ADEVĂRATEI ORTODOXII?.....	218
77. SFÂRȘITUL LUMII ȘI VENIREA ANTIHRISTULUI NU SUNT BASME DE ADORMIT COPIII.....	221
78. FEMEIA MODERNĂ ESTE CREAȚIA MASS-MEDIEI CONTROLATĂ DE OCULTA MONDIALĂ.....	222
79. OARE ȘI STATUL ROMÂN ÎNCURAJEAZĂ IMORALITATEA ACORDÂNDU-NE DREPTUL LA PORNOGRAFIE?.....	224
80. ADEPȚII GLOBALIZĂRII ȘI DEVALORIZAREA CĂUTĂRII ADEVĂRULUI ȘI SENSULUI VIEȚII.....	226
81. CE FEL DE <u>DIVERTISMENT</u> PROMOVEAZĂ MASONERIA ÎN MASS-MEDIA INTERNAȚIONALĂ?	229
82. EMISIUNEA-TOP (TVR 1) „<u>MARI ROMÂNI</u>”, PARTE DINTR-UN PROGRAM GLOBALIST, UN EXEMPLU DE MANIPULARE ÎN SERVIREA INTERESELEI MASONICE	

<i>(DEMOLAREA UNOR VALORI ȘI PROMOVAREA SAU MARKETINGUL ALTOR VALORI – GEN CAROL I, RICHARD WURMBRAND ȘI ALȚII)</i>	231
83. ÎNCĂ O LECȚIE CARE NU SE ÎNVĂȚĂ ÎN ȘCOALĂ: MAREA TRĂDARE A LUI ALEXANDRU IOAN CUZA DE CĂTRE <u>MONSTRUOASA COALIȚIE</u>	239
84. NU VĂ LĂSAȚI MANIPULAȚI NICIODATĂ! PĂSTRAȚI-VĂ MEREU INTACTĂ LUCIDITATEA ȘI DEMNITATEA!	243
85. FINALA CICLULUI DE EMISIUNI „MARI ROMÂNI” DE LA TVR 1	252
86. CAPITALISMUL DE TIP IMPERIALIST SAU DICTATURA EXTREMEI DREPTE OCCIDENTALE	257
87. DEMONII SUNT PRINTRE NOI. ÎNTOARCEREA OMULUI LA INSTINCTELE PRIMARE ȘI SĂLBATICE?	263
88. COMUNICAREA PRIN INTERMEDIUL CULTURII. MISIUNEA CULTURII ÎN LUMEA CONTEMPORANĂ.....	264
Comunicarea inadecvată și degradarea culturii	
Comunicarea prin intermediul culturii. Misiunea culturii în lumea contemporană	
Și totuși, fără cultură nu se poate!	
O palmă dată culturii române: demolarea lui Eminescu	
Starea deplorabilă a comunicării. Rolul intelectualului și a presei culturale	
89. MODERN ȘI TRADIȚIONAL ÎN MODUL DE VIAȚĂ AL ROMÂNILOR PREZENȚI ÎN STRĂINĂTATE	276
Introducere. Precizări conceptuale	
Adoptarea de către tot mai mulți români a modului de viață și de gândire occidental?!	
90. SĂ CINSTIM CUM SE CUVINE MEMORIA EROILOR NEAMULUI ROMÂNESC.....	281

ARTICOLE PUBLICATE:

1. „MUNTELE MĂRTURISITOR” – O ISTORIE DESPRE MUNȚI ȘI OAMENI CU DESTIN.....	282
2. PERSUASIUNEA ȘI MANIPULAREA.....	284
3. CREDEȚI CĂ SUNT INCOMPATIBILE CULTURA ȘI CREDINȚA?.....	290
4. DESPRE CALITĂȚILE ȘI DEFECTELE ROMÂNILOR	293
5. CÂTEVA RÂNDUIELI BISERICEȘTI PENTRU CREȘTINUL ORTODOX.....	296
6. AVORTURILE ÎN CONTEXTUL GLOBALIZĂRII.....	301
7. TIMPUL ÎNTOARCERII LA DUMNEZEU.....	305
8. CUVÂNT CĂTRE TINERII ȘI PROFESORII DE ASTĂZI	307
9. IMPLICAȚIILE PROFUNDE ALE ACCEPTĂRII PROSTITUȚIEI SAU DESCHIDERII CASELOR DE TOLERANȚĂ.....	310
10. NU TREBUIE SĂ CONDAMNĂM MATERIALISMUL CARE DOMINĂ LUMEA CONTEMPORANĂ?.....	313
11. DESPRE MANIPULARE: SPĂLAREA CREIERULUI ȘI REEDUCAREA TINERILOR DIN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ.....	315
12. DE CE NU MAI MERG TINERII LA SFÂNTA BISERICĂ?.....	317
13. CE REPREZINTĂ «EMO» ȘI MAI ALES DE CE SE SINUCID TINERII «EMO»?.....	319
14. EXTINDEREA DROGURILOR NE LASĂ ABSOLUT INDIFERENȚI?.....	320
15. „GLADIATOR” CONȚINE UN MESAJ CARE INVITĂ LA REFLECȚII PROFUNDE.....	322
16. O VIZITĂ ÎN SFÂNTUL MUNTE ATHOS – GRECIA.....	324
17. SĂ VORBIM DESCHIS DESPRE ADEVĂRATELE CAUZE ALE CRIZEI MONDIALE	

CONTEMPORANE.....	327
18. SINUCIDAREA ESTE VICTORIA ANTIHRISTULUI.....	329
19. PRIN ADEVĂR NE DOBÂNDIM LIBERTATEA ȘI MÂNTUIREA!.....	333
20. CREȘTINII ADEVĂRAȚI VOR TREBUI SĂ-L MĂRTURISEASCĂ MAI MULT PE HRISTOS.....	335
21. PUTEM OARE SĂ CREDEM CU ADEVĂRAT CĂ BANII NE ADUC FERICIREA SAU O ÎNTREȚIN?.....	336
22. FEMEILE ȘI TINERII DE ASTĂZI, ÎNCOTRO?.....	338
23. EXISTĂ ȘI DROGURI ATIPICE SAU NECONVENȚIONALE.....	340
24. PÂNĂ ȘI MONAHISMUL ESTE PUS ÎN PERICOL!.....	342

ARTICOLELE CELE MAI RECENTE

91. LEGALIZAREA HOMOSEXUALITĂȚII VA DESCHIDE CUTIA PANDOREI!.....	344
92. TIMPUL MĂRTURISIRII ADEVĂRULUI!.....	346
93. MĂRTURISIȚI ADEVĂRUL DESPRE MIȘCAREA LEGIONARĂ!.....	355
94. REEDUCAREA ACTUALĂ PREGĂTEȘTE OMENIREA PENTRU ACCEPTAREA DICTATURII GLOBALE.....	359
95. SATANISMUL, PREZENT MAI ALES ÎN COMUNISM (scopul nedeclarat al comunismului este lichidarea creștinismului).....	361
96. <u>IUBIȚI FRĂȚI ORTODOCȘI, NU PRIMIȚI NOILE BULETINE ELECTRONICE!</u>	363
97. MASONERIA - ORGANIZAȚIA CARE LUPTĂ PRIN TOATE MIJLOACELE ÎMPOTRIVA ORTODOXIEI (<u>PENTRU MASONERIE, CREȘTINISMUL A AJUNS SĂ ÎNSEMNE FUNDAMENTALISM ȘI SPIRIT RETROGRAD</u>).....	365
98. CE ÎNSEAMNĂ A FI CU ADEVĂRAT ORTODOX?.....	369
99. <u>EDUCAȚIA CREȘTINĂ ESTE O PRIORITATE</u> (prin reeducarea tinerilor se va edifica lumea globalizată de mâine).....	371
100. <u>A FOST MASON ALEXANDRU IOAN CUZA?</u>	381
101. <u>FRĂȚI ORTODOCȘI, ROMÂNIA ESTE ÎNTR-ADEVĂR PE MARGINEA PRĂPASTIEI!</u>	388
102. <u>CINE SUNT CEI CARE AU COMANDAT ASASINAREA UNOR MARI PERSONALITĂȚI ROMÂNESTI?</u>	390
103. <u>ÎN ROMÂNIA NU A EXISTAT UN HOLOCAUST AL EVREILOR!</u>	393
104. <u>ADEVĂRATA ELITĂ NU-ȘI TRĂDEAZĂ NICIODATĂ NEAMUL DIN CARE FACE PARTE</u>	396
105. <u>SUBMINAREA DIN INTERIOR A BISERICILOR ORTODOXE PRIN IERARHII ȘI PREOȚII CĂZUȚI ÎN EREZII</u> 6 aprilie 2014 (duminica Sfintei Maria Egipteanca).....	398
106. <u>SUBMINAREA ECONOMIEI NAȚIONALE A ROMÂNIEI DE CĂTRE OCULTA MONDIALĂ</u> 8 aprilie 2014.....	401
107. <u>ADRIAN CIOROIANU - ADMIRATOR AL LUI KARL MARX ȘI PAPEI IOAN PAUL AL II-LEA, PROMOTOR AL NOII ORDINI MONDIALE ȘI A STATELOR UNITE ALE EUROPEI DUPĂ MODEL ȘI CU CONDUCĂTOR AMERICAN</u> 4 aprilie 2014.....	403
108. <u>DE CE NU TREBUIE SĂ PRIMEASCĂ ORTODOCȘII ACTELE CU CIP</u>	405
109. <u>SCRISOARE DESCHISĂ ADRESATĂ PR. MATEI VULCĂNESCU</u>	407

NOTĂ: Multe articole au apărut și pe internet (blogurile saccsiv, natiunea.ro, Lupul dacic, Art-emis ș.a.). Este posibil să fi fost publicate și altele, dar nu am cunoștință despre publicarea lor.

CUVÂNT ÎNAINTE

Volumul de debut *Ce se întâmplă în România? Un proces al comunismului, globalizării și materialismului societății de consum. Criza de morală a conducătorilor*, apărut în două ediții în 2004 și 2005 și considerat a fi o lucrare atipică și interdisciplinară, a trasat de fapt obiectul cercetărilor și analizelor personale care nu au făcut decât să aprofundeze mereu tematica complexă a comunismului și globalismului, concretizate în același timp într-o serie de articole publicate și nepublicate reunite în volumul de față, precum și în mai multe antologii cuprinzând texte alese și comentarii.

Din mai multe motive am decis să lansez toate aceste lucrări din ultimii opt ani într-un mod neconvențional pe suport electronic (CD) dar și pe Internet. Iată și motivația. Nu am convingerea că se va găsi o editură care să aibă curajul de a lansa volume cu subiecte tabu pentru mass media românească. Nu cred că editura ar putea să-și recupereze investițiile, în condițiile în care se citește tot mai puțin din ceea ce nu ține de specialitatea fiecăruia și se cumpără tot mai puține cărți. În al treilea rând, în acest mod prin expunerea lor pe CD și Internet, informația poate ajunge în totalitate mai ușor la publicul larg, în special la cel interesat de aceste probleme majore pentru destinul omenirii. Desigur, voi încerca să le public și în modul convențional, căutând un sponsor care să fie dispus în acest sens. Dacă aș dori să le public pe cheltuiala proprie, chiar la un tiraj modest, suma ar fi imensă.

Nu cred că se citesc multe lucrări în format electronic, dar bibliotecile publice deja au în vedere crearea unei evidențe și unui format electronic pentru toate volumele. Oricum, aceste lucrări pot fi descărcate de pe Internet sau printate pe suport de hârtie.

Trebuie să mai precizez faptul că, am adăugat articolele nepublicate și în curs de publicare, chiar la începutul acestui volum, deoarece unele sunt mai recente și mai consistente sau mai sensibile prin subiectele alese sau abordare, neputând să fie publicate atât de ușor în presă.

Mărturisesc că în aceste lucrări și articole, care au abordat importante probleme de interes general, am încercat să demontez așa zisa „Teorie a conspirației” (sintagmă concepută de altfel tocmai de masoni, pentru ca deconspirarea planurilor și complotului lor la scară globală să nu se bucure de credibilitate!) și să scot în evidență ipocrizia care caracterizează masoneria (vezi filmul documentar cu Antonie Iorgovan, senatorul asasinat în mod evident de ocultă conform principiului talmudic „Pe cel mai bun dintre creștini, ucide-l”, accesând site-ul [fight4romania](http://fight4romania.com), mai întâi filmul Mesaj și apoi cu link în dreapta filmul respectiv).

Senatorul Antonie Iorgovan a încercat să demonstreze cu argumente juridice, că masoneria este anticonstituțională, acționează împotriva statului (atentând la siguranța statului și democrației!) și reprezintă o organizație extrem de periculoasă în consecință, care nu merita să fie declarată prin lege (sub regimul lui Iliescu și Năstase, în 2004) societate de utilitate publică (sponsorizată adică de la bugetul de stat!). A fost iradiat și a murit de pancreatită. Și de ce credeți oare, că scriitorul Ioan Petru Culianu, care a fost asasinat și el (dar în SUA), considera atunci că în Occident manipularea era încă de două ori mai mare decât în regimul comunist?

Am încercat să scot în evidență imoralitatea, implicațiile vaste în diverse domenii și capacitatea distructivă a francmasoneriei, folosind logica și rațiunea, informația și cunoașterea, propriile arme ale acesteia. Francmasoneria însăși este o sectă, dar una secretă, mult mai puternică decât toate celelalte și mult mai influentă, care de fapt sponsorizează și alte secte pentru a lovi în ortodoxie. Masonii sunt până la urmă vrednici urmași ai vechilor farisei și cărturari din Vechiul Testament, cei care au cerut răstignirea Mântuitorului Iisus Hristos, negându-i dumnezeirea, ipostaza de Fiu al Lui Dumnezeu. Iar astăzi, se organizează în loji secrete (discrete în aparență doar, adică transparente), pretinzând că urmăresc progresul și bunăstarea omenirii. Este știut însă faptul, că abia de la gradul 33 în sus, ei se

închină pe față lui Lucifer, adică diavolului și că foarte puțini au rămas în viață după ce s-au retras.

Am încercat pe cât posibil, în modestul meu demers (față de complexitatea fenomenului) să ofer și un răspuns ortodox la marile provocări ale lumii contemporane, totodată capcane ale francmasoneriei (oculte mondiale): comunismul, globalismul (globalizarea), ecumenismul, atacurile tot mai evidente îndreptate împotriva ortodoxiei, familiei, tinerilor, tradiției, culturii etc., arătând că toate acestea sunt opera masoneriei.

Am încercat să tratez în articole și antologii, și câteva momente istorice puțin cunoscute publicului larg din România, legate de personalitatea complexă a lui Mihai Eminescu (asasinat de apropiați ai săi, vânduți oculte mondiale și autohtone, precum Titu Maiorescu, și prezentat atât diferit față de realitate, atât de către istoriografia comunistă, cât și de actualele manuale, de site-ul de pe internet, accesând motorul de căutare google, etc.), a domnitorului arestat și exilat cu forța Alexandru Ioan Cuza (adevăratul fondator al României moderne, iar nu Carol I), confruntarea inegală dintre Mișcarea Legionară (unică în Istoria României și a lumii, de factură populară și naționalistă, în sensul bun al cuvântului, cât timp a trăit Căpitanul ei, Corneliu Zelea Codreanu, ucis și el împreună cu liderii mișcării de către regele Carol al II-lea, folosindu-se de prim-ministrul Armand Călinescu) și francmasonerie ș.a.m.d., pentru a populariza o serie de informații deosebit de importante pentru istoria noastră.

Vom mai descoperi că sub influența unor ideologii satanice, evreii sioniști (cei care conduc la vârf francmasoneria), avizi după puterea mondială și dominarea tuturor popoarelor (conform dogmei străvechi a poporului ales), sunt cei care au inventat **sistemele totalitare ucigase** precum:

- **NAZISMUL** (înarmându-l pe Adolf Hitler și organizând sistematic exodul în masă al evreilor, după război, spre statul Israel fondat în 1948);

- **COMUNISMUL** (care din 1917 a secerat în întreaga lume peste 320 de milioane de vieți omenești!; iar alte miliarde de oameni au trecut prin torturi și închisori, privațiuni greu de imaginat și de cuantificat etc.);

- **GLOBALISMUL ACTUAL** (care are ca țintă dictatura mondială, acționând fățiș și pe căi oculte în scopul unificării/înglobării statelor lumii la nivel economic, politic și religios - prin **ECUMENISM** etc).

Să reținem că ecumenismul, care este expresia ideologiei masonice în plan religios, numit de părintele profesor Dumitru Stăniloae „produs al masoneriei”, constituie un adevărat cal troian pentru Ortodoxie, o capcană abilă întinsă credincioșilor ortodocși de pretutindeni, sub masca toleranței și dialogului ecumenic. Iar comunismul este tot opera masoneriei.

Noi chiar avem cu toții o datorie sfântă și o mare responsabilitate față de tineretul nostru și generațiile viitoare. Dacă îi vom întreba pe tineri și chiar pe unii dintre studenți despre comunism, globalizare, reeducare, manipulare, spălarea creierului, vom primi cu certitudine multe răspunsuri complet nesatisfăcătoare. Percepția lor reflectă destul de fidel poziția partizană a mass mediei aservită globalizării, care deformează adevărul, îl cenzurează și adeseori seamănă multă confuzie sau falsitate în mintea oamenilor.

Noi putem explica cu luciditate și claritate de ce sunt distructive și malefice comunismul și globalismul actual, atât de asemănătoare în fondul lor, fiind impregnate cu o ideologie profund anticreștină. Ceea ce s-a schimbat mult astăzi este forma, în special forma de constrângere. Dacă în comunism exista la noi o constrângere directă, un regim de teroare și exterminare fizică (regimul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej), urmat apoi de un regim de privațiuni, de teroare și tortură psihică prin inocularea fricii colective (regimul lui Nicolae Ceaușescu), în globalism constrângerea este indirectă și disimulată, însă mult mai eficientă, folosindu-se de noile tehnologii împotriva omului. Și este într-adevăr mult mai greu să te împotrivești unui dușman nevăzut, care te supraveghează și îți strecoară lent și perfid

otrava lui. Reeducarea ce s-a experimentat la Pitești, apoi la Gherla și Aiud, omenirea o trăiește astăzi sub o nouă formă la nivel mondial!

Iar tinerii trebuie să conștientizeze până nu este prea târziu, că actualul globalism (capitalism de tip corporatist) promovat de către sionismul internațional este chiar mai distructiv decât comunismul (ambele sisteme fiind în esența lor antidemocratice și satanice), urmărind disoluția statului până la desființare, familiei, valorilor creștine și naționale, precum și faptul că tocmai prin reeducarea și manipularea lor (prin mass-media în special) se va edifica lumea globalizată de mâine și dictatura mondială preconizată.

Prin GLOBALIZARE se impune treptat nu numai controlul absolut, imprimarea unor pseudovalori, ci și alienarea, înstrăinarea omului față de ceilalți semeni și față de Dumnezeu, încât el să cadă cât mai mult în deznădejde și chiar sinucidere.

Putem spune că **OMUL NOU GLOBALIZAT** este: desacralizat/ateu, apatrid, depersonalizat, consumerist, însingurat (deși printre oameni), ușor de manipulat, fără simț critic/obiectiv.

Masoneria atacă nu numai Biserica Ortodoxă, ci și statul, toate instituțiile tradiționale, manevrând totul după bunul plac acestea pentru a întrona Noua Ordine Mondială.

Deși cunosc care a fost soarta celor care au îndrăznit să spună adevărul despre francmasonerie și comunism, sau au militat în slujba țării lor (precum dramaturgul Schiller, poetul Goethe care s-a dezis de masonerie, Alexandru Ioan Cuza, Mihai Eminescu, Nicolae Labiș, Octavian Goga, Corneliu Zelea Codreanu, scriitorul Ioan Petru Culianu, senatorul Antonie Iorgovan, președinții americani Abraham Lincoln și J.F. Kennedy – ultimul pronunțându-se pentru încetarea războiului din Vietnam și împotriva societăților secrete, precum și mulți, mulți alții), îmi asum orice risc pentru că sunt în definitiv un creștin ortodox. Moartea nu este nicidecum capătul drumului, ci o punte către veșnicie și începutul unui nou drum.

„În clipa când vom privi moartea ca pe o perspectivă a splendorii vom deveni cu adevărat creștini...” Iată ce cuvinte a lăsat posterității părintele Mitropolit Bartolomeu Anania, care vedea moartea ca o punte spre veșnicie. Domnia sa ne mai spunea, că *„noi nu credem în moarte, ci în Înviere!”*, că *„a ști este bine, a înțelege este frumos, dar a participa este ceea ce ne lipsește cel mai mult...”* Este vorba cu alte cuvinte despre trăirea autentică a ortodoxiei.

Mărturisesc că nu am fost și nu sunt membru al Mișcării Legionare și nici nu sunt convins că ar mai exista în zilele noastre în mod real o asemenea mișcare națională de reînviere a neamului românesc. Dar, ca simplu istoric autodidact și autor de cărți și articole, pot afirma că legionarismul a mers într-adevăr pe linia gândirii eminesciene. Chiar și denumirea de Garda de Fier (expresia politică a Mișcării Legionare) a fost inspirată din scrierile lui Eminescu.

Iată, în acest sens, un pasaj din volumul „Mihai Eminescu un mare precursor al legionarismului românesc” (Ed. a II-a, Ed. ”Armatolii”, Cetatea Eternă, 1951): *„Pentru Eminescu, apariția unei mâini energice era o necesitate istorică. «Un remediu radical – scrie el – ar fi numai o mână de fier, dreaptă și conștientă de țelurile ei bine hotărâte, care să inspire tuturor partidelor convingerea că statul român moștenit de la zeci de generații, care au luptat și suferit pentru existența lui, formează moștenirea altor zeci de generații viitoare, și că nu e jucăria și proprietatea exclusivă a generațiilor actuale. Acest sentiment istoric al naturii intrinsece a statului și trebuința mână de fier îi lipsesc însă din nefericire, încât departe de a vedea existența statului asigurată prin cârmă puternică și prevăzătoare a tot ce poate produce nația mai viguros, mai onest și mai inteligent, suntem din contra avizați de a aștepta siguranța acestei existențe de la mila sorții, de la pomana împrejurărilor externe, care să postuleze fînța poporului român ca o necesitate internațională.»* (din Scrieri politice, vol. I, p.343)”

Faptul că, astăzi Mihai Eminescu este tot mai marginalizat în sistemul de învățământ și în mass media (impus doar ca poet național), că Emil Cioran este separat de volumul său „Schimbarea la față a

României” și de legionarism, că nu se vorbește de apartenența lui Mircea Eliade la această mișcare și de admirabila sa carte în două volume „Profetism românesc” iar Mișcarea Legionară este în continuare un subiect tabu și foarte rar adus în discuție, mă determină să cred cu convingere, că nu se dorește nici astăzi reabilitarea adevărului istoric în urma rescrierii istoriei de către comuniști. Ceea ce înseamnă practic faptul că noi nu ne-am debarasat cu totul de comunism, care a reprezentat cea mai neagră pată din istoria noastră și una din cele mai mari tragedii existențiale pentru poporul român. E suficient poate să precizez că de la apariția lui, comunismul a făcut în întreaga lume peste 320 de milioane de victime și mult mai mulți au suferit torturi și privațiuni de tot felul. Iar sondaje recente ne spun că mulți români regretă comunismul și nivelul de trai de atunci?!...

Precizez pentru a înlătura orice confuzie, că nu sunt antisemit (împotriva arabilor, care sunt semiți) și nici împotriva tuturor evreilor. Când m-am referit la aceștia din urmă, am avut în vedere oligarhia evreiască și evreii extremiști (sioniștii care îl așteaptă încă pe Mesia, ca împărat al acestei lumi pe care ei să o conducă). De altfel, nici nu există antisemitism real în România, la cât de tolerant a fost și este poporul român. Să ne amintim numai că România a fost în timpul celui de-al doilea război mondial singura țară din Europa poate, care a adăpostit și nu a expulzat evreii către lagărele din Germania pentru a fi trimiși ulterior în Orientul Mijlociu sau Madagascar. Pentru aceasta ne-a mulțumit chiar președintele Israelului. Evreii care au fost preluați atunci (circa 300 000) de către ungurii horthyști din Ardealul ocupat de către ei nu au nicio legătură cu autoritățile statului român, care s-au retras în vara lui 1940 în urma Dictatului de la Viena. Iar sioniștii astăzi au curajul a ne cere nouă imense despăgubiri pentru fiecare dintre aceștia?!

Însuși Eminescu nu a fost antisemit, ci s-a opus în contextul de atunci acordării cetățeniei în masă evreilor (fiind de acord cu încetățenirea individuală, ca și în cazul altor cetățeni), precum și exploatarea poporului român de către evreii care au venit la noi trecând adeseori frontiera fraudulos. S-a opus pe cât i-a stat în putință statului cosmopolit pledând pentru întărirea statului național și unirea tuturor românilor (idealuri preluate de intelectualitatea română).

Nădăjduiesc că aceste eseuri-articole vor fi lecturate mai ales de către tineri (pentru că în fond ei reprezintă viitorul țării) și că le vor fi cât de cât folositoare, atât celor care sunt credincioși, cât și celor care n-au descoperit încă Adevărul și frumusețea Ortodoxiei. Recunosc că nu am niciun merit personal. Am făcut doar ceea ce mi-a dictat conștiința.

Mulțumesc tuturor celor m-au încurajat și sprijinit, mai cu seamă domnului Dumitru Oniga, poet creștin sucevean de o mare sensibilitate și modestie, asemenea lui Traian Popescu, Ion Gavrilă Ogoranu (care au suferit ani grei de detenție în pușcăriile comuniste și pe care am avut onoarea de a-i cunoaște personal).

Îmi exprim regretul că altădată, am ales unele texte aparținând unor autori precum Silviu Brucan și Vladimir Tismăneanu (evrei masoni), și am acordat credit teoriei încălzirii globale, având în vedere dezvăluirile mai recente a manipulării datelor științifice în scopuri politice.

Recomand însă cu căldură lectura volumului lui Virgiliu Gheorghe, Știința și războiul sfârșitului lumii. Fața nevăzută a tele-viziunii, (Ed. Prodromos, București, 2007), a lucrării istorice de excepție a lui Florin Mătrescu, Holocaustul Roșu (Ed. Irecson, București, 2008, trei volume, despre marele genocid comunist la nivel internațional și despre francmasonerie), a volumului Ecumenismul fără mască, scrisă de părintele grec Haralambie D. Vasilopoulos (Ediția a III-a), Profetism românesc (două volume) de Mircea Eliade, Schimbarea la față a României de Emil Cioran, La apusul libertății a părintelui Hristodul Aghioritul, precum și a cărților de învățătură ortodoxă de mare valoare precum Biblia (mai ales Noul Testament), Viețile Sfinților, Proloagele, Patericul, Filocalia și lucrările sfinților Părinți.

Pentru antologiile scrise și comentate, iată doar un singur fragment ilustrativ din cartea amintită mai sus, a domnului Virgiliu Gheorghe:

„Studiile lui Pavlov stau astăzi la baza tuturor tehnicilor de spălare a creierului, atât în sistemele concentraționare ale dictaturilor, cât și în sistemele democratice. În lagărele mai sus-amintite, victimele erau supuse sistematic la diferite stresuri psihice și fizice. Esențială era întreținerea unei oboseli cronice, a unui climat de spaimă, neliniște, agitație, teroare, distrugerea relațiilor personale, a încrederii în oameni, în general, slăbirea rezistenței interioare, umilirea, degradarea morală și inducerea sentimentului vinovăției. Pe acest fond, nu numai că se slăbea rezistența psihică a individului, se distrugea încrederea în toate valorile și relațiile din trecut, ci se și realiza așa-zisa spălare a creierului, începând procesul reeducării, adică inocularea noilor cunoștințe – produsul sau viziunea ideologiei cu care ei până atunci luptaseră. La Pitești, mai mulți legionari sau luptători anticomuniști, în urma reeducării, au ajuns nu numai să accepte preceptele comuniste, ci chiar s-au transformat în torționari ai colegilor lor. (Bordeianu: 2001) [...] **Omul reeducat este cel care nu mai gândește, nu mai reflectă, el acceptă și se supune orbește comandamentelor ideologice ale stăpânului sau ale stăpânirii, chiar dacă acestea sunt contrare logicii elementare, sunt inumane și absurde sau chiar sinucigașe. Reeducatul nu mai vede realitatea cu proprii ochi, ci cu cei ai ideologiei inoculate. Nemaiputând gândi singur, aprecia ce este bine și ce este rău, ce este alb și ce este negru, reeducatul așteaptă să i se spună de stăpânire cum stau lucrurile. [...] În concluzie, procesul spălării pe creier urmărește crearea unui „om nou” traumatizat sufletește până la mutilare, lipsit de discernământ propriu, de voință și de sentimente exprimate ferm și stabil în timp. Este un fanatizat care, fără să realizeze, trăiește prin și pentru ideologia care i-a fost inoculată. Personalitatea acestui om a fost aproape anihilată, substituită fiind, prin tehnica reeducării, de idolii regimului care i-a spălat creierul.**”

Frați ortodocși, asemenea altor instituții importante, și familia creștină este atacată astăzi din toate părțile. Statul însuși nu o mai sprijină ca înainte. Familia se destramă astăzi mai ales prin: DESFRÂNARE (adulterul, concubinajul, patima beției și alte patimi, necinstirea zilelor de post și posturilor de peste an), AVORTURI (chirurgicale, hormonale/pilule contraceptive de generație nouă etc.), PAZA DE A NU AVEA COPII (calendar, paza bărbatului/onanie, malahia, prezervativul, diafragma, legarea trompelor, steriletul etc.)

Biserica Ortodoxă nici nu îngăduie astfel de practici și nici planificarea familială și fecundarea in vitro (care presupune în mod evident onania).

Aceștia sunt într-adevăr URIAȘII CARE SAPĂ LA TEMELIA FAMILIEI!

Dacă bărbatul și femeia aleg să-și unească viețile, să se căsătorească, iar bunul Dumnezeu le dăruiește un copil, ei nu trebuie să-l refuze nicidecum, să-l abandoneze sau și mai grav să-lucidă (prin avort). Dimpotrivă, ei ar trebui să-l iubească din toată inima, să-l crească în frică de Dumnezeu și să-i ofere o minimă educație creștină. Ce minune e până la urmă nașterea fiecărui copil din lumea aceasta! Și cât de mult regretă după o anumită vârstă toți acei părinți care din diverse motive, pe care le-au considerat atunci întemeiate, au tot amânat și nu mai pot avea copii mai târziu!

„*Mai presus de tihna noastră stă datorია sfântă de a apăra ființa și neatârnamarea țării noastre...*”.

Aceste cuvinte înscrise pe trei icoane din mănăstirea Putna, reprezentându-l pe Sfântul Voievod Ștefan cel Mare, ne sunt un îndemn peste veacuri pentru a lupta și noi cei de astăzi, pentru libertatea și credința noastră, pentru neamul nostru românesc, care se va înfățișa la Judecata de Apoi în frunte cu cel mai vrednic dintre români. Nu uitați jertfa martirică a lui Mihai Eminescu, a domnitorului Constantin Brâncoveanu cu cei patru fii și a sfetnicului său, a lui Mihai Viteazul, Tudor Vladimirescu și a tuturor celorlalți mari români...

Frați români, va trebui să ne apărăm împreună libertatea, identitatea, credința noastră ortodoxă și neamul! De noi depinde și soarta generațiilor viitoare! Soluția cea mai bună ar fi după părerea noastră dialogul deschis în spiritul adevărului urmat de acțiune. Doar împreună ne putem apăra valorile!

Nu credem că e posibil și absolut necesară scoaterea masoneriei în afara legii. Observăm ce s-a întâmplat în cazul unor țări ortodoxe precum Grecia și Cipru, altor state, ori mai recent postului OTV (pentru dezvăluirile făcute pe această temă în unele emisiuni îndrăznețe, ulterior desființat la sfârșitul lunii ianuarie 2013, deci puțin după alegerile parlamentare, prin retragerea licenței acestuia de către Consiliul Național al Audiovizualului, instituție manevrată de politicieni, îndeosebi de stânga), ne amintim de asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu împreună cu 13 lideri ai Mișcării Legionare (mișcare de masă, apolitică) și a președintelui american J. F. Kennedy (a cărui moarte a fost anchetată tocmai de un fost director CIA, dat afară pentru abuzurile sale etc.).

Totuși, noi trebuie să știm de cine să ne ferim, pentru a nu cădea în capcanele lor întinse cu abilitate (cu vicleșug diabolic). Masonii sunt prezenți în toate statele lumii și își infiltrează oamenii în instituțiile lor de bază și în pozițiile de decizie, pentru a crea un guvern mondial, o republică universală (dictatură în realitate) și NOUA ORDINE MONDIALĂ.

De pildă, masonii din sistemul de sănătate din România sunt în mare parte răspunzători de corupția gravă din sistem, de proasta gestionare a banului public, de faptul că românii au ajuns să fie pe primul loc în Europa la mortalitatea infantilă, la anumite boli (cancer, cardiovasculare ș.a.) (unul din patru români este bolnav cronic!), de plecarea specialiștilor din sistem. Se fură în prezent ca în codru, cum mărturisesc unii jurnaliști. Unii medici iau șpagă. Am ajuns piața de desfacere din Europa, unde se vând și medicamente care pot ucide (retrase de pe piața altor state!), precum algocalminul, aulinul, diane 35 etc. Se experimentează la noi în premieră substanțe noi toxice precum Initium, vaccinuri precum Gardasilul. Se vând tot mai multe alimente având aditivi alimentari sau E-uri (102, 110, 120, 211, 223, 412, 950, 951ș.a.) cu potențial cancerigen...

Autorul, 21 mai 2013 (Sf. Constantin și Elena)

Redăm mai jos **cele mai importante obiective ale sionismului**, care se folosește de francmasonerie:

1 – Unificarea treptată și completă a tuturor statelor lumii prin crearea unui imperiu global sub pretextul și denumirea falsă de republică universală (desființând sau pervertind în acest scop instituțiile naționale precum armata, Biserica, serviciile secrete, justiția, învățământul etc., prin așa-zise reforme, pentru a fi în acord cu Noua Ordine Mondială);

2 – Cenzurarea și manipularea mass mediei (inclusiv prin intoxicări și diversiuni), desființarea libertății mass mediei prin ingerințele patronilor și suprimarea dreptului la liberă exprimare (cu crearea unei aparențe de democrație);

3 - Suprimarea libertății individuale și manipularea cetățenilor (inclusiv în cazul votării politicienilor) prin supravegherea permanentă (acte și cipuri biometrice), prin numeroase tehnici de manipulare (scopul lor fiind evident spălarea creierului și menținerea maselor și tinerilor în ignoranță, comoditate și pasivitate);

4 – Reducerea drastică a numărului populației de pe glob la circa două miliarde (de la circa 8 miliarde în prezent) prin: promovarea avorturilor și metodelor contraceptive, plantele modificate genetic, aditivii alimentari toxici, alimentele iradiate (în cuptoarele cu microunde), virusii creați în laborator, sterilizarea populației, vaccinuri periculoase care reduc imunitatea, războaie și conflicte, terorism dirijat etc.;

5 – Pervertirea generală a tinerilor și abolirea modului de viață creștin ortodox (opus celui promovat de comunism și globalism), prin desființarea treptată a familiei și moralei creștine, prin libertinaj, droguri, tutun, abuz de alcool etc.;

6 – Instaurarea dictaturii materialismului și consumerismului ca mod de viață „modern” și „progresist”, promovarea teoriilor evoluționiste și neoevoluționiste, umaniste și ateiste (folosindu-se în acest scop în special de televiziune, presă și internet)...

DESPRE CEI CE URĂSC DE MOARTE CRESTINISMUL (ORTODOXIA)

Dacă vom întreba pe mulți dintre tinerii și adulții de astăzi, chiar pe unii dintre studenți, despre **comunism, globalizare, reeducare, manipulare, spălarea creierului, francmasonerie, ecumenism**, vom primi cu certitudine multe răspunsuri complet nesatisfăcătoare. Percepția lor va reflecta destul de fidel cultura maselor, poziția partizană a mass mediei aservită globalizării, care deformează adevărul (inclusiv pe cel istoric), îl cenzurează și adeseori seamănă multă confuzie și falsitate în mintea oamenilor.

Iată de ce ne propunem în lucrarea de față să limpezim cât se poate de mult lucrurile, prezentând publicului larg o succintă analiză a acestor problematice.

Originile masoneriei se pierd în timpuri străvechi. Istoria consemnează apariția propriu-zisă a acesteia odată cu crearea primelor loji masonice în Marea Britanie în 1717. Adică, puțin după decapitarea în anul 1714 la Istanbul a ultimului domnitor ortodox, Constantin Brâncoveanu, împreună cu cei patru fii ai săi și sfetnicul său de taină Ianache.

Ideologia masonilor își are fundamentul în vechea învățătură a **fariseilor și cărturarilor** Vechiului Testament (unii dintre rabini) și ulterior în Talmudul evreiesc (un compendiu de 63 de volume, plin de învățături împotriva creștinilor). Acei farisei și cărturari, care nu L-au acceptat atunci ca Mesia sau Mântuitor al lumii pe Iisus Hristos, au cerut condamnarea Lui la moarte și răstignirea Lui cu mai bine de 2000 de ani în urmă. Ei sunt primii **dușmani ai lui Hristos**. Ei au dat bani lui Iuda, dar și soldaților romani, care păzeau mormântul Lui, ca să spună tuturor că au venit ucenicii Lui și i-au furat trupul.

În ceea ce privește organizarea, există o ascendență a masoneriei în puternicul **Ordin al Cavalerilor Templieri**, creat mai târziu pentru protecția pelerinilor ortodocși și care s-a transformat într-un adevărat clan distrugător, cu averi uriașe, concurându-i chiar pe mulți regi ai timpurilor lor. De asemenea, **cavalerii cruciați** (cu excepția primei cruciade), care trebuiau să apere sau în alte situații să recucerească Locurile Sfinte (Ierusalimul și altele), au deturnat cruciadele înspre jafuri și ucideri (mai ales când au jefuit sălbatic cetatea creștină Constantinopol), atitudini desigur total opuse învățăturilor propovăduite de creștinism.

Potrivit cotidianului Adevărul din 13 octombrie 2007 (articolul intitulat „*Templierii, absolviți de vină după șapte secole*”, semnat de Arina Avram, pp.11-12), „templierii fuseseră acuzați de erezie pentru **ceremonia de inițiere care implica <<scuiparea crucii>>, <<negarea lui Iisus>>, sărutarea <<dosului>>, buricului și gurii celor care propuneau novicii**. (...) Timp de 200 de ani, Cavalerii Templieri au fost mai puternici decât mulți regi. (...) În afară de scuiparea crucii și <<săruturile ilegale>> printre capetele de acuzare mai figurau **sodomia și adorarea <<idolilor>>** (în proces, când au fost judecați și executați templierii din Franța, în timpul regelui Filip al V-lea - n.a.). De fapt, articolul voia să-i reabiliteze pe acești predecesori ai masonilor de astăzi, precum a procedat și Papa de la Vatican.

Ceea ce aș dori să mai precizez aici, este interesul sporit al masonilor de a veni la „suprafață”, de a se face vizibili, cum spun ei - discreți. Au apărut unii dintre ei tot mai des la televiziuni, vorbind despre „ajutorul” pe care îl dau ei societății fără a cere nimic în schimb.

În general, ei afirmă că la originea lor se află Ordinul Cavalerilor Templieri, cavaleri care au apărut în jurul anului 1100, după prima cruciadă, „cu scopul inițial de apărare a pelerinilor pe drumul spre Ierusalim”. Despre aceștia se știe că au acumulat averi uriașe și „timp de mai mult de 200 de ani... au fost mai puternici decât mulți regi”. De asemenea, dintre ei mulți au devenit cavalerii cruciați din cruciade, ori cruciații au jefuit în mai multe rânduri populațiile autohtone, „au masacrat și decapitat mii de oameni”...

Trebuie precizat că există în România organizația Ordinul Cavalerilor Templieri, **înființată în 2002, în timpul regimului masonului Ion Iliescu.**

Indiscutabil, este dificilă descoperirea adevărului, atunci când este falsificat (o parte de adevăr și mai multe părți de minciună). Ceea ce intrigă încă de la bun început în articolul de mai sus sunt **informațiile foarte sumare** despre „pergamamentul rătăcit care ascundea informațiile despre procesul templierilor”, iar din fotocopia documentului nu se înțelege absolut nimic, scrisul fiind total ilizibil (cu caractere foarte mici).

Ar fi foarte interesant de aflat în ce condiții și cum s-a produs „absolvirea templierilor” de către însuși Papa Clement al V-lea, după șase ani de la proces și de ce ritualul de inițiere nu-l mai considera blasfemiator. Interesantă ar fi și descifrarea denumirii ordinului. Nu cumva există vreo legătură între Cavalerii Templieri și Templul lui Solomon, venerat de masoni? Apoi, reabilitarea acestora ar fi justificată de începerea reconstruirii acestui vestit templu, despre care vorbesc unele profeții. De asemenea, nu trebuie pierdut din vedere nici faptul că ritualul lor de inițiere se aseamănă foarte mult cu cel practicat la intrarea în francmasonerie. Iar, Filip, duce de Orleans a fost implicat în mare măsură în readucerea în prim-planul vieții politice a francmasoneriei, cea care a declanșat și condus sângeroasa revoluție franceză din 1789.

În opinia mea, acest demers început de catolici, la nivel înalt (de a-i reabilita pe templieri), se subscrie politicii Vaticanului și lumii catolice în general, de a face **concesii** (atât de multe, de-a lungul vremii), și nu oricui, ci masoneriei, care astăzi dorește să-și construiască un trecut legitim, o imagine și un trecut pe măsura lor. Iar reabilitarea cavalerilor templieri se dovedește a fi o necesitate de prim ordin. Apoi, alegerea lui Francisc ca Papă în 2013, în premieră, din rândul **Ordinului Iezuiților**... (un puternic ordin de-a lungul istoriei, cuprinzând călugării zeloși și fideli Papei).

Nu întâmplător, potrivit masonului Olimpian Ungherea (fost colonel dar și activist PCR), cel mai bun Papă, cu care masonii au avut relațiile cele mai bune, este Papa Ioan Paul al II-lea, trecut de catolici deja în rândul sfinților. De ce oare? Pentru că, în data de 13 octombrie 2007, exact când s-au împlinit 7 secole de la această execuție, **Papa Ioan Paul al II-lea i-a absolvit de vina lor pe templieri**, folosindu-se de un document „rătăcit” și descoperit în arhiva Vaticanului, care arăta chipurile, că Papa Clement al V-lea îi găsisse fără de vină (în 1314, la 7 ani după incident), că „templierii nu erau eretici”!

Evreii sioniști, care au îmbrățișat teza poporului ales din Vechiul Testament, sunt cei care au conceput francmasoneria, adresată celorlalte neamuri, ca organizație ocultă care să lupte eficient împotriva creștinismului și să impună prin diverse mijloace oculte dominația lor asupra întregii lumi.

Aceste capcane diabolice ale masoneriei nu sunt chiar atât de ușor de identificat și de combătut pentru că sunt curse abile diavolești. Vom încerca să le enumerăm pe cele mai importante dintre ele: **ocultismul (inițierea în francmasonerie), comunismul, globalismul (globalizarea treptată și forțată), politicianismul, ecumenismul, sectarismul, materialismul, evoluționismul, consumerismul, formalismul în credință, practica avorturilor, planificarea familială (folosirea metodelor contraceptive și abortive), pornografia, prostituția, homosexualitatea, drogurile, euthanasia, sinuciderea asistată, jocurile virtuale și agresive pe calculator, cursurile de sexologie (începând din grădiniță!), magia (ezoterismul, vrăjitoria), spiritismul, astrologia (credința în zodiacuri), chiromanția sau ghicitul în palmă, ghicitul în cafea și în cărți, interpretarea viselor, deschiderea psaltirii, yoga, terapiile alternative cu bioenergie etc.**

Oricât de banală li s-ar părea unora afirmația, lumea contemporană este realmente grav bolnavă. Boala este una suflească și ea avansează rapid către cancer. Lumea de astăzi este infectată de **VIRUSUL MATERIALISMULUI**, microb care ne ucide lent sufletul și trupul de care este legat, condamnându-l prin căutarea plăcerilor și bunurilor pământești la osânda veșnică a muncilor și durerilor Iadului. Iar singurul antidot al acestei maladii este **ÎNTOARCEREA LA DUMNEZEU ȘI LA BISERICA SA – ORTODOXIA**.

Materialismul satanic în esența lui, este așadar cel care conduce această lume spre autodistrugere și moarte spirituală. Omul materialist se sinucide lent și devine un om mort sufletește, un om mortificat și

împietrit. El nu mai are sentimente. Are doar o voință mai puternică și o rațiune proprie bolnavă. Nu întâmplător unii autori au pomenit de sintagma „morții vii”. Pentru că, deși vii, oamenii materialişti sunt cu adevărat morți în ceea ce privește spiritul. În timp ce creștinii, sunt dimpotrivă asemenea lumânărilor care ard și luminează, îndepărtând tot întunericul din jur, prin flacăra credinței lor adevărate în Dumnezeu.

Despre fiecare dintre aceste capcane diabolice ale masoneriei, menționate mai sus, se pot scrie desigur multe lucruri argumentând de ce sau cum dăunează omului contemporan. Și fără excepție credem că sunt combătute de Biserica Ortodoxă prin glasul monahilor și preoților care păstrează neschimbată și astăzi dreapta credință și morala creștină în acord cu învățătura Sfinților Părinți.

De asemenea se pot spune multe și despre noile directive care vin din partea marilor organisme internaționale (O.N.U., U.E., U.N.E.S.C.O. ș.a.) precum: **acceptarea homosexualității și altor perversiuni sexuale** (ca relații firești, normale și care ar trebui să fie mai ales impuse prin lege), **legalizarea incestului, legalizarea prostituției, legalizarea drogurilor ușoare, introducerea disciplinei numită educație sexuală ca materie obligatorie de studiat în gimnaziu și chiar în anii de grădiniță** (care incită practic la relații sexuale timpurii, distrag atenția de la studiu, cauzează decepții și chiar depresii, precum și infecții transmisibile pe care copiii nu le anunță și nu le tratează, oboseală etc.), **eliminarea simbolurilor religioase din instituțiile publice, eliminarea orelor de religie, accesul femeilor în Sfântul Munte Athos ș.a.m.d.**

De unde putem trage concluzia logică și evidentă că se fac eforturi intense pentru introducerea unei noi „moralități”, unui nou mod de viață pentru descreștinarea lumii.

Având în vedere faptul că masoneria a fost dintotdeauna o organizație anticreștină condusă de anumiți lideri evrei, ultranaționaliști sau extremiști (urmași ai celor care au cerut cândva în Ierusalim răstignirea Mântuitorului nostru Iisus Hristos), n-ar fi o naivitate imensă să credem că francmasoneria (adică masoneria extinsă, înglobând și pe cei care nu sunt evrei) ar fi ceea ce se pretinde a fi: o organizație filantropică (cu Fundații caritabile) și o simplă „asociație voluntară de prieteni” (așadar inofensivă) care urmărește „progresul omenirii” și „salvarea omenirii”?

Știm noi oare, că sub paravanul unor ajutoare bănești substanțiale și burse de studii se ascund interese și intenții dintre cele mai obscure cu puțință mergând până la satisfacerea unor cereri imorale sau inițierea într-o lojă masonică? Știm noi oare, că așa cum au recunoscut chiar unii maeștri ce fac propagandă francmasoneriei, **aceasta a complotat mereu împotriva Bisericii lui Hristos?** Știm noi că până și cele mai multe secte din lume, inclusiv Biserica Satanistă sunt opera lor, fiind sponsorizate să racoleze cât mai mulți credincioși ortodocși? Până la urmă, masoneria nu este decât biserica sau sinagoga lui satan, în opoziție să zicem cu Oastea Domnului cea adevărată, cu Mișcarea Legionară, care a împlinit în mare parte visul lui Mihai Eminescu (acela de creare a unei organizații care să lupte împotriva Alianței Izraelite Universale, cum se numea atunci un important forum al masoneriei).

Masonii așteaptă cu nerăbdare momentul lor de glorie, clipa dezlănțuirii lor demonice potrivit Cărții Apocalipsei (asemenea aceleia din Revoluția Franceză din 1789, când ghilotina a secerat multe vieți și a curs mult sânge nevinovat), momentul când, după ungerea lui Antihrist ca împărat al lumii de către Papa de la Vatican, își vor dezvălui adevărata lor față, **ca dușmani ai lui Hristos și unelte ale diavolului**. Atunci, pentru o scurtă vreme (trei ani, dar despre care se spune că vor trece repede, că așa va îngădui Dumnezeu), creștinii vor fi prizonieri precum la începuturile creștinismului sau mai mult. Deja, știm că **ei au conceput deja Biblia ecumenică**, cea care va servi ca fundament religiei unice preconizate.

Trăim vremuri care preced acea domnie înfricoșătoare a lui Antihrist, de care ne vorbește Cartea Apocalipsei. De aceea ne trebuie multă luciditate și vigilență. Să luăm aminte mai mult la ceea ce se întâmplă în jurul nostru și să luptăm mai mult cu patimile noastre. Chiar dacă suntem simpli mireni, toți avem datoria de a mărturisi Adevărul, când este atacat. E datoria fiecărui ortodox să-și apere cetatea când aceasta este asediată de vrăjmași.

Ieromonahul Teofan ne spune: „Este foarte important să ne rugăm tot timpul să facem voia lui Dumnezeu. (...) Trebuie văzut ce vrea Dumnezeu cu fiecare dintre noi la momentul respectiv. Aici este marea taină a vieții noastre! (...) **Dumnezeu poate aștepta de la mine anumite fapte concrete, prin care să-mi arăt credința.** (...) Nu este firesc să fim complexați și lipsiți de curaj. Lupta împotriva introducerii actelor biometrice este și o luptă pentru apărarea statului democratic. Cred că, dacă vom tăcea acum, vom fi călcați în picioare (adică vom fi zdrobiți și nu vom mai putea reacționa nici în grup, nici individual – n.a.) și, mai mult decât atât, vom răspunde în fața lui Dumnezeu fiindcă nu am mărturisit adevărul.” Și în același timp, ne îndeamnă să ne luăm un mic canon zilnic de rugăciune pentru țara noastră și pentru frații noștri ortodocși implicați deja în lupta deschisă pentru apărarea credinței noastre strămoșești.

Mărturisesc că a sosit timpul să renunțăm la viața comodă și mai ales la formalism. Oare nu cumva conștiința, care este glasul lui Dumnezeu în noi, a amorțit sau a căzut într-un somn de moarte? Nu este o atitudine egoistă și mai ales iresponsabilă? Formalismul nu este altceva decât resemnare și moarte spirituală. Este racordarea la o credință moartă și nelucrătoare. Este inerție și apatie. Oare fariseii de altădată și cei de astăzi nu au practicat și ei formalismul? Desigur, fiecare a avut uneori și momente de slăbiciune, de răcire a credinței. Chiar preoții și monahii sunt încercați uneori, ademeniți de formalism și de gânduri lumești în rugăciunile lor. **Credința calduță nu mai este credință.** Este o credință moartă și nefolositoare. Credința adevărată presupune un minimum de efort și jertfă din partea noastră. Este simplu să ne numim ortodocși și să lăsăm fiecare ca ortodoxia să fie apărată mereu, mereu de alții. Oare ortodocșii cu numele mai pot fi considerați oare ortodocși?

Ne amintim poate de Mihai Eminescu care a criticat adeseori „formele fără fond” dar mai ales de pilda vie a Mântuitorului, când i-a numit pe farisei „morminte vărute” dar pline de putreziciune. Aceștia sunt de fapt cei care au cerut răstignirea Lui.

Ne amintim poate și de expresia mai rar întâlnită, aceea de „**morți vii**”. Deși pare un nonsens, ei definesc acei oameni care au murit sufletește, zăcând în patimi grele. Sunt oamenii nefericiți, cărora nu le pasă de nimeni și de nimic, înrobiți iubirii de sine și de valorile materiale.

În condițiile în care există tot mai multe mijloace de spălare a creierului, tot felul de droguri care anesteziază simțul critic și obiectiv anihilând toate puterile sufletești ale omului, ne putem explica de ce „morții vii” sunt tot mai numeroși. Ei sunt cei s-au lăsat pradă duhului lumesc, care lucrează prin tot soiul de concepții materialiste și evoluționiste (în fond anticreștine). Dacă luăm numai materialismul, vedem că acesta este în esența lui satanic, fie că vorbim de materialismul dialectic și istoric propovăduit în comunism, fie că avem în vedere noua formă a materialismului societății de consum impus astăzi de capitalismul corporatist și globalizant.

Cum altfel i-am putea numi și pe sataniști sau masoni (unii, cu grad mai mare, adoratori pe față ai lui satana!) sau pe toți cei care au îmbrățișat cultul morții? Ei sunt cei care corup din umbră tineretul, învățându-l „să-și trăiască viața” cu intensitate, să afișeze în intimitatea lor și nu numai, postere înfricoșătoare, simboluri reprezentând craniile, oase încrucișate, pentagrama sau crucea inversă ori pătrată și stilizată pe inelele de la deget etc. **Pentagrama sau steaua în cinci colțuri este simbol satanist, mai ales când are două vârful în sus.** La fel și semnul cu două degete ridicate, ca semn al victoriei. În reprezentarea obișnuită de stea, este preînchipuit omul cu brațele întinse consacrat de filosofia umanistă și idolatrizând astfel omul. Ce să mai spunem și de cei care răspândesc în lume virusul sinuciderii (în grup sau individual) sau chiar a sinuciderii de tip asistat (în clinici sau cabinete particulare, unde omul este „ajutat” sau consiliat pentru a se sinucide)?

Astăzi observăm că se fac **multiple pregătiri pentru instaurarea dictaturii globale a Antihristului**, adică a celui care îl urăște de moarte pe Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos.

Într-un interviu relativ recent, marele duhovnic din grupul Rugul aprins de la mănăstirea Antim

Ivireanul din București, părintele Sofian Boghiu, ne vorbea despre cursul acesta al răului din lume, care împinge omenirea spre distrugere, dar și despre loja satanică a masoneriei (vezi și alte aspecte, accesând pe Google Romania cuvintele cheie **masonii dușmanii lui Hristos**). Părintele recunoștea faptul că noi creștinii nu putem face mare lucru pentru a împiedica acest lucru, dar că este imperios necesar **să ne întărim în credință și s-o mărturisim** prin faptele noastre.

E adevărat că Apocalipsa este în curs de desfășurare și că vremea Antihristului și de prigoană fățișă a creștinilor se apropie tot mai mult. Deja se fac multe pregătiri în acest sens. Unirea religiilor urmează un grafic prestabilit. Se va face în două etape. Mai întâi, se vor uni ortodocșii cu catolicii și protestanții (vezi rugăciunile care se fac în unele biserici sau alte așezăminte în comun în ultimii ani și multe altele...). Mai apoi, aceștia se vor uni cu credincioșii aparținând altor religii, adică cu evreii, musulmanii, budiștii ș.a. Iar noua religie se va închina nu lui Dumnezeu desigur, ci lui Lucifer (numele satanei de dinaintea căderii din rai). Se pare că protestanții (sectanții) vor fi primii care vor accepta Biblia ecumenică (universală).

De altfel, nici nu e de mirare. **Legătura dintre sectanți și masoni a fost dovedită de multă vreme.** Este vădită nu numai de importantul sprijin financiar de care se bucură pretutindeni și de predicatorii școliți în prestigioase universități masonice, ci și de ura de moarte neafișată încă față de ortodocși, adevărații creștini (a fi creștin înseamnă de fapt, a-L avea în viața noastră ca model suprem pe Domnul Iisus Hristos). Ori, această ură ascunsă împotriva ortodocșilor contravine flagrant legii iubirii propovăduite de Mântuitor. Iar masonii și cei care-i manevrează din umbră și pe ei, evreii sioniști, duc această ură la extrem, întrucât sunt cei mai înverșunați **dușmani ai lui Hristos și ai Adevărului („lupi în piei de oaie”)**. Ei sunt cei care duc de multă vreme un război viclean și crud împotriva creștinismului și pentru descreștinarea lumii. Tocmai de aceea, preoții și monahii ortodocși nu au voie să intre în rândul francmasonilor. Pentru că erezia aceasta cumplită este cea mai periculoasă dintre toate.

Pregătiri pentru viitoarea dictatură globală se fac la toate nivelurile, mai ales la nivel politic. Un exemplu concret este implementarea de către Uniunea Europeană a unor așa zise programe de Dezvoltare Regională, cum ar fi proiectul **Creșterea nivelului de securitate**. Potrivit acestuia, se vor amplasa numeroase camere de supraveghere video (în sistem radio Wirelles) în cele mai importante locuri publice (căi de comunicație, instituții publice etc.), motivându-se necesitatea lor prin reducerea substanțială a infracționalității și prevenirii infracțiunilor (furturilor, tâlhăriilor, traficul de droguri ș.a.).

La prima vedere, am putea spune că totul este în regulă. Dar, nu trebuie să pierdem din vedere faptul că această supraveghere electronică servește mai degrabă altor interese. Pe lângă supravegherea individuală cu cip-uri RFID (în actele de identitate, pașapoarte, carduri, biocipuri), această supraveghere video permanentă are rațiunea ascunsă publicului larg, în **preîntâmpinarea și înăbușirea oricărei revolte ale populației împotriva guvernanților sau sistemului.**

În România, proiectul amintit mai sus, este deja în derulare. S-au făcut și unele conferințe publice (cum ar fi în municipiul Curtea de Argeș, 30 aprilie a.c.), dar nu am observat voci critice.

Și ne putem întreba pe bună dreptate, de ce sunt alocați atâția bani europeni pentru un asemenea proiect, care nu este urgent și necesar (întrucât există realmente o infracționalitate redusă, confirmată de rapoartele din ultimii ani ale poliției, jandarmeriei și altor instituții) și se respinge de către Uniunea Europeană și guvernanții noștri redresarea și reorganizarea unor companii de stat precum Arpechim și Olchim. Nu sunt mai importante oare mai degrabă problemele sociale ale acestor salariați, de care depinde chiar și soarta multora dintre familiile lor?

Dacă ar fi să surprindem doar în câteva cuvinte esența problematicii abordate (francmasoneria), putem afirma că evreii sioniști (extremiști, masoni) au conceput francmasoneria mondială și au creat sectele religioase pentru a desființa treptat creștinismul (ortodoxia), statele naționale și valorile tradiționale, în vederea impunerii Noii Ordini Mondiale, care schimbă totul: o

religie unică, o dictatură globală sub paravanul unei așa zise republici universale și non-valorile modernismului și globalizării (un mod de viață opus celui creștin, cultivarea viciilor, libertinajul, homosexualitatea, erotismul, violența, materialismul etc. etc.). *Tot ei au impus prin guvernul înțesat de masoni în anul 2002 (pe timpul lui Ion Iliescu și Adrian Năstase) legea care interzice negarea sau contestarea în public a Holocaustului (evreiesc) în România! Tot ei au cerut, în numele victimelor - „evreii exterminați” și despăgubiri de peste 9 miliarde de euro... (vezi mai ales fișierul Materiale alese de pe Internet despre masonerie)*

Ne exprimăm regretul profund pentru căderea în **erezia ecumenismului (erezia masonică!)** a unora dintre înalții clerici ai Bisericii Ortodoxe Române (precum: Patriarhul BOR **Daniel**, Mitropolitul Banatului **Nicolae Corneanu**, arhiepiscopul Buzăului și Vrancei **Ciprian Cămpineanu**, episcopul de Oradea **Sofronie Drincec**, episcopul Caransebeșului **Lucian**, episcopul Aradului **Timotei**, episcopul de Tulcea **Visarion Bălțat**, episcopul Italiei **Siluan**, episcopul Spaniei și Portugaliei **Timotei**, foarte probabil și Mitropolitul Ardealului **Laurențiu Streza**, arhiepiscopul Argeșului și Muscelului **Calinic**, arhiepiscopul Tomisului **Teodosie**, mitropolitul Moldovei **Teofan Savu** ș.a.), precum și a unora dintre preoți și mireni, care nu au absolut nimic împotriva rugăciunilor în comun cu ereticii și introducerii actelor biometrice. Numele acestora le găsiți detaliat în fișierul anexat lucrării de față *Materiale alese de pe Internet despre masonerie* (mai exact, Lista rușinii clericilor ce s-au rugat împreună cu ereticii...).

Ca să ne dăm seama de gravitatea faptelor de mai sus, potrivit rânduielilor sau canoanelor ortodoxe, trebuie precizat că acele lăcașuri sfinte unde s-au oficiat asemenea rugăciuni, trebuie sfințite din nou!

Chiar și înălțarea Catedralei Mântuirii Neamului nu este legitimată precum se spune, neapărat de faptul că actuala Catedrală Patriarhală ar fi neîncăpătoare sau că noi nu avem o Catedrală măreață precum au alte popoare. Noi credem că scopul acesteia este cu totul altul: un loc special și grandios în care să se officieze slujbe și rugăciuni în comun pentru ortodocși, catolici și protestanți, iar mai târziu unde se vor adăuga și credincioșii altor religii (mozaică, islamică, budistă), precum și confesiuni sectare.

Spunem cele de mai sus pentru că, potrivit tradiției noastre ortodoxe și învățăturilor ortodoxe, lăcașurile închinat lui Dumnezeu nu trebuie să se remarce prin grandoare și măreție, ci dimpotrivă, să îndemne pe creștinii ortodocși către rugăciune adevărată, simplitate și smerenie. Priviți numai specificul și stilul arhitectonic al mănăstirilor și bisericilor noastre...

Nu putem decât să-i compătimim și să ne rugăm pentru ei, pentru masoni și ceilalți sectanți să le descopere bunul Dumnezeu credința cea adevărată sau să-i întoarcă la credința dreptmăritoare. Adevărata fericire nu poate exista celebrând și venerând știința, omul și materialismul ateu. Adevărata fericire nu este nici alături de Lucifer și îngerii săi izgoniți din rai (venerați de masonii în grad mai înalt), adică de satana, care este vrăjmașul lui Dumnezeu de multe veacuri, pentru că nu cere iertare Atotputernicului și se împotrivesște voii lui Dumnezeu. În spatele atrăgătoare devize a Revoluției Franceze din 1789 „Libertate, Egalitate, Fraternitate”, se ascundea tot sclavia omului față de diavol, inegalitatea și singurătatea/nefericirea.

Adevărata fericire este numai alături de Hristos. El, Care este „Calea, Adevărul și Viața”, ne-a dăruit posibilitatea întoarcerii în rai (mântuirii), ajutorul Său, adevărata pace și liniște sufletească.

Frați ortodocși, fie că ne convine sau nu, Apocalipsa își urmează cursul ei. Datoria noastră este să ne păzim de toate cursele diavolești și de a mărturisi Adevărul chiar cu prețul vieții noastre, după cum ne îndemna și ne îndeamnă părintele arhimandrit și marele duhovnic Justin Pârvu. **Numai prin credință puternică și statornică în Dumnezeu, prin lucrarea faptelor bune după voia lui Dumnezeu și mărturia noastră dreaptă în Hristos ne vom putea mântui sufletele noastre.** Amin.

MASONII MAI CUNOSCUȚI DIN ROMÂNIA

Doar câțiva **masoni** din România: „Eugen Ovidiu Chirovici (*fost consilier personal al lui Adrian Năstase! Și impus apoi în Partidul Conservator!*), **Dan Voiculescu** (*președintele fondator și onorific al Partidului Conservator*), **Ion Iliescu** (*președintele onorific al Partidului Social Democrat*), Crin Antonescu (*președintele Partidului Național Liberal*), **Mugur Isărescu** (*guvernatorul BNR*), **Adrian Năstase**, Viorel Hrebenciuc, Petre Roman (*fiul rabinului Ernst Neulander*), Marko Bela (*UDMR*), "Regele" Mihai I, Prințul Radu, Sorin Frunzăverde, Ilie Sârbu, Laszlo Tokes, Silviu Prigoană, Mircea Dogaru, Mircea Badea, Omar Haissam, Olimpian Ungherea (*purtător de cuvânt al Marii Loje Naționale a României, fost propagandist torționar în Comitetul Central al PCR*), Horia Nestorescu- Bălcești, scriitorii Pavel Coruț, Dan Puric, Radu Comănescu, Emilian M. Dobrescu, Teșu Solomovici, Zoe Petre ș.a., Oreste T., Șerban Huidu, Virgil Ianțu, Cătălin Crișan, Marcel Pavel, Horațiu Mălăele, Florin Busuioc..." Dintre cei adormiți: regele Carol al II-lea, evreica Ana Pauker, Mihail Sadoveanu, Jean Constantin, Toma Caragiu ș.a. (din documentarul video Masonii din România ș.a.).

Lista lor este desigur cu mult mai lungă, evidențiată și în rapoartele SRI-ului, care nici ele nu pot fi complete, datorită caracterului secret al masoneriei și abilei organizări a acesteia. Exemple: foștii prim-miniștri Călin Popescu Tăriceanu și Radu Vasile, Victor Ponta, Mihai Răzvan Ungureanu, Theodor Stolojan, Gigi Becali, foarte probabil Dan Diaconescu...

Cornel Dan Niculae menționează într-un volum pe: Ion Iliescu, foștii prim-miniștri Petre Roman și Adrian Năstase, Viorel Hrebenciuc, Mircea Geoană, Gelu Voican Voiculescu, Silviu Brucan, Adrian Severin, foștii miniștri ai Apărării Victor-Athanasie Stănculescu și Victor Babiuc, guvernatorul BNR - Mugur Isărescu, senatorul Nicolae Alexandru, miniștrii Dan Ioan Popescu și Radu Sârbu, Corneliu Ruse, Șerban Mihăilescu, Răzvan Theodorescu, Ionuț Costea, Dana Barb (sora lui Adrian Năstase), Radu Cornea, scriitorul Alexandru Paleologu, Radu Vasile, Sorin Moiescu, Ion Ilie Mania, Gheorghe Stan, Andrei Florin Ionescu, Dragoș Andrei, Ilie Șimon, Șandru Ion, Mircea Gheordunescu, cunoscuții masoni Mihail Sadoveanu, Horia Hulubei, Mihai Ralea, N. D. Cocea, Victor Eftimiu, liderul masoneriei române din exil Marcel Shapira, Dan Amedeo Lăzărescu, colonelul Costel Iancu, Nicu Filip, maiorul Viorel Danacu, Mihai Musceleanu, Andre Szakvary, Ion Adlerberg, istoricul D. G. Șerbănescu.

Este bine cred să ne cunoaștem și dușmanii din umbră, mai mult sau mai puțin vizibili. În România și nu numai, masoni precum Horia Nestorescu-Bălcești (director al Centrului Național de Studii Francmasonice) ne spun că ei au alte scopuri și nu se implică în politică. Noi putem afirma exact contrariul afirmând adevărul. **Masoneria se implică mai ales în politică pentru a-și atinge obiectivele mărețe stabilite.** Chiar unii politicieni și-au declarat uneori apartenența la francmasonerie. Alții au fost recunoscuți într-un fel sau altul și dovediți ca masoni.

Încercăm să oferim aici și alte câteva nume foarte importante poate deja cunoscute publicului larg informat: Dan Voiculescu, foștii prim-miniștri Radu Vasile, Nicolae Văcăroiu, Mugur Isărescu și Călin Popescu Tăriceanu, Ion Angelescu (fost ambasador la Cairo), Teodor Meleșcanu, Dinu Patriciu, Silviu Prigoană, Gigi Becali, Mihai Răzvan Ungureanu, Doru Ioan Tărăcilă, Ioan Rus, Gavril Iosif Chiuzbaian (fost ministru de justiție), Ioan Talpeș, Andrei Pleșu, Ion Caramitru, Corneliu Ruse, Șerban Mihăilescu, Ionuț Costea etc.

Apoi, din diplomație și servicii: Virgil Ardelean, Dumitru Prunariu, Mihail Popescu Gheorghe Carp. Din ministerul sănătății: Irinel Popescu, Mircea Popescu, Alexandru Ciocâlțu, Eugen Pascal Ciofu, Petru Calistru, Ovidiu Bejenaru (potrivit postului OTV).

Mai putem aminti pe înfocatul sionist Ellie Wiesel, dar și Moses Rosen, Tiberiu Roth, Teșu Solomovici (care a scris *România iudaică*, și încă pe banii Ministerului Culturii!), Mark Meyer, Tom

Lantoș, Alexandru Bittner, Ronald Lauder, Mark Rich, Stephan Löwy, Hugo Weinstein, Motti Zisser, Tonya Halpern, Eliahu Rasin, Eli Papouchado, Bernard Shraer, Yoah Stern, Eric Rudosh, Liviu (Alfred) Mandler, Fredy Robinson, Sorin Beraru (Shmuel Bergovici), Moshe Pesah, Shimon Nahor, Sammy Ofer, Dan Fisher, Vladimir (Vova) Cohn ș.a.

Mai putem adăuga potrivit și altor surse pe Ion Rațiu, afaceristul Sorin Ovidiu Vântu (care recent a vândut trustul media Realitatea lui Elan Schwartzberg), Constantin Bălăceanu Stolnici, Olimpian Ungherea, generalii Gheorghe Carp și Mihail Popescu, Virgil Ardelean, Florentin Calapod, Sergiu Cunescu, Alina Mungiu Pippidi, ziariști precum Cristian Tudor Popescu și Sorin Roșca Stănescu etc.

Apoi, înfocatul sionist Elie Wiesel, dar și Moses Rosen, Tiberiu Roth, Teșu Solomovici (care a scris România iudaică, și încă pe banii Ministerului Culturii!), Mark Meyer, Tom Lantoș, Alexandru Bittner, Ronald Lauder, Mark Rich, Stephan Löwy, Hugo Weinstein, Motti Zisser, Tonya Halpern, Eliahu Rasin, Eli Papouchado, Bernard Shraer, Yoah Stern, Eric Rudosh, Liviu (Alfred) Mandler, Fredy Robinson, Sorin Beraru (Shmuel Bergovici), Moshe Pesah, Shimon Nahor, Sammy Ofer, Dan Fisher, Vladimir (Vova) Cohn ș.a.

Mult mai multe nume veți descoperi, accesând blogul lui Victor Roncea (lista cu cei 330 de venerabili, cu venerabilii din București) dar și fișierul cu materiale alese de autor de pe internet, cuprinzând un raport al SRI din 2010, un istoric al masoneriei și altele).

EXEMPLE DE STRUCTURI SAU LOJE MASONICE

Există în lume peste 2500 de organizații guvernamentale și neguvernamentale, asociații, fundații subordonate direct sau indirect sionismului și francmasoneriei. Ierarhia ocultei mondiale este reprezentată de piramida masonică. Referindu-ne la **fața nevăzută a masoneriei** mondiale, credem că în vârful ei tronează „ochiul atotvăzător” al lui Lucifer, satana însuși. Urmează apoi Consiliul celor 13 (Înțelepții Sionului sau Consiliul Druizilor/rabinilor talmudiști), Consiliul celor 33 (mari bancheri, politicieni, afaceriști etc.), Comitetul celor 300 (Olimpienii), Ordinul B’NAI B’RITH (Fiii Alianței sau Fiii Legământului, cea mai mare lojă, cu peste 500 000 de **evrei sioniști** în toată lumea), apoi cele francmasonice: Ordinul Marele Orient (lojă procomunistă cu filiale în multe țări, condusă de evrei), Ritul Scoțian, Cluburile Rotary International și Lions, Clubul de la Roma, Vaticanul, Cavalerii Iezuiți, Cavalerii de Malta (ioaniți), Propaganda Due (prescurtată P2, procomunistă, care i-a adus servicii importante de imagine lui Nicolae Ceaușescu) etc.

Fața văzută a masoneriei cuprinde însă **Grupul BILDERBERG (considerat guvernul nevăzut al lumii!), Consiliul Afacerilor Externe (prescurtat CFR, Consiliul pentru Relații Externe a lui Rockefeller, care înglobează și Clubul de la Roma), Comisia Trilaterală (G3), marile loji naționale (la noi, Marea Lojă Națională din România), Ordinul Cavalerilor Templieri, Asociația Cavalerilor Cruciați, ASPEN, Fundația Söros etc. Alte organizații internaționale precum ONU, Consiliul European, FMI, Banca Mondială și multe altele, sunt puternic penetrate și conduse din umbră de masonerie. Astfel, o parte din membrii acestora sunt oarecum vizibili. Dar există bineînțeles și fața nevăzută în care Papa de la Vatican are un loc de frunte, fiind un antemergător al Antihristului și conducător al Noii Ordini Mondiale.**

Merită menționat și faptul că Ordinul B’nai B’rith a fost înființat la New York în 13 octombrie 1843 de către 12 evrei sioniști iar în simbolistica masonică, cifra 13 a avut și are un loc aparte (vedem chiar și în planul superstițiilor populare). Putem observa, că multe întruniri și acțiuni importante ale masonilor au avut loc cu predilecție în zilele de 13. Tot într-o astfel de zi a fost ars pe rug în Franța liderul mason Jacques de Molay.

Celor neîncredători încă în existența reală a francmasoneriei le recomandăm să cerceteze presa și simbolistica masonică, să consulte imagini cu temple masonice din SUA, Franța și alte țări, care sunt într-o anumită măsură chiar deschise publicului larg, în scopul acreditării teoriei false, potrivit căreia masoneria este o societate neimplicată politic, umanistă, deschisă și discretă, caritabilă etc.

Unii autori au evidențiat dimpotrivă, că masoneria este cea mai coruptă organizație și cea mai periculoasă. Și cum să nu fie așa, dacă se comportă ca **un stat în stat**, întrebuințează mijloace oculte și subversive și atentează la desființarea statelor, culturii și tradițiilor acestora? Cine promovează fățiş și ocult Noua Ordine Mondială, cu un guvern unic și o religie unică?

Ne mai întrebăm de ce astăzi Fundația Söros, condusă de un multimiliardar cu funcții în mai multe mari organizații masonice, raclează în multe țări tineri dotați intelectual, cărora le oferă „gratis” burse în străinătate? Sau de ce în ultima vreme se implică în proiecte în parteneriat cu televiziunea română publică (TVR1 și celelalte) iar filmele în special abundă acum în erotism dus până la pornografie și violență extremă? De ce scade mereu calitatea programelor destinate publicului larg (maselor)? De ce odraslele masonilor au acces la cele mai bune școli și universități în timp ce pentru ceilalți tineri nivelul învățământului de stat și privat scade continuu?

RECOMANDĂM ȘI VIZIONAREA UNOR DOCUMENTARE DE PE INTERNET...

Informații utile și interesante prin conținutul și forma lor de prezentare despre activitatea francmasoneriei, le puteți descoperi și pe Internet, accesând unele documentare de scurt metraj. Însă, trebuie alese cu mare grijă deoarece au apărut destule link-uri, postate de masoni, sectanți și yoghini, cu toții adepți ai globalizării și ai Noului Ordin Mondial (precum prezentatorul Oreste, scriitorul Pavel Coruț, chiar și Dan Puric, și mulți alții).

Recomandăm vizionarea următoarelor site-uri, accesându-le cel mai bine direct pe Google sau YouTube:

fight4romania (link-uri: **Mesaj, Mesaje din trecut, Manipularea și controlul minții, Trezirea La Nivel Global A Inceput!, Masonii din România, Moartea lui Antonie Iorgovan, comandă masonică (cu opinii pro și contra - n.a.) Antonie Iorgovan despre masonerie, Cu ce te alegi dacă (nu) votezi?, Masoneria demascată. Ieromonahul Amfilohie spune adevărul, România încotro?, România ținta sionistă, Lupta pentru România, 5 probleme care vor afecta viitorul României, Pr. ArsenieBoca - viitorul României, Președintele Care a Mărturisit ADEVĂRUL, J.F. Kennedy - Mesaj, Discursul lui Kennedy, DOSARE SECRETE - Războiul Izraeliților cu Românii [1/14], Adevărul despre Masoni și Noua Ordine Mondială. (ultimul interviu al lui Aaron Russo), america - cine conduce lumea [1,2], Eminescu - jurnalist politic omorât la comandă (de masonerie - n.a.), Asasinarea lui Eminescu - Adevăruri tulburătoare, SENZAȚIONAL! MISTERUL MORȚII LUI EMINESCU, Un geniu sacrificat - Ioan Petru Culianu (asasinat de masonerie, „critic academic profund al mentalității occidentale și al modelului occidental, care este impus acum silnic, la scară planetară”, critic al „așa-zisei științe moderne”, asasinat într-un grup sanitar al Universității din Chicago) Adevărul despre moartea Patriarhului TEOCTIST, (de către masonerie - n.a., prin echipa doctorului Ionel Sinescu, în august 2007, pentru declarațiile vizând respingerea homosexualilor și U.E.), Adevărul despre Moartea Patriarhului. Cea mai completă anchetă din presa română asupra morții Patriarhului Teoctist, Reeducarea de la Pitești [1,2], Demascarea. Adevărul despre „Experimentul Pitești”, Moartea lui Nicolae Labis - Documentar, Istoricul Cristian Troncota: Corneliu Codreanu a fost asasinat (de masonerie) Adevărul din spatele mișcării legionare (TV+ Suceava),**

C.Z.C. În viziunea lui Ion Cristoiu,
Personalități celebre din Mișcarea Legionară,
Mișcarea Legionară (de la buciulul),
Mișcarea Legionară - Moștenire sau blestem,
Mircea Nicolau - despre asasinarea lui N. Iorga (de către NKVD - n.a.),
felina: Asasinarea lui Octavian Goga (otrăvit de masoni - n.a.),
Condamnarea la Moarte a lui Nicolae Ceausescu,
Agenți KGB și GRU în România (1/4),
Agenți ai Moscovei în România,
Ioan Vlăduca - Despre evoluționism, masonerie și alte teme interesante,
MAI BINE MORT DECÂT COMUNIST,
Unde se duc banii din împrumuturile de la FMI și Banca Mondială,
Evreul mason grad 33 Itzac (Isărescu) a falimentat Romania,
Patriarhul Daniel - Masonul,
Nicolae Paulescu...,
Adrian Năstase, sacrificat ritualic de frații săi masoni... (pe blogul lui Victor Roncea),
LOJA PRO RUSĂ Ultimatum Francmason - ANTIBĂSESCU,
Supărarea lui Bănescu pe masoni,
Dovezile că Lumea este condusă din umbră de MASONI! INCONTESTABIL!,
Masonii sataniști care conduc lumea.avi,
Aaron Russo - Planurile Masoneriei pentru Noua Ordine Mondială 666,
Părintele Justin - despre viitorul război și lipsa de mărturisire a generației actuale,
Omul lui Dumnezeu (I) (despre Părintele Arsenie Boca - n.a.),
Iadul în Centrul pământului,
Un altfel de discurs,
Lăsați-ne să fim români.

Pentru exemplificare, vom reproduce doar două fragmente scurte:

*„Cu alte cuvinte, sunt înafara Constituției, sunt înafara spiritului democratic, sunt în afara valorilor care înalță ființa umană. (...) Pentru că asta e rolul lor până la urmă, să controleze prin aceste mijloace oculte și guverne și parlamente și justiție și poliție și jandarmerie și gardă de la prefectură și orice, tot ce mișcă, tot ce zboară. **Totul trebuie să fie controlat de masonerie. Dacă se poate și divinitatea. Este un paravan la șmecherie, la mafii, la asocieri până la urmă. Dacă este să căutăm crima organizată, ea este foarte bine așezată în aceste structuri masonice.**” (din documentarele Moartea lui Antonie Iorgovan, comandă masonică și Antonie Iorgovan despre masonerie)*

*„<<Război de moarte creștinismului!>> Răcnește un mason. <<Trebuie să extirpăm lepra devorantă a creștinismului!>> Țipă altul. Și-s numai oameni de stat, numai oameni din conducere. Va veni vremea, cobește un înverșunat mason, când crucile și icoanele vor fi aruncate în foc, potirele și vasele sfinte schimbate în unelte folositoare...>> Prin conferințe nu se salvează țara. Ci **printr-o atitudine eroică, creștinească și bărbătească.** Este singura soluție de a ieși într-adevăr din impas. Nu există altă cale. Această democrație, invenția de aur a masoneriei este cea mai mare înșelăciune. (...) **A tăcea în condițiile astea, intelectuali și profesori, și călugări și creștini, este cea mai mare crimă pentru noi.**” (din documentarul Masoneria demascată. Ieromonahul Amfilohie spune adevărul).*

Iată și un comentariu anonim: „Planurile iudeo-masonice au reușit să impună frica, tăcerea și compromisul în societatea românească. <<Frica generează frica, iar cinstea sufletească, mărturisirea și rugăciunea generează curaj.>>”

DOCUMENTARE PE INTERNET PRIVIND CIP-URILE ȘI EREZIA MASONICĂ A ECUMENISMULUI

**666 Pecetea Fiarei (despre bio-cip-urile de la Veri-Chip),
Noile pașapoarte cu cip biometric sunt lucrarea diavolului,
Cardul și cipul e botezul lui satan,
Despre CIPURI- EMISIUNE OTV (1/5) (cu maica Ecaterina Fermo și Danion Vasile),
Emisiune B1TV - 21.02.2009 Microcip, RFID, 666 (cu maica Ecaterina Fermo...),
MITING ANTICIP 14 MARTIE 2013 (cu Danion Vasile),
Mitingul anti-cip al preoților, călugărilor și mirenilor (Roncea, 14.03.2013),
MITING ANTI-CIP. București, 14 martie 2013, orele 12, Palatul Parlamentului,
Părintele Justin Pârvu este alături de cei prigonți pentru atitudinea lor anti-cip,
Cât de sigure sunt cipurile biometrice [RFID] (cu păr. Filoteu și Victor Roncea),
CIP-urile sunt definitive, nu temporare, nesigure și abuzive [RFID],
Cardul de sănătate te transformă în donatorul propriilor organe, cu sau fără
consimțământ,
Noile Buletine cu CHIP RFID,
Despre Cipurile Implantabile 666 și 11 Septembrie - Aaron Russo,
Membrii guvernului și parlamentarii NU SUNT obligați să poarte CIP-uri biometrice,
Părintele Ioan de la Rarău ne vorbește despre actele biometrice,
Despre 666, Sfârșitul Lumii, Antihrist - "Îngerul Digital" Prima parte,
ÎNGERUL DIGITAL - Semnul fiarei [1/14],
Părintele Justin Pârvu - Despre erezia ecumenismului,
Ecumenismul este o erezie - erezia secolului XX (cu P.S. Iustinian),
Elder Arsenie Papacioc - Despre erezia ecumenismului,
Pr. Amfilohie Brânză - despre ecumenism.**

NOTĂ: listele acestea nu sunt exhaustive, complete. Pot fi identificate și altele.

MESAJ PE INTERNET DE LA „fight4romania”

De-a lungul istoriei oamenii s-au zbatut pentru libertatea lor, s-au zbatut pentru libertatea de a vota și libertatea de a-și decide propriul viitor. **Democrația trebuie să fie rezultatul voinței poporului**, prin urmare, **deciziile guvernului trebuie să fie în concordanță cu vocea poporului**. Actualul sistem nu este unul perfect, vocea noastră nu e auzită, iar **cei pe care îi votăm nu ne reprezintă**.

De câte ori ați auzit în dezbaterile publice ca "actuala clasă politică nu reprezintă interesul cetățenilor" sau "actuala clasă politică reprezintă **grupuri de interese**"? Majoritatea românilor nu au încredere în actuala clasă politică din următoarele motive:

1) Rata șomajului este în continuă creștere cu toate că la fiecare campanie electorală politicieni populști promit ca o să trăim mai bine. După nici 24 de luni de la alegeri suntem invitați de proprii "reprezentanți" să ne părăsim țara dacă dorim să trăim bine sau în cel mai fericit caz suntem trimiși să muncim mai bine pe un salariu de mizerie. Întrebare: unde să muncim domnilor politicieni?

2) Pierderea încrederii în instituțiile statului. Zi de zi actuali politicieni încalcă legea și constituția țării fără ca nici unul dintre ei să plătească pentru acest lucru. Toate acestea se întâmplă deliberat, singurul lor scop fiind acela de a distruge încrederea oamenilor în instituțiile statului.

3) Lipsa educației. La fiecare schimbare de guvern sistemul de învățământ este "îmbunătățit" . Intenția actualii clasei politice este de a avea un popor sărac și cât mai puțin educat. Nu este întâmplător că sistemul de învățământ suferă schimbări stranii de la o legislatura la alta.

4) Erodarea valorilor. Valorile societății românești sunt marginalizate, ignorate, scopul fiind unul singur : pierderea identității naționale.

5) Îndatorarea următoarelor generații fără ca nimeni să știe pentru ce exact amănăm viitorul copiilor noștri.

Având în vedere cele menționate mai sus, considerăm că este de datoria noastră să strângem rândurile și să încercăm să schimbăm actualul sistem din temelii.

IATĂ CU CE SE LAUDĂ ASTĂZI FRANCMASONII...

În Occident mai ales este la modă în ultimii ani să se facă propagandă în favoarea francmasoneriei. Apar tot felul de conferențieri, în același timp autodenunându-se maeștri, care fac eforturi ca studenții și alte categorii de oameni să fie „bine informați”, „bine educați”, desigur în spiritul laicizant al „corectitudinii politice”.

În articolul său sugestiv intitulat „Ora de francmasonerie”, apărut în revista „Permanențe” nr.3 din martie 2008, Marian Costache prezenta cam cu ce se mândresc cel mai mult francmasonii înșiși. Și arăta că, în primul rând cu „marii gânditori” ai lumii, cu mulți filosofi mari din ultimele secole, care „au influențat întregul decurs al omenirii”, ceea ce este exagerat în mod voit.

Credem că merită să reproducem un fragment din acest articol:

„- Nu numai că toți fără nicio excepție, **președinții Statelor Unite au fost francmasoni**, dar toți cei care s-au prezentat și se prezintă în alegeri pentru această funcție au făcut și fac parte din oculta francmasonică; - Francmasoneria este o tehnică care își permite să se amestece în experiența și în calea credinței intermediare dintre om și Dumnezeu; - **Dacă nu toate, aproape toate sectele creștinești, Martorii lui Iehova, Mormonii, Evangheliștii, Penticostalii, etc. au fost și sunt operele francmasoneriei**; - **Chiar și Luther, unul dintre marii reformatori ai protestantismului**, a fost membru al lojei engleze încă cu câteva sute de ani înainte de secolul 18; - În cadrul francmasoneriei sunt **membri din toate domeniile și au diferite profesii, ambasadori, bancheri, profesori, politicieni, medici, jurnaliști, avocați, judecători, ba chiar și preoți și clerici ai Bisericii Catolice sau ai altor biserici** etc.; - Numai în Statele Unite ale Americii sunt peste trei milioane de masoni, iar ei sunt prezenți și numeroși în toate țările lumii; - Francmasoneria este strâns legată de marile finanțe ale globului; - Membrii ei fac parte din diferite religii, chiar dacă **o mare parte dintre ei au fost și sunt evrei**; - Ea s-a constituit și se constituie ca o asociație voluntară de prieteni; - În timpul comunismului au existat **numeroși francmasoni comuniști**, atât în URSS cât și în celelalte țări vecine și foste comuniste; - **Revoluția Americană, Revoluția Franceză, ca și alte revoluții** de altfel (adică cea rusească – n.ed.) au fost mai întâi discutate, elaborate, dezbătute și chiar programate în interiorul lojelor; - **Multe reforme politice, liberale, republicane, și chiar religioase, au fost și sunt mai întâi dezbătute, analizate și elaborate în cadrul lojelor**; - Lojele au fost și sunt niște «laboratoare» ale societăților politice și secrete; - Nu puține idei evolutive și ideologii politice (vezi comunismul în special și globalizarea – n.a.), ca și numeroase partide politice de masă, s-au creat mai întâi în cadrul lojelor; - După ce sunt bine dezbătute și bine analizate în cadrul lojelor, temele, studiile și teoriile ideologice născute aici, sunt puse în practică și experimentate; - Un mason se definește ca fiind «un om de bine care respectă legea morală» și întotdeauna este obligat să se supună legii morale; - Francmasoneria luptă pentru protejarea democrației căci protecția democrației este o experiență de lungă durată și are o lungă istorie; (...) Au existat și există și anti-francmasoni. Aceștia, în cea mai mare parte, au fost și sunt catolicii care au văzut și văd un complot, existent de altfel, al francmasonilor împotriva bisericii înființate de Iisus Christos. Pentru a încerca să mai calmeze spiritele, nu puțini clerici și cardinali au fost inițiați în cadrul lojelor. (...) **Francmasoneria a complotat și continuă să comploteze împotriva Bisericii Lui Christos...**”

Desigur nu este ușor a analiza care din aceste afirmații sunt adevărate. Cine poate să creadă că francmasoneria este o „asociație voluntară de prieteni”, cât timp cu greu pot părăsi organizația și nu au voie să dezvăluie nimic pentru că ar plăti cu viața? Apoi, credem că nu toți candidații la președinția SUA și toți președinții acestui stat au făcut voia masoneriei sau au fost francmasoni, cum este de pildă cazul lui J. F. Kennedy.

Ei spun că respectă „legea morală”. Dar moralitatea se bazează desigur pe conștiință. Iar

conștiința este cum s-a mai spus glasul lui Dumnezeu care ne mustră când greșim. Așadar, din moment ce francmasoneria se opune Bisericii Lui Hristos, despre care morală și conștiință poate fi vorba? De fapt, nu cumva la ei tronează pentru cei proaspăt inițiați libera cugetare iar mai târziu obediența față de religia satanistă?

Un adevăr dureros este că au cumpărat și cooptat personalități publice și în special pe unii clerici și preoți. Este elocvent de pildă cazul actualului papă Benedict al XVI-lea, care în octombrie 2007, pe baza unui așa-zis document rătăcit și descoperit de profesoara Barbara Frale, a absolvit de orice vină pe Cavalerii Templieri, considerând că de fapt papa din acea vreme (Clement al V-lea) i-ar fi absolvit de blasfemiile de care erau acuzați (ritualul de intrare în ordin implicând scuiparea crucii, negarea lui Iisus, sărutarea dosului etc). Nu se pomenește nimic însă de alte capete de acuzare importante în procesul desfășurat în fața regelui francez Filip al IV-lea precum **sodomia și adorarea idolilor**.

Merită să consultați articolul „Templierii, absolviți de vină după șapte secole” din Adevărul de Seară, pp.12-13, în care se mai spune: „Timp de mai mult de 200 de ani, Cavalerii Templieri (pe care îi revendică unii francmasoni) au fost mai puternici decât mulți regi. S-au remarcat atât datorită excepționalelor abilități în luptă, cât și grație discreției de care au dat dovadă. (...) El (Ian Sinclair) crede că extraordinara lor bogăție ar fi putut fi cauza pentru care regele Filip al IV-lea al Franței și Papa Clement al V-lea au ordonat execuția tuturor templierilor francezi la sfârșitul anului 1307.”

În același timp actualul papă gira apariția unui volum într-un tiraj redus („Proces împotriva templierilor”), care „încearcă să facă lumină asupra legendarului grup de călugări luptători, învăluit în mister”.

Ordinul acesta al Cavalerilor Templieri a fost fondat din câte știm în secolul XII având drept menire protecția pelerinilor care călătoreau la Locurile Sfinte din Ierusalim și împrejurimi. Desigur, dintr-o asemenea activitate nu se puteau îmbogăți atât de mult. Iar istoria confirmă că după primele două cruciade de eliberare a acestor ținuturi de sub ocupația musulmanilor, următoarele au avut ca scop jaful. Nu acești cavaleri cruciați sunt cei care în 1097 au pătruns în Constantinopole (întemeiat de împăratul creștin Constantin) unde au masacrat și decapitat mii de oameni? Și spun unii autori că a fost un jaf care a ținut mult timp (datorită bogățiilor imense) iar pătrunderea lor în oraș s-a făcut cu sprijinul unor grupuri de evrei.

Spicuind și din revista Presa Ortodoxă nr.7/2009 (pp.55-56), cum am putea traduce recomandările aceluiași papă care spunea recent, că se simte „nevoia urgentă de o adevărată autoritate politică mondială”, care „să fie recunoscută pe plan universal și să fie investită cu puteri efective” și „să aibă puterea de a determina **conformarea** tuturor părților față de deciziile sale, precum și față de măsurile coordonate adoptate de diferitele foruri internaționale”. Oare acest gir important față de forurile globalizatoare și conlucrarea cu președintele SUA nu vădesc cel puțin colaborarea cu imensa și teribila organizație a francmasoneriei?

DESPRE OBIECTIVELE SIONISMULUI MONDIAL

Masoneria atacă nu numai Biserica Ortodoxă, ci și fiecare stat din lume, toate instituțiile tradiționale, manevrând totul după bunul plac acestea pentru a întrona Noua Ordine Mondială.

Sub influența unor ideologii satanice, evreii sioniști (cei care conduc la vârful francmasoneriei), avizi după puterea mondială și dominarea tuturor popoarelor (conform dogmei străvechi a poporului ales), **sunt cei care au inventat sistemele totalitare ucigașe** precum:

- NAZISMUL (înarmându-l pe Adolf Hitler și organizând sistematic exodul în masă al evreilor, după război, spre statul Israel fondat în 1948);

- COMUNISMUL (care din 1917 a secerat în întreaga lume peste 320 de milioane de vieți omenești!; iar alte miliarde de oameni au trecut prin torturi și închisori, privațiuni greu de imaginat și de cuantificat etc.);

- GLOBALISMUL ACTUAL (care are ca țintă dictatura mondială, acționând fățiș și pe căi oculte în scopul unificării/înglobării statelor lumii la nivel economic, politic și religios - prin ECUMENISM etc).

Să reținem că **ecumenismul**, care este expresia ideologiei masonice în plan religios, numit de părintele profesor Dumitru Stăniloae „produs al masoneriei”, constituie **un adevărat cal troian pentru Ortodoxie**, o capcană abilă întinsă credincioșilor ortodocși de pretutindeni, sub masca toleranței și dialogului ecumenic.

Noi putem explica acum cu luciditate și claritate, de ce sunt distructive și malefice comunismul și globalismul actual, atât de asemănătoare în fondul lor, fiind impregnate cu o ideologie profund anticreștină. Ceea ce s-a schimbat mult astăzi este forma, în special forma de constrângere.

Dacă în comunism exista la noi o constrângere directă, un regim de teroare și exterminare fizică (regimul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej), urmat apoi de un regim de privațiuni, de teroare și tortură psihică prin inocularea fricii colective (regimul lui Nicolae Ceaușescu), în globalism constrângerea este indirectă și disimulată, însă mult mai eficientă, folosindu-se de noile tehnologii împotriva omului. Și este într-adevăr mult mai greu să te împotrivesți unui dușman nevăzut, care te supraveghează și îți strecoară lent și perfid otrava lui. Reeducarea ce s-a experimentat la Pitești, apoi la Gherla și Aiud, omenirea o trăiește astăzi sub o nouă formă la nivel mondial!

Iar tinerii trebuie să conștientizeze până nu este prea târziu, că actualul globalism (capitalism de tip corporatist) promovat de către sionismul internațional este chiar mai distructiv decât comunismul (ambele sisteme fiind în esența lor antidemocratice și satanice), urmărind disoluția statului până la desființare, familiei, valorilor creștine și naționale, precum și faptul că tocmai prin reeducarea și manipularea lor (prin mass-media în special) se va edifica lumea globalizată de mâine și dictatura mondială preconizată.

Prin GLOBALIZARE se impune treptat nu numai controlul absolut, imprimarea unor pseudovalori, ci și alienarea, înstrăinarea omului față de ceilalți semeni și față de Dumnezeu, încât el să cadă cât mai mult în deznădejde și chiar sinucidere.

Putem spune că OMUL NOU GLOBALIZAT este: desacralizat/ateu, apatrid, depersonalizat, consumerist, însingurat (deși printre oameni), ușor de manipulat, fără simț critic/obiectiv.

Frați ortodocși, asemenea altor instituții importante ale statului, și **familia creștină** este atacată. Statul însuși nu o mai sprijină ca înainte. Familia se destramă astăzi mai ales prin: DESFRÂNARE (adulterul, concubinajul, patima beției și alte patimi, necinstirea zilelor de post și posturilor de peste an), AVORTURI (chirurgicale, hormonale/pilule contraceptive de generație nouă etc.), PAZA DE A NU AVEA COPII (calendar, paza bărbatului/onanie, malahia, prezervativul, diafragma, legarea trompelor, steriletul etc.)

Biserica Ortodoxă nici nu îngăduie astfel de practici și nici planificarea familială și fecundarea in vitro (care presupune în mod evident onania). Aceștia sunt într-adevăr **URIAȘII CARE SAPĂ LA TEMELIA FAMILIEI!**

Redăm mai jos **cele mai importante obiective ale sionismului, care se folosește de francmasonerie:**

1 – Unificarea treptată și completă a tuturor statelor lumii prin crearea unui imperiu global sub pretextul și denumirea falsă de republică universală (desființând sau pervertind în acest scop instituțiile naționale precum armata, Biserica, serviciile secrete, justiția, învățământul etc., prin așa-zise reforme, pentru a fi în acord cu Noua Ordine Mondială);

2 – Cenzurarea și manipularea mass mediei (inclusiv prin intoxicații și diversiuni), desființarea libertății mass mediei prin ingerințele patronilor și suprimarea dreptului la liberă exprimare (cu crearea unei aparențe de democrație);

3 – Suprimarea libertății individuale și manipularea cetățenilor (inclusiv în cazul votării politicienilor) prin supravegherea permanentă (acte și cipuri biometrice), prin numeroase tehnici de manipulare (scopul lor fiind evident spălarea creierului și menținerea maselor și tinerilor în ignoranță, comoditate și pasivitate);

4 – Reducerea drastică a numărului populației de pe glob la circa două miliarde (de la circa 8 miliarde în prezent) prin: promovarea avorturilor și metodelor contraceptive, plantele modificate genetic, aditivii alimentari toxici, alimentele iradiate (în cuptoarele cu microunde), virușii creați în laborator, sterilizarea populației, vaccinuri periculoase care reduc imunitatea, războaie și conflicte, terorism dirijat etc.;

5 – Pervertirea generală a tinerilor și abolirea modului de viață creștin ortodox (opus celui promovat de comunism și globalism), prin desființarea treptată a familiei și moralei creștine, prin libertinaj, droguri, tutun, abuz de alcool etc.;

6 – Instaurarea dictaturii materialismului și consumerismului ca mod de viață „modern” și „progresist”, promovarea teoriilor evoluționiste și neoevoluționiste, umaniste și ateiste (folosindu-se în acest scop în special de televiziune, presă și internet)...

ADEVĂRATA FATĂ A MASONERIEI... **DESPRE CRIMELE MASONERIEI...**

Dacă privim puțin în istorie, într-adevăr impactul în societate a masoneriei este colosal din 1717 încoace (mai precis de la Revoluția sângeroasă din Franța din 1789 și Războiul civil din America de Nord), dar nu putem spune că a avut un impact mai mare decât creștinismul, de la apariția lui cu mai bine de 2000 de ani în urmă. **Masoneria a apărut de la început ca o organizație secretă opusă creștinismului, în special celui autentic (ortodox), ortodoxia fiind considerată inamicul nr.1 al masoneriei**, deși catolicii au fost cei care i-au prigonitorit uneori, excomunicându-i prin bule papale, mergând până la torturarea și arderea lor pe rug (inclusiv a unor oameni de știință). Interesant este faptul, că masonii află mult mai târziu că sunt **dușmani ai lui Hristos** (abia după ce au înaintat în grad) și nu se mai pot retrage, de teama represaliilor (știind că „din masonerie ieși doar cu picioarele înainte”, adică în patru scânduri).

Încercăm să subliniem aici **crimele masoneriei** (săvârșite conform principiului talmudic „*Pe cel mai bun dintre creștini, ucide-l!*”). Și voi avea în vedere distincția făcută de Florin Mătescu, care a scris „Holocaustul roșu”, care consideră pe bună dreptate că există masoni cu opțiuni diferite, unii comuniști și alții pro capitaliști.

Masoneria roșie comunistă (cu sistemul său diabolic, reflectat mai ales între anii 1948-1952, perioada de maximă colaborare a comuniștilor români cu masoneria, când a avut loc și reeducarea sălbatică și răzbunătoare de la Pitești, Aiud, Gherla ș.a.; cu un comunism ateu conceput de altfel de masonerie) are la activ de la Revoluția bolșevică din Rusia din 1917 încoace, deja peste 320 de milioane de victime în întreaga lume! Este părerea unor reputați istorici, nu este o supoziție sau afirmație personală.

Adeptă a socialismului și comunismului, masoneria roșie este prezentă în România prin politicieni și afaceriști din PSD, PC și PRM, precum Ion Iliescu, Adrian Năstase, Viorel Hrebenciuc, Miron Mitrea, Adrian Severin, Mircea Geoană, Dan Voiculescu, Corneliu Vadim Tudor, Gigi Becali și mulți alții.

Masoneria neagră capitalistă (care adună credincioșii din toate religiile, și este promotoare a ecumenismului, un „produs al masoneriei”, potrivit marelui teolog român Dumitru Stăniloae, calul troian pentru ortodoxie) are și ea victimele ei, atât în trecutul îndepărtat cât și în cel apropiat. De exemplu: **asasinarea unor mari oameni de cultură, politicieni, jurnaliști** (precum Mihai Eminescu, poetul Nicolae Labiș, poetul și prim-ministrul Octavian Goga, Nicolae Iorga, Virgil Madgearu, Corneliu Zelea Codreanu și mulți lideri ai Mișcării Legionare, senatorul și profesorul de drept constituțional Antonie Iorgovan, Patriarhul Teoctist și alți mitropoliți și episcopi, dinainte de 1989, colonelul Gheorghe Troșca și generalul Nuță în timpul loviturii de stat din decembrie 1989 ș.a.). Abdicarea forțată și plecarea în exil a domnitorului Alexandru Ioan Cuza, prin lovitura de stat din 1 februarie 1866, este tot opera lor, deși masonii îl includ în rândul lor.

Masoneria neagră sau de rit scoțian, adeptă a capitalismului de tip neo-liberal, este și ea prezentă prin politicieni și afaceriști din PNL și alte partide, precum Dinu Patriciu, Călin Popescu Tăriceanu, Silviu Prigoană, Ludovic Orban, Crin Antonescu, Norica Nicolai, Theodor Meleșcanu și mulți alții.

Dar, aceste crime abominabile nu pot fi atribuite în parte formal, doar uneia dintre aceste două ramuri ale masoneriei. Ele au „ajutat” ambelor părți, masoneriei. De altfel, există și alte împărțiri, cum ar fi distincția: masoneria națională (francmasoneria, cuprinzând cetățeni de etnii diferite) și masoneria propriu-zisă (de factură sionistă evreiască, cuprinzând doar evrei), cea din urmă situându-se deasupra francmasoneriei, iar la vârf având pe cei 13 Înțelepți ai Sionului).

Deși, masonii afirmă că sunt discreți (adică, nu au nici un fel de secrete, decât inițierea în francmasonerie), că sunt în legalitate (din 2004, când a fost declarată pe timpul masonului Ion Iliescu

societate de utilitate publică), că ei ajută societatea și progresul (cum ar fi sponsorizarea prin burse a unor studenți a studiilor lor în străinătate), că ei nu se implică în politică ș.a.m.d., realitatea este cu totul și cu totul alta.

Adevărul este că sunt în continuare tot secreți (nimeni nu are acces la întâlnirile lor de taină, cu atât mai puțin presa și televiziunea, cu mici excepții bineînțeles, când prezintă doar ceea ce vor ei să prezinte opiniei publice), că săvârșesc liturghii negre (cu invocarea lui Lucifer, ceea ce nu ar accepta mulți dintre români), că legea din 2004 este neconstituțională (remarcă acest lucru chiar unul dintre părinții fondatori ai Constituției României din 1991, Antonie Iorgovan), că studenții români „ajutați” sunt practic determinați să devină ei înșiși masoni și vin înapoi cu multe idei și mentalități masonice, că se implică cu precădere în politică (prin lovituri de stat atent regizate, numite apoi „revoluții”), în economie (împrumuturi de la FMI, Banca Mondială, Organizația Mondială a Comerțului etc., cu măsuri care trebuie îndeplinite de guvernării români), în afaceri necurate (de genul afacerilor oneroase cu statul, foarte profitabile, cămătăriei, jocurilor speculative la bursă, traficului de armament și droguri, prostituției), dar și în sfera socială (impunerea drepturilor cât mai largi homosexualilor, scoaterea religiei din școli și a însemnelor religioase din spațiul public, renunțarea la indemnizațiile de stat pentru preoți și la sprijinirea materială a cultelor religioase și a patrimoniului acestora, controlul asupra mass mediei centrale, a educației, sănătății, culturii etc.). Sunt doar câteva aspecte pe care le evidențiem aici.

Având în vedere oamenii propulsați la putere în decembrie 1989 (precum Ion Iliescu, Nicolae Militaru, Gelu Voican Voiculescu, Petre Roman, Silviu Brucan și mulți alții), metodele de acțiune și de manipulare din marile orașe ale României (aceleași peste tot, indicând organizarea lor concertată), necesitatea legitimării „revoluției ” prin cei peste 1000 de morți și peste 3000 de răniți (că „așa e la revoluție!”, declara atunci în particular Ion Iliescu), execuția rapidă a cuplului Ceaușescu (în ziua sărbătorii ortodoxe Nașterea Domnului Iisus Hristos și printr-un simulacru de proces stalinist), anchetarea dosarelor „Revoluției” de procurorul Dan Voinea care a făcut rechizitoriul în acest proces (dosare nefinalizate până în ziua de astăzi, cu autori/criminali necunoscuți, neexistând încă o versiune oficială despre cei care au fost numii „teroriști”), provocarea evenimentelor de la Timișoara și București (cu ajutorului pastorului protestant și mason Laszlo Tokes și agitatorilor infiltrați în mulțime), crearea de către Iliescu a Institutului Revoluției, campania murdară de denigrare a dizidenților, înăbușirea protestului studenților și intelectualilor din Piața Universității, mineriadele și alte motive, suntem îndreptățiți să afirmăm că **în decembrie 1989 am asistat în România la o lovitură de stat masonică** (programată, dirijată și executată de masoneria comunistă, cea rusă colaborând cu masoneria română). De alfel, Ion Iliescu, Adrian Năstase, Dan Voiculescu și mulți alții sunt masoni!

Astfel putem explica multe lucruri care s-au întâmplat atunci dar și după 1989: profanarea trupului colonelului **Gheorghe Troșca**, în fața Ministerului Apărării Naționale (unde fusese intenționat chemat să o aperse!; decapitat, cu țigara pusă în gură, prezentat ca „terorist!”; unii și-au făcut nevoile peste el!), asasinarea șefului său, **generalul Nuță** (a cărui helicotper a fost doborât cu ordin de sus). Responsabil de aceste crime este generalul și masonul Nicolae Militaru, care fusese proaspăt investit de noua eminentă Ion Iliescu ca noul ministru al Apărării și prezentat prima oară la televiziune, de către un obscur căpitan. Colonelul Troșca este cel care l-a deconspirat pe Nicolae Militaru ca agent sovietic (colaborator cu GRU, agenția de spionaj a armatei sovietice).

Masoneria este vinovată de asasinarea prin iradiere (cu uraniu, atașat unui fotoliu, metodă folosită de sovietici și împotriva lui Gheorghe Gheorghiu-Dej) a senatorului Antonie Iorgovan, care după ce a prezentat public poziția sa critică față de masonerie, a decedat în urma unui cancer galopant de pancreatită.

Masoneria a acționat ocult și în cazul morții **Patriarhului Teoctist** (al Bisericii Ortodoxe Române), în august 2007, pentru că Prea Fericitul și nu încuviințase marșurile homosexualilor în Capitală (acordarea drepturilor depline acestora, fiind una din condițiile aderării României la UE) și se exprimase public cu

scepticism în privința viitorului nostru în această uniune. „Greșelile” doctorului Ionel Sinescu și echipei sale (cele două operații), sunt impardonabile pentru statutul lor de chirurghi. Eșecul banalei operații de prostată a fost pus pe seama vârstei sale înaintate...

Masonii se laudă că au în rândurile lor elite din toate domeniile. Să înțelegem așadar, că și în cazul medicilor (chiar chirurghi) sunt unii, care au făcut pact cu diavolul. Cazul Patriarhului Teoctist nu este desigur singular, dacă s-a îndrăznit la acest nivel. Există și alte metode de a ucide, cum ar fi prescrierea unor medicamente în mod greșit și intenționat. Trebuie să avem în vedere și noile carduri de sănătate obligatorii (pe care vor fi stocate informații importante despre boli, tratamentele făcute, etc.), care prezintă riscul de a putea fi citite cu scanere practice de oricine dispune de asemenea tehnologii. Iar masoneria nu dispune doar de resurse materiale uriașe, ci și de oameni care îi pot executa orbește ordinele oricând este nevoie.

Nu putem uita asasinarea de către masonerie, în 1963, a președintelui american **John Fitzgerald Kennedy**, care s-a pronunțat public cu convingere împotriva societăților secrete. Nu știm dacă mass media nu a cenzurat atunci drastic discursul său. Știm doar că s-a concentrat pe găsirea vinovatului și a luat în calcul alte ipoteze (criza din Cuba, războiul din Vietnam etc.). Iar vinovat a fost găsit un nebun pe care l-au judecat și condamnat pentru a liniști opinia publică. Deși, cercetările au stabilit că s-a tras printr-un foc încrucișat ș.a. Mai știm că fratele său, Robert Kennedy, a fost ucis la scurt timp și toți apropiații președintelui Kennedy au avut de suferit ulterior într-un fel sau altul.

Corneliu Zelea Codreanu și întreaga conducerea a Mișcării Legionare a fost decapitată în 1938. Codreanu fusese în prealabil arestat pentru că s-a exprimat critic la adresa lui Nicolae Iorga (fostul lider naționalist, reputatul istoric căzut în mrejele Camarilei Regale). Iar Codreanu este deputatul care a cerut în Parlament scoaterea în afara legii a masoneriei, în același an când Sinodul Bisericii Ortodoxe Române condamnase masoneria.

Masoneria este vinovată de **torturarea și uciderea a mii de legionari din întreaga țară**, atât pe timpul regelui mason Carol al II-lea, cât și în timpul guvernării mareșalului Antonescu, de ruperea relațiilor dintre mareșalul Antonescu și legionari în 1941, prin inventarea poveștii rebeliunii legionare. Masonii i-au propus lui Antonescu să pretindă să fie acceptat și numit șeful sau Căpitanul Legiunii. Mareșalul a fost puternic influențat de prietenul său Ică Antonescu (avocat evreu, posibil mason, cel care îl apărase cândva într-un proces de bigamie).

Extrem de interesantă mi se pare totodată și preocuparea „celor din umbră” pentru ascunderea adevărului față de publicul larg, îndeosebi a celui referitor la Mișcarea legionară din România și prezentarea ei într-o perspectivă cât mai inadecvată și ostilă (fascism, extremism, fanatism etc. etc.), atât înainte de 1989 cât și după această dată. În realitate, legionarii lui Corneliu Zelea-Codreanu au fost spre deosebire de alte formațiuni mai radicale, cum a fost cea a lui A. C. Cuza, mult mai ponderați, realiști și responsabili, datorită spiritului lor civic și creștin, suportând după cum spun numeroase documente istorice, umilințe și brutalități, care nouă, celor de astăzi, ni s-ar părea incredibile (cu mult mai grave decât scenele bine cunoscute ale mineriadelor postdecembriste și tulburărilor de la Târgu Mureș).

Atunci, cine are încă interesul de a-i asimila pe legionari, precum au făcut și comuniștii, cu extremiștii cuziști sau de alte culori politice, unii finanțați și conduși chiar de către masoni? În realitate, ei au fost, exceptându-i pe cei care s-au infiltrat (cu sprijinul KGB-ului sovietic), **adevărați eroi ai luptei anticomuniste și antimasonice**. Acesta este adevărul, domnilor. Dacă ei ar fi fost într-adevăr extremiști, cu siguranță că n-ar fi intrat în rândul lor atât de mulți intelectuali români (dintre care unii foarte cunoscuți), nu s-ar fi produs acel impact social formidabil (ajungând o forță redutabilă și cu adeziuni atât de mari în rândul românilor), n-ar fi ajuns la guvernare alături de Antonescu ș.a.m.d. Dacă un francmason reactivat, precum Alexandru Paleologu, îl „glorifica” pe regele Carol al II-lea (unul dintre conducătorii cei mai iresponsabili ai României, care în finalul „carierii” a cedat fără luptă în

1940 aproape jumătate din teritoriul ei) și îi îndemna pe tineri să nu tragă concluzia „greșită” că legionarii ar fi fost buni, din moment ce comuniștii erau văzuți acum ca răi, și că legionarii erau cei profund încrâncenați, fanatici și extremiști, nu înseamnă că este și opinia pe care noi trebuie s-o acceptăm fără rezerve.

Masoneria este vinovată de **ororile și crimele comunismului de pretutindeni**, știut fiind faptul că acest comunism a fost implementat încă de la început prin elemente alogene (străini, în cea mai mare parte de origine evreiască). Comisarii sovietici i-au instruit îndeaproape și pe comuniștii români și i-au supravegheat atent prin agenii săi infiltrați în Securitate, armată, etc. Răzbunarea masoneriei pe legionari o observăm mai ales în cazul reeducării de la Pitești, extinsă ulterior și în alte închisori și lagăre comuniste.

Comunismul a inoculat masiv frica. Masoneria de astăzi generează frică. Mass media tace aproape în întregime. Chiar președintele american asasinat de brațul lung al masoneriei, J. F. Kennedy, ne vorbea de uriașele resurse pe care le acumulase oculta, de controlul pe care încearcă să-l exercite aceasta la orice nivel și în orice domeniu. Știm și faptul că masonii sunt prezenți realmente printre marii funcționari de stat, politicieni, magistrați, avocați, jurnaliști, sociologi, economiști, filozofi ș.a.m.d. Influența lor se extinde până la controlul absolut asupra individului (actele biometrice cu CIP, cipurile implantabile, armele psihotronice), nu doar până la nivelul formării unui mental colectiv globalizat, a unui nou mod de viață (folosind în acest scop mass media, sistemul de educație etc.): „*Cei ce manipulează acest mecanism ascuns al societății reprezintă un guvern invizibil care deține puterea în țara noastră... mințile noastre sunt modelate, gusturile noastre sunt formate, ideile ne sunt sugerate, în general de către oameni de care nu am auzit niciodată.*” (Bernays, 1991)

Este adevărat că puțini români au auzit vreodată despre masonerie. Și mai puțini știu despre planurile ei malefice și influențele pe care le exercită în societate. Iar **despre crimele masoneriei se știe cel mai puțin**. Și mai puțini îndrăznesc să expună altora sau public aceste adevăruri pentru a-i demasca. Cu toate acestea, trebuie să știm că „*Cel ce luptă chiar singur, pentru Dumnezeu, nu va fi învins niciodată.*”

SALARIAȚII DE LA ARPECHIM ȘI OLTCHIM, SACRIFICAȚI PENTRU INTERESE OBSCURE?

Dacă ne uităm puțin în urmă, combinatele Oltchim (Râmnicu Vâlcea) și Arpechim (Pitești) erau apreciate ca unități reprezentative pentru industria petrochimică din România. Iar dacă ne uităm astăzi, au ajuns falimentare, în starea de insolvență și lichidare judiciară. De ce s-a întâmplat lucrul acesta? Sunt multe explicații. Dar, cele mai multe datorii, care le împovărează acum, s-au făcut cu „ajutorul” firmelor căpușă, „băieților deștepți” din zona petrochimiei, și prin penalitățile de întârziere de 1% pe zi percepute de statul român (un gen de cămătărie!). Așa se face că Oltchim are deja 93 milioane de euro datorii.

Știm că aceste două mari unități economice sunt legate între ele, mai ales prin faptul că Arpechim livrează materii prime către Oltchim. În mod evident, acțiunile întreprinse până acum la Arpechim (reducerile de personal, închiderea unor secții ș.a.) au afectat Oltchim-ul, care are mari probleme încă de anul trecut.

Ne amintim dacă vreți, de promisiunile generoase făcute de USL în campania electorală pentru alegerea parlamentarilor noștri. Au promis că vor aduce investitori, că vor crea locuri noi de muncă și vor salva economia argeșeană. Când colo, vedem că ministrul Economiei, Varujan Vozganian și primul-ministru Victor Ponta pasează cu ușurință întreaga vină și responsabilitate către Consiliul European, organismul care chipurile nu dorește redresarea acestora, ci închiderea lor (asemenea altor „găuri negre” ale economiei românești).

Ne întrebăm în mod firesc, dacă nu a existat sau există într-adevăr nici un plan de redresare și reorganizare sau o soluție acceptabilă a acestora. Ne întrebăm și de ce oare a fost închis sistematic Arpechim-ul, care are și rafinărie și utilaje performante.

Mai degrabă constatăm, că nu a existat și nu există nici la ora actuală voința politică din partea autorităților centrale. Acum, când au ajuns la putere după alegeri, chiar de ce le-ar mai păsa de economia reală a țării și de viața salariaților în cauză (plus familiile acestora!), care nu și-au mai primit drepturile salariale de circa 3-4 luni? S-au pus ei cumva în situația lor dramatică?

Și cu toate acestea, deși în disperare, acești salariați au fost nevoiți să iasă în plină stradă și să protesteze pentru drepturile lor, vedem că nimeni nu îi ia cu adevărat în seamă. Nici măcar mass media locală și centrală. A ocolit dezbaterea subiectului acesta de interes general (ca în mai toate problemele importante, de pildă protestul nemediatizat al sutelor de preoți în fața Guvernului împotriva actelor biometrice), considerându-l poate insipid sau neinteresant, ori de teamă față de guvernanți.

Credem că nu întâmplător, unele lozinci ale protestatarilor sunau astfel: „ROMÂNIA TREZEȘTE-TE!”, „JOS MAFIA!” (de stat, bineînțeles), „JOS GUVERNUL!”, „VREM SĂ MUNCIM, NU VREM SĂ CERȘIM!”, „ASTĂZI SUNTEM NOI, MĂINE SUNTEȚI VOI!”...

Nu putem trece cu vederea ceea ce se ascunde în spatele acestor manevre iresponsabile. Există anumite grupuri de interese (corporații și companii transnaționale), care practică mai mult decât un lobby pentru interesele lor, pe lângă guvernanți. Este vorba de concurența neloială și perfidă, prin diverse mijloace, puțin cunoscute de opinia publică (trafic de influență ș.a.). Scopul lor nu este să le ajute, ci dimpotrivă, să înlăture concurența firmelor românești autohtone și de asemenea să acapareze terenurile și utilajele acestora (bunuri valorând în fapt multe miliarde de euro, create prin sudoarea poporului român, mai ales în timpul defunctului regim comunist), cumpărându-le la prețuri de nimic sau derizorii, ca și în cazul multor altor unități închise și demolate în România. Ne prefacem că nu vedem astăzi sutele și miile de unități economice, ajunse o ruină pretutindeni în țară sau înlocuite cu luxoase supermarketuri, în care mai toate mărfurile vin din import?

Și jaful economiei românești nu se oprește aici. Se întrezăresc alte mari înstrăinări de bunuri și

reduceri de personal (sub paravanul „reorganizării” și „privatizării” lor) în cadrul unor unități strategice precum S.C. Hidroelectrică S.A., C.F.R. Marfă și în domeniul forestier al statului român!

Vă mai amintiți poate de guvernarea PSD-ului dintre 2000 și 2004, când s-a furat cel mai mult? Nu m-ar mira să văd reeditată această poveste (ori, chiar întrecută), acum când PSD este prima vioară în cadrul USL-ului, mai ales prin poziția primului-ministru Victor Ponta iar funcțiile de decizie din partid sunt ocupate de aceeași baroni locali (mari afaceriști, președinți de Consilii Județene).

Dacă mergem mai departe cu analiza, descoperim tentaculele unei caracatițe mult mai mari. În spatele corporațiilor pe care le pomeneam mai sus, se ascunde cu grijă oculta mondială (masoneria), care cu ajutorul cozilor de topor autohtone (trădători de neam și de țară) urmărește înrobirea economică și politică a tuturor statelor lumii, mai apoi distrugerea statelor naționale, a tradițiilor și culturii acestora.

MARILE CAPCANE ÎNTINSE OMULUI CONTEMPORAN

Având în vedere faptul că masoneria a fost dintotdeauna o organizație anticreștină condusă de anumiți lideri evrei (urmași ai celor care au cerut în Ierusalim răstignirea Mântuitorului nostru Iisus Hristos), n-ar fi o naivitate imensă să credem că francmasoneria (adică masoneria extinsă, înglobând și pe cei care nu sunt evrei) ar fi ceea ce se pretinde a fi: o organizație filantropică (cu Fundații caritabile) și o simplă „asociație voluntară de prieteni” (așadar inofensivă) care urmărește „progresul omenirii” și „salvarea omenirii”?

Știm noi oare, că sub paravanul unor ajutoare bănești substanțiale și burse de studii se ascund interese și intenții dintre cele mai obscure cu puțință mergând până la satisfacerea unor cereri imorale sau intrarea într-o lojă masonică? Știm noi oare, că așa cum au recunoscut chiar unii maeștri ce fac propagandă francmasoneriei, aceasta a complotat mereu împotriva Bisericii lui Hristos? Știm noi că până și cele mai multe secte din lume, inclusiv Biserica Satanistă sunt opera lor, fiind sponsorizate să racoleze cât mai mulți credincioși ortodocși?

E timpul să înțelegem că omul contemporan, inclusiv sau mai ales cel creștin, este ademenit prin tot mai multe mijloace perfide să îmbrățișeze alte valori și bineînțeles în totală contradicție cu valorile creștine și viața creștină. Acestea pot fi numite CAPCANE, pentru că ele îl aruncă pe om în rătăcire și departe de Dumnezeu.

Aceste capcane nu sunt chiar atât de ușor de identificat și de combătut pentru că sunt curse pe deplin diavolești. Vom încerca să le enumerăm aici pe cele mai importante dintre ele: ocultismul (inițierea în francmasonerie), comunismul, globalismul (globalizarea treptată și forțată), politicianismul, ecumenismul, sectarismul, materialismul, evoluționismul, consumerismul, formalismul în credință, practica avorturilor, planificarea familială (folosirea metodelor contraceptive și abortive), pornografia, prostituția, homosexualitatea, drogurile, euthanasia, sinuciderea asistată, jocurile virtuale și agresive pe calculator, cursurile de sexologie (începând din grădiniță!), magia (ezoterismul, vrăjitoria), spiritismul, astrologia (credința în zodiacuri), chiromanția sau ghicitul în palmă, ghicitul în cafea și în cărți, interpretarea viselor, deschiderea psaltirii, yoga, terapiile alternative cu bioenergie etc.

Despre fiecare dintre acestea se pot scrie desigur multe lucruri argumentând de ce sau cum dăunează omului contemporan. Și fără excepție credem că sunt combătute de Biserica Ortodoxă prin glasul monahilor și preoților care păstrează neschimbată și astăzi dreapta credință și morala creștină în acord cu învățătura Sfinților Părinți.

De asemenea se pot spune multe și despre noile directive care vin din partea marilor organisme internaționale (O.N.U., UNESCO etc.) precum: acceptarea homosexualității și altor perversiuni sexuale (ca relații firești, normale și care ar trebui să fie mai ales impuse prin lege), legalizarea incestului, legalizarea prostituției, legalizarea drogurilor ușoare, introducerea disciplinei numită educație sexuală ca materie obligatorie de studiat în gimnaziu și chiar în anii de grădiniță (care incită practic la relații sexuale timpurii, distrag atenția de la studiu, cauzează decepții și chiar depresii, precum și infecții transmisibile pe care copiii nu le anunță și nu le tratează, oboseală etc.), eliminarea simbolurilor religioase din instituțiile publice, eliminarea orelor de religie, accesul femeilor în Sfântul Munte Athos ș.a.m.d.

De unde putem trage concluzia logică și evidentă că se fac eforturi intense pentru introducerea unei noi „moralități”, unui nou mod de viață pentru descreștinarea lumii.

PLEDOARIA UNUI ROMÂN ÎMPOTRIVA GLOBALIZĂRII ȘI «SPĂLĂRII CREIERULUI»

Mulți dintre noi, conștientizează tot mai mult faptul că trăim vremuri dificile, pe care unii chiar se încumetă să le numească apocaliptice și eu cred că aceștia nu sunt chiar atât de departe de adevăr. Există fără îndoială destule semne divine în acest sens. Ceea ce este însă oarecum de neînțeles sau misterios, este faptul că, în acest început de secol și de mileniu, în ansamblu societatea (așa-zis „modernă” sau pretinzându-se astfel) cultivă și încurajează unele conduite sau acțiuni extrem de nocive, cum ar fi:

- apatia și pesimismul (frustrarea tinerilor derivând în cazul românilor, din frustrările și greutățile interminabilei tranziții);
- lipsa de informație reală (nefalsificată);
- lipsa de inițiativă (inclusiv sau mai ales de spirit civic și critic);
- lipsa de curaj, indiferența și egoismul, violența (verbală și fizică, încă de la cele mai fragede vârste!), vulgaritatea (pseudocultura), lăcomia, pragmatismul, oportunismul, alcoolismul și consumul de droguri, prostituția și homosexualitatea, pedofilia, avorturile, traficul de copii, jocurile de noroc etc.

Trăim după cum se pare, într-o lume cu totul și cu totul alienată (care nu-și regăsește normalitatea), nevrotată, răsturnată și chiar greu de definit. Scara valorilor s-a schimbat, este cu totul alta. Asistăm cu toții, la zorii nașterii unei noi civilizații (globale), unui nou tip de om (homo globalis), unei noi ideologii („umanismul” secularizat la nivel global) și unei noi formule de guvernare (promovate prin Noua Ordine Mondială, New Age, de către sionismul și masoneria internațională). Iar aceste realități dure ale existenței, pomenite deja, sunt în sine agresive, subversive și îndreptate într-un atac concertat împotriva omului contemporan și tradițiilor sale și împotriva țărilor ortodoxe! Un exemplu este atacul presei internaționale (a unor ziare de mare tiraj și televiziuni importante) dezlănțuit nu o dată asupra imaginii României, rămânând blocată pe tema copiilor străzii, copiii instituționalizați, adopțiile internaționale și pe cetățenii români de altă etnie (romi, etc.) Așa cum remarca scriitorul Matei Vișniec, problema lor era și este la fel pretutindeni, doar că mass-media s-a focalizat asupra lor. Și la ordinul cui credeți?...

Tot domnia sa preciza recent, că spre deosebire de perioada totalitarismului comunist, în care noi puteam identifica răul relativ ușor, în societatea actuală acest lucru se realizează mult mai greu, atât în cazul celui care se ocupă de critica socială, cât și în cazul convingerii cetățeanului de rând în ceea ce privește manipularea care se exercită și asupra lui. Pentru că, ea este disimulată și vine din multe direcții. De asemenea, se aprecia că delirul mondialismului și societății de consum a atins în prezent cote de-a dreptul alarmante.

Trăim se pare, într-o societate tot mai superficială (datorită puternicelor ingerințe ale globalizării culturale, pornite de peste ocean), tot mai confuză și dezorientată (datorită pierderii reperelor sale spirituale și culturale autentice). Pe un astfel de teren, pregătit din vreme, este grefată astăzi ideologia extremistă a globalizării. Aceasta este susținută din plin, de aproape toate marile corporații și companii transnaționale și de forțele politice ultranaționaliste (antinaționaliste sau foste comuniste), care au acreditat un nou tip de materialism (în locul celui marxist, dialectic și istoric, specific sistemului economico-social comunist): cel al societății de consum (consumerismul), o nouă religie – ecumenismul (marea erezie a timpului nostru) și o nouă „pseudo-religie”: banul. S-a născut astfel și o nouă „morală”: morala banilor și succesului, pornindu-se chiar de la anumite idei iudaice, protestante și neoprotestante, care susțin și astăzi de pildă, că sărăcia este păcat iar bogăția o virtute. Realitatea ne demonstrează așadar, că lumea modernă de astăzi este încă făurită de spiritul iudaic și protestant. Așa se explică desigur și înverșunarea conducătorilor comunităților evreiești, care s-au opus punerii în scenă a

piesei „Neguțătorul din Veneția”, în care personajul principal al lui William Shakespeare este un cămătar evreu, care e în stare de orice pentru bani și care își pierde până și fiica, din cauza iubirii sale de arginți. Așa se explică intrarea recentă a partidului extremist și ultranaționalist România Mare în „familia” și noul partid naționalist sau de „dreapta” european, care chipurile ar lupta pentru identitatea națională a fiecărui stat, dar și... pentru globalizare!

Din păcate, noi am fost „învățați” (cu sprijinul desigur al mass-mediei, care are o mare influență asupra maselor) să urâm atât politica, cât și pe politicieni, încât am devenit aproape cu toții indiferenți și nu ne prea interesează așadar, nici viitorul României. Nu e de mirare atunci că și tinerii din ziua de azi sunt tot mai indiferenți față de ceea ce se întâmplă la noi, atât la nivel individual, cât și colectiv. De ce? Pentru că ei nu știu să destrame confuzia generală și nu le mai pasă în general de ceea ce li se întâmplă! Sunt de-a dreptul amețiți sau orbiți de „lumina” divertismentului și de kitsch-urile mass-mediei (ale televiziunilor comerciale, ale artei postmoderniste...), de agresivele spoturi publicitare sau cu substrat (și panouri publicitare, cum este de pildă, cel care ne vorbește printre altele de avantajul „identității și cetățeniei europene”!; sugerând ideea că, prin urmare, ar cam trebui să renunțăm la identitatea noastră națională...), de schimbările care se petrec cu repeziciune în această lume, de bombardamentul mediatic (explozia informațională) și de multe alte lucruri. De aceea, cred că subiectul globalizării le este necunoscut încă și cumva inaccesibil.

Eu cred, că oamenii de astăzi și tinerii mai cu seamă, au dreptul să cunoască tot adevărul și au tot dreptul la libertate. Au dreptul să-și dezvolte neîngrădit gândirea și personalitatea, au aceleași drepturi în fața legii și au dreptul la o viață mai bună pentru ei și pentru generațiile viitoare. Iar dreptul sau libertatea de conștiință (de a avea orice opinie despre orice domeniu) nu trebuie să se confunde cu „libertatea” de a impune majorității tirania minorității. Este și cazul celor care cer statului român și forurilor europene scoaterea icoanelor și simbolurilor religioase din spațiul public, într-o țară care are o spiritualitate proprie, o tradiție ortodoxă milenară și o comunitate creștin-ortodoxă covârșitoare.

Părerea mea în această problemă este, că intrăm într-o epocă a neoprotestantismului și ecumenismului, întocmai cum a fost ea planificată de către artizanii din umbră ai globalizării și în care secularismul occidental se extinde la nivel mondial. Altfel, nu-mi explic inițiativele din ultima vreme și mediatizarea tot mai intensă a protestanților și neo-protestanților. De pildă, am avut surpriza să asist la o emisiune-dezbateri de la Radio Actualități, a d-lui Cristian Curte, în care s-a polemizat pe tema scoaterii simbolurilor religioase din instituțiile de stat (mai ales din școli), apoi la emisiunea lui Liviu Mihaiu (Între Bine și Rău) de la TVR 1, difuzată pe 9 ianuarie 2007, având ca temă de dezbateri și dialog inițiativa unui „intelectual” (profesor agronom, cu alura fizică și temperamentul lui Cristian Tudor Popescu, cunoscut ca ateu) de prin părțile Buzăului, dl. Emil Moise, care nici mai mult, nici mai puțin, a cerut, dimpreună cu câteva asociații (cum ar fi asociația „Solidaritatea pentru Libertatea de Conștiință, etc...), scoaterea icoanelor și crucilor din spațiul public, pe motiv că ar aduce atingere drepturilor omului (libertății de conștiință?!), că sunt discriminatorii și agresive pentru copiii atei sau de altă confesiune și că ar cultiva... intoleranța!

Deși bunul simț îmi spune că nu-mi pot imagina cu adevărat copii care să fie deranjați de prezența acestor icoane. Deși, sunt unii care au mărturisit că au umblat mult prin lume și nu i-a deranjat nici un simbol religios. Deși, până la urma urmei, minoritatea trebuie să respecte mai întâi majoritatea și nu invers. De când o minoritate (cum au fost și comuniștii ș.a.) a devenit sau are pretenția de a se impune majorității? Este, după părerea mea și nu numai a mea, un tupeu fantastic din partea ei, bazat desigur pe sprijinul unor forțe din străinătate (în primul rând, unele organizații umaniste...). Este dacă vreți, preludiul unei tiranii, inspirate sau impuse de artizanii globalizării (compus dintr-un cerc foarte restrâns de mari capitaliști și sioniști, masoni...), aplicarea în teritoriu a principiilor subversive ale acesteia.

Am rămas surprins puțin de faptul că „poetul” Florin Iaru, unul dintre prezentatorii ciclului de emisiuni intitulate „Mari români” a apărut cu patimă vădită punctul de vedere al acestor „iconoclaști” (în fond, unelte în mâna altora) și a avut „curajul” să spună că el este ateu. Puțin, pentru că oricum prestația lui în emisiunile acestea se încadra perfect în tiparul politicii globalizării (anticeștine și antinaționale). Adică, a rămas consecvent acestor principii transnaționale și „umaniste”.

Dar, pentru a descifra acest fenomen complex al globalizării (atât ca ideologie/doctrină, cât și ca sistem), este nevoie mai întâi, de pătrunderea sensului cât mai exact al unor concepte, care prezintă relevanță în acest caz. Din punct de vedere etimologic, globalizarea reprezintă un termen nou și care nu ne spune aproape nimic. Dicționarele păstrează și ele în mod suspect, tăcerea. Dacă veți întreba bunăoară pe oricine din jur despre acest subiect, cred că veți obține un răspuns nesatisfăcător. Din punctul meu de vedere, globalizarea sau mondializarea (dacă îi putem spune și așa), reprezintă în esența ei un proces de unificare (politică, economică, culturală...) care se desfășoară la nivel global, și determinat printr-o strategie îndelung gândită de anumite forțe oculte, care și-au propus, nici mai mult și nici mai puțin, decât dominația și dictatura asupra întregii omeniri! O spun cu toată convingerea, din postura unuia care am abordat această problematică până acum în patru volume (o carte și o antologie în trei volume).

Am putea încerca să dăm totuși și o mică definiție globalizării, definiție pe care doresc să v-o propun: Globalismul sau comunitarismul reprezintă acel sistem și doctrină, bazat pe ideologia globalizării (înglobării politice, economice și culturale), promovat de anumite cercuri oculte, la nivel mondial, care militează pentru instaurarea Noii Ordini Mondiale și unui guvern mondial (supus sionismului și francmasoneriei), prin unificarea treptată a tuturor statelor și prin exercitarea controlului total asupra vieții tuturor indivizilor.

Promotorii celor două sisteme (celui capitalist și celui comunist), sunt așadar sioniștii și masonii, care încearcă pe diverse căi, să obțină puterea totală, prin desacralizarea lumii (și întoarcerea la păgânism sau semibarbarie), decăderea dramatică a culturii și desființarea națiunilor (statelor autonome) și naționalismului autentic (adică a apartenenței firești la țara natală). Dintre aceste obiective, ultimul este vizat în mod special. Naționalismul este practic pus la zid de către mass-media internațională și locală, înfierat ca extremism, fascism, xenofobism, antisemitism etc., deși până și acești termeni sunt denaturați în mod voit și folosiți în mod greșit. De pildă, xenofobia ar trebui interpretată ca frică de străini iar în realitate este folosită în chip acuzator de „ură față de străini”, antisemitismul nu este ostilitatea față de evrei, ci față de semiți în general (arabi) ș.a.m.d.

De aceea, mi se pare absolut regretabil faptul că multe din dicționarele uzuale interpretează astăzi naționalismul drept o „doctrină politică bazată pe apărarea (uneori exagerată) a drepturilor și aspirațiilor naționale”, iar ceea ce ne interesează pe noi (globalizarea sau globalismul) nu apare în nici un fel. Acest lucru ar trebui să ne dea de gândit, pentru că prăbușirea sistemului comunist în fostul URSS și Europa de Est a fost regizată atent și premeditată (în România, având în paralel cu Revoluția din 1989 o lovitură de stat militară organizată prin cooperarea unor forțe atât din interiorul țării, cât și din exterior) iar capitalismul învingător s-a orientat apoi spre imperialism (de altfel o acuzație venită tocmai de la comuniști!), spre neocolonialism și neoliberalism, spre un extremism de dreapta, care a subminat și subminează mereu dreapta tradițională și democrația autentică din întreaga lume. Pretutindeni veți vedea că, dreapta ca și societatea civilă aproape că nu există. Oare de ce?

S-a spus uneori că s-a abuzat de folosirea termenului de „naționalism” (după cum susțin unii intelectuali), dar mai important este faptul că s-a denaturat în mod premeditat sensul (înțelesul) naționalismului, o doctrină altădată foarte apreciată. Mass-media a reușit să-i dea în timp acestui concept, o conotație negativă, asimilându-o tot mai mult cu xenofobia și extremismul (ba mai mult, „confundându-l” cu ultranaționalismul, inventat desigur anume pentru a compromite naționalismul și chiar ideea națională), la ordinul masoneriei mondiale, care a considerat că nu-i mai este de folos (după ce și-a

îndeplinit rolul principal de factor dezintegrator al imperiilor din ultimele două veacuri, imperii care îi stăteau împotriva), că trebuie să se descotorosească de el și că trebuie aruncat în lada de gunoi a istoriei.

Ori, să stăm și să judecăm drept, noi înșine. Naționalismul reprezintă cu totul și cu totul altceva: patriotismul curat, nealterat, constând în iubirea de țară și în tot ceea ce jertfim cu dăruire pentru țara natală, în sentimentul și dorința de a-ți servi mereu, cu devotament patria și neamul, inclusiv în a răspunde oricăror agresiuni la adresa lor. În schimb, comunismul și globalismul (capitalismul corporatist și agresiv) - adevăratele forme de extremism ale istoriei noastre recente - sunt trecute încă, în general vorbind, sub tăcere. Nu vi se pare suspect?

Nu întâmplător, observăm că nu s-a condamnat oficial comunismul în multe țări, foștii activiști și securiști și-au păstrat și sporit chiar privilegiile și averile, și nici n-au fost pedepsiți autorii nenumăratelor crime comise (culmea ironiei, în numele unor „idealuri înalte ale omenirii”). În schimb, este tot mai laudat mondialismul sau supranaționalismul (cu organisme sale ramificate în toată lumea), văzut ca un rezultat firesc al modernității, al umanismului și toleranței dintre popoare, aducător de prosperitate și de pace în întreaga lume?! Istoria ne-a demonstrat însă, cu prisosință utopia și absurditatea comunismului, falimentul său, natura lui criminală (începând cu crimele „Revoluției proletare” și terminând cu cele ale „Revoluției noastre” din 1989, care se dovedește abia acum, cu probe, că a fost de fapt absorbită de o lovitură de stat bine regizată, ilegitimitatea lui (sub presiunea și forța armatei sovietice) și va demonstra desigur și „viabilitatea” ideii de „națiune universală” și de „suprastat”.

Înțelegând prin națiune acea „comunitate stabilă de oameni, istoricește constituită ca stat, apărută pe baza unității de limbă, de teritoriu, de viață economică și de factură psihică, care se manifestă în particularitățile specifice ale culturii naționale și în conștiința originii și a sorții comune”, putem remarca astăzi faptul că, atacul dezlănțuit asupra ideii naționale și naționalismului (asupra patriotismului, termen și el demonetizat, încă din „epoca de aur”) este concertat cu atacul asupra națiunilor, care potrivit planurilor globaliste desigur, trebuie neapărat să dispară. De ce? Pentru că altfel nu pot fi nivelate culturile naționale și nu se poate produce mai rapid «omogenizarea indivizilor și a națiunilor», care să transpună în practică nașterea unei «națiuni universale», a unei limbi și a unei culturi unice, a tipului de „om nou”(oare al câtelea?!) – homo globalis –, sluga fidelă a globalismului și a unui pragmatism feroce. Până la urmă, de ce să nu spunem că același scop - sclavia omului, dar de tip „modern”, l-a urmărit insistent și sistemul comunist, prin dictatura unui grup restrâns de privilegiați, alcătuită din mulți activiști de partid influenți și impusă de către securiști.

Globalizarea nu poate fi înțeleasă deci, dacă nu este cunoscut mai cu seamă trecutul nostru recent, adică perioada comunismului. Pentru că, globalizarea sau globalismul este un sistem cu mult mai perfid decât comunismul (în locul atacului brutal și direct, uzează de procedee mai silențioase și indirecte: psihologice, economice etc.) și pe care l-a perfecționat. Ea oferă iluzia libertății tuturor și al paradisului pe pământ, dar în același timp supraveghează atent fiecare schimbare din societate și fiecare individ (prin imensa bază de date, care se creează acum și aparatura de urmărire tot mai perfecționată) zdrobind astfel din fașă orice încercare de restabilire a demnității și libertății omului. Acționează la nivel individual și împiedică asocierea persoanelor în această direcție! Este un comunism restructurat sau cosmetizat și un imperialism mascat, sub care se ascunde aceeași ideologie diabolică (profund anticreștină și antinațională) și profund nivelatoare. Veți vedea că doar actorii s-au schimbat iar piesa a rămas în general aceeași, doar cu mici retușuri.

Adeptii globalizării au ambiții foarte mari, ei se consideră în mod evident deasupra tuturor și deasupra istoriei, sunt cinici și diabolici. De aceea, ei nu trebuie văzuți ca simpli infractori, pentru că ei comit un lucru extrem de grav: ei sunt cei ce fură însăși viața oamenilor!...

Un exemplu preluat chiar din istoria noastră recentă, ar fi edificator. Așa cum regimul lui

Gheorghe Gheorghiu-Dej a fost tipul de comunism dur și extrem de violent (conducând la moartea a sute de mii de români și în care teroarea a fost directă și maximă, sub controlul strict și asistența consilierilor sovietici), iar regimul lui Ceaușescu a optat pentru teroarea indirectă (inoculând românilor teama de Securitate dar și „naționalismul” său de paradă, care a dorit să compromită definitiv naționalismul românesc), tot astfel putem spune că, experimentul comunist îl precede pe cel al globalismului pe care îl experimentăm astăzi, dar au în sine aceeași natură. Deosebirele dintre acestea două tipuri de experimente sunt insignifiante în comparație cu asemănările dintre ele.

Extrem de interesantă mi se pare totodată și preocuparea „celor din umbră” pentru ascunderea adevărului față de publicul larg, îndeosebi a celui referitor la Mișcarea legionară din România și prezentarea ei într-o perspectivă cât mai inadecvată și ostilă (fascism, extremism, fanatism etc. etc.), atât înainte de 1989 cât și după această dată. În realitate, legionarii lui Corneliu Zelea-Codreanu au fost spre deosebire de alte formațiuni mai radicale, cum a fost cea a lui A. C. Cuza, mult mai ponderați, realiști și responsabili, datorită spiritului lor civic și creștin, suportând după cum spun numeroase documente istorice, umilințe și brutalități, care nouă, celor de astăzi, ni s-ar părea incredibile (cu mult mai grave decât scenele bine cunoscute ale mineriadelor postdecembriste și tulburărilor de la Târgu Mureș).

Atunci, cine are încă interesul de a-i asimila pe legionari, precum au făcut și comuniștii, cu extremiștii cuziști sau de alte culori politice, unii finanțați și conduși chiar de către masoni? În realitate, ei au fost, exceptându-i pe cei care s-au infiltrat (cu sprijinul KGB-ului sovietic), adevărați eroi ai luptei anticomuniste și antimasonice. Acesta este adevărul, domnilor. Dacă ei ar fi fost într-adevăr extremiști, cu siguranță că n-ar fi intrat în rândul lor atât de mulți intelectuali români (dintre care unii foarte cunoscuți), nu s-ar fi produs acel impact social formidabil (ajungând o forță redutabilă și cu adeziuni atât de mari în rândul românilor), n-ar fi ajuns la guvernare alături de Antonescu ș.a.m.d. Dacă un francmason reactivat, precum Alexandru Paleologu, îl „glorifica” pe regele Carol al II-lea (unul dintre conducătorii cei mai iresponsabili ai României, care în finalul „carierei” a cedat fără luptă în 1940 aproape jumătate din teritoriul ei) și îi îndemna pe tineri să nu tragă concluzia „greșită” că legionarii ar fi fost buni, din moment ce comuniștii erau văzuți acum ca răi, și că legionarii erau cei profund încrâncenați, fanatici și extremiști, nu înseamnă că este și opinia pe care noi trebuie s-o acceptăm fără rezerve.

În opinia mea, tot ceea ce ține de globalizare intră și trebuie să intre sub incidența liberului acces la informațiile de interes public, ca și în cazul condamnării comunismului. Ambele sisteme trebuie cunoscute mai întâi de către specialiști (istorici, sociologi, politologi etc.) până în cele mai mici detalii și condamnate de către autorități cu hotărâre și pentru totdeauna. Așa cum renunțarea la comunism și la mentalitățile acestuia cere cu necesitate reforme și legi în toate domeniile (mai ales legea lustrației și legea deconspirării „poliției politice”), tot astfel trebuie să procedăm și în cazul globalizării, după ce vom fi cunoscut pericolul pe care îl reprezintă pentru fiecare individ, adică pentru fiecare dintre noi și pentru toate națiunile în care democrația mai înseamnă ceva.

Merită să subliniem de asemenea faptul că, în esență, comunismul și globalizarea și-au propus (în ceea ce privește individul, la nivel psihologic) același lucru: «spălarea creierului». Chiar dacă acest subiect este luat în derâdere, după cum am remarcat în ultima vreme, de către anumiți actori, pentru a preîntâmpina dezvoltările de acest gen, sper că voi fi totuși destul de convingător.

Ca să înțelegem mai bine despre ce este vorba, trebuie să pătrundem puțin mai departe în culisele ideologiei perfide a globalizării. În numele unor idealuri atât de nobile (afișate și în vitrina comunismului de altfel), precum: pacea între popoare, umanismul și toleranța, libertatea și drepturile omului, democrația, se săvârșesc în continuare și astăzi, datorită adepților globalizării nenumărate dezinformări, manipulări, abuzuri, fărâdelegi (și uneori, în extremis, chiar crime) iar omul este constrâns în felurite chipuri și prin diverse mijloace neortodoxe (dar extrem de subversive) să renunțe la drepturile

și libertățile sale fundamentale. Adică, poporul nu mai contează în fapt.

Spălarea creierului nu este desigur, o lucrare propriu-zisă de spălare obișnuită, așa cum ar înțelege poate unii în mod simplist și greșit. Ea reprezintă o operație foarte minuțios pregătită de alții, de pervertire a gândirii, de răsturnare a valorilor (în stilul filosofiei lui Nietzsche), o operație în sine diabolică, un adevărat atentat asupra libertății, culturii și spiritualității omului! Cineva se întreba chiar, dacă nu cumva noi trăim acum, efectiv, un nou „experiment Pitești”, ceea ce este desigur foarte probabil, cu mențiunea că poate într-o nouă formă, generalizată! Pentru că, asistăm la nivelarea sau uniformizarea gândirii și comportamentului uman, la nivelarea statelor lumii, în scopul înglobării (absorbirii) lente a acestora într-un vast imperiu. Unde este atunci „unitatea în diversitate”?

«Spălarea creierului» presupune în fond o serie de schimbări, care constau în distrugerea premeditată a oricărei specificități de structură a individului și colectivităților umane, ștergerea oricăror diferențe, și ceea ce este mai important, este faptul că atentează la principiul diversității creației lui Dumnezeu.

Nu întâmplător, ați observat poate, că sunt tot mai mulți cei care își pun în ultima vreme problema identității naționale. De ce? Pentru că sunt îngrijorați de ritmul accelerat de degradare morală și spirituală, de noua „cultură” și opinia lor este răspunsul onest și responsabil față de încercarea impunerii unui model de viață tuturor și a unei gândiri de tip „șablon” la nivel global. Este rezistența omului liber în fața distrugerii identității individuale și naționale, observând schimbările și mutațiile care se produc astăzi în toate domeniile. Ei sunt cei care observă fenomenul degradării omului sub toate aspectele vieții sale, a culturii și civilizației noastre.

Globalizarea nu reprezintă - așa cum se spune - o etapă a unui proces istoric firesc din evoluția omenirii, un fenomen de „modernizare”, un așa-zis spațiu intercultural și multicultural, între religii, ori între națiuni, sau între civilizații. Nu este nici rezultanta științei și tehnologiei, care astăzi ne unesc mai mult ca oricând într-un timp foarte scurt, dar în mod indirect. Ea este altceva. Este vorba de o nouă himeră sau utopie, utilizată în mod diabolic pentru a ne forța să trăim într-o lume atee sau imorală, izolați unii de alții în fapt și să acceptăm necondiționat manipularea și sclavia modernă. Arhitecții acestei noi lumi, a Noii Ordini Mondiale, au lansat deja (mai ales prin mișcarea New Age sau Noua Eră) directivele «națiunii universale» și ale guvernului mondial «al păcii». Adepții masoneriei pun astăzi la cale dominația absolută a lumii întregi și a fiecărui individ în parte, ca într-un sinistru joc de șah, în care aproape toți oamenii nu sunt decât simpli pionii de sacrificiu.

Politica a devenit pentru cei puternici (cu capital impresionant), un fel de joc de cărți, în care cărțile sunt destinele oamenilor, considerați simple zero-uri. Sărăcii au devenit un fel de deșeuri sociale, cu care nu prea știi ce să faci, unde să le mai arunci... Însăși proiectul comunist a eșuat mai ales, datorită unor oameni importanți care s-au opus masoneriei. Este vorba de președintele John Fitzgerald Kennedy, care a inițiat programul ambițios spațial și Ronald Reagan, care a supralicitat programul înarmării. Economia sovietică n-a mai putut ține pasul și n-a putut să reziste competiției cu americanii. Este atunci o întâmplare că primul a fost asasinat iar celălalt a trecut prin câteva încercări serioase de asasinare?...

Personal cred că nu întâmplător ne sunt devalorizate tradițiile și culturile naționale, iar în locul lor ne sunt inoculate anumite opțiuni de viață și orientări precum pragmatismul, oportunistul, carierismul și materialismul societății de consum. Studiați anumite filosofii, cum este pragmatismul, utilitarismul, materialismul, existențialismul, pozitivismul și altele, și veți vedea că ele au marcat și continuă să aibă numeroși adepți sau tot mai mulți adepți în zilele noastre. Ca și în cazul „supra-statului” preconizat, cultura nouă, de tip Coca-cola sau McDonald's, cultivă și ea un gen de „supraom” - homo globalis -, sau individul:

- apatrid (deznaționalizat sau separat complet de țara lui natală și devenit apoi cosmopolit sau cetățean al «națiunii universale»...);

- depersonalizat (adică devenit aproape identic cu oricare altul, șters, lipsit de inițiativă, conformist);
- obedient sau sclav (supus întrutotul celor care-i furnizează confortul său (inclusiv creditele „avantajoase” și mijloacele de existență);
- desacralizat (înstrăinat de Dumnezeu, ateu sau liber-cugetător, sau de ce nu, chiar mason, sau mason de „grad superior” – închinător pe față lui Lucifer);
- consumerist (fidel și supus necondiționat „spiritului de consum” inoculat de cei care își permit să-i creeze «nevoile»);
- însingurat (deși trăiește printre mulți oameni și ”comunică” destul de mult cu ei).

Chiar și numai aceste șase trăsături de bază enumerate aici, ne pot trimite cu gândul la simbolistica masonică. El este ușor de manipulat neavând simț critic.

Dacă avem în vedere mijloacele și efectele globalizării, vom remarca fără îndoială câteva mai importante: manipularea și intoxicarea informației, răspândirea unor filosofii materialiste (nihilismul, pragmatismul și altele), relativizarea adevărului, nivelarea sau «omogenizarea» culturilor naționale, uniformizarea gândirii tuturor oamenilor și a modului lor de viață, transferul centrului de greutate dinspre viața spirituală spre cea strict materială, schimbări grave în structura vieții sociale (disoluția instituției familiei, prin încurajarea căsătoriilor încheiate din interes material și care eșuează în numeroase divorțuri; încurajarea căsătoriilor heterosexuale și a adopțiilor de către acești homosexuali și lesbiene, etc.); schimbări dramatice în viața economică a țărilor îndatorate marilor instituții financiare internaționale; desființarea companiilor mici și mijlocii viabile și care oferă angajaților lor drepturi firești și o protecție socială reală, de către companii specializate în acest sens (precum «pirații corporatiști»), sprijinirea directă și indirectă de către stat a masoneriei (adevărata Mafie) cu bani de la buget (lojele fiind declarate societăți de utilitate publică, în România!) etc.etc. Iar, toate acestea au loc cu un incredibil simț al detașării față de moralitate și dreptate...

O întrebare-cheie se desprinde din actualul context: Vom accepta noi, cetățenii de astăzi, să servim ca sclavi noua tiranie (globală) și acest nou experiment anticreștin și antinațional, fără a ne sinucide astfel din punct de vedere moral și spiritual? Răspunsul meu este unul singur: Depinde și de noi ca această autodistrugere (inclusiv «spălarea creierelor») să nu se întâmple, să nu se generalizeze. Dumnezeu nu intervine decât arareori și nici atunci în mod direct și peste voia noastră, prin anumiți oameni pe care îi înzestrează cu calități providențiale (adesea pentru a salva anumite popoare, de pildă pe cel francez prin Ioana D'Arc). Depinde de noi să nu reținem experiența comunismului) și să învățăm din această lecție teribilă, fără a o repeta. Dincolo de această mască a globalizării, se ascund de fapt tot cei care au inventat comunismul: reprezentanții sionismului mondial, care se impun prin organizații de tipul Iluminaților, Masoneriei (masoni evrei) și Francmasoneriei (masoni de altă etnie decât cea evreiască), la care se alătură numeroase secte religioase (mergând până la Biserica Satanistă), unele fundații „caritabile”, unele O.N.G.-uri etc. Este vorba de o rețea imensă internațională!

De aceea, supraviețuirea noastră, atât ca națiuni cât și ca indivizi liberi, depinde de unitatea noastră, de întărirea societății civile, de independența ONG-urilor și a jurnaliștilor (care vor crea mereu presiuni asupra magistraților, politicienilor și altor funcționari), de implicarea masivă a tuturor intelectualilor adevărați (fie în diverse asociații cu caracter civic, fie chiar în politică, atunci când e în joc soarta națiunii noastre, fie prin lucrările lor). Iată de ce este atât de important astăzi dialogul urmat de acțiune. Fără acțiune, dialogul nostru constituie prin urmare doar un lux, o filosofare fără rost sau o pierdere de timp. Să încercăm cu toții, să fim pe cât ne stă în putință și oameni de acțiune, oameni hotărâți. Să nu neglijăm nici relația noastră cu Dumnezeu.

Mă număr printre acei români, care consideră atât morală, cât și educația, domenii de importanță vitală pentru supraviețuirea noastră și pentru existența oricărei națiuni de pe pământ. Acestea sunt astăzi,

după părerea mea, în cea mai grea suferință, antrenând în degradingoladă întreaga societate. E firesc să ne punem atunci unele întrebări. Cine provoacă în mod deliberat decăderea lor și îndeosebi a moralei creștine? Cine urăște atât de mult valorile noastre? De ce suntem și «trebuie» să fim supuși unui proces de îndobitocire sau de spălare a creierului, deși comunismul - se spune - că s-a prăbușit? Cui folosesc într-adevăr toate acestea?...

Imperativul vremurilor pe care le trăim este redescoperirea valorilor autentice și reaşezarea societății pe temelia lor trainică. Pentru a reuși acest lucru, noi trebuie să pătrundem hotărâți în cunoașterea și trăirea realităților adânci nedescoperite sau nepătrunse de analiza noastră, în miezul teribilului război psihologic actual, care îl completează pe cel economic. Abia apoi, ne putem angaja să luptăm cu toată dăruirea ființei noastre împotriva manipulatorilor din umbră și împotriva alienării premeditate a personalității noastre și anihilării dreptului națiunilor la propria lor suveranitate (la autodeterminare).

Prin urmare, nu vom putea supraviețui cu adevărat, ca oameni, fără aportul informației reale și culturii, fără credința noastră vie în Dumnezeu și trăirea creștinismului (El există, orice am crede noi, păstrând neatins universul cunoscut nouă), și nu în ultimul rând, fără o serioasă implicare personală în «viața cetății», adică în spațiul public sau în comunitatea locală. În opinia mea, aceste trei cerințe de mai sus sunt la fel de necesare astăzi și toate trei trebuie duse la îndeplinire, întrucât ideea creștină și ideea națională se completează în mod reciproc și armonios.

În urma multor experiențe personale, observații, reflecții și constatări, am ajuns la concluzia că există realmente oameni și forțe mai mult sau mai puțin oculte, care urăsc de moarte toate valorile moralei creștine și lucrează intens prin toate mijloacele posibile pentru pervertirea și anihilarea lor. Războiul nevăzut dintre Bine și Rău nu este deloc un basm de adormit copiii. În câteva cuvinte, voi încerca să ofer aici o argumentație minimă.

Suntem nevoiți să recunoaștem, că din acel moment imemorial al gustării fructului interzis de către Adam, la sugestia Evei dar și a Șarpelui (întruchipare a Răului), omul a pășit în istorie. De atunci, însă, omul este determinat în mod irevocabil a alege, până la moarte, între Bine (sau Dumnezeu) și Rău (sau Diavol). Această alegere nu este ușoară și ea este vitală pentru mântuirea și viața viitoare a omului. Ceea ce putem observa astăzi însă, este proliferarea unei categorii intermediare, a oamenilor împietriți sau mortificați sufletește („morții vii”, indivizii fără conștiință, fără memoria trecutului și fără personalitate proprie sau distinctă). În atitudinea lor neutră, aceștia tind să aibă toate trăsăturile omului cu «creierul spălat», pe care îl mai putem numi «omul - robot» sau «omul - hibrid».

Cei activi, în sens negativ, cei care au luat drept bine Răul (sioniștii și francmasonii), se străduiesc din răspuțeri să lărgească continuu acest cerc al oamenilor ezitanți sau nehotărâți, care nu sunt convinși de existența Divinității. Avem deci, pe de o parte ateii sau așa-ziii ”liber-cugetători”, dintre care se recrutează masonii, și creștinii pe de altă parte. Avem astfel o confruntare teribilă (nevăzută) între masoni și creștini (după cum și diavolii se războiesc permanent cu îngerii). Lor, ateilor dar și creștinilor, le sunt adresate în general toate tehnicile moderne de manipulare și este trist să vedem cum mulți care își zic creștini, sunt doar cu numele (autointitulați), căci ei se leapădă în realitate de Dumnezeu, prin tot ceea ce fac și gândesc...

În viziunea masonilor, oamenii trebuie să îmbrățișeze cenușiul existenței lor, să prefere cu alte cuvinte urâtul și relativizarea adevărului, să nu mai vadă totul distinct și clar, în alb și negru (pentru că, chipurile ar mai fi multe alte nuanțe!...). Binele și Răul să nu mai fie considerate două categorii opuse și antagonice...

Această omenire, după cum putem observa și noi înșine, devine într-adevăr tot mai incapabilă de a mai distinge clar între adevăr și minciună. Omul zilelor noastre ajunge să le confunde adesea, să le amestece și este chiar «ajutat», să devină un infirm sufletește, să-și piardă atât curajul, cât și limpezimea

minții (adică două trăsături importante ale creștinului), tocmai pentru a deveni cât mai maleabil și manipulabil, până la anularea totală și dacă se poate definitivă a personalității sale, a voinței sale (adică se ajunge la subjugare sau sclavie!).

Dar, această morală la care atentează masonii, reprezintă în fond și la urma urmei morala iubirii și a comuniunii dintre oameni (nu a urii sataniste), învățătura adusă de Fiul lui Dumnezeu în scopul mântuirii noastre, care constă în desprinderea de patimile noastre. Morala creștină este însăși esența creștinismului! Or, fără morala creștină, cunoscută și trăită efectiv în viața noastră cotidiană, ajungem foarte ușor în ghearele apostaziei, ale ateismului deghizat în laicism și secularism, ba chiar ale satanismului masonic. Ajungem să ne răzvrătim unii față de alții, să ne învrăjbim, să purtăm un război nevăzut împotriva Creatorului, întrebuițând ca principale „arme moderne” indiferența, individualismul și raționalismul, în atmosfera dominantă a materialismului societății de consum.

Dar dincolo de denumirea sa prea vagă sau ambiguă, globalizarea este în opinia mea personală cea mai mare amenințare la adresa umanității de până acum, deși ea promovează în aparență valori pozitive ca și comunismul: unitatea, toleranța, umanismul, pacea, libertatea... Aceste valori arată bine doar pe hârtie, întrucât în practică sau în realitate nu sunt acordate națiunilor și nici tuturor indivizilor, ci rămân doar la nivel declarativ, simple utopii în spatele cărora se ascunde setea nestăvilă de dominație a unui grup foarte restrâns de oameni, dar cu o putere de decizie și de influență uriașă.

De pildă, libertatea omului este tot mai limitată și supravegheată, în vreme ce toate marile companii (în frunte cu cele transnaționale) și unele minorități (sexuale, naționale...) își sporesc neîncetat drepturile și își diminuează obligațiile (aspect evidențiat în procesele juridice). Astfel, grupurile de interese de acest fel, au tot mai multă putere și tot mai multă influență, fiind foarte greu de contracarat, chiar de către autoritățile statale.

Ceea ce cred că se impune astăzi ca o necesitate stringentă este împiedicarea declinului accentuat al spiritului public. Trebuie combătute toate confuziile și dezinformările mass-mediei, care reprezintă cu adevărat o forță și o categorie privilegiată, dar care din păcate se supune adeseori unor interese economice, politice sau de altă natură. Aceste interese produc o ruptură gravă în sânul societății de astăzi. Acestea au impus crearea unei realități virtuale pentru cei bogați și a alteia dramatice și reale pentru majoritatea tot mai săracă...

Într-o lume influențată tot mai mult de închinătorii la idoli, dominată autoritar de cultul sau dictatura banului și a confortului material, mijloace prin care omul este supus mult mai lesne globalizării, cultura și gândirea tind să fie înlocuite prin noi forme sau ambalaje strălucitoare ale civilizației și lipsei capacității de analiză (de cântărire a lucrurilor). Încep să conteze tot mai mult diplomația și «bunele maniere». De asemenea, cultura capătă tot mai mult un caracter decorativ, popular sau de masă (ca și în timpul nazismului și comunismului), devenind o „cultură de consum”, cum este deja cea nouă de tip american (ruptă aproape complet de tradiție, și respingând cu aroganță cultura tradițională europeană). Totul capătă un caracter comercial și sunt evidente pentru noi mai ales «produsele culturale» din mass-media actuală (în special reclamele publicitare). Analizați ori de câte ori aveți ocazia reclamele care se difuzează și mesajul lor ascuns sau profund. Ce părere aveți de pildă, despre cea pe care am observat-o pe un panou imens, care înfățișează un trup de femeie cu un ciocan în loc de cap și unul de bărbat cu un cui în loc de cap? Reclama aceasta se face pentru diverse materiale de construcții, dar să nu credeți că este singura de acest gen...

Cultura adevărată este abandonată mai mult ca oricând pentru un alt mod de existență: căutarea plăcerilor, îndeosebi fizice. Cultura de cartier și fotbalul, manelele și viața de lux (fără griji) câștigă tot mai mult teren. Noul tip de «cultură» se răspândește astăzi în mod vertiginos în toată lumea, cucerindu-i în primul rând pe tineri (viitorii consumatori de mâine), mai ales prin intermediul majorității filmelor, emisiunilor și reclamelor americane.

În fața acestui flagel al globalizării, considerat de către tot mai mulți intelectuali a fi unul extrem de negativ și periculos, depășind în amploare și subtilități chiar pe cel al comunismului (și el tragic experiment, cu pretenții hegemonice la nivel mondial), va trebui să ne repliem, să adoptăm o poziție legitimă de apărare și să luăm cu toții atitudine. Amintiți-vă că, cu ani în urmă, filosoful Emil Cioran atrăgea deja atenția asupra pericolului reprezentat de internaționalism: „*Internaționalismul este o expresie a culturii de mase. [...] Cultura de mase este antispirituală, antilibertară, antiindividualistă. Este suficient să ne gândim la bolșevism sau la hitlerism, fenomene de masă, (de manipulare mai ales, ideologică - n.a.), pe cât de diferite în conținut, pe atât de asemănătoare în formă.*” (în „Schimbarea la față a României”, Ed.Humanitas, București, 2001, pp.35-98). El nu se referă la egocentrism, spunând că este „antiindividualistă”, ci are în vedere ștergerea identității sau anularea personalității individului, pierdut într-o masă.

În fond, globalizarea nu este altceva decât o nouă formă de internaționalism și de colonialism corporatist, un tip de capitalism imperialist (radical sau sălbatic) și, în mod incredibil, un extremism deghizat în rolul de pacificator.

Indiscutabil, noi alunecăm astăzi tot mai mult pe panta globalizării, adică trecem dintr-o extremă într-alta, ceea ce este într-adevăr o mare și adevărată dramă. O nouă tiranie (prima de o asemenea ambiție și anvergură, transpusă în practică) se profilează la orizont, dacă n-a început deja, condusă din umbră de către marii posesori și mânuitori de uriașe capitaluri și cu influență în toată lumea politică. Aceștia desigur nu-și pot permite luxul sau decența de a suporta democrația reală și ca atare nu sunt deloc interesați de respectarea cu adevărat a drepturilor omului, inventate tocmai de strămoșii lor (dar în scop propagandistic!). Ei sunt izbitor de asemănători, în acest sens, cu comuniștii, care aveau și ei demagogia lor, precum și mijloace moderne de manipulare în masă. În aceste condiții, democrația reală devine desigur chiar lipsită de orice sens și aplicabilitate iar ipocrizia (fariseismul) este ridicată la rangul de politică de stat.

Câteva întrebări se impun aproape de la sine. Unde este atunci mult trâmbițata libertate a omului? Unde este adevărul? Suntem constrânși să respectăm cu toții, la nesfârșit, regulile impuse de noul joc din «satul global»? Chiar nu mai prezintă omul nici o valoare în sine și este disprețuit atât de mult, încât nu însemnează un simplu „animal social”, ca în vremuri străvechi, ci cel mult un obiect sau un număr oarecare pentru statistică? Numai așa se explică necesitatea buletinelor electronice (conținând semnul fiarei, cifra 666) și preconizata implantare a microcipurilor în fiecare individ, ceea ce pe unii americani nu-i deranjează, optând pentru „siguranța” lor și a copiilor lor (sau din alte interese pragmatice...).

Mai observăm că globalizarea cultivă astăzi libertăți excesive față de anumite minorități în detrimentul majorității, minorități care de fapt sunt manipulate, pentru a se realiza un obiectiv central: desființarea statelor naționale. Este posibil și ca uniunile unor state să aibă același scop, dar nedeclarat. Cum altfel putem înțelege astăzi pretențiile de autonomie teritorială? De asemenea, este cultivat în masă disprețul celor «realizați» sau bogați, față de cei considerați «ratați» sau săraci (defavorizați de soartă), precum și disprețul față de preoți și religie, față de valorile creștinismului în special și cele cultural-naționale, considerate astăzi depășite sau anacronice. Este avansată tot mai mult ideea ecumenismului (unirea tuturor religiilor lumii, la orice nivel), ideea sincretismului religios (împrumutând precepte de la toate religiile) și este sprijinită în continuare hirotonirea unor preoți lipsiți de chemare sau vocație pentru viața duhovnicească și îndrumarea credincioșilor.

În opinia mea, denigrarea marilor eroi ai neamului nostru se subscrive îngropării valorilor naționale, care stau în calea făuririi noului tip de om și a «națiunii universale». Dar, din fericire pentru noi, nimeni și nimic nu poate împiedica adevărul ca să iasă la lumină, oricât ar fi de bine ascuns sau îngropat, pentru că El cunoaște Învierea și pentru că numai o viață trăită în adevăr poate fi un prilej continuu de bucurie, după cum spunea Constantin Noica. Iată, de ce nu-mi este teamă să vorbesc despre

el: pentru că adevărul merită orice sacrificiu din partea noastră. Adevărații creștini nu tremură după viața lor în fața morții, ci ei se tem numai de Judecata de Apoi sau de pedeapsa lui Dumnezeu. Ei nu vor ca sufletele lor să îndure calvarul chinurilor veșnice ale iadului, chinuri conștientizate atât de bine în «evul mediu întunecat» (atât de blamat mereu de umaniști și iluminiști pentru unele excese regretabile ale sale).

Cum este posibil, ca într-un manual de istorie pentru clasa a XII-a (probabil și în altele), să apară enunțuri de genul: FRANCMASONERIE = asociație cu caracter filantropic, în parte secretă, ai cărei membri se recunosc prin anumite semne, embleme și simboluri? Am ajuns noi să credem că ea este cumva morală? Este ca și cum am spune că sistemul comunist a fost în slujba omului și a fost mai degrabă bun decât rău (adică invers decât în realitate). Nu înțelegem oare că filantropia afișată este un simplu paravan și că n-are decât un rol de a face prozelitism și de a racola noi adepți din rândul naivilor? Nu am aflat încă adevărul cutremurător, că adepții aceștia "liber-cugetători", grupați într-un club ascuns și elitist, cu reguli foarte stricte (ca în cadrul Mafiei), practică de fapt un anticreștinism, o obediență strictă (mai severă decât în armată) în cadrul celor 33 de grade masonice, de la care urmează cultul direct al lui Lucifer? Nu realizăm că în fond, masoneria (grupând un cerc restrâns de evrei) sau francmasoneria (cercul amintit, dar mai larg, înglobând și alte etnii), alcătuiesc Biserica lui Antichrist? N-a fost el și este încă Lucifer, îngerul negru decăzut, despre care se vorbește în Biblie și care n-a renunțat niciodată a fi adversarul înverșunat al lui Dumnezeu și creației Sale?

Omul este încununarea întregii creații divine și lui i-a fost dată în administrare această lume și de aceea revolta împotriva lui Dumnezeu este dovada celei mai mari ingratitude și trădări a Lui. Noi nu trebuie să fim părtași ai războiului antichristic și să cădem în cursele lui. Ispitele satanice sunt ce-i drept peste tot, dar este datoria noastră de creștini (mai ales practicantii sau activi) de a le rezista, până la capăt și de a le deconspira. Sufletul și libertatea omului este marea miză, pricipalul obiectiv al diavolului iar țările în care ortodoxia (păstrătoare a tradiției creștine și a dreptei credințe) este preponderentă, sunt cel mai mult atacate și astăzi în acest război nevăzut, declanșat în toate domeniile vieții noastre.

Tocmai de aceea ne revine unora dintre noi, sarcina ingrată, imensă și dificilă de a evidenția cauzele acestor stări de lucruri, de a face transparent un astfel de război între oameni și al unora împotriva lui Dumnezeu, și de a căuta soluții. Ceea ce caracterizează cel mai bine lumea contemporană este tocmai înstrăinarea tot mai mare a omului față de Dumnezeu și semenii lui. Moralitatea trece astăzi prin cea mai mare criză, pentru că tot mai mulți oameni (chiar "creștini") îmbrățișează imoralitatea, materialismul societății de consum

Se impune astăzi, mai mult ca oricând, solidaritatea intelectualilor, care să coaguleze în jurul lor cât mai mulți oameni responsabili și cu simț civic, care să spună deschis adevărul pe care au izbutit să-l cunoască (cu voia și ajutorul lui Dumnezeu, chiar dacă nu recunosc acest lucru întotdeauna). E timpul ca oamenii să se trezească din strania somnolență colectivă în care au fost aduși și din somnul rațiunii (care naște într-adevăr monștri). E timpul să ne apărăm cu hotărâre și cu orice preț toate valorile înaintașilor noștri (măcar pentru strădaniile și sacrificiile lor), valori eterne și universale, atât spirituale cât și naționale. E TIMPUL TREZIRII SPIRITUALE A OMULUI ȘI A NAȚIUNILOR DIN ÎNTREAGA LUME.

Am scris aceste rânduri cu speranța unei lumi mai bune, pe deplin convins că, cel puțin două realități crunte ar trebui să ne determine a lua atitudine în vreun fel sau altul și să ne preocupe mai mult. În primul rând, ajungem să recunoaștem noi înșine faptul, că asistăm mult prea indiferenți la decăderea dramatică a culturii autentice și a modului nostru de viață, a informării în deplin consens cu adevărul și observăm cu tristețe sau cu dezamăgire că există tot mai puțini oameni care au curajul să gândească ei înșiși, care au propria lor judecată sau cântărire a lucrurilor. Iar în al doilea rând, observăm o desacralizare fără precedent a lumii contemporane, o întoarcere la păgânism (la semibarbarie) tot mai accentuată și cu consecințe incalculabile. Atacul concertat împotriva naționalismului este coalizat cu cel

îndreptat împotriva creștinismului (ținta principală). Rezultatul se vede: tot mai puțini preoți vrednici de misiunea lor înaltă și tot mai puțini „creștini practicanți”, adică creștini în adevăratul înțeles al cuvântului, trăitori în spiritul ortodoxiei care urmează modelul lor întruchipat în persoana divino-umană a lui Iisus Hristos. Din păcate, spiritul de jertfă creștină pentru aproapele nostru și de jertfă pentru națiune aproape că ne lipsește astăzi cu desăvârșire.

Este și motivul pentru care cred că este timpul (și nu este încă prea târziu!), ca fiecare dintre noi și fiecare națiune să-și revalorizeze trecutul și tradițiile, să-și descopere energia și optimismul în valorile perene ale umanității, să se trezească la realitate cu adevărat și să lupte pentru păstrarea identității proprii, a spiritualității și culturii neamului său (națiunii sale). A sosit timpul ca toate națiunile și toți indivizii să se trezească la viață din punct de vedere spiritual, din inerția lor și să-și urmeze drumul lor firesc, chiar dacă ar fi să facă ele însele istorie (ceea ce ar fi, până la urmă un semn de normalitate).

Concluzionând, globalizarea constituie într-adevăr un subiect complex, aflat abia la începutul unor investigații serioase. Spre deosebire de comunism, ea nu face acum obiectul unor cercetări, inclusiv științifice, în mass-media. Ea ridică astăzi tot mai multe semne de întrebare și semnale de alarmă, mai ales în rândul intelectualilor de pretutindeni. Observați cât de mult suferă de pildă, cultura? Iar acest domeniu, în care putem include (sau la care putem adăuga) spiritualitatea este un obiectiv extrem de important în cadrul globalizării! Rezultatul acestui „război” împotriva omului (persoanei) depinde de victoria globalizării culturale! Totul se desfășoară prin voința unora (peste voința noastră adeseori), pentru a impune individul, adică omul desprins de Dumnezeu, plin de sine (egoist) și plin de alte „calități”!

Eu m-am oprit, în tot ce-am „cules” și în scurtele comentarii făcute în legătură cu diverse subiecte care se leagă de globalizare, mai ales la originile ei (promotorii – sioniștii, masonii, etc.), planurile acestora vizând aspectele culturale, spirituale și psihologice. Dar implicațiile globalizării actuale sunt uriașe, în plan politic și economic, ba mai mult, după cum am mai scris (dezvoltând subiectul), ating însăși întreg ecosistemul.

O informație recentă și pe care nu văd de ce n-ar fi reală, ne spune că în circa 40 de ani – spun unii specialiști în domeniu – calota de gheață de la Polul Nord se va topi. Problema cea mare nu este că va crește nivelul apelor mărilor și oceanelor, ci unde se va ajunge ulterior. O logică elementară în materie de știință, ne arată că acest fenomen al încălzirii planetei noastre va aduce în continuare modificări climaterice importante (diverse dereglări, care în 2007 sunt prognozate la „milioane de oameni”) și va amplifica numărul și dimensiunile catastrofelor naturale (inundații, tornade, uragane, taifunuri, vijelii etc.), pe care noi oricum le observăm în ultima vreme tot mai dese pe mapamond și cu consecințe tot mai dramatice, chiar și în ... România! Amintiți-vă de anumite vijelii cu efecte dezastruoase sau mai ales de inundațiile din 2006. De ce apar ele tot mai frecvent și cu consecințe atât de grave? Creștinii din Evul Mediu (considerat „întunecat” de protestanți și masoni) ar răspunde că datorită înmulțirii păcatelor și fărâdelegilor noastre! Dar acest răspuns nu va mulțumi, în mod evident, pe toată lumea. Reiau întrebarea. De ce? Pentru că, din punct de vedere științific, un volum tot mai mare de apă se va evapora în atmosferă datorită căldurii tot mai mari iar actualii curenți marini și de aer, care determină clima planetei, se vor modifica poate ireversibil. S-ar ajunge la haos și autodistrugere, ceea ce niciunul dintre noi nu cred că și-ar dori.

Prin urmare, omenirea se lasă târâtă în momentul de față de politica iresponsabilă a unor lideri politici și popoare care nu vor să-și reducă emisiile de gaze și poluanți, care determină în mare parte încălzirea globală. Sunt vinovați miliardele de oameni, care nu știu măcar sau nici nu bănuiesc acest lucru? Cu siguranță că nu. Iar cei care sunt conștienți de gravitatea acestei probleme, trebuie să ia în mod hotărât atitudine și cu precădere la nivel colectiv! Globalizarea nu este un „joc” al nostru, ci numai al celor care se joacă cu viețile oamenilor! Este cred ultimul vis urât sau coșmar al omenirii!

De curând a murit fostul președinte al SUA, Gerald Ford. Nu îi vom întina memoria, spunând adevărul, atât cât avem la dispoziție. Puțini știu de pildă, că el a fost...mason. Și n-ar fi desigur primul și ultimul președinte de stat, care a fost propulsat și susținut de masoneria ocultă mondială. Interesant este faptul că președintele de dinaintea lui (controversatul Richard Nixon, cel care a fost nevoit să demisioneze în urma celebrului scandal de spionaj în tabăra adversarilor politici) l-a înlăturat pe un înalt funcționar, pentru a-l numi în locul lui. Iar ulterior, Gerald Ford (puternicul om de afaceri, patronul „uzinelor” Ford, printre multe altele) a devenit primul președinte al SUA numit și nu ales. Recunoștința lui s-a văzut: l-a reabilitat pe Nixon și a pactizat cu președintele Brejnev al URSS, acceptând și încurajând dominația sovietică asupra Europei de Est!...

Un film intitulat „Numai dragostea” mi-a atras iarăși în mod deosebit atenția. El este o metaforă a apostaziei actuale, a distrugerii familiei și identității noastre. Scenariul său este parcă croit și inspirat din tot ce s-a scris despre globalizare și autodistrugerea civilizației noastre. Deznodământul lui este tragic, acesta fiind de altfel o linie caracteristică a culturii apusene (am omis să precizez că este o coproducție a câtorva mari puteri ale lumii). Filmul se încheie cu moartea tuturor pământenilor, sub vitregiile și capriciile naturii, când zăpada și frigul pun stăpânire absolută peste omenire...

În filmul acesta, se subliniază legătura puternică între ceea ce se întâmplă în interiorul omului și ceea ce se întâmplă în exterior și chiar la nivel global. Se spunea de pildă, că „haosul lumii se oglindește în sufletul omului”. Acest haos la care se face referire includea și schimbările climaterice. Apare apoi aici o realitate dură și cruntă, aproape incredibilă: substituirea de persoană. O vedetă din lumea patinajului de performanță dorește să se salveze și să scape de interesul material al „patronilor” ei. Iar ei au găsit o soluție ingenioasă pentru a-și proteja „afacerea”, deoarece fiind bolnavă destul de grav cu inima, oricum nu le mai era practic...de niciun folos. Și atunci, ei au recurs la sechestrarea unor femei din Europa de Est care îi semănau fizic, la drogarea lor forțată și la...spălarea creierului, fiindu-le introdusă o nouă identitate și un nou trecut! Li s-au implantat la mână dispozitive sau cipuri pentru a nu le da nicio șansă de scăpare iar în final au fost ucise. Iată deci, unde poate să ducă globalizarea!...

«Spălarea creierului» (folosindu-se în mod special televiziunea) și pervertirea moralei creștine (prin proză, poezie, teatru, muzică – gen hard rock..., pictură – gen cubism...) sunt două mari realități crunte ale „vremurilor de fier” pe care le trăim. De pildă, impresionismul confunda arta cu însăși realitatea vieții! Nu mai conta stilul...

Vă voi oferi și un alt exemplu. Am rămas profund uimit, după ce inițial am dorit să citez din cartea „Melancolia democrației”, scrisă de Pascal Bruckner (un autor titrat, ca să zic așa, în domeniul sociologiei și politicii) și în ciuda faptului că „opera” sa era protejată „copyright”, când am răsfoit „la întâmplare” dintr-un alt volum al acestui autor... M-a atras desigur titlul său: „Iubirea față de aproapele”. Când mă uit prin el, ce credeți că am descoperit? N-o să vă vină să credeți: cea mai mare blasfemie la adresa iubirii creștine. O iubire exact pe dos, o gloriificare a „sexualității sacre” (pentru care pledează gnosticii și yoghinii de astăzi), un cult al eroticului fără frontiere...Nu cred că ați putea găsi în orice altă carte de literatură (cărțile Sandrei Brown sunt „inocente” în comparație cu aceasta!), expresii, perversiuni și obscenități mai mari decât aici... Dacă aveți îndoieli asupra acestei afirmații, ați putea să vă convingeți singur, doar dacă sunteți sigur că puteți risca și suporta „șocul”. Sigur că aceste lucruri nu m-au interesat, nu m-au fascinat, dar ajungând pe mâinile tinerilor, sunt convins că ar avea în multe cazuri, consecințe extrem de grave asupra formării lor spirituale și însăși modului lor de viață și de gândire. Mai trebuie să precizez că unul din personajele principale ale romanului este tocmai o amantă, o femeie talmudistă, având deci concepții profund anticreștine...

Spațiul nu-mi permite să demonstrez aici profunda imoralitate a apartenenței la masonerie. Desigur, ea se deduce mai ales din antagonismul permanent dintre masoni și creștini. Primii se închină Satanei și sunt în general inconștienți în această privință, iar creștinii își poartă crucea lor dată pe măsură

de Dumnezeu și se închină numai Lui. Primii se închină și se supun legii urii, în timp ce creștinii dimpotrivă, au legea iubirii față de aproapele lor și nu pot iubi umanitatea la modul abstract, ci îl iubesc pe Dumnezeu, își iubesc familia, comunitatea locală, patria și neamul.

Un creștin se deosebește în mod fundamental de un mason, prin aceea că el nu-și poate permite sau nu-și îngăduie faptul de a urî și de a dori răul altuia. El poate urî cel mult păcatul, orice fel de păcat. De pildă, deși el poate avea multe informații despre masonerie sau oculă mondială (că ea a manevrat revoluțiile sângeroase din istoria omenirii, războaiele mari dintre națiuni și în interiorul lor, că ne-a adus modernismul, Renașterea, democrația, drepturile omului, care au importante scăderi ș.a.m.d.) și le poate percepe el însuși în evenimentele la care asistă sau participă, totuși nu este capabil de ură. Chiar dacă, în România există în prezent peste 189 de Ateliere și alte grupări ale masonilor, cu peste 6000 de membri activi, creștinii ortodocși (considerați inamicul nr.1 de către ei!) n-au recurs la intoleranță și la măsuri drastice într-o țară în care tradiția ortodoxă face parte integrantă din ființa poporului român și constituie specificul său național. Iar nu întâmplător, Bucovina (cu mănăstirile sale) a fost desemnată brandul României...

Numai masonii sunt capabili de ură și ei se aseamănă izbitor atunci cu toți fanaticii și extremiștii, atât de stânga (comuniștii), cât și de dreapta (ultra-liberalii sau capitaliștii globaliști). De ce se ating aceste extreme uneori, în ciuda deosebirilor? Datorită... intereselor comune ale celor două părți: masoneriei „roșii”/comuniste și masoneriei „negre”/de rit scoțian. Și mă opresc aici...

Prin urmare, privind și analizând toate aceste lucruri mai cu seamă dintr-o perspectivă creștin-ortodoxă, atât integrarea în Uniunea Europeană, cât și proiectul malefic al Globalizării, noi trebuie să devenim mult mai vigilenți și lucizi, mult mai activi, dar...fără a ne tulbura sufletește, adică așa după cum spunea un părinte din Grecia: să trăim „cu neliniștea cea bună”.

Trebuie să fim convinși, că această nouă și mare provocare pentru lumea contemporană poate fi - și eu cred că este - o nouă încercare a credinței noastre. Ca și în comunism, astăzi ni se oferă din nou o mare șansă de mântuire pentru mulți dintre noi, pentru ca ... să se „umple cerul de sfinți”. Aceasta nu poate în definitiv, decât să ne bucure, cel puțin pe noi, creștinii de astăzi, sau pe noi cei care suntem pe cale să devenim adevărați creștini.

În fond, singura teamă pe care o poate accepta un creștin este numai frica de Dumnezeu și de Judecata de Apoi. Este frica de păcat, prin călcarea poruncilor și frica de consecințele sale. Nu de moarte trebuie așadar să ne temem noi, adică de trecerea la cele veșnice (în fond, cel mai important moment al vieții fiecăruia, pe care trebuie să-l întâmpinăm cu deplină demnitate și seninătate), ci ar trebui să ne temem doar de imposibilitatea mântuirii sufletului și comuniunii noastre cu Dumnezeu.

Nutresc speranța că salvarea lumii va veni prin Ortodoxie, care va reuși să spiritualizeze Occidentul, aflat astăzi într-o mare criză morală și cu un vid existențial nemăsurat...

Apoi, pentru că după Dumnezeu urmează în chip natural și firesc neamul și națiunea, sunt întrutotul de acord cu cei care au afirmat că soluția eminesciană este puntea care va lega trainic răsăritul creștin cu civilizația și cultura occidentală. Sunt deci, împotriva celor care îl denigrează astăzi tot mai mult și îi aduc acuzații nedrepte și nefondate. Citiți-l vă rog, pe cont propriu pe Eminescu, reflectați asupra filosofiei sale și patriotismului său activ, citiți articolele sale îndeosebi sau chiar diverse studii care amintesc despre ele și nu veți avea ce regreta. De altfel, în antologia pe care i-am rezervat-o acestui mare gânditor și creator, dar și creștin în adevăratul înțeles al cuvântului (nu mai puțin de 7 capitole), am încercat să-l prezint și în alte ipostaze, mai importante și puțin cunoscute publicului larg, pe care programa școlară și în general mass-media nu le-au evidențiat, mai degrabă le-au ignorat.

Aceasta ar fi, în rezumat, pledoaria împotriva globalizării și «spălării creierului».

NIMIC MAI FALS DECÂT AȘA ZISA **NEIMPLICARE POLITICĂ A MASONERIEI!**

Deși există unii masoni care neagă astăzi orice fel de implicare a masoneriei în viața politică a statelor lumii, întâlnim și cazuri de masoni care se mândreau tocmai cu implicarea acestei organizații oculte în schimbările survenite în istoria omenirii (mai ales schimbări politice) și în „evoluția” acesteia.

Putem noi să nu recunoaștem acum brațul lung al masoneriei în cadrul desfășurării Revoluției franceze din 1789, revoluțiilor pașoptiste din 1848, Revoluției bolșevice din Rusia în 1917, în cele două războaie mondiale, urmate imediat de crearea organismelor internaționale, precum Liga Națiunilor, ONU, marilor bănci precum FMI și Banca Mondială, structuri precum NATO și UE ș.a.m.d.?

Revoluția bolșevică a fost de fapt o lovitură de stat, ca și lovitura de stat de la 23 august 1944 din România. Așa zisa revoluție din decembrie 1989 a fost tot lovitură de stat. Toate trei au fost înfăptuite de masoneria comunistă. Vedem în acestea o atentă regizare și planificare.

Dacă ne oprim doar asupra evenimentelor sângeroase din decembrie 1989, înțelegem acum mai lesne de ce trebuia urgent executat dictatorul Ceaușescu. Pentru a nu se putea pronunța în mod public asupra implicării masoneriei, în special a celei sovietice. Ceaușescu pomenise deja în trecut de implicarea „agenturilor străine” în evenimentele de la Timișoara. Fusese o vreme chiar membru al Lojei masonice P2 (Propaganda Due). Apoi, se putea afla și cine i-a forțat mâna lui Ceaușescu să achite în anii '80 datoriile externe (FMI) înfometând poporul român, dar și alte lucruri interesante despre Ion Iliescu, generalul Militaru și acoliții lor (toți aceștia colaborând cu Moscova, implicit cu masoneria sovietică).

Masoneria nu putea să lase puterea în mâinile unor revoluționari patrioți și cinstiți. Interesele sale în plan economic erau uriașe (România fiind o piață de desfacere relativ mare). Iată de ce trebuia ca Ion Iliescu, pregătit din vreme, să devină președinte iar FSN să câștige alegerile în primăvara anului 1990. Împotriva contestatarilor din Piața Universității au fost aduși de către Ion Iliescu minerii la București! Au urmat și alte mineriade care au șifonat grav imaginea României în lume...

Planul fusese ticluit înainte. Marile întreprinderi urmau a fi demolate iar pe aceste terenuri să se construiască mall-uri și supermarketuri în toată țara. Șomajul și inflația trebuiau să determine exodul emigrării forței de muncă în statele bogate din Occident. Totul era aranjat astfel pentru sporirea resurselor economice ale acestora, cu precădere ale celor deținute de masonerie.

Chiar președintele Traian Băsescu recunoștea printr-un comunicat de presă (pe marginea comentariilor fostului director al SIE, dl. Ioan Talpeș) implicarea oculte mondiale în suspendarea sa din 2012. Se pomenea acolo de vizita șefului masoneriei din Rusia, Alexandr Kondyakov în România, chiar cu două zile înainte de suspendarea sa din funcție în fața Parlamentului! O vizită deci, deloc întâmplătoare și cu consecințe. Traian Băsescu a stat vreme de două luni suspendat.

De unde aversiunea masoneriei împotriva președintelui? Nu este ușor de înțeles, dacă nu analizăm puțin poziția domniei sale în planul politicii externe față de SUA (parteneriatul strategic cu americanii, incluzând scutul antirachetă de la Deveselu) și Republica Moldova (relațiile tot mai strânse cu aceasta în vederea aderării acesteia la UE). Ori, credem că Rusia nu dorește nici intrarea Moldovei în UE, nici posibila unire dintre Moldova și România.

Mai putem observa și împotrivirea francmasoneriei autohtone, datorită eforturilor președintelui în planul politicii interne de a se realiza reforma în justiție (asumându-și rolul de președinte activ/jucător, discursurile domniei sale vizând obținerea independenței reale a procurorilor și judecătorilor, față de factorul politic). Numai dacă amintim aversiunea fostului colaborator sau agent sub acoperire al Securității, Dan Voiculescu (șeful Comisiei din Parlament pentru suspendarea sa), ori condamnarea lui Adrian Năstase (mason de rang înalt) și este suficient.

IPOCRIZIA, NEPĂSAREA ȘI LAȘITATEA NU SUNT ATITUDINI CREȘTINE! CE ESTE COMUNISMUL? CE ESTE GLOBALIZAREA?

Atunci când autoritățile statului desemnate să facă lumină în privința cercetării comunismului și clericii nu își mai îndeplinesc datoria sfântă a mărturisirii și slujirii Adevărului în orice timp și condiții, pentru că se supun orbește unei ierarhii superioare pământești bine stabilite, noi credem că este binevenită oricând implicarea mirenilor în acest sens, pentru că și ei sunt până la urmă membri sau mădulare ale Bisericii.

Vom spune încă de la început, că regimul comunist a marcat în istoria poporului român paginile cele mai întunecate de până acum. Ideologia lui utopică și satanică a fost încă de la început îmbrăcată într-un ambalaj atrăgător. El a instaurat prin principiul luptei de clasă și al urii, dominația muncitorilor sau a clasei muncitoare (în fapt, a activiștilor și securiștilor, care beneficiau de numeroase privilegii: salarii mai consistente, acces facil la alimentele de bază și servicii, concedii gratuite în stațiuni, locuințe de serviciu, diurne, cazări și deplasări gratuite în țară și străinătate etc.), în detrimentul tuturor celorlalte categorii sociale. Aceștia de fapt, nici nu credeau sincer în ideologia comunistă, destinată să manipuleze masele populare și transformată într-o adevărată religie de partid.

Comunismul a impus românilor dominația urii și minciunii (prin propaganda de partid, care avea voie să modifice în interesul partidului până și datele statistice, cum ar fi raportările false din agricultură și din alte sectoare), să ascundă informații de interes public (accidente grave, regimul de exterminare din închisori, lagăre de muncă și locuri de deportare etc.).

Comunismul a instaurat dominația fricii prin sistemul său totalitar, controlând autoritar viața românilor (mergând până la controlul vieții intime a membrilor de partid). Frica era instrumentul care a fost inoculat mereu și premeditat de Securitate, înlocuind cu succes regimul dur de la instaurarea forțată a comunismului de tip sovietic. Informatori ai Securității erau numeroși și pretutindeni iar delatațiunea a mers până la trădarea membrilor din propria familie, a rudelor apropiate și prietenilor și spovedanii deconspirate de către unii preoți sau duhovnici, infiltrați de Securitate sau supuși șantajului și amenințărilor.

Comunismul a impus o utopie evidentă astăzi (egalitatea indivizilor, libertatea și fraternitatea pentru toți, deviză a masoneriei încă de la Revoluția franceză din 1789). Dar erau oare aplicate cu adevărat aceste principii? Erau comuniștii egali cu restul cetățenilor din moment ce aveau atâtea privilegii?

Comunismul a impus și un sistem imoral bazat în realitate pe ipocrizie, necinste, șantaj, impostură. Regimul comunist avea nevoie pentru cadrele sale de oameni oportuniști, necinstiți, dispuși la compromisuri (deci, ușor de manipulat și șantajat), mediocri (pentru a nu descoperi eventual viciile comunismului!), lichele și chiar oameni certați cândva cu legea. Pentru avansarea într-o funcție mai mare, adeseori se impunea obținerea carnetului de partid ca o condiție de bază. Nu era aceasta o formă de șantaj?

Comunismul este un sistem diabolic conceput anume de către masoneria mondială pentru a dărâma lumea veche fundamentată pe valorile creștinismului, dar și pentru ruina țărilor ortodoxe în special și subjugarea lor politică, socială și economică. Este una din formele internaționalismului, care urmărește NOUA ORDINE MONDIALĂ. Nu întâmplător, una din devizele sale mai importante era și este: Proletari din toate țările, uniți-vă!).

Comunismul și capitalismul corporatist sunt de fapt cele două fețe ale globalizării, urmărind în esență aceleași deziderate: puterea supremă, controlul absolut asupra indivizilor, unificarea tuturor religiilor și statelor lumii, nivelarea sau omogenizarea modului de viață și a mentalului colectiv (contrar

principiului divin al diversității și armoniei), reducerea drastică a populației (vezi comunismul din China, dar și sistemul de planificare și contracepție din Vest și nu numai) ș.a.m.d.

În mod evident, puțini români știu că acest comunism a distrus până în prezent viețile a peste 300 de milioane de oameni din întreaga lume și că numai în România, numărul victimelor comunismului (torturați, o parte uciși în închisori și lagăre de muncă) a depășit cifra de 2 450 000. Comunismul a fost impus cu forța României de către emisarii și comisarii sovietici sub presiunea tancurilor (armatei de ocupație, care s-a retras abia după 20 de ani, timp în care am plătit datorii de război imense, fără a se fi luat în calcul jertfele armatei române după 23 august 1944). Comuniștii bolșevici din Rusia au confiscat și folosit în mod ilegal tezaurul României adus la Moscova în 1916 prin demersurile rusofilului Nicolae Titulescu (idolatrizat de comuniștii români) și liberalului I. C. Brătianu, tezaur de o valoare greu de apreciat, estimat la câteva zeci de miliarde de dolari în prezent!

Se vorbește mult prea puțin astăzi și despre perioada comunizării României după modelul sovietic patentat, despre întemnițarea, deportarea și decimarea încă de la început a elitelor poporului român (sute de ofițeri superiori din armată și servicii secrete, numeroși intelectuali, preoți, țărani frunțași, toți politicienii opozanți. Ori, aceste crime oribile și orori ale comunismului nu trebuie nicicând uitate! Nu cerem să fie trași la răspundere penală toți cei vinovați, ci doar să nu uităm trecutul și jertfele înaintașilor noștri.

Să ne amintim cum s-a făcut de pildă, colectivizarea forțată, cu arme și tunuri, precum la Vadul Roșca în județul Vrancea. Acolo, în 1957, Nicolae Ceaușescu, în calitate de secretar al partidului și responsabil cu colectivizarea în agricultură, a ordonat armatei să tragă în țărani! Numărul victimelor nu este cunoscut. Și nu este doar un caz singular.

Să ne amintim de demolarea unui număr important de biserici și mănăstiri (unele chiar jefuite, aruncate în aer sau incendiate de sovietici, altele servind ca depozite, Case de Cultură, muzee, săli sportive, restaurante, camere de hotel și de depravare!, staul de oi! etc.), nu doar în Basarabia și Bucovina de nord, ci și în România, așezăminte sociale (precum spitalul Brâncovenesc, asupra căruia Safta Brâncoveanu pusese un blestem de moarte într-o zi de sărbătoare!, consemnat în piatră, pentru cel care va îndrăzni să-l distrugă) și izgonirea din mănăstiri a peste 5000 de călugări prin Decretul din 1959. Să nu uităm că peste 2000 de preoți ortodocși au fost torturați și uciși în închisori pentru refuzul lor de a pactiza cu regimul satanic comunist.

Conform volumului „Opresiunea cultelor religioase din România în timpul dictaturii comuniste. Simpozion 2002; Pitești”, editat de Fundația Culturală Memoria, Filiala Argeș, Pitești, 2003, aflăm de înlocuirea abuzivă a peste 30 de episcopi și arestul la domiciliu sau la un schit. Aflăm de otrăvirea patriarhului Nicodim Munteanu în 1948, uciderea mitropoliților Irineu Mihălcescu (tot în 1948) și Efrem Enăchescu, a episcopului Grigore Leu (ucis la Jilava). Mai aflăm de profanarea mai multor cimitire ale soldaților români și multe altele.

Comunismul nu a apărut întâmplător. El a fost conceput de masonerie și aplicat de masoneria roșie (comunistă) și cu scopul ca valorile creștine și naționale autentice să fie extirpate și înlocuite de mentalități materialiste și atee. Știința a fost așezată deasupra religiei iar toate învățăturile ortodoxiei au fost respinse ca fiind superstiții. V.I. Lenin, primul lider al comuniștilor din Rusia (la ordinul căruia a fost executată întreaga familie a țarului Nicolae al II-lea, iar trupurile le-au fost arse cu vitriol!) numea religia drept opium pentru popor. Este o simplă întâmplare faptul că ideologul Karl Marx, membru al Bisericii Sataniste și-a pierdut mințile înainte de a muri, alergând și strigând în gura mare că el este Dumnezeu?

Nu este întâmplătoare nici implicarea sectelor protestante (manevrate din umbră tot de masoneria capitalist-corporatistă împotriva ortodoxiei) în declanșarea evenimentelor sângeroase din decembrie 1989 la Timișoara. Pastorul Laszlo Tokes era membru al sectei baptiștilor. Nu este întâmplătoare

campania mediatică împotriva comunismului a unor lideri protestanți (precum scriitorul Richard Wurmbrandt), tocmai pentru a racola numeroși adepți din rândul celor atei, care încercau după prăbușirea oficială a comunismului să descopere credința în Dumnezeu.

Comunismul nu a fost sacrificat însă în zadar. El și-a îndeplinit scopul. Mulți români și-au părăsit atunci credința devenind atei ori credincioși doar cu numele și ulterior s-au înrolat în rândul sectanților.

Sărăcia generală în care a fost adusă România a înlesnit posibilitatea foștilor nomenclaturiști să-și păstreze pârghiile puterii politice și economice.

Masoneria s-a folosit de acest sistem comunist, așa cum altădată s-a folosit și de naționalism (declanșând și manevrând revoluțiile de la 1848 din Europa) pentru a se produce dezintegrarea imperiilor (știut fiind că regimurile autoritare nu era pe placul ei, nu puteau fi penetrate cu ușurință de masoni).

Deși comunismul a pregătit terenul pentru aservirea economică a României unor grupuri de interese mondiale și locale (prin închiderea și demolarea marilor întreprinderi, pentru a fi create ulterior tot felul de supermarketuri și mall-uri care scoteau și scot din țară capitaluri uriașe) și a condus la globalizarea sufocantă și subversivă de astăzi (care are în general mijloace de coerciție asupra indivizilor diferite de cele comuniste și utilizate chiar și de marile trusturi de media aservite masoneriei), în plan duhovnicesc el a suferit o mare înfrângere. Pentru că, a umplut cerul de sfinți, prin Botezul sângelui, prin jertfa lor mucenicească bineplăcută lui Dumnezeu...

INDIFERENȚA NOASTRĂ, CEA MAI CONCLUDENTĂ DOVADĂ A SUFLETULUI BOLNAV A OMULUI CONTEMPORAN

Nu este nicio exagerare în a afirma că indiferența ucide. Ne ucide sufletește. Unora poate că această afirmație li se va părea poate chiar hazlie ori de neînțeles. Însă trebuie să recunoaștem că, lipsa oricărei atitudini sau a vreunei reacții personale față de ceea ce se întâmplă la ora actuală în România, în toate domeniile de activitate nu poate fi decât reprobabilă.

Din același motiv, nu pot să trec sub tăcere prestația unor personalități publice, precum actorul Victor Rebengiuc (în emisiunea „Profesioniștii” de la TVR 1, prezentată de d-na Eugenia Vodă), care recomanda printre altele boicotarea alegerilor, adică neprezentarea la urne pentru a-i vota pe aleșii noștri. Oricum, se știe că oamenii s-au cam săturat până peste cap de politică și de politicieni și, chiar absenteismul la alegeri este dovedit statistic a fi tot mai mare.

În opinia noastră, considerăm că o astfel de „atitudine” nu numai că nu rezolvă problema, ba mai mult, o agravează. Oare a venit vremea când ne putem lipsi de conducători? Ori, nu suntem capabili a alege din toate relele pe cel mai mic cu putință? O astfel de atitudine iresponsabilă nu poate promova decât anarhia și haosul.

Același distins domn pomenit mai sus, mai era de părere că „numai sfinții comunică cu Dumnezeu”, drept pentru care domnia sa nu poate face acest lucru. Mă întreb atunci, rugăciunile noastre ce sunt? Să fie ele zadarnice? Să înțelegem că nu putem aspira la mântuire, pentru că nu am ajuns în rândul sfinților?

În opoziție cu această opinie, marele dramaturg Eugen Ionescu a detestat dintre toate lucrurile tocmai indiferența, starea aceasta de apatie și letargie, indusă pe diverse căi de mass-media de pretutindeni. A asista impasibil la atâtea drame care se petrec în jurul nostru este o dovadă a lipsei simțului civic și iresponsabilității. Este slăbiciunea noastră, pe care se bazează puterea potențailor zilei, celor care își votează legi pentru a-și proteja propriile interese.

Oare nu există lucruri care vă revoltă și pe dumneavoastră? N-aveți nici un motiv de nemulțumire? Sunteți de acord, de pildă ca să vă fie recoltate organe în cazul morții dumneavoastră cerebrale? Pentru că noua lege a acordului prezumat asta stipulează, pentru toți cetățenii României care n-au declarat la notariat că se opun sau n-au prevăzut acest lucru printr-un testament valid.

Sunteți de acord cu corupția imensă, pe care nu izbutesc organele abilitate ale statului să o reducă? Dau aici doar exemplul vilelor construite prin bani publici de către Agenția Națională de Locuințe, care au fost achiziționate ulterior, în mod ilegal și extrem de avantajos de funcționari publici, politicieni și mulți alți „oameni importanți”! S-au investit sume considerabile de la bugetul public pentru ca acești „norocoși” să le cumpere la prețuri derizorii de garsoniere?! În plus, statul le-a oferit gratuit și pământul și chiar utilitățile publice, care ajung la circa 30% din valoarea acestor vile! Este strigător la cer, în vreme ce alți semeni trăiesc în condiții inumane am putea spune.

Ceea ce am afirmat sus este doar un caz. El a fost consemnat recent în emisiunea Reflector de la TVR 1. Apoi, nu mai vorbim despre apartamentele din toată țara, care n-au fost date toate celor care erau în drept să le primească (tineri căsătoriți, până în 35 de ani, cu venituri modeste etc.).

Sau să luăm cazul introducerii pe scară largă a clonelor și alimentelor modificate genetic. În prezent, sunt tot mai întrebuițate și impuse țărilor mai puțin dezvoltate, care nu au o legislație în domeniu. Ori, specialiștii au atras atenția asupra efectelor nocive ale acestora asupra metabolismului uman, printre care slăbirea rezistenței sistemului umanitar împotriva virușilor. În cazul animalelor clonate, de asemenea s-a constatat riscul morții subite, după un anumit timp, tot datorită vulnerabilității în fața virușilor.

Indiferența omului contemporan față de problemele societății (deci și ale sale, într-o anumite măsură) este caracteristică vremurilor noastre. Ea își are izvorul în individualismul cultivat îndeosebi în Occident în ultimele veacuri și care își impune astăzi influența sa devastatoare și în țările Europei de Est. Omul occidental a ajuns să se creadă un adevărat zeu pe pământ și datorită cunoașterii și abilităților sale el nu mai are nevoie de Dumnezeu!

Apatia și indiferența celor preocupați la maximum de cariera personală, de confort și plăceri de tot soiul sau chiar de propria supraviețuire, sunt simptome ale unei societăți bolnave. În locul acestora putem așeza spiritul civic și atitudinea de cetățean activ! Dumnezeu nu ne-a înzestrat cu daruri (talantii din pilda biblică) pentru a le îngropa sau lăsa în paragină. Nici ca să-L scoatem pe Dumnezeu din spațiul public (din școli și din cultură).

De aceea, trebuie să privim circumspect informațiile realității mediatice, întrucât mare parte din ea este contrafăcută cu grijă de specialiștii lor aserviți celor care și-au propus nici mai mult nici mai puțin decât dominarea lumii. Este vorba desigur de masonerie, care reprezintă un imens conglomerat de organizații și asociații din toată lumea, creat anume pentru întronarea Antihristului care va veni. Cuvintele Sfintei Scripturi se vor împlini până la ultimul.

ROMÂNIA ȘI ATACURILE SIONISMULUI

Mișcarea sionistă din țara noastră a reapărut o dată cu crearea Asociației Sioniste din România în anul 2002 (în timpul guvernării PSD). De fapt, ce înțelegem noi prin sionism? Este acea formă de extremism religios a unora dintre evrei, care nu au renunțat la teza poporului ales de Dumnezeu și care se cred încă îndreptățiți să domine toate celelalte popoare. Prin sionism însă se susține și cauza statului Israel, prin orice mijloace și în orice împrejurări.

Evreii sioniști consideră că Ierusalimul trebuie să fie centrul lumii și pretind chiar că se trag din evreii biblici (iudeii) care aveau Vechiul Testament (Tora). În realitate, originea lor se află în evreii khazari (95% dintre evreii actuali), care s-au format în nordul Mării Caspice, unde au fost exilați în mare parte de către Tiberius, fiul împăratului Vespasian în anul 70 d.Hr., pentru revoltele lor dese împotriva stăpânirii romane. Fiind cucerii apoi de către ruși, s-au putut răspândi uniți în mai mari sau mai mici comunități în Europa și Statele Unite.

În fond, sionismul este forma de exprimare a imperialismului și mesianismului evreiesc, ultimul de acest gen, după atâtea alte imperii cunoscute în istoria omenirii. Dar este un mesianism dus la extrem și programat sistematic până la îndeplinirea obiectivului central: cucerirea puterii mondiale și a tuturor statelor lumii.

Se știe că evreii, conduși de evreii sioniști (care au ca îndreptar Talmudul, o compilație de 63 de volume, adăugate Vechiului Testament, cu multe îndemnuri pe față anticreștine) au spoliat pretutindeni avuțiile statelor în care au fost primiți. România nu a făcut excepție, ci dimpotrivă. Nu se pot contabiliza pierderile aduse statului român (implicit contribuabililor români) prin cămătărie, prin nenumărate afaceri ilegale și exploatarea păturilor sărace ale populației.

Există relativ foarte puține lucrări care tratează problemele legate de sionism, mafia mondială și crima organizată din România, rețelele firmelor evreiești. Dar despre mari afaceri evreiești și despre sionism, despre acțiunile lor în ultimele secole, ne vorbește bine documentat Cornel Dan Niculae în volumul său „Războiul nevăzut al evreilor sioniști cu românii”, apărut în anul 2003.

Astfel, aflăm despre dedesubturile multor afaceri, cum ar fi: falimentarea puternicei bănci Marmorosch Blank & Co după 1930, devalizarea Bancorex-ului și Băncii Internaționale a Religiiilor, preluarea mafiotă a Băncii Dacia Felix de către viitoarea Eurombank, vânzarea sub valoarea reală a Bancpost către General Electric Capital Corporation (condusă de evreii americani), acapararea Băncii de Dezvoltare de consorțiul evreiesc francez Société Générale, încercarea de mai mulți ani de exploatare a zăcămintelor mari de aur și argint de la Roșia Montană de către Gold Corporation controlată de magnatul evreu Mark Rich (cu cetățenie americană și israeliană) în pofida numeroaselor proteste și împotriviri (20% dintre localnici nu și-au vândut proprietățile, chiar pentru sume mari oferite; statului român revenindu-i doar 2% din beneficii în 15 ani!), preluarea posturilor de televiziune Pro TV, Prima TV, Tele7ABC, B1, penetrarea în proporție de 80-90% a postului național TVR1, conducerea TVR Internațional, ziarele Libertatea (grupul Ringier), Evenimentul zilei (concernul „german” evreiesc Bertelsmann), afacerea cu afișele electorale dintre Ion Iliescu și evreul parizian Adrian Costea, privatizarea companiilor PETROM și Romtelecom, spolierea agriculturii românești și valul de revendicări de terenuri și imobile de către evrei, ruinarea industriei de apărare românești (de la un export de 750 milioane în 1989 la 31 milioane dolari în 2001), sabotarea avioanelor MIG pentru a fi achiziționate alte avioane și sistemul electronic de ghidare israelian Socat, cedarea Întreprinderii de Avioane de la Ghimbav-Brașov firmei Bell Helicopters-Textron (incluzând afacerea Dracula, cu 96 elicoptere Cobra, rebotezate Dracula), păcălirea serviciilor secrete românești cu echipamente de interceptare în sistemul GSM, privatizările din stațiunile Neptun și Olimp, privatizarea Hotelului

București ș.a.

Sunt menționate nume importante din rândul politicianilor, afaceriștilor, militarilor și funcționarilor, ziariștilor precum: Ion Iliescu, foștii prim-miniștri Petre Roman și Adrian Năstase, Viorel Hrebenciuc, Mircea Geoană, Gelu Voican Voiculescu, Silviu Brucan, Adrian Severin, foștii miniștri ai Apărării Victor-Athanasie Stănculescu și Victor Babiuc, guvernatorul BNR - Mugur Isărescu, senatorul Nicolae Alexandru, miniștrii Dan Ioan Popescu și Radu Sârbu, Corneliu Ruse, Șerban Mihăilescu, Răzvan Theodorescu, Ionuț Costea, Dana Barb (sora lui Adrian Năstase), Radu Cornea, scriitorul Alexandru Paleologu, Radu Vasile, Sorin Moisescu, Ion Ilie Mania, Gheorghe Stan, Andrei Florin Ionescu, Dragoș Andrei, Ilie Șimon, Șandru Ion, Mircea Gheordunescu, cunoscuții masoni Mihail Sadoveanu, Horia Hulubei, Mihai Ralea, N. D. Cocea, Victor Eftimiu, liderul masoneriei române din exil Marcel Shapira, Dan Amedeo Lăzărescu, colonelul Costel Iancu, Nicu Filip, maiorul Viorel Danacu, Mihai Musceleanu, Andre Szakvary, Ion Adlerberg, istoricul D. G. Șerbănescu.

Este bine cred să ne cunoaștem și dușmanii din umbră, mai mult sau mai puțin vizibili. În România și nu numai, masoni precum Horia Nestorescu-Bălcești (director al Centrului Național de Studii Francmasonice) ne spun că ei au alte scopuri și nu se implică în politică. Noi putem afirma exact contrariul afirmând adevărul. Masoneria se implică mai ales în politică pentru a-și atinge obiectivele mărețe stabilite. Chiar unii politicieni și-au declarat uneori apartenența la francmasonerie. Alții au fost recunoscuți într-un fel sau altul și dovediți ca masoni.

Încercăm să oferim aici și alte câteva nume foarte importante poate deja cunoscute publicului larg informat: Dan Voiculescu, foștii prim-miniștri Radu Vasile, Nicolae Văcăroiu, Mugur Isărescu și Călin Popescu Tăriceanu, Ion Angelescu (fost ambasador la Cairo), Teodor Meleșcanu, Dinu Patriciu, Silviu Prigoană, Gigi Becali, Mihai Răzvan Ungureanu, Doru Ioan Tărăcilă, Ioan Rus, Gavril Iosif Chiuzbaian (fost ministru de justiție), Ioan Talpeș, Andrei Pleșu, Ion Caramitru, Corneliu Ruse, Șerban Mihăilescu, Ionuț Costea etc.

Apoi, din diplomație și servicii: Virgil Ardelean, Dumitru Prunariu, Mihail Popescu Gheorghe Carp. Din ministerul sănătății: Irinel Popescu, Mircea Popescu, Alexandru Ciocâlțeu, Eugen Pascal Ciofu, Petru Calistru, Ovidiu Bejenaru (potrivit postului OTV).

Mai putem aminti pe înfocatul sionist Ellie Wiesel, dar și Moses Rosen, Tiberiu Roth, Teșu Solomovici (care a scris România iudaică, și încă pe banii Ministerului Culturii!), Mark Meyer, Tom Lantș, Alexandru Bittner, Ronald Lauder, Mark Rich, Stephan Löwy, Hugo Weinstein, Motti Zisser, Tonya Halpern, Eliahu Rasin, Eli Papouchado, Bernard Shraer, Yoah Stern, Eric Rudosh, Liviu (Alfred) Mandler, Fredy Robinson, Sorin Beraru (Shmuel Bergovici), Moshe Pesah, Shimon Nahor, Sammy Ofer, Dan Fisher, Vladimir (Vova) Cohn ș.a.

Mai putem adăuga potrivit și altor surse pe Ion Rațiu, afaceristul Sorin Ovidiu Vântu (care recent a vândut trustul media Realitatea lui Elan Schwartzberg), Constantin Bălăceanu Stolnici, Olimpian Ungherea, generalii Gheorghe Carp și Mihail Popescu, Virgil Ardelean, Florentin Calapod, Sergiu Cunescu, Alina Mungiu Pippidi, ziariști precum Cristian Tudor Popescu și Sorin Roșca Stănescu etc.

Apoi, înfocatul sionist Elie Wiesel, dar și Moses Rosen, Tiberiu Roth, Teșu Solomovici (care a scris România iudaică, și încă pe banii Ministerului Culturii!), Mark Meyer, Tom Lantș, Alexandru Bittner, Ronald Lauder, Mark Rich, Stephan Löwy, Hugo Weinstein, Motti Zisser, Tonya Halpern, Eliahu Rasin, Eli Papouchado, Bernard Shraer, Yoah Stern, Eric Rudosh, Liviu (Alfred) Mandler, Fredy Robinson, Sorin Beraru (Shmuel Bergovici), Moshe Pesah, Shimon Nahor, Sammy Ofer, Dan Fisher, Vladimir (Vova) Cohn ș.a.

Mult mai multe nume veți descoperi, accesând fișierul alăturat lucrării de față, numit Materiale alese de pe internet despre masonerie, cuprinzând un raport al SRI, un istoric al masoneriei, lista cu 330

de venerabili etc.)

Pentru masoneria evreiască, România a reprezentat mereu o pradă bogată și o țintă pentru atacurile lor, deoarece încă de pe vremea lui Eminescu românii s-au opus creării statului Palestina în această zonă și exploatării românilor de către acești venetici. Iar ei s-au răzbunat cumplit ori de câte ori au avut ocazia să preia frâiele puterii în statul român: pe timpul regelui mason Carol al II-lea, în timpul lui Ion Antonescu prin apropiatii săi, după instalarea comunismului, cu precădere în anii 1949-1952 (când s-a derulat „Experimentul Pitești” cu acordul lui Stalin), apoi după 22 decembrie 1989 și până la sfârșitul lui 2004.

Dacă evreii sioniști ar avea puterea, cu siguranță ar face posibilă avizarea proiectului de la Roșia Montană prin care s-ar decapita cei patru munți, localitățile din zonă, s-ar muta locuitorii, cimitirele, bisericile și siturile arheologice, s-ar construi un bazin uriaș de decantare a cianurilor (o bombă ecologică, pentru că nu se poate garanta siguranța acestuia), s-ar deteriora iremediabil flora, fauna și peisajul zonei etc.

Este incredibilă influența nefastă pe care au avut-o evreii sioniști asupra țării noastre în ultimele secole. Cine ar putea contabiliza efectele acțiunilor îndreptate împotriva intereselor României și românilor afectați? Peste tot aceștia au dominat sau au încercat să domine viața popoarelor care au făcut greșeala să-i primească și să-i tolereze.

Istoria abundă prin relatări despre abuzurile și practicile neloiale ale evreilor cămătari și comercianți, ba chiar și a unor medici care au fost complici în asasinat (otrăviri). Puține cărți și documente însă se mai păstrează. Filmul „Neguțatorul din Veneția”, care ne prezintă un cămătar evreu ahtiat după bani, a fost interzis în unele țări.

După cum au și recunoscut chiar unii dintre ei, comunismul reprezintă o creație evreiască și a fost instalat încă de la început prin evreii masoni. Acest comunism a produs deja peste 320 de milioane de victime de când a apărut în lume. Ba chiar și astăzi există numeroși oameni care suferă torturi și sunt uciși pentru demnitatea și nevoia lor de libertate. Numai în China s-au înregistrat în ultimii ani zeci de milioane de victime. O carte recent apărută (scrisă de un chinez anonim) ne dezvăluie lucruri cutremurătoare și necunoscute opiniei publice mondiale.

Credem că GLOBALIZAREA a început cu adevărat odată cu instaurarea comunismului. Apoi au început să fie create marile organizații internaționale: Liga Națiunilor, ONU, NATO și celelalte. În 1948 apare statul Israel, cu un puternic lobby și sprijin american și britanic (englezii erau datori evreilor pentru atragerea Statelor Unite în război de partea lor). Înfocații sioniști evrei (naționaliști și religioși în aparență doar) aveau nevoie de crearea acestui stat, nu pentru a rezolva problema evreilor de pretutindeni (care o duceau oricum mai bine în alte țări), ci pentru ambițiile lor nemăsurate.

Conștienți sau nu, ei împlinesc profețiile legate de înscăunarea unui împărat al lumii (antihristul) în Templul lui Solomon din Ierusalim. S-au cumpărat prin interpuși aproape toate proprietățile din zonă. Sunt pregătite deja materialele pentru a fi înălțat. Singura problemă este moscheea lui Omar, care ocupă locul original al templului (masonii și-l doresc pentru că pe vremea lui Solomon, Israelul a cunoscut cea mai mare bogăție și pe care o doresc din nou).

Există în lume peste 2500 de organizații guvernamentale și neguvernamentale, asociații, fundații subordonate direct sau indirect sionismului și francmasoneriei. Ierarhia oculte mondiale este reprezentată de piramida masonică. Referindu-ne la fața nevăzută a masoneriei mondiale, credem că în vârful ei tronează „ochiul atotvăzător” al lui Lucifer. Urmează apoi Tribunalul Rothschild, Consiliul celor 13 (Înțelepții Sionului sau Consiliul Druizilor/rabinilor talmudiști), Consiliul celor 33 (mari bancheri, politicieni, afaceriști etc.), Comitetul celor 300 (Olimpienii), Ordinul Internațional B'NAI B'RITH (Fiii Alianței sau Fiii Legământului, cea mai mare lojă, cu peste 500 000 de evrei sioniști în toată lumea), Ordinul Marele Orient (lojă procomunistă cu filiale în multe țări, condusă de evrei), Ritul

Scoțian, Cluburile Rotary International și Lions, Clubul de la Roma, Vaticanul, Cavalerii Iezuiți, Cavalerii de Malta (ioaniți), Propaganda Due (prescurtată P2, procomunistă, care i-a adus servicii importante de imagine lui Nicolae Ceaușescu) etc.

Fața văzută a masoneriei cuprinde însă Grupul BILDERBERG (considerat guvernul nevăzut al lumii!), Consiliul Afacerilor Externe (prescurtat CFR, Consiliul pentru Relații Externe a lui Rockefeller, care înglobează și Clubul de la Roma), Comisia Trilaterală (G3), marile loji naționale (la noi, Marea Lojă Națională din România), Ordinul Cavalerilor Templieri, Asociația Cavalerilor Cruciați, ASPEN, Fundația Söros etc. Alte organizații internaționale precum ONU, Consiliul Europei, FMI, Banca Mondială și multe altele, sunt puternic penetrate și conduse din umbră de masonerie. Astfel, o parte din membrii acestora sunt oarecum vizibili. Dar există bineînțeles și fața nevăzută în care Papa are un loc de frunte, fiind un antemergător al Antihristului și conducător al Noii Ordini Mondiale.

Merită menționat și faptul că Ordinul B'nai B'rith a fost înființat la New York în 13 octombrie 1843 de către 12 evrei sioniști iar în simbolistica masonică, cifra 13 a avut și are un loc aparte (vedem chiar și în planul superstițiilor populare). Putem observa, că multe întruniri și acțiuni importante ale masonilor au avut loc cu predilecție în zilele de 13. Tot într-o astfel de zi a fost ars pe rug în Franța liderul mason Jacques de Molay.

Celor neîncrezători încă în existența reală a francmasoneriei le recomandăm să cerceteze presa, să consulte imagini cu temple masonice din SUA, Franța și alte țări, care sunt într-o anumită măsură chiar deschise publicului larg, în scopul acreditării teoriei false, potrivit căreia masoneria este o societate neimplicată politic, umanistă, deschisă și discretă, caritabilă etc.

Unii autori au evidențiat dimpotrivă, că masoneria este cea mai coruptă organizație și cea mai periculoasă. Ne mai întrebăm de ce astăzi Fundația Söros, condusă de un multimiliardar cu funcții în mai multe mari organizații masonice, rcolează în multe țări tineri dotați intelectual, cărora le oferă „gratis” burse în străinătate? Sau de ce în ultima vreme se implică în proiecte în parteneriat cu televiziunea română publică (TVR1 și celelalte) iar filmele în special abundă acum în erotism dus până la pornografie și violență extremă? De ce scade mereu calitatea programelor destinate publicului larg (maselor)? De ce odraslele masonilor au acces la cele mai bune școli și universități în timp ce pentru ceilalți tineri nivelul învățământului de stat și privat scade continuu?

OCULTA MONDIALĂ PROMOVEAZĂ INTERNAȚIONALISMUL ȘI NOUA ORDINE MONDIALĂ

Am putea observa, că odată cu apariția în istoria omenirii a comunismului ca sistem politic cu ideologia sa marxist-leninistă au proliferat și organizațiile regionale în Europa (Liga Națiunilor ș.a.) iar apoi numeroasele organisme internaționale sau mondialiste (ONU, NATO, FMI, Banca Mondială, Organizația Mondială a Comerțului etc.). Naționalismul a fost abandonat și înlocuit cu internaționalismul. S-a urmărit mereu ștergerea identității naționale și culturale, dispariția frontierelor și statelor, a armatelor naționale, pentru a se impune un viitor stat global atotputernic.

De fapt, comunismul și globalismul/globalizarea reprezintă cele două fețe ale internaționalismului. „Aceași Mărie, cu altă pălărie!”

Amintiți-vă că filosoful Emil Cioran atrăgea deja atenția asupra pericolului reprezentat de internaționalism: „Internaționalismul este o expresie a culturii de masă. (...) Cultura de masă este antispirituală, antilibertară, antiindividualistă. Este suficient să ne gândim la bolșevism sau la hitlerism, fenomene de masă, pe cât de diferite în conținut, pe atât de asemănătoare în formă.” („Schimbarea la față a României”, Ed.Humanitas, București, 2001, pp.35-98). Și nu se face aici referire la egocentrism, spunând că este „antiindividualistă”, ci se are în vedere omogenizarea, ștergerea identității sau anularea personalității individului, absorbit și pierdut în masă.

În fond, globalismul/globalizarea nu este altceva decât o nouă formă de internaționalism, de colonialism corporatist, un capitalism de tip imperialist (total, radical sau sălbatic) promovând un extremism (ca și comunismul) dar deghizat în pacificator.

Este bine cred să ne cunoaștem și dușmanii din umbră, mai mult sau mai puțin vizibili. În România și nu numai, masoni precum Horia Nestorescu-Bălcești (director al Centrului Național de Studii Francmasonice) ne spun că ei au alte scopuri și nu se implică în politică. Noi putem afirma exact contrariul afirmând adevărul. Masoneria se implică mai ales în politică pentru a-și atinge obiectivele mărețe stabilite. Chiar unii politicieni și-au declarat uneori apartenența la francmasonerie. Alții au fost recunoscuți într-un fel sau altul și dovediți ca masoni.

Interesant este faptul că arhiva cu documentele din anii 1939-1945, ale fostului președinte al Federației Comunităților Evreiești din România Wilhelm Filderman, nu a fost și nu este accesibilă istoricilor și publicului. Prin aceasta s-a încercat a se ascunde faptul că guvernul lui IonAntonescu i-a protejat în mod real pe românii de etnie evreiască și România a reprezentat un important loc de refugiu pentru alți evrei din Europa (numărul lor fiind de peste 200 000 după unii autori). Prin urmare, evreii din România nu au avut de suferit ci chiar dimpotrivă. Știm că unii au plătit sume de bani sau au prestat munci pentru a nu merge pe front. S-a construit chiar și un teatru evreiesc. De ce însă unii evrei, evreii sioniști, au cu totul altă părere?

Filosoful mason Francis Bacon nu greșea prea mult spunând că „Informația înseamnă putere”. Numai că și puterea vine de la Dumnezeu. Diavolul are putere numai asupra celor care i-au căzut în plasă și care nu vor să se mai ridice. Și vedem astăzi tot fenomenul acesta de informatizare, care presupune crearea unei imense baze de date, prin care suntem cu toții inventariați, îndosariați (precum opera Securitatea în regimul comunist sau mai înainte regimul nazist cu ajutorul companiei IBM, pentru a-i controla pe evrei în special).

Ba, mai mult, sunt avute în vedere pe viitor și bunurile mobile și imobile, orice transfer sau operațiune, adică va fi urmărit tot ceea ce facem fiecare dintre noi, mai ales însă cei care vor încerca să se opună dictaturii. Dacă s-ar putea, sioniștii ar fi în stare să ne afle și să ne controleze până și gândurile (așa cum au încercat și uneori au reușit securiștii în închisoarea de la Pitești în anii 1949-1952).

Microcipurile care vor fi implantate de bună voie sau forțat în corpul uman vor avea și acest rol diabolic. Atunci poate nu ne mai miră faptul că scriitorul H. G. Wells afirma încă de multă vreme: „Foarte mulți oameni vor urî NOUA ORDINE MONDIALĂ și vor muri protestând împotriva ei”. Considerăm că, mai bine ne este nouă să murim cu demnitate decât să acceptăm ordinea antihristului și să ne lepădăm de Dumnezeu.

Interesant este și faptul că în România, pentru acest proiect pilot al introducerii pașapoartelor biometrice a fost ales ca loc județul Argeș (un „bazin electoral” al PSD-ului, condus de un lider al acestui partid, Constantin Nicolescu, acuzat în prezent și cercetat de DNA pentru mai multe acte de corupție: favorizarea încheierii unor contracte ilegale, deturnarea unor fonduri publice, etc). Coincidența este însă prea mare, dacă avem în vedere și faptul că, până și episcopul locului, Î.P.S. Calinic, a pledat în ultimii ani pentru introducerea actelor biometrice, nevăzând în acestea niciun pericol!

În fața acestui flagel al globalismului, considerat de către tot mai mulți intelectuali a fi unul extrem de negativ și periculos, depășind în amploare și perfidie chiar pe cel al comunismului (și el tragic experiment, cu pretenții hegemonice la nivel mondial), va trebui să ne repliem, să adoptăm o poziție legitimă de apărare și să luăm cu toții atitudine.

OPINIA PUBLICĂ TREBUIE SĂ AFLE ADEVĂRUL: SE FAC PREGĂTIRI PENTRU AL TREILEA RĂZBOI MONDIAL!

Dacă facem doar o scurtă incursiune în istoria omenirii, vom vedea că războaiele și revoluțiile au devenit treptat tot mai distructive, provocând tot mai multe victime (morți și răniți) și suferințe tot mai grele inimaginabile adeseori.

Și dacă mai ținem seama de aprecierile unor istorici renumiți care au evaluat victimele celui de-al doilea război mondial la un total de circa 63 de milioane de morți, gândiți-vă câte alte sute de milioane de oameni au fost răniți și suferinzi. Imaginați-vă dacă se poate ce ar însemna astăzi un război mondial, în condițiile în care există arsenale militare uriașe și o multitudine de alte arme neconvenționale (bombele cu neutroni, armele biologice, armele chimice etc.).

Încercați să vă amintiți de inițiativa strategică a armatei americane denumită nu întâmplător poate „Războiul stelelor” (ne referim la stelele de pe drapelele unor state) și chiar de filmul cu același nume. Să ne gândim că un asemenea stat cu o alianță în jurul său ar putea porni un război mondial împotriva tuturor celorlalte care i s-ar împotrivi.

Opinia publică de pretutindeni trebuie să afle adevărul. La ora actuală se fac intense pregătiri în vederea împlinirii unui asemenea scenariu sau mai degrabă proiect. Este vorba de crearea viitorului stat global și Noul Ordin Mondial.

În opinia noastră se fac în unele state (în special în SUA) uriașe cheltuieli și pregătiri pentru proiectele vizând roboții militari. Iar criza mondială și chiar gripa porcină, pentru care statele fac împrumuturi sau alocă din bugetul lor sume imense, nu fac altceva să strângă fondurile necesare pentru crearea prin forță (unde e cazul) a viitorului stat global condus de Antihrist.

Suntem convinși că vi se pare incredibil un asemenea scenariu sau exagerat. Dar ar trebui să ne gândim că multe cercetări militare sunt secrete și publicul este informat chiar și cu peste 15 ani întârziere!

Iată ce se spune numai într-un articol din 6 februarie 2009, semnat de Cristina Alexe în Adevărul de Seară și intitulat „În șase ani, roboții vor lua locul soldaților americani”: „Până în 2015, armata americană va avea în dotare unități formate jumătate din oameni, jumătate din mașini. Anunțul a fost făcut aseară, la salonul Technology Entertainment and Design (TED) din California, de către cercetătorul american Peter Singer.

«Suntem la o cotitură în ceea ce privește războiul, ca și în cazul invenției bombei atomice!», a afirmat Singer.»

Mai departe se spune: „Autor al mai multor lucrări despre conflictele armate, cercetătorul a recunoscut avantajele unei asemenea tehnologii, dar a avertizat asupra unor efecte colaterale periculoase. Chiar dacă utilizarea roboților permite protejarea vieții militarilor implicați în conflicte, ”înlocuitorii” oamenilor riscă, totuși, să exacerbeze violențele din cauza lipsei de... empatie. Altfel spus, roboții, lipsiți de sentimente și, implicit, de discernământ, pot provoca pierderi inutile de vieți omenești.

Armata SUA își recrutează deja soldații utilizând simulatoare de război, iar unele instrumente de comandă a armelor reale sunt asemănătoare manetelor de jocuri video.

De altfel, dronele-avioane spion fără pilot- și roboții pentru deminări sunt deja utilizați frecvent în zonele de luptă și nu numai de către armata americană. «SUA sunt în avans în materie de roboți militari, dar în domeniul tehnologiei nu există un avans definitiv», a precizat Singer. Rusia, China, Israelul, Pakistanul sau Iranul sunt țări care lucrează și ele la programe de roboți militari.

Roboții nu știu ce este compasiunea sau mila, chiar dacă folosirea lor cruță soldații de orori pe care ființele umane ar putea încerca să le evite.

Un robot poate deveni însă la fel de bine și terorist kamikadze. Cum spunea Singer, «nici măcar nu este necesar să convingi un robot că vor obține 72 de fecioare pentru a se arunca în aer», într-o piață aglomerată.»

De unde putem că, cei care „se joacă de-a războiul” pot face oricând trecerea de la simularea pe calculator la realitatea crudă a războiului adevărat! Pot crea chiar roboți pe care să îi trimită în lupta reală, nu pe calculator! Iar cine va deține supremația în domeniul tehnologiilor de vârf (foarte posibil SUA și Israelul) va putea cuceri alte state și continente întregi.

O confirmare a faptului că se fac pași repezi și importanți în domeniul cercetării privind roboții militari este și actuala concurență acerbă privind spionajul în domeniul tehnologiilor laser, celor care desigur ar permite apărarea în cazul luptei armate cu roboții militari. E greu de conceput că s-ar putea anihila aceste mașini ucigașe apelându-se la armele convenționale, evident total depășite în acest caz. Pentru că distrugerile ar fi mult prea mari iar dacă ei vor avea aspect uman va fi și mai greu.

În sfârșit, este poate suficient măcar dacă ne-am aminti sau ne-am imagina cât mai fidel suferințele cumplite din ultimul război mondial, proporțiile dezastrelor de atunci, pentru ca noi cei de astăzi să ne opunem energic și responsabil înrobirii prin forță sau altfel a statelor lumii și sclaviei moderne.

INTELECTUALII DIN ROMÂNIA, CU PRECĂDERE CEI CREȘTINI ȘI ORTODOCȘI, TREBUIE SĂ IA ATITUDINE PUBLICĂ FAȚĂ DE ÎNCERCAREA ACTUALĂ A MASONERIEI DE A PRELUA CONTROLUL TOTAL ASUPRA ROMÂNIEI!

Pornind de la informațiile privind istoria masoneriei mondiale și interesele acesteia din fiecare țară, nu este deloc exclus ca, actuala „criză politică” din România, să fie rezultatul imixtiunii oculte a lojelor masonice în treburile statului român. În fond, este momentul propice și se reeditează acum, într-un anume fel, momentul preluării puterii de către comuniști (puțini, câți erau!) la noi, după cel de-al doilea război mondial, sub ocrotirea armatei de ocupație sovietice. De data aceasta însă, vârful de lance nu mai este masoneria roșie (comunistă, condusă de unii evrei), ci masoneria neagră (capitalistă, de rit scoțian, condusă tot de către unii evrei). În locul comisariilor sovietici, comisarii europeni... În locul Uniunii Sovietice, Uniunea Europeană... „Altă Mărie, cu altă pălărie!” Și, nu este acesta un motiv suficient de puternic, pentru ca românii să iasă din expectativă? Putem sta așa, cu brațele încrucișate și nepăsători față de o adevărată dramă (pierderea independenței statale și libertății individuale) sau iminentă catastrofă istorică?

Consider că, mai mult ca oricând, a sosit momentul să spunem lucrurilor pe nume, până la capăt și să adoptăm măsuri în consecință. E timpul să ne arătăm responsabilitatea pentru prezentul și viitorul acestei țări, încă râvnită de cercuri ostile sau puternice grupuri de interese oculte din România și din străinătate.

Priviți la articolele care s-au scris în presă din ianuarie 2007, la înmulțirea atacurilor la persoană și, în mod special, față de naționaliști, adică față de cei care simt ceva pentru țara lor! Să nu credeți că și eu poate îi confund pe naționaliști cu ultranaționaliștii/extremiștii. Apoi, gândiți-vă puțin, mai ales, la cei care vor veni după noi, la noile generații (în mare parte prinse deja, în plasa diabolică întinsă de materialism, prin diverse forme atrăgătoare și cosmetizate, acceptând ulterior un nou mod de viață și de gândire aberant!), pe care în mod indiscutabil, nepăsarea noastră îi condamnă (practic și irevocabil), la o viață cu totul și cu totul nedemnă pentru ei și urmașii lor...

Nu sunt politolog de profesie, nici membru de partid, dar cred cu convingere nestrămutată, că politica nu este proprietatea sau apanajul cuiva, și că ea nu trebuie descifrată și interpretată doar de către câțiva politicieni, câțiva „profesioniști” sau analiști (mereu aceiași, la televiziunile existente, de exemplu), care desigur, în multe cazuri practică (în realitate) un adevărat partizanat politic.

Vă mărturisesc că am scris aceste rânduri, la numai o zi după fastuoasa aniversare de la Berlin, a 50 de ani de la înființarea Uniunii Europene, prin Tratatul economic de la Roma. Și, am avut revelația să descopăr că intuiția nu m-a înșelat. Proiectul acesta european este fără îndoială un pas uriaș spre globalizare și uniformizare (nivelarea artificială și forțată a tuturor structurilor economice, sociale, politice și culturale!).

Acest moment jubiliar a marcat de fapt, intrarea noastră într-o nouă fază preconizată dinainte: înfrățirea (simbioza) acestor structuri economice de pe cele două maluri ale Atlanticului de Nord. De pildă, s-a decis la nivel înalt începutul unei cooperări tot mai strânse în industria aviatică; avioanele companiilor europene putând ateriza de acum încolo, pe orice aeroport din SUA, iar activele acestor companii putând fi cumpărate de către orice investitor american! Atunci, ne putem întreba, care va mai fi concurența sau competiția reală între cele două mari conglomerate de state și dintre aceste sectoare importante?

Și, să nu uităm, că acum 50 de ani în urmă, Uniunea Europeană a luat naștere tot printr-o cooperare economică, începută inițial între cele 6 state fondatoare (cifră cu trimitere directă, la însăși

simbolistica masonică), fără a se prezenta nici atunci publicului vreun proiect de dezvoltare pe viitor!

Iată de ce, nefiind de acord cu globalizarea promovată de masoneria și francmasoneria mondială (cu miile lor de organizații din toată lumea), nu pot fi de acord nici cu acest proiect european. Se adevărește iarăși faptul, că neînțelegerile dintre UE și SUA, au fost mereu și sunt doar de fațadă. Iar proiectul european a fost ideea unor cercuri americane, pentru a îngloba și înhăma la proiectul globalizării statele bătrânului continent. Cu alte cuvinte, ceea ce constituiau Franța și Germania pentru UE (motorul acestei construcții europene), în viitorul apropiat va fi SUA și UE în cadrul globalizării! De aceea, nu mă miră faptul că, o reporteră de la televiziune preciza, cu mândrie în glas, că aceste două Uniuni dețin astăzi peste 57% din produsul intern brut al lumii.

Apoi, noi românii, cum am putea dobândi peste noapte identitatea și cetățenia europeană (mai târziu, cea universală) fără a renunța la identitatea și cetățenia proprie? Avem noi nevoie de o nouă identitate? Doar, dacă România dispăre ca stat și începem să vorbim, precum un reporter ce transmitea în direct de la Berlin evenimentul, despre „țara Europei”...

V-aș întreba, înainte de a discuta unele probleme, dacă ați aflat despre pretențiile financiare exorbitante și ilegite formulate de anumite cercuri evreiești din străinătate și din țară, care au cerut imperios statului român și autorităților române despăgubiri de circa 9-10 miliarde de euro pentru „evreii exterminați din România” în timpul guvernării mareșalului Antonescu. Dacă ați auzit că, profesori și istorici prestigioși din România (precum Ion Coja, Gheorghe Buzatu și mulți alții) sunt ținta unor atacuri fățișe, tocmai pentru că ei nu acreditează teza Holocaustului evreiesc în această țară. Amintiți-vă, dacă vreți, de emisiunea „Mari români” de la postul public TVR 1 și de opinia d-lui Adrian Cioroianu, cel care în loc să-l prezinte și să-l apere pe Antonescu, dimpotrivă, i-a imputat multe lucruri, printre care și „exterminarea a 280.000 de evrei”! Iar, de puțin timp, are și pretenția de a deveni ministrul de externe al României, propus de premierul Tăriceanu! (între timp a și devenit).

Ori, cercetări serioase din domeniul istoriei noastre combat în mod just această ipoteză. De fapt, conform unor mărturii de necontestat ale unor istorici români și străini (chiar și evrei!), această cifră invocată este populația evreiască salvată, cu mult curaj, de Ion Antonescu! Pentru că, dimpotrivă, România este țara în care s-a salvat cea mai mare populație evreiască din Europa, amenințată la acea vreme, nu cu exterminarea, ci cu închiderea în lagăre de concentrare și exploatarea forțată în interes de război.

Iată de ce, actualul ministru Tăriceanu se preface că nu înțelege refuzul președintelui Traian Băsescu de a-l numi la externe pe dl.Cioroianu, acuzându-l pe șeful statului de ambiții personale și de lipsa unei motivații întemeiate, considerând inacceptabilă condiția pusă, aceea de a avea experiență în domeniu.

Adevărata cauză a actualei „crize” din România este din punctul meu de vedere, presiunea imensă asupra oficialităților române, de a da curs cererii despăgubirii materiale ale unor evrei, care și-au „amintit” acum de rudele lor, după mai bine de 60 de ani de la acele evenimente. Numai pornind de la această premisă și pe fondul integrării în UE, vom putea înțelege ceva din actualele evenimente politice de la noi. Fac precizarea, că s-au cerut chiar despăgubiri în natură, cum ar fi cedarea activelor unor importante stațiuni turistice din România, precum Vatra-Dornei și altele de pe litoralul românesc. Și, pentru ce? Pentru pretinse fapte istorice, care nici măcar n-au fost cât de cât dovedite! Era suficient a se prezenta liste ale victimelor, care să fie apoi confirmate, așa cum noi am descoperit trupurile românilor uciși din Basarabia de către comuniștii staliniști.

Iată de ce, conservatorii lui Dan Voiculescu s-au retras de la guvernare. Pentru că li s-a cerut să declanșeze această criză politică, pentru a se bloca reformele care aduceau prejudicii comuniștilor (foști activiști de partid și mai ales, securiști), reforme târzii dar necesare, venind în urma condamnării oficiale din partea statului român (președinției) a comunismului „criminal și ilegal”. Iată, de ce președintele

Traian Băsescu n-a greșit că n-a avut încredere de la început în conservatori (foștii membri ai Partidului Umanist Român), care au mers la alegerile locale împreună cu PSD și care, apoi s-au separat, văzuți fiind ca „soluția imorală” sau calul troian din actuala guvernare. Și, iată de ce se justifică împotrivirea președintelui în numirea d-lui Cioroianu în fruntea ministerului de externe.

Devine tot mai limpede faptul, că asistăm la o confruntare serioasă între partizanii materialismului dialectic și istoric (grupați în cadrul PRM, PSD și PC), adică politicienii de stânga și de extremă stânga, și noua clasă politică formată din politicienii de centru-dreapta și de dreapta. E limpede că n-am scăpat nici astăzi, de rămășițele mentalităților comuniste și nici de comuniștii fanatici, care regretă încă „epoca de aur” a lui Ceaușescu!

Interesant este și faptul că, în fruntea Comisiei care investighează „abuzurile” d-lui Traian Băsescu este tocmai acest Dan Voiculescu, fost ofițer de securitate în CIE și asupra căruia CNSAS a pronunțat verdictul de colaborator! Se impune atunci întrebarea, de ce tocmai el a fost numit șeful comisiei? Cum să interpretăm declarațiile acestuia, în care afirma cu nonșalanță, că va ieși de la guvernare, numai dacă i-o va cere dl. Băsescu, că nu are nimic de pierdut (?) și că poate renunța oricând la statutul său de politician și să redevină afacerist (fiind de altfel, unul dintre cei mai bogați politicieni români ai prezentului)? Nu putem să nu ținem seama, desigur și de antipatia sa profundă față de președintele țării, afișată mereu în orice declarație.

Ca unul care am urmărit cu interes cam tot ce se petrece pe scena politicii românești și internaționale, aceste acuze consider că sunt în mod vădit, nesincere și nefondate. În plus, un președinte nu poate fi suspendat desigur, decât pentru fapte deosebit de grave! Ca atare, gestul politic al lui Dan Voiculescu nu poate fi interpretat corect, decât ca fiind unul de răzbunare, domnia sa fiind extrem de interesată de acest demers (a-l demite pe președinte) și a-și aduna, totodată, un capital electoral mai consistent. În chip firesc, în locul său trebuia să fie Corneliu Vadim Tudor, dar alegerea sa (a unui lider ultranaționalist) ar fi compromis desigur, atât demersul, ba chiar și imaginea României.

Un motiv al demiterii președintelui ar putea fi, ținând seama de presiunea imensă a unor grupuri de interese europene (masonice), tocmai legiferarea urgentă a unor legi care să accelereze „reformele” din România (nu cele dorite de noi), cum ar fi în primul rând, legalizarea prostituției și ulterior altele de acest gen, pe care actualul președinte nu le-ar promulga, pentru că le-ar considera ca fiind ilegitime și împotriva interesului general (lovind indirect în Ortodoxie de pildă, sau în însăși modul nostru de viață tradițional!). Ori, prin suspendarea sa, aceste obiective pot fi atinse iar în eventualitatea repunerii în exercițiul funcției, s-ar vedea pus în fața faptului împlinit și ar trebui să le respecte așa cum sunt.

Este evidentă de asemenea, și ruptura dintre președinte și o mare parte din rândul parlamentarilor români. Că politicienii noștri sunt desființați de sondaje și clasa politică lasă mult de dorit și nu mai reprezintă interesele cetățenilor sau interesul general, este realitatea tristă a vremurilor noastre. Cineva aprecia chiar, că în momentul de față, avem cei mai slabi politicieni de după 1990! Și, de ce să nu fie așa, când s-au ferit atât de mult să o reînnoiască, să promoveze legi importante, precum: legea votului uninominal (alegera parlamentarilor în mod distinct, personal; iar nu în bloc sau pe liste, fără a fi sancționați personal de electorat, în cazul nerespectării promisiunilor asumate), legea lustrației (interzicerii accesului în funcțiile publice, a foștilor activiști și securiști), legea privind înființarea Agenției Naționale de Integritate (care să verifice averile demnitarilor) ș.a.m.d.

Câteva întrebări se impun. De ce oare nu s-au demarat, încă din primăvara lui 2005, alegerile anticipate? De ce nu s-a revizuit în direcția cea bună Constituția României? De ce nu s-au gândit de la început politicienii noștri, că orice reformă are nevoie de o anumită susținere și o majoritate stabilă în Parlament?

În consecință, mă raliez intelectualilor români care au protestat public de câțva timp împotriva încercării de demitere a d-lui Traian Băsescu. Mă avantajează și faptul, că nu fac parte din niciun partid

politic și pot păstra echidistanță în acest sens. Nu am crezut că se va ajunge până la o astfel de situație complexă, pentru că un asemenea demers mi se părea cu totul neverosimil. Aș putea spune că, este o situație similară cu cea a detractorilor lui Eminescu, păstrând desigur proporțiile. Mi-am dat seama însă ulterior, că problema în sine este una extrem de gravă și trebuie să iau atitudine în vreun fel sau altul.

Astfel, se explică și ruptura dintre președinte și premier, demiterea de către dl. Tăriceanu a ministrului de externe, dl. Mihai Răzvan Ungureanu, un militant al apropierei față de Republica Moldova și simpatizat de dl. Băsescu. Așa se explică, faptul că principalii miniștri din cabinetul Tăriceanu (Monica Macovei și Vasile Blaga), elogiați și de UE, au avut „inspirația” să se prezinte în fața națiunii, cu noul proiect de legalizare a prostituției!

Astăzi, când adaug aceste rânduri, s-a mai făcut un mare pas înapoi în ceea ce privește democrația din România. Ziua de 19 aprilie 2007 va rămâne mereu o zi neagră în istoria noastră, prin adoptarea în Parlament a hotărârii de suspendare a președintelui Băsescu. Ea vine după eliminarea de către premier a membrilor PD de la guvernare și (mai înainte) a unor membri din PNL (care au fondat PLD). A survenit după o dispută îndelungată pe marginea unor probleme importante (alegerile anticipate, care ar fi dus la crearea unei majorități stabile în Parlament și necesare adoptării legilor; votul uninominal ș.a.).

Ca unul care am urmărit, cam tot ce s-a prezentat la televiziune pe parcursul acestei zile, pot să afirm că, pe lângă faptul că n-a fost nici o „victorie a democrației”, cum se mândrea Mircea Geoană (liderul PSD) prin scorul zdrobitor obținut (322 voturi pentru, 108 împotrivă și 10 voturi anulate) și discursurile n-au fost decât o formalitate (neinfluențând pe nimeni probabil, pentru a vota conform propriei conștiințe, deoarece au existat persoane care au verificat de aproape votul „secret” cu bile a membrilor/colegilor de partid!), această zi mi-a prilejuit un nou ceas al adevărului despre actuala clasă politică. Desigur, politicienii nu stau deloc bine în sondaje, și totuși au insistat să-l suspende pe cel care se bucură de cea mai mare popularitate în rândul electoratului!

Parlamentul a votat astfel, igorând cu bună știință verdictul (consultativ) al Curții Constituționale, care respinsese toate cele 19 capete de acuzare ale „comisiei Voiculescu”. În schimb, dacă ne aducem aminte, când s-a încercat în 1994 suspendarea lui Ion Iliescu, pentru motive întemeiate, s-a insistat atunci enorm pe avizul acestei instituții, care nu-l găsea vinovat!

Mai mult, pentru a-l suspenda pe dl. Băsescu s-a votat anterior o lege care prevedea suspendarea președintelui cu jumătate plus unu din numărul parlamentarilor, față de prevederea dinainte de două treimi! Iar acum, se aude deja că ar urmări să dea o altă lege care să nu permită unui președinte suspendat să mai candideze la președinție! Se mai aude că vor înlocui procurorul general, procurorul de la DNA și vor adopta și alte legi dorite de PSD!!! Să nu uităm, că deja s-au adoptat unele, în special noua lege a caselor naționalizate, care-i mențin pe chiriași, adică exact ceea ce doreau cei din PSD și PRM, principalii beneficiari ai acesteia...

Trebuie precizat și faptul că, încă din anul 2004, când dl. Băsescu câștiga alegerile prezidențiale, a existat un plan de suspendare a domniei sale, dar care nu a avut șanse să fie aplicat, până în momentul când n-a fost cooptat (cumpărat) PNL, partid în care au existat și există într-adevăr oligarhi sau „baroni”(în frunte cu Dinu Patriciu, care a sponsorizat și PSD, Sorin Ovidiu Vântu ș.a.), nu foarte diferiți de cei ai PSD-ului. Prin urmare, suspendarea nu a fost una constituțională, ci una în mod vădit politică și în interes de afaceri! Ba, mai mult, faptul că mass-media internațională a preluat știrea în mod laconic și fals (precizând că „a fost suspendat pentru încălcarea Constituției”), demonstrează o dată în plus că masoneria lucrează intens în România, că grupurile de interese (din lojile procomuniste și cele procapitaliste) lucrează împreună când e nevoie. Numai așa se explică coalizarea unor partide de stânga, de extremă stânga și de dreapta (PSD, PC, PRM, PNL, UDMR) sau coalizarea a două partide „ireconciliabile” precum PRM și UDMR!

Poate că nu credeți în existența masoneriei sau nu aveți date despre ea, ori vi s-a spus că este bună. În acest caz, acest volum, dar și următoarele cred că vor face lumină în acest sens.

O invitată de la TVR 1, căreia nu i-am reținut numele, dar apropiată d-nei Tia Șerbănescu (jurnalistă, care a apărut cu zel cauza lui „Carol I” la emisiunea „Mari români”), preciza printre altele, în legătură cu acest eveniment că, „veți vedea că vor apărea teorii conspiraționiste împotriva României...”. Ce dovedește asta? Că situația e complicată și că într-adevăr, masonii (potrivit strategiei lor din mass-media) se așteaptă la dezvăluiri în ceea ce-i privește (poate chiar de la președinte) și-și iau din vreme măsuri de siguranță. Se așteaptă probabil la deconspirarea lor, în fața opiniei publice și mai știu că nu le va fi ușor fără a deține controlul asupra SRI și SIE. Apoi, chiar Dan Voiculescu preciza că „a învins democrația” și ne așteaptă în continuare o perioadă grea.

În fond, pentru ce a fost suspendat? Parlamentarii n-au precizat măcar vreun caz grav de încălcare a Constituției sau vreun delict. Motivele invocate au fost de-a dreptul puerile iar altele, chiar aberante. Au nesocotit avizul Curții Constituționale, fie pentru că au considerat că se pricep ei mai bine în acest sens (ceea ce e cu neputință), fie pentru că „s-au lăsat convinși” de „bilețelul” adus de Mircea Geoană, interceptat de la SRI, prin care chipurile, unii judecători din această Curte au fost șantajați de președinte. Povestea aceasta este însă cusută cu ață albă, pentru că hârtia nu era semnată și, ca atare, nici nu poate fi considerată autentică sau probă.

Din moment ce avizul (verdictul) consultativ al acestor distinși judecători nu l-a incriminat, atunci, cum a fost posibil să fie suspendat pentru „încălcarea Constituției”? Pentru că domnul Băsescu a deranjat de fapt interesele politicianiste și aranjamentele de culise? Pentru că a încercat să fie altfel decât predecesorii săi, un „președinte jucător”? Sau, pentru că doreau să-l scoată țap ispășitor pentru criza și scandalurile dintre partidele politice?

Faptul că Dan Voiculescu (fost ofițer de rang înalt în securitate și care a lucrat în comerțul exterior; despre care veți mai găsi informații, mai ales în capitolul despre imperiul creat de securitate în România) a condus această campanie de suspendare și în discursul pe care l-a ținut astăzi în Parlament, l-a numit pe dl. Băsescu „securist” ș.a.m.d., spune deja destul de mult despre ceea ce se cheamă „execuția în public” a președintelui statului (sau iminenta „lovitură de stat” în doi timpi). Cum spunea dl. Cristian Boureanu, „complotiștii nu-i asigură împlicinatului un proces corect”...

Apoi, cel care a preluat mandatul de președinte interimar (Nicolae Văcăroiu) este de altfel, un personaj de rang înalt în PSD și controversat, amestecat în mandatul său de premier în prăbușirea Bancorex-ului, editarea albumului „Eterna și fascinantă Românie”, precum și în traficul de contrabandă cu produse petroliere spre Iugoslavia (supusă atunci unui regim de embargo internațional). Scandalurile de corupție erau și atunci vizate de presa independentă, dar au existat presiuni asupra acesteia și mulți infractori au scăpat cu bine de răspunderea penală.

Îmi exprim speranța că, în urma refuzului demisiei (care ar fi complicat mult lucrurile și n-ar fi fost nici în interesul României), referendumul popular va repune în drepturi președintele atât de contestat de către cei mai mulți politicieni, care n-a voit să fie unul de față și slab, cum au fost cei dinaintea lui.

Există și un proverb la noi, care zice astfel: „Cine sapă groapa altuia, cade singur în ea...” Cu alte cuvinte, dacă dorim și încercăm să facem rău altuia, acest rău se întoarce mai târziu chiar împotriva noastră!

Poate că ar merita să reflectăm mai mult și asupra infiltrării masoneriei în România, începând cu familiile boierești fanariote Mavrocordat, Cantacuzino, Bibescu, Rosetti, Brătianu, Șutzu, Sturdza ș.a. Sau asupra unora, mai aproape de zilele noastre: Mihail Sadoveanu, Mihai Ralea, Dan Amedeo Lăzărescu, Alexandru Paleologu, Nicolae Alexandru, Nicu Filip, Mihai Musculeanu, Constantin (Costel) Iancu și nu numai.

E bine totuși să știm astăzi cine sunt masoni sau cine face întocmai jocurile masoneriei. Suspendarea președintelui Băsescu i-a cam scos la suprafață, nominalizând de exemplu pe Cristian Tudor Popescu, Adrian Ursu, Tia Șerbănescu, Mircea Toma, mulți politicieni din PSD, PRM, PC, PNL și UDMR... Am rămas surprins, descoperind din întâmplare numele lui Cristian Pârvulescu într-o carte de „eseuri” (în care se prezentau masonii, opiniei publice?!), adică tocmai președintele Asociației Pro-democrația, care apare frecvent în ultimii ani la televiziune. Se pare că, printre masoni se află și prezentatorul de la Teleenciclopedia – Florian Pittiș, academicianul Constantin Bălăceanu-Stolnici, Alina Mungiu-Pippidi (de la Societatea Academică Română) ...

MASONERIA VREA SĂ PREIA CONTROLUL ASUPRA PREȘEDINȚIEI ȘI INSTITUȚIILOR IMPORTANTE PRECUM: SRI, SIE, CONSILIUL SUPREM DE APĂRARE AL ȚĂRII, MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE Ș.A.

Ceea ce se petrece astăzi în politica românească, la începutul integrării efective în Uniunea Europeană, se traduce în ultimă instanță prin încercarea masoneriei (cu sprijinul masonilor autohtoni) de a elimina pe toți cei care i-ar putea sta în cale, adică pe cei care urmăresc interesul național, iar nu pe cel privat sau al grupurilor de interese (din care fac parte, de pildă Dan Voiculescu, Dinu Patriciu și Sorin Ovidiu Vântu, trei afaceriști versați și foarte înstăriți, dintre care primul amintit este și politician). Scopul masoneriei, prin suspendarea președintelui Traian Băsescu este de a-l scoate definitiv din politică și de a ocupa poziții cheie (de decizie) în mai multe instituții, care cooperează cu justiția română și o ajută să lupte împotriva corupției.

De altfel, va trebui să ținem seama că dl. Băsescu a recomandat tuturor să fie atenți la cei care vor apărea în mass-media și vor vorbi despre aceste evenimente. Oare de ce? Pentru că, o mare parte din mass-media și din clasa politică (după cum s-a văzut) este înregimentată în masonerie sau aduce servicii acesteia.

Eu personal m-am convins de acest lucru, urmărind comentariile și reacțiile unora, precum: ale președintelui Asociației Prodemocrația, dl. Cristian Pârvulescu (mason de rit scoțian, care a publicat printre altele și un eseu în volumul „Masoneria. Spiritul unei națiuni”, ediție îngrijită de Olimpian Unghera, apărută la Editura Phobos, București, 2006), personalitate arhicunoscută la televiziune, politolog reductabil; ale prim-ministrului Călin Popescu Tăriceanu (care a încercat, public, să-l forțeze pe dl. Băsescu să-și dea demisia, precizând că domnia sa n-ar avea dreptul moral să mai candideze!); ale ziaristului Cristian Tudor Popescu (cunoscutul ziarist liber-cugetător de la cotidianul Gândul și președintele Clubului Român de Presă din fosta Casa Scânteii) sau ale lui Adrian Ursu (coleg cu dl. Popescu la ziarul Gândul, care s-a arătat profund dezamăgit de faptul că președintele nu și-a dat demisia; și câți oare ca el, n-au rămas la fel de supărați?), Ion Cristoiu și Ion Iliescu (care s-au afișat împreună la Antena 1, un post arondat lui Dan Voiculescu de multă vreme) ș.a.m.d.

Într-adevăr, a sosit un moment în care putem separa apele, să vedem cine rămâne adept al valorilor comunismului sau valorilor europene absolute și cine nu.

Domnul președinte spunea recent că vrea o Românie modernă. Nu cred că și-a dorit ori își dorește o Românie absorbită în UE (înghițită de un pește mai mare, dezintegrată) și supusă globalizării, ci o țară independentă și parteneră într-un proiect economic european.

M-am tot întrebat, ce se urmărește efectiv prin demersul de suspendare a președintelui, acțiune care a surprins cred o Europă întreagă și a alarmat oarecum investitorii străini, care se vor gândi probabil mai mult înainte de a-și lansa investițiile în România. Miza este uriașă.

Pe de altă parte, devine tot mai evidentă încercarea de aservire a justiției (cea care începuse în ultima vreme, să creeze probleme serioase celor vinovați). Deja, am remarcat câteva eliberări condiționate a unor infractori de notorietate iar cazurile se vor înmulți, la presiunile care se fac acum. Cu alte cuvinte, se contracarează planul președintelui Băsescu, de a lăsa instituțiile statului să-și facă datoria legală.

În momentul de față, se încearcă adoptarea unor legi pe care le vrea masoneria europeană (atât cea comunistă, cât și cea capitalistă), începând cu înființarea Agenției Naționale de Integritate (în varianta PSD-ului și altor partide de stânga și de extrema stânga), modificarea Codului penal și a Codului de procedură penală, care să permită legalizarea prostituției și alte asemenea „reforme”

(înlocuirea procurorului oricând cu un altul!; forme subtile de cenzură și de îngrădire a dreptului la libera exprimare!), pe care dl. Băsescu nu le-ar fi semnat. Pe perioada suspendării, aceste legi pot fi promulgate iar ulterior ar fi nevoie de abrogarea lor, ceea ce parlamentarii actuali nu ar vota ulterior. Astfel, președintele ar fi pus în situația faptului împlinit...

Ce așa mai putea adăuga? Faptul că, președintele Traian Băsescu a ținut să precizeze la încheierea discursului său din Parlament: „Acest Raport reprezintă act oficial al statului român”. Iar, domnul Văcăroiu (președintele Senatului), în replică parcă, a încheiat ședința vorbind despre faptul că „acest Raport este asumat de președinte”, dar „mai este mult de studiat” în ceea ce privește cei 45 de ani de comunism, sugerând astfel că nu reprezintă într-adevăr și opinia Parlamentului!...

Ceea ce a urmat, după numai câteva luni, confirmă cele afirmate mai sus. Cei mai mulți parlamentari (322, mai precis) au votat împreună pentru suspendarea președintelui, celui care, de la nivelul funcției sale, a cerut victimelor comunismului scuze în numele statului român, dând totodată un puternic impuls condamnării comunismului și mentalităților acestuia.

Chiar dacă sunt unele inexactități istorice, pe care le-au promovat unii dintre membrii Comisiei Tismăneanu (adepti, în mod destul de evident ai capitalismului internaționalist, neo-protestantismului și sionismului), cum ar fi condamnarea persecuției avortului (interzis de Ceaușescu, nu din motive religioase, ci pentru a înmulți populația României!) și a persecuției mișcării sioniste (?!), în ansamblul său Raportul a fost totuși unul corect, este un început al reformei clasei politice din România, „aruncarea balastului comunist” (neagreat pe bună dreptate în Occident și în Uniunea Europeană) și un mare pas înainte făcut pentru aflarea și consolidarea adevărului și moralității. Aceeași părere, cred că o au și alți intelectuali români.

Comunismul n-a murit încă, „nu ne-a uitat el pe noi”. Aceasta rezultă și din implicarea actuală a masoneriei comuniste mondiale, care se pare că vine nu numai dinspre Rusia, cea care se opune străngerii relațiilor dintre România și Republica Moldova. Cine ar putea garanta că nu mai există acel „fir roșu” dintre București și Moscova, deschis de Ion Iliescu (o linie de comunicație privată protejată și descoperită de jurnaliștii de la „România liberă”)?

Faptul că masoneria a cerut capul lui Băsescu și a fost implicată în toată această poveste a suspendării președintelui din 2012, este dovedit mai ales de vizita făcută în România, cu câteva zile înainte de votul din Parlament, a șefului masoneriei ruse, Aleksandr Kondyakov. Acesta s-a întâlnit atunci cu șefii liberalilor (premierul Tăriceanu și președintele Camerei Deputaților, Bogdan Olteanu), dar și cu alți lideri marcanți social-democrați, precum Ion Iliescu, Adrian Năstase. A avut întâlniri și cu Radu Stroe (președintele Comisiei parlamentare de control al SRI!), precum și cu Cozmin Gușă (cu care se cunoaște de vreo 7 ani de zile). E firesc să ne întrebăm ce a avut de discutat, în ajunul suspendării președintelui, cu toți aceștia și probabil și cu alții. Pentru că declarațiile acestuia, conform cărora în această vizită ar fi reprezentat interesele magnaților din lumea petrolului Igor Jiuji și Oleg Deripaska, sau că ar fi oferit consultanță PNL-ului, nu se susțin și nu sunt credibile, în contextul politic respectiv.

Dar cine este în fond acest Aleksandr Kondyakov? Ei bine, cotidianul „România liberă” din 8 mai 2007 (pag.3) ne prezintă o fotografie interesantă, în care stau la masă câteva persoane importante: Alfred Koska (lider al masoneriei din Germania), Eugen Chirovici (șeful masoneriei române) și Aleksandr Kondyakov. Potrivit aceleiași surse și site-ului Centrului European de Studii Politice, Kondyakov este fost ofițer KGB, lider al firmei de consultanță politică Novocom (fost consultant al președinților Putin și Voronin!), dar și Mare Secretar al Marii Loji a Rusiei. A lucrat la Agenția de știri TASS și a fost consilier al șefului Comitetului pentru organizațiile de tineret ale URSS...

ROMÂNIA NU VA FI ÎNGENUNCHEATĂ DIN NOU DE MASONERIE! NU PUTEM ACCEPTA SCLAVIA NIMĂNUI!

„Noi trăim într-o tragedie istorică, care a început în secolul nostru pe la mijlocul deceniului al patrulea”, afirma recent binecunoscutul scriitor Gabriel Liiceanu în emisiunea „Alb și negru”, pe postul TV Realitatea. Discutând cu Andrei Pleșu, domnia sa remarca pe drept cuvânt unele puncte nevralgice ale societății românești postdecembriste: lipsa oricărei ideologii (idealuri), absența din prim planul vieții publice a persoanelor cu autoritate morală de necontestat, dezertarea unor asemenea persoane de la obligațiile morale pe care le au, „mineriada” împotriva reperelor/modelelor autentice din societate. Se regreta mai ales faptul că sunt prea puțini cei care se încumetă să emită judecăți de valoare, adică să separe binele de rău, albul de negru iar societatea a fost nevoită să se zbată în fel de fel de nuanțe de gri, în existența ei cenușie.

Trebuie să recunoaștem, că noi românii am avut și avem mulți oameni valoroși, care au trăit sau trăiesc în condiții precare și sunt destui printre aceștia care au și sfârșit tragic. Unii dintre ei, precum Mihai Eminescu și Alexandru Ioan Cuza au intrat în conflict direct cu interesele masoneriei. Tocmai de aceea am ales ca principali subiecți ai acestui volum masonii, pentru că în opinia mea, problemele pe care le ridică ei în fiecare stat sunt de o gravitate nebănuț de mare. Masoneria și sionismul mondial atentează la siguranța națională a României, ca și în cazul tuturor statelor naționale. Cu toate acestea, autoritățile nu iau măsuri iar însăși acest subiect al masoneriei se banalizează sau se minimalizează ori se mușamalizează cu totul prin cenzură.

Analizând la rece toate datele de care dispunem până acum, putem trage concluzia, că în România am asistat de fapt, după 1989, la o rivalitate tot mai acerbă între masoneria comunistă („roșie”) și masoneria globalistă (comunitaristă, „neagră” sau de rit scoțian). Poate v-ați întrebat și dumneavoastră de ce „este nevoie” de două ramuri ale masoneriei. Există, din punctul meu de vedere, un răspuns cât de cât acceptabil și anume că, diavolul a aplicat acel principiu al său „divide et impera” nu numai pentru a le stăpâni mai bine dar și pentru a-și asigura continuitatea, de pildă în politică. A înlăturat adesea alternativa la guvernare, prin rotația partidelor susținute de el. Când interesele lor coincideau, s-au sprijinit reciproc (de exemplu, cum au procedat nu o dată la noi, PSD-ul și PRM-ul).

Ce se dorește în momentul actual în România? Am ajuns la cuvintele părintelui Ioanichie Bălan, care ne avertiza că „dacă nu vom fi patrioți, în curând România va fi îngenuncheată din afară”. România este în opinia mea pe cale de a deveni o colonie la discreția masoneriei mondiale, dacă n-a fost deja cucerită prin tot arsenalul de care aceasta dispune.

Eu cred, de asemenea, că a început la noi o vastă campanie în favoarea restaurării monarhiei, atât prin emisiunea amintită „Mari români”, cât și prin noi cicluri de emisiuni, cum este și „Dinastia. Rolul dinastiei Hohenzollern în făurirea României moderne.” Se adaugă o bună parte a presei și a altor mijloace. Mă îndoiesc de faptul că regalitatea ne-ar aduce vreun beneficiu substanțial în sens pozitiv. Ar strânge relațiile cu Uniunea Europeană și atât. Am câștiga oare un prestigiu mai mare în lume? Îmi amintesc de admirația francmasonului Alexandru Paleologu față de regele Carol al II-lea, de trădarea lui Antonescu de către regele Mihai I aliat cu comuniștii și de alte aspecte de acest gen și nu pot să cred că regele Mihai I, care s-a implicat în integrarea noastră europeană, n-a intrat în contact strâns cu masoneria și nu dorește restaurarea monarhiei, fie și pentru urmașii săi.

Din punctul meu de vedere, al unui tânăr istoric, România avea șanse infinite mai mari să devină un stat puternic, total independent și respectat, dacă n-ar fi existat acea monstruoasă coaliție masonică, care l-a detronat pe domnitorul Unirii Principatelor și l-a exilat. A-l alege în locul său pe uzurpatorul Carol I, adus pe furiș în țară de câțiva politicieni români puși pe căpătuială și transformat în român, acest

lucru mi se pare un lucru chiar strigător la cer!

Amintindu-mi de un îndemn absolut laudabil al d-lui Dan Puric, și anume ca noi „să ne căutăm vecinătatea, să ne căutăm structuri de rezistență”, aş dori ca spre finalul acestui volum să aduc în discuție tocmai exemplul vrednic de urmat al unor intelectuali, care se străduiesc în emisiunile lor să-i determine pe români să gândească mai mult, și în acest fel să se accelereze acest proces de desprindere față de mentalitățile comunismului.

Aș aminti aici, emisiunea „Cap și pajură” de pe postul TV Realitatea, unde la o oră ceva mai târzie se leagă un dialog interesant, pe probleme interesante, între ziaristul Cristian Tudor Popescu și Emil Hurezeanu. De pildă, în emisiunea difuzată pe 21 septembrie a.c., primul oferea câteva exemple de colaboraționism strâns cu Securitatea, care n-au fost pedepsite de către colegii sau conducerea PNL-ului. Este vorba de cazul lui Alexandru Paleologu, care a desfășurat o intensă activitate în relația cu Securitatea, „pe lângă care activitatea Monei Muscă era o copilărie” și cel al lui Dan Amedeo Lăzărescu, cel care și-a turnat cu ușurință și pe bani grei colegii, având și tupeul să dea din acești bani nevestelor celor trimiși la muncă forțată la Canal.

Dl. Cristian Tudor Popescu explică de ce societatea românească nu suportă acum deconspirarea „poliției politice”. Ca și în cazul unui bolnav grav, ea trebuie mai întâi stabilizată la anumiți parametri vitali iar ceea ce ne-ar fi necesar acum, ar fi să cunoaștem lucrurile petrecute atunci, dar și după 1989. Avem nevoie astfel, de cunoaștere înaintea recunoașterii. El și-a dat seama că mulți români nu sunt la curent cu perversitatea mecanismelor întrebuițate de activiștii și securiștii comuniști. Pentru el, „au existat securiști, unii mai buni, alții mai răi, ca și în alte domenii, dar ceea ce a fost cu adevărat malefic a fost Securitatea” (iar „aceasta a fost o instituție rea”; „evident că era în slujba lui Nicolae Ceaușescu, cel care a încercat să croiască un popor după chipul și asemănarea lui, adică de muncitori primitivi, pentru că el nu știa să discute cu alte categorii sociale și nu le înțelegea”).

Aducând ca un argument și câteva secvențe memorabile din filmul recent „Cum mi-am petrecut sfârșitul lumii”, în regia lui Cătălin Mitulescu, d-l C. T. Popescu arată că „Securitatea nu era reprezentată de indivizi sobri, în costume de astronauți, pe ulițele României, ci, dimpotrivă era inserată natural în societatea românească iar oamenii își spuneau pe nume («nea Gavrilă», «nea Ion» etc.). Unii, chiar se mândreau cu relațiile la Securitate, alții se temeau și îi îndemnau și pe alții la supunere și colaboraționism”.

În opinia sa, „România trebuie adusă în starea morală responsabilă, pentru a înțelege într-adevăr ce i s-a întâmplat și i se mai întâmplă”.

El critică deschis atitudinea față de cultură și instrucție a celor doi actori politici ai momentului: Gigi Becali și Traian Băsescu. Să-i luăm pe rând. El invocă afirmațiile iresponsabile ale lui Becali, făcute în finalul unei emisiuni: „Dom’le, ia mai lasă-mă cu intelectualii ăștia. Vreți carte sau vreți să trăiți bine? (ultima sintagmă, apărută încă de la călugărul protestant Martin Luther) Dacă vreți să trăiți bine, votați Gigi Becali.” Iată o opțiune, care nu corespunde tradiției și moralei creștine, ci mai degrabă e pragmatism, care caută să manipuleze și mai mult tinerii debusolați de astăzi.

Celălalt exemplu, îl are în vedere pe d-l Traian Băsescu, care în stilul său spontan și necenzurându-și afirmațiile, declara reporterilor că n-a fost el strălucit în școală, mai fuma și el prin WC, că îl mai căutau profesori să-i dea câte un patru, dar...a ajuns președinte. Pentru C. T. Popescu, asemenea afirmații sunt cu atât mai grave în postura de șef al statului, cu cât ele sunt făcute în relație directă cu școala și induc tinerilor o mentalitate de genul „măi băieți, dacă mai luați un trei sau un patru nu e nici o problemă”, adică se afirmă îndemnul „fiți băieți deștepți”. Este vorba despre un semnal negativ transmis tinerilor, lipsiți oricum de modele de urmat. Ziaristul de la „Gândul” mărturisește el însuși că regretă modul în care a trecut prin școală, că dintr-un teribilism stupid n-a zăbovit asupra operelor din școală, pe motiv că „profesorii ne cereau asta” și a trebuit ca pe la 25-26 de ani să reia

studiul lor pe cont propriu.

Partenerul său de dialog, dl. Emil Hurezeanu remarca în contextul discuției, fenomenul straniu de amnezie foarte selectivă în privința faptelor petrecute în timpul comunismului, intransigențele morale iacobine din actualul PNL, precum și faptul extrem de îngrijorător că „9 din 10 tineri vor să părăsească România, iar cel care rămâne este, în cel mai fericit caz debusolat și rătăcit”. Atmosfera care domină societatea românească este o stare de confuzie absolut generală.

Aș aminti apoi emisiunea „Alb și negru” (sau „Altfel”), cu Andrei Pleșu și Gabriel Liiceanu, de pe același post TV Realitatea. Voi prezenta unele afirmații remarcabile. De pildă, dl. Pleșu se arată indignat pe bună dreptate de prezentarea unor filme românești pe un canal de televiziune care le difuzează frecvent, în care sunt prezentați în postura de golani și bandiți acei luptători ai rezistenței anticomuniste, cei care de fapt au salvat demnitatea poporului român, cei care au oferit în acei ani vitregi singurul exemplu de rezistență și solidaritate radicală contra regimului de exterminare comunist. Ori, solidaritatea socială (invocată atât de mult la polonezi și la alții) reprezintă o valoare culturală fundamentală indiscutabilă. Aceste filme regizate mai ales de Sergiu Nicolaescu (membru al PSD-ului și susținător fidel al lui Ion Antonescu, regizor al filmului „Oglinda”, în care se evocă procesul mareșalului), nu fac decât să demonstreze o dată în plus faptul că „nu s-a schimbat nimic în România”. Mentalitățile comuniste încă mai supraviețuiesc foarte bine.

Andrei Pleșu mai arată că în timpul comunismului a existat „o împrietenire cu frica” și „o nevroză a fricii”, dar că în situații dure ale istoriei trebuie să faci însă o alegere tranșantă între Bine și Rău, între Alb și Negru. E un fel de recunoaștere a neputinței sau a lașității pe care au demonstrat-o în trecut unii intelectuali. Tot în opinia sa, „ceea ce ne-a șubrezit pe noi, românii, a fost incapacitatea de a prevedea evoluția lucrurilor”, adică instaurarea comunismului de tip sovietic.

În privința eroismului, demonstrat de românii curajoși de astăzi, se vorbește de o relativizare a acestuia în România „prin bășcălie, ori prin scenarii”. S-ar părea că „la noi, eroismul s-a născut mai mult ca un pariu individual” iar „când au apărut eroi, colectivitatea nu a avut nevoie de ei”. Se constată astfel, o insuficiență națională prin această lipsă de eroism sau prin faptul că „avem focul mai stins”. Eroismul a fost confiscat de comunism și așa se explică parțial atomizarea societății românești și lipsa de aderență la orice proiect civil sau național.

Andrei Pleșu a avut curajul să mărturisească totuși că a continuat rezistența prin cultură, preconizată de Constantin Noica. Dar, această întăietate acordată culturii, a mascat de fapt o neputință proprie și acceptarea fricii induse de sistem. Chiar dacă frica nu mai e la fel de puternică ca înainte, o prezență cotidiană, domnia sa se întrebă și ne întrebă pe toți: suntem oare noi, mai pregătiți acum, în fața unei dictaturi? Mă gândesc că avea în vedere tocmai fenomenul globalizării...

Cunosc aspectul că foarte mulți români nu sunt prea interesați de a afla mai multe despre masonerie, ca de altfel și despre comunism. Îi solicită prea mult un asemenea subiect, îi plictisește de-a dreptul sau nu au timp pentru „fleacuri”. Dar, nu am scris acest volum neapărat pentru ei, ci pentru toți aceia care vor să fie informați și cărora nu le este indiferent ce se întâmplă în România și sunt sigur că mai există asemenea români printre noi. De asemenea, le este util autorităților care veghează asupra suveranității noastre statale.

Prin urmare, fac un apel neîntârziat către toți românii, care vor să trăiască și să moară ca români dimpreună cu urmașii lor, să se solidarizeze cum n-au făcut-o poate niciodată în viața lor și să pună în dezbatere publică imoralitatea și distructivitatea francmasoneriei, indiferent de care fel. Totodată, să ceară nominalizarea tuturor securiștilor și activiștilor de partid, dar și îngrădirea accesului lor la funcțiile publice. Să facem măcar un proces moral al comunismului, atât de necesar dacă stăm să ne gândim bine.

Mărturisesc că nu-mi stă gândul la faptul că aș putea deveni vreun erou național, cum a fost de pildă Ion Gavrilă-Ogoranu, luptător în rezistența anticomunistă și care a scris că: „Brazilii se frâng dar nu

se îndoiesc”. Mi-aș dori, evident, nu faima personală, ci mântuirea noastră, a tuturor românilor adevărați. Pentru mine, Dumnezeu și apoi națiunea sunt și vor fi coordonatele vieții mele. Apoi urmează celelalte datorii. Dacă eu afirm răspicat că îmi iubesc țara, cum se bat astăzi unii cu pumnul în piept, această iubire nu poate fi decât una îndoielnică sau ușuratică, este doar posibilă. Dar, când eu îmi propun să-mi concentrez eforturile, ca și până acum, în direcția cea bună, a informării celor din jur și sublinierii importanței spiritului viu și critic, moralității creștine, educației și culturii, ca obiective prioritare pentru noi toți, atunci e bine să las faptele să vorbească de la sine.

Astăzi putem vorbi fără teama de a greși, despre imoralitatea profundă a globalizării și apartenenței la francmasonerie, precum și despre impactul pe care acestea îl au asupra Ortodoxiei (prin ecumenism și alte mijloace), chiar dacă nu există în general decât foarte puține lucrări care tratează în mod critic ecumenismul și masoneria. Altele, cu mult mai multe desigur, dar aparțin unor autori masoni, sprijiniți financiar și logistic foarte mult de confrății lor.

Puterea masoneriei rezidă în mare măsură tocmai în imperiul său financiar, în caracterul ei ocult și în serviciile ei de informații. Organizațiile acesteia, numeroase și puternice, sunt în continuare invizibile pentru public, chiar dacă unii masoni vorbesc de contrariul acestui fapt.

Mass-media românească, ca și în celelalte țări ale lumii, este într-o proporție covârșitoare (aproape 100%!) înrolată în masonerie. Este și firesc, dacă luăm în calcul miza uriașă în acest „joc” al globalizării și importanța acesteia în cadrul societății.

Ceea ce aș dori să mai precizez aici, este interesul sporit al masonilor de a veni la „suprafață”, de a se face vizibili într-o anumită măsură. În general, ei afirmă astăzi că la originea lor se află Ordinul Cavalerilor Templieri, cavaleri care au apărut în jurul anului 1100, după prima cruciadă, „cu scopul inițial de apărare a pelerinilor pe drumul spre Ierusalim”. Despre aceștia se știe că au acumulat averi uriașe și „timp de mai mult de 200 de ani... au fost mai puternici decât mulți regi”. De asemenea, ei nu puteau fi decât cruciați, ori cruciații au jefuit în mai multe rânduri populațiile autohtone, „au masacrat și decapitat mii de oameni”.

Aceste aspecte sunt evidențiate și de un articol recent, intitulat „Templierii, absolviți de vină după șapte secole”, apărut în cotidianul „Adevărul” (din 13 octombrie 2007, semnat de Arina Avram), care însă și-a propus să facă (în final) totodată reclamă templierilor români (aparținând organizației Ordinului Templului, înființată în 2002, în timpul regimului Iliescu).

Indiscutabil, este dificilă descoperirea adevărului, atunci când este falsificat (o parte de adevăr și mai multe de minciună). Ceea ce intrigă încă de la bun început în articolul de mai sus sunt informațiile foarte sumare despre „pergamentul rățacit care ascundea informațiile despre procesul templierilor”, iar din fotocopia documentului nu se înțelege absolut nimic, scrisul fiind total ilizibil (cu caractere foarte mici).

Ar fi foarte interesant de aflat în ce condiții și cum s-a produs „absolvirea templierilor” de către însuși Papa Clement al V-lea, după șase ani de la proces și de ce ritualul de inițiere nu-l mai considera blasfemiator. Interesantă ar fi și descifrarea denumirii ordinului. Nu cumva există vreo legătură între Cavalerii Templieri și Templul lui Solomon, venerat de masoni? Apoi, reabilitarea acestora ar fi justificată de începerea reconstruirii acestui vestit templu, despre care vorbesc unele profeții. De asemenea, nu trebuie pierdut din vedere nici faptul că ritualul lor de inițiere se aseamănă foarte mult cu cel practicat la intrarea în francmasonerie. Iar, Filip, duce de Orleans a fost implicat în mare măsură în readucerea în prim-planul vieții politice a francmasoneriei, cea care a declanșat și condus sângeroasa revoluție franceză din 1789.

În opinia mea, acest demers început de catolici, la nivel înalt (de a-i reabilita pe templieri), se subscrie politicii Vaticanului și lumii catolice în general, de a face concesii (atât de multe, de-a lungul vremii), și nu oricui, ci masoneriei, care astăzi dorește să-și construiască un trecut legitim, o imagine și

un trecut pe măsura lor. Iar reabilitarea cavalerilor templieri se dovedește a fi o necesitate de prim ordin. Apoi, alegerea unui nou Papă, în premieră, din rândul Ordinului Iezuiților...

Globalizarea reprezintă în viziunea mea un nou experiment diabolic la scară planetară, care are scopul ei bine definit de autorii ei (hegemonia mondială). În esența ei este un comunism mascat, «îmbunătățit», ridicat la un alt stadiu. Orice intelectual poate vedea cu ochii minții sale procesul actual de îndobitocire intensivă a omenirii. Iar mijlocul principal folosit în acest scop este mass media, în care televiziunea ocupă deja locul cel mai important.

Nu putem să nu remarcăm legătura (și continuitatea) dintre filozofia englezului Thomas Hobbes și a continuatorilor săi John Locke și Jean-Jacques Rousseau, pe linia gândirii care promovează iraționalismul și materialismul societății de consum de mai târziu. I s-au atribuit lui Jean-Jacques Rousseau multe paternități și contribuții care au dus la evoluția omenirii, dar acestea au fost de multe ori exagerate de exegeții săi. De pildă, «contractul social» al lui Rousseau, care nu-i aparține de fapt. Nu știm sigur dacă a fost sau nu mason, dar filozofia sa a servit perfect intereselor oculte și totalitarismului de mai târziu. Nu întâmplător, vom descoperi în scrierile politice ale lui Eminescu reproșuri aduse filozofului francez și teoriei contractului social, și nu întâmplător poetul nostru național și marele nostru gânditor a avut parte de o agonie prelungită și un sfârșit tragic, pentru ideile și convingerile sale.

Filosofia celor amintiți mai sus a servit mai târziu utilitarismului, acea doctrină sau atitudine morală care consideră că «utilul sau ceea ce ne poate aduce maximum de fericire» trebuie să fie principiul suprem al acțiunilor noastre. Această tradiție își are începuturile în filozofia lui Epicur și a fost susținută de Thomas Hobbes, Helvétius și Jeremy Bentham. Astăzi, utilitarismul a îmbrăcat forma materialismului societății de consum, care exclude prin prezența sa aproape în totalitate morala și religia și impune o religie a banului (denumit de un autor «sângele corporațiilor multinaționale»).

Dar nici comunismul nu s-a abătut de la această filosofie. Desigur, oculta mondială se poate lăuda cu inițierea și "stoparea" experimentului comunist, experiment care a fost efectuat pornindu-se probabil de la cercetările psihologilor, cum ar fi principiile psihologiei mulțimilor, de care s-a ocupat profesorul Gustave Le Bon în cartea „Psihologia maselor”. Manevrarea psihologică a grupurilor de oameni a operat și la căderea comunismului. Manipularea și dezinformarea, diversiunea și teroarea au constituit metode de lucru eficiente pentru realizarea planurilor masoneriei.

Întrebat fiind dacă deține un doctorat în psihologie, fostul președinte al României, Ion Iliescu, recunoscut ca liber cugetător a răspuns, bineînțeles râzând: «Doctoratul meu ... nu este teoria, ci practica».

CERCETAȚI PUȚIN MASS-MEDIA ROMÂNEASCĂ ȘI VEȚI AVEA MULTE SURPRIZE!

Aș dori în final, să fac câteva aprecieri critice, față de una din noile „realizări” ale mass-mediei românești. Și, m-aș opri la emisiunea „Între Bine și Rău”, difuzată la TVR 1, pe data de 3 aprilie 2007, care sunt convins că a indignat pe mulți credincioși din România, printre care mă situez și eu.

Este revoltător în primul rând, faptul că în Săptămâna Mare a Patimilor din Postul Sf. Paști, se aduc în dezbatere publică aspecte și întrebări legate de contestarea divinității și persoanei trinitare a Mântuitorului nostru Iisus Hristos. În schimb, se subliniază tot ceea ce ar ține de „omul”, „profetul” sau „personajul istoric” Iisus Hristos, pornindu-se ca bază de discuție de la așa-zisele controverse din lumea creștină, apărute în ultimii zece ani, legate de cărțile și filmele care evocă o altă imagine a Fiului lui Dumnezeu, cu totul diferită de prezentarea creștină tradițională.

Nu voi intra aici în amănunte pentru a demonstra falsitatea acestor „noi afaceri” și atacuri la adresa creștinismului, pentru că despre Dan Brown și alți „istorici” de asemenea factură, se vorbește destul în volumele 3 și 4. Ceea ce vreau doar să amintesc, este faptul că acestea sunt tot mai multe (peste 100 de lucrări de pildă despre biografia lui Iisus, apărute doar în Israel, după cum aprecia dr. Hary Culer) și încearcă să semene cât mai multă confuzie în rândul creștinilor. Acesta să fie oare scopul toleranței dintre culte, atât de invocată de partizanii ecumenismului? Să arunci cu piatra în credința altora? Să critici direct și indirect o credință pe care nu o împărtășești?

Este o dovadă de neprofesionalism sau rea voință, ca prestația moderatorului să fie părtinitoare (față de ateism) și să întrerupă adeseori pe cel care vorbește (mai ales când începe să spună ceva important și care deranjează...). Apoi, prestația invitaților mi s-a părut lamentabilă și chiar coordonată. Modul în care a decurs emisiunea și tot ceea ce s-a afirmat, consider că era pregătit sau regizat dinainte. Pentru că, de ce să nu recunoaștem, și miza era destul de mare...

De fapt, ce s-a urmărit prin această emisiune? Aș putea spune, că în primul rând, a dorit să facă puțină publicitate ateismului („liberei cugetări”, „cugetării raționale”), umanizându-l după atâta contestare din ultimele decenii. Dar ceea ce mă surprinde oarecum este alianța fățișă dintre Liviu Mihaiu (un susținător frenetic al lui Carol I, în emisiunea „Mari români”) și Florin Iaru (unul dintre moderatorii aceleiași emisiuni, care se mândrește mereu cu statutul său de ateu convins), „curajul” de a se afișa fără nici o rețineră împreună sau pe aceeași poziție. Chiar dl. Mihaiu preciza la un moment dat că, vorbise anterior despre chestiunea pusă în discuție cu colegul său Florin Iaru.

Invocând „lipsa de diplomatie” personală, același Liviu Mihaiu a dorit să exceleze în întrebări provocatoare, legate de pildă de posibilitatea căsătoriei (!) Mântuitorului cu Maria Magdalena (una din ucenicele Sale mai vrednice, căreia i-a iertat mult), temperamentul violent (!) ilustrat de răsturnarea meselor negustorilor din Templu (care, chipurile, îl reprezintă ca om obișnuit?!), chiar lipsa abținerii de la mâncare și băutură (!) (în opoziție cu Sf. Ioan Botezătorul) ș.a. Dar cele mai grave aspecte sunt acuzația de „cult al personalității” și întrebarea, dacă a fost comunist sau capitalist!!! În sfârșit, s-a pus capac prin bancul său, prin care se aducea o jignire voalată musulmanilor, în care Allah apărea ca simplu servitor, care aducea cafeaua...

Singurul apărător, după cum era și firesc, a fost părintele (prof.univ.) Constantin Coman, care a venit fiind invitat și chemat, și care i-a pus o întrebare pe măsură: „L-ați vedea pe Iisus iertându-le și totodată aprobându-le pe prostituate?”

În rest, intervențiile celorlalți invitați, cum ar fi istoricul (dr.) Hary Culer (din partea cultului mozaic), istoricul (dr.) Cristian Bădiliță, consilierul Mitropoliei greco-catolice din Blaj – Cristian Barta, d-na Corina Chiriac, un reprezentant al islamului, un adventist ș.a. (mai puțin prezentați), n-au avut

decât opinii evazive și neconvingătoare, n-au făcut decât să sprijine și să elogieze ecumenismul (în trecut, chiar și New Age), acreditând ideea că, de fapt, toți cred în același Dumnezeu, deși în mod diferit. Este și ideea gnosticilor și scientologiei. Dar, ea rămâne totuși ceea ce este: un sofism.

Noi trebuie să destrămăm măcar o parte din vălurile groase ale confuziei actuale, care acoperă tot mai mult „ochii minții” omului contemporan, supus unui bombardament mediatic și psihologic fără precedent, de o intensitate și amploare pe care abia începem s-o descifrăm!

Oricum, în contextul aderării României la Uniunea Europeană, vedem că s-a mai pus în ultima vreme accentul și pe regăsirea identității noastre naționale, necesară de altfel într-un concert european al națiunilor. Tocmai aici se vedește importanța acesteia. Fără o identitate precisă, românii riscă să-și piardă, atât naționalitatea cât și tradițiile spirituale și să devină în timp doar cetățeni europeni, apoi mai târziu „cetățeni universali”. Adică, România nu va mai avea rădăcini și se va lăsa purtată de vânt, acolo unde vor dori mereu alții. Ori, noi – românii – avem o identitate și un specific național, strâns legate de religia noastră ortodoxă. Fără aceasta nu cred că ne-am mai putea numi români.

Tinerii trebuie să învețe să aleagă, să nu facă niciodată alegeri proaste, să discearnă atent între „opera” unui francmason iluminat precum Dan Brown (sau Sandra Brown) și opera cu adevărat educativă și valoroasă. Sigur că ficțiunea, aventura și senzaționalul sunt mai atractive, mai „interesante” într-o lume desacralizată (secularizată, adică punând accentul pe viața de aici și pe „duhul lumii”, moda ei etc.) și care le cultivă în chip deșănțat, dar cred că aceste lucruri atrag doar spiritele leneșe, „avide de senzații tari” (precum filmele horror sau thriller, erotice etc.), atrase de divertisment exagerat și cretin (din tot felul de emisiuni și filme stupide sau subculturale), fascinate sau vrăjite de o lume fantastică în care pot oricând să evadeze (pentru a fugi de realitate și de obligațiile lor, dar împiedicați totodată să gândească liber și să acționeze în consecință).

EXISTĂ TERORISM INTERNAȚIONAL SAU IMPERIALISM AMERICAN DIRIJAT DE MASONERIE?

Se vorbește în ultimii ani tot mai mult despre așa-zisul „terorism internațional” și despre războiul dus împotriva acestuia. În agenda politicii internaționale a unor state, în special a Statelor Unite ale Americii, acesta este chiar principalul subiect. Nu mai vorbim despre sumele exorbitante care au fost alocate pentru a combate acest „flagel”.

Dar nu se mai vorbește absolut deloc despre imperialism, cum ar fi cel american și pe care îl incriminau înainte doar comuniștii, în virtutea propagandei lor. De parcă nici n-ar exista sau n-ar avea nicio importanță. Cât despre imixtiunea masoneriei în ceea ce privește acest imperialism contemporan (sau neocolonialism), aceasta ar părea doar rodul unor speculații sau conspirații mondiale nedovedite.

Și totuși, mai mult ca oricând, putem constata noi înșine că nu așa stau lucrurile. Aparențele ne înșală tot mai des. De fapt, ce știm noi despre „terorismul internațional”? Evident, doar ceea ce ne prezintă tendențios, televiziunea și presa, adică principalele mijloace de informare în masă, conduse aproape în totalitate ... de Masonerie. Dar ce știm noi despre Masonerie? Aproape nimic sau ... chiar nimic. Ori, Masoneria este astăzi o organizație puternică și secretă, cu ramificații în întreaga lume, cuprinzând nenumărate asociații și fundații, precum și conducătorii a nenumărate secte religioase protestante și neoprotestante, unii dintre catolici, greco-catolici, romano-catolici ș.a.m.d. Iar principalul ei obiectiv este dominarea întregii omeniri și controlul strict asupra fiecărui individ în parte.

Masoneria are într-adevăr o structură de tip piramidal iar gradele inferioare nu cunosc nimic din ceea ce se întâmplă la nivelele sau gradele superioare. Marele ei viclesug nu constă neapărat în faptul că masonul este inițiat treptat în grad „ca să nu sufere un șoc când ar afla că se-nchină lui Lucifer”, cum se arată într-un material pe Internet. Masonul este inițiat treptat în această „religie universală” (ecumenistă și luciferică) sau în „Biserica lui Antihrist”, pentru a fi controlat strict și dirijat de către superiori, astfel încât secretele masoneriei să nu poată fi divulgate, acestea vizând ritualurile, dar mai ales planurile sale diabolice și anticreștine.

Masoneria nu poate fi transparentă, nu pentru că ar condamna-o neapărat toți, dacă i-ar cunoaște toate secretele. Ea nu poate fi decât ocultă, cum a fost dintotdeauna. Plăcerea jocului din umbră sau din culise este o trăsătură substanțială și specifică acesteia. Ea va putea acționa în largul său, devenind într-adevăr „discretă”, doar când majoritatea covârșitoare a cetățenilor sau întreaga omenire va experimenta „spiritul universal” sau, cu alte cuvinte masonic. Când <<spălarea creierului>> va fi reușit într-o proporție năucitoare, adică totală.

Revenind la „terorismul internațional”, principalul obiectiv de pe agenda unor state în frunte cu SUA, ne punem întrebarea dacă el există într-adevăr. Există destui autori care au remarcat caracterul fictiv al acestuia. Pe plan mondial, nu există nici până astăzi o definiție a „terorismului internațional”, unanimă sau împărtășită de majoritatea statelor lumii. Aceasta pentru că, nu putem considera că acei care luptă pentru independența națională, sunt într-adevăr „teroriști internaționali”.

Faptul că nu există „terorism internațional” este atestat și prin exemplul așa-zișilor „teroriști” care s-au dezlănțuit după capturarea liderului comunist Nicolae Ceaușescu, despre care astăzi nu avem ... nici un fel de date. Pușinii care au fost prinși atunci, au fost imediat eliberați, la ordinul viitorului președinte Ion Iliescu, pentru a se șterge toate „urmele” palpabile ale loviturii de stat.

De fapt, constatăm că „terorismul internațional” a devenit important abia după prăbușirea turnurilor gemene din New York în septembrie 2001, dată de la care s-au investit resurse umane și materiale uriașe pentru a-l eradica. Și cu toate acestea, liderul arhicunoscut Osama bin Laden (instruit în agenția de spionaj și contraspionaj americană C.I.A.) nu a fost încă capturat iar atentatele continuă

furibund atât în Irak, cât și în Afganistan. În atare condiții, invazia americană în aceste state și crearea unor baze americane pe teritoriul acestora continuă, fiind „justificate” în ochii celor care conduc operațiunile militare sau/și de altă natură. Nu mai vorbim despre exploatarea petrolului irakian, într-o lume în care resursele naturale sunt disputate tot mai acerb de către economiile statelor lumii, îndeosebi a celor puternic industrializate.

Invenția „terorismului internațional” se datorează, în realitate, intereselor Masoneriei. De frica acestor „teroriști” („fundamentalisti” sau „extremiști” islamici), toți cetățenii lumii vor fi obligați și forțați să poarte microcipuri, pentru a fi controlați/supravegheați tot timpul și oriunde. De ce? Pentru că principalul obiectiv al Masoneriei este supunerea necondiționată a întregii omeniri și a tuturor indivizilor. Acesta este și obiectivul Antihristului, în slujba căruia se află Masoneria sau Francmasoneria.

În schimb, putem vorbi mai degrabă despre existența imperialismului sau expansionismului american. De altfel, Statele Unite ale Americii reprezintă de mai bine de o sută de ani, principala forță economică și militară a lumii.

În condițiile în care destui autori au vorbit clar despre subjugarea acestui stat de către evreii sioniști (având puternice centre în New York, Washington și altele) și Masonerie iar Israelul a fost permanent susținut economic și militar (încât nu-i de mirare că însăși Mossad-ul, serviciile secrete israeliene a devenit poate cel mai puternic din întreaga lume!), atunci putem vorbi într-adevăr despre un imperialism american, dar supus masonilor, adică despre imperialismul masonic.

În sprijinul tezei de mai sus, stau intervențiile nenumărate în alte state (Vietnam, Iugoslavia, Afganistan, Irak etc.). Mărturie stau și astăzi mari construcții din Belgrad, capitala Serbiei de astăzi și din alte multe alte zone, încă într-o stare deplorabilă de ruină și nefolosință. Dar, mai mult, sacrificarea a nenumărate vieți omenești (inclusiv a soldaților americani!) este rezultatul politicii agresive și expansioniste pusă în slujba intereselor Masoneriei. Nu mai este un secret astăzi faptul că, în Iugoslavia, refuzul demn al ortodocșilor sârbi de a se uni cu catolicii sub conducerea evidentă a papei, a justificat (oare?!) ... bombardamentele ucigașe ale americanilor.

Un ultim argument este unul chiar de ordin logic. Pentru a domina lumea, Masoneria avea nevoie neapărat de puterea imensă a Statelor Unite ale Americii, principalul actor pe scena lumii sau cel denumit arbitrar „jandarmul păcii” (ceea ce este în realitate un nonsens, câtă vreme politica externă a unui stat utilizează împotriva altora principiul forței!).

ISTORIA ROMÂNIEI ESTE FALSIFICATĂ PENTRU A FI PE PLACUL EUROPEI ȘI MASONERIEI

Asupra acestor rânduri aș dori să reflectați, ținând seama de tot ce s-a scris pe această temă. Eu nu am autoritatea unui istoric consacrat, dar pentru simplul fapt că istoria României a fost și rămâne o preocupare foarte importantă a vieții mele, m-am simțit obligat să iau atitudine. Mai ales, în contextul actual al globalizării, în care mulți istorici au fost practic cumpărați (iar acest lucru nu e prea greu de realizat astăzi) de către masonerie iar alții nu au curajul să spună adevărul pe care îl cunosc, de teama unor represalii.

Pentru a argumenta aceste afirmații de mai sus, vă invit la un exercițiu de analiză și de comparație. Este necesar să analizați fiecare propoziție și fiecare mesaj pe care aceasta îl transmite. În contextul în care există multe inexactități, omisiuni și distorsionări ale informației în actualele manuale de istorie (poate nu toate), eu am ales unul dintre acestea, ceva mai „corect”. Și totuși, vom întâlni și aici o promovare ostentativă a personalităților masonice, a oligarhiei financiare (a aceluși grup restrâns de mari posesori ai capitalului financiar, care domină viața economică a unui stat dar și alte domenii) și a celor care au adus servicii masoneriei, tocmai în virtutea faptului că tinerii nu sunt documentați în acest sens. De altfel, trebuie să recunoaștem, nici în rândul oamenilor vârstnici nu întâlnim o categorie largă de populație bine informată și bine intenționată. Iar în același timp, veți constata o denigrare în privința a tot ce ține de Mișcarea Legionară, inclusiv a marelui precursor care a inspirat-o: publicistul, scriitorul și poetul Mihai Eminescu.

Oare, toate aceste aberații și omisiuni voite, trebuie să le înghită actualele și noile generații de elevi și studenți? Acest „adevăr” îl vor transmite și ei mai departe? Cui folosesc aceste denaturări ale adevărului și ce se urmărește de fapt? Vă las pe dumneavoastră să trageți concluziile de rigoare și să găsiți cele mai potrivite răspunsuri la aceste întrebări.

Iată ce susțin autorii unui manual de istorie, mai frecvent utilizat astăzi, manual pentru clasa a XII-a, apărut la editura Humanitas Educațional, la București, în anul 2003 (Nicoleta Dumitrescu, Mihai Manea, Cristian Niță, Adrian Pascu, Aurel Trandafir și Mădălina Trandafir) din care spicuiam:

„FRANCMASONERIE, asociație internațională cu caracter filantropic, în parte secretă, ai cărei membri se recunosc prin anumite semne, embleme și simboluri. [...] „OCULTA”, grupare în cadrul P.N.L. (de la sfârșitul sec. al XIX-lea), condusă de Eugeniu Carada, cu scopul de a-l aduce în fruntea partidului pe Ion I.C. Brătianu.” (p.99)

Vreau să vă mai spun că, dacă veți răsfoi manuale relativ recente de istorie sau cărți și articole privind acest domeniu, veți descoperi multe inadvertențe. Faptul că, regimul totalitar comunist a mistificat adevărul istoric, nu trebuie să conducă la o altă „rescriere a istoriei”, prin alte exagerări și mistificări. Ambele sisteme, și anume comunismul și liberalismul (cu formele sale, îndeosebi radicale) au păcătuit prin extremism. Statul sau individul, au stat în centrul acestora. Adevărul este însă, după cum se spune, la mijloc, pentru că societatea are nevoie de armonizarea acestor relații și punerea în valoare atât a valorilor colective, cât și a celor individuale. Exacerbarea însă, a acestora este extrem de păgubitoare.

Să mai precizez că, Mihai Eminescu i-a criticat dur mai ales pe liberalii, care l-au detronat pe Alexandru Ioan Cuza. Aceștia reprezentau în fapt, aripa radicală a partidului. În fruntea lor se aflau C. A. Rosetti (fondatorul ziarului Pruncul român și mai târziu al cotidianului/oficiosului partidului liberal Românul, cu care a polemizat intens Eminescu) și Ion C. Brătianu (cel care s-a ocupat personal de aducerea în țară, pe ascuns, a prințului Carol de Hohenzollern-Sigmaringen). Aceștia susțineau „organizarea rapidă a noului regim politic” și imitarea instituțiilor din țări, precum Germania,

Franța, Belgia.

De ce credeți că îi critica Eminescu? În principal, datorită apartenenței lor la lojile masonice și excluderii interesului național. Chiar în acest manual (la p.104) scrie: „Mulți dintre membrii elitei liberale au aderat la lojile masonice, mai ales în perioada pașoptistă. Sunt cunoscute și cazurile lui C.A. Rosetti, Ion C. Brătianu, Dumitru Brătianu, Ion Ghica, Ion Bălăceanu și a multor alora. Însă, după 1866, aripa radicală reprezentată de I.C. Brătianu și C.A. Rosetti s-a retras din această organizație, ca urmare a opoziției dintre caracterul național pregnant al ideologiei liberale și internaționalismul francmasonic.”

Din păcate, și aici este eludat un adevăr sau chiar mai multe. Din lojile masonice, nimeni nu se poate retrage fără a suporta consecințe extrem de dure (moartea). De aceea, chiar și Titu Maiorescu, cel care inițial l-a sprijinit pe Eminescu iar apoi l-a trădat în mod incredibil, declarase că fusese francmason în tinerețe. Acum, când știm cât de mult l-a „prețuit” el pe Eminescu și cât a profitat de posteritatea lui pentru a-și clădi propria lui imagine publică, cum să-l credem pe cuvânt pe „onorabilul” Maiorescu? Apoi, după trădarea sa, liberalii l-au recompensat cu funcția de avocat al poporului...

Despre masonerie se pot scrie desigur și se pot discuta multe. Dar, indiscutabil rămâne faptul, că ea a lucrat și lucrează împotriva omului. M-a surprins inițial destul de mult poziția curajoasă a d-lui Antonie Iorgovan, care a criticat masoneria, pentru că el însuși face parte dintr-un partid în mare parte corupt și astăzi. M-am gândit că domnia sa a fost și rămâne totuși un mare jurist. Altfel, nici nu cred că ar fi fost cooptat în echipa care s-a ocupat de elaborarea Constituției României. Am mizat deci, pe obiectivitatea sa, în momentul acuzațiilor lansate la adresa lui Adrian Năstase și a altor membri PSD, pentru că eu însumi am la bază o formație juridică și apreciez spiritul critic.

Dar, să nu cădem în capcana unei judecăți simpliste sau subiective. V-ați pus întrebarea: oare de ce a fost lăsat să acuze masoneria? Ca să lași o persoană publică să facă asemenea dezvăluiri (până la urmă senzaționale), când în alte cazuri, pur și simplu se întrerupeau parțial sau total emisiunile (mai ales pe postul TV Realitatea, la cele prezentate de d-l Robert Turcescu, care discuta la obiect cu câte un invitat etc.) mi se pare destul de suspect.

Având în vedere faptul, că toți acești purtători de cuvânt (mai puțin Ion Iliescu) sunt masoni de rit scoțian, convinși și ei de „necesitatea” integrării României în Uniunea Europeană (unde domină această masonerie comunitaristă în prezent) și divergențele dintre cele două mari ramificații masonice, am putea trage concluzia, și cred că e cea corectă, că Antonie Iorgovan exprimă în fond punctul de vedere al masoneriei comuniste, speriată de pierderea posibilă a privilegiilor și a organizării unui proces al comunismului, care nu dorește să lase totul celeilalte masonerii și ca atare preferă scoaterea din beneficiile legii care-i dă dreptul să primească bani de la bugetul de stat. Însă rămâne de văzut de ce a declarat totuși că: „Dacă este să căutăm crima organizată, ea este foarte bine așezată în aceste structuri masonice.” Pentru simplul fapt că acesta este și adevărul...

Ar fi interesant de analizat întreaga istorie a loviturilor de stat din țările românești, și mai cu seamă de când a apărut mai vizibilă masoneria la noi. Dau numai un exemplu. Căderea dictaturii ceaușiste, atribuită în mod greșit doar românilor de rând, care s-au unit în mod spontan și cu mult curaj (deși, se știe că românii trăiau atunci într-o frică generalizată și întreținută abil de Securitate). Potrivit, iarăși unei „teorii” conspiraționiste, dintr-o emisiune cu același nume (Teoria conspirației), turiștii sovietici aflați într-un număr suspect de mare în prejma revoluției din decembrie’89 s-au implicat foarte puțin, pentru că Ion Iliescu reușise să fie impus ca personaj-cheie al revoluției și ca personalitate de prim rang, cu reale șanse de a fi un președinte pentru multă vreme (ceea ce s-a și întâmplat, în pofida multor contestații și acuzații care i-au fost aduse în toți acești ani postdecembriști). Dacă, să presupunem, n-ar fi fost ales acest promotor al politicii gorbacioviste, atunci cu siguranță am fi asistat la o baie de sânge. Interesele erau mult prea mari, ca să nu se ajungă la acest lucru. Ori, vizionând un alt episod al aceleiași emisiuni, m-am convins, în sfârșit (deși se putea anticipa, dar nu prea aveam dovezi palpabile - n.a.), că

Ion Iliescu nu este doar un apărător și susținător al masoneriei, ci un mason de-a adevăratelea!

Prin urmare, așa-zisa revoluție română a fost de fapt o lovitură de stat autentică, în care rolul principal l-a jucat masoneria! Cine să-l mai creadă pe Petre Roman, care susținea că românii din stradă au făcut-o? Cine? Ion Iliescu sau Silviu Brucan, ei înșiși direct implicați în evenimentele sângeroase, soldate cu peste o mie de morți și peste 3 000 de răniți? Istoria va clarifica până la urmă ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în acele zile. Dacă nu va fi rescrisă din nou de către masonerie...

Tineretul, mai cu seamă de după 1989, nu va putea să aibă o imagine clară despre istoria neamului românesc, inclusiv cea recentă, datorită mistificărilor și dezinformărilor, care s-au făcut în ultima jumătate de veac și au loc chiar și în prezent, sub ochii noștri. Îmi vin în minte acum, câteva exemple: prezentarea aceluși „documentar” despre Ion Antonescu de către Adrian Cioroianu (susținut de Andrei Oișteanu ș.a.); calificarea Mișcării Legionare de către detractorii ei (unii evrei și susținători ai lor) drept „o mișcare anarhică sau fascistă” iar de unii (precum Dragoș Bucurenci) drept „cea mai criminală după comunism”; manipularea perfidă, demitizarea și banalizarea valorilor naționale (inclusiv istorice) în cadrul ciclului de emisiuni „Mari români”, care urmărește în fapt prin înlocuirea criteriului valorii cu cel al notorietății, să rescrie istoria și să „educe” tineretul pe linia altor valori considerate „moderne” și a excluderii naționalismului, văzut ca un capitol încheiat al istoriei; contestarea Mișcării Legionare de către Andrei Pleșu (care are o rubrică în revista controversată „Dilema”), alăturându-se d-lor Zigu Ornea și Andrei Oișteanu, poate deși cunoaște adevărul istoric (călcând astfel, s-ar putea spune, pe urmele profesorului Nicolae Iorga, care a uitat complet de principiile sale din trecut și de morala datoriei față de neam și semenii din jur); rescrierea istoriei de către autoritățile comuniste de la Chișinău (care, printre atâtea altele, au mai și cheltuit sume uriașe pentru cimitirul dedicat eroilor ruși și ucraineni, căzuți în război iar pe cel al eroilor armatei române l-au uitat cu totul, el fiind astăzi acoperit de gunoaie, profanat și nesupraveheat de nimeni) și exemplele pot continua la nesfârșit...

În final, aș vrea să formulez câteva critici sau întrebări, care vizează un volum de crestomație, intitulat „Altfel despre Ștefan cel Mare”, apărut de curând la Ed. Anastasia. Sunt intrigat, fie și ca cercetător amator într-ale istoriei neamului românesc, de unele inexactități, pe care nu le pot trece cu vederea.

Cum este posibil ca istorici, precum Oreste Tafrali, C. I. Andreescu și A. Pippidi, să avanseze ipoteza că „mariajul bizantin (cu Maria de Mangop, din spița Paleologilor) ar fi inspirat voievodului moldovean ideea să ridice pretenții la tronul Constantinopolului”? (p.168) Cum pot să acrediteze unii istorici existența și influența puternică a astrologilor de la Curtea Domnească, știind totuși că domnitorul Ștefan cel Mare era credincios și ortodox pe deasupra? (pp.147-151) Cum pot să-și dea cu părerea unii autori (specialiști chiar în alte religii), precum A. K. Coomaraswamy (un budist recunoscut pe plan internațional) și traducătoarea acestuia, Anca Manolescu, în probleme ce privesc un erou și sfânt ortodox? (p.282 ș.a.) De ce este pomenit, aparent fără rost, Christian Rosenkreutz (din Ordinul masonic al Rosicrucienilor)? (p.151) De ce se invocă ecumenismul, legat de chivotul ecumenic cerut de Petru Rareș? Cine sunt până la urmă „cercetătorii noștri”? (p.60)

Apoi, de ce în acest volum plin de date de tot felul, în general despre civilizația medievală, nu se aduce aproape niciun omagiu sau elogiul marelui domnitor? De ce coperta cărții prezintă un pocal aurit înconjurat de stelutele Uniunii Europene, iar titlul este scris cu litere mari albastre? Pentru a da bine înaintea acesteia? Cum de a fost scos la tipografia... Gutenberg?

Și, în sfârșit, ca o întrebare aparte, de ce nu s-a dorit cu adevărat să se restaureze nici până în zilele noastre, vechea Cetate de Scaun a Sucevei, construită de cel care a fost recent desemnat prin votul a milioane de români din întreaga lume „cel mai mare român”? Unii muzeografi, în lipsă de ceva mai bun, invocă lipsa planurilor originale ale acesteia, care sunt absolut necesare...

Pentru că m-am născut în vechea capitală a Moldovei și în Bucovina, atât de îndrăgită de

Eminescu, voi aduce un mic omagiu prezentând primele versuri dintr-un cântec, care constituie chiar genericul filmului „Ștefan cel Mare” realizat de Mircea Drăgan:

Ștefan, Ștefan, domn cel Mare
Seamăn pe lume nu are,
Decât numai mândrul soare,
Decât numai mândrul soare.
Din Suceava când el sare, el sare,
Pune pieptul la hotare, hotare,
Ca un zid de apărare,
Ca un zid de apărare!...

Dacă ar fi să-mi dezvălui idealurile, aș începe cu acesta: aș vrea să pot face măcar o mică parte din ceea ce a realizat Ștefan cel Mare și Sfânt, desigur prin arma scrisului. Este datoria noastră să luptăm pentru credința ortodoxă și împotriva invaziei actuale (tot mai agresive) a păgânismului (în plan religios) și materialismului (în modul de viață și de gândire). Dumnezeu să ne dea curaj și tărie să putem înfrunta aceste vremuri grele pe care le trăim. Amin.

NOI, ROMÂNII, AM ÎNVĂȚAT OARE CEVA DIN EXPERIMENTUL MALEFIC AL COMUNISMULUI?

Ați observat poate faptul că, în ultima vreme, o mare parte din mass media, controlată din umbră de francmasonerie, încurajează tot mai mult nostalgiile după epoca de tristă amintire, numită epoca de aur sau epoca Ceaușescu și totodată atacurile subversive la adresa preoților ortodocși și Bisericii Ortodoxe Române?

Opinia publică este manipulată în așa fel încât tot mai mulți români să regrete acele timpuri (locurile de muncă și locuințele cu chirie primite de la Ceaușescu?!, fiind aproape singurele aspecte avute în vedere și subliniate). Însuși cuplul Ceaușescu devine în mass media, în special la unele canale TV un cuplu celebru de personaje mondene, un fel de VIP-uri de actualitate!

De asemenea, sondajele nerealiste și făcute la comandă, ar indica chipurile scăderea încrederii populației în Biserică... Știrile despre preoți ortodocși, care au săvârșit fapte de corupție sau reprobabile, precum și despre afacerile altora sau ale Bisericii se înmulțesc. Însuși modul tendențios de prezentare a acestor știri ne indică o denigrare premeditată a Bisericii, de altfel una din instituțiile cele mai importante ale statului, încă de la reforma acesteia în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza, patriot român care a murit departe de țară după 7 ani de exil forțat.

Și ne întrebăm firește, dacă nu cumva noi, românii, am preluat învățămintele de rigoare după ce am trecut prin experimentul diabolic al comunismului...

Vedem cum tinerii de astăzi sunt determinați să asimileze noi „adevăruri istorice” (prin noile manuale de istorie și mass media), care cuprind mai degrabă o biografie romanțată, incompletă și falsă a acestuia. Se vorbește despre regimul lui Ceaușescu dar se omite cu bună știință regimul mai dur de dinainte, al lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, care a desființat partidele, a umplut închisorile cu deținuți politici până în 1964 din rândul elitelor din toate domeniile de activitate, care a făcut naționalizarea proprietăților private, colectivizarea, etc.

Chiar și noile documentare (precum Utopia impusă) se limitează în a sublinia chestiunile de suprafață (de genul: statul la cozi, rațiile alimentare, raționalizarea energiei etc.). Se amintesc în acestea unele greșeli ale regimului Ceaușescu, care a luat măsurile acestea de austeritate, chipurile pentru a lichida datoriile externe (deși Fondul Monetar Internațional este adevăratul vinovat, această organizație masonică fiind cea care practic l-a obligat să returneze cât mai repede împrumuturile!, grăbind în felul acesta căderea comunismului și în România).

Din păcate, semnale negative ne vin și de la forurile superioare ale Bisericii (Patriarhia Română în special), precum întârzierea prelungită a canonizării martirilor temnițelor comuniste, torturați și uciși, aruncați adeseori în gropi comune neștiute. Observați cum, până și la Sf. Liturghie, în unele biserici și regiuni, nu mai sunt pomeniți la Sf. Daruri acești apărători și luptători neînfricați ai credinței ortodoxe și demnității naționale, care fac cinste poporului român și neamului românesc. Preoții nici nu mai fac în general activitate misionară, nu mai mărturisesc adevărul despre comunism și despre ceea ce se întâmplă astăzi la noi și în lume. Sunt împiedicați de hotărâri ale Sinodului, ale patriarhului și ale unor episcopi să-și îndeplinească această sfântă datorie a mărturisirii Adevărului, se subînțelege - a lui Hristos, de teama unor represalii ulterioare (mergând până la pierderea parohiei și caterisire).

Pe de altă parte, mass media centrală nu mai dorește să dezvăluie crimele comunismului decât arareori, acest demers conducând la uitare și nepăsare, marginalizează subiectul, ca și când nu ar mai fi un subiect important sau de actualitate ori îl trimit chiar în derizoriu și vulgaritate. Iar atunci când se vorbește despre comunism, totul este expus într-o manieră ipocrită, falsă și neprofesionistă. De fapt, nu se dorește cunoașterea reală a adevărului istoric despre comunism, mai ales de către noile generații de

tineri!

Să nu uităm faptul că mulți dizidenți de după 1989 (precum Doina Cornea, Dumitru Mazilu, Paul Goma, Octavian Paler și mulți alții), jurnaliști, scriitori, ba chiar politicieni care au criticat pe față comunismul (precum Sorin Ticu Dumitrescu, care a dorit o adevărată Lege a lustrației, adică a interzicerii accesului foștilor activiști și securiști la funcții și demnități publice și alte măsuri binevenite pentru însănătoșirea societății) au fost ei înșiși denigrați, discreditați, marginalizați și reduși în felul acesta la tăcere.

Și vă întrebați poate de ce s-a întâmplat acest lucru. Răspunsul este unul singur. Masoneria neagră din Occident (capitalist-corporatistă) a dorit prăbușirea comunismului, opera lor de bază de altfel, doar la suprafață („aceeași Mărie, cu altă pălărie!") și menținerea la putere a vechilor nomenclaturiști (securiști și activiști, mulți devenind după 1989 patroni foarte bogați și influenți, precum Dan Voiculescu), înlocuind doar proprietatea de stat cu cea privată și operând alte diverse liberalizări.

Există numeroase dovezi astăzi, despre implicarea directă a masonilor în Revoluția bolșevică din 1917, dar și în căderea blocului comunist din Est, precum cea a fostului lider al URSS, Mihail Gorbaciov. Tot ei au ordonat și execuția rapidă a cuplului Ceaușescu în ziua Nașterii Mântuitorului. Se știe de pildă, printre multe altele, că Silviu Brucan (evreu de origine, cu numele schimbat sau românizat, din Saul Bruckner), fost propagandist al PCR și ulterior formator al opiniei publice, analist politic, a cerut în mod expres acest lucru. Ei au pus la cale lovitura de stat care l-a propulsat la putere pe fostul activist și secretar de partid Ion Iliescu în fruntea liderilor CFSN, îmbrăcând-o ulterior în forma Revoluției și creând chiar și Institutul Revoluției!...

PE CINE MAI BÂNTUIE HIMERA COMUNISMULUI?

O știre de pe HotNews și apărută ulterior în revista Rost (nr.85/2010, pp.28-29) ne reamintește de cenzura din timpul comunismului: „La câteva zile după premiera mondială a lungmetrajului lui Constantin Popescu, «Portretul luptătorului la tinerețe», Institutul pentru Studierea Holocaustului «Ellie Wiesel» și Asociația pentru Studierea Istoriei Romilor au cerut nu doar directorului Berlinalei Dieter Kosslick, dar și membrilor juriului Competiției Oficiale interzicerea filmului. (...) Semnatarii, Marco Katz, Alexandru Florian și Florin Manole le comunică destinatarilor faptul că eroul filmului lui Constantin Popescu, Ion Gavrilă Ogoranu, «a făcut parte din Mișcarea Legionară din România, Frăția de Cruce Negoiul, fiind un militant al acestei organizații cu caracter fascist, antisemit și rasist.» De asemenea, ei susțin că filmul face propagandă în favoarea activiștilor de dreapta."

Lecturând cu atenție rândurile de mai sus, observăm faptul că acest film despre un tânăr legionar, care a luptat în rezistența anticomunistă după lovitura de stat de la 23 august 1944, nu este de fapt pe placul acelor evrei care păstrează o opțiune net procomunistă și înregimentați sau aflați în solda oculte mondiale. A interzice un film care nu convine unora este în mod evident un act samavolnic și antidemocratic de cenzură.

Lucrurile nu stau deloc astfel. Acest erou al luptei anticomuniste a partizanilor din munți și care a trecut de curând la cele veșnice, nu merită a fi denigrat. Mișcarea Legionară nu a fost nicidecum o organizație cu caracter fascist, antisemit și rasist, dovadă fiind în primul rând neincriminarea acesteia de către Tribunalul de la Nurnberg după încheierea celui de-al doilea război mondial. Sunt și multe alte argumente în acest sens, dar nu ne permite spațiul. Ea a fost în esență o mișcare socială și naționalistă, un răspuns dat de către patrioții români față de pericolul și invazia comunismului bolșevic (sovietic), internaționalist și apatrid, creat și implementat de francmasoneria mondială (condusă la vârf de un cerc de evrei sioniști, partizani încă a tezei poporului ales, adică evreu) pentru slăbirea credinței ortodoxe și sărăcirea țărilor ortodoxe. Nu întâmplător a purtat de la început denumirea de Legiunea Arhanghelului Mihail, cel care după cum bine știm, l-a izgonit din rai pe Lucifer cu toate cetele care l-au urmat.

Apoi, filmul nu face deloc «propagandă» ajutând la restabilirea adevărului istoric. Activiștii de partid din timpul regimului comunist sunt cei care realizau acest lucru, mai ales prin intermediul mass mediei, pentru a preaslăvi la infinit realizările socialismului, partidului unic și ale lui Nicolae Ceaușescu, când de fapt erau toate roade ale muncii susținute din partea poporului român.

Comuniștii au distrus viața a sute de mii de români. Au umplut o mulțime de închisori și lagăre de muncă, cu români nevinovați, însuflețiți de iubirea de țară și de Dumnezeu. La Pitești au chinuit studenții. La Gherla, pe muncitori. La Sighet, pe deținuții politici. Dacă ne referim doar la închisoarea Aiud, rezervată intelectualilor și preoților, prin această temniță au trecut, potrivit unui pliant, 240 de generali ai elitei Armatei Române și „mulți intelectuali de marcă precum poeții Radu Gyr și Vasile Voiculescu, filozoful Mircea Vulcănescu, Prof. G. Manu, creatorul curentului gândirist Nichifor Crainic, la care se adaugă Părintele Dumitru Stăniloae, Părintele Galeriu, Părintele Calciu-Dumitreasa, Părintele Iustin Pârvu, Părintele Dimitrie Bejan, Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Daniil Tudor, Părintele Ilie Lăcătușu și mulți, mulți alții”.

CÂT TIMP VOM MAI AȘTEPTA CANONIZAREA SFINȚILOR ÎNCHISORILOR, MARTIRI AI POPORULUI ROMÂN DIN TEMNIȚELE COMUNISTE?

Am pornit să scriu acest articol (eseu) de la întrebarea absolut legitimă ridicată de dl. Marius Ștefan într-o revistă: „Vom aștepta 300 de ani ca să afle copiii noștri că cei decapitați de comunism sunt SFINȚI ȘI MĂRTURISITORI...?” Autorul concluziona: „ROMÂNIA NU ESTE CE SE VEDE! Dar dacă noi dormim, copiii noștri vor deschide ochii în întuneric...”

Într-adevăr, creștinii de astăzi au mai mult decât oricând obligația morală de a transmite mai departe adevărul copiilor și generațiilor viitoare. Mai ales, în condițiile în care subiectul comunismului pare a fi tot mai puțin abordat și considerat ca fiind irelevant sau poate chiar plictisitor. Ce știu însă copiii noștri despre comunism, despre nenumăratele torturi și crime abominabile din închisorile și lagărele de muncă forțată comuniste? De ce nu se dorește cunoașterea adevărului întreg despre comunism și nu s-a dorit la noi îndepărtarea practicilor și mentalităților comuniste? De ce în atâția ani nu s-a reușit măcar adoptarea Legii lustrației, care ar fi interzis foștilor nomenclaturiști să mai ocupe funcții publice?

În câteva cuvinte, vom spune următoarele. Comunismul a însemnat înainte de toate o religie distructivă și satanică, care a promovat în aparență binele și interesul național. Este regimul dictatorial care a sădit în oameni ura (lupta de clasă), minciuna și ipocrizia, iar pentru a se putea menține a recurs la teroare și violență. Ce s-a întâmplat la Pitești, apoi la Gherla, Aiud și în alte închisori comuniste depășește de multe ori chiar puterea noastră de imaginație. Prin torturi îndelungate s-a încercat reeducarea deținuților de către alți deținuți sau „schimbarea minții” prin reevaluarea sistemului de valori, prin lepădarea credinței creștine și îmbrățișarea concepțiilor comuniste, bazate pe ateism și idolatrie față de partidul unic.

Nenumărați români nevinovați, unii reprezentând elitele neamului nostru, au cunoscut bătaii și torturi groaznice, injurii și alte acțiuni doar pentru vina de a fi buni patrioți și creștini. Mulți au fost uciși și îngropați în gropi comune, comuniștii nereușind să-i convingă și să-i atragă de partea regimului.

Un mărturisitor al vremurilor de astăzi, Danion Vasile, ne atrăgea atenția încă din 2008 astfel: „Chiar dacă până acum sfinții din închisorile comuniste, care au pățimit pentru Hristos în România, nu au fost canonizați (de către Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române - n.a.), am venit să vă cer să-i canonizăm în inimile noastre. Pentru că dacă vom ști să-i iubim ca pe niște sfinți mucenici, atunci Dumnezeu va rândui și canonizarea lor de către Biserică. (cum ar fi Valeriu Gafencu, Ioan Ianolide și mulți alți mucenici - n.a.) (...) Pentru că sfinții închisorilor ne-au învățat să fim demni, să fim curajoși și, când dușmanul lui Hristos vorbește, să vorbim și noi. Să nu ne fie frică. Pentru că secretul prigonitorilor este tocmai trezirea fricii în sufletele celor prigoniiți. (...) Și bine ar fi fost ca și în țara noastră să fie o luptă fățișă împotriva comunismului, nu numai dusă de către mireni sau de către călugări sau de către preoți, ci și de către ierarhie și de către conducerea ierarhiei, așa cum s-a întâmplat în Rusia. (...) M-am dus la el (la părintele Justin Pârnu - n.a.) și l-am întrebat ce e de făcut. Pentru că prigonitorii credinței lucrează astăzi mult mai parșiv și puțini știu să le stea împotriva. Și părintele Justin a răspuns: «În vremea de astăzi, în care preoții se feresc să dea mărturia cea bună, în care călugării se feresc să dea mărturia cea bună, mireni trebuie să iasă la mărturisit. (...) Comuniștii sunt dușmanii Bisericii, ai țării și ai familiei. Eu, să mă lepăd de Hristos? Niciodată!» a mărturisit părintele Dimitrie Gagastakis (din Grecia - n.a.), pe care l-au condamnat la moarte pentru că nu a vrut să pactizeze cu comuniștii. (...) Cu adevărat, fraților, pentru sfinți mucenicia e o bucurie!”

Glorie eternă și cinstire tuturor mucenicilor din închisorile comuniste, care nu au renunțat la demnitatea și libertatea lor de conștiință și au luptat pentru Adevăr.

NU UITAȚI EXPERIMENTUL DE LA PITEȘTI!

În volumul său „Pitești. Cronica unei sinucideri asistate” (Ed. a II-a, Polirom, 2010), dl. Alin Mureșan scrie: „De ce a avut loc această macabră acțiune la noi? România avea o puternică mișcare naționalistă care încurca planurile Moscovei de a comuniza țara (întârziind practic venirea la putere a comuniștilor români cu peste două decenii - n.a.) (...) Comuniștii propovăduiau ura de clasă, ateismul și internaționalismul (net opus naționalismului - n.a.), pe când studenții (închiși la Pitești - n.a.) mizau pe credință și iubirea de țară! (...) Considerăm că ceea ce s-a întâmplat în Pitești (și apoi în alte închisori din România) se înscria într-un plan bine pus la punct de supunere și transformare a poporului român. (...) Astfel, vârfurile studențești au devenit pericolul imediat, cei care urmau să le ia locul, în mod natural, vechilor elite.”

Autorul sugerează poate implicarea masoneriei în experimentul reeducării de la Pitești, implicare în opinia noastră de netăgăduit și care evidențiază religia comunismului (ateu doar la suprafață, demonic în substanță) în flagrantă opoziție cu cea creștină.

Implicat direct în acele evenimente dureroase (închis aici în perioada 22.04.1949-29.08.1951), Dumitru Bordeianu sublinia în volumul său „Mărturisiri din mlaștina disperării” (Ed. a II-a, Ed. Scara, București, 2001): „Fenomenul Pitești-Gherla nu este numai unul ieșit din comun ci, din punctul meu de vedere, este un fenomen mistic, pentru că acolo lupta s-a dat între cei ce-L slujeau pe Dumnezeu și cei posedați de duhurile satanei. (...) **Răfuiala a fost numai cu tineretul legionar.** Numai acesta a fost vizat în planul lor, nu un altul, neorganizat. Ceilalți tineri care au fost arestați au fost cazuri individuale. Comuniștii cunoșteau bine organizarea și activitatea tineretului legionar printre studenți și elevi. (...) Prin «reeducare», cel rău și slugile sale s-au strâns să nimicească cel mai scump dar al lui Dumnezeu: libertatea conștiinței, care nu ține seama de nicio îngrădire materială, trupească. În aceste pușcării ale Antihristului lupta a fost duhovnicească; scopul nu a fost exterminarea fizică, lucru ușor de îndeplinit, ci uciderea sufletului (de altfel, victimele nici nu aveau voie să moară, sinuciderea fiind cea mai gravă infracțiune - n.a.). (...) **Comunismul nu este decât prezența satanei pe pământ. Comuniștii au făcut din ideologia lor o religie, care, în opoziție cu aceea creștină, este religia urii, a minciunii și a crimei ridicate la rangul de «virtuți»; și nu se răspândește decât prin minciună, neîncredere, teroare și frică.** Pe plan spiritual, scopul său este dezumanizarea omului, iar pe plan material: mizerie, foamete și lipsă. Cum s-ar explica altfel atâta ură, bestialitate, cinism și plăcere sadică de a-ți chinui semenul și a-l ucide? (...) A zis ispitorul: «Dar ia întindeți mâna și atinge-Te de osul și de carnea lui! Să vedem dacă nu Te va blestema în față!» (Iov, 2,5).”

CE S-A ÎNTÂMPLAT DE FAPT ÎN ÎNCHISOAREA PITEȘTI ÎNTRE ANII 1949-1951?

Ei bine, puțini români știu cam ce s-a întâmplat în închisoarea de la Pitești din acea vreme dintre anii 1949-1951, în care s-a folosit un întreg arsenal de metode de tortură împotriva deținuților politici și notat într-un dosar cu un cinism incredibil de către tortionarul șef Eugen Țurcanu. Numai dacă amintim în treacăt tortura prin însetare (după obligarea deținuților de a consuma lichide foarte sărate), tortura prin înfometare, bătăile crunte fără oprire și îndelungate, obligarea de a ingera materiile fecale proprii și ale altora, obligarea deținuților de a face tot soiul de obscenități și blasfemii (cum ar fi denigrarea lui Dumnezeu, a Maicii Domnului și sfinților, mai cu seamă în timpul sărbătorilor creștine), obligarea de a-și face demascarea și a denigrării propriilor rude și a prietenilor, ba lovirea și torturarea prietenilor și a altor deținuți, ne arată dimensiunile reale ale dezastrului umanitar de la Pitești.

Analizând retrospectiv toate acestea, precum și alte orori ale comunismului, singura explicație plauzibilă pentru ceea ce s-a întâmplat la Pitești este răzburarea masoneriei pe Mișcarea Legionară, care s-a opus mereu comunismului și împiedicarea aflării adevărului despre comunism. Legionarii au fost vânați mulți ani la rând mai mult decât în timpul regelui mason Carol al II-lea. La Pitești au fost închise elitele studențești, pentru a fi anihilate și pentru a se construi mai ușor o societate nouă bazată pe alte valori și precepte.

Faptul că deținuții tortionari Iosif Fuchs și Steier (evrei de origine) au fost protejați încă de la început de Eugen Țurcanu iar ulterior au scăpat oricărei condamnări, ne arată că masoneria nu avea încredere deplină în cei implicați, în comuniștii români și a supravegheat ea însăși acest experiment important de aproape.

Reeducarea a fost stopată abia când masoneria nu mai putea ascunde acest experiment extins ulterior și în alte închisori (unde nu exista însă gradul de izolare de la Pitești, iar cazul uciderii doctorului Ion Simionescu din Peninsula la Canal ajunsese să fie cunoscut și în străinătate) și când grupul de comuniști din jurul Anei Pauker (pe adevăratul ei nume evreiesc Anna Rabinsohn), Teohari Georgescu (alias evreul Burăh Teșcovici) și Vasile Luca (alias Laszlo Luka) a căzut în dizgrația regimului comunist de la București, care voia mai multă autonomie față de Moscova.

Totul a fost mușamalizat prin condamnarea la moarte a lotului Țurcanu și incriminarea Mișcării Legionare (care chipurile a încercat astfel să destabilizeze din exterior și din interior regimul comunist), deoarece însăși deținuții tortionari ai lui Țurcanu (aleși dinainte) au avut un trecut legionar sau avuseseră contacte cu această mișcare. Adevărații autori morali, care au ordonat și condus experimentul au scăpat... Însă istoria îi va condamna.

Pe cei mai mulți îi putem dezvălui astăzi: generalii aflați la conducerea Securității, Alexandru Nicolschi (alias Boris Grunberg, prezent încă uneori la televiziune după 1989!) și Gheorghe Pintilie (alias Pantiușa Bodnarenko), totodată agenți ruși NKVD, Marin Jianu de la Ministerul de Interne, coloneii Tudor Sepeanu și Zeller, generalul Dulgheru (alias Dulberger), ofițerii Iosif Nemeș, Ion Marina și Gheorghe Sucigan, directorul Alexandru Dumitrescu, gardienii Augustin Vășcan și Alexandru Georgescu. O anume implicare există și din partea rușilor Josef Kișinevski (alias Jakob Broitman) și Alexandr Mihailovici Saharovski (conducătorul „operațiunii Gaianeh” - comunizarea prin teroare).

Despre acest vast program de îndocinare și de spălare a creierelor, citim în articolul Moara sufletelor (revista Axa nr. 39/16-31 mai 2010, p.18) semnat de Lavinia-Elena Ciurez: „Ideea îi aparține pedagogului sovietic Makarenko (1888-1939), specialist în delicvența juvenilă și partizan al reeducării deținuților tineri cu ajutorul deținuților mai vechi (idee dezvoltată la Pitești - n.a.) (...) Cred că fenomenul Pitești este exemplul perfect conceput pentru a forma un «om nou» și tehnicile ce pot fi

folosite pentru a modela oamenii. Aceste argumente pot să explice situația în care se află societatea românească la ora actuală și se dorește a fi o alarmă pentru întreaga lume ca istoria să nu se mai repete și să se învețe ceva din trecut."

Nu fără temei, comparându-l cu alte forme de reprimare, experimentul Pitești a fost numit de către scriitorul rus Alexandr Soljenițin „cea mai cumplită barbarie a lumii contemporane”.

REEDUCAREA DE LA PITEȘTI – O ACȚIUNE VĂDIT ANTILEGIONARĂ

Nu putem respinge declarația lui Dumitru Bordeianu, deținut care a trăit personal calvarul de la Pitești dintre anii 1949-1951, precum că aici ținta principală a constituit-o studențimea cu convingeri sau apartenență legionară. Experimentul acesta de tristă amintire a fost urzit din umbră de oculta mondială și reeducarea experimentată aici a servit reeducării globale contemporane. Nu zadarnic, părintele Iustin Pârnu, unul dintre cei mai mari duhovnici ai României, trecut prin chinurile temnițelor comuniste, ne vorbea despre pericolul acesta al unui „Pitești mondial”.

Reeducarea de la Pitești, constând mai ales în torturarea deținuților de către alți deținuți instruiți anume în acest scop (reeducați) și procesul complex de demascare și autodemascare (pentru obținerea de către Securitate a unor noi informații, dar și pentru a suprima pe toți legionarii și simpatizanții lor din țară, pentru schimbarea convingerilor personale și crearea unui „om nou”, opus celui dorit de Mișcarea Legionară), a fost în fapt un act teribil de răzbunare din partea evreilor sioniști (mai precis, ramurii masonilor comuniști), cei care conduc francmasoneria mondială și care sunt cu adevărat urmași ai vechilor iudei care L-au răstignit pe Fiul lui Dumnezeu.

Evreii sioniști sunt aceia care încă îl așteaptă pe Mesia, de fapt pe Antihrist (în traducere, cel care luptă împotriva lui Hristos), cei care astăzi se străduiesc să rezidească Templul lui Solomon și măreția Ierusalimului pământesc de altădată, cei care doresc a-l întrona pe Antihrist ca împărat al întregii lumi. Pentru mai multe detalii, vom consulta însăși profețiile din Cartea Apocalipsei după Sf. Evanghelie a Apostolului Ioan.

Permiteți-mi să redau numai câteva mici fragmente din cartea „Imn pentru crucea purtată” (vol I, p.50), în care autorul acesteia, alt deținut, Virgil Maxim, consemnează următoarele: „*Evreii sunt deconspirați ca Sinagogă a Satanei cum o indică Sf. Ap. Pavel, prin care se lucrează în lume toate fărădelegile. De aceea, la originea tuturor acțiunilor antilegionare stau evreii. Dar se va cere de la neamul acesta (evreiesc) tot sângele proorocilor vărsat pe pământ, așa cum zice Mântuitorul.*”

În continuare, autorul adaugă: „*O mărturisire recentă a lui David Kaufman pune în evidență, această acțiune nefastă în lume. Ea este conținută în niște scrisori adresate unui legionar, Traian Popescu (trecut și el prin Pitești). Mai bine să mai țină regimul comunist încă o sută de ani, decât să spurcați pământul României vreodată cu ultimele fosile ce mai supraviețuiesc pe ici, pe colo (a se înțelege că ei au încercat să-i extermine pe toți legionarii, creștini și naționaliști – n. a.). De noi nu ați scăpat și nu veți scăpa niciodată deoarece tot noi conducem America și toată lumea. A doua mărturisire deconspiră nu numai acțiunea, dar și agresivitatea acestui popor: Cum ați nesocotit voi, mă proști bătrâni, imensa noastră forță, desfășurată în lume sub toate timpurile. (...) Îvingem pe linie de țară: Israelul. Îvingem pe linie de internațională ocultă și secretă: Francmasoneria. Îvingem pe linie de internațională muncitorească: comunismul. (Urmează și alte mărturisiri cu privire la Hristos, batjocorit și insultat în tot felul de expresii triviale greu de suportat nu numai de suflet, dar chiar și de hârtie).*”

DESPRE SĂLBĂȚICIA TORTURILOR EXPERIMENTULUI DIABOLIC DE LA PITEȘTI

Credem că merită să reproducem un fragment din articolul d-nei Tamara Gheorghiu, intitulat „Teroarea roșie. Temnițele comuniste”, publicat în revista Axa nr.39/16-31 mai 2010, care evidențiază sălbățicia de-a dreptul diabolică din închisoarea Pitești dintre anii 1949-1951: (citind totul cu mare atenție!):

„Documentele oficiale din timpul procesului organizat de autorități în toamna anului 1954 (atât de târziu, având timp să mușamalizeze totul, scăpându-i pe cei mai vinovați – n.a.) menționau câteva din metodele de tortură folosite în timpul reeducării (deci, nemăsluite, fiind oficiale – n.a.):

- bătaia deținuților cu ciomege cu vână de bou, curele, frânghii, picioare de la paturi, cozi de mătură;

- ținerea deținuților în poziții chinuitoare timp îndelungat cu ochii la bec, într-un picior, cu bagaje de la 20 la 40 de kg pe spate;

- statul cu fața la perete pe șezut cu mâinile întinse la picior;

- smulgerea părului din cap, a mustăților cu mâna pe viu sau cu ajutorul unui aparat confecționat dintr-un nastur;

- strivirea degetelor de la mâini și picioare prin folosirea unui instrument special confecționat de ei;

- punerea unei cantități exagerat de mare de sare în mâncare fără să le dea apă deținuților;

- obligarea deținuților sub teroare de a mânca în poziții incomode fără să folosească mâinile, de a mânca mâncarea fierbinte, direct și fără să o mestece, opărindu-și limba și esofagul, dezlipindu-li-se pielea de pe limbă și buze;

- obligarea deținuților sub tortură să mănânce materii fecale, fie ale lor, fie ale altor deținuți;

- să bea urină;

- punerea deținuților să se bată cap în cap unii cu alții, până li se umflau capetele și cădeau în nesimțire;

- dezbrăcarea deținuților complet, după care erau trecuți printr-un cerc de bățuși care îi loveau până cădeau leșinați, apoi erau călcați în picioare și bătuți cu diferite corpuri tari și cu picioarele până le rupeau coastele și își pierdeau cunoștința;

- apăsare pe coșul pieptului de către mai mulți deodată, lovirea deținuților cu bocancii și cu cărămizi peste piept, față sau alte părți sensibile ale corpului (ceafă, tâmpole, organe sexuale);

- punerea deținuților cu capul în closet și cu picioarele în sus.

Din cauza acestor torturi sistematice aplicate deținuților, au fost înregistrate numeroase cazuri de deces...”

În final, mai trebuie făcute unele precizări importante. Subliniem că aceste tipuri de tortură sunt doar câteva din cele întrebuintate la Pitești. Eugen Țurcanu însuși avea notat un dosar cu circa 2000 de torturi, probabil toate experimentate de echipa lui! Nu se pomenesc în aceste documente oficiale acele forme de tortură adresate de această dată sufletului și fiind mult mai dureroase, prin care erau forțați „să-și schimbe mintea” (cu alte cuvinte, li se spăla creierul): orgiile și blasfemiile anticreștine (împotriva lui Dumnezeu și a lui Hristos, împotriva Maicii Domnului și sfinților, chiar în timpul Posturilor mai importante!), greu de imaginat și de reprodus pentru acele obscenități, obligarea demascării și autodemascării prin care își renegau toate valorile în care au crezut până atunci (educația), propria familie, prin care își trădau rudele și prietenii, injuriile permanente ale torționarilor și gardienilor, obligarea de a asista la chinurile celor apropiați (lucru foarte greu de suportat pentru oricine!)

Tocmai de aceea, marele Alexandru Soljenițin din Rusia și alții au mărturisit că nici ei, sub teroarea cruntă a bolșevicilor dezlănțuită începând din 1917, nu au avut parte de așa ceva! Ne întrebăm poate de ce s-au experimentat aceste torturi tocmai în România. Iar răspunsul îl vom găsi într-un alt articol, scris înaintea acestuia.

DE LA EXPERIMENTUL REEDUCĂRII LA ROBOTIZAREA OMULUI CONTEMPORAN

Actuala globalizare pe care o trăiește omenirea a început de fapt odată cu promovarea comunismului, care a reprezentat istoric o etapă necesară în cadrul unui vast program de distrugere în masă la nivel mondial, care să impună crearea unui stat global atotputernic.

Niciun imperiu și nicio dictatură nu au reușit vreodată ceea ce comunismul și globalizarea capitalistă (corporatistă) și-au propus ca obiectiv primordial: controlul și puterea absolută asupra întregii omeniri. Imperialismul transpore chiar și din acel slogan prezent mereu în presa comunistă „Proletari din toate țările, uniți-vă!”

După cum ne-au avertizat tot mai numeroși oameni de cultură și specialiști în domeniile lor, ne îndreptăm către o așa-zisă republică universală, în fapt către o dictatură teribilă a unui imperiu global. Și cum întotdeauna un regim totalitar a debutat cu o supraveghere minuțioasă și înlăturarea oricărui opozanți (deci și a democrației), astăzi se depun mari eforturi în direcția implementării sistemelor de supraveghere și control bazate pe biometrie (cipurile RFID și biocipurile, adică cele care se vor implanta în corpul uman!).

Noi trebuie să ne aducem aminte că s-a lucrat intens la îndobitocirea omenirii în ultimele secole, mai ales odată cu răspândirea teoriilor lui Karl Marx, Charles Darwin, Friedrich Nietzsche și Sigmund Freud, care au contestat în lucrările lor implicit sau explicit morala creștină și creștinismul în general, împingând omul către comunism, ateism, respectiv evoluționism, materialism și revoluția sexuală.

Comunismul a avut ca țintă principală războiul împotriva creștinismului și sărăcirea țărilor ortodoxe. El a făcut deja în lume peste 320 de milioane de victime iar alte miliarde de oameni au avut de suferit întemnițări, torturi, privațiuni și alte șicane diverse.

Noi știm acum că în comunism se urmărea obediența deplină, îndobitocirea și sclavia omului. Nu erai lăsat să gândești și să te exprimi liber, ba mai mult trebuia să îi demaști pe „dușmanii popoului” sau „dușmanii de clasă”. Exista și acel slogan „**Noi muncim, nu gândim!**” Adică, nu trebuia să gândești tu însuși, nu trebuia să pui întrebări incomode, nu aveai voie să critici câtuși de puțin realitatea, sistemul comunist și pe membrii partidului comunist.

Este demn de reținut faptul că în România a avut loc un experiment halucinant și demonic, care s-a petrecut în închisoarea Pitești și extins apoi la Gherla și Aiud în perioada anilor 1949-1952. Acest experiment poate suporta comparație doar cu dezlănțuirea satanică din Revoluția Franceză din 1789. Ceea ce s-a petrecut la noi sfidează orice imaginație și această ură cumplită este desigur de neînțeles pentru rațiunea umană.

Deținuții politici din aceste închisori au fost cobaii unui **experiment malefic, care consta în transformarea omului creștin în opusul său și înlocuirea moralei creștine cu ideologia comunistă.** Mai mult, s-a urmărit distrugerea fizică și psihică totală a celor care refuzau colaborarea și compromisul, fiind omorâți prin torturi groaznice și executați. Puțini au reușit să se sinucidă spre a scăpa de dureri și suferințe. Practic, ei au fost supuși unei spălări a creierului și reeducați prin torturi fizice și psihice cu caracter PERMANENT pentru a deveni buni comuniști și torționari la rândul lor pentru alți camarazi.

Cât de crudă și demonică a fost această reeducare la noi (în China cel puțin, tortura se rezuma la presiunile psihologice), reiese și din faptul că Eugen Țurcanu a inventat el însuși noi metode de tortură pe care le-a și consemnat în peste 2000 de pagini, în care făcea considerații și analize asupra puterii de rezistență la tortură și mijloacelor de a zdrobi această rezistență. Reiese și din caracterul acestora (care țineau chiar de patologia mintală), din liturghiile negre (adică liturghii creștine, dar făcute anapoda sau invers), din blasfemiile teribile din perioada posturilor, din obligarea deținuților de a-și mânca propriile

fecale și a-și bea urina, din însetarea lor programată după administrarea prealabilă în mod forțat a unor băuturi foarte sărate etc. etc.).

În volumul „Mărturisiri din mlaștina disperării”, fostul deținut Dumitru Bordeianu precizează foarte bine și fazele acestei reeducări la care erau supuși:

„1 - Demascarea externă (denunțarea tuturor legăturilor pe care le păstra în afara închisorii, ca și complicitățile);

2 - Demascarea internă (denunțarea celor care l-au ajutat să reziste în interiorul închisorii, atât din rândul deținuților, cât și din administrația închisorii);

3 – Demascarea morală publică (călcarea în picioare a tot ce avea mai sfânt, în primul rând familia, pe Dumnezeu – dacă era credincios, soția sau iubita, prietenii, pe el însuși);

4 – Reeducarea celui mai bun prieten al său dintre deținuți (schingiuirea lui cu mâinile sale).” Dacă deținutul nu dădea dovezi convingătoare, relua de la capăt reeducarea cu cele patru faze ale sale, care însemnau alte săptămâni de tortură cumplită.

Mai trebuie precizat și faptul că această reeducare, care se dorea a fi extinsă la toate închisorile din România, a fost concepută în mod expres împotriva tinerilor naționaliști creștini, îndeosebi celor aparținând Frățiilor de Cruce, organizații care constituiau pepiniera Mișcării Legionare. Nu este nici întâmplător faptul că a fost impusă la noi prin agenți ai oculței mondiale comuniste precum evreii sioniști Ana Pauker, Teohari Georgescu, generalul Nicolski (multă vreme Șeful Securității) și chiar ofițeri sovietici care asigurau instruirea și supravegherea operațiunii.

Interesant este și faptul că, până și închisoarea aleasă, cea de la Pitești, fusese construită pe timpul lui Armand Călinescu pe una din proprietățile acestuia, special pentru tineretul legionar pe care îl ura de moarte. Aceasta era ideală pentru experimentul reeducării datorită izolării, pentru a nu fi auzite gemetele și strigătele de durere ale celor torturați aici zi și noapte.

Apoi, în echipa de torționari a lui Țurcanu intraseră și doi evrei arestați înainte pentru activitate SIONISTĂ (deci agenți ai oculței mondiale) Fuchs și Steier/Steiner, care spre deosebire de alții care au fost executați mai târziu după procesul din 1954 (în care culmea, erau învinuiți tot legionarii, cei din străinătate!), au fost absolviți de orice vină. Care a fost așadar misiunea lor? (evident supravegherea îndeplinirii planului!)

Oprirea experimentului reeducării a avut loc și la noi și în China în același an (1952), puțin înainte de moartea lui Stalin, când începuse și epurarea evreilor din structurile de partid datorită asasinării unor lideri de către medici evrei. De aceea și grupul evreilor conduși de Ana Pauker și Teohari Georgescu au căzut în dizgrația secretarului general al PCR, Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Care a fost motivația sau sensul acestui terifiant experiment de distrugere? Masoneria roșie (comunistă) avea de răzbunat toți anii pe care comuniștii români i-au petrecut în ilegalitate. PCR fusese înființat la Moscova și interzis în România din 1924 pentru că acționa ca structură aflată direct în slujba unei puteri străine și care pe deasupra milita pentru dezmembrarea statului român, acuzat de imperialism.

Ori legionarii, încă de la înființarea Legiunii Arhanghelului Mihail, s-au declarat împotriva bolșevismului și francmasoneriei. Mai târziu, când legionarii deveniseră iminenți câștigători ai alegerilor datorită popularității și naționalismului lor, Căpitanul lor Corneliu Zelea Codreanu, ca deputat ceruse în 1937 în Parlament scoaterea în afara legii a francmasoneriei! În același an, în care Mitropolitul Nicolae Bălan întocmise un raport asupra oculței și Sinodul Bisericii Ortodoxe Române îl aprobase (aflat în vigoare și astăzi).

Nu întâmplător, așa-zisa rebeliune din ianuarie 1941 (în fapt lovitura de stat a lui Antonescu față de legionari) a avut loc la numai două săptămâni după confiscarea arhivelor francmasoneriei din România de către legionari! Acest lucru demonstrează colaborarea lui Antonescu cu oculta (cândva fusese atașat militar la Londra!) și dorința de a conduce el însuși Legiunea nefiind legionar. Astfel se

explică toată această prigoană sălbatică împotriva legionarilor, care au fost arestați în masă și torturați, trimiși pe front în linia întâi și mai ales în misiuni sinucigașe (cum erau capturarea unor ofițeri ruși etc.).

După cum vom observa, oculta mondială s-a implicat activ și direct și în lovitura de stat din 22-28 decembrie 1989 din România. Mărturie stă nedescoperirea așa-zișilor teroriști, care au ucis circa 1000 de români și au rănit alte mii în toată țara. Mărturie este și răzbunarea generalului Nicolae Militaru (agent sovietic dovedit încă din vremea lui Ceaușescu) împotriva celor care i-au dovedit în trecut trădarea și din cauza cărora a fost retrogradat și marginalizat. E suficient poate doar să amintim cazul profanării cadavrelor militarilor din USLA (brigada de luptă antitero!), uciși la comandă în fața chiar a Ministerului Apărării Naționale de către alți militari, la ordinul generalului Militaru. Pe ei s-a scris „teroriști”, peste care s-au urinat unii iar colonelului Gheorghe Troscă, care fusese decapitat, i s-a așezat chiar o țigară în gură!...

Un fost deținut afirma: „**Re-educarea a fost pregătită de ocultă (moscovită, românească și internațională) pentru tineretul legionar.** Horia Sima spunea că distrugerea pepinierii – Frățiile de Cruce – de unde venea elita legionară, a fost unul din obiectivele asasinilor de la Pitești. (...) S-a urmărit nu numai distrugerea Mișcării Legionare ca formațiune politică, ci s-au folosit de o metodă pe care, probabil, o vor reedita. (...) Fenomenul Pitești-Gherla nu este numai unul ieșit din comun ci, din punctul meu de vedere, este un fenomen mistic, pentru că acolo lupta s-a dat între cei ce-L slujeau pe Dumnezeu și cei posedați de duhurile satanei. (...) **Comunismul nu este decât prezența satanei pe pământ.** Comuniștii au făcut din ideologia lor o religie, care în opoziție cu cea creștină, este religia urii, a minciunii și a crimei, ridicate la rangul de <<virtuți>>; și nu se răspândește decât prin minciună, neîncredere, teroare și frică. (...) În comunism, vrei nu vrei, trebuie să spui și să faci numai ceea ce ți se ordonă. Nu trebuie să gândești, nu trebuie să judeci, voința și libertatea nu mai există. Iar, dacă nu, pentru consolidarea puterii sunt închisori, gulaguri, lagăre, canale, deportări, domiciliu obligatoriu și degradarea, siluirea conștiinței, pierderea demnității umane, robotizarea și dirijarea tuturor acțiunilor. Așa s-a făcut comunismul dumnezeu.” (Dumitru Bordeianu, vol. Mărturisiri din mlaștina disperării, Ed. Scara, București, 2001, pp.5-14).

Observăm desigur că reeducarea de astăzi nu mai îmbracă formele violente din trecut dar că ea există! Este omniprezentă prin controlul și dirijarea programelor publice de învățământ, prin manipularea mediatică (propaganda concepțiilor și teoriilor consumiste, materialiste, evoluționiste, libertinajului, drogurilor, exacerbarea toleranței și drepturilor omului, propaganda în favoarea avortului etc.; prezentate drept cuceriri ale civilizației moderne și progresiste!).

Omenirea a regresat practic spiritual începând cu mult lăudata epocă a Renașterii, când a început să fie proslăvit în locul lui Dumnezeu omul. Încât **s-a ajuns astăzi la un proces perfid de robotizare în masă, adică de dezumanizare, prin care omul devine programabil și dirijabil de către alt om, prin care i se anulează omului personalitatea, voința, libertatea și sentimentele.** Ca și reeducarea, robotizarea este în mod evident parte a unui vast proiect diabolic îndreptat împotriva omului de către urătorul de veacuri și milenii a acestuia, diavolul.

ASISTĂM LA O TERIBILĂ REEDUCARE PRIN MASS-MEDIA ASERVITĂ GLOBALISMULUI!

Am putea face mai întâi o constatare dureroasă. În vreme ce cartea educă pe om, mass-media reeducă. Cu alte cuvinte, televiziunea și celelalte mijloace de informare în masă încearcă și reușesc adeseori să schimbe sistemul de valori și reperele culturale în sens negativ (vezi manelele, idolii de tot felul și multe alte aspecte), mergând până la spălarea deplină a creierului.

Nu este dificil să observăm cum în prezent doar foarte puține televiziuni (sau emisiuni), posturi de radio, ziare și reviste, mai cultivă valorile autentice și tradiționale și acea deprindere importantă a omului de a gândi singur. Așa se face că astăzi, mulți concetățeni cred tot ceea ce li se spune la televizor.

Pentru a înțelege fenomenul reeducării la scară națională și globală, ar trebui poate să studiem puțin experimentul diabolic comunist (masonic) al reeducării prin tortură de la Pitești dintre anii 1949-1952. În opinia d-lui Dumitru Bordeianu, autorul volumului „*Mărturisiri din malștina disperării*”, la Pitești și Gherla „*lupta s-a dat între cei ce-L slujeau pe Dumnezeu și cei posedăți de duhurile satanei*”.

Dacă vom lectura numai câteva astfel de lucrări privind reeducarea care a avut loc acolo, menționând de pildă liturghiile negre, blasfemiile, ororile, torturile sălbatice și toate tragediile care s-au săvârșit în aceste celule ale morții, vom concluziona că, **comunismul a luptat într-adevăr împotriva creștinismului** și mai cu seamă împotriva Bisericii Ortodoxe, cea care a dat de altfel cei mai mulți martiri și pe care nu am reușit nici până astăzi să-i canonizăm, măcar pe unii dintre ei așa cum era firesc și necesar, după așa-zisa cădere a comunismului.

Același lucru se poate spune și astăzi, când sub masca unei democrații aparente, de formă, vlăguite și fără fond, globalismul încearcă să folosească și să submineze încrederea poporului în credința sau religia sa, să reformeze Biserica (!) și să-i anihileze tot ceea ce are ea mai valoros.

Asistăm totodată la o nivelare a religiilor în spiritul ecumenismului (potrivit căruia toate religiile și credințele sunt egale și se închină aceluiași Dumnezeu), pentru a „garanta” și asigura „pacea lumii”. Când, în fond, acesta relativizează tocmai adevărul și caută nașterea unei noi și unice religii pe tot globul, care să propovăduiască spiritul lumesc, libertatea (de formă numai, precum în comunism, la Revoluția Franceză etc.) și toleranța deplină între enoriași și clerici. Căci secularizarea adusă de globalizare nu este altceva decât slujirea duhului acestei lumi, care este cu certitudine profund impregnat de materialism și consumerism, potrivit principiilor: „Trăiește-ți viața!” și „Consumă și aruncă!”.

Globalismul în plan cultural și spiritual se propagă astăzi mai ales prin mișcarea **New Age** (Noua Eră), cultivând un nou tip de morală (morală succesului și banului), insistând asupra dorințelor și poftelor lumești. În locul adevărului, este adusă în prim plan plăcerea, adică hedonismul și iubirea de sine (egoismul și narcisismul).

De asemenea, globalismul țintește spre schimbarea din temelii a mentalităților tradiționale și a modului de a gândi la nivel colectiv și individual. Totul, în încercarea de a edifica (din nou!) „omul nou” și Noua Ordine Mondială visată îndelung de evreii sioniști, partizanii înfocați ai globalizării și imperialismului.

Reeducarea omului prin mass-media, chiar dacă se face astăzi în ascuns, fără tortură și constrângeri fățișe, doar prin reclame TV, bombardament informațional, nihilism și negativism, totuși ea generează mult stres, confuzie, neliniște, nefericire, însingurare și chiar depresie. Se merge încă pe premisele filosofiei lui Nietzsche, potrivit căreia Dumnezeu a murit și nu mai e prezent în creație (deși știm că acesta înainte de a muri în azilul de nebuni, alerga pe câmp strigând că el este Dumnezeu!).

Este interesant că, în volumul „De la epuizare la echilibru”, autorul acestuia, Ben Kubassek

afirmă că „**suntem puternic influențați de ceea ce citim și vedem cel mai mult**”, iar „**mass-media alimentează mințile noastre cu negativism**, deoarece negativismul este cel care face zierele să se vândă și rata vizionării TV să crească”. Am putea completa poate spunând că, negativismul este căutat premeditat tocmai pentru a-i îndepărta pe oameni de Dumnezeu și pentru că mass-media a devenit principalul formator de opinie. Nu putem crede că asta își doresc spectatorii, ascultătorii și cititorii.

Uitați-vă la tinerii care neglijați fiind de părinții lor, evadează în lumea virtuală a filmelor violente sau erotice, a jocurilor violente de pe calculator ș.a.m.d. Sunt tot mai mulți care își spală creierul în felul acesta, descurajați fiind și de viitorul care li se prezintă sumbru și lipsit de perspectivă, care își pierde adesea orice motivație și bucurie de a trăi frumos. Cu ei însă se va construi lumea desacralizată de mâine! În confuzia creată și întreținută de mass-media, pentru ei sentimentul iubirii echivalează cu erotismul...

Noi credem că singura soluție viabilă care ne mai poate salva în această lume, atât la nivel colectiv cât și individual sau personal, este trăirea autentică a ortodoxiei și comuniunea cu Dumnezeu. **Întoarcerea la Hristos este imperativul vremurilor noastre tulburi și primejdioase.** Iubind pe Dumnezeu din toată inima și cugetul nostru, iubind și ajutând pe aproapele nostru (pe orice om din jurul nostru, mai ales pe cel aflat în nevoi și strâmtorări), împlinind poruncile Sale și participând la Sfintele Taine, rugându-ne și postind după puterea noastră, vom fi mai aproape de mântuirea noastră, a celor din jurul nostru, a copiilor noștri și a neamului nostru. Așa să ne ajute Dumnezeu. Amin.

P.S. Globalismul și comunismul sunt cu certitudine cele două fețe ale aceleiași monede. Altfel spus, „Aceași Mărie, cu altă pălărie!”

COMUNISMUL NU DISPARE CU UNA CU DOUĂ!

Se împlinesc anul acesta 23 de ani de la răsturnarea regimului dictatorial ceaușist, printr-o lovitură de stat atent plănuită și executată de elemente antiromânești din țară și din străinătate (în special din fostul URSS), care a confiscat rapid revoluția spontană din marile orașe ale României și regizată din exterior chiar și prin încercarea de arestare a pastorului protestant Laszlo Tokes la Timișoara. Iar tot mai mulți români ajung să uite cu totul de toate ororile și greutățile din perioada comunismului, gândindu-se doar la lipsa siguranței unui loc de muncă și a „siguranței zilei de mâine” din zilele noastre, a lipsei de perspectivă a tinerilor.

Cine crede că în România comunismul a sucombat definitiv și irevocabil se amăgește singur. Trebuie să înțelegem astăzi mai întâi că mentalitățile și practicile din timpul celor aproape 45 de ani de comunism au marcat pe foarte mulți români, chiar și pe unii de bună credință, care visau într-adevăr egalitatea și dreptatea socială („echitatea socialistă”). S-au transmis în unele cazuri și urmașilor lor. Mulți politicieni postdecembriști au preluat asemenea „modele” și au lărgit sfera corupției și incompetenței din țara noastră, luând decizii care au afectat soarta și viitorul poporului român, nivelul de trai și viața fiecăruia dintre noi.

Un exemplu este chiar intrarea României în Uniunea Europeană fără consultarea prealabilă a poporului român printr-un referendum. Vedem că, comunismul și globalismul sunt de fapt, cele două fațete ale medaliei, pentru că ambele luptă în felul lor caracteristic împotriva valorilor creștine și naționale, împotriva statului român (național), încercând să suprime cu totul iubirea de neam (patriotismul curat, naționalismul autentic) și a credinței creștine.

Doar metodele s-au schimbat. S-a renunțat la metodele brutale din partea regimului dictatorial (arestări, torturi, cenzură pe față, restricții precum interzicerea libertății circulației peste hotare și a comerțului liber, etc.). În globalismul actual, s-au dezvoltat alte strategii de manipulare (prin intermediul mass-mediei aservite) și șantaj (genul împrumuturilor de la FMI și Banca Mondială, care puneau condiții autorităților!), a unor strategii noi de urmărire și control prin buletinele electronice cu cip, biocipuri (asemănătoare cu dosarele întocmite de Securitate), mergând până la mijloace sofisticate din sfera psihotronicii.

Ne putem întreba firește dacă Uniunea Europeană a adus României măcar o parte din bunăstarea multvisată de o parte dintre români. La șase ani de la aderare, constatăm că țara noastră contribuie la bugetul european cu mai mulți bani decât primește prin absorbția de fonduri europene (atât de slabă și uneori blocată prin politica UE și diverse aranjamente, clientelism politic, etc.), că peste 1200 de mari întreprinderi au fost falimentate sau vândute la un preț mult subevaluat, ori închise pentru a fi vândut ulterior pământul la un preț foarte mare, în special unora dintre supermarketurile care au răsărit ca ciupercile în ultimii ani, că s-au privatizat companii de stat strategice pentru economia națională, că statul român s-a îndatorat excesiv, că ne otrăvim populația cu alimente bogate în aditivi și coloranți artificiali (de sinteză, toxici pentru organism, unii chiar cancerigeni), că importăm mult mai mult decât producem, că mulți români s-au îndatorat la bănci și nu își mai pot plăti ratele și creditele ș.a.m.d.

Observăm că nivelul de trai al majorității covârșitoare a românilor scade continuu. Prețurile s-au egalizat în UE dar salariile și pensiile românilor sunt cu mult inferioare (de circa 150-200 de euro)! Unul din cinci români a fost nevoit să plece la lucru în străinătate. Nu pentru a călători și vizita alte meleaguri, ci pentru a supraviețui ei înșiși și pentru a-și ajuta rudele care se zbat în sărăcie!

Mai observăm că multe familii s-au destrămat din cauza depărtării dintre soți, datorită faptului că unul dintre ei lucra în străinătate. Mulți copii au suferit și suferă de pe urma acestor realități triste. În

schimb, vedem cum cresc mereu taxele și impozitele (în quantum și ca număr). Scumpirea prețului la gaze și electricitate antrenează noi valuri de scumpiri. Multe firme falimentează. Se reduc locurile de muncă. Criza din UE se accentuează.

Ce mai pot face în acest caz bieții români în această bătălie tot mai acerbă pentru supraviețuire? Ne întoarcem astăzi oare la lupta „pentru cel mai mare castron de mâncare” și sărăcia cruntă din timpul comunismului? Pentru că, trebuie să recunoaștem adevărul că, puțini români în afara comuniștilor au dus-o cu adevărat bine înainte de 1989...

VOM AVEA DIN NOU O RESTAURAȚIE A NEOCOMUNISMULUI ÎN ROMÂNIA?

Dacă ne uităm puțin la partidele și la cei care au câștigat anul acesta alegerile din România (pe fondul nemulțumirilor populației față de măsurile de austeritate, dictate în fond, nu de Traian Băsescu și PDL, ci de Fondul Monetar Internațional de la care s-a împrumutat înrobitor statul român și prin campania electorală costisitoare, posibil și prin fraude – dovadă fiind pierderea alegerilor de către unele personalități marcante din PDL și PP-Dan Diaconescu și posibil participarea directorului SRI, nașul familiei Ponta), avem șansa de a ne reaminti abuzurile și ilegalitățile din trecut, de după 1989, ale unor membri din PSD. Știm oricum că mulți conducători postdecembriști au devenit marionetele unor cercuri oculte externe și interne. Nu ne trebuie mult timp să vedem legătura dintre actualul lider al PSD, Victor Ponta și tovarășul Ion Iliescu, președintele onorific și din umbră al acestuia, fost prim secretar de partid la Iași cândva.

Este desigur binevenit oricând un recurs la memorie. Ne mai amintim poate de protestul pașnic al studenților și intelectualilor anticomuniști din Piața Universității din iunie 1990, când s-a format o „zonă liberă de comunism”, unde timp de câteva săptămâni oamenii de acolo au încercat să sensibilizeze prin apelul lor anticomunist întreaga țară strigând: „JOS COMUNISMUL!”. S-a preluat Proclamația de la Timișoara, care avea un punct important: interzicerea accesului foștilor activiști și securiști, colaboratori ai Securității la deținerea unei funcții publice. În Germania reunită s-a reușit acest lucru, la noi însă nu.

Ne putem aminti de toate mineriadele cu comandă politică de atunci, care au consolidat regimul lui Ion Iliescu (prima a alungat definitiv studențimea din Piața Universității și a devastat sediile partidelor istorice, sub comanda securiștilor îmbrăcați în salopete de mineri), dar care au șifonat grav imaginea României în lume. Pentru că nu era momentul să recurgă pe față la forță după însângerațul decembrie 1989, Iliescu a adus minerii, categoria socială pe care o putea manipula atunci cu ușurință, sub pretextul „salvării democrației românești”. Dar a fost oare democratic acest lucru? Mii de bucureșteni au fost răniți, câțiva au și decedat, în vreme ce mass-media anunța isteric ca și la „revoluție” că în Piața Universității sunt legionari, neolegionari, „golani” (eticheta pusă de Iliescu), „elemente depravate ale societății”. Prin asemănare, simpatizanții din Târgu-Jiu ai lui Dan Diaconescu erau numiți recent „auroiaci” și nu mai știu cum.

Ne putem aminti de asasinarea rapidă a cuplului Ceaușescu după o mascaradă de proces, având ca scop principal împiedicarea aflării adevărului despre noua putere (Iliescu fusese școlit cândva la Moscova la Universitatea Lomonosov și fusese desemnat de Mihail Gorbaciov să conducă după căderea lui Ceaușescu) și de dispariția conturilor lui Ceaușescu.

Ne putem aminti de crimele odioase din timpul „revoluției” (când trebuia să curgă neapărat cât mai mult sânge, că „așa e la revoluție”!), cum este cea executată asupra celor care l-au deconspirat înainte pe generalul Nicolae Militaru ca agent pentru sovietici (vezi cărțile scrise de Grigore Cartianu de la ziarul Adevărul iar apoi a fost numit de Iliescu ministrul Apărării!) și de tergiversarea la nesfârșit a dosarelor revoluției (instrumentate tocmai de generalul Dan Voinea, care participase activ la procesul lui Ceaușescu), pentru a fi descoperiți așa-ziii „teroriști”, criminalii care au ucis peste o mie de persoane și au rănit alte mii de persoane, în special în București și mai ales după data de 25 decembrie.

Ne amintim dacă vreți, de marile dosare de corupție, în care au fost implicați mulți dintre membrii Partidului Social Democrat. Presa a avut multe subiecte fierbinți pe această temă. S-a vorbit mult despre comisioanele de tranziție, șpagile care s-au dat pentru ca unii se îmboțătească peste noapte, mai ales în afacerile cu statul, care erau cele mai profitabile. Mulți dintre tinerii de astăzi nu cunosc

poate nimic despre toate aceste lucruri și de aceea ne adresăm în special lor.

Ne este greu să negăm apartenența lui Ion Iliescu și a lui Adrian Năstase la structurile oculte mondiale, precum și rolul acestora în intrarea României în cadrul NATO și inițierea negocierilor de preaderare la Uniunea Europeană, în negocierile cu Fondul Monetar Internațional și Banca Mondială (care ne-au adus ingerințe în politica internă și au condus la prăbușirea accelerată a economiei naționale).

MAREA DIVERSIUNE A MASONERIEI: «NAȚIONAL-COMUNISMUL» SAU NAȚIONALISMUL CONFISCAT, TRUCAT ȘI MANIPULAT

Nu demult, Joseph Mackiewicz spunea că: „Comunismul amenință civilizația și cultura. Oricare. Cea romană, bizantină, chineză, indiană, arabă. El nu este numai un dușman al națiunilor, ci și al tuturor oamenilor, al Dumnezeului lor, al tuturor manifestărilor omenești.”

În secolul XX, denumit și secolul marilor nenorociri umane și al experimentelor făcute pe oameni, minciuna și ipocrizia n-au mai fost ridicate la gradul de "artă" decât în comunism. Tocmai de aceea, a vorbi despre naționalism în cadrul comunismului și a afirma că adepții comunismului au fost naționaliști și au luptat pentru patria lor, mi se pare o adevărată blasfemie și o afirmație care sfidează pur și simplu rațiunea.

S-a vorbit despre național-comunism, de pildă în cazul dictaturii lui Ceaușescu, s-a vorbit despre detașarea noastră față de sistemul sovietic, începută de Gheorghe Gheorghiu Dej și continuată de dictatorul Nicolae Ceaușescu, dar toate aceste lucruri care au lezat sau nu interesele străine (masonice) nu constituie dovezi de naționalism, pentru că adeseori acesta poate fi doar unul de fațadă, mascând abil interese proprii. Comunismul, prin însăși originea sa de import, este profund antinațional și suprastatal - vizând crearea unui sistem global - și nu asigură libertatea individului, ci dictatura proletariatului sau mai degrabă, a grupului liderilor comuniști.

Așa cum au remarcat și alți autori, "naționalizarea comunismului" a fost o lovitură foarte grea aplicată masoneriei, cea care a sprijinit atât venirea la putere a comunismului în Rusia și apoi în alte țări, cât și a nazismului în Germania, și apoi tot ea a exploatat consecințele războiului, declanșat anume. Pentru oculta internațională, orice conflict militar de amploare reprezenta o sursă de câștig, o afacere extrem de profitabilă care nu trebuie ratată. În plus, cel de-al doilea război mondial a mai fost declanșat și pentru crearea Holocaustului evreiesc, ca prin sacrificarea unei părți mai sărace a evreimii din Europa să se realizeze emigrarea evreilor "cu stare" în Palestina, unde mai trăiau israeliți, urmași ai triburilor biblice. Iar Holocaustul și așa-zisul antisemitism, provocat și întreținut de evrei sunt de fapt tezele sioniștilor și ultranaționaliștilor evrei. Ceea ce se cheamă ultranaționalism definește în fapt un naționalism profund alterat și fanatizat, un naționalism prefăcut și șovin. Este o ridiculare a naționalismului autentic.

În opinia d-lui Florin Mătrescu, cercetător atent al fenomenului comunismului, „nimeni până acum nu a putut câștiga o imagine clară și completă asupra dimensiunilor celui mai mare genocid din istoria omenirii”. De aceea, o privire de ansamblu este greu de dobândit, dar nu e imposibilă.

După cum se poate observa, acest național-comunism s-a perpetuat, iar reacția dură față de minorități în presă, la televiziune și radio, critica permanentă a puterii de către P.R.M. în special, a creat în conștiința electoratului ideea că acest partid ar reprezenta "dreapta" în România. Diversiunea a prins de mai multe ori la alegeri. Dar lucrul cel mai grav este acela că a împiedicat prin ocuparea acestei poziții închegarea unor forțe politice de dreapta autentice, care ar fi schimbat desigur traiectoria României.

Tranziția către capitalism a fost împiedicată prin toate mijloacele posibile, iar când nu s-a putut, s-a întârziat aplicarea legilor ...

Național-comunismul a fost consolidat prin toate mijloacele de manipulare sau ale războiului psihologic, practicându-se în special dezinformarea, intoxicarea și manipularea opiniei publice. Împotriva unor personalități marcante ale societății românești, s-au dezlănțuit din partea promotorilor

național-comunismului adevărate campanii de denigrare, care de cele mai multe ori și-au atins scopul, îndepărtându-le din viața politică. Exemplele sunt numeroase, începând cu Doina Cornea, Dumitru Mazilu, Corneliu Coposu, Ion Rațiu și mulți alții.

Oare nu știu acești "național-comuniști" deficiențele doctrinei marxist-leniniste? Nu știu că ea încalcă până și cele mai elementare, dar și importante prevederi ale Declarației universale a drepturilor omului, adoptate de ONU la 10 decembrie 1948? Ce spun, de pildă articolele 3 și 5: "Orice ființă umană are dreptul la viață, la libertate și la securitatea persoanei sale" și "Nimeni nu va fi supus nici la torturi, nici la pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante". Oricine poate să înțeleagă "totala incompatibilitate dintre umanism/drepturile omului pe de o parte și marxism-leninism/dictatură comunistă pe de altă parte".

Într-o lume în care comunismul n-a dispărut, fiind prezent și azi în unele țări, precum și în mentalitățile multor oameni din țările fostului lagăr socialist, se poate spune că încă mai există primejdia comunismului. Consider prin urmare, că ar fi foarte important să aflăm cine sunt adevărații inițiatori și experimenterii ai holocaustului comunist îndreptat împotriva omenirii, care astăzi se află în spatele așa-zisului național-comunism.

Naționalismul contemporan din România, în sensul bun și firesc de patriotism, este încă în suferință și aproape inexistent. Cei care fac paradă de naționalismul lor și critică celelalte etnii (unguri, evrei, romi etc) nu pot fi considerați naționaliști adevărați. Îi putem eventual numi ultranaționaliști sau extremiști, deoarece naționalismul lor este excesiv și greșit interpretat, uneori de tip diversionist sau deformat cu totul. Starea acestui naționalism autentic este prin urmare astăzi critică, neputându-se încheia datorită pe de o parte confuziilor create, iar pe de alta menținerii unor complexe de frică și inferioritate din timpul regimurilor totalitare (1938-1989).

Desigur, nu este cazul să prezentăm aici, fie și sumar, unele din documentele de arhivă publicate de domnul Marius Oprea, dar cu siguranță că prin aceste dezvăluiri, precum și prin cele peste o sută de articole publicate de domnia sa în presă sau difuzate la Radio Europa Liberă sau incluse în culegeri de studii și publicații academice, la care se adaugă faptul că în prezent coordonează programele de cercetare ale Institutului Român de Istorie Recentă, și-a atras dușmani numeroși și puternici. Nu este o farsă sau o întâmplare faptul că a fost în repetate rânduri amenințat cu moartea și nici acela că în apărarea lui au venit renumiți politologi și profesori ca Tom Gallagher (autorul volumului "Jaful unei națiuni. România de la comunism încoace.") și alții, care au cerut în mod expres Președinției române măsuri de protecție pentru tânărul istoric. Același Marius Oprea a întâmpinat dificultăți în studierea arhivelor Securității. Accesul istoricilor în arhiva SRI a fost sistat din 1998. Noua conducere a SRI a refuzat să predea arhiva noului său gestionar de drept, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor fostei Securități. Autorul precizează de altfel într-un volum: „Această atitudine de blocare a accesului la trecutul fostei poliții politice am pus-o și o pun pe seama voinței de a proteja trecutul unora dintre ofițerii Securității, care în prezent joacă un rol important pe scena politică sau în administrația de stat din România.”

La aceste precizări facem o mențiune: motivul acestui blocaj poate fi extins și la unii politicieni (destul de mulți), având în vedere mai ales faptul că o parte din aceștia, cu funcții de conducere în trecut, se regăsesc și azi în poziții cheie sau importante și nu trebuie să pierdem din vedere că în timpul comunismului erau obligați să meargă "la studii" în URSS, unde au fost "prelucrați" în spiritul malefic, putem spune, al comunismului.

NAȚIONALISMUL ÎN SPIRITUL ADEVĂRULUI

În societatea contemporană, asaltată și răvășită de extinderea globalizării, de mărirea decalajului între țările sărace și cele bogate, de tot mai mari inechități sociale și dezintegrări sociale și ecologice, mai putem sesiza și alte pericole la adresa umanității. Adepții globalizării nu se dau în lături, în a dezintegra acele «elemente», care-i stau împotriva în chip firesc: cultura, naționalismul și religiile mari tradiționale. Acestea sunt subminate, deturnate de la sensul lor original și înlocuite cu: cultura de consum, naționalismul de paradă și «religia lui Mamona» (banul).

Salvarea acestor valori culturale, naționale și spirituale revine ca sarcină capitală tuturor intelectualilor (de bună credință), acelor oameni «activi în cetate». Nu este o misiune ușoară dacă ne gândim la resursele uriașe folosite în procesul de impunere a globalizării. Dar, este neapărat necesar ca să ferim omenirea de autodistrugere și de asemenea, să educăm tinerele generații, actualele sau viitoarele, în spiritul adevărului și numai al adevărului. Pacea lumii e doar aparentă, dacă observăm focarele de conflict din întreaga lume și bătăliile nevăzute și văzute, la nivelul tuturor valorilor (inclusiv în cadrul familiei, celula de bază a societății).

Naționalismul este un concept care trebuie clarificat și reșezat pe temelia durabilă a adevărului, de pe care a fost scos în mod forțat și înlocuit cu alte forme excesive, mai ales în timpul comunismului. Naționalismul autentic este fără îndoială legat de ideea de națiune, de sentimentele de iubire față de țară și datoriei sacre față de neam. Reprezintă în sine promovarea idealurilor comunitare.

Apariția naționalismului românesc a fost determinată de necesitatea salvării ființei naționale, a existenței însăși a poporului român. El a fost sprijinit inițial și din exterior, de anumite forțe interesate de dezmembrarea marilor imperii (forțe masonice). Formarea statelor moderne nu ar fi fost posibilă fără afirmarea doctrinei naționalismului în plan politic și fără reunirea tuturor forțelor motrice ale națiunilor, în lupta lor comună pentru afirmare și independență.

În România, se poate vorbi de naționalism românesc începând cu marii domnitori care au luptat pentru suveranitatea țărilor românești, continuând cu mișcarea de renaștere națională declanșată de Tudor Vladimirescu, preluată apoi de intelectuali precum D. Bolintineanu, Cezar Bolliac, Mihai Eminescu și mulți alții. Se poate vorbi de naționalismul intelectualilor care au înfăptuit Marea Unire, precum și de naționalismul interbelic, concentrat pe tema afirmării României în concertul națiunilor, mai ales pe tărâm cultural.

La Dimitrie Bolintineanu, întâlnim „*prefigurarea problematicii majore a doctrinei politice eminesciene, deși nu atinge complexitatea și anvergura celei din urmă*”. În viziunea sa, „*nu oamenii care guvernează sunt de vină, ci sistemul*”. Astfel, „*din sistemul care favorizează satisfacerea intereselor de grup, vin toate nenorocirile țării, observă Bolintineanu: câștigul fără muncă, fără merit, împovărarea țării cu împrumuturi, corupția, desfrâul unei noi «clase» în care se recunoaște imediat profilul inconfundabil al faimoasei «pături superpuse», cum o va numi Eminescu*”.¹

Același intelectual român, constată cu amar, că pe lângă „spiritul de servilism” nou apărut, s-a introdus și un „spirit de șarlatanism”, într-o lume „unde mediocritatea are templu și meritul este persecutat când nu este șarlatan, când nu este servil, când nu este fals”. Ca și Eminescu, el a condamnat statornic actul răsturnării lui Cuza, numit complotul «monstruoasei coaliții», de către Cezar Bolliac: „*toate acestea lasă a se bănuși că străinii au avut mâna în nenorocita noapte de la 11 februarie (1866), care noapte va rămâne ca o funestă nenorocire în paginile istoriei acestei țări [...] 11 februarie dete*

¹ Theodor Codreanu, *Promovarea valorilor*, Ed. Porto-Franco, Galați, 1997, pp. 14-16.

acestei revoluțiuni naționale o lovitură teribilă”.²

Ca și Eminescu, Bolintineanu remarcase sistemul vicios de electivitate a domnilor, ca semn al unui rău mai profund, și era îngrijorat de cauzele care amenințau națiunea și o abăteau de la „marea misiune istorică ce o avea de îndeplinit”. Pe lângă dezbinarea românilor cauzată de „trebuința de idei de civilizație” și „modul electiv al domnilor”, el arăta că „certele între Brâncoveni și Cantacuzini aduseră domnia fanarioșilor”. Mai mult, „a urmat un secol de rezistență contra grecizării”, iar „românii, mai cu seamă cei din Muntenia, au trecut prin cea mai primejdioasă tentativă de deznaționalizare, egalată, probabil, doar în Ardeal și, cu siguranță, întrecută în zonele estice și nordice”. Mai târziu, „*Grecii căzură, dar sămânța lor rămase în aceste holde curate române, ca niște bălării, datinile lor, disprețul lor pentru România, pentru istoria românilor, pentru limba românilor, rămase moștenire în familiile române grecite*”. Apoi „cât de subtil au supraviețuit de-a lungul vremurilor aceste «sechele» insidioase ne-o arată întreaga serie de opoziții la spiritul critic autohton, insinuându-se, între altele, într-un bizar «complex de inferioritate», de veșnică «întârziere» culturală, căci peste reziduurile fanariote s-au mai așezat și altele, în timp”.³

D. Bolintineanu a fost și un jurnalist excepțional care a anticipat „marele curent al culturii critice...”. De aceea, „opțiunea pentru adevăr dincolo de orice interese de partid”, vin să valideze o dată în plus adevărul publicisticii poetului național.”⁴

Mihai Eminescu s-a suprapus pe ideile precursorului său, deși nu le-a cunoscut, pentru că altfel l-ar fi citat masiv și le-ar fi invocat în apărarea și promovarea concepțiilor sale. El a dezbătut problematica naționalismului într-atât de mult, încât aproape toate mișcările naționale ulterioare s-au revendicat a fi în spiritul ideilor eminesciene. Putem afirma astfel, fără teama de a greși, că Eminescu este părintele naționalismului românesc și unul din marii patrioți români.

Problema naționalismului a condus adesea la analiza cauzelor „decadenței” românilor, pentru a se găsi soluții de revigorare a societății și a sufletului românesc. Astfel, deși există unele deosebiri de formă, naționalismul eminescian transpore și la Emil Cioran, care în tinerețe a scris celebra carte „Schimbarea la față a României”. Această lucrare postumă, se pare că a fost „repudiată” de autor, la bătrânețe, deoarece era „străină de spiritul său”. În opinia mea, cred că o cauză importantă este presiunea tot mai mare făcută asupra sa din partea masoneriei, prin interpuși și apropiați ai săi din Franța, care i-au condiționat statutul său și mediatizarea, de renegarea trecutului său „legionar”. Deși, știm că prin spiritul său autonom nu putea fi înregimentat în nici o mișcare, sau chiar și după propria-i mărturisire.

Este meritul incontestabil al criticului Theodor Codreanu, de a sesiza mari deosebiri și asemănări între cele două viziuni naționaliste: cea a lui Eminescu și cea a lui Cioran: „*Principiile umanitare nu pot anula existența unui egoism etnic (firesc, desigur) care nouă românilor, ne-a lipsit într-o mai mare măsură decât altora, estompat de o generozitate și o toleranță recunoscute, de unde și proverbiala omenie a românului. Această superioritate morală (semn al unei culturi străvechi și spiritualității creștine) a incomodat și a jignit narcisismul etnic agresiv al vecinilor. Paradoxal, robustețea morală a poporului nostru a fost și piedica ieșirii în văzul istoriei, deși ea a făcut trănicia latinătății orientale, considerată «o enigmă și un miracol». E aici o dramă adâncă pe care Eminescu o pune în poemul dramatic Andrei Mureșanu. E. M. Cioran, în disperare de cauză, vede în omenia românească*

² Ibidem, pp. 17-18.

³ Ibidem, pp. 19 și 25.

⁴ Ibidem.

principalul obstacol în calea ridicării poporului nostru în rândul marilor culturi și civilizații. Andrei Mureșanu, din poemul citat, invocă o filozofie a istoriei similară: «Cine-a văzut vreodată popor de oameni buni / Să fie mare? Dacă e rău, e egoist, / Vrea toate pentru sine, nimica pentru alții; / Dacă trăiește bine, dar fără ca să lase / Ca și-alții să trăiască – e mare». În concluzie: «Rău și ură / Dacă nu sunt, nu este istorie». Și «Ce plan adânc șiret! / Cum în sămânța dulce a răului s-a pus / Puterea de viață!». Dacă Eminescu s-ar fi oprit la acest tragism profund al istoriei, poate că ar fi optat, ca și Cioran, pentru un titanism agresiv și cinic al poporului său, ca singura cale de a ieși în istorie. Cioran a fost foarte derutat de soluția eminesciană și, neînțelegând-o, a confundat-o cu resemnarea romantică de iz paseist. De-aici, credea Cioran, ar izvorî «xenofobia» românilor. Pun tot răul pe seama străinilor și nu-i pot ierta (?! - n.a). În schimb, n-au văzut că răul le vine din omenia mioritică. Cioran voia o Românie agresivă, care să impună autoritate măcar în Balcani. Cunosând ca nimeni altul tâlcurile istoriei naționale, Eminescu n-a comis totuși eroarea de a reduce cauza decăderii românilor la omenie. Dimpotrivă, aceasta a făcut trănicia unui neam, originalitatea lui”.⁵

În continuare, se arată: „Și Eminescu, aidoma lui Cioran, va găsi că principala cauză a «decadenței» românilor nu e în străini. În definitiv, egoismul etnic este natural în tendința lui de a elimina etniile potrivnice. Nestrunit însă prin cultură, duce la barbarie. Cultura începe cu depășirea egoismului de orice soi. Umanitatea e una singură în diversitatea (prismatică, zice Eminescu) a popoarelor și națiunilor. «Unul / e în toți, tot astfel precum una e în toate» constituie fondul ontologic al înaltului umanism eminescian. Ajungi însă la universal prin «monogramul» etnic ce ți s-a dat. Din acest punct de vedere, «xenofobia» poetului e o poveste ticluită anume ca să abată atenția de la adevărul doctrinei sale. Dar dacă pricina «decadenței» care ne-a împins spre marginalizare istorică nu venea direct de la străini, totuși infuzia de străinism neasimilat era simptomul acestei stări. Iar străinism neasimilat însemna de-a dreptul îngrădirea strânsă a independenței naționale – economic, politic, cultural. România risca să devină din nou cămăra de provizii pentru străini, teritoriu de afaceri oneroase etc., partidele politice (cel «roșu» îndeosebi) fiind, de fapt, instrumente ale dominației din afară, cu prețul parazitismului unei «pături superpuse» alcătuite din elemente alogene (milionul de străini vizat de poet), cât și din elemente degradate ale naționalității noastre – ciocoi endogeni. Fără aceste coordonate nu vom putea înțelege, în toată însemnătatea lui programul politic eminescian, sintetizat astfel:

«Cestiunea de căpetenie pentru istoria și continuitatea de dezvoltare a acestei țări este că elementul românesc să rămâie ca determinant, ca el să dea tiparul acestei forme de stat, ca limba lui, înclinările lui oneste și generoase, bunul simț, c-un cuvânt geniul lui să rămâie și pe viitor norma de dezvoltare a țării și să pătrundă pururea această dezvoltare». (Timpul, 17 decembrie 1881). E o adevărată prăpastie între soluția lui Cioran din 1936 și aceea a lui Eminescu. Cioran cerea sacrificiul «omeniei», renunțarea la geniul etnic, la «bunul simț», fiindu-i indiferentă calea de afirmare a românilor, numai rapidă să fie, o sincronizare tensionată și generală cu marile civilizații spre a deveni cu adevărat o civilizație. Dar nu un destin mediocru voia Eminescu. Patriotismul său nu era mai puțin tensionat decât al lui Cioran. În schimb, infinit mai complex și mai lucid, fiindcă nu paria pe aventură. Eminescu era în căutarea acelei slăbiciuni interioare a etniei noastre, dar a găsit-o cu totul în altă parte decât Cioran. Cu ochiul său ager, a zărit golul insinuat în sânul etniei noastre, gol pe care l-au putut umple străinii neasimilați, nu numai în secolul fanariot, dar încă din vechime, amenințând ființa neamului, cu atât mai mult cu cât nu era vorba de violența armelor pe care domnitorii au știut s-o anihileze”.⁶

⁵ Ibidem, pp. 20-21.

⁶ Ibidem, pp. 21-22.

În sfârșit, iată cauzele golului etnic: „Simptomul principal al acestei slăbiciuni a fost înțeles, înaintea lui Eminescu, de către Bolintineanu. Punând același diagnostic, Bolintineanu îl confirmă pe autorul Luceafărului: electivitatea domnilor, semn al unui rău mai profund. E o racilă ontologică, va observa Eminescu, manifestare a egoismului funciar al indivizilor umani și care ne împiedică a «reindra-n natură», în armonia eurilor, condiție primordială a existenței unei comunități. De-aici definiția enigmatică a națiunii dintr-o însemnare timpurie: «Națiunea acest complex de euri». [...] Ei bine, maladia ontologică a ființei umane românești este tocmai reversul omeniei, al robusteții morale a etniei noastre. Desigur, i-a fost dat mărilor superb și viermele interior care să-l roadă. În plinătatea ființei se ascunde nimicul. Un popor rodește civilizație și cultură câtă vreme e sănătos, câtă vreme viermele lăuntric e neputincios. Geniul popular a încifrat «diferența ontologică» a ființei românești în capodopera lui absolută – Miorița, operă încă enigmatică, singura în măsură să dea dezlegarea destinului nostru național. Nici Eminescu și nici Bolintineanu n-au corelat descoperirea lor cu «hieroglifa» mioritică, dar i-au stat pe-aproape. Pe de o parte – preaplinul umanității ciobanului moldovean (interpretată de neavizați ca pe o trăsătură negativă a etniei – resemnarea), iar pe de alta răul invidiei, creatoare de discordie, a consângenilor care complotază. Acest «vierme lăuntric» i-a divizat politic pe români, creând un gol în sânul etniei pe care l-au umplut străinii. Eminescu elaborează o adevărată teorie a golului etnic pe care exegeții au ignorat-o cu desăvârșire, după câte știm. [...] Or, această dezbinare e dublă: între Principate și înlăuntrul Principatelor, ultima ilustrată fiind de nefericitul procedeu al electivității domnilor. De-aici tot răul, căderea în subistorie, pe lungi perioade, a uneia dintre cele mai înzestrate etnii ale Europei. Să se observe că Eminescu vorbește «fără părtinire, cu «minte foarte rece» și «inimă foarte caldă», semn al unui înalt patriotism. Se mai poate oare susține că poetul a idealizat trecutul?»⁷

Într-adevăr, o soluție era renunțarea la electivitatea domnilor, cea care „crea teren favorabil și unei discordii de la al doilea grad, încurajând luptele pentru putere între marii boieri pretendenți la tron, pe de o parte și între boieri și domnitor, pe de alta.” Prin abdicarea forțată a lui Al. I Cuza, această soluție a fost impusă de autorii complotului iar Eminescu a fost nevoit până la urmă să o sprijine, deși regreta mult domnia acestuia și necontinuarea reformelor în spiritul național.

Naționalismul eminescian s-a născut dintr-o opoziție vehementă față de nedreptățile și suferințele îndurate de români în provinciile ocupate cu forța de marile imperii vecine. Iar spiritul său critic și obiectiv s-a format prin apropierea dar și desprinderea sa de junimiști și de Titu Maiorescu, care îi fusese la început mentor. Lansând teoria „formelor fără fond”, infirmată de structuralismul modern, care „a arătat, pe bună dreptate, că forma își este sieși conținut”, exagerând lucrurile, „două serii de reacții în lanț, a trezit ideea – forță a obiectivității maioresciene”:

„A provocat stupoare, indignare printre adversari și a ridicat o întregă armată de polemisti împotriva Junimii și a «noii direcții». [...] El a lansat la noi ideea că atacurile în presă au meritul, nesocotit de adversar, de a atrage atenția publicului, de a-l dinamiza în căutarea adevărului. Popularitatea «noii direcții» a fost asigurată, nu de junimiști, ci de rivali». [...] Îi îndemna, de pildă, pe contemporani să renunțe la pinacoteci, la Universitate, la Constituție, la Academie. Și o făcea cu un radicalism trecând marginile oricărei «obiectivități». De fapt, năzuia în taină să vadă Universitatea și Academia demne de exigențele sale, pregătindu-și drumul spre ele. [...] În cazul criticismului junimist, urmarea cea mai parazitară a fost pseudoobiectivitatea, mimarea procedeelelor maioresciene în polemică, bunăoară [...] Cea de a doua serie de reacții pricinuite de spiritul critic este, în fine, împlinirea veritabilei obiectivități. Sămânța aruncată de mentor a rodit în marii clasici, dobândind expresia cea mai înaltă în Eminescu, Creangă, Caragiale. Ne grăbim să precizăm că nu vrem a spune cum că marii

⁷ Ibidem, pp. 22-23.

clasiци ar fi «creația» lui Maiorescu. Atrăși în sfera ideii – forță maioresciene cu privire la adevăr, aceștia și-au văzut în liniște de drumul lor, adesea în răspăr cu „mentorul”. [...] Eminescu este cel dintâi care intuiește magistral pericolul alunecării în neadevăr a celui ce susținea cu atâta vervă adevărul. Altfel spus, a sesizat esențiala contradicție maioresciană, acea mască de care aminteam, «forma fără fond», cu care lupta în contra «formelor fără fond». Criticul era în primejdie de a rata obiectivitatea și Eminescu o spune fără menajamente: «- Și dacă e vorba cu masca jos!, apoi masca jos de la toți și de la toate astfel încât fiecare să-și vadă în fundul puținătății sale». (O scrisoare critică). Cu acest principiu, respectat statornic de poet, avea să întrunească cerințele obiectivității, devenind, cum însuși Maiorescu o va spune, culmea inteligenței românești și una dintre marile conștiințe ale timpului. [...] T. Maiorescu, a manifestat o adevărată rezistență, dacă nu obtuzitate, față cu tendințele moderne din poezia europeană. Una dintre probele forte, de o evidență mult prea bătătoare la ochi, a fost statornicia respingere a simbolismului. Maiorescu, iarăși se știe, nu l-a agreat pe Al. Macedonski.”⁸

În lumina celor afirmate mai sus, putem înțelege poziția duplicitară a lui Maiorescu, care mărturisise într-o formă voalată, că fusese în tinerețe francmason (deși el, pusese în 1865 bazele lojii masonice «L’Etoile de Roumanie» (Steaua României), alături de Petru Mavrogheni, Iorgu Sutz și Vasile Pogor!). Nu este nici lipsită de semnificație, atribuirea în presă a epigramei denigratoare la adresa lui Eminescu, de către Grigore Ventura (un „amic” al lui Maiorescu și Eminescu), tocmai lui Al. Macedonski, un poet simbolist în plină afirmare, care a declarat ulterior că epigrama a apărut fără știrea lui și nici nu l-ar fi incriminat pe Eminescu. Se știe, de asemenea, că și reputația lui Macedonski a avut de suferit din pricina acestui «incident» nefericit.

Naționalismul se regăsește în mare parte și în opera filosofului român C. Rădulescu-Motru, care „a căutat să întrească viziunea filosofică și culturologică despre națiune cu una psihologică”. O viziune în esență asemănătoare cu a sa aparține și filosofului și sociologului P. Andrei, care „a explicat că dintre toate formele de comunitate, națiunea imprimă adânc caracterele și conștiința individului”, și „ea este diferită de comunitatea de sânge și de rudenie, fără ca prin acestea să fie denumit etnicul”. Potrivit viziunii lui P. Andrei, trebuie făcută „distincția între popor, definit ca un fapt natural, și națiune, ca o comunitate civilizată”.⁹

Potrivit lui C. Rădulescu-Motru, apariția naționalismului a fost o necesitate istorică în Europa: „Polemizând cu unele doctrine, C. Rădulescu-Motru demonstrează că popoarele europene au trebuit să devină naționale pentru a-și apăra existența. Dificultăți specifice spațiului european au obligat populațiile de aici să se unească în structuri naționale. Națiunile sunt rezultatul luptei duse de popoarele Europei pentru «a-și găsi stabilitatea și continuitatea». Întrucât popoarele europene au fost prea divizate, procesul de formare a națiunii nu a fost generat numai de un singur factor sau de un grup de factori, aceeași pentru toate. La fiecare popor a acționat un element determinant specific (fie înrudirea de rasă, fie religia, fie limba și tradițiile comune). Totuși, ar exista un factor cu rol decisiv pentru orice națiune: conștiința apartenenței la un grup ce a cunoscut și a trăit aceleași evenimente istorice, amintirea suferințelor și luptelor comune. [...] «Căci noi românii avem o menire pe lumea aceasta, cât timp Europa își păstrează vechile tradiții culturale. Din moment ce aceste tradiții vor dispărea și vor fi înlocuite cu o civilizație mercantilă materialistă, așa cum este cea americană sau o civilizație comunistă cum este cea rusească, România își va pierde menirea sa». [...] «Este drept că între cele două pericole – internaționalismul rus și internaționalismul anglo-american – este de preferat acesta din urmă, fiindcă asta mai lasă oarecare nădejde românilor într-o eventuală renaștere națională», deoarece democrația americană tinde la o diferențiere în personalitatea umană. C.

⁸ Ibidem, pp. 32-34.

⁹ C. Rădulescu-Motru, *Etnicul românesc. Naționalismul*, Ed. Albatros, București, 1996, p. VIII-IX (Introducere, de Constantin Schifirneț).

Rădulescu-Motru a echivalat comunismul cu nazismul: «Comunismul rusesc este oarecum a doua ediție corectată și mult adăugită a nazismului».¹⁰

De asemenea, se poate face o anume delimitare a națiunii de etnic, descriind „națiunea ca o comunitate bazată pe juridic și spiritual, spre deosebire de etnic ce exprimă mai mult originea rasială și condițiile geografice în care trăiește o populație”, sau „eticul restrâns ar avea mărimea unui sat, iar cel extins s-ar identifica cu națiunea”. Dar, „eticul restrâns este mai bogat în manifestări tipice, pe când cel extins este mai sărac în asemenea gen de trăsături, dar conservă pe cele caracteristice”. Referitor la transformările etnice, „procese naționale contemporane dovedesc cu prisosință rolul satului în conservarea trăsăturilor etnice în contextul unor împrejurări ce au acționat și acționează încă pentru anularea specificului național prin integrarea forțată în comunități supranaționale”.¹¹

Nici raporturile etnicului cu religia nu sunt minimalizate: „C. Rădulescu-Motru s-a aplecat deseori asupra problematicii implicării religiei în viața socială și națională. Încă din «Cultura română și politicianismul» sublinia rolul important al Bisericii ortodoxe pentru spiritualitatea românească: «Dacă astăzi suntem într-o unitate politică, - și atâția câți suntem -, apoi aceasta se datorește în primul rând Bisericii ortodoxe. Grație acestei biserici a fost cu puțință să ieșim de sub atâtea influențe străine, fără ca sufletul nostru să fie prea profund atins». [...] C. Rădulescu-Motru nu poate accepta exacerbarea elementului religios din rațiuni ce țin de spiritualitatea timpurilor moderne. El susține, deși nu cu claritate, diferența între integrarea religiei în structura etnică și crearea unui stat întemeiat pe ideologia religioasă. În acest sens, concepe românismul. Acesta «nu este nici xenofobism..., nici ortodoxism, este un naționalism mai adâncit sau mai integralizat cu cerințele vremii». [...] Nu s-a luat în seamă că, în condiții concrete, apartenența la religie este identică cu apartenența etnică. Epoca noastră nu este scutită de experiențe în acest sens, de conflicte interetnice ce au la bază conflicte religioase, dovadă a existenței unei intercondiționări a etnicului cu religia”.¹²

C. Rădulescu-Motru a acordat o atenție specială fenomenului cunoscut îndeobște sub numele de naționalism. Atitudinea și concepția sa, deși cunosc unele variații, au „o constanță în gândirea sa, și anume pledoaria pentru un naționalism moderat, tolerant, flexibil”. Fiind „înscris în orientarea ideatică a «Junimii», C. Rădulescu-Motru are ca deviză a concepției sale preceptul maiorescian «naționalism în marginile adevărului»” (o formulă nefericită și combătută de Eminescu! - n.a.) „[...] În acord cu concepția sa generală despre consecințele Revoluției de la 1848, el a formulat teza potrivit căreia naționalismul excesiv ar fi de sorginte pașoptistă. [...] El a contrapus ideilor emise de Iorga și A. C. Cuza gândirea eminesciană, afirmând «adevăratul înțeles al naționalismului», care «are ca premisă majoră adevărul enunțat de Eminescu: la civilizație nu se ajunge decât prin muncă». [...] Studiul psihologic al etnicului este explicativ, dar și normativ, având ca obiectiv reformarea societății. Națiunea română poate progresa numai prin activități transformatoare ce au la bază studiul științific al realității românești. [...] Un popor contribuie la dezvoltarea umanității numai prin păstrarea originalității sale. C. Rădulescu-Motru nu a dizolvat naționalul într-o realitate supranațională, dar nu a exagerat unicitatea naționalului (precum N. Iorga)”.¹³

În viziunea lui C. Rădulescu-Motru, Eminescu apare drept cel mai strălucit exponent al naționalismului românesc: „Pentru a-l găsi pe acesta (înțelesul naționalismului), în limba românească, trebuie să revenim la scrierile politice ale lui Mihai Eminescu. Cuvântul de «naționalism» îl

¹⁰ Ibidem, pp. XI-XXI (C. Schifirneț).

¹¹ Ibidem, pp. XXIII-XXVII (C. Schifirneț).

¹² Ibidem, pp. XXXIII-XXXV (C. Schifirneț).

¹³ Ibidem, pp. XXXV-XLII (C. Schifirneț).

întrebuințează Mihai Eminescu rar, în comparație cu acei cari au venit după dânsul, dar la el cuvântul este cu un înțeles precis și profund, cum ar trebui să fie. Toți naționaliștii de după Eminescu, în cazul cel mai bun, n-au făcut decât să repete ceea ce a scris Eminescu, și în cazul când ei au vroit să depășească pe Eminescu, cum a voit d. A.C. Cuza, n-au făcut decât să exagereze concepția lui. Inteligența extraordinară de originală și de limpede a lui Eminescu a desprins din jurul fenomenelor sociale pe acelea cari au adus mizeria morală și materială a poporului român. [...] **Naționalismul eminescian consistă mai ales în o critică nemiloasă a stării de fapt în care se găsește societatea românească** de astăzi. Mergem înspre pieire, ne zice Eminescu. Poporul român se stinge din viață înaintea ochilor noștri indiferenți. [...] O populație nesănătoasă, fără energie de caracter, fără energie economică, care își vinde munca pe băutura, o populație în care mortalitatea crește în mod înspăimântător, iar sudoarea mâinilor ei se capitalizează în mâinile unui element fără patrie, fără limbă, fără naționalitate. Nu este de mirare că influența austriacă «este mare» [...] «Cu cât mai mulți indivizi se sustrag de la producerea brută (a avuției naționale), cu atât mai mulți trăiesc pe seama aceleiași sume de oameni». [...] «Clasele muncitoare trebuiesc scăpate de paraziți; paraziții înșiși trebuiesc prin o riguroasă organizație, siliți la munca la care se pricep». [...] «Nu cerem și nu voim, precum insinua Românul (ziarul lui C. A. Rosetti), exterminarea cu sabia a elementelor hibride. Dar ceea ce pretindem pozitiv e ca asemenea elemente să nu fie determinante, domnitoare în Statul român. Nu ne opunem dacă ele se vor hrăni prin muncă proprie, dar nu exploatând munca altora»¹⁴.

Obiectivitatea lui Eminescu nu este pusă la îndoială nici de C. Rădulescu-Motru: „Eminescu putea fi pătimaș în polemică, dar el nu era omul care să părăsească o metodă științifică, pentru a susține o convingere dictată de interesul unui partid, fie chiar când acel partid era compus din prietenii săi. Naționaliștii de astăzi pot face așa lucru, nu însă și Eminescu. [...] Dl. A.C. Cuza singur încearcă între acești naționaliști o notă originală, exagerând până la absurd campania contra evreilor. [...] Înțelegem să creadă așa ceva un bărbat cu fire de demagog, un N. Iorga bunăoară (după 1920), care pentru a cuceri aplauzele mulțimei este în stare să facă toate lingușirile și să zică că neam mai nobil ca al nostru, al Românilor, nu există pe suprafața pământului; că virtuți mai dumnezeiești ca în sufletul nostru, traco-daco-roman, nu se mai găsesc nicăieri. [...] O încordare cerebrală cere, dimpotrivă, ideea care se găsește în programul lumii culte europene: nu să gonești pe străini, ci să pui pe străini în serviciul intereselor naționale! Ca să gonești pe străini nu poți, și chiar dacă ai putea, la ce folos? Prosperitatea popoarelor nu cade din cer, ca un fel de pomână dumnezeiască, așa că singura ta grijă să fie să nu lași și pe străini alături de tine pe pământul pe care cade pomana; ci prosperitatea se cucerește prin muncă! Cel ce muncește prosperă; cel ce nu muncește, sau nu știe munci, acela nu prosperă. [...]. Dar acest nou punct de vedere, pentru a propaga naționalismul adevărat, iar nu pe acela al dlui A. C. Cuza, trebuie să ai încredere în puterea de muncă a poporului tău! Și nu este dat oricui să aibă o asemenea încredere. [...] Idealul dlor Cuza și Iorga este izvorât din descurajare, și ca atare, el nu poate face aderenți decât punând la contribuție patimile cele mai puțin nobile ale sufletului românesc. România piere! Sunt însă gata dnii Iorga și Cuza să o scape!!!... Ce la noi simțul ridicolului s-a tocit cu desăvârșire?»¹⁵.

Delimitarea propusă de filozoful român C. Rădulescu-Motru, între naționalismul propriu-zis și moderat, față de cel excesiv și intolerant, este într-adevăr corectă și în spiritul cercetării obiective a fenomenului. Prin urmare, naționalismul eminescian este strict autentic, față de exagerările aduse ulterior de epigonii săi.

Nu s-a spus însă nimic despre mișcarea legionară a lui Corneliu Zelea Codreanu. Aceasta în ce

¹⁴ Ibidem.

¹⁵ Ibidem, pp.171-187.

spirit este? Este tot o formă exagerată? Am putea observa delimitarea față de profesorul A. C. Cuza și faptul că, Codreanu s-a despărțit de fostul său mentor destul de devreme, așa cum Eminescu s-a despărțit de Maiorescu. În plus, neimplicarea inițială a mișcării pe plan politic și caracterul însăși a principiilor morale și creștine adoptate, ne fac să credem că era o mișcare în spiritul ideilor eminesciene, o mișcare de renaștere și de rezistență națională și în plus anticomunistă, la care nu întâmplător au aderat atunci foarte mulți intelectuali și care a fost prigonită mai tot timpul, de toate guvernările, inclusiv cea comunistă.

Însă, în cazul marelui istoric Nicolae Iorga, implicarea sa în viața politică n-a fost de bun augur, devenind corupt de putere și de faima dobândită. Este cumva de neînțeles sprijinul său acordat dictaturii lui Carol al II-lea (cărui i-a fost profesor), precum și înverșunarea sa împotriva tuturor celorlalți naționaliști, printre care și C. Z. Codreanu, pe care inițial îl inspirase. Exclusivismul (monopolul) său în privința naționalismului, pe care nu-l putea admite nici la liberali, nici la țărăniști sau la alții, este simptomatic și revelator în privința caracterului său intolerant într-o mare măsură, începând din 1920 înaintea adoptării constituției (masonice) din 1923.

Nu întâmplător am insistat asupra concepției lui C. Rădulescu-Motru, deoarece acest filozof a căutat să contureze și să impună naționalismul, distinct de ortodoxie și oarecum exagerat, recomandându-l, ca unică linie de acțiune. Din păcate, filosofia sa a căpătat în timp o „identitate” francmasonică, după cum s-au pronunțat unii autori, precum Nichifor Crainic ș.a. Nu trebuie să uităm nici faptul că românismul era interpretat de evrei ca fiind agresiv, o formă de xenofobie!

Românismul (naționalismul) există dintotdeauna. Nicolae Georgescu încearcă să-l delimiteze: „Presa politică (mai ales de stânga) amestecă, ea însăși, termenii și aplică etichete false, pe care le menține, le strigă la megafon și caută să le impună”, iar „naționalismul însuși, ca doctrină, este considerat periculos, căci ar duce spre extrema dreaptă”. Prin urmare, naționalismul nu înseamnă extrema dreaptă, așa cum s-a acreditat ideea, dar un național-fascism sau național-nazism sunt într-adevăr, după cum național-comunismul sau comunismul reprezintă extrema stângă. În acest spirit al adevărului, remarca și Mircea Eliade următoarele: *„Nu-l văd deloc pe Eminescu hitlerist. Nu-l văd pe Pârvan fascist. Oamenii aceștia au fost oameni vii și, ca atare, au gândit și au creat românește. Poate fără știrea lor, dar au creat valorile noastre spirituale, au înălțat românismul la valoare universală. Orice român care vrea să participe conștient la viața spirituală sau socială a României trebuie să-și asimileze valorile acestea, trebuie să-și asimileze tradiția Eminescu-Iorga-Pârvan. Ar fi necomplet altminterea, ar fi anorganic”*.¹⁶

---

¹⁶ Mircea Eliade, *Profetism românesc. România în eternitate* (vol. 2), Ed. Roza Vânturilor, București, 1990, p.20.

CINE SUNT CEI CARE AU TRANSFORMAT POLITICA DINTR-O ARTĂ A GUVERNĂRII ÎNTR-O ARTĂ A COMPROMISULUI?

Începând cu anul 1938, odată cu instaurarea în România a dictaturii personale a regelui Carol al II-lea de Hohenzollern (el însuși mare maestru în masoneria română), a început și la noi un proces de consolidare a puterii masoneriei, condusă de un grup de evrei. Acest fapt s-a produs după ce anterior, cu un an înainte, masoneria fusese condamnată atât prin Hotărârea Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române (în vigoare și astăzi), cât și în Parlament prin glasul unor politicieni curajoși precum Corneliu Zelea Codreanu.

Putem remarca după această dată o prigoană a creștinilor fără precedent și o deteriorare foarte gravă a politicii și regimului democratic în România. Se poate vorbi astfel despre ascensiunea partizanilor comunismului/socialismului (masoneriei roșii, atee) cu sprijinul masiv sovietic (și al unor evrei sau cetățeni de altă etnie, formând Securitatea) și mai târziu, despre ascensiunea adeptilor capitalismului corporatist (masoneriei negre sau de rit scoțian, permisivă față de religie). Astfel, am avut parte de o primă etapă pregătitoare, cea a regimului comunist între anii 1946-1989 (care a produs mutații importante la nivelul gândirii și mentalităților, dar și o sărăcie generalizată și deprimantă) și o alta de „tranziție spre capitalism” din 1989 până în prezent, care a fost și este dureroasă, frustrantă și deturnată spre o dictatură mondială.

Dacă analizăm cu atenție scena politică din România și evenimentele social-politice, economice și culturale, chiar și sfera spiritualității, observăm că politica a devenit realmente ceea ce n-ar trebui să fie, adică o artă a compromisului, a promisiunilor fără acoperire, a minciunii, a ipocriziei și neseriozității. Foarte puțini politicieni au arătat într-adevăr că le pasă de români și de soarta poporului român. Și nu întâmplător, participarea la vot a scăzut treptat și constant iar sondajele au scos în evidență lipsa de încredere a românilor în clasa politică, în timp ce Biserica și Armata au fost și sunt instituțiile lor preferate.

S-a scris mereu despre faptul că politicienii s-au folosit de funcțiile publice pentru a se îmbogăți. Dar în ciuda acestui fapt, acei politicieni care au făcut diverse compromisuri și-au văzut liniștiți de treburile lor, protejați fiind de oligarhia creată și de imunitatea parlamentară. Ei au fost și sunt în solda unor mari afaceriști și persoane din oculă mondială și locală. Justiția a fost în mare parte cumpărată și ea, devreme ce nu am avut și nu avem decât cazuri cu totul izolate și nesemnificative privind condamnarea unor politicieni sau afaceriști. Cum s-a spus adeseori, avem desigur corupție dar nu avem corupți.

După lovitura de stat din decembrie 1989, când masoneria a organizat minuțios totul și a creat aparențele unei revoluții spontane, nu este deloc întâmplător că prima lege care s-a adoptat a fost liberalizarea avorturilor. Abia astăzi realizăm ce a însemnat pentru România adoptarea unei astfel de legi care permitea uciderea în mod legal a copiilor nenăscuți. Aceste crime au cântărit mult pentru soarta poporului român, care se recunoaște în proporție de peste 80% ortodox. Ori Biserica a condamnat întotdeauna acest cumplit păcat. Iar catastrofele naturale și greutățile prin care am trecut și trecem, nu sunt decât rezultatul politicii iresponsabile a unor conducători vânduți masoneriei, care au uitat de interesul general și de moralitatea creștină.

Mai recent, a început în forță și această invazie a microcipurilor, mergând deja în România până la adoptarea implantului cu biocip din rațiuni medicale. Nu este nici de astă dată întâmplător că suntem țara care adoptă în premieră introducerea microcipurilor în varianta completă și fără niciun amendament, expunând informațiile digitale ale românilor unor străini și știind că nu există siguranța că vor putea fi protejate pe deplin vreodată!

Ar mai trebui făcută precizarea că la noi și în întreaga lume de altfel, masoneria este mult prea puțin cunoscută publicului larg și rareori transpare în mass-media vreun comentariu la adresa ei. După cum se știe, acest imens conglomerat de organizații internaționale și locale (tot felul de loji masonice, fundații și asociații), este prezent în toată lumea ca stat în stat, ca societate de utilitate publică deoarece printre altele se ocupă și de... acțiuni caritabile. Însă oare câți oameni conștientizează faptul că este vorba de o organizație mai periculoasă și mai puternică decât însăși mafia, că este profund anticreștină și subversivă atentând la siguranța și independența fiecărui stat de pe glob? Oare câți își dau seama de implicarea directă a masoneriei prin mass-media în regresul omenirii (deși ei afirmă contrariul, adică susținând meritul lor în afirmarea „progresului”), în degradarea și nivelarea valorilor creștine și naționale?

Adeptă a socialismului și comunismului, masoneria roșie este prezentă în România prin politicieni și afaceriști din PSD, PC și PRM, precum Ion Iliescu, Adrian Năstase, Viorel Hrebenciuc, Miron Mitrea, Adrian Severin, Mircea Geoană, Dan Voiculescu, Corneliu Vadim Tudor, Gigi Becali și mulți alții.

Masoneria neagră sau de rit scoțian, adeptă a capitalismului de tip neo-liberal, este și ea prezentă prin politicieni și afaceriști din PNL și alte partide, precum Dinu Patriciu, Călin Popescu Tăriceanu, Silviu Prigoană, Ludovic Orban, Crin Antonescu, Norica Nicolai, Teodor Meleșcanu și mulți alții.

Recentele alegeri pentru Parlamentul european din 7 iunie a.c., au condus la o situație de-a dreptul stranie și penibilă. După ce s-a înregistrat un turism electoral destul de consistent și au existat numeroase contestații de fraude electorale, partidul de extrema stângă (comunist) PRM a obținut în mod neașteptat trei mandate de europarlamentar din cele 33 ale României, printre care C.V.Tudor și Gigi Becali, adică doi politicieni foarte controversați și care amestecă în discursurile lor înflăcărate politica cu creștinismul!

Părerea mea este că, bizuindu-se pe mult populism, demagogie și religie de formă, misiunea celor doi și a d-lui Tănăsescu va fi de a șifona grav imaginea României în Europa, dar mai mult, ea poate compromite imaginea ortodoxiei noastre, prin asocierea directă cu extremismul. Altfel spus, avem „șansa” de a fi catalogați tot mai mult ca extremiști, fanatici, ciudați etc. Ori, din punctul meu de vedere, nu putem vorbi despre aceștia ca fiind personalități reprezentative pentru România sau pentru ortodoxie.

Prin câteva acte de caritate făcute adeseori în văzul lumii și ostentativ, sau discursuri emoționante, nu poți face dovada unor principii morale ferme și nu se poate obține încrederea populației. Iar retorica lor ieftină de psihologi ai maselor nu poate convinge. Poate doar pe oamenii mai puțin informați, care „învață” numai de la televizor sau sunt prea creduli, care nu cântăresc lucrurile puțin și cu judecata lor proprie. Doar astfel de persoane ar putea gira astfel de reprezentanți!

CUM S-A IMPLICAT OCULTA MONDIALĂ ÎN CAMPANIA ELECTORALĂ A UNIUNII SOCIAL LIBERALE?

Ocultă mondială s-a implicat mereu în politică în ciuda declarațiilor sale înșelătoare. Altfel, cum ar mai influențat evenimentele și istoria omenirii, după cum se laudă atât de mult? Agenții acesteia s-au infiltrat peste tot și mai în toate partidele. Simbolurile masonice ne arată uneori acest lucru. De pildă, sigla Partidului Alianței Socialiste (un partid comunist până și după denumire) este soarele, un vechi simbol masonic folosit și preluat de la egipteni. Iar Lucifer adorat pe față de masonii de rang înalt nu a fost oare primul dintre îngeri și cel mai luminos? Iar comunismul nu a fost în fond o doctrină demonică și atât de frumoasă la înfățișare?

Observăm mai întâi, că față de precedentele alegeri, Uniunea Social Liberală (care până și prin această titulatură ne trimite cu gândul la alte uniuni, în special URSS sau Uniunea Sovietică, Uniunea Europeană, deși vedem că nu se dă în vânt după respectarea principiilor de drept după care se conduce aceasta din urmă) a dispus de resurse financiare uriașe pentru a-și face campania electorală atât la alegerile locale, cât și la cele parlamentare din anul 2012.

De ce s-au cheltuit oare atâția bani și s-a irosit atâta energie? Ce credeți? Nu pentru a face totul pentru câștigarea alegerilor, cu orice preț? Miza era în fapt desigur uriașă: puterea de a face legi și de a da ordonanțe de guvern după bunul plac și pentru anume grupuri de interese, revizuirea Constituției după bunul plac ca și în 2003, fonduri europene numai bune de deturnat, refuzul de a mai rămâne în opoziție și teama pentru posibila desființare a alianței lor ș.a.m.d.

Nu întâmplător s-a recurs adeseori la minciună și atacuri murdare la persoană față de Alianța România Dreaptă și Partidul Poporului – Dan Diaconescu, principalii adversari politici. Nu degeaba PSD a sprijinit parlamentarii aflați în incompatibilitate și pe cei cu dosare penale nefinalizate. Nu fără rost a uzitat de psihologia marketingului, care se aplică produselor și consumatorilor acestora. Nu s-a spus oare că reclama este sufletul comerțului? Iar pentru a spori încrederea în candidații lor, au fost alăturați aceștia imaginii și reputației primarilor sau președinților de Consilii Județene, care deja au fost aleși la locale în luna iunie.

Este relevant cazul de pildă doctorului Rădulescu Cătălin-Marian (fost deputat) de la Colegiul 9 din Pitești. Într-un pliant semnat de un grup consistent de femei membre PSD, descoperim că de fapt, nu reprezintă valorile PSD-ului, având „grave probleme de moralitate”, ba fiind și „violent, acuzat de sechestrare și viol”. Nu știm câtă crezare să acordăm acestor afirmații dar ele ridică desigur semne mari de întrebare pentru cel care dorește și își permite să ne reprezinte în Parlamentul României.

Într-un alt pliant, conceput tocmai de USL (tip broșură), i se deconspiră însă adevărata sa identitate mizându-se probabil pe ignoranța românilor pe tema masoneriei. Aflăm încă de la început CV-ul său, în care descoperim că din anul 2009 este Cavaler al Ordinului Sfântului Ioan din Ierusalim al Cavalerilor de Malta (!) iar din 2011 - vicepreședinte al PSD din Diaspora. Ori, indubitabil acest ordin este unul masonic (deci anticreștin). Nu ne mai miră faptul că în perioada 1990-1991 a activat ca purtător de cuvânt și secretar al CFSN Argeș și președinte al FSN Argeș. Adică, cu vechi state de plată în PSD (fost PDSR și FSN) alături de tovarășul Ion Iliescu.

Ca exemplu de denigrare a adversarului (cu referire la Alianța România Dreaptă, principalul adversar), descoperim un alt pliant: „Ei au avut nevoie de o Românie slabă. Ți-au pârjolit agricultura, ți-au furat banii, ți-au vândut resursele, ți-au confiscat justiția, ți-au prăbușit economia, ți-au distrus învățământul, ți-au alungat doctorii. Dacă revin, te ARD la buzunare! Aceeași MAFIE, același LIDER, aceeași AROGANȚĂ: Băsescu, Boc, Udrea, Anastase, Blaga, Blejnar, Videanu, Berceanu”.

Oare, lucrurile prezentate mai sus stau chiar astfel? Istoria recentă ne arată cu totul altceva

altceva. Aproape toate acestea se regăsesc chiar în guvernările anterioare ale PSD-ului și unele chiar în guvernarea lui Victor Ponta...

Dar, cea mai evidentă implicare a masoneriei în politica românească recentă este plecarea unui grup important de membri PDL, în frunte cu liderul și masonul declarat Sorin Frunzăverde în barca USL-ului (PNL), schimbând astfel raportul de forțe și majoritatea parlamentară și dând posibilitatea suspendării în Parlament a președintelui Traian Băsescu! Precum și vizita șefului masoneriei rusești la București doar cu două zile înainte de votarea în Parlament a acestei suspendări...

VINERI, 6 IULIE 2012 – ZIUA MÂNIEI ȘI RĂZBUNĂRII

Credem că istoria României va consemna fără îndoială și această nouă suspendare a președintelui Traian Băsescu de către cei 256 de parlamentari care au votat împotriva domniei sale, aparținând USL și altor câteva partide și grupuri (UNPR, UDMR, o parte din minoritățile naționale și parlamentarii independenți), suspendare abuzivă inițiată de premierul Victor Ponta și Crin Antonescu, Dan Voiculescu & Co., primul pas important pentru demiterea sa.

Mulți comentatori ai vieții politice dar și politicieni atât din UE, SUA, cât și din țara noastră, au vorbit despre o lovitură de stat. Nu despre una violentă, ci una pașnică și aparent legală. O lovitură de stat parlamentară și juridică. Și pe bună dreptate poate fi considerată astfel, ținând seama de opțiunea noii majorități parlamentare pentru o REPUBLICĂ PARLAMENTARĂ, în care Parlamentul să aibă o putere de decizie sporită. Dar, având în prezent un regim semi-prezidențial, nu puteam opera modificări atât de importante fără revizuirea prealabilă a Constituției României.

Printr-o mișcare abilă și fără precedent în România, Monitorul Oficial aflat în subordinea Camerei Deputaților (Parlamentului) a fost trecut în subordinea Guvernului! Pentru a fi folosit însă discreționar, după cum le convine (întârziind astfel premeditat și oricât publicarea actelor care nu le convin), știind că acestea există sau intră în vigoare abia după apariția în Monitor. Ori, acest instrument a devenit astfel o armă politică în mâna puterii. Acest fapt este un gen de șmecherie sau inginerie politică fără îndoială.

Următorul pas și cea mai gravă încălcare a legii a fost recenta Ordonanță de Urgență nr.38/2012 emisă de Guvernul lui Ponta înainte de suspendare, prin care se limitează drastic atribuțiile Curții Constituționale, aceasta nemaiaivând voie practic să se mai pronunțe asupra hotărârilor Parlamentului! Ce urgență justifică oare? Blocată fiind astfel, Curtea Constituțională nu se mai putea pronunța pe fond în privința contestațiilor PDL-ului, considerându-le inadmisibile (iar nu respinse de drept).

Așadar, prin aceste demersuri incorecte și abuzive s-a anulat cu bună știință și premeditat principiul separației puterilor în stat. Parlamentul (mai precis o parte a lui) s-a ridicat deasupra Constituției, legea fundamentală într-un stat democratic și european.

Ceea ce a urmat se știe: numirea rapidă a unui nou Avocat al Poporului (PSD-ist) deși Gheorghe Iancu nu își încheiase mandatul, cu scopul evident de a stopa sesizarea Curții Constituționale, domnia sa fiind singurul abilitat să sesizeze Curtea Constituțională în legătură cu Ordonanțele de Urgență; revocarea lui Vasile Blaga ca președinte al Senatului și a Robertei Anastase de la Camera Deputaților, prin încălcarea Regulamentelor (privind convocarea parlamentarilor și revocarea, care nu putea fi făcută decât de grupurile care i-au ales).

Presiunile la care au fost supuși judecătorii Curții Constituționale prin declarațiile făcute înainte de Crin Antonescu (care voia revocarea celor 6 judecători numiți de Parlament, deși potrivit art.145 din Constituție ei sunt inamovibili pe durata mandatului de 9 ani) și de ministrul Justiției Titus Corlățean (care a depus o cerere de revocare a 2 judecători, pe care a retras-o ulterior la presiunea externă a UE) ne dovedesc disprețul vădit față de lege a Uniunii Social Liberale și față de independența justiției din România, cu scopul aservirii acestora (ca pe vremea guvernării PSD a lui Adrian Năstase din anii 2000-2004). Nu mai vorbim de amenințarea directă a judecătoarei Aspazia Cojocaru, fapt menționat de Curtea Constituțională într-un comunicat remis Parlamentului, pentru care s-a depus desigur și o plângere penală, fiind un fapt de o gravitate nemaîntâlnită în România!

Potrivit articolului „Statul de drept și comisarul Catania” semnat de Grigore Cartianu în cotidianul Adevărul (6-8 iulie 2012, p.10), Crin Antonescu „a declarat: <<Curtea Constituțională a României este o rușine!>>; <<Parlamentul, care a numit șase judecători ai Curții Constituționale, are

dreptul să-i revoce pe toți șase!>>; <<Când tu ai votul Parlamentului, cum să vină Curtea Constituțională să-ți spună „Nu te duci la Bruxelles!”? Din două, una: ori tu, ori Zegrean!>> (...) Nu putem ignora gândirea statală a omului ajuns (brusc sau peste noapte – n.a.) președinte al Senatului (iar ulterior președintele interimar al României! - n.a.) printr-o mineriadă parlamentară (a se înțelege: călcarea în picioare a legilor și a regulamentelor).”

Pentru a analiza impostura și ipocrizia noii Puteri și liderilor USL, este suficient poate să avem în vedere discursurile din Parlament ale d-lor Eugen Nicolăescu, Dan Șova, Crin Antonescu și Călin Popescu Tăriceanu. Spre exemplu, Dan Șova a prezentat capetele de acuzare din cererea de suspendare într-o interpretare proprie, ca și când Curtea Constituțională le-ar fi admis pe toate șapte, când în realitate a admis parțial doar două și sugerând faptul că președintele României nu a încălcat grav Constituția! Nu mai vorbim despre refuzul repetat al lui Crin Antonescu de se citi în întregime sau în rezumat Avizul dat de Curtea Constituțională, deoarece îi era favorabil președintelui Traian Băsescu și ar fi putut influența votul unora dintre parlamentari.

Sau putem vorbi despre integritatea morală a primului ministru Victor Ponta, liderul PSD, care nu numai că a plagiat consistent în teza de doctorat (care i-a servit pentru a deveni avocat fără a mai susține vreun examen prealabil), dar și-a falsificat și CV-ul său, introducându-și singur un masterat la Catania iar în altul, un masterat la Oxford!

Mai există desigur și alte dovezi de suspendare a statului de drept în România. În primul rând, premierul Victor Ponta nu a respectat decizia Curții Constituționale, care a admis că președintele Traian Băsescu trebuie să reprezinte statul român la Bruxelles ca și până atunci (domnia sa recunoscând public că realmente a fost împiedicat să-și îndeplinească această atribuție constituțională de către Ministerul de Externe, care nu l-a trecut pe lista delegației). Victor Ponta a plecat așadar la reuniunea importantă a Consiliului Europei fără vreun mandat de la președinte, ci doar pe baza unei declarații a Parlamentului, care nu are nici măcar valoare juridică! Ba, a sunat ulterior președintele să-i dea un mandat de reprezentare! Domnia sa l-a refuzat și nici nu a insistat să-i fie alături, pentru a nu prejudicia în vreun fel imaginea României.

Mai putem vorbi și despre Ordonanța de Guvern prin care au îndrăznit să modifice expres și neconstituțional Legea referendumului, hotărând în acest sens că președintele trebuie să fie demis prin votul a 50% plus unu din numărul cetățenilor prezenți la vot iar nu din cel al cetățenilor înscrși pe listele electorale! Nu mai contează faptul că, ulterior credem că tot la presiunea UE au revenit asupra deciziei.

Mai putem adăuga și nerespectarea deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care Sergiu Andon (de la PC) și Florin Pâslaru (de la PSD) erau revocați din funcția de deputat datorită incompatibilității acestora, iar Mircea Diaconu nu a renunțat nici el la funcția de senator.

MIZA SAU ADEVĂRATELE MOTIVE ALE SUSPENDĂRII PREȘEDINTELUI

Din moment ce Curtea Constituțională din România, instituția cea mai îndreptățită să se pronunțe, nu a constatat în Avizul său de suspendare abateri grave ale președintelui Traian Băsescu de la prevederile Constituției în timpul mandatului său, ne putem întreba desigur despre motivele reale pentru care cei 256 de parlamentari (din totalul de 470) au declanșat această procedură, generând atâta instabilitate politică și multe alte consecințe nefaste pentru poporul român.

Credem că principalele motive care au stat la baza acestei lovituri de stat încă în desfășurare sunt:

- acapararea deplină a instituțiilor statului, inclusiv a instituției prezidențiale (președintele numește judecătorii, șefii de la Parchetul General și DNA, șefii serviciilor secrete, poate promulga sau retrimite Parlamentului legile adoptate, conduce Consiliul Suprem de Apărare a țării, poate face grațieri – de exemplu îl poate grația pe Adrian Năstase, după cum a mărturisit că așa ar proceda Ion Iliescu ș.a.);

- aservirea justiției (pentru a-i salva pe mulți parlamentari și oameni de afaceri din clientela politică, numiți de președinte „pușcăriabili”, de exemplu pe Dan Voiculescu, Cătălin Voicu, Adrian Severin, Dinu Patriciu și mulți alții).

De altfel, nimeni nu-și închipuia că va ajunge vreodată fostul prim-ministru Adrian Năstase (omul lui Iliescu) după gratii, după tergiversarea și refacerea atâtor dosare penale pe care le avea de multă vreme. Șocul pentru parlamentarii cu dosare penale a fost foarte puternic. Era un semnal evident că justiția nu mai putea fi cumpărată. Chiar Dan Voiculescu a reacționat imediat dându-și demisia din postul de senator pentru a câștiga timp în consecință, transferându-și astfel dosarul său la Tribunal. Această mutare ca act juridic a apărut imediat în Monitorul Oficial abia transferat în subordinea Guvernului! Simplă coincidență?

Observăm apoi, că prima nominalizare sigură a unui ministru de către Victor Ponta a fost tocmai la Ministerul Agriculturii, unde a fost numit omul de bază al lui Voiculescu, care a adus cu sine și pe alți apropiați. Minister important, unde Voiculescu are interese de vreo 60 de milioane de euro prin firma Grivco, unul din „băieții deștepți”, care a cumpărat energie electrică în regim preferențial și ieftin și a vândut-o mai departe statului la un preț mult mai mare. Este și cazul primăriei Pitești, care a fost păcălită chiar în urma compensării, livrând înapoi în contul datoriilor față de SC Grivco mai multă energie (și tot n-au fost mulțumiți).

Toți cei cu dosare penale și-au dat seama atunci că nu mai e de joacă și ar putea împărtăși aceeași soartă ca Năstase. Prin urmare, s-au coalizat hotărâți, grăbiți, mânați de protejarea intereselor lor, cu disperare și ură am putea spune în jurul lui Dan Voiculescu, cel mai motivat fiind dintre ei. Nu trebuie să uităm că acest fost colaborator al Securității (dovedit de CNSAS) a creat un întreg Trust, prin firmele sale (Intact, cu posturile TV Antena1, Antena2, Antena3 în special, firma SC Grivco ș.a.) Bineînțeles că nu le convenea deloc faptul că de vreo doi ani justiția începuse să funcționeze în România și să-și dovedească independența, dând rezultate.

Este și meritul președintelui Traian Băsescu pe de o parte, care a criticat public de nenumărate ori neajunsurile și slăbiciunile sistemului judiciar militând pentru reformarea Justiției. Pe de altă parte, monitorizarea justiției de către UE (prin Comisarul pentru Justiție, Raportul de țară și MCV) ne obliga să facem progrese mai mari la acest capitol restant pentru România, pentru a intra în spațiul Shengen și a dobândi noi facilități, cum ar fi deschiderea pieței de muncă, echivalarea diplomelor etc.

Iată ce mărturisește în discursul său din Parlament, printre multe altele chiar președintele suspendat în mod abuziv: „Am văzut și afirmațiile făcute de unul din liderii spirituali ai liderilor USL,

domnul Voiculescu, <<Trebuie să controlăm justiția!>>. Dragii mei concetățeni, această vreme a trecut. Nu puteți să întoarceți realitățile instituțiilor precum Parchet General, DNA, Înalta Curte de Casație și Justiție la modul de supunere din anii 2000-2004, iar tentația dumneavoastră de a acapara toate funcțiile de decizie în nominalizarea înalților demnitari ai sistemului de justiție, vă asigur, este una greșită și poate să eșueze la referendum. (...) Și țin și acum să le mulțumesc românilor că și-au salvat țara prin propriile sacrificii.”

În articolul „Rădăcinile răului”, apărut în Evenimentul zilei (13 iulie 2012, p.15), Mircea Cărtărescu merge cu deducțiile sale mai departe: *„Niciodată nu am fost martorii unei asemenea lovituri de forță menite să îngenuncheze o națiune, o lovitură îndelung gândită, ca o crimă cu premeditare. (...) În spatele ciomăgarilor, mincinoșilor și marțafoilor a stat o minte în stare să conceapă, ca-n lumea interlopă <<lovitura secolului>>. La acea minte trebuie să ajungem ca să putem înțelege ceea ce pare acum absurd și halucinant. Mi-e tot mai clar că personaje precum Ponta și Antonescu sunt doar executanții acestui plan genial și demonic, și că vor fi țapii ispășitori ai crimei împotriva statului de drept și-a democrației. Amândoi sunt imaturi, neserioși, incapabili de gândire organizată. Curajul nebunesc pe care l-au arătat în călcarea legii și-n atacarea obraznică a celor mai indiscutabile autorități ale politicii internaționale, ca Angela Merkel, este o dovadă de inconștiență, de neputință de a prevedea consecințele. (...) Nu cred că merită să dai foc unei țări, în văzul unei întregi comunități internaționale, să te compromiți la extrem, să ajungi imaginea călcătorului Constituției și-al democrației numai ca să-ți subordonezi justiția, oricât de mult ar însemna ea. Pe lângă asta, și legat de asta, trebuie să existe un scop mai adânc și mai radical. El trebuie căutat în faptul că pegra politică românească nu e jenată numai de Băsescu ca apărător al statului de drept, ci și de Uniunea Europeană. Citind în filigran anumite declarații ale ministrului de externe Marga în privința orientării noastre strategice de viitor, și ținând seama de insolența fără limite a primului-ministru Ponta față de liderii europeni, am putea desluși, cu oroare, adâncul adâncului acestui plan: reîntoarcerea către <<marele vecin de la răsărit>>. Căutați-i, sub Ponta și Antonescu, pe cei din umbră, care azi tac. Pe adevărații grei ai USL. Acolo sunt rădăcinile răului.”*

Este o opinie la care merită să medităm, având în vedere faptul că Ion Iliescu și liderii PSD au avut legături mai strânse cu Moscova. Fostul președinte Iliescu a venit la putere printr-o lovitură de stat cu sprijinul masoneriei comuniste rusești. Iar singurii lideri care s-au exprimat elogios la adresa cuplului Ponta-Antonescu sunt comunistul Vladimir Voronin din Republica Moldova și liderul socialist bulgar.

Nu excludem însă scopul imediat al aservirii justiției și celorlalte instituții ale statului român. Implicarea oculte mondiale și autohtone în dauna României este o realitate. Interesele sale față de o țară cu o populație majoritar ortodoxă (oficial circa 87%) au existat mereu.

Însăși prezența lângă premier a unui consilier din SUA, chipurile persoană privată, generalul Wesley Clark (foarte posibil un mason trimis expres să supravegheze îndeaproape îndeplinirea planului loviturii de stat), despre care presa nu are voie să relateze nimic (cazul jurnalistului Claudiu Zamfir de la Agerpres, finanțată din banii publici, care și-a pierdut acreditarea la Guvern după ce a întrebat prin câteva e-mailuri trimise către biroul de presă al Guvernului și altor două persoane, despre atribuțiile și sumele pe care le va încasa acest consilier american), aservirea televiziunii și radioului publice, prin numirea politică a unor persoane apropiate de USL, sunt lucruri care ne dau de gândit și mai mult. Poziția postului de radio oficial al Kremlinului conform căreia debarcarea președintelui (și PDL-ului am putea adăuga noi) este rezultatul unei tranzacții geopolitice al marilor puteri pare mai degrabă o diversiune, menită să ascundă implicarea Rusiei și interesele economice și politice ale sale. Știm că Rusia este foarte îngrijorată de amplasarea în România (membru NATO) a scutului american antirachetă de la Deveselu.

De asemenea, convocarea la Cotroceni încă din prima zi de mandat de către Crin Antonescu, ca

președinte interimar, a primului-ministru, a guvernatorului BNR Mugur Isărescu (mason de grad înalt), a șefilor serviciilor secrete, a ambasadorului SUA la București, credem că a fost un semnal al preluării puterii de către ocultă la nivelul executivului. Comportamentul tot mai dictatorial al lui Antonescu a fost deja remarcat.

Faptul că ne îndreptăm către o dictatură rezultă și din adoptarea în luna mai anul acesta a fostei Legi nr. 298/2008 privind reținerea datelor generate sau prelucrate de furnizorii de servicii de comunicații electronice (lege respinsă de Curtea Constituțională în 2009). Astfel, oricine poate fi oricând ascultat și urmărit, fiindcă vorbim acum de un spionaj oficial. Companiile de telecomunicații au datoria să arhiveze toate convorbirile și să le pună la dispoziția autorităților, încălcându-se flagrant dreptul omului la intimitate sau viață privată.

Interesant este faptul că pentru adoptarea acestei legi au votat împotriva totuși 18 parlamentari iar 13 s-au abținut de la vot. Iar ministrul telecomunicațiilor Dan Nica, ne speria avertizându-ne, că am fi fost amendați de legislația europeană cu 40 000 euro/zi. N-a spus însă, că Germania refuză ca și alte țări o astfel de lege plătind anual 10 milioane de euro. Însă România își permite acum să cheltuiască 95 milioane lei (20 milioane de euro) pentru referendumul de demitere a președintelui!...

CUM A CÂȘTIGAT UNIUNEA SOCIAL LIBERALĂ ALEGERILE PARLAMENTARE DIN 9 DECEMBRIE?

Iată o întrebare la care vom încerca a răspunde astăzi. Am urmărit cu destulă atenție în ultima vreme demersurile acestei uniuni cosmopolite (formată din Partidul Social-Democrat, Partidul Național Liberal, Partidul Conservator și mai recent Uniunea Națională pentru Progresul României), reprezentând interesele stângii neocomuniste, dar și ale unor parlamentari corupți.

Pe 9 decembrie 2012 au votat doar 4 din 10 români și nu uităm că electoratul fidel al USL este format din majoritatea celor 3-4 milioane de români cu carnet de comunist la PCR.

Este inutil credem a demonstra implicarea masoneriei roșii (comuniste) și a celei capitaliste în ruperea Alianței Dreptate și Adevăr (PDL-PNL), apoi în prăbușirea guvernului lui Mihai Răzvan Ungureanu și crearea unei noi majorități parlamentare, prin racolarea unor membri ai Partidului Democrat Liberal care și-au trădat partidul (în special grupul condus de Sorin Frunză Verde din Caraș Severin) și cumpărarea alianței cu alți parlamentari din alte partide, inclusiv UNPR, care masonerie l-a adus la putere pe președintele PSD, Victor Ponta în postul de prim-ministru iar pe Crin Antonescu de la PNL în acela de președinte al Senatului și care ulterior a încercat, fără sorți de izbândă, demiterea președintelui Traian Băsescu și subordonarea justiției pentru a acapara întreaga putere în România.

E important să precizăm printre multe altele, că însuși Mihai Eminescu i-a incriminat adeseori pe liberalii de pe vremea sa (numiți „roșii”) pentru corupția și demagogia lor (aceștia având legături cu Alianța Izraeliteană Universală, din ordinul căreia a și fost închis, scos din lumea presei și asasinat), că istoria ne arată clar descendența Partidului Comunist Român din vechii liberali, că până și culoarea roșie a fost adoptată nu numai de către comuniștii din întreaga lume, dar și în campaniile electorale ale PSD-ului și mai recent, ale USL-ului, că PNL de astăzi a revenit la stânga pe eșichierul politic uitând și ignorând faptul că fusese de dreapta înainte (absorbise înainte chiar partidul Uniunea Forțelor de Dreapta!), că PNL a trădat și spulberat Alianța DA, cea care câștigase alegerile din 2008 (când era alături de PDL), intrând apoi în barca USL-ului, alături de PSD (pe care îl criticase atât de mult înainte!).

Cum a câștigat alegerile Uniunea Social Liberală, dominată de un partidul de centru-stânga PSD, pe care mai lesne l-am numi Partidul Socialist Democratic, ceea ce ar fi într-adevăr un nonsens, pentru că socialismul adevărat (comunismul) este antidemocratic și contra pluripartidismului? Utilizând toate pârghiile posibile pentru a câștiga alegerile, foarte posibil chiar prin fraudarea lor.

A stabilit ce „cadouri electorale” sunt permise: pixuri, brichete, fesuri, fulare, sacoșe, chibrituri etc., pentru a abuza din plin de acestea. S-au făcut tot felul de promisiuni. A improvizat peste tot sedii de campanie, a folosit multe feluri de pliante și broșuri, a înșesat țara întreagă cu banere de mărimi diverse (unele de-a dreptul imense) și cu afișe electorale ale USL-ului. A dominat copios emisiunile de televiziune și mass-media. Ba, există chiar suspiciuni că ar fi fraudat alegerile din nou în multe localități, cu sau fără concursul celor care aveau obligația legală de a veghea asupra corectitudinii alegerilor. Pentru că este important să știm că însuși Victor Ponta este finul directorului SRI, dl. Cristian George Maior, numit politic în urmă cu câțiva ani din partea PSD (compromisul acesta al președintelui Traian Băsescu l-a costat...).

Altfel, cum vă puteți explica că mai mulți lideri marcantți ai Alianței România Dreaptă (în frunte cu președintele PNȚCD) și ai Partidului Poporului – Dan Diaconescu (în frunte cu însuși președintele acestuia, care avea foarte mulți susținători în Târgu-Jiu!) au rămas pe dinafară la alegeri, neintrând în Parlament, pentru că nu au câștigat în propriile lor colegii? Pentru că erau un pericol prea mare pentru USL? Cum vă explicați în schimb intrarea în Parlamentul României a multor candidați cu probleme de moralitate și chiar cu justiția? Cum vă explicați mărirea numărului de parlamentari, deși printr-un

referendum anterior ar fi trebuit să fie redus acest număr la 300 iar cele două Camere să fie reunite într-una singură?

CORUPȚIA SE REGĂSEȘTE ÎN CONTINUARE MAI ALES ÎN PARTIDUL SOCIAL DEMOCRAT

Orice gazetar onest din România a remarcat după 1989 ceea ce am afirmat deja în titlul acestui articol. Iar un gazetar adevărat este doar acela care lucrează în interesul comunității, pentru interesul național, care îndrăznește asemenea lui Mihai Eminescu să incrimineze permanent impostura, corupția, politianismul găunos, oportunismul, clientelismul, demagogia, minciuna, calomnia ș.a.m.d.

Guvernarile PSD-ului au abundat în toate aceste lucruri pomenite mai sus. Presa a relatat de nenumărate ori abuzurile unor membri ai acestui partid cu rădăcini în chiar fostul partid unic comunist. Vorbim mai ales despre perioada anilor 2000-2004, din timpul regimului lui Ion Iliescu și Adrian Năstase, când corupția a fost maximă, când francmasoneria a fost declarată prin lege societate de utilitate publică ș.a.m.d.

Dacă analizăm mai atent, descoperim că de fapt, Victor Ponta (notoriu de altfel pentru falsificarea doctoratului său și al câtorva CV-uri personale) nu este altul decât discipolul preferat al lui Adrian Năstase (fost prim-ministru și membru al PSD, condamnat la 2 ani închisoare în dosarul Trofeul calității, obținând în mod fraudulos bani pentru campania electorală), care la rândul său a fost și rămâne discipolul fostului nomenclaturist școlit la Moscova, tovarășul Ion Iliescu.

Lăsând la o parte grupul PC-ului din jurul lui Dan Voiculescu (cel care a condus campaniile de suspendare ale președintelui și are câteva dosare penale consistente), cu Sergiu Andon (aflat în incompatibilitate), precum și membri ai PNL (Relu Fenechiu, propus acum ca ministru al transporturilor!, și alții), despre care știm că s-au aliat cu PSD, formând USL, în afara celor pomeniți deja, putem oferi aici numele și altor membri mai importanți ai PSD-ului, care au încă probleme serioase cu justiția: europarlamentarul Adrian Severin, senatorii Cătălin Voicu și Cezar Măgureanu (ultimul având legături dovedite cu lumea interlopă), chiar și ministrul Educației în persoana Ecaterinei Andronescu (aflată în incompatibilitate), deputații Ion Dumitru, Mugurel Surupăceanu și Florin Costin Pâslaru, baronii locali (președinți de Consilii Județene) precum Liviu Dragnea (Teleorman), Constantin Nicolescu (Argeș), Marian Oprișan (Vrancea), Marian Petrache (Ilfov), primari precum Radu Mazăre și mulți alții, e drept mai neînsemnați sau mai puțin cunoscuți publicului larg.

USL ȘI „SCHIMBAREA PÂNĂ LA CAPĂT!”

Ne-au frapat în recentele alegeri parlamentare mai multe pliante scoase de USL, în special unul aparent naționalist (folosindu-se fundalul tricolorului), intitulat pe prima pagină „Vino la vot pe 9 decembrie”. Iar pe verso, scrie având o listă întreagă de motive: „9 motive pentru 9 decembrie! VINO LA VOT!

1. Pentru ca Traian Băsescu să nu mai conteze în viața ta!
2. Pentru cei 7,4 milioane de români ignorați la referendum! (cel de demitere a președintelui – n.a.)
3. Pentru ca salariile și pensiile să nu mai fie tăiate de guvernele lui Traian Băsescu.
4. Pentru ca vinovații să fie pedepsiți conform legii!
5. Pentru ca USL să poată să facă schimbarea până la capăt! (sublinierea ne aparține – n.a.)
6. Pentru ca profesorii, medicii și pensionarii să nu mai fie jigniți.
7. Pentru ca tinerii să aibă locuri de muncă și șanse de reușită în țara lor.
8. Pentru o Românie Puternică!
9. Pentru că sunt cele mai importante alegeri din ultimii 10 ani.

2012. ANUL VICTORIEI. Votează USL”.

Dacă ar fi să luăm fiecare punct în parte, găsim câte ceva, o minciună, o viclenie ascunsă sau un exemplu de demagogie. Ne putem pune multe întrebări. De pildă: Ce amestec are Traian Băsescu în aceste alegeri? Dacă USL le câștigă, președintele va fi schimbat neapărat la alegerile prezidențiale din 2013? A fost cumva incorect referendumul sau neconstituțional? Neprezentarea la referendum nu a fost democratică sau a fost interzisă prin lege? Oare nu au votat în acest mod mai mulți români împotriva demiterii? Oare nu au existat și fraude majore în județele conduse de liderii USL, de circa 2 milioane de voturi, din moment ce firesc, nu au putut fi dovedite toate?

Salariile au fost tăiate de guverne marionetă sau de Traian Băsescu? Care pensii? Nu Fondul Monetar Internațional a impus de fapt aceste dure măsuri de austeritate pentru rezolvarea crizei din România și din alte state? Însăși criza mondială începută în SUA nu a fost concepută de oculta mondială cu niște scopuri bine definite, cum ar fi obligarea statelor lumii de a se împrumuta de la marile lor bănci internaționale?

Care vinovați să fie pedepsiți? Cei care au tăiat salariile bugetarilor, obligându-se a le reîntregi ulterior? Au avut însă oare de ales, pentru a nu se ajunge la grave convulsii sociale și proteste ample precum în Grecia și alte țări?

Ei bine, ajungem și unde ne doare. Care schimbare să facă USL-ul până la capăt? Vor să schimbe neapărat, cu orice preț președintele fiind ei la guvernare în continuare? Ca să dețină USL întreaga putere în România, inclusiv preluând atribuțiile președintelui?

Au fost jigniți în acest mod profesorii, medicii și pensionarii? Vor avea oare, tinerii de acum încolo, sub conducerea USL-ului mai multe locuri de muncă? Cine garantează acest lucru, în condițiile crizei globale de astăzi? Vor fi mărite salariile în România încât tinerii să nu mai plece de nevoie la muncă peste hotare? Va putea face USL o Românie puternică, în condițiile în care vom fi mereu tratați ca o țară de mâna a doua în Uniunea Europeană iar masoneria care o conduce nu are niciun interes să ne salveze de sărăcie, pentru a ne manipula mai ușor?

De ce să fie cele mai importante alegeri din ultimii 10 ani? Și de unde atâta siguranță că anul 2012 este anul victoriei? Știau cumva dinainte rezultatul sau viitorul sau au urmărit să aibă mai multă persuasiune la aceste alegeri, continuând obsesia pentru demiterea președintelui?

Ne-am rezumat la aceste întrebări dar se pot analiza aceste mesaje mai amănunțit. Cum am mai

spus, ne frapează cinismul și demagogia adoptată pentru obținerea voturilor, în loc de a se pune în față programe de guvernare pentru cazul ajungerii la putere. Se tem de angajamente, mai ales de cele scrise? Pliantele și broșurile prin care USL a promis măsuri economice, sociale și politice au fost destul de palide și uneori au copiat măsurile adversarilor politici.

MINCIUNA – STRATEGIA DE LUPTĂ A LIDERILOR UNIUNII SOCIAL LIBERALE (Hoțul strigă: Prindeți hoțul!)

Analizând cât se poate de obiectiv evenimentele politice din România de la începutul lunii iulie a.c., care s-au petrecut într-un ritm foarte alert, ceea ce au întreprins parlamentarii USL și aliații lor ne-a bulversat pe toți iar țările occidentale și-au exprimat îngrijorarea și au pus chiar sub semnul îndoielii existența democrației din țara noastră.

Nu trebuie să uităm că suntem totuși un stat membru al Uniunii Europene din 2007, uniune care pune un accent deosebit tocmai pe respectarea legilor (Constituției în mod special) și pe statul de drept (buna funcționare a instituțiilor statului), principii fără de care nu poate exista o democrație cu adevărat reală.

În condițiile în care, în România s-au săvârșit abuzuri grave prin încălcări flagrante ale Constituției și a fost chiar blocată Curtea Constituțională în a se pronunța pe hotărârile Parlamentului (printr-o Ordonanță de Urgență a Guvernului, adoptată în Parlament!), liderii europeni și-au exprimat pe bună dreptate temerile întrucât s-a creat un precedent foarte periculos, un exemplu negativ și o sursă potențială de instabilitate în Europa, mai ales în condiții de criză (vezi Grecia, Spania, Italia).

În plus, chiar România prin această criză politică poate aluneca într-o criză economică devastatoare (prin devalorizarea monedei naționale, lipsa măsurilor economice datorită schimbării agendei publice, unde prioritatea Guvernului și parlamentarilor este alta - demiterea președintelui). Motiv pentru care s-a hotărât ca România să fie atent monitorizată până la noul Raport de țară din luna decembrie a.c.

Conflictul existent între președinte și noua majoritate parlamentară are la bază două componente. Prima este una internă, mai importantă, privind raportarea la Justiție. A doua vizează politica externă (schimbarea orientării de la Vest spre Est).

Parlamentarii grupați în jurul lui Dan Voiculescu (dovedit de CNSAS ca informator al fostei Securități comuniste, patron al trustului Intact, din care fac parte posturile TV Antena 1, Antena 2 și Antena 3, posibil chiar și a cotidianului Jurnalul Național, a controversatei firmei Grivco și a altora) au avut și au toate motivele să își aservească justiția română deși ei afirmă exact contrariul. În concepția lor intimă, parlamentarii sunt și trebuie să se bucure de privilegiul de a se poziționa deasupra legii.

Mulți dintre aceștia au dosare penale, finalizate sau nu. Însuși Voiculescu este judecat în dosarul de privatizare frauduloasă de la Institutul de Cercetări Alimentare. Există chiar și o declarație a sa, conform căreia „nu avem puterea până nu luăm și justiția” (26 iunie a.c.). Adică, puterea deplină. Iar pentru îndeplinirea acestui deziderat trebuiau neapărat să-l demită pe președintele României (cel care a militat public mereu pentru independența instituțiilor statului și Justiției) și să-și pună unul de-ai lor, întrucât președintele este cel care promulgă legile dar are și atribuția de a numi înalții demnitari din stat (procurorul general, magistrații, șefii altor departamente precum DNA).

Avem convingerea că nu facem partizanat analizând astfel ceea ce s-a petrecut în ultima vreme pe scena politică. Liderii USL au recurs în disperarea lor (motivată de frica de rigorile legii) la nenumărate minciuni în privința adversarilor lor pentru a-i discredita total în fața românilor și chiar a-i scoate afară din politică. Însă, la Referendumul de demitere a președintelui României, observăm însă că poporul român a dat o dovadă de înțelepciune și maturitate, sancționând într-un fel întreaga clasă politică, nelegitimând și respingând lovitura de stat mascată. A dat o adevărată lecție politicianilor dar credeți că mulți dintre aceștia au înțeles acest lucru?

Una din cele mai mari minciuni și mai cinice este aceea, cum că președintele și Partidul Democrat Liberal ar fi deturnat în interese personale banii publici, îndeosebi pe cei împrumutați de la

FMI. Care sunt dovezile și unde sunt acestea? Pot să ne fie arătate?

În realitate, știm că România a traversat și ea în ultimii ani o criză economică (parte a celei globale, apărută și extinsă din SUA) păstrându-și stabilitatea economică și politică mult mai mult decât alte state din Europa. Măsurile de austeritate (scăderea salariilor bugetarilor etc) au dat roadele scontate. Președintele a riscat mult anunțând SINGUR la vremea respectivă acele măsuri care trebuiau luate pentru ca statul român să nu intre în incapacitate de plată. A făcut-o pentru ca România să aibă credibilitate prin intermediul domniei sale și să se poată împrumuta. Cum a fost însă judecat și răsplătit?

O altă mare minciună a liderilor USL este că președintele a încălcat grav și des Constituția. În realitate, nici măcar un articol din Constituție nu a fost încălcat. Ne amintim că, Curtea Constituțională care s-a pronunțat asupra cererii de suspendare, a admis doar două din cele șapte capete de acuzare, dar și acestea într-o formă atenuată. Ceea ce dovedește că altele sunt motivele reale ale încercării de demitere a acestuia.

O altă minciună și acuzație total nefondată este controlul domniei sale asupra Justiției. Din moment ce nu a existat nici măcar o dovadă că, vreun funcționar român (polițist, magistrat sau alt demnitar) ar fi fost contactat pentru ca domnia sa să intervină în actul de justiție pentru a-l influența, atunci pe ce se bazează acuzațiile săi? Este illogic să credem că, dacă ar fi existat măcar una singură, contestatarii și dușmanii săi nu ar fi exploatat la maximum această situație în favoarea lor.

O altă minciună asemănătoare (rod al unor interpretări tendențioase a declarațiilor președintelui și de rea-credință) este faptul că domnia sa a exercitat presiuni asupra magistraților și funcționarilor publici. În realitate, declarațiile făcute au fost doar critici constructive și pertinente la adresa stărilor negative existente în domeniul justiției și administrației publice dar nu numai. Rivalii săi au fost însă puternic deranjați de apelurile publice ale „președintelui-jucător” la respectarea legilor, la seriozitate și competență, la curaj pentru ca funcționarii să nu se mai lase intimidați de diverse grupuri de interese, de politicieni și de marii afaceriști din clientela politică.

Analizând obiectiv toate minciunile liderilor USL, vedem că ele fac parte integrantă dintr-o strategie de apărare a celor certați cu legea. Pentru unii a devenit aproape un mod de viață sau a doua natură, într-atât s-au obișnuit să-i inducă pe români în eroare.

Să luăm cazul cel mai pregnant, cel al lui Victor Ponta, discipolul fostului premier Adrian Năstase (chiar coordonatorul tezei lui de doctorat), care în politică a răstălmăcit adevărul aproape permanent! Nu este de mirare, dacă ținem cont de faptul că mentorul său, Adrian Năstase (aflat în prezent în închisoare), a fost și este preferatul lui Ion Iliescu. În plus, plagiatul său din lucrarea de doctorat, notoriu și dovedit de două comisii întrunite (lăsând deoparte pe cea favorabilă acestuia, aflată în subordinea Ministerului Educației, deci a lui personală), neurmat de asumarea greșelii sau demisiei, arată clar calitatea morală a celui ce conduce Guvernul României! Pe lângă care, mai există și falsificări ale CV-ului său, în care apar două masterate inexistente (la Catania și Oxford, unde de fapt făcuse doar simple cursuri de vară) și alte fapte asemănătoare care ies acum la iveală.

Una din marile sale minciuni este legată de vila Dante, învinovățindu-l pe președinte pentru o presupusă dispoziție către Regia Autonomă a Protocolului de Stat de a-i fi rezervată pe viitor această locuință (după mandat) și cheltuirea a peste un milion de lei prin îmbunătățirile aduse acesteia într-o perioadă de criză. În realitate, președintele nu mai avea nevoie de încă una și nu putea ști ce premier va fi peste doi ani (care poate da o asemenea dispoziție). Credem că s-a practicat de fapt un șantaj asupra conducătorului R.A.P.S., care s-a răzgândit în privința răspunsului său, pentru ca USL să facă campanie electorală mascată (prin pelerinajul miilor de pensionari care au vizitat-o în mod gratuit în chiar ziua referendumului). Adevărul este că vila Dante era pregătită pentru înalți oaspeți, cum ar fi unii președinți de stat. Faptul că, premierul nu a oferit nicio dovadă pentru acuzația sa (ba, mai mult a inaugurat personal pelerinajul, la „casa dictatorului odios”) l-a determinat pe președinte să declare că îl va da în

judecată.

Practicând limbajul dublu (unul pentru oficialii europeni și un altul pentru românii din țară), Victor Ponta l-a mințit de mai multe ori pe președintele Parlamentului European, pe d-l Martin Schulz. A spus că referendumul de demitere a fost organizat de Curtea Constituțională, iar nu de Parlament (care de fapt, i-a fixat și data!). A mințit că Guvernul nu acționează împotriva președintelui, iar la Bruxelles, la Consiliul Europei, s-a dus Victor Ponta nerespectând decizia Curții Constituționale! A plecat acolo doar pe baza acordului verbal din Parlament și l-a sunat ulterior pe președinte pentru a-i da un mandat! Prin proceduri tehnice (din Ministerul Afacerilor Externe) l-a împiedicat pe președinte să meargă la reuniune și apoi declară că Guvernul nu acționează împotriva lui?! Dar Ordonanțele de Urgență ale Guvernului ulterioare, prin care au acaparat aproape întreaga putere, încercând să obțină și instituția prezidențială printr-un referendum ilegal și fraudat pe deasupra în mare măsură?! A mințit și că Guvernul nu poate schimba Legea și apoi au modificat Legea Referendumului prin Ordonanță de Urgență pentru ca mai puțini cetățeni (cei prezenți la vot, nu cei înscriși pe listele electorale) să decidă demiterea!

L-a mințit și pe președintele Comisiei Europene, d-l Jose Barroso, că va respecta statul de drept și instituțiile sale (care i-a expus o listă cu 11 măsuri urgente), iar ulterior n-a făcut mai nimic. Iar a doua zi, a semnat împreună cu liderii PC și PNL, un acord monstruos și incalificabil pentru un stat membru UE, cu Sindicatul Național al Societății Civile (pentru a se folosi de această masă de manevră, utilă pentru mitinguri), condus de Mircea Dogaru, liderul Sindicatului Cadrelor Militare Disponibilizate, prin care urmau să desființeze Curtea Constituțională, DNA, ANI, CNSAS și Grupul pentru Dialog Social, considerate „structuri de poliție politică de tip stalinist” și „instrumente politice”! Și sunt multe minciunile lui Ponta, precum cea că își va da demisia dacă se va dovedi plagiatul, sau aceea că boicotarea referendumului ar fi o faptă penală, votul fiind o obligație...

Pe de altă parte, liderii USL au mințit la unison că poporul român nu-l mai vrea pe Traian Băsescu, motiv pentru a organiza referendumul de demitere. Însă n-au reușit să-l demită, cu toată strădania și propaganda lor imensă și costisitoare pe care au făcut-o de zeci de milioane de euro. La vot s-au prezentat doar 46,26% dintre alegători (dintre care aproape 12% au spus NU), adică cu puțin mai mult decât în 2007, când au fost 44%.

Crin Antonescu a mințit că va pleca din politică dacă d-l Traian Băsescu se întoarce la Cotroceni. A negat încă de la început existența listei lui Barroso. A participat apoi absolut nelegal la mitingurile USL pentru demiterea lui Băsescu și a făcut nenumărate afirmații false și politicianiste.

Alți campioni ai minciunilor USL au fost: Dan Voiculescu, Dan Șova, Dan Mihalache (secretarul general al Guvernului), Eugen Nicolăescu, Ioan Ghișe, Relu Fenechiu ș.a., mulți fiind prezenți permanent în talk-showuri la televiziune.

Liderii USL au promis un referendum corect și... au mințit enorm, pentru că au existat sute de incidente electorale în ziua referendumului (inclusiv cele confirmate de instituțiile statului). S-au folosit cele mai variate metode de fraudare, începând cu prelungirea campaniei electorale, cu mita electorală și culminând cu votul multiplu, turismul electoral și folosirea abuzivă și nelegală a urnelor mobile, mai ales în județele conduse de membri ai PSD, adică de baronii locali. Primarilor USL li s-a dat normă de îndeplinit, cu pedepse și recompense...

Evident, acestea nu mai sunt minciuni, sunt fapte penale, pentru care vor trebui să răspundă în fața legii! Sperăm prin urmare că lovitura lor de stat a eșuat.

AU PROMIS CĂ REFERENDUMUL VA FI UNUL CORECT!...

Deși liderii USL s-au angajat în fața tuturor, inclusiv a oficialilor europeni, că vor organiza corect și ireproșabil referendumul de demitere a președintelui Traian Băsescu, constatăm că, de fapt s-a procedat exact pe dos.

În primul rând, s-a luat o serie întreagă de măsuri pregătitoare care anticipau fraudele masive (fapt care a și decis mai târziu boicotarea referendumului de către PDL și de către Traian Băsescu, pentru a nu legitima alegeri trucate și un referendum oricum ilegal pe fondul unei lovituri de stat în desfășurare):

- au convenit ca doar un membru PDL să participe în fiecare secție de votare (pentru a fi mai ușor intimidat, îndepărtat);
- au prelungit cu trei ore programul de votare (orele 7-23);
- au respins softul anti-fraudă (necesar pentru depistarea votului multiplu);
- au eliminat declarațiile pe proprie răspundere pentru cei care votează în alte localități (evident pentru a-i sustrage de la răspunderea penală);
- au eliminat procesele verbale pentru listele suplimentare (oare de ce?);
- au creat noi secții de votare chiar și după expirarea termenului prevăzut de lege (au deschis secții și în locuri inadecvate precum baruri, restaurante, hoteluri și cazinouri!);
- au interzis în mod expres camerele video în secțiile de votare (care au fost folosite fără probleme și la alte alegeri, la bacalaureatul din acest an);
- au desființat din orașe și municipii birourile electorale (pentru a se depune mai greu contestațiile, tocmai în municipiile reședință de județ);
- nu au mai existat reguli precise (privind numărul de ștampile din fiecare secție de votare, listele suplimentare, sigilarea urnelor ș.a.);
- au fost închiriate din timp în unele zone, pentru ziua referendumului, aproape toate autocarele, autobuzele și microbuzele disponibile ș.a.m.d.

Analizând cu multă atenție ceea ce s-a întâmplat în ziua referendumului, vedem că au existat foarte multe fraude și nereguli (iregularități), care s-au înmulțit exploziv după ora 17, având în vedere tocmai slaba prezență de până atunci a românilor la vot. Astfel, au fost solicitate intens, mai ales în Muntenia urnele mobile și a crescut extraordinar de mult turismul rural odată cu lăsarea seriei (înțelegem astfel, că nu degeaba s-a prelungit programul tocmai până la ora 23!). O centralizare făcută de PDL arată că peste 700 000 de votanți figurează pe listele suplimentare (fără a lua în calcul secțiile, unde președinții secțiilor de votare au refuzat în mod abuziv și ilegal să ofere o copie reprezentanților PDL după acele liste suplimentare).

De pildă, în județul fruntaș al întrecerii socialiste Olt, prezența a crescut de la 39,37% de la ora 17, la 55,53% la ora 20 și 74, 71% la ora 23! Adică, numai în trei ore la ceas târziu au venit 19,18% dintre olteni! Cine puteau fi? De unde atât de mult interes? Întrucât electoratul USL a avut tot interesul să se prezinte mai devreme la vot. În zece județe, conduse în special de lideri PSD (mai puțin PNL), acești președinți de consilii județene au făcut minuni! Cum ar fi în: Olt, Mehedinți, Teleorman, Giurgiu, Vâlcea, Ilfov, Constanța, Vrancea, Argeș, Dâmbovița...

Ori, din câte știm votul multiplu se pedepsește cu închisoarea. Mai ales, în formă organizată, prin turism rural organizat. Oare nu răspund și inițiatorii, organizatorii etc.?

Dacă un primar din USL precum cel din comuna Prunișor a introdus în urnă 25 de buletine de vot, ce să mai spunem de cetățenii simpli care au făcut acest lucru și nu sunt deloc puțini la număr?

Apoi, în mediul rural au fost solicitate mult prea intens urnele mobile și încă seara, din poartă în

poartă. Cine garantează că într-adevăr, după cum spune legea, era vorba de oameni netransportabili, cu afecțiuni grave? Solicitățile trebuiau însoțite în aceste cazuri de certificate medicale etc. Numai în județul Olt au votat la urnele mobile zeci de mii de olteni! (circa 11 000 declarându-se netransportabili!). Și tot în acest județ se fac acum cercetări în privința celor peste 70 000 de turiști din ziua referendumului (mai mulți decât cei circa 10 000 din zona Brașov!).

Au fost de asemenea cazuri de spitale care au cerut și unde s-a observat că numărul de buletine de vot era cu mult mai mare. De exemplu, la Spitalul Psihiatric Socola din județul Iași, existau 200 de cereri de vot (formulate de cine?) și au ajuns acolo 700 de buletine de vot. Și nu e un caz singular.

În închisori s-a înregistrat un simț civic cu totul neașteptat de mare. Mai rău este că au votat și mulți deținuți care fiind condamnați definitiv nu mai aveau dreptul să voteze. Au fost semnalate cazuri când votul a fost deja exercitat de către alte persoane. Sau voturi exercitate folosindu-se de datele personale (de pildă, 30 de persoane pe aceeași adresă!). Atunci, ne putem aștepta ca și cei decedați între timp să fi votat și ei!...

Din unele surse aflăm că primarii făcând parte din USL au primit ca normă de îndeplinit îndeplinirea cvorumului (50% plus unu), având prevăzute pedepse (lipsa finanțării de la centru etc.) dar și recompense (sejururi în Grecia, Turcia etc.). De aceea și primarii au oferit favoruri celor care participau la vot (ajutor financiar celor care au votat, asfaltarea străzilor unde cetățenii au ieșit în număr mai mare la vot etc. etc.).

Din exces de zel, în multe comune din mai multe județe s-a depășit prezența de 100%, ajungându-se până la 250%! (de pildă, în comuna Lepșa din județul Vrancea, condus de Marian Oprișan, politicianul controversat cu vechi dosare penale dar scăpat și acum nevătămat, președintele Consiliului Județean). În unele comune și sate, alegătorii au fost conduși și transportați cu mașinile personale (a celor din USL) și unii chiar au fost răsplătiți cu băutură la cârciuma primarului sau unui alt USL-ist de vază.

Putem avea în vedere și voturile smulse prin diverse amenințări de către autorități în special (cu amenzi diverse, cu nerezolvarea unor probleme etc.) sau sub presiuni. Alte voturi au fost obținute prin anumite favoruri sau promisiuni. Oare, unde credeți că am putea încadra grupul de votante (25 fotomodele îmbrăcate sumar în bikini) aduse de primarul orașului Constanța, Radu Mazăre? Există o plângere depusă la Parchet pe baza afirmațiilor făcute chiar de acesta în timpul aducerii lor, putând fi interpretate ca presiuni, șantaj și manipulare.

Putem vorbi chiar despre violență față de unii membrii PDL din comisii (în județul Teleorman, comuna Vitănești, de exemplu). Mai vorbim de abuzul în serviciu (cazul liderului PSD și președinte al CJ Teleorman, Liviu Dragnea, cel care a dat ordin președinților secțiilor de votare, care sunt de fapt apolitici, să fie informat din oră în oră de prezența la vot; apoi a decis înlăturarea membrilor PDL după ora 21!).

Deși legea interzice mita electorală și campania electorală în ziua votului, în stațiunea Mamaia au existat hoteluri care ofereau cazare gratuită pentru o zi celor care au votat în respectivele hoteluri! Ștranduri din diverse orașe, care ofereau bilete gratuite... Tombole, cu bilete gratuite celor care au votat... Materiale electorale în cutiile poștale chiar în ziua votului... O nebunie totală...

Printre fraudele semnalate de presă mai figurează: refuzul unor reprezentanți PDL de a fi primiți în secțiile de votare; aprobarea cererilor de urne mobile după ora 23 și a celor neînsoțite de documentele necesare; semnături false pe listele electorale (inclusiv pe listele suplimentare); mita electorală directă (cazul orașului Pantelimon, unde s-a oferit 100 de lei pentru fiecare vot!); introducerea de buletine de vot gata ștampilate cu DA tocmai de către unii membri ai comisiilor din secțiile de votare; amenințarea cu concedierea a angajaților care nu au votat (sau au votat doar o singură dată!) de către unii patroni etc.

Tot campanie electorală este pelerinajul organizat sub egida și îndrumarea directă a lui Victor

Ponta, a celor circa 6000 de pensionari la vila Dante, presupusa viitoare locuință a președintelui Traian Băsescu. Să fi fost vorba chiar de Sindicatul Cadrelor Militare Disponibilizate, partenerii acordului cu primul-ministru?

De asemenea, pe site-ul de la postul Antena 3 al lui Voiculescu, exista în ziua votului o imagine cu un banner pe care scria: „Români, hai la referendum! Băsescu, hai, la revedere!”. Și tot la Antena 3, Alessandra Stoicescu spunea: „azi nu facem campanie electorală, pentru că astăzi este ziua în care românii INTELIGENȚII merg la vot” (fapt consemnat în presă). Iar în preajma unor secții de votare au exista în ziua referendumului, contrar legii, bannere care îndemneau la vot!

Au existat și foarte numeroase telefoane și mesaje primite pe telefon și pe internet, care chipurile în numele președintelui îndemneau pretutindeni oamenii să iasă la vot, deși era boicotată participarea în mod public de către domnia sa și de PDL...

Cazuri mai grave de dezinformare și manipulare (în sensul influențării directe a participării românilor la vot) au apărut la televiziunile partizane care în cursul după-amiezii au început să umfle procentele prezenței la vot, precum Antena 3, România TV, Realitatea TV. Și de asemenea, cazul senatorului PSD, Dan Șova, care era absolut convins că președintele va fi demis cu circa 52%, indicând înainte de ora 23 o prezență la vot de 48,5%, fără a lua în calcul și urnele mobile, listele suplimentare și voturile din străinătate...

Din fericire, românii din străinătate nu au agreat lovitura de stat și prin urmare, nu au mai contat ca altădată, venind la vot într-un număr total insignifiant. Nici în județele „normale”, nearondate USL, prezența la vot nu a fost satisfăcătoare pentru a fi atins cvorumul. Atunci unde sunt românii atât de mulți care voiau să-l dea jos pe Băsescu de care ne tot vorbeau Ponta și Antonescu? Credem că s-au autoiluzionat supralicitând rezultatele de la alegerile locale. După unele sondaje, se pare că USL a pierdut deja peste 10 procente dintre alegători. Iar peste puține luni vin alegerile parlamentare...

Apare și o altă întrebare legitimă: de ce oare Biserica Romano-Catolică, prin ÎPS Ioan Robu a obligat preoții să-i îndemne pe oameni la vot, mai ales fiind vorba în cazul de față de partizanat politic (în mod vădit față de USL). Lucrul acesta nu l-a făcut Biserica Ortodoxă Română, a cărei credincioși sunt oficial în jur de 87% din populație. Dar dacă s-ar fi implicat, ar fi fost oare corect?

Un exemplu elocvent de manipulare este și distribuirea prin intermediul primarilor USL a unor broșuri și pliante cu poze ale oamenilor, cărora li s-a luat chipurile pensia, au rămas fără serviciu sau fără asigurare de sănătate, chiar dacă ar fi fost vorba de unele cazuri reale (nu putem generaliza).

Iată ce spune, cu durere în suflet unul dintre acești primari: „Eu, ca primar, sunt obligat de șefii mei de partid să merg din poartă-n poartă, să le dau broșurile pe care să le explic; să le spun concetățenilor mei că, dacă nu pun ștampila pe DA, înseamnă că sunt de acord ca acei oameni să nu-și mai ia pensia sau să rămână fără medicamente sau serviciu. Dar cel mai tare m-a necăjit faptul că sunt obligat să-i amendez pe cei care refuză să meargă la referendum.” (consemnează Ondine Gherguț, România liberă, 27 iulie a.c., p.7).

Observăm folosirea unor termeni-cheie și cam același tip de șantaj emoțional pe care îl transmit și marile bannere ale USL, care spun: „Vreau demiterea. Mi-a furat pensia/Mi-a luat locul de muncă/Mi-a furat ajutorul social”.

Și mai observăm exagerarea voită a rolului președintelui în influențarea nivelului de trai și exploatarea nemulțumirilor oamenilor spre a fi canalizate în sensul dorit de USL (a votului de sancționare față de președinte). Adevărul este că primul-ministru și Guvernul au de fapt atribuțiile reale în rezolvarea problemelor economice și sociale, iar nu președintele. De fapt, poporul român condamnă de ceva vreme întreaga clasă politică (preocupată de interese meschine și egoiste), aspect care reiese mai ales din sondajele care analizează opțiunile de încredere ale românilor.

Apoi, dacă mai ținem cont și de faptul, că odată încheiat referendumul, el nu a fost acceptat de

putere, că s-au furnizat Curții Constituționale date diferite privind numărul votanților de către instituțiile abilitate ale statului și că au scornit o altă inginerie tehnică (prin schimbarea voită a sensului unor cuvinte din comunicatul Curții Constituționale către Guvernul României, de un magistrat asistent), înțelegem că în lipsa lor de scrupule, liderii USL au făcut și fac tot posibilul ca acesta să fie validat și președintele să fie demis.

În comunicatul public transmis de către CCR avem: „Curtea Constituțională a solicitat ca, până la data de 31 august 2012, să transmită listele electorale permanente actualizate în baza cărora s-a desfășurat referendumul din 29 iulie 2012”.

Iar, în textul ajuns la prim-ministrul Victor Ponta avem cu totul altceva: „Solicită Guvernului să dispună măsurile necesare pentru actualizarea listelor electorale permanente la data de 29 iulie 2012 și să transmită Curții Constituționale numărul persoanelor înscrise în listele electorale permanente.” (potrivit noilor dezvăluiri din România liberă, din 6 august a.c.).

Miza pentru USL în special este într-adevăr uriașă. Consultând presa (a patra putere din stat), vedem că jurnalistul Mircea Marian are dreptate: „Oamenii aceștia, Voiculescu, Ponta, Antonescu, cei din jurul lor, nu vor accepta să-l lase pe Băsescu sub nicio formă să se întoarcă la Cotroceni! Antena 3 nu se întoarce în opoziție. Le este de neconceput scenariul în care Băsescu redevine președintele României. Sub conducerea fostului turnător Voiculescu, USL duce o luptă pe viață și pe moarte. Toți își joacă viitorul.” (în Evenimentul zilei, 11 iulie 2012, p.15).

Iar Ion Cristoiu scrie în același sens: „Să vedem care va fi decizia Poporului? Nu. Ei se vor da peste cap să fraudeze Referendumul pentru a îndeplini și ultimul punct din Planul Loviturii de stat.” (în Adevărul, din 23 iulie 2012, p.15).

ESTE REPREZENTAT POPORUL ROMÂN DE LIDERII UNIUNII SOCIAL LIBERALE? (despre ipocrizia puterii)

Evenimentele politice din ultimele luni, de când s-a instalat confortabil la Palatul Victoria premierul Victor Ponta, ne arată tot mai clar ruptura produsă între interesul național (al poporului român) și interesele unui grup majoritar de parlamentari.

Poate cel mai elocvent este faptul, că până în prezent, nu s-a pus în aplicare rezultatul Referendumului din 2009, prin care românii au decis reducerea numărului Camerelor Parlamentului la una singură și a parlamentarilor de la 470 la 300. De ce? Pentru că, majoritatea domniilor lor nu au fost și nu sunt de acord cu acest lucru, împotriva voinței exprimate de poporul român. Pentru ca să-și păstreze privilegiile cât mai mulți dintre ei sau toți și să nu avem încă în România o clasă politică cu adevărat responsabilă.

Vedem cu toții, cum în ultimele trei luni, economia românească alunecă mereu pe o pantă descendentă, datorită în primul rând crizei politice declanșate de începerea procedurii de suspendare a președintelui României și apoi altor factori (seceta prelungită care va afecta grav pe agricultorii români, lipsa măsurilor de redresare economică, încurajarea împrumuturilor externe etc.).

Problema majoră care se ridică este dacă noi toți laolaltă, poporul român, suntem într-adevăr reprezentați de acești politicieni care se joacă cu cuvintele, cu viața noastră și iau în derâdere dorințele și aspirațiile electoratului.

Credem că așa cum mulți maghiari din România nu se mai simt reprezentați de conducerea UDMR-ului, tot astfel se întâmplă și cu românii, în privința multor politicieni sau întregii clase politice. Mulți intelectuali contestă deja acest hibrid ciudat care este Uniunea Social Liberală, având ca nucleu un partid de centru-stânga (PSD) și unul de centru-dreapta (PNL), mai ales că scopul care îi unește cel mai mult nu este legat de vreun program politic sau de doctrina lor, ci este subjugarea justiției, iar oficial, demiterea președintelui.

Observăm că fără deținerea controlului asupra DNA-ului, Parchetului General și altor instituții, lovitură de stat ar eșua și nu i-ar ajuta cu nimic pe parlamentarii, consilierii și afaceriștii cu dosare penale. Deviza sau scopul major a fost exprimat pe 26 iunie a.c., de către Dan Voiculescu care a declarat că: „Nu avem puterea, până nu luăm și justiția”.

Afirmațiile de mai sus ne îndreptățesc să avem convingerea că liderii USL ne mint pe toți cu nonșalanță, când spun că își doresc o justiție independentă, un stat de drept și democratic ș.a.m.d. Dovadă stau numeroasele încălcări ale legilor și procedurilor din Parlament, presiunile făcute asupra Curții Constituționale (care a sesizat de două ori Comisia de la Veneția, pentru a i se garanta independența).

În câteva rânduri, o parte din judecători, care nu au fost numiți de USL, au fost amenințați cu revocarea de către Crin Antonescu și fostul ministru al Justiției, Titus Corlățean. Judecătoarea Aspazia Cojocar a fost de două ori amenințată printr-un deținut în condiții suspecte, tocmai înaintea pronunțării Curții asupra suspendării președintelui Traian Băsescu. Iar judecătoarea Iulia Motoc a acuzat după referendum presiuni care s-au făcut asupra domniei sale. Nu mai vorbim de datele contradictorii trimise de chestorul Manoloiu și Autoritatea Electorală Centrală, falsurile făcute în actele pronunțate de CCR (adresa către Guvern și omisiunea unui paragraf important) de un magistrat asistent se pare, toate acestea împiedicând și amânând decizia Curții, creând isteria „actualizării listelor electorale” (folosite deja!).

Vorbim și despre intervenția în dosarul penal al lui Dan Voiculescu, în ciuda avertizărilor președintelui adresate ministrului agriculturii Daniel Constantin (și lider oficial al Partidului Conservator, condus totuși de Voiculescu). Este vorba despre o adresă semnată de directoarea Rela Ștefănescu, prin

care ministerul renunța la prejudiciul material. Și pe care, a retras-o Victor Ponta, considerând că de vină este Traian Băsescu! Tot o astfel de adresă, ne amintim că fusese trimisă și de Constantin Adrian Balaban Grăjdan de la Institutul de Stat în Construcții prin care s-a încercat salvarea de la condamnare a lui Adrian Năstase chiar înaintea ultimului termen al procesului „Trofeul Calității”, prin care se renunța la statutul de parte civilă a instituției și la prejudiciul respectiv.

Având în vedere faptul că există destul de mulți parlamentari, mai ales din USL sau aliați ai acestora, care au dosare penale (precum: Dan Voiculescu, Cătălin Voicu, Relu Fenechiu, Adrian Severin, fostul ministru al Justiției Tudor Chiuariu, Dinu Patriciu și alții) iar unii sunt deja condamnați definitiv și încarcerăți (precum: Adrian Năstase, Sorin Ovidiu Vântu, Ioan Sever Mureșan, Corneliu Iacubov ș.a.), rezultă în mod imperativ că au mare nevoie de controlul asupra justiției, mai mult ca niciodată. Oamenii aceștia sunt acum atât de disperăți, încât au încălcat regulile jocului politic inițiind o lovitură de stat juridică de către noua majoritate parlamentară, sub poleiala legii. Ei nu consideră că au încălcat vreo lege sau prevederile Constituției. În momentul în care președintele ar fi demis, atunci lovitură de stat ar fi încheiată.

Nu întâmplător, premierul Victor Ponta este un plagiator dovedit (de două comisii din lumea academică și de societatea civilă) dar nesancționat. Furtul intelectual este pedepsit de Legea din 1996 a dreptului de autor, dar cine îndrăznește să-i facă plângere penală primului-ministru al României?

Vedem că ipocrizia puterii este nelimitată. În fața oficialilor europeni, liderii USL fac promisiuni peste promisiuni și spun că vor respecta orice decizie a CCR și statul de drept și instituțiile sale, iar în țară faptele lor au dovedit exact contrariul.

Mai mult, chiar a doua zi după întrevăderea lui Victor Ponta cu domnul Barroso, liderii USL (PSD, PNL, PC), au semnat un acord monstruos pentru desființarea unor instituții fundamentale ale Statului și Justiției (Curtea Constituțională, Direcția Națională Anticorupție, Agenția Națională de Integritate, Consiliul Național de Studiere a Arhivelor Securității, Grupul pentru Dialog Social), cu liderul Sindicatului Cadrelor Militare Disponibilizate, Mircea Dogaru (pretins și liderul așa-zisului Consiliu Național al Societății Civile). De ce l-au semnat? Pentru că, sunt datori deja față de această masă de manevră (foarte utilă) pentru organizarea de mitinguri „spontane”, care i-a mai adus servicii până acum. Interesant ni se pare și faptul că, în acest acord (numit de ei, „de principiu”), este prevăzută și demiterea președintelui României mult mai simplu, prin adunarea unui milion de semnături!

Cine a urmărit cu mai multă atenție aparițiile și declarațiile în cadrul emisiunilor de televiziune, a liderilor USL și a purtătorilor lor de cuvânt, a remarcat probabil ipocrizia, tupeul și ignoranța celor mai mulți dintre ei. Confruntarea s-a dat de fapt între minciună și adevăr, între putere (interesată să-și conserve și să-și extindă prerogativele) și opoziție (interesată ca adevărul să iasă la lumină). Aventura politică din ultimele trei luni s-a dovedit una extrem de periculoasă pentru România, mai ales în plan economic.

Marea majoritate a politicienilor români de astăzi, nu respectă din păcate și nici măcar nu au de gând să respecte dorințele electoratului, ale alegătorilor. Pentru că îl disprețuiesc de fapt și știu că mulți români nu sunt interesați de politică, sau nu sunt atât de bine informați. Pentru ei românii sunt „prostimea”, incapabilă să judece singură lucruri atât de complicate. În egoismul și infatuarea lor, ei nu își mai respectă decât propriile interese personale și cele legate de grupul cărora aparțin.

Ne întrebăm cum de au reușit totuși acești 256 de parlamentari să aducă la referendumul de demitere a președintelui 46,26% dintre românii cu drept de vot, adică circa 7,4 milioane. Înțelegem că, pe de o parte, vorbim de fraude mari prin mijloace diversificate, care au împins și constrâns o parte destul de consistentă a electoratului să voteze. Iar pe de altă parte, putem vorbi și despre o manipulare a românilor nemulțumiți de nivelul de trai și de măsurile de austeritate anunțate de Traian Băsescu. Mass-media aservită USL-ului a dezinformat foarte mult și mai grav, a incitat la ură, ani de-a rândul și

Consiliul Național al Audiovizualului nu a luat măsurile convenite. Iar cei care au instigat la ură din umbră plănuiind demiterea președintelui și controlul asupra justiției sunt tocmai politicienii cu dosare penale!

Însă românii nu se vor lăsa păcăliți mult timp, pentru că promisiunile nu ajută efectiv la nimic. Vorbele rămân vorbe. Când vor vedea că nivelul de trai s-a redus simțitor se vor trezi la realitate și îi vor sancționa prin votul lor, la apropiatele alegeri parlamentare din decembrie a.c.

REGALITATEA VA SALVA OARE ROMÂNIA?

Aruncând doar o scurtă privire peste anele istoriei noastre, marcate adeseori de evenimente dramatice pentru poporul român, nu putem trece cu vederea ceea ce s-a întâmplat în ziua de 23 august 1944, când printr-o lovitură de stat atent regizată de către comuniștii instruiți în prealabil de comisarii sovietici și la care a aderat și tânărul rege Mihai, a fost arestat la Palatul Regal mareșalul Ion Antonescu, conducătorul de facto al statului român.

Recompensa acordată Alteței Sale Regale pentru colaborare a fost acordarea unui răgaz de timp, până la 30 decembrie 1947, când regele a fost silit să abdice și să plece în exil cu toți apropiații săi din Casa Regală, dar și cu o avere destul de consistentă menită a-i atenua nemulțumirile firești de altfel.

Credem că regele a fost înlăturat deoarece comuniștii aveau în plan instaurarea unui nou regim (totalitar) și a unei revoluții a proletariatului după modelul bolșevic. Prin urmare, trebuiau să anihileze în viziunea lor toate rămășițele regimului burghezo-moșieresc, mai cu seamă pluripartidismul și monarhia instaurând astfel Republica Populară Română. În plus, Casa Regală a României avea legături dinastice cu Casa de Hohenzollern din Austria și nu se dorea ca țările occidentale să cunoască realitățile dureroase din România, precum: torturarea și exterminarea elitelor din toate domeniile, care nu erau de acord cu noul regim, cu imixtiunea Rusiei în treburile noastre interne, etc.; colectivizarea forțată și multe altele.

Poporul român i-a iertat regelui Mihai rătăcirea din tinerețe. I-au fost înapoiate proprietățile la presiuni externe. Însă credem că s-a pierdut definitiv încrederea noastră în capacitatea monarhiei de a salva România, chiar dacă nu cu mult timp în urmă au fost rupte în mod oficial legăturile dinastice cu Casa de Hohenzollern, una dintre familiile cele mai bogate din Europa.

Ne miră faptul, că se încearcă acum o resuscitare a monarhiei. Spre exemplu, după decernarea titlului de Doctor Honoris Causa regelui Mihai I, de către o universitate din București, la începutul lunii noiembrie a.c., a venit și rândul Principesei Moștenitoare Margareta să-l primească, de data aceasta din partea Universității din Pitești, deși nu a fost prezentă la festivitate, „pentru contribuții esențiale la dezvoltarea culturii și societății românești”. Sau, poate mai degrabă pentru activitatea din cadrul Organizației Națiunilor Unite și Organizației Mondiale a Agriculturii... Nu este insignifiant faptul că Principesa Margareta este licențiată în Științe Politice, Sociologie și Drept Internațional la Universitatea din Edinburgh din Scoția.

Aceste fapte nu ni se par deloc întâmplătoare, ținând cont mai ales de contextul actual al viitoarelor alegeri parlamentare și prognozatei revizuirii a Constituției. Credem că se intenționează cu adevărat modificarea Constituției în viitorul apropiat și eventual organizarea unui referendum privind monarhia constituțională. Avantajul pentru Uniunea Social Liberală în special, ar fi reducerea atribuțiilor regelui (un rol onorific mai mult, decorativ) și o imagine puțin îmbunătățită pentru România (un oarecare și discutabil prestigiu).

Nu în ultimul rând, noi nu mai credem în neutralitatea și imparțialitatea Casei Regale. Ne amintim desigur de regimul de teroare al lui Carol al II-lea, care și-a instaurat în 1938 dictatura personală, dizolvând partidele și făcând represalii cumplite asupra celor din Mișcarea Legionară, al cărei partid era Garda de Fier, și care fusese pe punctul de a câștiga alegerile! Mai mult, la ordinul expres al masoneriei, a decapitat cu multă cruzime elitele Mișcării Legionare, în frunte cu Corneliu Zelea Codreanu, cel care îndrăznise în Parlament să ceară scoaterea în afara legii a francmasoneriei! În același timp, Biserica Ortodoxă Română condamnase această organizație ocultă.

După părerea noastră, monarhia nu mai are nicio șansă în România. În schimb, credem că nu este neavenită introducerea unei noi forme de guvernare, a unui regim prezidențial asemănător celui din SUA și din alte state, în care președintele are puteri sporite, reprezentând și puterea executivă. Ori, în

România din păcate, în momentul de față există de fapt doi poli de putere. Nesincronizarea dintre președinte și premier, proveniți din partide diferite, este unul dintre blocajele care împiedică reformele și o sursă de instabilitate politică.

Pe bună dreptate se întreabă d-l Mihai Golescu: „... se vrea să se dea de la Pitești semnalul că monarhia constituțională ar fi cea mai bună soluție? Iar semnalul acesta continuă să fie dat din sfera spirituală, a elitelor culturale, de vreme ce tot o universitate din Capitală acorda același titlu M. S. Regele Mihai?” Același autor remarcă într-un articol că eventual „se resimte din nou nevoia unei reconcilieri naționale în evoluția postdecembristă a României”, după gravele derapaje din toate domeniile de activitate de după 1989.

Interesant este faptul că tocmai județul Argeș, unde s-a dorit introducerea actelor biometrice în premieră, unde corupția a fost mereu un adevărat flagel (vezi nenumăratele anchete ale D.N.A. și altele) și este locul unde sunt înmormântați fondatorii regalității românești, aici a existat un Armand Călinescu încă la loc de cinste, vinovat de torturarea și uciderea a mii de legionari din toată țara. Tot aici a existat reeducarea elitelor studentești într-o închisoare construită pe proprietatea acestuia...

EXISTĂ O LEGĂTURĂ ÎNTRE TITLUL DE DOCTOR HONORIS CAUSA, ECUMENISM, CASA REGALĂ DIN ROMÂNIA ȘI OCULTA MONDIALĂ

Pornind de la faptul că, înalta distincție de Doctor Honoris Causa a fost acordată până acum de Universitatea din Pitești doar în cazul fostului Patriarh Teoctist și ÎPS Calinic al Argeșului și Muscelului, ne întrebăm firește dacă a meritat să fie înmănată recent, la începutul lunii noiembrie a.c., părintelui catolic Roberto Giraldo și Principesei Moștenitoare Margareta. Și ce anume i-a determinat pe Nicolae Brânzea (președintele Senatului acestei instituții) și pe rectorul Ionel Didea să se pronunțe atât de elogios la adresa distinselor persoane menționate acordându-le acest titlu de onoare?

Desigur anumite rațiuni există. Vedem că, la primul eveniment, a fost decorat preotul catolic și profesor universitar Roberto Giraldo (director al Institutului de Studii Ecumenice San Bernardino din Veneția), care între anii 2008-2011 a ținut cursuri studenților și masteranzilor teologi piteșteni și a fost inițiatorul dialogului teologic, concretizat prin întâlnirile și manifestările științifice de la Vila Florica din Ștefănești și Curtea de Argeș (potrivit cotidianului Argeșul, 2 noiembrie a.c., p.2, în care apare articolul semnat de M. Neagoe).

Cu această ocazie, domnul Nicolae Brânzea, pomenit mai sus, declara: „Prezența părintelui profesor în acest parteneriat ecumenic are drept scop împlinirea poruncii Mântuitorului întregii lumi de a iubi pe aproapele. Părintele profesor Roberto Giraldo este întruchiparea celor mai prețioase virtuți pe care le cultivă morala creștină și bisericile surori, Ortodoxă și Romano-Catolică.” (sublinierea ne aparține – n.a.)

Din declarația de mai sus, transpare în mod evident ecumenismul, această doctrină perfidă și foarte ambițioasă, care aspiră la unificarea tuturor religiilor într-una singură, potrivit directivelor statului global promovat de către francmasoneria mondială. Despre ecumenism, „produsul masoneriei”, cum îl denumea părintele profesor și marele nostru teolog român și ortodox, Dumitru Stăniloae, se pot spune multe. Subliniem aici, doar faptul că Biserica Ortodoxă (veche de peste 2000 de ani) și Biserica Romano-Catolică (apărută după anul 1054, care a adus multe inovații învățăturilor de credință și rânduielilor bisericesti) nu sunt nicidecum surori. Noi spunem mereu în Crezul ortodox: credem numai „Întru una Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică”, cu alte cuvinte în Biserica lui Hristos, păstrătoarea de-a pururi a dreptei credințe.

Oare nu este interesantă și participarea unor invitați, precum Aurel Pavel (decanul Facultății de Teologie din Sibiu, despre care știm că a promovat în ultimii ani ecumenismul în România), ÎPS Calinic din păcate (despre care aflăm din presa locală, ziarul Jurnal de Argeș din 10-16 octombrie 2012, că a colaborat cu Securitatea sub numele de cod Zamfir, turnându-i îndeosebi pe trei mari duhovnici: Arsenie Papacioc, Adrian Făgețeanu și Benedict Ghiuș, din gruparea Rugul Aprins, de la mănăstirea Antim din București), Dorinel Frunză (desigur director în cadrul Secretariatului de Stat pentru Culte) și Cristian Soare (prefectul de Argeș)?

Într-un alt articol, din Argeșul (3-4 noiembrie a.c., p.12), intitulat sugestiv „Dar de suflet și de iubire pentru Casa Regală”, același autor M. Neagoe vede în acordarea prestigiosului titlu academic Principesei Margareta (de altfel, lipsind de la acest eveniment și reprezentată de Principele Radu) un „gest de normalitate și respect”, pentru Casa Regală.

Spicuim doar din declarația aceluiași Nicolae Brânzea, președintele Senatului Universității piteștene: „Casa Regală este un simbol al apartenenței statului român la valorile Europei. Majestatea sa Regele Mihai I rămâne o emblemă a rezistenței și valorilor libertății...”, precum și din cea a rectorului Ionel Didea: „Marile familii ale Goleștilor, Brătienilor, oameni politici precum Ion Mihalache, Armand

Călinescu rămân repere ale legăturilor de sânge între ceea ce a însemnat Casa Regală și valorile societății românești”.

Mai putem aminti că titlul a fost justificat „*pentru contribuții esențiale la dezvoltarea culturii și societății românești*” și că auditoriul a aplaudat îndelung după discursul Principelui Radu.

Dar, ca să repunem adevărul în drepturile lui, vom spune că Armand Călinescu (căruia un colegiu tehnic și o importantă stradă centrală din Pitești îi poartă încă numele!), a fost coautor și executant al ordinului de asasinare a întregii conduceri a Mișcării Legionare (unică în istoria României, prin doctrina creștină și naționalistă, pusă în slujba poporului român și cunoscută prin anticomunismul acesteia), în frunte cu deputatul Corneliu Zelea Codreanu (cel care a avut curajul de a cere în Parlament scoaterea în afara legii a francmasoneriei). În pădurea Tâncăbești, sub pretextul evadării de sub escortă (deși fiecare deținut era flancat de un jandarm), au fost sugrumați cu funii, potrivit unui adevărat ritual masonic. Trupurile le-au fost arse cu vitriol și acoperite cu un strat gros de ciment.

Vom spune asemenea, că pe domeniul lui Armand Călinescu s-a construit închisoarea de tristă faimă de la Pitești.

SCRISOARE DESCHISĂ ADRESATĂ ÎN PRIMUL RÂND POLITICIENILOR ROMÂNI ȘI CONSILIERILOR LEGISLATIVI

În simpla calitate de creștin practicant, care și-a propus și caută a trăi în duhul Adevărului și Ortodoxiei, mărturisesc că m-am rugat și mă voi ruga neîncetat pentru toți conducătorii României. Eu cred că Dumnezeu a avut rațiunile Sale când i-a așezat în fruntea țării și mai ales în funcții importante. Nu este, prin urmare, creștinește, a-i judeca noi și a-i condamna pe toți cei care, din aceste poziții înalte au făcut compromisuri grave sau nu și-au făcut deloc datoria. Noi știm desigur că, la fel ca și alții, nici politicienii nu pot fi perfecți, ci doar perfectibili. Datoria mea rămâne doar să caut să-i sensibilizez mai mult, să le trezesc conștiința până la capăt sau acel simț al responsabilității imense pe care o au, atât față de Dumnezeu, cât și față de națiunea română.

Acestor distinși politicieni și consilieri legislativi, dar și funcționarilor statului din diverse domenii, le voi pune pentru început insistent o întrebare: „Ce se întâmplă în România, domnilor?” Îi mai pasă cuiva de tot ce ceea ce se întâmplă astăzi în România? Nu e cazul să reamintesc toate realitățile cutremurătoare și profund revoltătoare... Dar, pot adăuga altele sau într-o altă manieră:

- **menținerea în cadrul instituțiilor de stat, chiar la nivele înalte, a unor persoane, care în mod vădit au adus o contribuție activă la menținerea la putere a comunismului (la Ministerul Educației și Cercetării, la Curtea Constituțională, la Consiliul Superior al Magistraturii, la Parchete, la Ministerul de Interne, la Ministerul Apărării Naționale etc.etc.);**

- **lipsa voinței politice de a se realiza o strânsă legătură între România și Republica Moldova, în sensul reunificării acestora;**

- **nesoluționarea cazului notoriu privind restituirea celor două tezaure românești confiscate abuziv de către fosta Uniune Sovietică și aflate încă, se pare, la Moscova;**

- **nesoluționarea marelui dosar privind evenimentele din decembrie 1989 (să se spună, în mod oficial, dacă a fost lovitură de stat sau revoluție) și identificarea atât a „teroriștilor”, cât și a celor implicați direct și decisiv în acestea;**

- **nesoluționarea dosarelor privind mineriadele din România;**

- **nedezlegarea „enigmei” privind conturile din străinătate ale lui Ceaușescu și/sau ale Securității, de care presa mai ales a legat, pe bună dreptate mereu, numele actualului președinte al Partidului Conservator, dl. Dan Voiculescu (personaj politic având o funcție importantă de conducere la firma Securității „Dunărea” și devenit astăzi, dacă nu mă înșel, cel mai bogat om politic din România; iar arhiva acestei firme nefiind, în totalitate, desecretizată nici până în prezent!);**

- **nerecuperarea sumelor, însumând multe miliarde de lei și valută forte, împrumutate de mulți politicieni și funcționari ai statului, de la fosta Bancorex și alte bănci (devalizate și apoi introduse ”firesc” în procedura falimentului!);**

- **ascunderea adevărului privind persoanele care au făcut „poliție politică”, care au adus leziuni grave și prejudicii importante altor cetățeni români, prin colaborarea lor strânsă cu organele Securității;**

- **dezinteresul real sau lipsa voinței politice de a se reduce în mare parte fenomenul generalizat al corupției (mita sau șpaga atingând în România ultimelor decenii proporții halucinante; de pildă mita pentru angajare este în prezent, conform investigației ziarului „Cotidianul”, cuprinsă între suma de aproximativ 3 000 de euro și 70 000, plățibili și în rate!; este vorba despre angajarea în profesii liberale: medici, avocați, notari, preoți, profesori etc);**

- **cazul concret, dintre atâtea altele de același gen, al patronului unor firme din Gorj, dl.**

Clement Mocanu, intrat în vizorul emisiunii „Reflector” de la TVR 1, care sub acoperirea baronului local din PSD, Nicolae Mischie, a derulat multe afaceri ilegale și a câștigat licitații prin concurență neloială (la unele, participând doar cele trei firme, toate ale sale), obținând profituri enorme și având tupeul să-l urmărească prin dispozitive moderne de interceptare și supraveghere (aduse direct din America, fiind și cetățean american, după propria-i declarație) chiar pe directorul finanțelor publice, care a cumpărat o asemenea locuință „aranjată” astfel!;

- numirea surprinzătoare pentru mulți la șefia Serviciului Român de Informații a unei persoane din opoziție (din PSD!), a d-lui George Cristian Maior, prin coalizarea în Parlament a Partidului Democrat cu Partidul Conservator (!), UDMR și PSD (la propunerea președintelui Traian Băsescu, care fără a se consulta cu PNL, a admis ”ușor” CV-ul lui Mircea Geoană!; ceea ce mă determină să cred că e vorba tot de jocuri politice, într-un moment delicat pentru PSD, când lideri importanți ai acestuia, printre care Ion Iliescu și Adrian Năstase sunt anchetați în dosare grele; și nici implicarea masoneriei nu este exclusă, pentru a se ajunge la exonerarea lor, ca și până acum de altfel, de orice răspundere penală);

- extinderea îngrijorătoare a influenței masoneriei mondiale și intereselor sale majore în România, speculând momentul aderării noastre la structurile Uniunii Europene;

- ascunderea vreme îndelungată a costurilor integrării față de opinia publică din România;

- împiedicarea derulării procesului comunismului din România ș.a.m.d.

Ca să folosesc una din expresiile preferate ale d-lui Robert Turcescu, voi spune că tot ceea ce am punctat mai sus reprezintă doar câteva „bile negre” pe care le acordă aici autorul, unei mari părți din clasa politică de la noi. Desigur, ele pot și sunt în realitate cu mult mai multe.

Din punctul meu de vedere, este extrem de important ca societatea românească să se desprindă hotărâtor și irevocabil de comunism și să respire aerul normalității. Noi trebuie să dezvoltăm în România un sistem liberal moderat (echilibrat) și o democrație reală (nu doar pe hârtie, în procente ale creșterii economice pe ansamblu sau în retorica politică). Avem nevoie de un sistem transparent pentru toți cetățenii români. Eu nu cred în acest cult actual al parvenitismului și populismului, care a înlocuit perimatul cult al personalității. Avem nevoie, în schimb, de un cult permanent al adevărului până la capăt și potrivit acestuia, suntem datori să definitivăm odată procesul comunismului, cel care poate să ne înapoieze demnitatea națională confiscată și să se constituie într-un prim pas important pe drumul „refacerii fibrei morale a poporului român”, aspect subliniat magistral de d-na Doina Cornea. După mine, acest proces, atât de mult timp obstrucționat și amânat în mod cu totul premeditat de către politicienii de până acum, este marele imperativ al momentului de față, consecutiv recunoașterii și apropierii noastre față de Dumnezeu. Fără acest proces, România și noile generații nu vor putea aspira la un viitor într-adevăr mai bun și vom purta în continuare povara grea și plină de păcate a comunismului. Este, dacă vreți, o spovedanie necesară, fără de care nu putem intra ca națiune în împărăția lui Dumnezeu.

Am reprodus în întregime articolul de mai sus, deși el aparține unui fost purtător de cuvânt al SRI. Am considerat că îi împărtășesc această analiză, care ”pune în valoare” sau conturează vinovăția și ”personalitatea” lui Ion Iliescu. Fostul președinte continuă și astăzi să fie susținut de unii, fie din ignoranță, fie din subiectivism (și atașament ideologic), ba chiar observăm că a ajuns în centrul unei recente campanii de îmbunătățire a imaginii sale publice (vezi mai ales, recenta emisiune - Duminica în familie - de pe Antena 1, unde Mihaela Rădulescu l-a invitat în mod special, ca surpriză pentru sărbătoritul Tudor Gheorghe, și mărturisirea lui Dan Voiculescu la emisiunea lui Robert Turcescu, precum că „nu s-a ocupat îndeajuns de imaginea lui” și de aceea oamenii îl privesc cu suspiciune, că ar fi preluat conturile lui Ceaușescu ș.a.m.d.) Nu trebuie să uităm nici faptul că Antena 1 i-a aparținut lui

Dan Voiculescu, dacă nu-i aparține sau îi este fidelă și astăzi, unui om politic și "fost" afacerist foarte controversat în România.

De ce credeți că dl. Traian Băsescu și alții numeau guvernarea cu Partidul Conservator drept „soluția imorală”? Oare, nu pentru că Dan Voiculescu și mulți din cei aflați în acest partid minuscul împărtășeau în general setea de putere, oportunismul politic și alte "valori" ale "modelului" Iliescu? Cine se va opri într-adevăr asupra tuturor asemănarilor dintre aceștia, va avea destule surprize după părerea mea. În plus eu nu cred că cei 20 și ceva de mii de dolari, pe care îi avea Voiculescu în conturi în 1989 (după propria-i declarație) îi justifică incredibila avere a sa de astăzi iar colaborarea cu Securitatea ar fi fost doar una de circumstanță.

SCRISOARE DESCHISĂ CĂTRE DOMNUL PREȘEDINTE TRAIAN BĂSESCU

În actuala conjunctură în care se află România, mai degrabă nefavorabilă, vă rog în calitatea mea de tânăr „scriitor” și analist politic (poate amator) dar mai ales în calitatea de român, să vă aplecați asupra următoarelor rânduri, care pot fi de o importanță aparte. Dumneavoastră știți mai bine decât mine faptul că suntem într-un moment de răscruce al istoriei noastre și nu mă refer numai la integrarea noastră în Uniunea Europeană. V-am admirat sincer și am considerat ca și domnul Octavian Paler, că sunteți persoana care poate să schimbe situația în bine și „să țină în șah PSD-ul”. Milioane de români s-au bucurat când ați câștigat alegerile, când v-au acordat încrederea și votul lor. Poate că voi încerca să vorbesc în numele lor, adică „să țin loc de poporul român” pentru câteva clipe. Îmi asum această mare responsabilitate, dacă pot să mă exprim astfel.

Mai întâi, îmi exprim îndoiala în privința primirii de către dumneavoastră a primului meu volum, în care v-am făcut unele comentarii favorabile, dar nepărtinitoare (eu nefiind nici atunci și nici acum înregimentat politic), pe care vi l-am trimis prin cumnata dumneavoastră (bibliotecară la un liceu din Suceava, în orașul meu natal). Dacă nu l-ați primit, eu vă asigur că îl voi pune pe internet, ceea ce n-am făcut încă și vă redau textual doar ceea ce am scris în el, la început, în loc de autograf:

„Domnului președinte în exercițiu - Traian Băsescu -,

Am plăcuta onoare să vă supun atenției, pentru câteva clipe, o carte de suflet (și nu numai), pentru biblioteca d-voastră personală.

În primul rând, vă rog în mod respectuos să nu uitați niciodată greutățile noastre, a acelor români care au grija zilei de mâine (pentru ei și familiile lor). Mulți și-au pus speranțe, mai ales în D-voastră, și în numele unora dintre ei, fac un apel să nu-i dezamăgiți și să nu împărtășiți soarta d-lui Constantinescu. România ar avea foarte mult de pierdut.

Având în vedere că Justiția română, ca să iau doar un exemplu, n-a fost reformată IMEDIAT DUPĂ 1989 (cum se impunea), antrenând în degringoladă și în lanț grave crize de sistem, pot să vă aduc la cunoștință un simplu caz de injustiție flagrantă: neacordarea moștenirii legale celor în drept să o primească, prin favorizare în fața instanței de judecată și tergiversarea la nesfârșit a proceselor pe rol, pentru că... partea pârâtă a fost lucrător în Securitate (astăzi decedat).

Nu sunt un avocat al țărănimii române (deși am absolvit Dreptul), dar sunt întristat să constat atâtea doleanțe legate de pământul care le-a aparținut de drept. De ce trebuie, ca atât de mulți români să-și caute dreptatea în afara țării, tocmai la Curtea de la Strassbourg? Justiția română nu e capabilă să facă dreptate? Eu însumi am avut de suferit, de pe urma unui om de afaceri și a unui jurist cu care am lucrat ca debutant în domeniul juridic (fost securist și comunist!). Cartea de față are ca punct de plecare poate tocmai această injustiție (nedreptate), care mi s-a făcut, pentru exces de zel.

Nici până astăzi, n-au fost rezolvate cazurile de retrocedare a terenurilor, proprietarilor de drept, sau măcar a contravalorii acestora. E normal să îmbogățim avocații cu aceste procese legate de pământ (și probabil a unor magistrați)? Onoarea Justiției este pătată. N-ar fi bine oare ca magistrații să-și desfășoare activitatea în alte județe decât cele natale sau cele clientelare, tocmai pentru a împiedica în mare măsură corupția din sistem?

Fără a poza într-un apel patetic, problemele României sunt foarte grave (puțini știu aceasta!) iar milioane de români se zbat efectiv să supraviețuiască. Acestea se datorează păcatelor noastre dar și politicii iresponsabile a unor mari puteri, în domeniul economic.

Primiți, vă rog, expresia sentimentelor mele de respect, și aleasă prețuire.

19 august 2005”

Mărturisesc că mi-aș fi putut alege cuvintele cu mai multă grijă în acel „autograf”, dar m-am

gândit atunci să fiu spontan ca D-voastră. Totuși, nu cred că am spus neadevăruri.

Mă tem că între timp, lucrurile n-au mai mers în direcția cea bună. Deja, v-am pomenit despre ceea ce crede dl. Cristian Tudor Popescu, la care apreciez sinceritatea și rectitudinea morală, deși nu este, după propria-i mărturisire, un creștin și nu crede în Înviere. Poate că, cine știe, după ce va citi atent această antologie, își va schimba atitudinea și relația sa personală cu Dumnezeu.

Ceea ce cred eu însă, este faptul că s-ar putea să fiți în centrul unei manipulări abile și al unor interese uriașe, toate acestea venind din partea masoneriei. Altfel, nu-mi pot explica unele lucruri de o gravitate enormă, dar care sunt minimalizate sau nu sunt conștientizate. Nu v-aș fi scris această scrisoare deschisă, pe care s-o cunoască și alții, dacă nu s-ar fi petrecut în ultimele zile niște evenimente neașteptate, deși eu în ultima vreme aproape nu mă mai mir de nimic. Am certitudinea că masoneria lucrează intens pentru a domina în totalitate România și de aceea au fost și sunt mereu înlăturați cei care i s-au opus ori s-au dedicat interesului național real. Mă refer la situațiile de mai jos:

- Desemnarea recentă a șefilor SRI din partea președinției, a unui „civil”, din rândul opoziției (din PSD!), ceea ce potrivit unor analiști ar însemna „acoperirea” greșelilor din trecut a tuturor liderilor și membrilor PSD care au intrat în conflict cu legea și urmau a suporta consecințele (și nu sunt chiar atât de puțini aceștia);

- Organizarea acestui Congres al Francofoniei, în aceste zile, dar și a recentului Congres de istorie a religiilor (unde D-voastră ați propus chiar înființarea unei asemenea catedre și la noi, deși știm că Mircea Eliade, în a doua parte a vieții lui, a avut obsesia studiului privind yoga și a murit ca necreștin...);

- Decorarea lui Andrei Oișteanu cu o înaltă distincție a statului român pentru „meritele” sale ca președinte al Asociației Române de Istoria Religiilor (a unui om care respinge valorile tradiționale românești și le afirmă în schimb pe cele evreiești; citați vă rog, cu atenție, cartea sa - „Imaginea evreului în cultura română” ș.a.);

- Tergiversarea la nesfârșit a condamnării oficiale, din partea statului român, a președinției, a comunismului, și a unui proces al acestuia (măcar a unuia moral, dacă nu juridic!);

- Numirea lui Vladimir Tismăneanu în fruntea comisiei care să investigheze crimele comunismului (a unui teoretician, care în anii '70 aducea omagii lui Ceaușescu!) etc.

Eu cred că, până la urmă, chiar acest Congres al Francofoniei ar putea avea o anumită legătură cu masoneria și presupun că au venit mulți masoni pentru câteva scopuri foarte importante. Nu întâmplător, Adrian Năstase (care are probleme cu justiția și are încă o poziție importantă în PSD) s-a întâlnit cu Tăriceanu „la o cafea” și i-a propus pentru anumite recepții sau întâlniri vila „Nicolae Titulescu” (el care l-a inclus de altfel pe acest politician adulat de Carol al II-lea și de către comuniști, în rândul celor „100 de personalități din toate timpurile care au influențat evoluția omenirii”, carte scrisă de Michael H. Hart). Ori, cred că știți cine a fost Nicolae Titulescu, cel care la ordinul lui Carol al II-lea, mai precis al masoneriei și al amantei sale evreice (pe numele ei românesc, Elena Lupescu), a strâns relațiile cu sovieticii, relații pe care le-a cultivat ulterior și fiul său, regele Mihai I, care s-a aliat cu ei împotriva lui Antonescu și l-a trădat.

Masoneria comunistă este poate de acord, să cedeze acum puterea sa celei de rit scoțian, care ne-a sprijinit și dorește atât de mult (în mod suspect, nu?) integrarea noastră rapidă (până nu ne răzgândim!) în Uniunea Europeană. Dar, contra unui serviciu bineînțeles. Și un asemenea serviciu este tocmai numirea unei persoane din PSD în fruntea SRI, care să blocheze reforma reală în această instituție atât de importantă și în altele! Așa cum, cei șase judecători pesediști din cei nouă de la Curtea Constituțională au blocat nu o dată reforma în Justiție alături de Consiliul Superior al Magistraturii! Masonii au venit la București tocmai pentru a clarifica acest lucru, pentru a ajunge la o înțelegere amiabilă și a o impune președintelui și guvernului României. Dar ei au venit și ca să se asigure că

această numire nu va întâmpina rezistență din partea clasei politice sau a poporului român. De aceea, s-a suprapus în modul cel mai suspect cu zilele Francofoniei, a celui mai mare congres organizat la noi până acum și cunoaștem poate cu toții, ce măsuri drastice de securitate s-au luat în București, ca și când ar fi fost într-o stare de asediu!

Acestea sunt opinii personale și tare mult mi-aș fi dorit să nu fie atât de reale și atât de grave. Dar, cel mai mult aș dori să vă știu pe Dumneavoastră departe de jocurile de culise ale acestei monstruoase coaliții, care este Francmasoneria. Francofonia poate fi de fapt, o reuniune a Francmasoneriei de sorginte comunistă (nu întâmplător au venit atâția socialiști, în frunte cu Jacque Chirac, președintele Franței). Nu este prea semnificativ, dar până și denumirea acestora se aseamănă, începând cu acest cuvânt „franc”, care are conotațiile sale.

Îmi exprim totuși speranța că România nu va fi îngenuncheată din nou de către Masonerie (ca în timpul comunismului introdus de masoneria roșie, de Marele Orient al Franței) și că, în spiritul jertfei marilor noștri înaintași, ne vom apăra cu toată ființa independența și valorile noastre tradiționale, adică până la capăt. România nu a fost proprietatea cuiva decât în mod vremelnic și nu va deveni sclava și prada nimănui de acum încolo! Așa să ne ajute Dumnezeu!

Cu respect,
unul dintre acei români incoruptibili,
purtând amprenta arheului național Eminescu...

DOUĂ PERICOLE DE O GRAVITATE EXCEPȚIONALĂ PENTRU ROMÂNIA: AVORTURILE ȘI MICROCIPIRILE!

Deși s-au scris multe articole și am avut conferințe și campanii împotriva avortului pentru sensibilizarea publicului larg, credem că situația nu s-a îmbunătățit ci dimpotrivă. România încă mai este pe unul dintre primele locuri în Europa în ceea ce privește numărul de avorturi raportat la numărul de cetățeni. Statisticile arată că, după 1989 s-au înregistrat aproximativ 1 milion de avorturi chirurgicale pe an! Asta înseamnă că până în prezent avem circa 20 de milioane de copii nenăscuți uciși în abatoarele ginecologice! Dacă adăugăm și avorturile hormonale, prin folosirea metodelor anticoncepționale, numărul este desigur cu mult mai mare.

Problema avorturilor credem că ține în mare măsură de informare (mass-media a minimalizat totuși acest subiect), dar și de neimplicarea statului în stoparea și combaterea acestui flagel. După cum bine știm, prima lege votată în România a fost tocmai liberalizarea avorturilor! Atâta vreme, cât există cabinete de planificare familială, campanii pentru promovarea anticoncepționalelor de tot felul iar facultățile de medicină pregătesc cadre medicale care să efectueze chiuretaje, nu credem că putem vorbi de o îmbunătățire a situației existente.

Avorturile nu sunt nici măcar o problemă doar de natură religioasă (Biserica Ortodoxă considerând pe bună dreptate avortul drept o crimă). Copiii nenăscuți, ca orice ființe umane au tot dreptul la viață din momentul concepției! Acești copii nu sunt „produse de concepție” sau „ghemotoace de celule”, după cum afirmă iresponsabil unii partizani ai avorturilor.

Avorturile sunt un atentat grav nu numai la adresa vieții (copiii fiind un dar al vieții și fructul iubirii, cei care dau sens iubirii), ci și un atentat grav la sănătatea omului. Se vorbește atât de puțin despre leziunile și suferința femeilor care avortează, despre sindromul postoperatoriu, despre sterilitatea dobândită de unele femei, despre ultimele cercetări care demonstrează legătura directă dintre utilizarea pilulelor anticoncepționale și depresie. Oare câte femei nu au avut după avort coșmaruri toată viața lor?

Avorturile constituie și o problemă socială serioasă. Multe cupluri ajung să se despartă datorită lipsei consimțământului reciproc. Apoi, se poate vorbi și despre sporul negativ demografic, cunoscând faptul că la ora actuală, în România, se nasc tot mai puțini copii și mor tot mai mulți oameni în vârstă.

Pe plan internațional există convenții și tratate care privesc drepturile omului și chiar dreptul copilului dar nu există legi internaționale care să interzică avorturile și să ocrotească dreptul copilului nenăscut la viață.

Prin urmare aș vrea să pun câteva întrebări. De ce nu este ocrotit acest drept la viață al copilului dinainte de naștere? Cum vă explicați astăzi exacerbara sexualității, prin apariția disciplinei sexologiei, a planning-ului familial, a programelor de educație sexuală (încă de la nivelul grădiniței!)?! Cum vă explicați mentalitatea modernă a concubinajului, de experimentare a sexului înainte de căsătorie, a „căsătoriei de probă”? Cum se face că există organizații care militează astăzi pentru promovarea în masă a anticoncepționalelor, ca pe ceva foarte firesc? Nu realizează ele oare că acestea sunt abortive? Sau ce sunt campaniile de „informare” a femeilor, îndeosebi din lumea rurală, pentru folosirea lor și a prezervativelor? Ori, utilizarea prezervativului este o metodă contragestivă, refuzul de a colabora cu Dumnezeu și este o formă de onanie (masturbare, malahie).

E timpul să ne trezim la realitate. Să ne trezim conștiința în cazul în care ea este amortită sau anesteziată de-a binelea. Și ce este conștiința altceva decât glasul lui Dumnezeu sădit în om, care ne mustră părintește atunci când greșim sau săvârșim păcatul? Regretatul părinte Ilie Cleopa, viețuitor în mănăstirea Sihăstria, ne spunea: „Toate păcatele sunt păcate, dar pruncuciderea (adică avortul) este mai mare decât toate. O femeie care a făcut un singur avort, este oprită de la Sfânta împărtășanie 20 de ani. Este ucidere de om.”

Iar într-un volum editat în 2009 de Fundația Sfinții Mariri Brâncoveni intitulat „Cu ce preț” (după păr. Arhim. Arsenie Papacioc „Cea mai completă scriere despre avort și contracepție”) se spune: „Femeia însărcinată este ființa cea mai nobilă din câte există. Femeia care moare născând viață, este socotită martiră. Cea care moare în timpul avortului, pierde două vieți deodată. Copilului avortat nu i se ia numai dreptul la viață, ci și dreptul la Botez și la lumina lui Dumnezeu. Îi ucidem nu numai trupul, ci și sufletul, crima fiind îndoită. De aceea, un copil, dacă nu este dorit, trebuie ajutat să se nască și apoi dăruit spre înfiere, sau spre altă formă de a trăi și a primi Sfântul Botez. Astfel se evită încărcarea conștiinței cu un așa de mare păcat. (...) Potrivit moralei creștine, avortul este un păcat strigător la cer, una dintre cele mai grele și apăsătoare năpaste. «Acest păcat întruchipează trei mari păcate laolaltă: NECREDINȚA, DESFRÂNAREA și UCIDEREA». (Pr. Prof. Ilie Moldovan)”

Astăzi, canoanele părinților duhovnici sunt desigur mai blânde, poate și datorită ispitelor mai mari din vremurile noastre, dar căința pentru păcatul săvârșit trebuie să fie adevărată și fapta să fie răscumpărată prin multe fapte bune.

Nu trebuie să neglijăm nici aspectul că ambii parteneri (femeia și bărbatul) sunt la fel de responsabili pentru complicitatea la crima avortului. Totuși, femeia este cea care se poate opune până în ultimul moment.

Este strigător la cer că în Marea Britanie și în alte țări, multe mii de embrioni umani au fost și sunt utilizați în laboratoarele de experimentare! Cum să nu te indignezi când afli că, „embrioni” umani, aflați în surplus, au fost utilizați chiar și pentru obținerea de produse cosmetice! Închipuiți-vă și dumneavoastră până unde au mers lucrurile!

Cât privește microcipurile, acestea nu spunem că sunt rele în sine, cu excepția faptului când scopul lor este unul rău. Dacă ele sunt aplicate omului, apare însă o problemă care ne privește pe toți. Pentru că aici este vorba despre controlul total asupra omului și de suveranitatea statului. Nu putem rămâne indiferenți față de lichidarea libertății individuale (de exprimare, de conștiință ș.a.) și independenței statului. Sunt până la urmă valori centrale ale democrației.

Din moment ce democrația este tot mai aproape de un faliment total pentru că se dorește astăzi acest lucru, putem deja întrezări noua formă de guvernare: dictatura sau imperialismul la scară planetară. Un alt totalitarism, o nouă formă de sclavie, de tip modern, tehnicizată, globală și fără precedent. Iar primul pas spre această dictatură universală este controlul omului de pretutindeni prin microcipuri și crearea unei baze de date cât mai complete despre fiecare (inclusiv situația materială, convingeri etc.). În fața unei asemenea rețele globale, omul este practic forțat să se supună pentru a supraviețui și nu se mai poate împotrivi.

Ca și în cazul comunismului, acest globalism/imperialism își propune implicit zdrobirea creștinismului autentic, adică ortodoxiei. Nu în același tip brutal ca înainte, ci într-un mod discret, tipic de altfel pentru activitățile subversive ale oculte mondiale (masoneriei), care dintotdeauna (de la cavalerii templieri, care au ajuns să fure, să jefuiască, să scuipe pe cruce și să practice homosexualitatea etc. și până la masonii contemporani infiltrați peste tot) au urât de moarte creștinismul slujind satanismul dimpreună cu urmașii celor care l-au răstignit pe Mântuitorul nostru al tuturor, Iisus Hristos.

Ori, microcipurile constituie într-adevăr instrumentul ideal și discret pentru a instaura dominația lui Antihrist, care este iminentă și pregătită în toată lumea. Nu mai vorbim de faptul că pecetea lui sau numărul fiarei 666 este prezentă atât în codul de bare de pe produsele din hipermarket-uri, cât și în aceste microcipuri. Tot acestea sunt deja folosite pentru crearea roboților humanoizi (aflați într-un stadiu avansat al cercetării), viitorii soldați și asasini cibernetici. În circa 6 ani, am fost informați că armata americană va fi înzestrată cu asemenea roboți având doar jumătate din efectiv format din oameni. Poate părea desigur incredibil dar uitați-vă și la progresul uimitor pe care îl înregistrează an de an domeniile informaticii, electronicii și robotizării. Și trebuie spus că, oricum cercetările neoficiale sunt cu circa 15

ani înainte față de cele pe care ajungem să le cunoaștem noi prin mass-media.

Ca români, credem că trebuie să urmăm pilda domnitorului Ștefan cel Mare și Sfânt, care se răsucește în mormânt văzând apatia generală a creștinilor de astăzi. Dacă domnia sa cu ajutorul lui Dumnezeu și-a biruit vrăjmașii, învingându-l în două rânduri până și pe Mahomed al II-lea, cuceritorul Constantinopolului (capitala imperiului roman de răsărit sau bizantin), luptând exemplar cu păgânii și având de partea sa toată țara, de ce nu am putea și noi să ne apărăm astăzi credința și datinile în fața noii invazii a păgânismului?

Bunul Dumnezeu ne-a învrenicit totuși a-l avea printre noi pe părintele Iustin Pârvu, care a tras recent semnalul de alarmă prin apelul său adresat creștinilor și prin actualul referendum prin care ne putem împotrivi introducerii microcipurilor în documentele noastre.

Este momentul să fim așadar uniți și pe deplin conștienți de pericolele care ne pândesc. Să avem mai mult curaj și mai multă credință în Dumnezeu. Să nu ajungem în situația de a ne lepăda de Hristos. Dumnezeu să ne ferească în veci de o asemenea cădere. Amin.

OAMENI BUNI, GÂNDIȚI-VĂ FOARTE SERIOS DACĂ PUTEȚI ACCEPTA MICROCIPURILE ÎN ACTE ȘI APOI PRIN IMPLANT!

Frați ortodocși, a sosit într-adevăr timpul muceniei. Părintele Iustin Pârvu a tras semnalul de alarmă. Să trăim în fiecare zi ortodoxia, ca și cum ar fi ultima zi din viața noastră și s-avem mereu gândul la Dumnezeu. Să renunțăm cu toții la tăcere, indiferență și chiar ipocrizii sau formalism. Astăzi, mai mult ca oricând, este de datoria noastră (clerici sau simpli mireni) să luăm atitudine în mod tranșant.

Trebuie să ne apărăm cu orice preț valorile creștine și naționale. Trebuie să apărăm împreună **CETATEA ORTODOXIEI ȘI ROMÂNIA**, asediate în prezent și infiltrate tot mai mult de vrăjmași vizibili și oculte. Noi nu putem face nici un compromis în ceea ce privește Adevărul sau credința noastră sfântă.

Să respingem așadar, cu o hotărâre nestrămutată orice atac și orice hulă împotriva lui Dumnezeu sau Mântuitorului sau Maicii Domnului, sfinților, preoților (care se înmulțesc într-un ritm îngrijorător în mass media centrală mai ales), ecumenismului (care este „pan-erezia secolului XX” și „produsul masoneriei”, după cum ne spune marele nostru teolog Dumitru Stăniloae), contactele cu sectele și erezii de orice fel, avorturile, metodele contraceptive și contraceptiv, prelevarea de organe de la cei aflați în moarte cerebrală (deci nu în moarte clinică; și Legea acordului prezumat prin care noi înșine, în lipsa unui testament sau act notarial devenim fără voia noastră donatori de organe!), homosexualitatea, prostituția, yoga (care ni se prezintă ca fiind creștină!), astrologia (zodiacurile), ghicitul, deschiderea psaltirii, teoriile evoluționismului de orice factură, terapiile alternative (de genul bioenergie, acupunctură, fitoterapie etc.)...

Pe data de 25 februarie 2009, a fost emisă Hotărârea de Guvern nr.55, privind dispozitivele medicale implantabile active, care reglementează posibilitatea introducerii de microcipuri dotate cu tehnologie RFID la ființa umană! Așadar, implantul obligatoriu se apropie cu pași repezi. Momentan se poate face deci, decât din rațiuni medicale! Mai târziu, vor exista rațiuni de securitate și siguranță. Este incredibil faptul cât de repede au evoluat lucrurile în ultimul timp în această direcție.

Ca simplu creștin vă întreb dacă astăzi, când **mai putem încă împiedica acest proces de utilizare a microcipurilor pentru urmărirea omului** și nu avem convingerea și tăria de a ne opune, mâine când va veni peste noi dictatura lui Antihrist cu prigoană mare pentru creștini, atunci ce vom mai putea face? Nu va fi oare prea târziu, având în vedere penetrarea și dezvoltarea viitoare a acestei tehnologii în toate sectoarele vieții noastre?

Partizanii utilizării lor asupra ființei umane vin cu argumente în special de ordin economic, deoarece ei știu că nu pot invoca acum implantul pentru prevenirea răpirilor sau altor infracțiuni, ori cel la nou-născuți. Și iată, care sunt acestea: controlul accesului, cartele de club, pontajul computerizat, managementul deșeurilor, controlul serviciilor în cantine și restaurante, credite și tranzacții bancare, controlul și urmărirea produselor în procesul de fabricație, controlul inventarului, identificarea anvelopelor, prevenirea furtului autoturismelor, tichete pentru Ski Lift, identificarea automată a autovehiculelor, administrarea pompelor de benzină, și... atenție... identificarea animalelor.

Cu alte cuvinte, dacă animalele pot fi oricând identificate și urmărite, în viziunea lor, de ce n-ar fi posibil același lucru și în cazul oamenilor? **Punem așadar pe același plan omul cu animalele și produsele de orice fel?** Vi se pare demnă și corectă această inițiativă diabolică de însemnare a omului, care este făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu? Sau vi se pare normal să fim reduși la statutul de simplă marfă ori ființă vie, după ce anterior ni s-a pus în acte un număr prin Codul Numeric Personal?

Acum vor să ne pună și **pecetea satanei**, care se află în codul de bare încorporat în microcip! Și nu oricum, cu voia noastră! Sau dacă nu, în mod forțat și obligatoriu prin lege. Deja există unii care au cerut expres aceste microcipuri, din rândurile prostituatelor și homosexualilor. Alții le-au acceptat vrând-nevrând pentru a avea acces pe unele plaje sau în unele cluburi, ori pentru simplul motiv că sunt... cool!

Este timpul să cerem dezbateri publice serioase și în același timp un referendum, prin care să fie consultat întreg poporul român. Așa cum au făcut și au reușit grecii și sârbii. Oare noi românii, nu suntem în stare să ne împotrivim însemnării cu semnul lui Antihrist și controlului total care va aduce dictatura lui?

CITIȚI ȘI DAȚI MAI DEPARTE!

TREBUIE SĂ NE RECUCERIM INDEPENDENȚA ȘI TOTODATĂ SĂ NE PĂSTRĂM LIBERTATEA!

Istoria ultimelor decenii ne arată clar că din 1946, România a avut un parcurs tot mai sinuos. Știm astăzi cam ce a însemnat pentru poporul român experimentul totalitar al comunismului. Știm însă mai puțin ce s-a întâmplat după căderea dictaturii ceaușiste, când ni s-a spus că am ales tranziția spre capitalism. Și nu știm mai nimic despre vremurile pe care tocmai le trăim, când totul evoluează cu repeziciune către primul totalitarism și imperialism la scară planetară.

Ne putem reaminti că după anul 2000, partidele de stânga (PSD și PC) au început demersurile pentru integrarea României în Uniunea Europeană, fără a consulta specialiștii, toate partidele și ONG-urile, fără a analiza impactul și consecințele acestora pe termen lung. S-au făcut câteva sondaje de opinii și cam atât. Nu s-a făcut, cum ar fi fost firesc și necesar, o dezbatere publică serioasă și un referendum. În timpul guvernării lui Ion Iliescu, a fost revizuită în 2003 Constituția României, cu toate că participarea a fost una extrem de slabă, pentru a permite pe viitor ca legile adoptate la Bruxelles să prevaleze asupra legilor române, adică să aibă întâietate. Iar fostul premier Adrian Năstase a promovat printre altele inițiativa legislativă prin care avocații să ia parte la toate actele de urmărire penală! Pentru a îngreuna sau împiedica activitatea procurorilor și în special lupta anticorupție, care tocmai începuse să dea roade.

Se știe desigur, că România a avut foarte puține cazuri de condamnări la nivel înalt. Imunitatea parlamentară a permis neînceperea urmăririi penale sau achitarea senatorilor și deputaților care au săvârșit diverse fapte de corupție, oferind un exemplu negativ pentru alții. Știm de asemenea și ce privilegii și ce pensii și-au votat în ansamblu acești „reprezentanți ai poporului”.

Nu este de mirare nici faptul că fosta securitate și-a făcut de cap în toate domeniile, inclusiv în mass-media. Intoxicarea presei și aruncarea în derizoriu sau minimalizarea unor probleme majore ale societății, continuă și astăzi fără nicio reticență. De pildă, se mai invocă uneori „așa-zisa conspirație împotriva României” de parcă nici n-ar exista de fapt. În realitate, au existat și există unele grupuri de interese (și oculte), care au încercat și continuă să destabilizeze multe state, în special România. Pentru simplul motiv, că toate statele lumii trebuie să dispară pentru a se naște o „republică universală”, de fapt un imperiu în toată regula iar libertatea oamenilor să fie restrânsă până la anulare.

Ați observat și dumneavoastră cum au reacționat după 1990 mass-media internațională în ceea ce privește România și cetățenii ei. Prin zugrăvirea în cele mai sumbre culori (inclusiv în sondaje), s-a susținut o adevărată propagandă împotriva noastră. Au fost amplificate la maximum și generalizate faptele sau slăbiciunile unora dintre compatrioții noștri.

Apoi ne-au ruinat, cu aportul unora dintre noi, mediul cultural și spiritual. Ne-au determinat să renunțăm la multe din produsele românești, prin falimentarea multor firme și să importăm tot mai mult din afară, din Uniunea Europeană. Ne-au adus pe cap gripa aviară, care ne-a costat multe sute de milioane de euro, vaccinuri mai mult decât dubioase (precum Gardasilul, pentru „prevenirea” cancerului de col uterin la fetițele până în 14 ani), împrumuturi externe înrobitoare, prin care economia românească a fost afectată mai grav. Ba, am mai fost acuzați nu demult, că actuala gripă porcină a plecat din România, știind că în anii trecuți am avut la Timișoara cazuri de pestă porcină...

România a cheltuit sume enorme pentru exercițiile militare în parteneriat cu NATO, pentru participarea sa activă cu trupe și echipamente în diverse operațiuni efectuate în Afganistan, Kosovo și Irak. Dar și pentru aderarea completă la Uniunea Europeană. În același timp, exporturile românești au scăzut drastic în favoarea importurilor, îndeosebi venind din UE. Iar agricultura și turismul, care puteau fi și sunt atuurile României, au fost sprijinite cu adevărat doar în declarațiile electorale.

Mai recent, asistăm și la un alt import, generat de „necesitatea” introducerii la noi a microcipurilor în acte (cu toate elementele) și prin implant (deocamdată pentru unii pacienți, în sistemul sanitar). Ni s-a spus

că trebuie, dacă ... vrem să intrăm în Spațiul Schengen și să avem dreptul de a lucra legal în statele membre ale acestui acord. Iar aceste microcipuri sunt introduse deja, tot fără nicio dezbatere publică sau referendum! Ca și când părerea noastră, a românilor, nu ar avea nicio importanță sau valoare.

Ori, situația reală este extrem de gravă și primejdioasă, nu numai pentru faptul că ne este lezată demnitatea și conștiința religioasă (pecetea satanei fiind prezentă prin simbolul 666, aflat în codul de bare încorporat!), ci și prin îngrădirea fără precedent a libertății și intimității vieții private.

Cum poate fi cineva liber, când i se întocmește cel mai mare și complet dosar electronic, când este urmărit oriunde pas cu pas, zi și noapte? În timp ce, alții – nu se știe măcar cine sunt exact, pot avea acces permanent la aceste date și le pot manipula! Ce libertate mai poate avea cineva, atunci când i se implantează un microcip RFID, care poate să-l iradieze sau să-l manipuleze prin anumite substanțe chimice foarte periculoase, determinat astfel să facă voia sau jocul celor care se grăbesc în prezent să pregătească calea întronării viitoare a lui Antihrist ca împărat al lumii întregi?

Prin urmare, ne adresăm tuturor românilor să conștientizeze cât nu e prea târziu, imensul pericol al noului totalitarism și să lupte prin toate mijloacele legale pentru recucerirea suveranității României și păstrarea libertății, nu numai pentru ei înșiși, cât și pentru generațiile următoare care au dreptul la un viitor mai bun.

Vă las pe dumneavoastră să apreciați (iar poziția noastră este apolitică), dacă este chiar atât de radical sau incorect Manifestul Mișcării conservatoare din România, al unui partid înființat se pare în 2008 și alcătuit din tineri intelectuali anticomuniști, cu scopul redresării României din punct de vedere moral, economic și cultural. Acest pliant îl vom reda în întregime mai jos.

Partidul "Mișcarea conservatoare" este un partid de dreapta – în formare – care nu are nimic în comun cu clasa politică din România ultimilor 70 de ani.

Ca urmare a stării de criză, fără precedent, prin care trec statul român și poporul român, Mișcarea conservatoare lansează următorul

MANIFEST

1) Prin politica dusă în ultimii 15 ani – de ruinare a economiei naționale, de înfometare a populației și de fărâmițare a țării – conducătorii României se fac vinovați de înaltă trădare în fața poporului român!

România este pe punctul de a pierde Ardealul!

· Populația României cunoaște cea mai gravă criză economică din ultimii 70 de ani.

· În România au fost introduse deliberat cele mai multe taxe și impozite din lume (oficial peste 400) ceea ce duce la decimarea populației țării; despre acest record mondial nu se spune nici un cuvânt.

· România are în acest moment datorii externe mai mari decât avea la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, iar „mutarea” rezervei de aur a României în afara țării, transformă statul român într-un stat vasal.

· Prin acceptarea și promovarea legii privind statutul minorităților naționale, de către clasa politică actuală, România va pierde o parte din trupul țării. Autonomia culturală maghiară duce în mod inevitabil și programat la crearea regiunii autonome maghiare. Acesta este dezideratul UDMR care, în complicitate cu conducătorii statului român și sub asistența structurilor suprastatale – UE – îl va pune în fapt.

Trebuie redefinită expresia "întăită trădare națională" și judecată întreaga perioadă de după '89 prin această prismă.

* Acest Manifest se referă la toate partidele parlamentare din România.

2) Integrarea României în Uniunea Europeană înseamnă dezintegrarea statului român.

· Aderarea și integrarea României în structurile supranaționale europene – UE – se face fără cunoașterea publică a tuturor condițiilor impuse și acceptate ireponsabil de către statul român;

· Nu de multă vreme am ieșit de sub opresiunea Uniunii Sovietice, după ce întreg poporul a trecut prin șocul comunismului. Astăzi ni se impune să intrăm sub jugul unei alte uniuni – Uniunea Europeană. Aceeași comisari, aceleași condiții de vasalitate, aceeași clasă politică slugarnică și trădătoare. Se pregătește prin legile care au fost date referitor la gospodăria și averea omului simplu, aceeași colectivizare. Acest lucru trebuie oprit!

· Pentru a acoperi înțelegerile secrete între ”conducătorii” României și UE, Constituția României a fost modificată în 2003, printr-un referendum trucat. Ca urmare, în acest moment, România aderă la UE prin voturile unui parlament compus în cea mai mare parte din indivizi ticăloșiți, și nu prin referendum;

· Ca urmare a aderării la UE, economia națională va fi desființată; întreprinderile mici și mijlocii vor dispărea; România se va transforma în consumator al resturilor statelor europene;

· Serviciul de propagandă oficial ne prezintă Uniunea Europeană ca pe „Europa” – adică „Europa = UE”. Doar că UE este o organizație cu un statut ca oricare altul fără legătură cu credința și cultura Europei;

· Mass media sunt pro europene și antiromânești. Poporul român este arătat lumii și lui însuși în cele mai proaste culori. După opinia mass mediei nimic bun nu se mai poate naște în România. Astfel „românii sunt lași”, „proști”, „leneși”, „trădători”, „necivilizați”, „ne-europeni”, „săraci”... Dar, dacă este așa cum ne spune propaganda internă și internațională, atunci de ce Uniunea Europeană ține atât de mult ca România să adere? Și de ce nu pleacă din țară conducătorii noștri? Ar putea pleca oricând într-o altă țară unde sunt oameni bravi, deștepți, harnici, demni, civilizați și europeni. Totuși, Europa ne vrea – mai precis: Europa ne vrea slugi!

România nu trebuie să „intre în Europa” – România a fost, este și va fi în Europa. Multe din țările care aderă la UE nu fac parte geografic din Europa!

3) România se află practic sub ocupație militară. În acest moment pe teritoriul României sunt plasate baze militare străine.

· România este în război cu Irakul și cu Afganistanul. Armata română participă la un război de ocupație și jaf.

· Urmarea intrării României în NATO este situarea de baze militare americane pe teritoriul țării. Aceasta nu înseamnă altceva decât că România se află în acest moment sub ocupație militară; în România NATO poate introduce oricât și orice fel de armament, fără a cere permisiunea statului român;

· Participarea României la structurile NATO nu aduce nici un avantaj pentru țară. Acest lucru este evident în cazul chestiunii Canalului Bîstroe, când NATO a lăsat cu lașitate ca România să piardă o parte din teritoriul național.

· Ca urmare a aderării României la NATO, armata națională trece printr-un proces de dizolvare care are ca scop dispariția ei și înlocuirea cu o armată sub comandă internațională. Acest proces duce la dispariția statului român suveran;

· Clasa politică românească ne ascunde faptul că România se află în război cu Irakul. De ce nu se spune public care este prețul real pe care îl plătesc românii pentru susținerea și participarea la acest război care nu are nici un rost pentru țară?

· România a dus în istoria ei războaie de apărare și nu de ocupație și jaf. Cine le dă dreptul conducătorilor României să târască, prin minciună publică, țara în acest război nedrept, plătit cu prețul mizeriei de către populație?

· Participarea României la lupta împotriva „terorismului islamic” este o altă modalitate de a plăti un preț exorbitant pentru o luptă care nu este a românilor. Care este acest preț? Când a avut România probleme cu „terorismul islamic”?

Prima preocupare a conducătorilor statului român trebuie să fie întărirea armatei naționale și nu

intrarea în NATO sau în oricare structură militară internațională.

4) Statul român este compus de resturile fostei securități și ale Partidului Comunist Român – de afaceriști ticăloșiți, hoți și analfabeți, care nu au nici o legătură cu destinul României în istorie.

· În România nu există oameni politici, partide politice sau doctrine politice. România este o țară fără conducători. Cei din fruntea statului (și a partidelor) sunt preocupați de obținerea de facilități, privilegii pentru marile grupuri de interese internaționale și pentru ei înșiși, în detrimentul țării.

· Cine își imaginează că există vreo legătură între activitatea guvernului și a Parlamentului și o doctrină politică (oricât de bună sau de rea) se înșală! Singura politică practică de întreaga clasă politică din România este politica dizolvării statului român, politica distrugerii poporului român prin toate mijloacele! (fie economice, fie culturale).

· Legile statului român nu au nici o legătură cu firea românilor, cu credința și cultura românilor. Parlamentul ultimilor 16 ani este alcătuit din oameni care disprețuiesc tot ce-i românesc, din oameni fără Dumnezeu. Ateismul este „credința” lor. Guvernele ultimilor 16 ani sunt alcătuite din cei mai depravați hoți, din cei mai incompetenți indivizi.

· M.C. ca formațiune politică este la început de drum. Noi nu facem parte din sistemul politic actual. Noi nu suntem un rest al P.C.R. sau al securității. M.C. aduce un curent românesc în politica românească. Acest lucru se va vedea oricât de greu va fi.

România este a românilor – România trebuie recucerită și eliberată de lichelele și jigodiile postdecembriste.

NUMAI ÎMPREUNĂ VOM PUTEA LUPTA PENTRU LIBERTATEA, DEMNITATEA, MÂNTUIREA NOASTRĂ ȘI A COPIILOR NOȘTRI!

Mărturisesc încă de la început că aceste rânduri n-au fost scrise pentru a induce cumva panică în rândul cititorilor, care vor avea bunăvoința de a le parcurge. Deși problemele cu care ne confruntăm astăzi sunt realmente grave iar unele chiar extrem de grave, totuși nu trebuie să ne pierdem cu firea în fața lor nicio clipă, ba chiar este necesar și de dorit să lucreze în noi neliniștea cea bună, adică să ne mobilizăm exemplar împreună, fără teamă, pentru a le rezolva cu răbdare și înțelepciune.

Subliniez faptul că trebuie să ne unim eforturile mai mult ca niciodată, uniți în jurul Adevărului și valorilor sale neperisabile sau etern valabile. Puterea noastră și a popoarelor în general, stă tocmai în unire, dar și în capacitatea noastră de a ne pune în slujba comunității din care facem parte, jertfindu-ne la nevoie chiar viața pentru aproapele nostru și pentru Dumnezeu. Ori a-ți sacrifica viața pentru alții, știm că este semn de noblețe sufletească sau o formă de eroism creștin. Pentru creștinii autentici reprezintă până la urmă ceva firesc, pentru că ei știu că viața nu le aparține lor înșile, ci le-a fost dăruită cu un scop de către Dumnezeu și pot renunța la ea, când devine un imperativ a-L mărturisi pe Hristos și credința cea adevărată. Fără îndoială, aplicarea pe oameni a microcipurilor reprezintă cu adevărat un atentat la demnitatea, libertatea și mântuirea lor!

Pentru cei care nu au încă cunoștință de apariția microcipurilor sau de scopul acestora, trebuie să facem câteva precizări absolut necesare. Microcipurile reprezintă la ora actuală cele mai performante dispozitive electronice, ajungând să fie reduse în prezent sub 1 mm, putând fi introduse chiar sub pielea umană sau a animalelor printr-o simplă injecție cu o seringă. Acestea au capacitatea de a stoca un număr impresionant de informații și de a le transmite pe calea undelor radio către un aparat de citire de la distanță (scanner). Mai mult, ele pot fi localizate oricând prin satelit (prin sistemul GPS) și pot permite chiar ascultarea posesorilor. În cazul biocipurilor, care se preconizează a fi implantate oamenilor de pe întreaga planetă, s-a ajuns până acolo încât pot elibera și unele cantități infime de substanțe chimice purtătorilor, cărora li se provoacă la comandă anumite stări fiziologice necontrolabile până la suferințe greu de imaginat și de suportat!

Ca orice invenție a omului, dar știind că orice act creator al său este totuși inspirat de divinitate, microcipurile ar putea avea desigur și unele aplicații pozitive, ca și în cazul energiei nucleare sau atomice, dinamitei, etc. Numai că de această dată, aplicațiile acestora sunt mai mari, multe dintre ele înfricoșătoare și încă greu de contabilizat.

Se pare că microcipul a apărut inițial ca o încercare a oamenilor de știință de a mări performanțele telefoanelor mobile, prin reducerea dimensiunii și calității lor. Însă putem observa că această invenție importantă este astăzi deturnată spre aplicații nedorite de nimeni, și anume către urmărirea omului de către om de la distanță! Dacă ar fi vorba numai de cazul infractorilor periculoși pentru societate sau de cel al „teroriștilor”, poate că am accepta fără prea mari rezerve, dar a impune prin lege tuturor cetățenilor unui stat sau la nivel de federație de state să poarte microcipuri (în acte, viitoarele carduri și chiar sub piele!) considerăm că este deja mult prea mult, o măsură absolut aberantă și neîntemeiată, îndreptată împotriva omului și drepturilor sale fundamentale.

În primul rând, o asemenea măsură reprezintă, după cum am afirmat deja, un atentat grosolan și fără precedent la adresa demnității umane. Nu mai este vorba doar de asimilarea omului cu un număr sau cu o simplă marfă prin Codul Numeric Personal (deși omul este chip și asemănare cu Dumnezeu), ci de o însemnare asemănătoare cu cea care se face la animale! Învocându-se protejarea de furt sau răpire, se încearcă deja implantul unui microcip la nou-născuți! Iar noi toți suntem codificați și amprețați ca pe o bandă de infractori!

În al doilea rând, este vorba despre lipsirea omului de libertate și despre transformarea societății

contemporane într-o uriașă închisoare, într-o societate atomizată, în care fiecare cetățean este rupt de comunitate și se alienează, fiind permanent supravegheat de vigilentul ochi electronic. Iar ortodocșii, care au fost și până acum loviți crunt de experimentul masonic al comunismului, vor fi în continuare supuși unei prigoane și discriminări din partea ocultei mondiale. Și vor suporta consecințele și cei care se vor pronunța împotriva sistemului informatic, care a ales nu întâmplător simbolul de recunoaștere la codul cu bare tocmai simbolul anticreștin sau semnul Fiarei, care este 666. Prin urmare, libertatea de expresie se va reduce până la anulare.

În al treilea rând și pentru creștini este cel mai important lucru, acceptarea treptată a actelor cu microcip ne va lipsi de harul și ajutorul lui Dumnezeu (constituind o cădere sau un păcat) iar acceptarea implantului pe mâna dreaptă sau pe frunte va constitui cu certitudine lepădare de Dumnezeu! Să ne ferească bunul Dumnezeu de aceasta! Și atunci ne punem firește întrebarea dacă va mai exista mântuire. Pentru că unui creștin nu-i este indiferent dacă va ajunge în Rai sau în Iad.

CONȘTIENȚIZĂM NOI PE DEPLIN PERICOLUL EXTREM PE CARE ÎL REPREZINTĂ UTILIZAREA MICROCIPURILOR PE OAMENI?

Data de 11 septembrie 2001, când a avut loc regretabilul atac asupra turnurilor gemene din New York va rămâne în analele istoriei ca momentul declanșator al luptei internaționale împotriva „terorismului”, prin adoptarea în Statele Unite ale Americii și apoi în alte state a unor legi tot mai restrictive în ceea ce privește drepturile și libertățile fundamentale ale omului.

Totodată, s-au alocat din banii publici sume imense poliției și în special serviciilor de spionaj. Au început să fie injectați mai ales în noua industrie a cipurilor, care va cunoaște în continuare o dezvoltare susținută. Când de fapt, așa-ziii teroriști au fost inventați și sprijiniți, cu scopul clar de a fi impuse legi restrictive la adresa omului de pretutindeni și să fie exploatare bogatele resurse de petrol din Irak. Un paravan confortabil pentru atingerea scopurilor oculte mondiale!

Nu ne permite desigur spațiul, să demonstrăm aici teza absolut falsă a „terorismului internațional” îndreptat împotriva SUA și statelor „democratice”, exercitat de așa-zise „organizații extremiste sau fundamentaliste islamice”, când de fapt acestea au fost antrenate tocmai de agenți CIA.

Utilizarea microcipului pe fiecare om reprezintă în fond activarea unui sistem de supraveghere mondial și începutul controlului total, care este premergător întotdeauna unei dictaturi ce se instaurează și care, nu poate tolera nici cea mai mică împotrivire.

De altfel, Apocalipsa din Sfânta Scriptură ne vorbește de mult timp despre Antihrist și scurta lui domnie asupra lumii întregi până la A Doua Venire a lui Hristos. Sunt multe semne care ne arată, că s-au apropiat într-adevăr vremurile de pe urmă iar pentru creștini, care reprezintă o țință predilectă pentru stăpânitorii din umbră ai acestei lumi, sunt cu mult mai vizibile.

Imaginați-vă măcar o clipă până unde pot merge aplicațiile acestor microcipuri și câtă libertate îi mai rămâne omului și dacă mai are resurse să-și păstreze intactă credința. Imaginați-vă ce s-ar fi întâmplat dacă aceste cuceriri ale științei ar fi încăput pe mâna unor dictatori precum Stalin, Hitler, Ceaușescu și alții, care s-au prăbușit totuși.

Ei bine, aceste microcipuri sunt pentru unii absolut necesare, pentru că ele asigură într-adevăr suportul unei dictaturi puternice la nivel global. Noi nu am avut niciodată un imperiu mondial dar iată că astăzi, acest vis bolnav poate deveni o realitate pentru toți. Însă noi, creștinii nu ne vom resemna. Vom lupta cât timp se mai poate. Nu vrem să ajungem în ghearele disperării.

Noi știm că nicio împărăție pe pământ nu este veșnică și dispare până la urmă. Nici împărăția lui Antihrist, când va veni în viitorul cel mai apropiat, nu va rezista, după cum ne spune Apocalipsa, care n-a mințit până acum și nu minte.

LA CE CONCLUZII AJUNGEM ANALIZÂND OBIECTIV PROBLEMA MICROCIPURILOR ȘI CONTROLULUI TOTAL?

După părerea noastră, situația în care ne aflăm la nivelul întregii omeniri se înrăutățește permanent. Recent, am aflat de la știrile unui post de televiziune că membrii Grupului Bilderberg și fostul președinte american Bill Clinton sunt acuzați de personalități din Occident de declanșarea crizei mondiale și de exploatarea ei financiară. N-ar fi o noutate, având în vedere faptul că toate reuniunile la nivel înalt al acestui grup sunt secrete (presa neavând acces) iar membrii acestuia sunt cunoscuți ca aparținând la lojile masonice. Iar multe state s-au îndatorat la mari instituții financiare internaționale, cum este FMI, instituții care sunt controlate și dirijate discret de către oculta mondială.

Indiscutabil, problema utilizării la om și roboți a microcipurilor devine o chestiune de o importanță covârșitoare pentru viitorul omenirii și intrarea într-o nouă epocă, cea a tehnologiei RFID. Să ne gândim doar la implicațiile utilizării roboților militari (sau mercenari, asasini cibernetici). De aceea, se caută astăzi dezvoltarea unor tehnologii laser, prin care să se poată respinge posibilul atac al unor unități militare robotizate. Am ajuns astfel, să vedem în viitorul apropiat materializarea unor secvențe din filmul „Războiul stelelor”, film regizat de un american de origine evreiască și al cărei denumire a fost preluată chiar de vastul proiect militar american „Inițiativa Strategică” vizând sateliții militari și nu numai...

Fără îndoială, viitorul război neconvențional se va purta cu o vastă rețea electronică performantă, utilizându-se cu precădere roboții umanoizi, sateliții militari și agenți care au implanturi cu microcipuri. Să nu credeți că n-au apărut încă forme rudimentare de androizi. Într-una din știrile de la televiziune a fost prezentat un robot „de sex feminin” din Japonia, care putea vorbi și se putea deplasa, putând chiar mișca mușchii feței și clipi din ochi. Cu atât mai mult, în laboratoare oculte din întreaga lume, în care tehnologia este cu mult înaintea celei care mai apare în mass-media (chiar și cu decalaj de 15 ani, cum au apreciat unii!), ne putem imagina sau nu noile arme tehnologice care pot servi intereselor marilor corporații și lojilor masonice de a controla și înrobi omenirea, aducând după sine sfârșitul lumii.

Este posibil ca peste 6 ani, dacă nu și mai devreme, să avem o nouă ordine mondială (pe care o promeează îndeosebi masonii), un guvern mondial, o singură religie oficială, un control total asupra omenirii și desigur, ultima prigoană împotriva tuturor creștinilor...

În concluzie, ar trebui poate să ne răspundem la unele întrebări absolut legitime și de bun simț. A fost într-adevăr necesară aderarea României (proces început de aripa lui Iliescu și Năstase din PSD) la Uniunea Europeană? S-au urmărit numai avantajele materiale, fondurile europene? Este astăzi o prioritate și o necesitate intrarea României în Spațiul Schengen, în care este legală urmărirea tuturor cetățenilor prin microcipuri? Suntem conștienți de pericolul extrem al utilizării microcipurilor la om? De ce suntem condiționați (șantajați) cu sumele alocate României și deschiderea pieței muncii pentru români, de introducerea acestor acte electronice? Puteți accepta acest control fără precedent, la care se adaugă nenumăratele camere de luat vederi din spațiul public, urmărirea întregii corespondențe de pe internet și convorbirilor telefonice? Puteți accepta pe viitor și implantul biocipurilor pe mâna dreaptă sau pe frunte? Ați accepta acest lucru știind că este lepădare de Dumnezeu? Cine sunt cei care pregătesc asiduu înscăunarea lui Antihrist ca împărat al lumii?

Mi se pare destul de relevant următorul material descoperit mai demult pe internet:

„Aaron Russo un director de la Hollywood a discutat cu Nick Rockefeller (membru marcant al unei loje masonice – n.a.) care i-a spus cu câteva luni înainte de atacurile asupra turnurilor gemene că va urma un eveniment care va atrage invazia Irakului și Afganistanului și care are drept scop reducerea numărului populației pe glob și crearea unei populații care de frica așa zișilor teroriști să poarte microcipuri. Aaron Russo a fost indignat de ideea unei populații aduse la sclavie prin purtarea

microcipurilor dar Nick Rockefeller l-a întrebat de ce îi pasă de robi. Apoi l-a întrebat pe Nick Rockefeller care este scopul a toate acestea? "Voi aveți toți banii din lume de care aveți nevoie, aveți puterea de care aveți nevoie, care e scopul? Care e sfârșitul?" Nick Rockefeller a răspuns: "Scopul final este ca toți să poarte microcipuri pentru a putea controla întreaga societate pentru ca bancherii și elita să controleze lumea". Nick i-a mai spus că un alt scop al invadării Irakului este și petrolul irakian și crearea unei baze în Irak. Rockefeller i-a mai spus că va vedea soldați căutându-l în grote, peșteri, în Afganistan și Pakistan pe Osama bin Laden dar asta va fi "un război fără sfârșit al terorii unde nu este nici un inamic real și totul este o uriașă farsă așa încât guvernul să controleze poporul american..."

În opinia noastră, având în vedere că s-au scris volume pe tema masoneriei și ofensivei acesteia împotriva statelor naționale, valorilor naționale și creștine, culturii și spiritualității autentice, vom face următoarele precizări.

Problema introducerii la om a microcipurilor este într-adevăr una extrem de gravă din toate considerentele. Iar argumentele în favoarea lor sunt de-a dreptul puerile și insignifiante. În comparație cu ele, armele nucleare sunt mai prejos deoarece ele au ca efect doar distrugerea fizică și atât. Pe când microcipurile pot anihila nu numai comunitățile locale, dar chiar și sufletul, îndepărtându-ne definitiv de Dumnezeu. Cele mai periculoase aplicații ale cip-urilor sunt: controlul strict al omului și utilizarea roboților împotriva omului!

Cipurile sunt necesare pentru iminentul imperiu global, pe care masoneria urmărește a-l instaura în viitorul cel mai apropiat. De fapt, criza actuală mondială a fost creată anume, ca o mare diversiune și păcăleală, pentru a abate atenția opiniei publice de la probleme majore, cum este și cea a introducerii microcipurilor la om. Pe fondul acestei crize, oamenii pot fi forțați să admită orice, numai să revină la confortul și bunăstarea existente înainte de criză. Și mai are această criză și interesul financiar, fiind o sursă de îmbogățire atât pentru marile bănci internaționale, cât și pentru corporațiile care vor implementa tehnologia RFID. Precum și interesul de a lovi în economia țărilor, impunându-le drept condiții pentru împrumuturi luarea unor măsuri concrete (constituind în mod cert un amestec în treburile interne ale acestor state!).

Prin lovituri de stat, războaie, crize economice (dar și spirituale, culturale), masonii se pregătesc pentru a impune dictatura cea mai teribilă din toată istoria omenirii! Ei sunt adevărații slujitori ai satanei, care i-au și depus un jurământ de credință și de supunere necondiționată.

Spuneți tuturor și lumii întregi adevărul despre cipurile RFID și despre toate planurile masonice. E timpul să-L mărturisim pe Hristos! Cine nu ia aminte acum la semnele vremurilor de pe urmă și nu va trăi ca un adevărat creștin, se va căi amarnic și zadarnic mai târziu! Pentru că Împărăția cerurilor și A Doua Venire a lui Hristos sunt tot mai aproape. Să luptăm mai mult împotriva slăbiciunilor, păcatelor și patimilor noastre.

Indiferența noastră ne va ucide și ne va costa foarte scump. Există fără putință de tăgadă o conspirație împotriva statelor lumii și creștinilor în mod special. Știind că, masoneria este direct responsabilă în declanșarea crizelor, războaielor (aprovizionând cu armament ambele tabere) și și-a propus de multă vreme îndobitocirea și înrobirea omenirii, nu vă amăgiți singuri că ea ar fi o asociere de organizații transparente, discrete (cum se autodenumesc) și inofensive. Sunt cu mult mai distructive decât cele cunoscute sub denumirea de Mafia.

Să înțelegem că, numai împreună și cu ajutorul lui Dumnezeu, putem lupta pentru libertatea, demnitatea, mântuirea noastră și a copiilor noștri. Conducătorii noștri în special, să se jertfească precum domnitorul Ștefan cel Mare și Sfânt, care a luptat câteva decenii pentru neatârarea Moldovei și mărturisirea (în filmul lui Mircea Drăgan): „Cine nu se pune pe sine jertfă în acest veac de restriște (de invazie a păgânismului - n.a), nu-i vrednic a fi numit conducător (sau creștin - n.a.), ci este cel din urmă mișel...”

Într-un alt scurt material de pe internet, se spune: „Masoneria este o organizație secretă. Are o conducere de tip piramidal, iar gradele inferioare nu cunosc ce se-ntâmplă la nivelele superioare. Acesta este și vicleșugul. Masonul este inițiat treptat în grad, ca să nu sufere un șoc când ar afla că se-nchină lui Lucifer. Dacă masoneria ar fi transparentă și s-ar cunoaște toate secretele, atunci toți ar condamna-o...” Din câte se cunoaște, de la gradul 33 în sus, respectivii se închină conștient și pe față chiar satanei...

URIAȘA MANIPULARE A OMULUI CONTEMPORAN

Cu toții am avut ocazia să constatăm uneori, mai mult sau mai puțin dezamăgiți, că lumea în care trăim diferă de ceea ce ea se proclamă sau se dorește a fi: o lume civilizată și democratică. Neconcordanța se datorează mai ales faptului că așa-zisa civilizație modernă și democrația, ca fundament al acesteia, se îndepărtează tot mai mult de origini și de sensul lor inițial, pe care le reneagă și le disprețuiesc. Lumea modernă pare să uite cu totul de Dumnezeu. Biserica Catolică traversează perioada cea mai grea din însăși existența ei, dar, nici ortodoxia sau alte religii tradiționale nu sunt scutite de ofensiva mondială dezlănțuită împotriva valorilor acestora. De asemenea, lumea actuală se îndepărtează de cultura autentică, promovând una practică, de consum (tip coca-cola, cum o numește Theodor Codreanu), «adecvată» sau croită pe măsura omului „consumerist” (fără a ști însă, adeseori, ce anume consumă).

Pentru a putea înțelege implicațiile globalizării actuale, care împinge omenirea pe marginea prăpastiei și mai ales **tragedia omului contemporan**, supus forțat unui proces de transformare într-un om nou - *homo globalis sau cetățeanul universal* - (mărginit, pragmatic, apatrid, ateu și mai ales materialist!), avem nevoie de o abordare transdisciplinară. În acest sens, contribuțiile unor autori precum Tiberiu Brăilean și Theodor Codreanu sunt semnificative și ne înlesnesc atât cunoașterea noilor tendințe și mutații din lumea contemporană, dar și meditațiile noastre proprii.

Pe lângă informarea adecvată, pentru a promova cu adevărat valorile spirituale tradiționale în societate, avem nevoie chiar și în cesul al doisprezecelea, de o asanare morală profundă. Consider că trebuie depuse astăzi toate eforturile pentru a demara un proces al comunismului, asemănător celui desfășurat după război la Nürnberg, care a judecat crimele nazismului. Victimele comunismului sunt incomparabil mai multe și de aceea procesul are o mai mare justificare și este cu atât mai necesar. El trebuie să înceapă în România sau la inițiativa României, deoarece suntem țara cu cele mai multe victime raportat la numărul populației și care a avut un regim comunist extrem de dur.

De asemenea, avem nevoie de acea lege a lustrației, propusă cu ani în urmă de senatorul Ticu Dumitrescu, prin care să fie interzis cu desăvârșire accesul foștilor activiști de partid și securiștilor la orice funcție publică. Faptul că n-a fost adoptată și a fost luată chiar în bătaie de joc, prin numeroasele amendamente ce i-au fost aduse, spune multe despre fosta și actuala clasă politică. După cum nici accesul tuturor cetățenilor la dosarele securității nu trebuie îngădit, ci dimpotrivă. În plus, avem fiecare dintre noi dreptul la o informare corectă și de acces la informația publică. Avem nevoie de cea mai mare transparență în această privință, și chiar în privința activităților parlamentare. Trebuie să luăm cele mai drastice măsuri împotriva celor care au deturnat fonduri publice în interesul lor personal, mai ales într-o țară recunoscută pentru starea ei de sărăcie. Toți aceștia trebuie să răspundă în fața justiției române, care trebuie să-și salveze și ea onoarea, pătată în ultimele decenii.

În sfârșit, nu trebuie să uităm trecutul nostru, istoria noastră recentă și pe cei care au suferit sau și-au pierdut viața. Dacă în comunism s-a urmărit îndobitocirea omului și obediența tuturor, cum se face că astăzi, după aproape 16 ani aceste obiective rămân în picioare și, sunt în plină desfășurare, fiind urmărite cu încăpățănare diabolică?

Cunoaștem desigur cu toții, câte ceva despre frământările și avatarurile lumii în care suntem ”condamnați” să trăim. Adeseori, însăși lumea aceasta ne apare ca o închisoare, în care suntem testați mereu de examenele vieții. Bucuriile se împuținează mereu, în vreme ce necazurile și angoasele cresc și ne apasă sufletește. De ce se întâmplă astfel și de ce tocmai nouă? **Trăim vremuri dificile într-adevăr, pentru că ne-am pierdut ordinea morală de care avem nevoie. Recuperarea acesteia, devine prin urmare, un act absolut imperativ, obligatoriu și necesar supraviețuirii noastre.**

INVAZIA ECONOMICĂ ȘI CULTURALĂ A OCCIDENTULUI

Experimentul comunismului n-a fost până la urmă doar un experiment. Comunismul a fost impus forțat în Rusia și apoi în țările Europei de Est cu obiectivul clar de a ruina economic și cultural aceste țări ortodoxe în perspectiva globalizării. Așa prevedeau însăși planurile întocmite din timp de către mai marii lojelor masonice.

Astăzi putem observa o nouă invazie a Occidentului (actul al doilea), pe terenul pregătit de comuniști, care în fapt nici nu credeau cu adevărat în valorile comunismului, ci în cele ale partidului și conducătorului. Comuniștii erau de fapt, în toată regula capitaliști „cu față umană”.

Lovitura de grație dată economiilor țărilor din Est a fost prăbușirea piețelor de desfacere ale acestora și invadarea lor de către concurența capitalistă. Momentul prăbușirii comunismului a fost regizat cu grijă și speculat la maximum. Așa se explică închiderea a nenumărate unități economice, dintre care unele chiar eficiente și cu dotări destul de bune. Așa se explică sărăcia tot mai pronunțată a păturilor largi ale populației, condamnată la șomaj sau la unica speranță – plecarea la muncă în străinătate. Iar aceasta din urmă a fost prevăzută și încurajată de masonerie, pentru a spori bogăția Occidentului prin mâna de lucru ieftină a muncitorilor, care acceptau să lucreze aproape în orice condiții și în cele mai proaste și mai puțin căutate locuri de muncă.

Pe fondul sărăciei generalizate au venit „salvatorii”, adică investitorii strategici din străinătate, care și-au mai tăiat o porție din tort, adică din bugetul public. Profitul a luat cel mai adesea calea către Occident, nemaifiind reinvestit în România.

De asemenea, legislația privind concurența neloială s-a aplicat defectuos sau nu s-a aplicat deloc. Monopolurile au înflorit de la un an la altul. Aici se încadrează și hipermarketurile de tipul Metro, Carrefour și alte mall-uri, în care peste 80% din produse sunt din import. Și acestea nu sunt de oriunde, ci chiar din Uniunea Europeană în care tocmai am intrat. Am devenit o nouă piață de desfacere pentru produsele ei.

În schimb, producătorii autohtoni sunt tot mai mult defavorizați și descurajați, nu numai prin prețurile concurenței (de pildă, de dumping, practicate de marile companii – prețuri mici la început, poate sub costul de producție, pentru formarea unei clientele), ci și prin impunerea unor taxe aberante: taxa de raft, taxa de vizibilitate ori a unor prețuri mici (pentru produsele textile etc.). Aceasta se repercutează negativ desigur și asupra angajaților, care sunt menținuți într-o salarizare necorespunzătoare și indecentă față de nevoile lor reale.

Întrebarea care se pune astfel, este cum protejăm noi economia națională și pe producătorii români în fața invaziei produselor străine? Pentru că am ajuns să importăm aproape orice iar producătorii noștri dau faliment după faliment. Cum ne putem proteja salariații, pentru a nu pleca și ei în străinătate, în vreme ce marile companii înregistrează profituri fabuloase și își creează mereu locuri de muncă? Suntem obligați să ne desființăm toate firmele noastre pentru a le face loc celor străine? Să dăm lovitura de grație economiei și chiar familiei, care se dezmembrează mai mult ca oricând prin plecarea unor membri ai săi în alte țări?

De asemenea, nu putem să ne facem că nu observăm intensă ofensivă culturală a Occidentului. Ni se servește practic modelul cultural al acestuia. Și unde? Tocmai în marile magazine, în care își fac cumpărăturile tot mai mulți oameni, atrași de prețurile mai scăzute la multe din produsele alimentare sau electrocasnice, ori pur și simplu de această plăcere... de a cumpăra (la modă astăzi, pentru multe dintre femei).

Nu știu dacă ați încercat sau nu să răsfoiți puțin paginile revistelor și volumelor luxoase din supermagazinele de astăzi. Nu cred că ați găsi vreo carte de învățătură ortodoxă, vreo carte critică la adresa masoneriei sau de istorie adevărată (de pildă, care să trateze obiectiv fenomenul Mișcării legionare din perioada interbelică ș.a.). Nici măcar nu veți găsi vreo referire la Ortodoxie în cărțile ce tratează istoria lumii! În schimb, veți găsi din plin autori scoși de la naftalină (precum Karl Marx, Friedrich Engels, Albert

Camus, Che Guevara (un terorist comunist) ș.a.) ori care au aderat la masonerie. Veți găsi, dacă veți citi cu atenție, nenumărate erori în ceea ce privește istoria, religiile lumii. Veți găsi o întregă apologie a darwinismului sau evoluționismului, care pariază pe puterea supremă a cunoașterii omului.

Cât privește teoriile evoluționiste, am dedicat aproape un întreg volum din antologia comentată „Ofensiva masoneriei și împotriva Ortodoxiei”, intitulat „Ofensiva materialismului împotriva tinerilor și familiei! *Masoneria mondială și subminarea creștinismului prin teoriile evoluționiste («filosofia» lui Antihrist). Despre manipularea opiniei publice și tinerilor, prin televiziune și internet*”.

În esență, aceste teorii evoluționiste prezente atât de mult în mass-media și nu întâmplător (în emisiuni documentare pe Discovery, National Geographic etc., în cărți și chiar în manualele școlare!), nu au nicio bază științifică solidă. Savanți de renume și în general cercetătorii au renunțat demult la acestea. Nici până în prezent nu s-a adus măcar o singură dovadă a faptului că o specie a putut evolua într-o altă specie. Cu atât este mai aberant să credem sau să admitem că omul, încunarea Creației lui Dumnezeu și „administratorul acestui pământ cu toate vietățile sale”, este urmașul maimuțelor, care și ele se trag din reptile și din... „ciorba” universală primordială.

Din punctul nostru de vedere, este revoltător faptul că aceste hipermarketuri lucrează pentru Occident, pentru prosperitatea acestuia și al grupurilor de interese desigur, ruinând pe tot mai mulți dintre micii comercianți sau producători mai mici sau mai mari din România (pe care statul îi impozitează dar nu îi și protejează) și transformându-ne încet pe toți, în consumatori fideli ai unui stil nou de viață și unui nou tip de cultură – **pseudocultura globalizării**.

E timpul să ne apărăm de toate principiile societății de consum. E timpul să înțelegem că materialismul de tip comunist a fost doar cosmetizat și reambalat pentru a edifica o nouă societate, în care toți oamenii se prefac că sunt mulțumiți și fericiți, pentru că le este teamă să protesteze câtuși de puțin, pentru că și-ar pierde locul de muncă și multe altele. Așadar, trebuie să recunoaștem că materialismul este imoral și anticreștin, fie și numai pentru faptul că impune dictatura valorilor materiale și a pragmatismului.

Comunismul arăta și el o profundă considerație materiei și filosofiilor umaniste. Și știm că această **utopie** a cunoscut falimentul, cel puțin într-o parte a lumii. **Este paradoxal că în numele valorilor „înalte” ale comunismului s-au săvârșit cele mai numeroase și odioase abuzuri și crime din istoria omenirii.** Iată de ce, și în cazul actualei globalizări (iar internaționalismul și unirea proletariatului comunist din întreaga lume era tot o formă de globalism), se cuvine să fim cel puțin sceptici și vigilenți. Putem fi transformați destul de ușor într-o imensă masă de manevră, plină de spiritul turmei și deci, numai bună de exploatat.

Atât comunismul, cât și capitalismul globalist au în comun anticreștinismul și spiritul masonic. Dacă nu sunteți de acord cu această afirmație, vă invit să vizitați câteva hipermarketuri și să analizați cărțile de istorie și literatură, chiar volumele care tratează subiectul masoneriei. Veți vedea că ele promovează masoneria (care este anticreștină și imorală, după cum rezultă clar dintr-un volum al antologiei amintite și intitulat „Jertfa tineretului naționalist din perioada interbelică. *Confruntarea masoneriei cu Mișcarea legionară. Reabilitarea adevărului?*”).

Am putea spune, fără teama de a greși că masoneria reprezintă pentru Antihrist ceea ce este Biserica pentru Iisus Hristos. Privită din exterior, ea este o imensă organizație, cu nenumărate ramificații (asociații cum sunt și lojele masonice, fundații și ONG-uri) și sateliți (sectele de orice fel, politicienii cumpărați etc.). O caracatiță împotriva căreia nu putem lupta în mod evident decât împreună și strâns uniți în jurul Bisericii lui Hristos.

Este bine să se unească creștinii într-o frăție ortodoxă, care să lupte pentru cunoașterea adevărului în lumea secularizată de astăzi, care să reacționeze prompt când înainte-mergătorii lui Antihrist sunt în ofensivă și nu-i oprește nimeni.

Nu putem rămâne indiferenți văzând cum sub ochii noștri, dușmanul de moarte al Ortodoxiei

(satanismul) inversează și maimuțărește în mod indescriptibil toate valorile creștine și naționale, tot ce avem noi mai sfânt. De aceea, acest subiect ar merita toată atenția noastră și unele dintre reflecțiile noastre zilnice.

Satanismul este un creștinism inversat. Valorile creștinismului sunt blamate și li se contrapun noile «valori». Acestea din urmă nu au până la urmă nimic în comun cu mesajul iubirii adus pe pământ de Mântuitorul. Dimpotrivă, constatăm că din faptele sataniștilor rezultă o religie a urii și răzbunării. Se poate vorbi astfel de o continuare a legii Vechiului Testament. Numai că sataniștii merg mai departe, și în secta denumită Biserica satanistă se închină pe față chiar lui Lucifer (ca și în cazul unora dintre lojele masonice, cele superioare).

De unde ura și răzbunarea, care au inundat și mass-media? Izvorul lor e foarte îndepărtat. Satana (cum mai este denumit Lucifer și exponentul satanismului) dorește să le sădească adânc în sufletul omului, pentru a-l distruge. Nu poate admite că Dumnezeu umple Raiul cu sfinți și drept credincioși, așezându-i în locul foștilor îngeri decăzuți, deveniți diavoli. De aceea invidia lui e nemărginită, ca și încăpățânarea de a-și cere iertare, de a se căi.

Aș propune ca temă de reflecție și pentru dumneavoastră identificarea și alăturarea, din punct de vedere lingvistic, a termenilor care se înrudesc cu cel de bază – satanism. Există termeni cu sufixul „-ism” având conotație pozitivă sau neutră, însă cei mai mulți am constatat că au o conotație negativă. De aceea, am încercat să găsec cât mai mulți termeni dintre aceștia din urmă, pentru că simpla lor alăturare ne poate spune totuși ceva:

SATANISM, demonism, ezoterism, alchimism, anticreștinism, păgânism, neopăgânism, politeism, iluminism, ateism, umanism, sionism, mesianism, COMUNISM, marxism, leninism, socialism, cooperatism, stalinism, ceaușism, egalitarism, fariseism, internaționalism, cosmopolitism, GLOBALISM, mondialism, colonialism, neocolonialism, liberalism, neoliberalism, capitalism, imperialism, despotism, corporatism, ultranaționalism, extremism, nazism, hitlerism, fascism, terorism, fundamentalism (în opoziție cu alt termen, de astă dată pozitiv – dogmatism, pentru că Ortodoxia se fundamentează pe dogmele sale), antisemitism, xenofobism, negativism, machiavelism, MATERIALISM, idealism, consumatorism / consumism, pragmatism, afacerism, ECUMENISM, sincretism, secularism, laicism, pietism, puritanism, sofism, arianism, maniheism, stoicism, gnosticism, EGOISM, egocentrism, individualism, EVOLUȚIONISM, darwinism, neodarwinism, nihilism, anarhism, freudism, antropocentrism, hedonism, erotism, feminism, modernism, postmodernism, nonconformism (în sens negativ, de anarhism), avangardism (tot în sens negativ), cinism, sadism, masochism, exhibiționism, primitivism, barbarism, SECTARISM, canibalism, separatism (pe principiul satanic „divide et impera”, adică divide și vei stăpâni), snobism, aventurism, nepotism, senzaționalism (procedeu exploatat de mass-media), automatism (în ceea ce privește gândirea de exemplu), RELATIVISM, raționalism, cartezianism, pozitivism, existențialism, scepticism, stoicism, scientism, libertinism (mai ales sexual), lesbianism, bigotism, SPIRITISM, sentimentalism, subiectivism ș.a.m.d.

DOAR CÂTEVA ÎNTREBĂRI ALE UNUI CREȘTIN REVOLTAT FAȚĂ DE CEEA CE SE PETRECE ASTĂZI ÎN LUME

Pe plan spiritual și cultural, asistăm și în prezent la o tot mai intensă reeducare a omului contemporan. Observăm cum se realizează în primul rând prin mass-media. Și în special prin noua orientare prin care cultivă erotismul, magia, violența și ficțiunea (adeseori cu pretenția de „cercetare științifică”!). Putem aminti astfel și cazul ultramediatizatelor volume ale lui Dan Brown: „Codul lui Da Vinci” și „Îngeri și demoni” (în prezent rulând și ecranizarea lui în cinematografe), în care intenția vădită a acestor romane cu pretenții finale de cercetări istorice este de a răstălmăci învățăturile creștinismului și de a întrona cunoașterea de tip ezoteric, alchimia. Și totul, sub auspiciile „științei”, desprinsă total de Dumnezeu și împotriva Lui.

Ne întrebăm cum de a ajuns să fie atât de mediatizată cartea „Codul lui Da Vinci”, care promovează atâtea idei blasfemiatoare la adresa Mântuitorului și Maicii Domnului, precum și atâtea idei ale gnosticismului (cum ar fi nașterea lumii din actul erotic al zeității feminine Sofia!) și să fie catalogată de mass-media drept cea mai vândută carte din toate timpurile?

Cum de găsim mai în toate statele și supermarket-urile cărțile lui K. Rowling (autoarea romanelor din ciclul Harry Potter, recunoscută ca membră a Bisericii Sataniste!), Dan Brown (ale cărui romane, stârnesc mai degrabă curiozitatea cititorilor) și Paulo Coelho (la care se observă un pronunțat caracter comercial)?

De ce oare se adâncește manipularea prin mass-media și spălarea permanentă a creierelor? De ce scad mereu standardele de calitate cât privește programele de televiziune și emisiunile radio? De ce se insistă tot mai mult pe latura divertismentului în detrimentul educației și informării corecte? De ce se cultivă atât de mult apatia și indiferența, obediența față de sistem?

Cum altfel, am putea caracteriza recentul experiment al Uniunii Europene al acceleratorului de la Geneva (aflat în vecinătatea sediului Lojei Prioriei Sionului), care și-a propus nici mai mult, nici mai puțin decât descoperirea „particulei lui Dumnezeu” și originea vieții, cu scopul vădit de a întrona concepția atee asupra creației universului și lumii de astăzi? De ce canalele de televiziune Discovery și National Geographic insistă la nesfârșit pe teoriile evoluționiste, la care oamenii de știință serioși au renunțat de mult timp? De ce mai apar ele încă și astăzi în programe și manuale școlare?

Cum se justifică orientarea tot mai puternică a majorității covârșitoare a mass-mediei către pornografie, desfrâu, promovarea avortului și homosexualității? De ce la „sugestia” UE, România a creat și ea un Consiliu Național Pentru Combaterea Discriminării și are loc o intensă propagandă în favoarea homosexualității, deși până nu demult era abia tolerată sau interzisă? Oare nu pentru a sancționa orice protest în favoarea normalității? De ce pe 15 ianuarie 2008, Uniunea Europeană a adoptat o rezoluție care propune uniformizarea între statele membre a statutului legal al relațiilor dintre persoanele de același sex? De ce oare anul trecut Thailanda a fost lovită atât de crunt prin valurile aduse de tsunami, știind că în această țară înflorise o adevărată industrie a prostituției și pedofiliei?

De ce se luptă atât de mult astăzi împotriva familiei tradiționale și creșterii demografice? De ce se insistă pe politici contraceptive ale statului (planning-ul familial) și pro-avort? De ce în România postdecembristă, prima lege a fost tocmai liberalizarea avorturilor, fapt care a condus la un număr record de avorturi și atâtea catastrofe naturale? Cum de se insistă încă în România a se introduce pentru fetele de până la 14 ani vaccinul de prevenire a cancerului de col uterin Gardasil, în ciuda tuturor campaniilor ortodoxe de renunțare la el, știut fiind că acesta este încă experimental, că alte țări l-au respins categoric și că are multe efecte adverse importante, mergând în unele cazuri până la deces sau cel mai adesea la sterilitate? De ce se exacerbează drepturile copilului în detrimentul părinților?

Cum se justifică tot mai intensă batjocorire publică a Mântuitorului și simbolurilor creștine și

reacția palidă de protest a creștinilor? Cum se explică acordarea Premiului Uniter piesei Evangheliștii a Alinei Mungiu Pippidi (personalitate publică în România de ceva vreme), care batjocorește pe Mântuitorul, pe Maica Domnului și pe sfinți? Cum de s-a reușit ca în cadrul expozițiilor organizate de Institutul Cultural Român la New York și în Germania, să fie prezentate blasfemii și adevărate invitații la sexualitate? Ce fel de artiști sunt cei care au îndrăznit să-și descopere descendența spirituală din Iuda, vânzătorul lui Hristos, sau afirmă de pildă că: „Ștefan cel Mare este un criminal, un pitic frustrat, pe care românii în nebunia lor l-au mitizat și remitzat și cam atât”? (cum apare în articolul lui Dragoș Constantinide, revista Presa ortodoxă, numărul semnal) Cum se explică această încercare de astăzi și a unor umaniști europeni de a reabilita memoria lui Iuda?

Cum putem cataloga recentul film al danezului Lars Von Trier intitulat „ANTICHRIST”, film plin de orori și de o violență exacerbată? Oare acest titlu nu prevestește apropierea domniei lui și intrarea în memoria conștiinței colective? Oare încercarea acestui regizor nu continuă gestul altui compatriot, care a lansat acele caricaturi blasfemiatoare la adresa lui Mahomed, care au stârnit în întreaga lume protestele lumii islamice și care recent au fost din nou prezentate în mass-media?

De ce s-a încercat și se încearcă și astăzi scoaterea icoanelor și simbolurilor creștine nu numai din școli, ci din întreg spațiul public? De ce o nouă „directivă a egalității” a Uniunii Europene a interzis recent afișarea însemnelor religioase în organizațiile din cuprinsul ei care oferă servicii publice, în spitale, fundații, închisori etc.? Cum de s-a renunțat în România la orele de religie din licee?

De ce sediul Parlamentului European a fost proiectat tocmai după modelul Turnului Babel, care a rămas pe veci neterminat pentru ambiția lui de a atinge cerul și în care au fost amestecate limbile? De ce însăși denumirea comunității (Europa) se bazează pe un mit grecesc precreeștin iar această zeitate este „întrupată” într-o statuie așezată la loc de cinste, călare pe un taur?

De ce în Marea Britanie se predă acum „educația sexuală” și copiilor preșcolari? De ce importăm prin mass-media Valentine’s Day și Halloween-ul, care celebrează ziua îndrăgostiților, respectiv cultul morții? De ce în unele țări se aprobă astăzi pentru bolnavi sinuciderea asistată sau eutanasia?

De ce se urmărește îmbolnăvirea premeditată a populației (și reducerea ei în consecință) prin modificarea genetică a unor viruși, cum sunt și cazurile gripei aviare și celei porcine? De ce adepții globalizării promovează politici de control al populației dar și de reducere a populației, prin tot felul de măsuri și legi? De ce alimentația omului devine tot mai nocivă și artificială?

De ce chiar sub masca democrației și drepturilor omului se atentează grav la libertatea și demnitatea omului, prin obligativitatea purtării microcipurilor și viitoarelor implanturi? De ce România s-a grăbit atât de mult să implementeze proiectul experimental al cip-urilor biometrice și încă în modul cel mai complet, cu toate elementele? De ce acest subiect este evitat de către mass-media în ciuda protestelor unor organizații și asociații? De ce s-a introdus deliberat și definitiv numărul 666 în codul de bare și în sistemul electronic central al Uniunii Europene?

Nu cumva, această criză economică (dar și socială, culturală și spirituală), devine un pretext ideal pentru a fi invocată crearea unei Uniuni Europene centralizate, cu șef de stat și puteri care să controleze economia tuturor statelor membre? În sfârșit, nu este întemeiată opinia celor care cred sau sunt convinși că omenirea alunecă pe panta unei dictaturi globale?

OFENSIVA MASONERIEI ÎMPOTRIVA TINERETULUI ȘI ORTODOXIEI ESTE O CERTITUDINE!

Indiscutabil, **coruperea tineretului** (acuzatie falsă în cazul lui Socrate, prin care s-a răsturnat practic adevărul!) **este poate cel mai important obiectiv al oculte mondiale, pentru că „noile generații” vor putea fi astfel desprinse de rădăcinile lor culturale și spirituale, adică de tradițiile înaintașilor.** Cine ar putea accepta ca tinerii de mâine să devină inapți pentru gândire și acțiune independentă, să accepte <<spălarea creierului>> de bună voie?

Aceste modeste rânduri încearcă să scoată în evidență mai ales **satanismul proiectului globalizării** și în mod particular, incredibila operațiune (în aparență doar incredibilă, sau la o privire desigur superficială) a **«spălării creierului»**, la care și-au dat concursul **și numeroase secte religioase și alte grupări și organizații.**

Însă, indiferent de mijloacele sau motivele oculte, nici un individ normal nu va accepta, în cunoștință de cauză, să fie anulat ca personalitate distinctă și subiect al istoriei (care, cel puțin teoretic, poate face istorie), să se desprindă de neamul său (și de trecutul său) și să devină obedient față de o putere inumană și rece. Prin urmare, trebuie să știm și cum putem lupta împotriva acestei aserviri la nivel colectiv și individual, și să-i avertizăm totodată și pe semenii noștri. Boala inoculată – indiferența sau nepăsarea față de toți și de toate – poate fi învinsă de fiecare dintre noi, dar cu ajutorul nemijlocit al lui Dumnezeu. Putem să învingem astfel propriul nostru egoism și să ne dăruim celorlalți. „Dăruind vei dobândi”, spunea nu demult Nicolae Steinhardt.

Trăim într-o societate înclinată tot mai mult spre superficialitate (datorită influenței globalizării culturale, născută ca proiect în America și extinsă în toată lumea!), tot mai confuză și dezorientată (datorită pierderii reperelor sale spirituale și culturale). Pe acest teren „moale”, este greafată astăzi pretutindeni, ideologia extremistă a globalizării. O susțin din plin marile corporații și companii transnaționale, care au inventat un nou materialism: cel al societății de consum (consumerismul). S-a născut astfel o nouă „morală”: a banilor și succesului, de o calitate extrem de îndoielnică, pornindu-se de la vechile și actualele idei protestante și neoprotestante.

În esență, comunismul și globalizarea se reduc în ultimă instanță, la materialism (ca mod de viață și gândire) și au ca principal mijloc și scop: «spălarea creierului» la nivel individual și colectiv! Iar pentru a înțelege mai bine aceste probleme legate de un război psihologic teribil, va trebui să pătrundem puțin această ideologie perfidă (demonică) a globalizării (la fel ca și în cazul comunismului, „un regim ilegal și criminal”, numit astfel și în Raportul de condamnare a comunismului, prezentat de dl. președinte Traian Băsescu, în fața Camerelor reunite ale Parlamentului, pe 18 decembrie 2006).

Fac aici o paranteză mai mare. Este cazul să precizez că acest act oficial de condamnare a comunismului, primul de acest gen, venit din partea unui șef de stat, reprezintă în opinia mea cel mai important act politic (benefic pentru România) după actul Unirii de la 1918. El nu a adus foarte multe elemente noi, dar această sinteză (raport) întocmită de un număr relativ mare de personalități din lumea științifică și culturală, argumentează foarte explicit de ce trebuie condamnat comunismul. El nu face referire la anumite persoane, și nici nu și-a propus să pedepsească pe cineva anume. Dar, el poate sta și va sta cu siguranță la baza multor alte acțiuni și măsuri, pe care le așteaptă societatea civilă (al cărei merit în promovarea acestui raport este incontestabil și meritoriu!) dar și societatea în ansamblul ei. De pildă, se așteaptă manuale de istorie, care să țină cont de adevărul istoric despre comunism, se așteaptă (în sfârșit) o lege a lustrației, care să împiedice accesul foștilor activiști și securiști la funcții publice etc. Chiar președintele Traian Băsescu a menționat o serie de alte asemenea acte „secundare”.

S-ar putea spune multe despre felul în care opoziția (PRM-ul și PSD-ul, îndeosebi) a boicotat discursul președintelui. O lume întreagă, care a urmărit evenimentul, a rămas consternată de atitudinea

violentă (verbală) și de fluierăturile „ca pe stadion” (doar că aici au fost permanente, însă dl. Bănescu a trecut peste asta cu greu, dar a trecut!). Atitudinea furioasă a liderului PRM (Corneliu Vadim Tudor) a întârziat de la bun început momentul discursului președintelui, a creat o stare de tensiune și a răbufnit apoi în câteva rânduri, într-un mod incalificabil. Unele insulte adresate în special unor membri din comisia Tismăneanu, care a redactat acest raport, nici n-ar putea fi reproduse. Desigur, „noua mineriadă” va afecta imaginea României, dar îl va afecta desigur și la viitoarele alegeri. Lipsa de respect față de președintele în exercițiu (pe care l-a insultat în fel și chip: „Incultule!... Mincinosule!...Afară!...etc.) și față de alți invitați de seamă de peste hotare în primul rând (pe care i-a ignorat cu totul), apoi față de cei care au lucrat la întocmirea raportului (pe care i-a numit „viermi nenorociți”, întocmai cum comuniștii îi tratau pe cei aserviți lor) este de-a dreptul incredibilă. Și totuși, totul a fost cât se poate de real. Reală a fost și absența lui Ion Iliescu și a multor senatori și deputați din opoziție.

Nu trebuie să trecem cu vederea nici faptul că, în calitate de conducător al ședinței, dl. Nicolae Văcăroiu (șantajat probabil) i-a permis să se „etaleze” (fără a lua măsurile care s-ar fi impus pentru asigurarea liniștii și ordinii) și, mai mult decât atât, în final, să precizeze foarte clar că, cei 45 de ani de comunism merită un efort mai mare de studiu și, de asemenea, să reitereze teza lui Ion Iliescu privind înfăptuirea Revoluției române din 1989 de către poporul român fără imixtiunea unor trupe speciale din afara țării (în ciuda evidenței și tuturor informațiilor despre „turiștii sovietici” veniți cu mașini personale și în grupuri organizate). Ori, se știe că teoria loviturii de stat, organizată de liderul sovietic și cu sprijinul altor state devine astăzi tot mai credibilă. Cum spunea și istoricul Alex Mihai Stoenescu, cuvintele lui Nicolae Ceaușescu referitoare la „agenturile străine” capătă abia astăzi o valoare istorică. Și ar mai trebui să ținem cont și de faptul, că teroriștii n-au fost identificați nici până astăzi. Prin urmare, dl. Văcăroiu a dorit musai să facă și o disculpă a fostului președinte Ion Iliescu, anchetat în dosarul mineriadei din primăvara lui 1990 și suspectat de pregătirea și conducerea unei lovituri de stat. Și unde? Taman în public, la un eveniment de maximă audiență!

Din punctul meu de vedere, această „exorcizare a răului” demonstrează cu asupra de măsură apartenența la comunism a Partidului România Mare și a Partidului Social-Democrat (partide, într-adevăr de stânga: primul de extremă stângă, ca și vechiul PCR, al doilea de centru-stânga). Desigur, nu toți membrii acestora... Însă, Uniunea Europeană, ne vrea fără „balastul” mentalităților și practicilor comuniste, fără oameni care s-au compromis grav în politică sau afaceri, etc. Ar fi foarte bine să rămână la aceste intenții și în viitor. Spun aceasta, pentru că în raport, se vorbește la un moment dat și în trecut, de persecutarea „sioniștilor” de către regimul lui Ceaușescu, și de „vânzarea evreilor și germanilor” (în țările lor). Ori, știind că statului român i s-a cerut pe nedrept peste 9 miliarde de dolari drept despăgubiri, pentru cei 280 000 de evrei exterminați (de care amintea Adrian Cioroianu, nu întâmplător, în emisiunea „Mari români” de la TVR 1) și care sunt de fapt, evreii salvați de către Ion Antonescu, iar Ion Iliescu a acordat cetățenia unui număr de circa 300 000 de evrei, eu cred că s-a dorit condamnarea comunismului și pentru a se înlesni (printr-o lege ulterioară) recuperarea proprietăților sau acordarea de despăgubiri din partea statului român, celor care au plecat din România. Există deci, și un interes pragmatic. Știind că aceștia au dat singuri bani pentru a putea părăsi România lui Ceaușescu, devenită „naționalistă”, se ridică semne de întrebare asupra actualelor pretenții și poate datorită faptului că totul ar putea fi o mare afacere, făcută doar în numele lor.

Revenind la ceea ce spuneam înainte, eu cred că, în numele unor idealuri nobile (afișate și în vitrina comunismului de altfel), precum: pacea între popoare, umanismul și toleranța, libertatea și drepturile omului, se săvârșesc în continuare și astăzi, datorită adepților globalizării, dezinformării, manipulării, abuzuri, fărădelegi (și uneori, în extremis, chiar crime) iar omul este constrâns în felurite chipuri și prin diverse mijloace neortodoxe (dar extrem de subversive) să renunțe la drepturile și

libertățile sale fundamentale. Spălarea creierului nu este desigur, o lucrare propriu-zisă de spălare obișnuită, așa cum ar înțelege poate unii. Ea reprezintă o operație minuțios pregătită de alții, de pervertire a gândirii, o operație în sine diabolică, un adevărat atentat asupra culturii și spiritualității omului! Cineva se întreba chiar, dacă nu cumva noi trăim acum, efectiv, un nou „experiment Pitești”, ceea ce este foarte probabil, cu mențiunea că într-o nouă formă!. Iar globalizarea este nivelarea gândirii și comportamentului uman, și mai mult decât atât, este nivelarea la nivel global a statelor lumii în scopul înglobării lente și forțate a acestora într-un vast imperiu.

«Spălarea creierului» presupune în fond o serie de schimbări, care constau în distrugerea premeditată a oricărei specificități de structură (nonconformismul...) a individului și colectivităților umane, ștergerea oricăror diferențe, și ceea ce este mai important, atentează la principiul diversității creației lui Dumnezeu.

Nu întâmplător, ați observat poate, că sunt tot mai mulți cei care își pun în ultima vreme problema identității naționale. Este răspunsul lor onest și responsabil față de încercarea impunerii unui model de viață și de gândire **de tip „șablon”** la nivel global. Este rezistența omului în fața distrugerii identității individuale și naționale. Ei simt și înțeleg schimbările și mutațiile care se produc în toate domeniile.

Parcurgând presa și literatura românească actuală, și în mod special volumul lui Ioan Ianolide, **Întoarcerea la Hristos**, m-am decis să analizez în continuare problematica globalizării, îndeosebi sub aspectul atacului îndreptat împotriva religiei tradiționale a Ortodoxiei. Doresc prin aceasta, să contribui și eu, pe cât îmi stă în puteri la **redescoperirea adevărului**, să duc și eu acest duh al credinței mai departe, asemenea domnului Ianolide și multor altor eroi, sfinți și martiri din temnițele comuniste. Iar dumneavoastră, puteți face același lucru, dacă aceste idei sau informații le veți considera juste și acceptabile.

Îmi exprim însă, cu această ocazie și protestul față de lucrările care se scriu în prezent, de către mesagerii Masoneriei și Noii Ere (New Age), care se îndepărtează tot mai mult de adevăr. Este suficient poate, să invoc doar cartea d-lui **Michael H. Hart: „100 de personalități din toate timpurile care au influențat evoluția omenirii”**, reeditată de Ed. Lider (București, 1992). Această carte, chiar a stârnit mari controverse, după cum se așteptau editorii acesteia (după cum scrie pe coperta finală). De ce? Tocmai datorită ... „acurateții” informațiilor conținute și subiectivismului autorului (jurist, fizician și astronom).

Dincolo de unele biografii, cât de cât acceptabile (cum ar fi cea despre Ștefan cel Mare sau Mihai Viteazul, etc., scrise de Diana Constantinescu, respectiv Stelian Neagoie), veți remarca inexactități evidente, în privința elogierii inadecvate de pildă, a lui Nicolae Titulescu (de către prof.dr. Adrian Năstase!), în contextul celor 10 personalități românești incluse în acest volum, cu acordul autorului. Nu se știe, prea bine și de ce s-a recurs la această „generozitate” a acestuia.

Aș dori să confrunțați chiar dumneavoastră adevărul istoric cu cel expus în cartea pomenită mai sus, din care nu pot reproduce texte datorită drepturilor de autor. Dar, din punctul meu de vedere **este o mare greșală – a falsifica trecutul sau istoria** – în primul rând din punct de vedere etic. Nu e necesar să citiți chiar toată cartea pentru a vă convinge singuri. Adevărul este denaturat cu „bună” știință, mai ales în privința lui Iisus Hristos, Sf. Apostol Pavel, Martin Luther, Jean Calvin, Karl Marx și Sigmund Freud, făcându-se reale concesii evreilor (talmudiști) și ideilor de origine protestantă și neo-protestantă.

În acest context, al unor vremuri care seamănă izbitor cu cele anticipate de Apocalipsă, **consider drept una dintre principalele îndatoriri ale oricărui creștin autentic, mărturisirea cu putere a lui Hristos și acceptarea spiritului de jertfă creștin fără nici cea mai mică rețineră sau urmă de îndoială.**

Evocat în volumul de mai sus (apărut la Ed. Christiana, București, 2006), cu mult respect dar și

admirație, **Valeriu Gafencu** se dovedește a fi într-adevăr, pentru oricine, un mare mărturisitor al lui Hristos, un om de o înaltă prestață morală și de o smerenie desăvârșită. Nu întâmplător, a fost numit de către Nicolae Steinhardt și apoi de către mulți alți deținuți politici, drept „sfântul închisorilor”. El, spre deosebire de filosoful Constantin Noica și de „școala” sa ulterioară de la Păltiniș (care pune accent pe „autoanaliză, autocunoaștere și responsabilizare”), a optat pentru **o școală a credinței vii întru Iisus Hristos** iar ideile sale despre naționalism și despre evrei sunt absolut admirabile și își păstrează actualitatea, deși a murit în închisoarea-sanatoriu de la Tg. Ocna în 1952.

El a murit cu puternica convingere, că și-a dat viața pentru Hristos. Este cel care alături de Corneliu Zelea-Codreanu (prin *Jurnalul* său de la Jilava, scris concomitent cu recitirea Evangheliilor și a Epistolelor Sf. Pavel) a contribuit la convertirea pastorului evreu protestant Richard Würmbrand la ortodoxie (acesta cerând să fie botezat de preotul Ianolide, lucru care s-a și întâmplat apoi, fără nici o grabă!) și cel care a insistat ca Ioan Ianolide și alți prieteni apropiați să ducă mai departe **duhul credinței**, ca o rugămintă sau ca o prevedere de tip testamentar. A trecut la cele veșnice înconjurat cu dragoste și gestul său creștinesc de a-i dăruia cele 10 grame de streptomycină (primită din afară, expres pentru el) pastorului Würmbrand (în ideea că acesta era mai util lumii decât el!) îl onorează pe deplin. A fost un gest eminent creștin și înălțător. Din păcate, el a murit după o agonie îndelungată iar Würmbrand s-a lepădat ulterior în America de ortodoxie, revenind la protestantismul dinainte, a uitat totul, și mai mult, a acceptat eticheta infamă și cătuși de reală de „fascism”, aplicată de evrei și de către comuniști, legionarilor...A refuzat apoi orice dialog cu dl. Ianolide.

Este revoltător faptul, că un istoric apreciat precum Stejărel Olaru, în finala concursului (cercului) de la TVR 1, botezat „Mari români”, în fața a milioane de telespectatori a inversat (distorsionat) lucrurile, afirmând printre altele, că Würmbrand a salvat în închisoare viața unui tânăr legionar (pe care nici nu l-a numit!). Este puțin probabil că s-a aflat în necunoștință de cauză și a fost indus în eroare de către partizanii fideli ai lui Würmbrand. Este părerea mea personală de tânăr istoric autodidact, dar responsabil și nepărtinitor, observând mai ales în ultima vreme **ofensiva protestantismului, cu precădere în România**, înainte chiar de integrarea în Uniunea Europeană. În acest caz, se justifică demersul marilor interese oculte de a obține concursul unui asemenea istoric, cunoscut publicului prin intermediul mass-mediei (care se afișează tot mai frecvent la televiziune), dar și al Luciei Hossu-Longin, distinsa doamnă care a regizat amplul documentar *Memorialul durerii*, precum și micul documentar privitor la Richard Würmbrand.

Părerea mea este, că intrăm sau am intrat deja într-o eră a protestantismului și ecumenismului, întocmai cum a fost ea planificată de către artizanii din umbră ai globalizării. Altfel, nu-mi explic inițiativele și mediatizarea tot mai intensă a protestanților și neo-protestanților. De pildă, recent am avut surpriza să asist la o emisiune-dezbatere de la Radio Actualități, a d-lui Cristian Curte, în care s-a polemizat pe tema **scoaterii simbolurilor religioase din instituțiile de stat (mai ales din școli)**. Este vorba de inițiativa unui „intelectual” de prin părțile Buzăului, dl. Emil Moise, care nici mai mult, nici mai puțin, a cerut, dimpreună cu câteva asociații anonime sau obscure (cum ar fi asociația Solidaritatea pentru Libertatea de Conștiință, etc...), scoaterea icoanelor și crucilor îndeosebi, pe motiv că ar aduce atingere drepturilor omului, că sunt discriminatorii și cultivă intoleranța!

Cum discuțiile purtate nu duceau la nici un consens sau rezultat valabil pentru ambele tabere (cei pro și cei contra), unul dintre invitații emisiunii, în persoana lui Remus Cernea a subliniat în final intoleranța românilor și a amenințat cu acționarea în judecată, probabil a statului român. De partea sa, în mod oarecum straniu s-a situat și jurnalistul Mircea Toma! De cealaltă parte, deputatul independent Anghel Pavelescu (dacă i-am reținut bine numele) și alți invitați (prin telefon) precum un jurnalist de la „Ziua” (dacă nu mă înșel, dl. Victor Roncea) și Claudiu Târziu (de la „Cotidianul”) au avut intervenții salutare, lucide și responsabile. Ideile cele mai pregnante au fost acelea, că nu există de fapt

așa de mulți părinți revoltați de prezența acestor elemente sacerdotale (de cult), cum s-a invocat tendențios, că, bineînțeles și alte culte pot să introducă simbolurile lor (acolo unde există numeroși membri ai acestora) și mai ales, că ele nu deranjează decât pe cei care sunt cu adevărat **anticeștini**. Într-adevăr, ele sunt motiv de iritare pentru ... demoni, în condițiile în care astăzi, școlile sunt asaltate de „moda” fumatului, alcoolismului, violenței de orice tip și mai ales de cea a drogurilor sau „morții albe”!

În mod cu totul justificat, ne putem pune și noi întrebarea legitimă: ce se va întâmpla oare, dacă vom scoate Biblia și crucea din sălile de judecată (și se va jura pe „onoare” sau altceva). Sau, dacă am introduce și noi botezul pe la 16-18 ani, pentru a se avea „discernământul necesar”, cum se procedează la sectanți, subiect de altfel, asupra căruia dl. Cernea a insistat în emisiune. Și sunt convins, că inițiatorii „Reformei”, ca adevărați „umaniști”, nu s-ar opri aici. În Grecia, o altă țară ortodoxă (prima care a aderat la UE), n-au avut atâta curaj sau mai bine zis tupeu, cunoscându-se spiritul activ și combativ al credincioșilor greci (inclusiv sau mai ales la nivelul Sinodului), în schimb la noi, unde toleranța este de-a dreptul proverbială și permanent actuală, se poate încerca și experimenta orice. La noi, nu e o noutate sau mirare dacă se manipulează aproape totul, prin urmare și valorile religioase. În numele cui și din ce motiv?

Creștinii desigur, au ca model pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Dar ei, de asemenea, pot învăța și din viața unor sfinți precum Sf. Ioan Gură de Aur, Sf. Apostol Pavel și mulți alții. Pot învăța și pot cere un sfat de la marii duhovnici în viață, printre care se remarcă părintele Arsenie Papacioc și părintele Iustin Pârnu.

În această calitate de **creștin**, vreau să-L mărturisesc cu putere pe Hristos și să cer fraților ortodocși de pretutindeni să se întărească în credință și faptă. Nu trebuie să acceptăm nici un compromis, în privința oricărui aspect care ar aduce atingere Ortodoxiei și Bisericii, dar și credincioșilor înșiși! **Nu trebuie să ne închinăm niciunui idol al lumii moderne de astăzi și să ne avertizăm din timp semenii! Iar, cu cât vom rămâne mai puțini creștini trăitori, cu atât mai mult fraților ortodocși, va trebui să-L mărturisim mai mult pe Dumnezeu!...**

O întrebare-cheie se impune astăzi, mai mult ca niciodată: Vom accepta noi, în cunoștință de cauză, să servim ca sclavi noua tiranie (globală) și acest nou experiment anticreștin și antinațional, fără a ne sinucide astfel din punct de vedere moral și spiritual? Răspunsul meu este unul singur: **Depinde și de noi ca această autodistrugere (inclusiv «spălarea creierelor») să nu se întâmple, să nu se generalizeze.** Dumnezeu nu intervine decât arareori și nici atunci în mod direct și peste voia noastră, prin anumiți oameni pe care îi înzestrează cu calități providențiale (adesea pentru a salva anumite popoare, de pildă pe cel francez prin Ioana D'Arc). Depinde de noi să nu retrăim experiența comunismului) și să învățăm din această lecție teribilă, fără a o repeta. **Dincolo de această mască a globalizării, se ascund de fapt tot cei care au inventat comunismul: marele cerc al Iluminaților sau al adeptilor Francmasoneriei (adică masoni de altă etnie decât cea evreiască + masoni evrei; pe scurt ai masoneriei) și reprezentanții sionismului mondial.**

De aceea, supraviețuirea noastră, atât ca națiuni cât și ca indivizi liberi, depinde de unitatea noastră, de întărirea societății civile, de independența ONG-urilor și a jurnaliștilor (care vor crea mereu presiuni asupra magistraților, politicienilor și altor funcționari), de implicarea masivă a tuturor intelectualilor adevărați (fie în diverse asociații cu caracter civic, fie chiar în politică, atunci când e în joc soarta națiunii noastre). Iată de ce este atât de important astăzi **dialogul urmat de acțiune**; iar fără acțiune, dialogul nostru constituie doar un lux, o filosofare fără rost sau o pierdere de timp. Să încercăm prin urmare să fim și oameni de acțiune, oameni hotărâți.

Mă număr printre acei români, care consideră atât **morala**, cât și **educația, domeniile de importanță vitală pentru supraviețuirea noastră și pentru existența oricărei națiuni de pe pământ.**

Acestea sunt astăzi, după părerea mea, în cea mai grea suferință, antrenând în degringoladă întreaga societate. E firesc să ne punem atunci unele întrebări. Cine provoacă în mod deliberat decăderea lor și îndeosebi a moralei creștine? Cine urăște atât de mult valorile noastre? De ce suntem și «trebuie» să fim supuși unui proces de îndobitocire sau de spălare a creierului, deși comunismul - se spune - că s-a prăbușit? Cui folosesc într-adevăr toate acestea?...

Mesajul pe care vreau să-l exprim este în fapt un adevărat îndemn sau pledoarie pentru gândire, o provocare a gândirii și cunoașterii, adresat deopotrivă tuturor oamenilor care doresc și prețuiesc libertatea, ori cel puțin tuturor acelorora cărora aceasta nu le este indiferentă. Mai mult decât atât, imperativul vremurilor pe care le trăim este **redescoperirea valorilor autentice și reasezarea societății pe temelia lor trainică**. Pentru a reuși acest lucru, noi trebuie să pătrundem hotărâți în cunoașterea și trăirea realităților adânci nedescoperite sau nepătrunse de analiza noastră, în miezul teribilului război psihologic actual, care îl completează pe cel economic. Abia apoi, ne putem angaja să luptăm cu toată dăruirea ființei noastre împotriva manipulatorilor din umbră și împotriva alienării premeditate a personalității noastre și anihilării dreptului națiunilor la propria lor suveranitate (la autodeterminare).

Prin urmare, nu vom putea supraviețui cu adevărat, ca oameni, fără **aportul informației reale și culturii**, fără **credința noastră vie în Dumnezeu și trăirea creștinismului** (El există, orice am crede noi, păstrând neatins universul cunoscut nouă), și nu în ultimul rând, fără o serioasă **implicare personală în «viața cetății», adică în spațiul public sau în comunitatea locală. În opinia mea, aceste trei cerințe de mai sus sunt la fel de necesare astăzi și toate trei trebuie duse la îndeplinire, întrucât ideea creștină și ideea națională se completează în mod reciproc și armonios.**

În urma multor experiențe personale, observații, reflecții și constatări, am ajuns la concluzia că există realmente oameni și forțe mai mult sau mai puțin oculate, care urăsc de moarte toate valorile moralei creștine și lucrează prin toate mijloacele posibile pentru anihilarea lor. Războiul nevăzut dintre Bine și Rău nu este deloc un basm de adormit copiii. În câteva cuvinte, voi încerca să ofer aici o argumentație minimă.

Suntem nevoiți să recunoaștem, că din acel moment imemorial al gustării fructului interzis de către Adam, la sugestia Evei dar și a Șarpelui (întruchipare a Răului), omul a pășit în istorie. De atunci, însă, omul este determinat în mod irevocabil a alege, până la moarte, între Bine (sau Dumnezeu) și Rău (sau Diavol). Această alegere nu este ușoară și este vitală pentru mântuirea și viața viitoare a omului. Ceea ce putem observa astăzi însă, este proliferarea unei categorii intermediare, a oamenilor împietriți sau mortificați sufletește. În atitudinea lor neutră, ei tind să aibă toate trăsăturile omului cu «creierul spălat», pe care îl mai putem numi «omul - robot».

Cei activi, în sens negativ, cei care au luat drept bine Răul (sioniștii și francmasonii), se străduiesc din răspuțeri să lărgească continuu acest cerc al oamenilor ezitanți sau nehotărâți, care nu cred cu adevărat în existența Divinității. Avem deci, pe de o parte ateii sau așa-ziii "liber-cugetători" și creștinii pe de altă parte. Avem în fond o confruntare între masoni și creștini (după cum și diavolii se războiesc cu îngerii). Lor, ateilor și creștinilor, le sunt adresate în general toate tehnicile moderne de manipulare. Este trist, să vedem cum mulți care își zic creștini, sunt de fapt altceva, căci ei se leapădă de Dumnezeu, prin tot ceea ce fac și gândesc.

În viziunea masonilor, oamenii trebuie să se identifice cu culoarea gri sau cenușie, adică nici alb și nici negru, pentru a se șterge orice diferență între acestea, precum și între Bine și Rău. Această omenire, după cum putem observa noi înșine, devine tot mai incapabilă de a mai distinge între adevăr și minciună. Omul zilelor noastre ajunge să le amestece și este chiar «ajutat» să devină un infirm sufletește, să-și piardă atât **curajul**, cât și **limpezimea minții** (adică două trăsături importante ale creștinului), tocmai pentru a deveni cât mai maleabil și manipulabil, până la anularea totală și dacă se poate definitivă a personalității sale, a voinței sale (adică se ajunge la subjugare sau sclavie!).

Dar, această morală la care atentează masonii, reprezintă în fond și la urma urmei morala iubirii și a comuniunii dintre oameni (nu a urii sataniste), învățătura adusă de Fiul lui Dumnezeu în scopul mântuirii noastre, care constă în desprinderea de patimile noastre. **Morala creștină este însăși esența creștinismului!** Or, fără morala creștină, cunoscută și trăită efectiv în viața noastră cotidiană, ajungem foarte ușor în ghearele apostaziei, ale ateismului deghizat în laicism și secularism, ba chiar ale satanismului masonic. Ajungem să ne răzvrătim unii față de alții, să ne învrăjbim, să purtăm un război nevăzut împotriva Creatorului, întrebându-ne ca „arme moderne” indiferența, individualismul și raționalismul, în atmosfera dominantă a materialismului societății de consum.

Am observat, printre altele, că noi - românii -, avem un imn național deosebit, despre care știm că începe astfel: „Deșteaptă-te române din somnul cel de moarte, / În care te-adânciră barbarii de tirani...” Da, cum să nu știm atâta lucru? Dar, câți dintre noi iau în seamă într-adevăr aceste cuvinte? Câți dintre noi conștientizează faptul că noi, nici până acum nu ne-am trezit. Că suntem o națiune divizată încă în două țări? Câți au chiar cea mai vagă idee despre ceea ce se întâmplă cu adevărat în România sau în lumea întreagă? Sau câți se implică în viața cetății, adică în spațiul public, în beneficiul comunității din care fac parte? Răspunsul este ușor de anticipat de către oricine...

În schimb, luăm aminte ușor la tot ceea ce ni se flutură cu ostentație înaintea ochilor: „Trăiască vodca Imperial!”; „Trăiască imperialismul!”; „Senzații tari din 1964!” și multe alte asemenea sloganuri publicitare, cu priză la public, care pătrund în subconștientul nostru și tocmai de aceea sunt și difuzate frecvent pe micul ecran TV. Televiziunea a devenit prin urmare, o armă redutabilă, care ajunge în aproape toate familiile de români. Își imaginează oare cineva impactul pe care îl au toate aceste reclame (aberteizing) și îl vor avea toate aceste imagini și idei în subconștientul tinerilor?...

Trăim se pare într-o lume cu totul și cu totul nevrotică, răsturnată și chiar greu de definit. Asistăm cu toții poate, la zorii nașterii unei noi civilizații și a unei noi formule de guvernare. Dar, acestea sunt deja agresive, subversive și îndreptate într-un atac concertat împotriva omului contemporan și tradițiilor sale. Este și motivul pentru care cred că este timpul (și nu este încă prea târziu!), ca fiecare dintre noi și fiecare națiune să se trezească la realitate cu adevărat și să lupte pentru păstrarea identității proprii, a spiritualității și culturii sale. **A sosit timpul** ca toate națiunile să se trezească la viață din punct de vedere spiritual, din inerția care le-a cuprins în ultimele decenii și să-și urmeze drumul lor firesc, chiar dacă ar fi să facă ele însele istorie.

Dar, pentru a descifra acest fenomen complex al globalizării (atât ca ideologie, cât și ca sistem), este nevoie mai întâi, de pătrunderea sensului cât mai exact al unor concepte, care prezintă relevanță în acest caz. Pornind de la explicațiile sărace oferite de unele dicționare actuale, înțelegem prin comunism (să-mi fie iertat stilul oarecum colocvial), acea doctrină și acel sistem politic care promovează proprietatea de stat și egalitarismul, prin suprimarea proprietății individuale, pluripartidismului și a oricăror diferențe sociale, sau acel regim social-politic totalitar bazat pe **proprietatea colectivă**. Prin cosmopolitism vom înțelege iarăși acea concepție care revendică ideea „cetățeniei universale”, concepție potrivit căreia patria este de fapt locul unde te afli sau lumea întreagă iar omul, cetățean al ei.

Din punct de vedere etimologic, globalizarea desemnează un termen nou și care nu ne spune aproape nimic. Dacă veți întreba bunăoară pe oricine din jur despre acest subiect, veți obține un răspuns nesatisfăcător. Din punctul meu de vedere, dar și al altora, globalizarea sau mondializarea (dacă îi putem spune așa), reprezintă un proces care se desfășoară la nivel global, și determinat printr-o **strategie îndelung gândită de anumite forțe oculte**, care și-au propus, nici mai mult și nici mai puțin, decât **dominația și dictatura asupra întregii omeniri!**

Faptul, că am sărit astăzi de la o extremă la alta, devine pe zi ce trece tot mai evident. Am putea încerca să dăm o definiție globalizării (denumită de unii autori comunitarism), definiție pe care doresc să v-o propun: **globalismul sau comunitarismul reprezintă acel sistem social-politic, promovat de**

anumite cercuri interesate, la nivel mondial, care se bazează pe ideea unificării tuturor statelor și garantării proprietății particulare, conducând în mod inevitabil la amplificarea extremă a diferențelor sociale, la uriașe tensiuni și inegalități sociale și economice între indivizi, și la împărțirea lumii în câteva state foarte bogate și multe state foarte sărace.

Mi se pare absolut regretabil faptul că tot aceste dicționare uzuale interpretează naționalismul drept o „doctrină politică bazată pe apărarea (uneori exagerată) a drepturilor și aspirațiilor naționale”, iar ceea ce ne interesează pe noi (globalizarea sau globalismul) nu apare în nici un fel. Acest lucru ar trebui să ne dea de gândit, pentru că prăbușirea sistemului comunist în fostul URSS și Europa de Est a fost regizată atent și premeditată iar capitalismul învingător s-a orientat apoi spre imperialism (de altfel o acuzație venită tocmai de la comuniști!), spre neocolonialism și neoliberalism, spre un extremism de dreapta, care a subminat și subminează mereu dreapta tradițională și democrația autentică din întreaga lume. Pretutindeni, dreapta ca și societatea civilă aproape nu există.

S-a denaturat în mod voit sensul naționalismului, o doctrină altădată atât de apreciată. Mass-media a reușit să-i dea în timp o conotație negativă, asimilându-o tot mai mult cu xenofobia și extremismul, la ordinul masoneriei mondiale, care a considerat că nu-i mai este de folos (după ce și-a îndeplinit rolul dezintegrator al imperiilor din ultimele două veacuri) și că trebuie pusă la stâlpul infamiei și aruncată în lada de gunoi a istoriei. Ba, mai mult, orice formă de extremism devine automat naționalism. Ori, să stăm și să judecăm drept. Naționalismul reprezintă cu totul și cu totul altceva: patriotismul curat, nealterat, constând în tot ceea ce se jertfește pentru țara natală, în sentimentul și dorința de a-ți servi mereu, cu devotament patria și neamul, inclusiv în a răspunde oricăror agresiuni la adresa lor. În schimb, comunismul și globalismul – adevăratele forme de extremism – sunt trecute total sub tăcere. Foarte interesant! Nu întâmplător, observăm că nu s-a condamnat oficial comunismul în multe țări și nici n-au fost pedepsiți autorii nenumăratelor crime comise (culmea ironiei, în numele unor „idealuri înalte ale omenirii”). În schimb, este tot mai laudat mondialismul sau supranaționalismul (cu organisme sale ramificate în toată lumea), văzut ca un rezultat firesc al modernității, al umanismului și toleranței dintre popoare, aducător de prosperitate și de pace în întreaga lume?! Istoria ne-a demonstrat însă, cu prisosință utopia și absurditatea comunismului, natura lui criminală (diabolică) și va demonstra desigur și „viabilitatea” ideii de „națiune universală”.

Înțelegând prin națiune acea „comunitate stabilă de oameni, istoricește constituită ca stat, apărută pe baza unității de limbă, de teritoriu, de viață economică și de factură psihică, care se manifestă în particularitățile specifice ale culturii naționale și în conștiința originii și a sortii comune”, putem remarca astăzi faptul că, **atacul dezlănțuit asupra ideii naționale și naționalismului** (asupra patriotismului, astăzi demonetizat) este concertat cu **atacul asupra națiunilor**, care potrivit planurilor globaliste desigur trebuie să dispară. De ce? Pentru că altfel nu pot fi nivelate culturile naționale și nu se poate produce mai rapid «omogenizarea indivizilor și a națiunilor», care să transpună în practică nașterea unei «națiuni universale», a unei limbi și a unei culturi unice, a tipului de „om nou” (oare al câtelea?! – *homo globalis* –, adeptul fidel al globalismului și al unui pragmatism feroce. Până la urmă, de ce să nu spunem că același scop - sclavia omului, de tip modern - l-a urmărit insistent și sistemul comunist, prin dictatura unui grup restrâns de privilegiați, alcătuită din mulți activiști de partid influenți și sprijinită masiv de către securiști.

Extrem de interesantă mi se pare chiar preocuparea „celor din umbră” pentru ascunderea adevărului față de publicul larg, îndeosebi a celui referitor la Mișcarea legionară din România și prezentarea ei într-o perspectivă cât mai inadecvată și ostilă (fascism, extremism, fanatism etc.etc.), atât înainte de 1989 cât și după această dată. În realitate, legionarii au fost spre deosebire de alte formațiuni mai radicale, cum a fost cea a lui A. C. Cuza, mult mai ponderați, realiști și responsabili, datorită spiritului lor civic și creștin, suportând după cum spun numeroase documente,

umilinte și brutalități, care nouă celor de astăzi ni s-ar părea incredibile (mai grave decât în scenele bine cunoscute ale mineriadelor postdecembriste și tulburărilor de la Târgu Mureș). Atunci, cine are interesul de a-i asimila pe legionari, precum au făcut și comuniștii, cu extremiștii cuziști sau de alte culori politice, unii finanțați și conduși chiar de masoni? În realitate, ei au fost, exceptându-i pe cei care s-au infiltrat (cu sprijinul KGB-ului sovietic), **adevărați eroi ai luptei anticomuniste și antimasonice**. Dacă ei ar fi fost într-adevăr extremiști, cu siguranță că n-ar fi intrat în rândul lor atât de mulți intelectuali români (dintre care unii foarte cunoscuți), nu s-ar fi produs acel impact social formidabil, n-ar fi ajuns la guvernare alături de Antonescu ș.a.m.d. Dacă un francmason reactivat, precum Alexandru Paleologu, îl „glorifica” pe regele Carol al II-lea și îi îndemna pe tineri să nu tragă concluzia „greșită” că legionarii ar fi fost buni, devreme ce comuniștii erau răi, și că legionarii erau profund încrâncenați și extremiști, nu înseamnă că este și opinia pe care noi trebuie s-o acceptăm fără rezerve.

Dacă Albert Einstein insista asupra faptului că: „*Cel mai important lucru este să nu te oprești niciodată din cercetat*” iar Johann Goethe sublinia de asemenea că: „*Să nu treacă o zi fără să vezi, să auzi, să citești*”, în opinia mea și nu numai, cred că **fiecare trebuie mai întâi să învețe să gândească singur**. Religia nu constituie în nici un caz o piedică, ci dimpotrivă. Ea poate să ne convingă că există și alte rațiuni mult mai profunde. Tocmai de aceea, cred că **descoperirea sensului vieții noastre este fundamentală**. Este primul mare pas către desăvârșirea și fericirea noastră. Ca și împlinirea noastră în sfera vieții sociale și profesionale, la fel de importantă este și împlinirea spirituală, descoperirea și valorificarea unui adevăr: **omul are datoria de a cunoaște și înțelege lumea în care trăiește, de a conștientiza confruntarea teribilă dintre Bine și Rău, și în același timp, de a trăi în spiritul valorilor morale și spirituale pe care le-au cultivat generațiile precedente**. Cu alte cuvinte, nu trebuie să excludem niciodată din viața noastră cultura și credința.

Cele două acțiuni amintite deja (**cunoașterea și înțelegerea lumii înconjurătoare**, apoi **trăirea în adevăr**), dintre care prima este doar în mod aparent pasivă, ne definesc până la urmă personalitatea, ne definesc modul nostru de viață. Este indiscutabil faptul, că a cunoaște și mai ales a înțelege ceea ce cunoști nu e atât de simplu și de ușor, dar acesta nu trebuie să devină o barieră autoimpusă. În nici un caz, nu trebuie să dezarmăm, să ne resemnăm și să părăsim în mod rușinos câmpul de bătălie al vieții noastre, care aspiră spre desăvârșire. Unii ar trebui chiar să devină lideri de opinie și să se angajeze cu dăruire în spațiul public sau societatea civilă, cum i se mai spune. Ar trebui să ne eliberăm mintea de orice temeri, prejudecăți și complexe. Lumea nu este chiar atât de complicată pe cât ne pare uneori și putem dobândi aproape fiecare capacitatea de a o înțelege (cât se poate, dacă ne dorim acest lucru). Oare ce credeți că a vrut să spună Pascal Bruckner, în acest sens, prin următoarele cuvinte: „**Salvatoare pentru gândire, complexitatea este mortală pentru acțiune: pasivitatea opiniei publice aici își are originea**”. Pornind de la o reclamă pozitivă de această dată, de pe canalul TV Realitatea, care spune că: „**Adevărul trebuie aflat, înțeles și împărtășit. Asta trebuie să facem și noi. Deschide lumea! Deschide realitatea!**”, putem spune că **trăirea în adevăr înseamnă și împărtășirea adevărului altora, deschiderea reală și benefică către ceilalți**.

În opinia mea, tot ceea ce ține de globalizare intră și trebuie să intre sub incidența liberului acces la informațiile de interes public, ca și în cazul condamnării comunismului. Ambele sisteme trebuie cunoscute mai întâi de către specialiști (istorici, sociologi, politologi etc.) până în cele mai mici detalii și condamnate de către autorități cu hotărâre și pentru totdeauna. Așa cum renunțarea la comunism și la mentalitățile acestuia cere cu necesitate reforme și legi în toate domeniile (mai ales legea lustrăției și legea deconspirării poliției politice), tot astfel trebuie să procedăm și în cazul globalizării, după ce vom fi cunoscut pericolul pe care îl reprezintă pentru fiecare individ și pentru toate națiunile în care democrația mai înseamnă ceva.

Dincolo de denumirea sa prea vagă și ambiguă, **globalizarea este în opinia mea personală cea**

mai mare amenințare la adresa umanității de până acum, deși ea promovează în aparență valori pozitive ca și comunismul: unitatea, toleranța, umanismul, pacea, libertatea... Aceste valori arată bine doar pe hârtie, întrucât în practică sau în realitate nu sunt acordate națiunilor și nici tuturor indivizilor, ci rămân doar la nivel declarativ, simple utopii în spatele cărora se ascunde setea nestăvilite de dominație a unui grup foarte restrâns de oameni, dar cu o putere de decizie uriașă.

De pildă, libertatea omului este tot mai limitată și supravegheată, în vreme ce toate marile companii (în frunte cu cele transnaționale) și unele minorități (sexuale, naționale...) își sporesc neîncetat drepturile și își diminuează obligațiile (aspect evidențiat în procesele juridice). Astfel, grupurile de interese de acest fel, au tot mai multă putere și tot mai multă influență, fiind foarte greu de contracarat, chiar de către autoritățile statale.

Ceea ce cred că se impune astăzi ca o necesitate stringentă este împiedicarea declinului accentuat al spiritului public și clarificarea lucrurilor. Trebuie înlăturate toate confuziile și dezinformările din cadrul mass-mediei, care reprezintă cu adevărat o forță și o categorie privilegiată, dar care din păcate se supune adeseori unor interese economice, politice sau de altă natură. Aceste interese produc o ruptură gravă în sânul societății schizoide de astăzi, prin crearea unei realități virtuale pentru cei bogați și a alteia dramatice și reale pentru majoritatea tot mai săracă.

Pornind de la aceste realități, noi putem dobândi cu mai mult sau mai puțin efort o clarviziune proprie, o atitudine civică responsabilă (una lucidă, critică sau combativă, și constructivă) și apoi, solidarizându-ne, ne putem apăra identitatea și libertatea. Un adevărat model în acest sens este chiar marele nostru gazetar, filosof și poet național – Mihai Eminescu, care mărturisea la un moment dat: „*Cu cât ne iubim mai mult patria și poporul nostru, cu atât vom trebui să ne înarmăm mintea cu o rece nepărtinire și să nu surescităm cugetarea. [...] Inimă foarte caldă și minte foarte rece se cer de la un patriot...*” (în revista „Convorbiri literare”, X, nr.5, 1 aug.1876, p.168).

Important este să căutăm noi înșine Adevărul. Dotat cu **rațiune**, **sentiment** și **voință**, omul trebuie să le folosească împreună iar nu separat. Echilibrul său este dat tocmai de coexistența și armonia lor. Aici românul excelează față de alții în general, considerând acest echilibru ca „normalitate a existenței sale”, dar din păcate, nu își dezvoltă și nu își pune în valoare **conștiința** (de sine și cea națională sau de apartenență la națiunea sa și la neamul său) și **libertatea** (de gândire și de acțiune), capitele la care suntem deficiente, pentru că în mod eronat au fost considerate mai puțin necesare sau apanaj al elitismului. Regimurile totalitare au urmărit insistent atrofierea lor în cadrul personalității românului. Anularea însă, a oricăreia dintre aceste facultăți psihice sau puteri sufletești cauzează un dezechilibru major în sufletul omului și dezordine.

Iar creștinii, consider că sunt într-adevăr mult mai optimiști și echilibrați, tocmai pentru faptul că ei au înțeles sau au simțit că aceste puteri sufletești sunt date de la Dumnezeu și că, fără ajutorul Lui nu se poate construi nimic durabil. Pentru ei, cunoașterea nu se rezumă la om și la lucrurile făcute de mâna lui, sau la invențiile lui. Nu are loc numai pe cale rațională. Ea este în strânsă legătură cu cunoașterea lui Dumnezeu și a adevărului revelat, fiind încifrată chiar în cuvintele Mântuitorului Iisus Hristos: «**Eu sunt Calea, Adevărul și Viața**».

Într-o lume influențată tot mai mult de închinătorii la idoli, dominată autoritar de cultul sau dictatura banului și a confortului material, mijloace prin care omul este supus mult mai lesne globalizării, cultura și gândirea tind să fie înlocuite prin noi forme sau ambalaje strălucitoare ale civilizației și lipsei capacității de analiză (de cântărire a lucrurilor). Încep să conteze tot mai mult diplomația și «bunele maniere». De asemenea, cultura capătă tot mai mult un caracter decorativ, popular sau de masă (ca și în timpul nazismului și comunismului), devenind o „cultură de consum”, cum este deja cea nouă de tip american (ruptă aproape complet de tradiție, și respingând cu aroganță cultura tradițională europeană). Totul capătă aici un caracter comercial și sunt evidente pentru noi mai ales «produsele culturale» din

mass-media actuală (în special reclamele publicitare pentru aproape orice). **Cultura adevărată este abandonată mai mult ca oricând pentru un alt mod de existență: căutarea plăcerilor, îndeosebi fizice.** Noul tip de «cultură» se răspândește astăzi în mod vertiginos în toată lumea, cucerindu-i în primul rând pe tineri (viitorii consumatori de mâine), mai ales prin intermediul majorității filmelor și reclamelor americane.

În fața acestui flagel al globalizării, considerat de către tot mai mulți intelectuali a fi unul extrem de negativ, depășind în amploare și subtilități chiar pe cel al comunismului (și el tragic experiment, cu pretenții hegemonice la nivel mondial), **va trebui să ne repliem, să adoptăm o poziție legitimă de apărare și să luăm cu toții atitudine.** Cu ani în urmă, filosoful Emil Cioran atrăgea deja atenția asupra pericolului reprezentat de internaționalism:

„Internaționalismul este o expresie a culturii de masă. [...] Cultura de masă este antispirituală, antilibertară, antiindividualistă. Este suficient să ne gândim la bolșevism sau la hitlerism, fenomene de masă, (de manipulare mai ales, ideologică - n.a.), pe cât de diferite în conținut, pe atât de asemănătoare în formă.” (în „Schimbarea la față a României”, Ed.Humanitas, București, 2001, pp.35-98).

În fond, globalizarea nu este altceva decât o nouă formă de internaționalism și de colonialism corporatist, un tip de capitalism imperialist și un extremism deghizat în rolul de pacificator. Indiscutabil, alunecăm tot mai mult dintr-o extremă în alta, ceea ce este într-adevăr o adevărată dramă pentru noi. O nouă tiranie se profilează la orizont, dacă n-a început deja, condusă din umbră de către marii posesori și mânuitori de uriașe capitaluri. Aceștia nu pot suporta democrația reală și ca atare nu sunt deloc interesați de respectarea cu adevărat a drepturilor omului, inventate tocmai de strămoșii lor. Sunt izbitor de asemănători, în acest sens, cu comuniștii, care aveau și ei demagogia lor și mijloace moderne de manipulare în masă. În aceste condiții, democrația reală devine desigur chiar lipsită de orice sens și aplicabilitate iar ipocrizia (fariseismul) este ridicată la rangul de politică de stat. Câteva întrebări se impun de la sine. Unde este atunci mult trâmbițata libertate a omului? Suntem constrânși să respectăm cu toții regulile impuse de noul joc din «satul global»? Chiar nu mai prezintă omul nici o valoare în sine și este disprețuit atât de mult, încât nu însemnează un simplu „animal social”, ca în vremuri străvechi, ci cel mult un obiect sau un număr oarecare pentru statistică?

Globalizarea nu reprezintă - așa cum se spune - o etapă a unui proces istoric firesc din evoluția omenirii, un fenomen de „modernizare”, un așa-zis spațiu intercultural și multicultural, între religii, ori între națiuni, sau între civilizații. Nu este nici rezultanta științei și tehnologiei, care astăzi ne unesc mai mult ca oricând într-un timp foarte scurt, dar în mod indirect. Ea este altceva. **Este vorba de o nouă himeră sau utopie, utilizată în mod diabolic pentru a ne forța să trăim într-o lume atee sau imorală, izolați unii de alții în fapt și să acceptăm necondiționat manipularea și sclavia modernă.** Arhitecții acestei noi lumi, a Noii Ordini Mondiale, au lansat deja (mai ales prin mișcarea New Age sau Noua Eră) directivele «națiunii universale» și ale guvernului mondial «al păcii». Adepții masoneriei pun astăzi la cale dominația absolută a lumii întregi și a fiecărui individ în parte, ca într-un sinistru joc de șah, în care aproape toți oamenii nu sunt decât simpli pioni de sacrificiu.

Nu întâmplător ne sunt devalorizate tradițiile și culturile naționale, iar în locul lor ne sunt inoculate anumite opțiuni precum pragmatismul, oportunismul, carierismul și materialismul societății de consum. Cultura nouă, de tip Coca-cola sau McDonald's, cultivă și ea un gen de „supraom” - *homo globalis* -, sau individul:

- **apatrid** (deznaționalizat sau separat complet de țara lui natală și devenit apoi cosmopolit sau cetățean al «națiunii universale»...);

- **depersonalizat** (adică devenit aproape identic cu oricare altul, șters, lipsit de

inițiativă, conformist);

- **obedient sau sclav** (supus întrutotul celor care-i furnizează confortul său (inclusiv creditele „avantajoase” și mijloacele de existență);
- **desacralizat** (înstrăinat de Dumnezeu, ateu sau liber-cugetător, sau de ce nu, chiar mason, sau mason de „grad superior” – închinător pe față lui Lucifer);
- **consumerist** (fidel și supus necondiționat „spiritului de consum” inoculat de cei care își permit să-i creeze «nevoile»);
- **însingurat** (deși trăiește printre mulți oameni și ”comunică” destul de mult cu ei).

Chiar și numai aceste șase trăsături de bază enumerate aici, ne pot trimite cu gândul la simbolistica masonică.

Dacă avem în vedere **mijloacele și efectele globalizării**, vom remarca fără îndoială câteva mai importante: manipularea și intoxicarea informației, răspândirea unor filosofii materialiste (nihilismul, pragmatismul și altele), relativizarea adevărului, nivelarea sau «omogenizarea» culturilor naționale, uniformizarea gândirii tuturor oamenilor și a modului lor de viață, transferul centrului de greutate dinspre viața spirituală spre cea strict materială, schimbări grave în structura vieții sociale (disoluția instituției familiei, prin încurajarea căsătoriilor încheiate din interes material și care eșuează în numeroase divorțuri; încurajarea căsătoriilor heterosexuale și a adopțiilor de către acești homosexuali și lesbiene, etc.); schimbări dramatice în viața economică a țărilor îndatorate marilor instituții financiare internaționale; desființarea companiilor mici și mijlocii viabile și care oferă angajaților lor drepturi firești și o protecție socială reală, de către companii specializate în acest sens (precum «pirajii corporatiști»), sprijinirea directă și indirectă de către stat a masoneriei (Mafiei) cu bani de la buget (lojele fiind declarate societăți de utilitate publică, cum sunt în România!) etc.etc. Iar, toate acestea au loc cu un incredibil simț al detașării față de moralitate și dreptate...

Reluând unele idei, mai observăm că globalizarea cultivă astăzi libertăți excesive față de anumite minorități în detrimentul majorității, care sunt manipulate de fapt, pentru a se realiza un obiectiv central: **desființarea statelor naționale**. Este posibil și ca uniunile unor state să aibă același scop, dar nedecarat. Cum altfel putem înțelege astăzi pretențiile de autonomie teritorială? De asemenea, este cultivat în masă **disprețul vădit** al celor «realizați» sau bogați, față de cei considerați «ratați» sau săraci (defavorizați de soartă), precum și disprețul față de preoți și religie, față de valorile creștinismului în special și cele cultural-naționale, considerate astăzi depășite sau anacronice. Este avansată tot mai mult **ideea ecumenismului** (unirea tuturor religiilor lumii, la orice nivel), **ideea sincretismului religios** (împrumutând precepte de la toate religiile) și este sprijinită în continuare hirotonirea unor preoți lipsiți de chemare sau vocație pentru viața duhovnicească și îndrumarea credincioșilor.

Avem astăzi, printre altele, **datoria de a apăra și posteritatea eroilor neamului românesc**, amenințată din diverse direcții. Chiar în mass-media noastră și în special în unele manuale alternative de istorie, în programe școlare și apoi în rândul publicului larg, au apărut tot mai multe denigrări și dezinformări în privința acestora, care denaturează practic adevărul istoric. Rolul jucat de acestea este acela de a realiza ștergerea treptată a marilor noștri eroi din memoria națională, din mentalul colectiv și chiar din conștiința românilor și excluderea lor din istorie, în fața noilor generații.

Să luăm de pildă, cazul domnitorului Ștefan cel Mare și Sfânt. Canonizarea sa recentă de către Biserica Ortodoxă Română a stârnit unele valuri și controverse. Se uită un aspect important, și anume acela că gloriosul nostru voievod era considerat încă de pe vremea sa un sfânt care a apărut cu sabia într-o mână și crucea în cealaltă Poarta creștinătății de năvălirea păgânilor (tătarilor și otomanilor, aflați în plină expansiune). În lupta teribilă pentru independența Moldovei, toată țara i-a fost alături, indiferent de

sacrificiile umane și materiale cerute de războaie. Nu cred că întâmplător, marele Ștefan a fost inclus în rândul celor 100 de personalități din toate timpurile care au influențat evoluția omenirii, în cartea intitulată astfel și semnată de dl. Michael H. Hart. În acord cu opinia sa și a d-nei Diana Constantinescu, care s-a ocupat de biografia domnitorului „Ștefan cel Mare nu și-a pus pecetea numai pe istoria unui popor, care îl va glorifica veșnic ci și pe aceea a unui continent, care, fără el, ar fi avut mult mai mult de furcă cu turcii”, iar „Nimeni și nimic nu va putea șterge amintirea unei domnii atât de glorioase din memoria moldovenilor și, în general, a românilor” (carte apărută la Editura Lider, București, 1992, pp.104-106). Dați-mi voie să-mi exprim îndoiala, în actualele circumstanțe, față de ultima afirmație citată, pentru că istoria poate fi rescrisă de principalii actori politici ai vremii, ca și în timpul comunismului, după bunul lor plac.

Cum se face însă, că în zilele noastre, **denigrarea vine din partea multor oameni și mai ales din rândul celor cu mentalități comuniste sau ateiste?** Cum putem noi să-l acuzăm cu ușurință de adulter (că ar fi avut ibovnice în fiecare sat...), de apucături despotice (că ar fi ucis mulți boieri și oameni nevinovați, la mânie...) și să nu-l mai considerăm sfânt (deși există sfinți care au avut „căderi” înainte de a apuca calea grea a sfințeniei), pornind de la spusele cronicarului Grigore Ureche? Este acesta adevărul istoric? În opinia d-lui profesor Ștefan Gorovei, care recent a publicat o amplă carte despre viața acestui domnitor, sunt doar două cazuri consemnate de izvoarele istorice, când Ștefan a pedepsit cu moartea boierii trădători. Iar din analiza documentelor epocii, reiese clar că el a fost într-adevăr un judecător drept și că în miile de procese nu a nedreptățit pe nimeni (ca dovadă, după moartea lui, în perioada domniilor care s-au succedat, nu s-au revizuit sentințele date de el). Războaiele, la care au participat atât boierii cât și răzeșii din popor nu au condus la revolte, pentru că ei au știut că Ștefan „a făcut ceea ce trebuia să facă” în calitate de bun creștin ce era, că el dorea chiar să creeze la Suceava un centru al creștinătății răsăritene (un nou Constantinopol). A zidit numeroase biserici și mănăstiri în semn de mulțumire față de Dumnezeu și pentru a-I slăvi numele.

Cât privește acuzația de adulter, exagerată în mod premeditat, istoria nu consemnează decât relația sa din care a rezultat un copil din flori, viitorul urmaș vrednic de înaintașul său - Petru Rareș (după domnia fiului legitim al lui Ștefan, Bogdan al III-lea). Dacă am presupune că au fost mulți bastarzi datorită „nenumeratelor aventuri extraconjugale”, atunci ar fi fost și de presupus bătlăii acerbe pentru tronul Moldovei, despre care însă nu se știe nimic, pentru că ele pur și simplu n-au existat. Păcatul său, omenesc până la urmă, dacă avem în vedere și tradiția epocii de a avea mai mulți urmași la tron și vrednici pentru asta, a fost spălat cu prisosință în focul celor peste 47 de războaie și cam tot atâtea biserici și mănăstiri.

În opinia mea, **denigrarea marilor eroi ai neamului nostru se subscie îngropării valorilor naționale, care stau în calea făuririi noului tip de om și a «națiunii universale».** Dar, din fericire pentru noi, nimeni și nimic nu poate împiedica adevărul ca să iasă la lumină, oricât ar fi de bine ascuns sau îngropat, pentru că El cunoaște Învierea și pentru că numai o viață trăită în adevăr poate fi un prilej continuu de bucurie, după cum spunea Constantin Noica. Iată, de ce nu-mi este teamă să vorbesc despre el: pentru că **adevărul merită orice sacrificiu din partea noastră**. Adevărații creștini nu tremură după viața lor în fața morții, ci ei se tem numai de Judecata de Apoi sau de pedeapsa lui Dumnezeu. Ei nu vor ca sufletele lor să îndure calvarul chinurilor veșnice ale iadului, chinuri conștientizate atât de bine în «evul mediu întunecat» (atât de blamat mereu de umaniști și iluminiști pentru unele excese regretabile ale sale).

Cum este posibil, ca într-un manual de istorie pentru clasa a XII-a (probabil și în altele), să apară enunțuri de genul: FRANCMASONERIE = asociație cu caracter filantropic, în parte secretă, ai cărei membri se recunosc prin anumite semne, embleme și simboluri? Am ajuns noi să credem că ea este cumva morală? Este ca și cum am spune că sistemul comunist a fost în slujba omului și a fost mai

degrabă bun decât rău (adică invers decât în realitate). Nu înțelegem oare că filantropia afișată n-are decât un rol de a face prozelitism și de a racola noi adepți din rândul naivilor? Nu am aflat încă adevărul cutremurător, că adepții aceștia ”liber-cugetători”, grupați într-un club ascuns și elitist, cu reguli foarte stricte (ca în cadrul Mafiei), practică de fapt un anticreștinism, o obediență strictă (mai severă decât în armată) în cadrul celor 33 de grade masonice, de la care urmează cultul direct al lui Lucifer? Nu realizăm că în fond, masoneria (grupând un cerc restrâns de evrei) sau francmasoneria (cercul amintit, dar mai larg, înglobând și alte etnii), alcătuiesc Biserica lui Antichrist? N-a fost și este Lucifer îngerul negru decăzut, despre care se vorbește în Biblie și care n-a renunțat niciodată a fi adversarul înverșunat al lui Dumnezeu și a oricărei creații ale Sale?

Omul este încununarea întregii creații divine și lui i-a fost dată în administrare această lume și de aceea revolta împotriva lui Dumnezeu este dovada celei mai mari ingratitude și trădări a Lui. Noi nu trebuie să fim părtași ai războiului antichristic și să cădem în cursele lui. Ispitele satanice sunt ce-i drept peste tot, dar este datoria noastră de creștini (mai ales practicanți sau activi) de a le rezista, până la capăt și de a le deconspira. **Sufletul și libertatea omului este marea miză, pricipalul obiectiv al diavolului iar țările în care ortodoxia (păstrătoare a tradiției creștine și a drepte credințe) este preponderentă, sunt cel mai mult atacate și astăzi în acest război nevăzut, declanșat în toate domeniile vieții noastre.**

Tocmai de aceea ne revine unora dintre noi, sarcina ingrată, imensă și dificilă de a evidenția **cauzele** acestor stări de lucruri, de a face transparent un astfel de război între oameni și al unora împotriva lui Dumnezeu, și de a căuta **soluții**. Ceea ce caracterizează cel mai bine lumea contemporană este tocmai **înstrăinarea tot mai mare a omului față de Dumnezeu și semenii lui**. Moralitatea trece astăzi prin cea mai mare criză, pentru că tot mai mulți oameni (chiar ”creștini”) îmbrățișează imoralitatea, materialismul societății de consum și ca atare, disprețuiesc profund atât pe vechii moralști (Shakespeare, Molière, H.Ibsen, Schiller și mulți alții), cât și pe cei actuali. Aș aminti aici doar câteva cuvinte: „ *Nu pun preț pe acea moralitate care nu-și are rădăcina în religie.*”(H. Ibsen). Prin urmare, aceste două sfere se întrepătrund, iar criza morală izvorăște din cea religioasă.

Interesantă mi se pare și mărturisirea marelui orator, filosof și om politic Cicero: *„Dacă nu există iubire către Dumnezeu, apoi eu nu știu dacă ar fi posibilă existența vreunei societăți omenești și chiar a ideii de dreptate.”* După cum s-a mai spus, însăși esența dreptății este de natură divină și ea ni se dezvăluie fiecăruia doar cât ne-a fost permis iar pentru a deveni oameni drepti (împrumutând un atribut al dumnezeirii), **nu este suficient să ne abținem de la săvârșirea unor prejudicii altora, ci mai ales să-i împiedicăm pe alții să o facă**. Acesta este adevăratul simț al dreptății. Căci, cum spunea cineva, ce este spiritul de dreptate, dacă nu „o înțelegere a legilor naturii, folosită spre ajutorul celor mulți”.

Se impune astăzi, mai mult ca oricând, solidaritatea intelectualilor, care să coaguleze în jurul lor cât mai mulți oameni responsabili și cu simț civic, care să spună deschis adevărul pe care au izbutit să-l cunoască (cu voia și ajutorul lui Dumnezeu, chiar dacă nu recunosc acest lucru întotdeauna). E timpul ca oamenii să se trezească din strania somnolență colectivă în care au fost aduși și din somnul rațiunii (care naște într-adevăr monștri). E timpul să ne apărăm cu hotărâre și cu orice preț toate valorile înaintașilor noștri (măcar pentru strădaniile și sacrificiile lor), valori eterne și universale, atât spirituale cât și naționale. **E TIMPUL TREZIRII SPIRITUALE A OMULUI ȘI A NAȚIUNILOR DIN ÎNTREAGA LUME.**

Am scris aceste rânduri nutrind speranța unei lumi mai bune, pe deplin convins că, cel puțin două realități crunte ar trebui să ne determine a lua atitudine în vreun fel sau altul și să ne preocupe mai mult.

În primul rând, ajungem să recunoaștem noi înșine faptul, că asistăm mult prea indiferenți la decăderea dramatică a culturii autentice și a modului nostru de viață, a informării în deplin consens cu adevărul și observăm cu tristețe sau cu dezamăgire că există tot mai puțini oameni care au

curajul să gândească ei înșiși, care au propria lor judecată sau cântărire a lucrurilor. Iar în al doilea rând, observăm o desacralizare fără precedent a lumii contemporane, o întoarcere la păgânism tot mai accentuată și cu consecințe incalculabile. Atacul concertat împotriva naționalismului este coalizat cu cel îndreptat împotriva creștinismului (ținta principală). Rezultatul se vede: tot mai puțini preoți vrednici de misiunea lor înaltă și tot mai puțini „creștini practicanți”, adică creștini în adevăratul înțeles al cuvântului, trăitori în spiritul ortodoxiei care urmează modelul lor întruchipat în persoana divino-umană a lui Iisus Hristos. Din păcate, spiritul de jertfă creștină pentru aproapele nostru și de jertfă pentru națiune aproape că ne lipsește astăzi cu desăvârșire.

Iată și „cele zece porunci ale societății de consum”, prezentate de scriitorul Matei Vișniec într-un număr recent din „România liberă”:

1. Tu, fiule, **nu vei mai fi un cetățean lucid**, ci un pasionat consumator.
2. Îți vei dori cu aviditate tot ce vezi în vitrine, pe panourile publicitare și în casa aproapei tale.
3. Pentru a intra în posesia a tot ce vezi vei munci cu disperare și vei avea ca principal țel să câștigi cât mai mulți bani.
4. Nu vei fi fericit decât atunci când vei consuma mai mult decât aproapele tău și când cei din jur vor vedea cât de mult consumi.
5. **Modelul tău de viață va fi dictat de ceea ce vei vedea la televizor.**
6. Eroii tăi vor fi vedetele la modă, cu ei te vei identifica și ca ei vei dori să fii.
7. Dar mai mult decât orice, modelul tău va fi societatea de consum americană. Ca un american, îți vei dori să consumi de patru ori mai multă energie decât ceilalți oameni de pe planetă, și vei arunca zilnic două kilograme și jumătate de deșeuri la gunoi, adică de cinci ori mai mult decât ceilalți oameni de pe planetă.
8. Fascinat cum vei fi de societatea americană, nu vei gândi niciodată cu creierul tău și nu te vei gândi în nici un caz la viitor.
9. Nu vei avea alt Dumnezeu decât bucuria de a fi recunoscut ca un mare producător de gunoaie, de gaze poluante și de deșeuri toxice.
10. Iar când planeta pe care ai trăit își va da duhul stoarsă de vlagă și devenită o pubelă cosmică, vei muri cu zâmbetul pe buze, împăcat cu tine însuși, ca un consumator care și-a făcut datoria.

La 1600 de ani de la trecerea în veșnicie a Sf. Ioan Gură de Aur, unul din marii sfinți părinți ai Bisericii, Ortodoxia și întreaga creștinătate se confruntă astăzi cu un val de erezii păgâne (printre care și erezia francmasonică, legată de cavalerii templieri!), cu tot mai perfide teorii și tentații materialiste de natură demonică. Pretutindeni în lume observăm o rușinoasă degradare a omului și fenomenul îngrijorător al scăderii drastice a orizontului său spiritual și cultural. Iar aceste schimbări importante nu sunt nicidecum rodul întâmplării sau firești.

Atât comunismul cât și globalizarea (capitalismul internaționalist) au în comun un lucru desigur foarte important, de substanță: **materialismul**. Sigur, că acesta păstrează nuanțe diferite în cele două sisteme amintite, dar esența lui rămâne aceeași. În fond, este vorba despre o filosofie pur omenească prin care omul îl exclude din viața și gândirea sa pe Creatorul său și al universului. Și așa putea asemăna materialismul, această ideologie care așează înaintea spiritului materia (implicit știința atotputernică și omul), cu un vizitator nepoftit care se strecoară insidios și obraznic în casa noastră și în viața noastră, pe care apoi cu multă greutate îl putem scoate afară. Și totuși, dacă ne gândim mai bine, ateismul rămâne ateism, orice haină ar purta. Astăzi însă, îmbrăcăminte a acestei „credințe” (în puterea omului și a

științei sale) o constituie religia. Spre exemplu, masonii de rit scoțian se dau drept religioși și poate că sunt în felul lor (după cum a rezultat și din emisiunea despre ei, difuzată la TVR 1 și analizată de autor), dar Dumnezeu nu poate fi decât UNUL SINGUR ADEVĂRAT. Iar Dumnezeul lor nu este în nici un caz Cel pe care îl îmbrățișează creștinismul și mai ales, creștinismul ortodox. Ei au un rit special, cu jurăminte teribile, cu obiceiul învederat de a răsturna orice adevăr de credință creștină, și în plus, declară categoric că, au deplina libertate de conștiință sau, cu alte cuvinte, libera cugetare!...

Prin urmare, nu e de mirare faptul că, **materialismul sau cum a mai fost denumit „filosofia lui Antihrist”, are un scop bine definit și urmărit, și anume acela de a submina creștinismul, cu spiritualitatea sa profundă, obligându-l să se „reformeze”, pentru a fi actual (?!).** De ce „trebuie” să se întâmple asta, după atâtea secole de creștinism, nu ne explică nimeni, de parcă este secret de stat. Poate pentru că, măsurile directe sau atacul fățiș împotriva creștinismului n-au dat în timp roadele scontate, ci dimpotrivă, au dat naștere la mulți martiri și sfinți. S-a trecut astfel, de la un război pe față la unul ocult sau indirect, care se pare că aduce deja rezultate notabile (vezi tinerii de astăzi și noile lor preocupări). Ca teatru de război, s-a ales **gândirea omului**, care prin anumite mijloace puțin cunoscute nouă și extrem de cinice și perfide, poate fi într-adevăr modificată în sensul dorit de oamenii din umbră, cei aflați în culisele puterii și care își închipuie că pot stăpâni totul și au lumea întreagă la picioarele lor.

De fapt, ceea ce se dorește este „gândirea tip șablon”, potrivită unui mod de viață colectiv. Fiecare individ în parte, trebuie împiedicat să-și dezvolte o personalitate distinctă de cea a masei (despre care Gustave Le Bon spunea că-i este net inferioară) și el este obligat să i se supună acesteia întrutotul. Libertatea lui, mai există? Ei bine, ea nu mai există decât pe hârtie, pentru că i-a fost confiscată aproape în întregime de „celebrii” manipulatori din umbră, care i se închină slugarnici lui Lucifer, îngerul decăzut și urător de oameni.

Prin urmare, **materialismul este o armă manipulativă și distructivă.** Conținutul său este desigur mai larg decât cel care apare în limbajul uzual, care l-a demonetizat, fiind mai accesibil înțelegerii creștinilor, tocmai datorită naturii sale. De fapt, în vorbirea curentă se folosesc mai mult derivatele acestuia: „materialist” (materialiști) și „materialistă” (materialiste).

Din păcate, astăzi influența materialismului este de netăgăduit. Se vede acest lucru mai ales când se pun în discuție inițiative personale care nu convin „spiritului vremii” (ateu/materialist). Se observă în conduita și gândirea tinerilor de astăzi, care s-au abrutizat și acționează înainte de a cugeta. Se creează percepția prin care unii cred cu destulă naivitate, că peste tot banul dictează și că „baniile contează” („baniile vorbesc”), ceea ce, după părerea mea este cât se poate de fals și dăunător. În realitate, oamenii sunt cei care contează, iar nu banii...

Am scris aceste rânduri în special pentru tineri (și pentru cei care se ocupă de educația lor), convins că, **tinerii sunt cei mai agresați de mijloacele materialismului** (diverse forme de publicitate și de dezinformare, obiceiuri/moda, etc.), în fața cărora nu le este deloc ușor să reziste. **Tinerii sunt practic cei mai expuși virusului materialist**, pentru că „imunitatea” lor este tot mai redusă. Cum însă, familia și în special cea creștin-ortodoxă este cea care le asigură tinerilor imunitatea necesară, în condițiile în care ea este **atacată** din toate părțile (homosexualitatea fiind doar un aspect) iar statul o protejează mai mult de formă sau deloc, atunci este explicabil declinul acesteia în condițiile promovării constante a unor „reforme”, care caută să o desființeze cu totul.

După cum remarcă un domn din Franța, reclama stradală este agresivă și prezentă peste tot. Te lovești de ea peste tot. Ori, tinerii cad pradă mai ușor acestor tentații, așa cum copiii își doresc aproape tot ceea ce văd. Apoi, ce să mai vorbim de mesajele acestora, de multe ori cu un anume subânțeles (mesaje subliminale), care pătrund în gândirea și comportamentul lor, fără ca ei să-și dea seama și fără a avea discernământul necesar datorită vârstei.

Am insistat în ultima parte a volumului doi (din antologie) asupra manipulării opiniei publice și

mai ales a tineretului, prin televiziune și internet, deoarece efectele acestora sunt într-adevăr devastatoare. În niciun caz, nu am acuzat aceste mijloace de informare în bloc (toate posturile TV și toate programele acestora, sau toate informațiile de pe internet) și nici nu le-am demonizat. Nu am făcut decât să atrag atenția asupra influenței și puterii lor imense de persuasiune, asupra manipulării unei părți importante din mass-media (îndeosebi cele internaționale).

Ar fi incredibil dacă toată mass-media ar practica astăzi manipularea și intoxicarea opiniei publice. Dar există multe cazuri flagrante, dintre care aș aminti aici doar câteva: **campaniile din presa internațională (în general, evreiască sau condusă de evrei) duse împotriva intereselor și imaginii României** (insistând asupra aspectelor negative legate de problematica romilor, copiii instituționalizați, adopțiile internaționale, corupției, xenofobiei etc.etc.), **campaniile din presa SUA și apoi internațională care denunțau lumii lagărele create de sârbi pentru etnicii bosniaci, croați ș.a. (?!), datorită cărora armata americană a intervenit în forță și a bombardat fără milă Iugoslavia (ulterior descoperindu-se inexistența acestor lagăre și motivația etniilor de a-și crea state independente), și nu în ultimul rând articolele privind agresarea cetățenilor americani din Kuweit, fapt care a justificat (?!) primul război împotriva Irakului, declanșat tot de americani, ipoteza privind existența „mijloacelor de distrugere în masă” din Irak și iminenta lor utilizare (?!), care a justificat cea de-a doua intervenție (unde în ultimii patru ani au murit peste 3000 de soldați americani, au fost răniți mult mai mulți și au pierit în atentate peste 50.000 de civili irakieni!; iar atentatele continuă în forță și astăzi). Apoi, pe plan local, ne putem „mândri” cu **manipularea opiniei publice din România în timpul Revoluției din decembrie’89** și după aceea, mai cu seamă în timpul manifestațiilor împotriva FSN-ului lui Ion Iliescu din **Piața Universității** din primăvara lui 1990, manipularea privind **evenimentele de la Târgu-Mureș**, care au legitimat înființarea SRI cu cadrele fostei Securități, manipularea privind adevărul despre **mineriadele** cerute de Ion Iliescu (în care s-au distrus sediile partidelor din opoziția democratică, unde s-au găsit „arme”, „droguri”, „mașini de scris” etc.)...**

Trebuie menționat aspectul că mediatizarea incorectă a unor astfel de evenimente au avut urmări și consecințe concrete și nefaste pentru politica internă și externă a unor state! Prezența unor cercuri evreiești (masonice sau pro-masonice) în fruntea acestor campanii de presă și televiziune, mai ales împotriva României, se explică prin resentimentele acestora față de țara noastră, care, la sfârșitul secolului XIX și începutul secolului XX, a reușit să împiedice materializarea proiectului de creare a unui stat evreiesc în jumătatea estică a teritoriului românesc! Așa se explică și interesele uriașe ale acestora față de România (ca „districtul 9”, după cele 7 din SUA și cel din Germania!) Așa se explică acordarea cetățeniei române unui număr de 300.000 de evrei, de către fostul președinte Ion Iliescu și despre toate acestea și multe altele am menționat în chiar primul volum.

Occidentul este și astăzi pentru foarte mulți tineri o atracție irezistibilă. Este locul celebrului vis american, care îți schimbă viața și prin care poți ajunge de pildă, dacă muncești, din simplu vânzător de ziare, miliardar. Ceea ce, în practică se dovedește a fi până la urmă chiar un vis, adică ține din păcate de domeniul fantasticului, pentru că sunt cazuri rarissime!

Occidentul nu este totuși așa de roz pe cât pare. Relevant în acest sens, mi se pare mesajul pe care cineva l-a expediat din SUA. Respectivul mărturisea că are acolo, din punct de vedere material tot ce-și dorește (casă, mașină, salariu foarte bun, benzină de la firmă etc.), dar că s-a săturat de viața de acolo, pentru că alimentele sunt modificate genetic, totul este show (spectacol) ș.a.m.d. Este o lume artificială în care un creștin ortodox nu se regăsește, în care relațiile sociale sunt superficiale și reci (oficiale), în care ipocrizia este ca la ea acasă. Iar asemenea mărturii nu sunt deloc singulare astăzi.

Eu nu-i îndemn pe tineri să lucreze în străinătate sau să emigreze acolo. Vreau doar să le mai temperez elanul, pentru a nu trăi mai târziu mari dezamăgiri și să fie pregătiți dinainte. Mai frumos decât acasă nu poate fi nicăieri, dar dacă nu ai posibilitatea să lucrezi aici, atunci ești nevoit să încerci în altă

parte. Bine ar fi să nu uite apoi de țara natală și de semenii lor aflați în suferință, și să revină cu dorința de a realiza lucruri mari.

Dar, oriunde s-ar afla, tinerii trebuie să conștientizeze că libertatea lor e un dar al omului primit de la Dumnezeu, un bun de mare preț și nu trebuie să renunțe la el. De asemenea, nu trebuie să cultive libertinajul, ca formă excesivă a acesteia. Ei trebuie s-o apere ori de câte ori le este amenințată și s-o păstreze intactă. Libertatea de gândire este de fapt acel liber arbitru, pe care l-a sădit în om Dumnezeu și pe care demonii se străduiesc de atunci în toate chipurile să i-l răpească omului, pentru a-l transforma într-un sclav înrobitor plăcerilor sale trupești și sufletești.

Astăzi, se vorbește tot mai mult de „libertatea de conștiință”, care la o privire mai atentă este o alăturare forțată a două concepte diferite (libertatea omului și conștiința de sorginte divină) și un nonsens! De fapt, prin această alăturare, se provoacă mai multă confuzie. Mai degrabă sugerează „eliberarea omului de conștiința lui” (care-l muștră, când face rău cuiva), „libera cugetare” (libertatea față de religie sau orice religie) și ateismul, pentru că în fond, această conștiință nu poate fi altfel decât liberă. Nu e de mirare, că asociația botezată **Solidaritatea pentru Libertatea de Conștiință**, condusă de Remus Cernea, luptă insistent împotriva icoanelor și simbolurilor religioase din spațiul public (care agrează copiii, mai ales ai ateilor?!), că a reușit să împiedice aplicarea legii privind construirea Catedralei Mântuirii Neamului în Parcul Carol (inițiind o adevărată campanie mediatică în acest sens) și că... apare la p.49, în cadrul site-ului de pe internet www.masonii.ro, site deținut de marele afacerist Silviu Prigoană! (la „Pagina românească despre ateism”/ www.ateii.ro). Personal, nu vă pot recomanda vizitarea acestui site, pentru că ideologia masonică este într-adevăr o erezie puternică și perfidă, încât poate influența negativ îndeosebi pe cei nepregătiți. Nu m-a surprins până la urmă, să găsesc aici și multe alte site-uri care promovează o mulțime de secte și de practici combătute de Biserica Ortodoxă. M-a surprins puțin însă alăturarea unor site-uri ortodoxe (mai ales cele despre anumite mănăstiri).

Am descoperit cu acest prilej, atașamentul d-lui Remus Cernea față de „**libertatea față de religie**”, **Constituție** (precum unii din PSD, ca Ion Iliescu și alți „liber-cugetători”) și ... **Drepturile Omului** (precum Monica Macovei și Alina Mungiu-Pippidi, care nu agreează nici dânsurile Ortodoxia). Datorită mențiunii atașate (copyright), nu vă pot reda textual mai multe aspecte. Pe scurt însă, vă pot spune că nu sunt de acord cu protecția excesivă a drepturilor de autor (ce ar avea de ascuns sau de pierdut?). Nu sunt de acord cu opinia sa, potrivit căreia trebuie separată total Biserica de Stat iar legea care prevede salarizarea clericilor prin Ministerul Cultelor să fie abrogată (pe motiv că ateii contribuie și ei la aceasta, și încă împotriva voinței lor!).

Ce înseamnă oare „libertatea față de orice religie”? Toleranța față de dogmele tuturor religiilor? Sau poate indiferența? Atunci, cum se justifică contrariul acestei nepăsări și implicarea în acțiuni vădit antiortodoxe? Cum se face, că un alt domn, care nu o dată s-a declarat fățiș ca fiind ateu (Florin Iaru, unul din moderatorii emisiunii „Mari români” de la TVR 1), și-a pierdut de câteva ori cumpătul iar în emisiunea „Între Bine și Rău” l-a luat peste picior pe părintele ortodox Constantin Coman? (sugerând lipsa sa de toleranță față de păcătoși, adică depărtarea de modelul Mântuitorului).

Oare, nu cumva dincolo de acest paravan (ateismul) se ascunde însăși masoneria română? Putem vorbi de ateii convinși, persoane care nu cred decât în om și știință?

Făcând o scurtă paranteză, trebuie spus, că în cadrul lojilor masonice, primele grade (cu o oarecare autonomie?) reunesc pe ateii, dar gradele superioare sunt obținute de cei care cunosc mai bine Răul și i se închină. Spre deosebire de creștinism sau alte religii mari ale lumii (care cultivă viața spirituală, interioară), în masonerie prevalează cunoașterea lumii exterioare și bagajul de cultură generală (mai ales inițierea în misterele lumii, ezoterism, magie etc.etc.)

Mie personal, mi se pare că atacurile împotriva Ortodoxiei se întetesc, mai ales de când am intrat

în „hora” europeană. Mai multe detalii veți găsi în volumul al treilea (în final), în special cu referire la cazul Tanacu, după cum a fost numit de mijloacele de informare dezlănțuite împotriva unui călugăr și câtorva măicuțe, care nu puteau înghiți defel ecumenismul (cea mai mare erezie a timpului nostru!). Ateii se poare că își strâng rândurile, au prins mult curaj și apar tot mai multe articole prin care își fac ... publicitate. Unele au apărut chiar în Postul Mare și au denigrat pe creștinii ortodocși! Mai recent, am aflat că și casa în care a crescut Nicolae Ceaușescu a intrat în preocupările mass-mediei, care dorește să transforme Scorniceștiul într-un loc de pelerinaj!

Mă deranjează tot mai mult să ascult la radio, să privesc la emisiuni cu un puternic mesaj anticreștin și subcultural. Constat că se face în mod deliberat tot mai multă bășcălie pe seama preoților și credincioșilor, de către limbile fără de Dumnezeu și de către cumpliții eretici. Invazia de umor de proastă calitate este prezentă aproape peste tot și contrastează foarte mult cu umorul „de supraviețuire” din perioada comunismului. Se pare că, totul se află astăzi în criză, inclusiv credința ortodoxă. Apar tot mai multe cazuri de convertiri ale ortodocșilor la diverse secte. **Tot mai multe familii se destramă din cauza alcoolului, drogurilor, prostituției etc. Ori, familia creștină are o importanță nebănuț de mare în societatea românească și în întreaga lume.**

Concluzionând, globalizarea constituie într-adevăr un subiect complex și încă unul care ridică nenumărate semne de întrebare, mai ales în rândul intelectualilor de pretutindeni.

Dar, privind atent problema, dintr-o perspectivă creștin-ortodoxă, atât integrarea în Uniunea Europeană, cât și proiectul malefic al Globalizării, ne dăm seama că trebuie să devenim mult mai activi și lucizi, fără a ne tulbura sufletește, adică așa cum spunea un părinte din Grecia: să trăim „cu neliniștea cea bună”. Trebuie să fim convinși, că această **nouă și mare provocare pentru lumea contemporană** poate fi o nouă probă de foc a credinței noastre. Ca și în comunism, ni se oferă astfel **o șansă de mântuire pentru mulți dintre noi**, pentru ca din nou, să se „umple cerul de sfinți”. Aceasta nu poate decât să ne bucure, cel puțin pe noi, creștinii de astăzi.

Existența unei ofensive și a unui plan de subminare a Ortodoxiei și spiritualității, culturii în general, este atestată de numeroase exemple. Dar, poate cel mai elocvent este exemplul unor reviste precum Rost (de cultură creștină și politică), care sunt astăzi puse în situații extrem de dificile. Iată ce se spune, în numărul din octombrie a.c.:

„Recunoaștem că ideea de a schimba modul de difuzare și, deci, de a ne cerne altfel cititorii nu ne-ar fi venit fără ajutorul neprecupețit al capitalismului sălbatic de la noi – care ne-a dovedit că înțelegerile și contractele nu fac nici cât o ceapă degerată, iar onoarea și corectitudinea sunt simple naivități pe care le ignoră orice afacerist hotărât să se îmbogățească. Cum noi nu vrem să facem parte din sistem, ci să-l schimbăm; cum nu avem nimic de pierdut, iar singura răsplată a eforturilor noastre este lucrul bine făcut – nu vreun beneficiu material-, ne-am hotărât să renunțăm la colaborarea cu marii difuzori de presă. **Comisioanele împovărătoare, lipsa de seriozitate, întârzierea inadmisibilă – de câte 8-10 luni – a plăților**, ne-a obligat să găsim o soluție. Începând cu 1 ianuarie 2008, revista Rost va putea fi găsită numai în marile orașe și numai la anumite centre de difuzare a presei, independente, librării și biserici, care înțeleg să cultive valoarea. Lista acestor puncte de distribuție a ROST va fi făcută publică în revistă și pe pagina de internet a publicației (www.rostonline.org/rost). [...] Firmele care dețin chioșcuri de distribuție a presei decente, librăriile, bisericile de mir și mănăstirile care doresc să difuzeze ROST, ne pot contacta la numărul de telefon 0740.103.621 sau pe e-mail: revistarost@gmail.com.”

De unde nu tragem concluzia că masoneria e de vină? Pentru că s-au scris și s-au publicat unele articole care o vizau, mai mult sau mai puțin direct sau indirect...

Dar nici televiziunea publică nu stă mai bine. Filmele, documentarele și alte emisiuni de știri, demonstrează tot mai clar semnarea unor contracte cu mari firme din America și Europa, cum ar fi BBC, conduse de masoni evrei. Dacă veți urmări cu atenție distribuția afișată pe micul ecran la final, veți

regăsi multe nume de evrei. Iar cum masoneria este condusă de aceștia...

Singura teamă pe care o poate accepta un creștin adevărat este **frica de Dumnezeu și de Judecata de Apoi**. Este frica de păcat, prin călcarea poruncilor și frica de consecințele sale. Nu de moarte trebuie să ne temem noi, adică de trecerea la cele veșnice (în fond, cel mai important moment al vieții fiecăruia), ci de imposibilitatea mântuirii sufletului și comuniunii noastre cu Dumnezeu.

CUM RĂSPUNDEM NOI OFENSIVEI ACTUALE ÎMPOTRIVA ORTODOXIEI?

În condițiile actuale, când vrăjmașii lui Dumnezeu lovesc tot mai mult în valorile și cetatea Ortodoxiei, datoria noastră este să ne păstrăm credința, să ne întărim mai mult în ea, să fim uniți și netulburați chiar în fața unei prigoane generale. Oare nu spune Apocalipsa că va veni și o astfel de vreme la sfârșitul lumii?

Pe lângă răbdarea de care avem mare nevoie, se cere să luăm atitudine și să nu stăm nepăsători cu brațele încrucișate, desigur sub îndrumarea înțeleaptă a duhovnicului. Mântuirea nu este astăzi doar individuală. Nici monahii nu se roagă doar pentru ei, ci pentru întreaga lume și pentru neamul nostru românesc.

Se cere să fim creștini adevărați, nu dintre cei care Îl iubesc pe Dumnezeu doar cu buzele. Noi trebuie să conștientizăm că tocmai lipsa de reacție, apatia, tăcerea nu fac decât să grăbească cursul evenimentelor și să-i încurajeze mai mult pe dușmanii de moarte ai ortodoxiei care lucrează pe ascuns la introducerea dictaturii mondiale a antihristului.

Observați cum apar tot mai multe legi cu un vădit caracter anticreștin, mai ales vizând drepturile omului (de fapt ale homosexualilor, etc.) Preoții sunt lipsiți de venituri sau impozitați peste măsură. Nu mai au voie să slujească în armată pentru că... așa vrea NATO.

Observați apoi toată această ofensivă din ultimele decenii a ecumenismului, sectarismului, materialismului de consum și formalismului. Sunt reînviată concepții precum arianismul, care pretinde că Mântuitorul a fost doar un om excepțional și profet. Vedeți cum s-au înmulțit în mass-media parodiile, blasfemiile și hulele împotriva lui Dumnezeu. Apar noi evanghelii, coduri, Evanghelia satanei etc., la care aproape toți rămân impasibili.

Se manelizează permanent cultura și modul de viață. Se fac intense campanii de propagandă în favoarea desfrâului generalizat, violenței, magiei, ezoterismului sau ocultismului (prin anunțuri care invită la conferințe urmate de cursuri săptămânale pe teme de antropologie, filozofie, ezoterism și autodezvoltare personală; www.ageac.org, www.vopus.org etc.; cu un motto: „Înțelepciunea supremă care există este cunoașterea de sine însuși...” Galileo Galilei).

Așadar, cum răspundem noi acestei ofensive anticreștine împotriva credinței noastre strămoșești și modului nostru de viață creștin și al copiilor noștri?

Considerăm că e timpul să ne trezim pentru că am dormit destul. E timpul să fim cu adevărat creștini până nu e prea târziu. Adică, să-L mărturisim cu curaj pe Hristos în toată vremea, să păzim cu sfințenie poruncile, să ne rugăm și să postim mai mult, să fim mult mai uniți, să facem mai multă milostenie... Să ne asumăm pe deplin condiția de creștini, urcând și noi Golgota indiferent de greutate, necazuri sau umilințe. Crucea noastră o va purta de fapt Dumnezeu în locul nostru, ne va da puterea să rezistăm.

E timpul mărturisirii. Noi știm de fapt că, fără fapte credința noastră nu valorează nimic, pentru că așa cum ne învață Sf. Apostol Pavel, dragostea e mai mare decât credința și nădejdea. De altfel, în iubirea lui Dumnezeu și iubirea aproapelui (mai ales a celor aflați în nevoi) rezidă tocmai ESENȚA ORTODOXIEI.

Frați ortodocși, să luăm așadar aminte la tot ce se întâmplă în jurul nostru și în lume, dar mai ales să urmăm pe cât putem pilda sfinților și înaintașilor noștri care și-au apărat credința și neamul. Nu-i uitați nici pe sfinții noi mucenici ai închisorilor comuniste, care nu au pactizat cu diavolul. Și prin aceștia s-a arătat puterea nemărginită a lui Dumnezeu, care i-a întărit și menținut în viață spre mirarea călăilor lor. Ei și-au asumat păcatele și suferința, dar puterea de a suporta chinurile, înfometarea, frigul, torturile fizice și psihice îndelungate și greu de imaginat nouă, le-a dat-o bunul Dumnezeu. Comunismul

a umplut cerul de sfinți, ne mărturisea cineva.

Ar trebui să înțelegem că, dacă nu ar fi existat acești mărturisitori care nu s-au lepădat de Hristos, cu siguranță am fi avut parte și noi de vreo 70 de ani de comunism precum a existat în Rusia.

Vorbind despre admirabilul curaj și demnitate al acestora, Danion Vasile sublinia într-un articol: *„E greu de imaginat ce-am fi făcut noi, în locul unor astfel de mărturisitori. Noi care ne temem să înfruntăm necazurile din viața de zi cu zi. Să ne hrănim, iubiților, din jertfele lor! (...) Așa cum au fost prizonieri Sfinții închisorilor în vremea lor, așa sunt prizonieri și în vremurile noastre. (...) Sfinții închisorilor ne-au învățat să fim demni, să fim curajoși și când dușmanul lui Hristos vorbește, să vorbim și noi. Să nu ne fie frică. Pentru că secretul prigonitorilor este tocmai trezirea fricii în sufletele celor prizonieri.”* Sunt oferii ca exemplu mai ales Valeriu Gafencu, Costache Oprișan, părintele Marcu de la Sihăstria.

Observăm de asemenea și faptul că fie în comunism, fie în globalizarea capitalistă corporatistă de astăzi cenzura și restricționarea drepturilor sunt elemente importante în subjugarea maselor. Cenzura e prezentă în special în presa de mare tiraj și televiziunile centrale.

Mitropolitul Bartolomeu Anania ne sfătuia că „noi nu împotriva apocalipsei trebuie să luptăm (căci ea va veni oricum), ci pentru capacitatea noastră, a fiecăruia, de a o traversa fără vătămări sufletești... Or, pentru aceasta există o singură armă: răbdarea...” (din revista Familia Ortodoxă, nr.2 (25) / 2011, p.13)

Într-un alt articol consemnat în aceeași revistă de Ioana Pârvu (p.40) scrie: *„Purtăm fiecare dintre noi, adulții de azi, o responsabilitate pentru starea lucrurilor... Suntem puși în fața unui fenomen de distrugere în masă, care aproape că anihilează o generație întreagă. Legislația este slabă. Lupta este grea. Dar să ne gândim că lupta noilor mucenici din temnițele comuniste a fost incomparabil mai grea, iar jertfa a mers până la ultima picătură de sânge. Ei au murit pentru a ne lăsa o mărturie de credință. Unde este mărturia noastră acum? Căci, dacă nu o vom da, generațiile care vin după noi s-ar putea să nu mai aibă nici voința, nici forța de a opune o minimă rezistență răului...”*

Într-un interviu, Florin T. Roman, autorul volumului „Idolii vremurilor noastre” sublinia de asemenea: *„Părintele Iustin Pârvu spunea că vina pentru dezastrul duhovnicesc în care se află poporul român o poartă în primul rând preoțimea și intelectualitatea (care nu-și fac datoria – n.a.)... Așa că nu ne-au mai rămas decât rugăciunea, postul, faptele bune, evitarea mediilor imorale, spovedania și împărtășania. E nevoie, de asemenea, de implicare socială activă și de răbdare, foarte multă răbdare. Căci numai <<cel ce va răbda până în sfârșit, acela se va mântui>> (Matei 24:13)... Noi niciodată nu-L mărturisim suficient pe Hristos. Întotdeauna este loc de mai bine. Fiecare dintre noi trebuie să aibă curajul de a lupta... Atunci dumnezeiescul har coboară neîntârziat asupra noastră și ne ajută să biruim toate obstacolele...*” (revista de mai sus, pp.50-52)

Iată și un alt îndemn poate mai convingător: *„Realizăm noi oare creștinii din România unde a ajuns țara și neamul nostru, poate și pentru nepăsarea și puțină noastră credință, pentru lipsa acelor care să-L mărturisească cu curaj pe Hristos peste tot în societate?!... Ce ar mai trebui ca să se întâmple ca să ne trezim? Adevărat, nimic nu este cu desăvârșire pierdut, căci Mare este Dumnezeu, dar parcă noi așteptăm ca altcineva să ia inițiativa, altcineva să acționeze în locul nostru, luptând pentru dreptul nostru de a trăi creștinește...”* (Gheorghe Fecioru, revista de mai sus, p.5)

DATORIA DE A-L MĂRTURISI PE HRISTOS

Este de-a dreptul incredibil faptul că în ultimul timp, unii prelați catolici promovează liberalismul tot mai mult în Biserica lor, acreditând teza că aceasta trebuie „să se adapteze” vremurilor pe care le trăim. Imaginați-vă și dumneavoastră dacă puteți, că în prezent au început să admită filosofia sau teoria reîncarnării și a multiplelor vieți, în care poți face ce vrei, numai în ultima să te dedici mântuirii sufletului! O teză desigur incompatibilă cu creștinismul (deși adepții ei susțin contrariul) și promovată de yoghini.

Imaginați-vă că au acceptat unii dintre ei cel puțin, chiar și teza existenței extraterestrelor și astrologia! Și nu s-au oprit aici. În acord cu „reforma”, au căzut la pace și cu evoluționiștii, acreditând posibilitatea nașterii universului din nimic potrivit teoriei bing-bang.

Iată până unde merg concesiile și slăbiciunile unei Biserici fără Hristos. Compromisurile sunt făcute față de grupurile puternice de presiune din interiorul și exteriorul ei. Iată de ce, Biserica Ortodoxă, care a rămas de două mii de ani fermă pe pozițiile ei, este considerată de dușmanii ei inamicul numărul unu.

Frați creștini și ortodocși, avem datoria să-L mărturisim pe Hristos. Nu putem trăi doar pentru noi și pentru propria noastră mântuire. Dar mântuirea neamului românesc de pildă, pe umerii cui o lăsăm? Și noi suntem români.

Să avem cât mai des gândul la Judecata de Apoi și la Înviere. Așa cum credem în învierea Mântuitorului, tot astfel să credem și în viața viitoare și în învierea noastră.

Spun unii tineri că astăzi fără tupeu nu facem nimic. Nimic mai fals. Fără ajutor de la Dumnezeu nu realizăm nimic. Nimic important înaintea Sa și care să treacă proba timpului.

În consecință, aș adresa un modest apel către toți ortodocșii. În aceste vremuri de prigoană voalată și ocultă (vezi infiltrarea ecumeniștilor în Biserică și alte aspecte), se impune cu hotărâre să ne rugăm mai mult, să postim mai mult și să facem faptele bune plăcute lui Dumnezeu. Masoneria luptă pe multe căi împotriva Ortodoxiei, naționalismului curat, culturii și tradiției. Luptă împotriva familiei și moralei creștine. Luptă în special împotriva tinerilor, pe care voiește să-i alăture în masă planurilor diabolice anticreștine.

FRAȚI ROMÂNI, VA TREBUI SĂ NE APĂRĂM ÎMPREUNĂ LIBERTATEA, IDENTITATEA, CREDINȚA ȘI NEAMUL!

Credem că în fața acestei ofensive generale a GLOBALIZĂRII susținută de oculta mondială (și de uneltele lor, cozile de topor sau francmasoneriile locale), care e tot mai aproape de atingerea obiectivelor (guvern mondial, sistem economic unic, religie unică, mod de viață consumerist ș.a.), noi trebuie să ne unim eforturile pentru a concepe o adevărată strategie de apărare viabilă, care să contracareze și să întârzie planurile lor diabolice.

Prezentăm mai jos un posibil model de strategie sau un program orientativ de la care putem pleca și pe care să-l îmbunătățim progresiv.

1. În primul rând, noi românii suntem peste 86% ortodocși în această țară. Măcar o parte consistentă dintre noi să fie tare și statornică în credință. Să ne trăim credința efectiv și cu convingere. **Să încercăm să fim creștini adevărați** și nu ortodocși cu numele! Să-L mărturisim cu putere pe Hristos Mântuitorul nostru și să căutăm în toate să fim un exemplu pentru cei din jur și pentru copiii noștri, cultivând mereu adevărul, bunătatea, blândețea, smerenia și celelalte virtuți creștine. Să păzim întocmai poruncile lui Dumnezeu.

2. În al doilea rând, noi trebuie **să conștientizăm războiul nevăzut** îndreptat împotriva ortodoxiei și valorilor poporului român. Masoneria mondială, condusă de evreii sioniști (extremiști, ultranaționaliști, care se conduc după cărțile Talmudului anticreștin), își găsește rădăcinile cele mai adânci în secta fariseilor și cărturarilor care au cerut în fața guvernatorului roman Pilat răstignirea Mântuitorului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Cavalerii Templieri, cavalerii iezuiți, cavalerii cruciați au fost apoi precursorii masoneriei moderne organizate astăzi în loji, ordine, asociații, fundații caritabile (paravan) etc.

Credem că este necesar să înțelegem mai profund totuși ceea ce se întâmplă în jurul nostru, atât în România, cât și în întreaga lume.

Un atac direct la adresa ortodoxiei și creștinismului în general a fost și este comunismul. El a reprezentat doar prima etapă a globalizării. Evreul Karl Marx a mărturisit nu o singură dată că voia să lovească în creștinism. Nu degeaba era membru al Bisericii Sataniste din Anglia iar Alianța Dreptilor (lojă creată de puternica organizație evreiască B'nai B'rith în 1864) i-a încredințat conducerea Internaționalei I-a Comuniste, având ca program Manifestul Comunist întocmit de el.

Observați toate atacurile din mass-media și nu numai, îndreptate mereu împotriva ortodoxiei, inclusiv **capcana ereziei ecumenismului** (cu așa-zisul dialog ecumenic), discreditarea preoților și Bisericii Ortodoxe. Tot mai multe filme de lung metraj și documentare regizate de evreii sioniști îi atacă pe creștini deformând adevărul și prezentându-i pe evrei ca victime (Agora ș.a.).

Observați **războiul psihologic dus împotriva poporului român, identității și valorilor sale.** Ni se inoculează și astăzi complexul rușinii de a fi român și ni se cere implicit să devenim europeni renunțând astfel la identitatea noastră națională și la naționalism. Mai urmează să fim ademeniți și obligați să devenim apoi cetățeni universali ai unei „republici” (dictaturi) mondiale.

Vedem cum mass-media este foarte preocupată să cultive în permanență **spiritul iudaic și pragmatismul**, și tot ce este mai rău tocmai în țările ortodoxe pentru a le distruge cultura, spiritualitatea și tradițiile. Aceasta se poate verifica cercetând cine sunt cei care conduc aproape toate posturile de televiziune și ziare, care sunt fie evreii sioniști, fie persoane abilitate de aceștia, pricepuți în prelucrarea și distorsionarea informației, în diversiune și în alte tehnici de manipulare în masă.

Observați cum până și televiziunea publică națională a devenit în ultimii ani comercială ca și celelalte posturi private iar unele librării importante etalează acum aceleași cărți și edituri existente și în supermarketuri („opera” lui Karl Marx, autori precum C. Jung, S. Freud, Dan Brown, Rowling și mulți alții; teoriile evoluționiste, o mulțime de cărți bizare despre societățile secrete, concepute ca să atragă curiozitatea

unora și chiar în scop de prozelitism ș.a.m.d.).

Observați cenzurarea și marginalizarea cărților, ziarelor și revistelor, emisiunilor, autorilor care îndrăznesc să vorbească despre istoria reală a masoneriei, despre adevărata ei față, despre istoria Mișcării Legionare din România. Observați delimitarea care se face în privința operei unor autori precum Emil Cioran și Mircea Eliade, care în tinerețea lor au fost profund legați de idealurile Mișcării Legionare. De ce se întâmplă acest lucru? Doar pentru că Uniunea Europeană nu agreează naționalismul? Nu. Pentru că această mișcare unică era profund anticomunistă și antimasonică. De aceea opinia publică nu trebuie să cunoască adevărul.

Mai vedem cum mass-media ne alimentează cu perseverență mai ales cu negativism și pesimism, încercând să ne împingă în disperare, descurajare, resemnare, depresie și chiar suicid. Iar divertismentul oferit este în general de-a dreptul jalnic.

3. În al treilea rând, noi trebuie **să ne cunoaștem cât mai temeinic valorile spirituale și naționale, Istoria României**. Vom vedea că avem mulți oameni de cultură reprezentativi, o spiritualitate originală și aparte (sinteză între Orient și Occident) și mai ales o istorie presărată cu nenumărate pilde de eroism și jertfe pentru apărarea credinței și neamului românesc.

4. În al patrulea rând și nu ultimul, va trebui **să luăm noi înșine atitudine** până nu e prea târziu. Nu putem sta la nesfârșit nepăsători față de suferința semenilor noștri. România se confruntă cu multe probleme grave și amenințări. Avem peste trei milioane de români bolnavi de depresie și mulți alții cu alte probleme de sănătate. Consumul de droguri și prostituția cresc alarmant. Se comit tot mai multe infracțiuni. Mai puțini tineri aleg să se căsătorească și să aibă copii. Numărul divorțurilor realmente a explodat ș.a.m.d.

Cuviosul Paisie Aghioritul din Grecia ne îndemna să fim trăitori ai ortodoxiei: „*Dumnezeu nu vrea creștini căldicei, ci adevărați. (...) Îi iubesc mai mult pe cei fierbinți și dăruți cu totul celor lumești decât pe cei căldicei în cele duhovnicești, deoarece primii, cu râvna pe care o au pentru cele lumești, se vor întoarce cândva către cele duhovnicești.*”

Istoria creștinismului este plină de altfel de cazuri minunate de convertiri la ortodoxie (în traducere din limba greacă: dreapta credință). Cel mai elocvent este cazul Sfântului Apostol Pavel, care dintr-un prigonitor mare al creștinilor a devenit Apostolul Neamurilor și ne-a lăsat prin Scrisorile sale o adevărată comoară duhovnicească.

Indiscutabil, unii ajung să-L iubească cu o mare râvnă pe Dumnezeu, pentru că li s-a iertat mult. Prin pocăința lor adevărată și faptele lor, încearcă să-și răscumpere păcatele și să dobândească iertarea și intrarea în Împărăția Cerurilor. Este poate suficient să amintim cazul Sfintei Maria Egipteanca, care este cinstită de noi în una din duminicile Postului Mare.

UN ATAC FĂRĂ PRECEDENT ÎN MASSMEDIA ÎMPOTRIVA BISERICII ORTODOXE DIN ROMÂNIA!

Miercuri, 30 martie 2011, am avut curiozitatea să urmăresc pe canalul TVR 1 (post public național) emisiunea CU OCHII ÎN PATRU, prezentată într-un nou format de moderatorul Cornel Mihalache, care încă din precedentă ediție a ținut să facă precizarea că emisiunea cu acest nume s-a reluat după o pauză de un an și jumătate. De unde am dedus cred pe bună dreptate, că ea a fost trasă pe linie moartă de către conducerea televiziunii întrucât își permitea să spună realitatea, să spună lucrurilor pe nume și devenise incomodă pentru tot mai multe persoane din România. Aceste reportaje, precum și cele de la OCHIUL MAGIC, erau investigații mult prea curajoase.

Ei bine, de data aceasta moderatorul nu a mai dat dovadă de imparțialitate și luciditate, atacând un subiect complex și inexistent în fapt: imoralitatea averilor Bisericii Ortodoxe. Însăși reclama emisiunii sugerase deconspirarea creării „averilor uriașe” ale acesteia. Ceea ce nu s-a dovedit însă.

Urmărind emisiunea cu reportajele prezentate și dezbaterile din platou cu câțiva autoerijați „reprezentanții societății civile”, am rămas de-a dreptul stupefiat de acest atac perfid și fără precedent asupra ortodoxiei (amintind poate puțin de cazul Tanacu). S-a mizat pe faptul că ortodocșii sunt în post și pe lipsa lor de reacție în consecință.

Celelalte culte, care și ele beneficiază de sprijin din partea statului român conform Legii cultelor, au fost doar pomenite în treacăt, fără a face obiectul criticilor sau dezbaterilor. Ba chiar moderatorul s-a trădat singur la un moment dat ca partizan al catolicismului.

Încă de la bun început s-a spus că la noi, vezi Doamne, sunt prea multe mănăstiri și biserici (ca și când acest lucru ar fi rău!). Au fost prezentate publicului așa-zisele afaceri ale Bisericii (cu tot felul de societăți din țară care lucrează pentru ea în mod direct)?! S-au intervievat persoane diverse de pe stradă care criticau pe slujitorii Bisericii, însă cum au fost alese astfel...

S-au dat ca exemple țări în care statul este separat de Biserică deși nu există nicăieri o asemenea separație totală. Chiar și acolo, statul se îngrijește de restaurarea și întreținerea lor. S-a repetat în mod eronat că, cei de altă confesiune contribuie la sprijinirea Bisericii Ortodoxe. S-au invocat mereu „averile fabuloase” ale Bisericii, deși patrimoniul acesta este inestimabil și nu poate fi evaluat astfel. S-a uitat premeditat de cheltuielile care grevează mereu aceste bunuri mobile și imobile (legate de administrare și întreținere, reparații, restaurări etc.), precum și faptul că aceste terenuri și construcții nu sunt în proprietatea cuiva sau a unor preoți, ci a poporului român dreptcredincios, care a contribuit de-a lungul multor generații prin jertfa personală, prin donații mai mici și mai mari.

S-a invocat culmea că ar exista o lipsă de modele în ortodoxia noastră, pentru că nu pot fi acei preoți, duhovnici care simpatizează Mișcarea Legionară, potrivit opiniei jurnalistei Mirela Corlățan de la ziarul Evenimentul zilei...

Mesajul exprimat unanim de cei care au criticat în această emisiune Biserica Ortodoxă a fost destul de clar: statul trebuie să se despartă cu totul de Biserică, în special de Biserica Ortodoxă majoritară (86,7% dintre români). Pentru acesta au pledat jurnalista pomenită mai sus, Emil Moise (Asociația Solidaritatea pentru Libertatea de Conștiință), Remus Cernea (Asociația Umanistă din România), Toma Pătrașcu (Asociația Secular Umanistă din România), Gabriel Mascaș (președintele așa-zisului sindicat al preoților Solidaritatea), Vasile Guriță (fost preot ortodox, firește!), Andrei Chipper (inițiatorul unui forum antiortodox pe Internet) și altele câteva.

Nu este greu însă să remarcăm faptul că protagoniștii enumerați se numără în mare parte tocmai printre cei care în ultimii ani au făcut eforturi să scoată din spațiul public (școli, spitale, săli de judecată etc.) simbolurile religioase (crucile și icoanele). Este incalificabilă această intoleranță a ateilor din România, în condițiile în care și aceste organizații nonguvernamentale primesc finanțare de la bugetul statului pe motivul

utilității publice!

Ne putem întreba despre ce fel de „libertate de conștiință” ar putea fi vorba, știind desigur că oricum conștiința omului este liberă reprezentând glasul lui Dumnezeu care ne vorbește și ne mustră când greșim. Nu cumva se aseamănă mai degrabă așa-zisei libertăți a femeii de a face cu trupul ei tot ce vrea, inclusiv de a avorta și ucide pruncii nenăscuți?

Frați ortodocși, a sosit vremea să renunțăm cu toții la indiferență și tăcere. Altfel, ce răspuns vom da la Judecata de Apoi? Astăzi, mai mult ca oricând, avem această datorie de a mărturisi adevărul. Noi trebuie să luăm atitudine. Trebuie să ne apărăm la nevoie valorile creștine și naționale, familia și copiii. Nu putem admite niciun compromis în privința credinței noastre și adevărului.

Este scandalos chiar și faptul de a arunca în derizoriu ortodoxia sau Biblia. Sfânta Scriptură nu-i o culegere de „povești biblice”, așa cum o numesc cei ce promovează reclama la Biblia pentru copii, în 12 volume ilustrate, care se vinde odată cu ziarul Gazeta Sporturilor.

Să respingem cu toții așadar, în mod hotărât orice atac și orice hulă împotriva lui Dumnezeu, Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Maicii Domnului și sfinților noștri, învățaturii ortodoxe, Bisericii și slujitorilor ei.

Să respingem ecumenismul (care astăzi tinde să se extindă inclusiv în rândul profesorilor de teologie, preoților, monahilor!), ereziile și sectele, teoriile evoluționiste și materialiste, avorturile, metodele contraceptive, prelevarea de organe de la cei aflați în moarte cerebrală sau comă, homosexualitatea, prostituția, yoga, astrologia, deschiderea psaltirii ș.a.m.d.

SĂ RENUNȚĂM LA COMODITATE ȘI FORMALISM

Trăim vremuri care preced acea domnie înfricoșătoare a lui Antihrist, de care ne vorbește Cartea Apocalipsei. De aceea ne trebuie multă luciditate și vigilență. Să luăm aminte mai mult la ceea ce se întâmplă în jurul nostru și să luptăm mai mult cu patimile noastre. Chiar dacă suntem simpli mireni, toți avem datoria de a mărturisi Adevărul, când este atacat. E datoria fiecărui ortodox să-și apere cetatea când aceasta este asediată de vrăjmași.

Ieromonahul Teofan ne spune: *„Este foarte important să ne rugăm tot timpul să facem voia lui Dumnezeu. (...) Trebuie văzut ce vrea Dumnezeu cu fiecare dintre noi la momentul respectiv. Aici este marea taină a vieții noastre! (...) Dumnezeu poate aștepta de la mine anumite fapte concrete, prin care să-mi arăt credința. (...) Nu este firesc să fim complexați și lipsiți de curaj. Lupta împotriva introducerii actelor biometrice este și o luptă pentru apărarea statului democratic. Cred că, dacă vom tăcea acum, vom fi călcați în picioare (adică vom fi zdrobiți și nu vom mai putea reacționa nici în grup, nici individual – n.a.) și, mai mult decât atât, vom răspunde în fața lui Dumnezeu fiindcă nu am mărturisit adevărul.”* Și în același timp, ne îndeamnă să ne luăm un mic canon zilnic de rugăciune pentru țara noastră și pentru frații noștri ortodocși implicați deja în lupta deschisă pentru apărarea credinței noastre strămoșești.

Mărturisesc că a sosit timpul să renunțăm la viața comodă și mai ales la formalism. Oare nu cumva conștiința, care este glasul lui Dumnezeu în noi, a amorțit sau a căzut într-un somn de moarte? Nu este o atitudine egoistă și mai ales iresponsabilă? Oare adoptarea unor măsuri și legi antidemocratice nu ne va afecta pe fiecare?

Formalismul nu este altceva decât resemnare și moarte spirituală. Este racordarea la o credință moartă și nelucrătoare. Este inerție și apatie. Oare fariseii de altădată și cei de astăzi nu au practicat și ei formalismul? Desigur, fiecare a avut momente de slăbire a credinței. Chiar preoții și monahii sunt uneori ademniți de formalism în rugăciunile lor. Astfel, o rugăciune fără gândul la Dumnezeu devine o simplă formalitate și ne amăgim singuri că ea va fi ascultată.

Credința calduță nu mai este credință. Este o credință moartă și nefolositoare. Credința adevărată presupune un minimum de efort și jertfă din partea noastră. Este simplu să ne numim ortodocși și să lăsăm fiecare ca ortodoxia să fie apărată mereu de alții. Oare ortodocșii cu numele mai pot fi considerați ortodocși?

Ne amintim poate de Mihai Eminescu care a criticat adeseori „formele fără fond” dar mai ales de pilda vie a Mântuitorului, când i-a numit pe farisei „morminte văruite” dar pline de putreziciune. Aceștia sunt de altfel cei care au cerut vehement răstignirea Lui.

Ne amintim poate și de expresia mai rar întâlnită, aceea de „morți vii”. Deși pare un nonsens, ei definesc acei oameni care au murit sufletește, zăcând în patimi grele. Sunt oamenii nefericiți, cărora nu le pasă de nimeni și de nimic, înrobiți iubirii de sine și de valorile materiale.

În condițiile în care există atât de multe mijloace de spălare a creierului, de tot felul de droguri care anestează simțul critic și obiectiv anihilând puterile sufletești ale omului, ne putem explica de ce „morții vii” sunt tot mai numeroși. Ei sunt cei s-au lăsat pradă duhului lumesc, care lucrează prin tot soiul de concepții materialiste și evoluționiste (în fond anticreștine). Dacă luăm numai materialismul, vedem că acesta este în esența lui cam același fie că vorbim de materialismul dialectic și istoric propovăduit în comunism, fie că avem în vedere noua formă a materialismului societății de consum impus astăzi de capitalismul corporatist și globalizant.

Cum altfel i-am putea numi și pe sataniști sau masoni (unii adoratori pe față ai lui satana!) sau pe toți cei care au îmbrățișat cultul morții? Ei sunt cei care corup tineretul, învățându-l să afișeze postere înfricoșătoare, simboluri reprezentând craniile, oase încrucișate, pentagrama sau crucea inversă pe inele

etc. **Pentagrama sau steaua în cinci colțuri este simbol satanist, având două colțuri în sus.** În reprezentarea obișnuită de stea, preînchipuie omul cu brațele întinse consacrat de filosofia umanistă și idolatrizând astfel omul. Ce să mai spunem și de cei care răspândesc în lume virusul sinuciderii sau chiar a sinuciderii de tip asistat (în clinici sau cabinete particulare, unde omul este „ajutat” sau consiliat pentru a se sinucide)?

LUAȚI AMINTE LA PILDA TUTUROR CELOR CARE L-AU MĂRTURISIT PE HRISTOS

Credem că noi am putea defini în modul cel mai concis Ortodoxia ca fiind „calea către Dumnezeu”. Tocmai de aceea este impropriu a se vorbi despre ea ca fiind o religie între alte religii. Ortodoxia este cu alte cuvinte în opinia noastră credința în Hristos, Care a venit să ne ofere șansa mântuirii și împăcării cu Dumnezeu.

Credem de asemenea că recursul la istorie, chiar la istoria creștinismului, este mereu binevenit, util și necesar. Este bine așadar să ne amintim din când în când de jertfa celor care au luptat eroic pentru apărarea libertății neamului și credinței lor.

Să ne amintim de războaiele purtate de Ștefan Cel Mare și Sfânt (cu turcii, tătarii, ungurii și polonezii), de domnitorul Constantin Brâncoveanu (decapitat la Istanbul împreună cu cei cinci fii ai săi și sfetnicul Ianache), precum și de mulți alți martiri care au mărturisit prin faptele și însăși viața lor credința în Hristos.

Să ne amintim mai mult de lupta grea și îndelungată dusă de românii din Transilvania pentru păstrarea ființei lor naționale, a credinței și tradițiilor lor strămoșești. Deși aceștia constituiau populația majoritară, nu aveau multe drepturi (cum ar fi cel de a cumpăra pământ, de a avea școli, biserici și preoți, de a obține titluri nobiliare și a participa la conducerea țării ș.a.m.d.). În plus au fost supuși unei deznaționalizări forțate în perioadele de intensă propagandă a calvinismului, catolicismului și uniației, mergându-se până la dărâmarea bisericilor ortodoxe, întemnițarea și torturarea celor care au cerut drepturi în propria lor țară, uneori chiar împreună cu familiile lor!

Să ne amintim de mitropolii ortodocși precum Ilie Iorest (în timpul încercării de calvinizare a românilor din Transilvania), Simion Ștefan, Sava Brancovici, Inochentie Micu (când catolicii habsburgi interziceau învățământul pentru fiii preoților ortodocși și iobagilor, când „românii nu aveau dreptul să practice comerțul și alte meserii, nu erau primiți în funcții publice și nu aveau dreptul să cumpere sau să moștenească pământ”, când „erau încărcăți de biruri și zeciuielei chiar și de către preoții de altă confesiune”), de călugărul Visarion Serai (luptător împotriva Uniației, adică unirii cu catolicii) sau de călugărul Sofronie (ce a condus răscoala împotriva uniației și iobăgiei). Mulți preoți ortodocși au fost întemnițați cu familiile lor pentru că au cerut prin memorii episcopi ortodocși, înapoierea bisericilor confiscate de către preoții uniți, eliberarea celor închiși pentru credința lor, scutirea preoților de dări etc. Iar cererile lor cum au fost satisfăcute? Prin ani grei de temniță și torturi. Mai mult, împărăteasa Maria Tereza a considerat cel mai potrivit să trimită un general care a distrus cu tunurile sau prin incendiere zeci de mănăstiri și biserici ortodoxe. (conform lucrării „Mică istorie a creștinismului”, având ca autori pe preotul Ioan și monahul Averkie).

Să ne amintim măcar de istoria mai recentă a comunismului, de jertfa tuturor celor prigonți, arestați, chinuți în mod sălbatic (mergând până la satanistul experiment al reeducării, schimbării identității și convingerilor personale prin torturi repetate sau permanente), deportați sau supuși unui regim de exterminare în lagăre de muncă (la Canalul Dunăre-Marea Neagră, etc.) Să ne amintim și de militarii români dezarmați de sovietici și trimiși în frigurile Siberiei sau chiar mai departe, în colonii sau lagăre de muncă. Credeți că s-au întors peste ani mulți dintre ei? Foarte mulți însă au sfârșit în mizerie și boli, chinuți de dorul după țara lor dragă.

ORTODOXIA – ANTIDOTUL TUTUROR MALADIILOR DE CARE SUFERĂ LUMEA CONTEMPORANĂ

Nu este niciun secret astăzi pentru nimeni, faptul că din orice perspectivă am privi lucrurile, situația din România și din întreaga lume devine pe zi ce trece tot mai dramatică. Manipularea, sărăcia și disperarea au atins cote paroxistice, determinând pe tot mai mulți dintre români să ia calea aspră a străinătății, sau să se resemneze cu totul, să se îmbolnăvească mai mult sau mai puțin psihic, ori chiar să se sinucidă. Și când spunem acestea, nu ne referim la cei puțini la număr, care trăiesc decent, bine sau foarte bine, ci la multele milioane de români care trăiesc la limita supraviețuirii sau sub pragul sărăciei definite de statisticile oficiale.

Abordând probleme de interes general, am încercat pe cât posibil să răspund la marile provocări ale lumii contemporane, precum: comunismul, globalismul (globalizarea), ecumenismul, atacurile tot mai evidente îndreptate împotriva ortodoxiei, familiei, tinerilor, tradiției, culturii, momente istorice (legate de Mihai Eminescu, Mișcarea Legionară, Alexandru Ioan Cuza) ș.a.m.d.

Sub influența unor ideologii satanice, evreii sioniști, avizi după puterea mondială și dominarea tuturor popoarelor (conform dogmei străvechi a poporului ales), sunt cei care au inventat sistemele totalitare ucigașe precum:

- NAZISMUL (înarmându-l pe Adolf Hitler și organizând sistematic exodul în masă al evreilor, după război, spre statul Israel fondat în 1948);

- COMUNISMUL (care din 1917 a secerat în întreaga lume peste 300 de milioane de vieți omenești!; iar alte miliarde de oameni au trecut prin torturi și închisori, privațiuni greu de imaginat și de cuantificat etc.);

- GLOBALISMUL ACTUAL (care are ca țintă dictatura mondială, acționând fățiș și pe căi oculte în scopul unificării/înglobării statelor lumii la nivel economic, politic și religios - prin ecumenism etc.).

Frați români, treziți-vă că am dormit destul! Cred că a sosit timpul să lucrăm mai mult și cu adevărat pentru mântuirea neamului românesc. Noi avem această datorie sfântă. Sigur că unii cred că mântuirea este numai individuală sau în familie. Acum însă trăim vremuri în care, așa cum sublinia foarte bine părintele stareț Iustin Pârvu de la Mănăstirea Petru Vodă, *ne mântuim prin mila lui Dumnezeu numai dacă mărturisim Adevărul, Care este Hristos*, în fața celorlalți semeni ai noștri. Iar aceasta înseamnă printre altele să ne împotrivim până nu este prea târziu și actelor biometrice (celor care „ne măsoară viața”; bios însemnând viață iar metros a măsura) și preconizatelor implanturi de microcipuri în corpul omenesc, adică să ne opunem sclaviei moderne care se instaurează treptat prin noile sisteme de control electronice.

În calitate de creștini, a nu mărturisi în aceste vremuri Adevărul, înseamnă mult mai mult decât lașitate, înseamnă chiar lepădare de Hristos și înrobire față de satana, vrăjmașul omului și al lui Dumnezeu.

Nu este nici de mirare că simbolul 666, care este pecetea satanei se află și în microcipurile RFID pentru că ele sunt create premeditat pentru a-i supraveghea îndeaproape și a-i suprima pe toți cei care se opun sau se vor opune statului global și dictaturii care se apropie amenințător cu pași repezi. Iar ortodocșii sunt vizați cel mai mult ca și în comunism, pentru că ei sunt de cealaltă parte a baricadei.

Să nu uităm niciodată frați români că neamul nostru nu s-a lăsat până acum înrobit de nimeni! Să nu uităm că pentru libertatea lor și apărarea țării lor și credinței ortodoxe, au luptat prin toate mijloacele și chiar cu arma în mână și jertfindu-și ceea ce aveau mai de preț nenumărați viteji cunoscuți și necunoscuți. Prin jertfa lor sfântă am supraviețuit în decursul istoriei ca popor creștin în acest spațiu

binecuvântat de Dumnezeu. Pe aceste nenumărate pilde și fapte de eroism s-a ridicat poporul român de astăzi.

Vedem astăzi cu ochii noștri că se dorește de către unii o lume nouă dar fără Dumnezeu. Vedem limpede cum ne este amenințată din nou libertatea și credința noastră sfântă. De aceea vă îndemn și eu să trăiți efectiv ortodoxia precum au făcut-o și înaintașii noștri. Putem să arătăm și noi, că nici o țară, oricât de mică ar fi, nu poate fi învinsă când luptă pentru apărarea valorilor, libertății și ființei sale naționale.

Aceste rânduri s-au născut din dorința fierbinte de a oferi lumii de astăzi, tot mai frustrate și deznădăjduite, mesajul creștinismului ortodox, care este singurul creștinism adevărat și neschimbat de mai bine de două mii de ani. Pentru că învățătura de credință a ortodoxiei este într-adevăr antidotul maladiilor groaznice de care suferă omenirea în acest nou mileniu în care am pășit. Este și motivul pentru care trebuie să acordăm o atenție sporită MASS-MEDIEI și SINUCIDERII. Pentru că, tot mai mulți tineri își pun capăt zilelor, fie în mod inconștient, fie din proprie voință, dintr-o dată sau mai lent, crezând că își manifestă astfel libertatea.

Din păcate, omul modern al ultimelor veacuri în special, s-a îndepărtat enorm față de Dumnezeu, a optat tot mai mult pentru valorile materiale în detrimentul celor spirituale, a îmbrățișat idoli și patimi de tot felul, pornind de la filosofii umaniste și materialism. Abandonându-se unui stil de viață „nou” și „progresist”, nesănătos în esența lui și adeseori chiar imoral, trăind într-un ritm amețitor și stresant impus în mod premeditat și sistematic de către agenții globalizării, omul zilelor noastre este tot mai convins că paradisul și fericirea pot fi create aici pe pământ. În consecință, a decis că trebuie să-și trăiască viața frenetic, cu intensitatea la maximum, potrivit sloganului „să trăiești puțin, dar bine!”.

Ca simplu creștin ortodox, scriitor și autor de cărți (antologii), nu am putut rămâne indiferent înaintea recentelor «spectacole» dezlănțuite în întreaga lume de înainte-mergătorii Antihristului. Nu poți sta deoparte asistând nepăsător la prăbușirea valorilor și semenilor tăi. Întocmai ca și alții, misionari, fie clerici sau mireni, propun tinerilor de astăzi să ia aminte cu mai multă atenție la vremurile actuale, precum și la cele ce se pregătesc să vină.

E TIMPUL SĂ NE ÎNTOARCEM LA DUMNEZEU. Nu cred că există altă cale pentru ca omenirea să iasă din impasurile în care se află, cu voia și fără voia ei. Tinerii de astăzi și noile generații care vin, au datoria să-și salveze și neamul din care fac parte, valorile sale, să conștientizeze provocările globalizării și riscurile acesteia, **să combată realitatea mediatică** întreținută artificial prin aproape toate mijloacele de informare în masă. Această realitate virtuală, contrafăcută a fost inventată anume pentru ei, ca o adevărată cursă pentru a se ajunge la anestezierea completă a simțului critic și obiectiv. La adevăr nu ajungem prin mass-media.

Amestecul valorilor, dispariția granițelor dintre bine și rău, dintre adevăr și minciună, inversarea valorilor, sunt realități contemporane și tinerii au nevoie să vadă și să înțeleagă aceste realități exact așa cum sunt. Spre exemplu, lumea nu este chiar atât de violentă așa cum ne apare pe micul ecran, dar mass-media dorește în acest fel să impună violența ca un model de urmat, chiar dacă nu într-un mod direct. La fel se întâmplă și cu erotismul care debordează peste tot. Adevăratele valori însă, nu sunt cele promovate cu atâta abnegație de uneltele globalizării (majoritatea analiștilor politici și economici, psihologilor și sociologilor, oamenilor de presă, regizorilor și scenariștilor etc.).

Pe de altă parte, **tinerii trebuie să conștientizeze că atacurile mass-mediei îi vizează tocmai pe ei, pentru a edifica „noua lume”.** Ei sunt cei chemați să-i pună temelie. Și, din păcate, toate schimbările majore care se petrec astăzi în societatea noastră „postmodernă” și care vizează domenii vitale precum educația, spiritualitatea, cultura și tradiția se vor răsfrânge în mod inevitabil și asupra fiecărui tânăr în parte.

În opinia noastră, un prim pas pe calea întoarcerii la Dumnezeu și la credința drept măritoare este

redobândirea liniștii sufletești, pe care actuala societate o exclude cultivând diverse tentații și provocări, o zbatere permanentă și inutilă în fond. Avem nevoie vitală de a ne găsi răgazuri în care să mai reflectăm noi înșine asupra vieții noastre și lumii în care trăim.

Apoi, avem nevoie de **cunoașterea istoriei românilor și marilor noastre valori**. De pildă, să descoperim ce a însemnat mult denigrată, îndeosebi de către comuniști, Mișcarea Legionară (în esența ei de la bun început declarându-se împotriva bolșevismului și francmasoneriei, care l-a creat).

Să înțelegem astfel că **naționalismul** înseamnă de fapt patriotism și nu extremism, cum se încearcă a se acredita atât de mult în media de astăzi prin schimbarea sensului acestui cuvânt. Ultranaționalismul este adevăratul extremism.

Este demn de reținut că, până și un fost președinte al PNL și al senatului (1996-2000), Mircea Ionescu-Quintus, recunoștea recent printre altele: *”În vremea aceea, tineretul și mai ales tineretul universitar – nu cred că exagerez – în proporție de peste 80% se apropiase sau chiar se înscrișese în Mișcarea Legionară”*. (după cum apare în cotidianul Adevărul, din 11 martie 2011)

Un alt pas ar trebui să fie **identificarea provocărilor globalizării, manipulării și bombardamentului informațional la care am fost și suntem expuși**. Suntem responsabili nu numai pentru prezentul nostru, ci și pentru viitor, pentru tot ceea ce lăsăm în urma noastră generațiilor viitoare. Tinerii de azi vor fi adulții de mâine și ei au tot dreptul la adevăr.

Să încercăm **a ne împăca prin rugăciune și post cu Dumnezeu**. Trebuie să recunoaștem, în adâncul sufletului nostru, că nu putem face nimic singuri, numai prin voința noastră. De aceea, ne rugăm Lui, Creatorului nostru și al întregii lumi, să ne dea mereu toate cele de folos și trebuință în fiecare zi. Vom ajunge să observăm că există un terifiant război nevăzut în jurul nostru și că rugăciunea, postul și faptele bune sunt armele noastre.

Înaintând treptat în virtuțile duhovnicești, prin jertfă și răbdare, vom putea primi daruri și mai înalte. Vom ajunge să-i iubim pe toți semenii, inclusiv pe cei care ne urăsc pe noi. Abia atunci, se va putea spune că binecuvântarea lui Dumnezeu este deasupra noastră în chip deplin. Abia atunci vom simți adevărata fericire, care este fericirea duhovnicească.

Tinerii să nu deznădăjduiască, oricât de greu le-ar fi la început și orice perspective sumbre li s-ar profila la orizont. Chiar singurătatea nu există de fapt. În toate încercările grele ale vieții, având credință și fapte plăcute lui Dumnezeu, nu suntem niciodată singuri, pentru că Însuși Dumnezeu ne poartă pe brațele Sale.

Trebuie amintit și faptul că, Dumnezeu nu ne-a părăsit pe noi nicicând, ci unii oameni, în mândria lor luciferică și slujind satanei, l-au părăsit pe El lepădându-se de dreapta credință. Dumnezeu n-a murit, cum au declamat nenumărații corifei materialști, nihilști, gnostici sau anarhiști, hedoniști și existențialiști, atei și comuniști. Ci dimpotrivă, a fost și este prezent mereu în creația Sa până la sfârșitul veacurilor.

Sper de asemenea, că bunul Dumnezeu va reaprinde în sufletele a tot mai multor ortodocși curajul mărturisirii Adevărului, în aceste vremuri de mare cumpănă, datorite nouă pentru a ne curăți de patimile și păcatele noastre, inclusiv ale înaintașilor noștri și a dobândi mult râvnita mântuire. Pentru că, așa cum spunea un părinte, cel mai important lucru pentru creștinii ortodocși este tocmai unde așează Dumnezeu sufletul nostru. Adică, în grădina Raiului spre bucuria eternă sau în Iadul cumplit spre osânda veșnică.

Frați români, libertatea și fericirea noastră nu pot să existe dacă nu cunoaștem și trăim Adevărul! Iar Mântuitorul nostru Iisus Hristos a spus că El este „Calea, Adevărul și Viața” și că „Adevărul ne va face liberi”.

Să ne întărească bunul Dumnezeu în credință și să ne dea putere de a merge până la capăt. Vor veni vremuri mult mai grele dar noi nu trebuie să ne temem sau să ne tulburăm. Nu vom fi lăsați singuri. Bunul Dumnezeu să ne lumineze viața, să ne ierte pe toți, să ne dăruiască Harul Lui și să ne întărească în

veci. Amin.

ROMÂNII DE ASTĂZI, ÎNTRE SĂRĂCIA MATERIALĂ ȘI CEA SPIRITUALĂ

Una dintre marile probleme ale societății contemporane și a majorității românilor este sărăcia, atât de ordin material, cât și spiritual. Fără îndoială, există desigur o mulțime de factori care au concurat pentru a se ajunge în această situație. Ne vom opri aici doar asupra unora, mai importanți după părerea noastră.

Din perspectiva duhovnicească, noi nu putem uita acea parabolă cu bogatul nemilostiv și săracul Lazăr din Biblia Ortodoxă, unde Părintele Avraam îi răspunde bogatului, care se chinuia în iad și cerșea acum o picătură de apă de la săracul Lazăr, cel care cerșise un timp la poarta lui: „Fiule, adu-ți aminte că ai primit cele bune ale tale în viața ta și Lazăr, asemenea, pe cele rele; iar acum aici el se mângâie, iar tu te chinuiești.” (Luca, 16, 25)

Poporul român, care s-a născut creștin dintru începutul său și care a purtat adeseori o cruce grea, ar putea fi asemănat nu numai cu dreptul Iov, ci și cu săracul Lazăr. A trăit aproape mereu în sărăcie din cauza năvălirilor străine și lăcomiei celor bogați. Nădăjduim de aceea în mântuirea neamului românesc la Judecata de Apoi, datorită dragostei și milei arătate de români semenilor lor. Ba chiar mulți străini, care au dorit să trăiască cinstit prin muncă au fost primiți la noi cu toleranță și ospitalitate, adică cu brațele deschise.

Dumnezeu ne-a învrednicit să străbatem adesea vremuri grele, pentru a ne întări duhovnicește și a ne pune la încercare credința, nădejdea, dragostea și mila. Știm că sărăcia nu este nici păcat și nici virtute, însă ea are darul de a ne deschide ochii, de a face să ridicăm mai ușor privirea în necazuri către bunul Dumnezeu.

Auzim adeseori români revoltați și indignați profund față de **ceea ce se întâmplă în zilele noastre**. Tot mai mulți români trăiesc la limita subzistenței sau într-o sărăcie cumplită și descurajantă. Tinerii de azi sunt debusolați, tot mai slab pregătiți pentru viață, lipsiți de perspective și visând doar să-și construiască un viitor în străinătate, departe de țara natală, care nu le poate oferi un loc de muncă. Pensionarii, care au muncit o viață sunt decimați de boli și griji. Multe firme se închid și o mare parte din investitori se gândesc să-și mute afacerile din România în alte state, unde se bucură de facilități mai atractive și mai puține impozite. În ciuda faptului, că suntem totuși al șaptelea stat din Europa ca mărime și populație, că avem resurse naturale bogate, inclusiv de metale prețioase, statisticile ne plasează mereu printre cei mai săraci. Vorba aceea, „Munții noștri aur poartă, noi cerșim din poartă în poartă”...

Auzim și vedem cu ochii noștri oameni care de-abia dacă au ce pune pe masă în familiile lor și copiilor lor, oameni care răscolesc în buncăre și în gropile de gunoi, oameni care nu își mai pot trimite copiii la școală sau cu copii care se îmbracă mereu unul de la altul, oameni care trăiesc din pensii, salarii sau ajutoare sociale de mizerie (te miri cum mai supraviețuiesc!), tot mai mulți români care din cauza suferinței și lipsurilor se îmbolnăvesc psihic sau ajung să îngroașe rândurile celor din azile de bătrâni, orfeline, sau al oamenilor străzii, al celor fără un acoperiș deasupra capului. Exemplele sunt mult mai numeroase dar cine mai are timp să audă și să vadă ceea ce nu-i face plăcere...

România se mai poate „lăuda”, din păcate, și cu numărul mare de bolnavi, cu lanțurile de farmacii care golesc și mai mult buzunarele românilor, cu numărul consumatorilor de alcool, tutun și droguri, cu milioanele de prunci uciși prin avort, cu rata divorțurilor, cu scăderea demografică (populația scăzând în fiecare an cu peste 5000 de persoane). Iar mai nou, cu adopțiile internaționale, prin care copii de peste 7 ani sunt uciși servind traficului de organe, extrem de profitabil!

România a ajuns o simplă colonie a Occidentului. S-au dărâmat cu premeditare mii de întreprinderi mari și mici după 1989, unele chiar profitabile, cu scopul de a se construi mall-uri, supermarketuri, sedii de firme. În locul comunismului a apărut deci globalismul corporatist, care ne silește

și ne dorește pe toți consumatori (dependenți de produsele lor), nu și producători. **Agricultura, industria, turismul, învățământul, cultura, sănătatea, justiția, armata, administrația publică sunt deja la pământ.**

Mai mult, s-a urmărit și căderea în sărăcia spirituală. Sunt autori care au descoperit că unul din secretele puterii politice este tocmai menținerea populației în sărăcie și ignoranță. Oamenii trebuie așadar manipulați, serviți mereu cu plăceri și satisfacții ieftine, pentru a nu aspira la idealuri superioare. Iar îndobitocirea omului se realizează cel mai mult prin **televiziune**, cea care exploatează cu atât succes puterea seducătoare a imaginilor.

În concluzie, românii sunt prinși ca într-o menghină între sărăcia materială deprimantă și cea spirituală. Dincolo de ceea ce se vede, masoneria poartă cea mai mare vină și responsabilitate, pentru că ea luptă prin toate mijloacele pentru a subjuga și dărâma statele naționale, pentru a dirija națiunile și a controla indivizii în parte. Scopul ei final este dictatura mondială care să inverseze valorile și dispariția creștinismului.

Să nu uităm măcar cazul senatorului Antonie Iorgovan, unul din părinții Constituției României din 1991, cel care a avut curajul să argumenteze juridic și logic de ce masoneria este nedemocratică, neconstituțională și atentează grav la siguranța statului român. Jertfa sa (iradiat la scurt timp după declarațiile sale, a murit de pancreatită) nu va rămâne zadarnică. O dovadă în plus, a faptului că masoneria nu este o societate de utilitate publică (statut dobândit în timpul regimului lui Ion Iliescu), ci dimpotrivă.

Masoneria guvernează din umbră politica, finanțele, mass-media, mare parte din afaceri, traficul de droguri. Un exemplu este consumul de etnobotanice, România ajungând pe locul 4 în Europa, deși în 2008 nu figura măcar în statistici!

Salvarea noastră este trăirea ortodoxiei și fiecare dintre noi să ia atitudine în vreun fel și să muncească mai mult. Avem nevoie mai mult ca oricând de o revoluție morală, socială, politică și economică.

Sărăcia materială este mult mai puțin periculoasă decât sărăcia spirituală, pentru că sufletul este mult mai important decât trupul, fiind nemuritor.

Însuși Hristos ne spune: „Fericiti voi care flămânziți acum, că vă veți sătura. Fericiti cei ce plângeți acum, că veți râde. (...) Dar vai vouă bogaților, că vă luați pe pământ mângâierea voastră. Vai vouă celor ce sunteți sătui acum, că veți flămânzi. Vai vouă celor ce astăzi râdeți, că veți plânge și vă veți tângui.” (Luca, 6, 20-25)

TREBUIE SĂ FACEM CEVA ÎMPOTRIVA REEDUCĂRII TINERILOR DIN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ

Dacă ați observat, în zilele noastre un creștin care vrea să mărturisească sau mărturisește pe Hristos, trăind cu adevărat în duhul ortodoxiei, este imediat etichetat în mass media ca fundamentalist, extremist, fascist, xenofob, antisemit sau în cel mai fericit caz habotnic, antiprogresist. Nu credeți că aceasta dovedește o crasă intoleranță și o ură furibundă din partea dușmanilor ortodoxiei? Nu este și acest fapt o dovadă că așa începe prigoana împotriva creștinismului?

Nu cred nici că este o cauză pierdută să popularizezi anumite idei și lucrări ale altor autori și să tragi astfel un semnal de alarmă mai puternic în societatea noastră amorțită și adormită nu demult de propaganda bolșevică iar acum de cea a globalismului și consumerismului. Există o decădere dramatică a spiritualității și culturii în societatea contemporană, care nu s-a eliberat nicidecum de mentalitățile comuniste. Sufletul românesc este încă mutilat și are nevoie de regenerare.

Este absolut îngrijorător adevărul că astăzi, unele sondaje indică faptul că **jumătate din cei intervievați afirmă că se trăia mai bine pe timpul comunismului și regretă acea perioadă**. Nu este oare o dovadă de uitare, nepăsare, ignoranță și pragmatism?

Dar oare după 1989 au venit într-adevăr capitaliștii la putere și au dispărut comuniștii? Puteau să se schimbe ei peste noapte în capitaliști veritabili? Doar dacă admitem faptul că ideologia comunistă era bună numai pentru manipularea maselor și nu era și crezul lor. În aceste condiții, când comunismul și-a arborat doar o față umană, ne putem explica de ce nu s-a adoptat atunci legea lustrației, care ar fi interzis accesul foștilor activiști și securiști în funcțiile publice, de ce au fost arestați și bătuți cei care au protestat vreo două luni în Piața Universității împotriva restaurației comunismului în România, de ce au venit în câteva rânduri minerii să maltrateze intelectualitatea bucureșteană și chiar de ce sfinții închisorilor nu au fost nici până astăzi canonizați.

Aceleași sondaje ne spun și că **mulți tineri cu vârsta cuprinsă între 10-18 ani declară că s-au gândit la sinucidere sau chiar au încercat**. Sinuciderea este victoria finală asupra omului. Occidentul are un număr mare de sinucideri. Mă doare sufletul să constat un asemenea fapt, și să văd cum tot mai mulți români se depărtează de Dumnezeu, căzând în diverse patimi, erezii și boli psihice, toate cultivate cu ardoare de globalismul actual. Materialismul, modernismul, formalismul și ignoranța fac tot mai multe victime.

Pe lângă faptul că omul contemporan citește arareori o carte și încă mai rar se interesează de problemele societății în care trăim cu toții, observăm acapararea presei, televiziunii de mari trusturi străine. Până și marile librării de astăzi ne atrag cu nenumărate volume luxoase aparținând unor edituri și autori care promovează cu nonșalanță ideile și teoriile anticreștine agreate de cercurile masonice.

Se pare că și editura Humanitas ține de loja cu același nume, iar astăzi fac reduceri de preț și oferă o parte din titluri în liceele din România? Puteți fi de acord cu opiniile actuale ale unor autori precum Andrei Pleșu și Gabriel Liiceanu? Cum e posibil ca aceste librării și edituri (Trei, Rao, etc. etc.) să expună ostentativ „operele” lui Karl Marx (pe ideologia marxist-leninistă se fundamentează comunismul), Sigmund Freud (potrivit căruia omul nu se poate înfrâna, de unde și revoluția sexuală ulterioară), Charles Darwin, Dan Brown și alții asemenea? Probabil că ele mizează mult pe ignoranța tinerilor, pe faptul că gusturile pot fi formate, mentalul poate fi modelat iar ideile gnostice pot fi sugerate sau inoculate mai ușor, având în vedere curiozitatea și dorința de cunoaștere a lor.

Femeia modernă este reeducată să fie libertină, independentă și carieristă și să renunțe la familie și copii. Pentru că poftele senzuale și trupești, dorințele personale egoiste au câștigat teren și întâietate. Oare nu mai există credință, nădejde și dragoste? Doar poftă din acestea josnice?

Majoritatea oamenilor au devenit egoiști. Fac totul pentru ei și nu îi mai interesează nimic altceva.

Ei aduc de regulă argumentul că viața e dură și trebuie să supraviețuim. Însă nu sunt toți astfel. Unii se străduiesc să-i facă fericiți pe cei apropiați și pe semenii lor. Până și o vorbă bună ajută mult, pentru că omul contemporan are nevoie mai mult ca oricând de încurajări sau mângâieri, de respectul, sprijinul și de iubirea celor din jur.

Noi trebuie să ne împotrivim războiului psihologic dus împotriva poporului român. Imaginea României și românilor este mereu denigrată atât în țară, cât și peste hotare. Au apărut panouri mari publicitare care ne spun că nu suntem buni de nimic și că nu avem viitor. Sunt infiltrați oameni în anumite zone ale sportului românesc de performanță pentru că rezultatele notabile de acest gen ar influența în bine moralul poporului român. Chiar și în concursurile de genul Eurovision, suntem boicotați la nivelul politic (50% reprezenta nota juriului din țările participante), când avem reprezentanți bine pregătiți ș.a.m.d.

Noi trebuie să ne opunem actelor personale cu cip și viitoarelor biocipuri (cipuri implantabile), prin care devenim sclavii globalismului și dictaturii, lepădându-ne treptat și în final cu totul de Hristos. Dacă noi nu vom reuși acum acest lucru, **mai târziu nimeni nu va mai putea opune nici cea mai mică rezistență!**

NU INTERNETUL DĂUNEAZĂ GRAV ORTODOXIEI

Fiecare dintre noi are dreptul la replică derivând din libertatea de exprimare consacrată și de legea fundamentală care este Constituția. Fiecare creștin are și această datorie sfântă de a mărturisi Adevărul.

Prin urmare, nu putem trece cu vederea sau sub tăcere anumite articole din presa românească, cu precădere din presa care se pretinde încă a fi și ortodoxă.

Să luăm cazul articolului „Internetul dăunează grav Ortodoxiei”, semnat de dl. Răzvan Bucuroiu în revista „Lumea credinței” (ianuarie 2011, pag. 3-4), dezvoltat și în câteva numere ale acesteia.

La prima vedere, în special pentru cei neavizați în problemele cu care se confruntă ortodoxia, articolul nu pare de rea credință, incriminând internetul, care astăzi mai mult tulbură mințile tinerilor decât îi ajută să-și dezvolte personalitatea, le creează neliniște, indignare, revoltă, amărăciune, depresie și chiar deznădejde... Însă vom vedea că avem de-a face cu o generalizare care nu corespunde adevărului.

Lecturând cu mai multă atenție articolul cu pricina, descifrăm și motivele pentru care militează. Iar motivul principal este acesta: să discrediteze și să reducă la tăcere pe toți aceia care au îndrăznit și critică globalizarea și oculă mondială (francmasoneria).

Prin cuvintele și sintagmele folosite, m-am simțit personal vizat, ca unul din autorii care au scris destul de mult despre comunism și globalizare, despre capcanele întinse omului contemporan și atacurile îndreptate cu precădere împotriva ortodoxiei.

Autorul acestui articol, vorbește printre altele de așa-zisul gust al românului pentru exagerări și pentru „teoria conspirației”, de execuțiile și sentințele bloggerilor de pe Internet de tip „România Mare”, de „reeducarea sufletelor creștine slabe prin site-urile ortodoxe”, de „refuzul realității” și idealizarea unui „trecut fabulos”, de „lagărul virtual al internetului” și de „stricarea suflatelor” celor care cad pradă deznădejdii...

În primul rând, avem convingerea neștrămutată că nu Internetul (sau oricare alt mijloc de informare în masă) este „virusul mortal care lovește Ortodoxia perfid și nu are antidot”, ci globalismul actual care atacă ortodoxia pe diverse căi, care mai de care mai subversive, cum ar fi: promovarea asiduă a sectarismului, ecumenismului, materialismului, relativismului, imoralității în mass-media (erotismului, violenței, pornografiei), teoriilor evoluționiste (darwiniste și neodarwiniste) etc.

Fără îndoială că, adepții sau promotorii globalizării în lume sunt înregimentați în francmasoneria condusă de evreii sioniști (ultranaționaliști), cei care nu au renunțat încă la teoria sau teza poporului ales cândva de Dumnezeu.

Credem că, a vorbi astăzi de „teoria conspirației” reprezintă o mare diversiune și un mare neadevăr. Conspirația împotriva libertății popoarelor de a avea propriul lor destin prin crearea unui GVERN MONDIAL, unei REPUBLICI UNIVERSALE, unei RELIGII UNICE este cât se poate de vizibilă astăzi și cât se poate de reală! Pentru că una este teoria și alta este practica, dovedindu-ne că totul converge către acest suprem obiectiv masonic urmărind controlul absolut și puterea sau supremația mondială.

Această sintagmă „teoria conspirației” neagă astfel adevărul și încearcă să ascundă obiectivele evreilor sioniști. În mod indirect neagă implicarea masoneriei în dirijarea cursului unor evenimente sau unei părți a istoriei omenirii, deși unii masoni se laudă mult cu personalitățile lor absolut remarcabile care au influențat „evoluția omenirii”.

Autorul afirmă că „ne stricăm sufletele cu adevăruri imposibil de verificat și nici de purtat ca povară”. Cu alte cuvinte, nu avem nevoie de rațiune și nici nu trebuie să cunoaștem lumea în care trăim. Dar, oare avem nevoie de dovezi palpabile pentru a crede în Dumnezeu și în cuvintele proorocilor care ne-au vorbit de vremurile din urmă când va veni sfârșitul lumii? Cunoașterea adevărului ne conduce

automat la deznădejde? Dimpotrivă, ea trebuie să fie un imbold pentru a demasca uneltirile vrăjmașului și celorlalți creștini, pentru a nu-și pierde credința sau sufletul.

Părerea noastră este că la ora actuală există multe dovezi privind existența masoneriei și chiar despre planurile lor. Există temple masonice deschise formal publicului larg în unele țări. Există cărți și afirmații făcute de personalități publice de prestigiu din țara noastră și din întreaga lume despre acest subiect. Există unii care au înfruntat moartea și au demascat până la un punct masoneria. Există unele documente ale acestora care au căzut întâmplător în mâinile altora, cum este și lucrarea tradusă de Ionel Moța „Protocoalele Înțelepților Sionului”.

Apoi, avem nenumărate dovezi ale imixtiunii masoneriei în treburile politice deși ei afirmă exact contrariul: Războiul de Independență din SUA, Revoluția Franceză din 1789, Revoluțiile din Europa din 1848, Revoluția bolșevică din Octombrie 1917 din Rusia, maleficul experiment mondial al comunismului și multe alte evenimente politice de mai mică amploare.

Este un fapt de notorietate că, președinții SUA și candidații la președinție din SUA (cu rare excepții), precum și mulți dintre politicienii americani sunt masoni. În multe țări, chiar ocuparea unei funcții importante cum sunt și posturile de judecător depinde și la ora actuală de apartenența la o organizație masonică! Așa cum, în comunism trebuia să ai carnet de membru pentru a dobândi o funcție sau o avansare.

Există și multe alte dovezi care demonstrează clar că, până și mari personalități din alte domenii, precum Voltaire și Freud, Nicolae Iorga și Mihail Sadoveanu la noi, au aparținut masoneriei sau unei Biserici Sataniste (ca toate sectele conduse din umbră tot de masonerie).

Apoi, nu știm că Bisericile Ortodoxe din Grecia, Rusia, Serbia, România, Cipru au condamnat în Sinoadele lor deja francmasoneria? Există documente imbatabile. În România sunt încă în vigoare dispozițiile din 1937. Unul din motivele pentru care Carol al II-lea a desființat în 1938 democrația și partidele pentru a instaura dictatura lui personală.

Nu știm la ce fel de Biserică se referă autorul (sau credem că e vorba de Patriarhia Română, care stă foarte pasivă), când spune mai departe: „Îți spune Biserica ta ceva? Nu ascuți, că ai aflat tu de pe internet că lucrurile stau tocmai pe dos. Te sfătuiește duhovnicul tău să faci sau să nu faci cutare lucru? Nu ești fraier și nu pleci urechea, că tu ai duhovnici ai neamului, dar și consilieri spirituali, care postează comentarii și sfaturi duhovnicești *on line*.” Oare, în viziunea autorului Biserica se reduce la înalta ei ierarhie, care foarte probabil a îmbrățișat ecumenismul? Nu a numit marele nostru teolog Dumitru Stăniloae ecumenismul ca fiind „produsul masoneriei”?

Iar noi știm că mulți clerici și mireni se opun ecumenismului, dictaturii mondiale și globalizării. Îi contestă autorul pe marii duhovnici ai neamului pe care nici nu i-a pomenit, precum Ilie Cleopa, Arsenie Boca, Arsenie Papacioc, Ioanichie Bălan, Iustin Pârvu și alții? Ne întrebăm dacă autorul are măcar cunoștință despre lucrările lor.

De aceea, a incrimina Internetul reprezintă o greșeală gravă. A susține că el atentează la viața duhovnicească și duhul ortodoxiei este iarăși o atitudine contrară adevărului. Dimpotrivă, noi credem că deranjează tot mai mult tocmai această deconspirare a globalizării și masoneriei. Adevărații creștini nu se tem decât de Dumnezeu și nu se tulbură sufletește analizând sau văzând ce se întâmplă în jur. Trăind în duhul ortodoxiei, ei se întăresc permanent prin participarea la slujbe (Sfintele Taine), post, rugăciune și împlinirea poruncilor (faptelor creștine). Niciun fir de păr din capul omului nu cade fără voia lui Dumnezeu.

Așadar, Internetul, ca mijloc modern și rapid de comunicare și cu o tot mai mare răspândire, nu trebuie demonizat și respins. Sigur că o anumită cenzură ar fi de dorit, dar numai în privința protejării site-urilor ortodoxe, care prezintă ortodoxia și problemele ei, care sunt infestate de linck-uri sau materiale postate de anumiți haeckeri sau profesioniști plătiți anume în acest scop pentru a semăna

confuzie sau a arunca în derizoriu subiecte importante (promovând pornografia, jocurile violente și cele virtuale).

Nu sunt lipsite de importanță nici ingerințele grupului G8 a țărilor puternic industrializate, care au avut reuniuni unde au ridicat și problema reglementării Internetului (considerând-o deci foarte importantă!). Deja acordul internațional ACTA din 2012 a fost foarte criticat de mulți tineri din multe țări pentru că este un atentat la libertatea de exprimare.

Discreditarea de către dl. Răzvan Bucuroiu a tuturor celor care se opun masoneriei merge chiar până la insinuarea nebuniei lor: „Te miri cum de mai existăm pe planetă ca oameni ai credinței, într-atâtea atacuri ale ocultei, ale agenturilor (ironie vizavi de „agenturile străine” pomenite de Ceaușescu la mascarada de proces intentat de un tribunal ad-hoc excepțional – n.a.), ale coruptelor guverne euro-atlantice?! Toate sunt descrise însă minuțios, cu o siguranță bolnavă. Reeducarea sufletelor creștine slabe, prin aceste site-uri, este garantată! Căci despre reeducare este vorba aici. Devii bănuitor, ciufut. Și se usucă dragostea din inimă, încrederea, speranța.”

Mai mult, adversarii globalizării sunt acuzați că fac o „reeducare” asupra credincioșilor slabi sau neîntăriți în credință. Este practic o răsturnare totală a planurilor și a realității. Nu masonii s-au ocupat de reeducare (spălarea creierului), ci ortodocșii care vorbesc de „hимера masoneriei” sunt „torționari”!... Noi nu credem că omul prevenit în acest fel devine suspicios și confuz, ci dimpotrivă, devine mai vigilent, mai lucid și mai bine informat. Ori, ei tocmai asta vor, ca oamenii să fie cât mai puțin informați sau ignorați.

Este întâmplător faptul că, în altă revistă patronată de acest domn Bucuroiu, fost președinte al Asociației Ziariștilor și Editorilor Creștini, în „Lumea monahilor”, apar articole de genul „Lupta anti-cip e o țintă falsă” semnat de Starețul Iustin de la Oașa? Ne îndoim că dumnealui ar fi de cu totul altă părere.

Până la urmă pe cine deranjează atât de mult prezența site-urilor ortodoxe în general? Pe cine deranjează existența crucilor și icoanelor în spațiul public? Oare nu pe cei care luptă de fapt împotriva adevărului și împotriva lui Dumnezeu?

Sfânta Scriptură ne spune că înțelepciunea lumii acesteia este nebunie înaintea lui Dumnezeu. Mândria masonilor legată de cunoaștere și înțelepciune este nemăsurată. Iar în Patericul Egiptean mai scrie:

„A zis iarăși Avva Antonie (cel Mare – n.a.): va veni vremea ca oamenii să înebunească și când vor vedea pe cineva că nu înebunește, se vor scula asupra lui, zicându-i că el este nebun, pentru că nu este asemenea lor.”

RELIGIA ȘI ȘTIINȚA NU SUNT DELOC ÎN OPOZIȚIE, CI COMPLEMENTARE

Nu demult a avut loc la universitatea din municipiul Pitești o conferință intitulată „Religia vs. Știința”. Din păcate, am zărit afișul doar cu o zi întârziere, așa că nu am mai participat. Cred că a fost cu adevărat interesantă. În același timp, am zărit întâmplător pe una din aleile unui parc scris astfel: „ȘTIINȚA SE ÎNȚELEGE. RELIGIA SE CREDE.” Iar acest mesaj mi-a dat impulsul de a scrie astăzi prezentul articol.

Cum am putea oare descifra mesajul de mai sus? Cu alte cuvinte înseamnă în opinia noastră, că știința are la bază înțelegerea rațională (probată obiectiv, în mod științific), în timp ce religia se bazează doar pe credință. El ne sugerează așadar opoziția dintre acestea și mai mult decât atât, superioritatea științei omenești față de învățătura și legile lui Dumnezeu...

Ne putem pune întrebarea firește dacă și în religie există rațiune. Credinciosul este lipsit oare de facultatea sufletească a rațiunii, de puterea de a judeca lucrurile? Dar atunci, teologia (și implicit învățământul teologic), care în traducere din limba greacă înseamnă știința despre Dumnezeu, nu mai este știință și ar trebui exclusă din cadrul învățământului pentru că nu este palpabilă și nu oferă date concrete? Atunci ce facem și cu alte științe precum cele juridice, psihologia, logica și altele, care nu au nici ele un caracter tehnic?

Doar sectele și alte confesiuni religioase care se bazează în mod exclusiv pe credință, obiceiuri și superstiții (perpetuate încă din epoca precreștină), ar putea fi într-o opoziție cu știința, precum în vremea Inchiziției Catolice, când unii oameni de știință erau arși pe rug, deoarece au și astăzi practici rituale străvechi precum magia albă și magia neagră. Mai putem adăuga ezoterismul (pornit de la alchimie), yoga, bioenergia etc.

Ortodoxia (în traducere DREAPTA CREDINȚĂ) nu este în fapt, dacă ne gândim mai bine, nici măcar una din religiile existente. Este un mod de viață aparte, întemeiat pe învățătura lăsată nouă tuturor de Mântuitorul Iisus Hristos (legea iubirii lui Dumnezeu și a aproapelui nostru), care o completează pe cea din Vechiul Testament.

În ortodoxie, nu există doar credința în Dumnezeu. **Credința fără fapte este moartă**, adică nu are nicio valoare sau substanță. Iar faptele creștine pot fi de multe feluri, cum ar fi mai ales rugăciunile, postul, prezența la sfintele slujbe ale Bisericii, milostenia trupească (sprijinul material) și sufletească (consilierea, alinarea suferințelor), sfințirea casei și altor bunuri etc.

Cum s-ar putea ca religia și știința să fie opuse? Ele nu au scopuri diferite, deoarece urmăresc progresul material și spiritual al omului. Așadar, știința este complementară religiei, iar toate invențiile omului, făcute în beneficiul omului, sunt opera lui Dumnezeu. Chiar mari savanți au recunoscut acest lucru.

E adevărat că metodele lor de cercetare diferă, iar religia răspunde mai mult la întrebarea „De ce?” și analizează ceea ce se întâmplă în jurul nostru și cu noi înșine, în timp ce știința răspunde la întrebarea „Cum?”, explicând în detaliu în ce fel se întâmplă fenomenele acestea. De aceea, nu le putem privi ca fiind opuse, ci complementare, adică completându-se astfel una pe cealaltă ca în „mariajul” dintre suflet și trup, ambele lucrând în folosul omului (spiritual și material). Religia se adresează sufletului, care are nevoie de hrana sa spirituală. Știința are în vedere mai mult bunăstarea materială a omului.

DE CE ESTE IMPORTANTĂ PARTICIPAREA CREȘTINILOR LA SFÂNTA LITURGHIE?

Deoarece în cadrul ortodoxiei, rugăciunea este comunicarea noastră personală cu Dumnezeu și cu sfinții Lui, care poate fi făcută în orice loc și timp, vom încerca să subliniem aici importanța ei, atunci când este făcută în Biserică, mai ales în cadrul Sfintei și Dumnezeieștii Liturghii. De ce numim astfel Liturghia? Pentru că, în această slujbă foarte importantă se săvârșește Sfânta Taină a Euharistiei, împărtășirea în chip nevăzut a credincioșilor cu Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Rugăciunile creștinului din timpul Sfintei Liturghii sunt într-adevăr mult mai puternice și mai plăcute lui Dumnezeu. Participarea laolaltă cu ceilalți credincioși, în fața Soborului de Sfinți și îngeri, conduce la o comuniune mai strânsă cu Creatorul nostru și al întregii lumi. Iar comuniunea deplină a omului cu Dumnezeu este Sfânta Împărtășanie, care se face numai în cadrul Sfintei Liturghii și desigur după mărturisirea păcatelor prin Sfânta Spovedanie.

Nu în ultimul rând, prezența creștinului la Sfânta Liturghie reprezintă un act de cinstire a sărbătorii și a lui Dumnezeu. Pentru creștinii mai evlavioși, este chiar o datorie creștină.

Este greșit a crede cineva că, credința este doar în suflet și nu este necesară participarea creștinului la sfintele slujbe ale Bisericii, mai ales la Sfânta Liturghie din zilele de duminică și de sărbători. Credința trebuie realmente trăită. Și diavolul crede, crede în existența lui Dumnezeu, dar nu face voia Lui, ci dimpotrivă luptă până și astăzi împotriva Lui și a omului, care este cununa creației Sale. Creștinii sunt însă cei care se străduiesc să facă voia lui Dumnezeu și nu voia lor proprie (după cum rostim în rugăciunea Tatăl nostru), participând la Sfintele Taine și rânduieli ale Bisericii, cea „Una Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică”, după cum rostesc în Crez de fiecare dată.

Credința fără fapte este moartă, ne spune chiar Apostolul Neamurilor, Sf. Pavel. Iar participarea însăși a creștinului, jertfa aceasta pe care o face el venind la Sfânta Biserică și dăruind lui Dumnezeu doar două ore sau mai mult dintr-o săptămână întregă, este o faptă minunată, o conlucrare cu El. Mirenii și clericii sunt trupul Bisericii, al cărei cap este Hristos. Drept răsplată, creștinul își reînnoiește cu această ocazie harul primit la Sfântul Botez iar acest har de la Dumnezeu îl ajută foarte mult în toate încercările vieții sale.

Este de asemenea greșită părerea că putem urmări această slujbă la televizor. Harul de care pomeneam mai sus se coboară în chip nevăzut asupra creștinilor din Sfânta Biserică, încununându-i, nu asupra celor care stau foarte comod în fața micului ecran. Chiar și atunci, când se ivește o împrejurare mai deosebită sau o boală, nu este bine deloc să stăm la televizor, ci să înălțăm rugăciuni fierbinți către bunul Dumnezeu. Televizorul nu are nicio legătură cu cele sfinte, ba am putea spune că el a devenit Evanghelia pentru tot mai mulți oameni. Ei se lasă seduși și cred mai ușor în ceea ce văd pe micul ecran, amăgiți de o realitate virtuală care este practic alta diferită de realitatea însăși.

Părintele Nicolae Tănase ne spunea că Evanghelia este pentru cei care vin la Biserică, iar nu pentru cei care nu vin și slujesc de fapt diavolului, fără să-și dea seama și pe care îl consideră dumnezeul lor. Există multe locuri în lumea ortodoxă, mai cu seamă în multe chilii, schituri și mănăstiri, unde lucrul nu începe fără rugăciunile din Biserică și binecuvântarea primită de la preot. În multe localități, cum ar fi în zona Maramureșului, pentru acest lucru îndeosebi, pentru participarea regulată la Sfânta Biserică, Dumnezeu a binecuvântat multe dintre familiile, dăruind acestora mult mai mulți copii (ajungând în unele dintre ele până la 21-22 de copii!). Să luăm aminte și noi. Doamne ajută. Amin.

IUBIREA DE AVERE ATRAGE DUPĂ SINE LĂCOMIA LA MUNCĂ (MUNCA FĂRĂ DREAPTĂ SOCOTEALĂ)

„Nu puteți sluji la doi domni: și lui Dumnezeu și lui mamona”. Sunt cuvintele Sfintei Scripturi, care ne arată în continuare și de ce. Pentru că nu putem iubi deopotrivă doi stăpâni ai vieții noastre, și pe bunul Dumnezeu, Creatorul nostru și pe mamona, zeul banului și al iubirii de avere. Iubirea aceasta nu poate fi împărțită. Iubirea de arginți este un păcat repetat, o patimă iar Dumnezeu urăște păcatul (fapta cea rea).

Despre lăcomia la muncă ne vorbește atât de frumos părintele Nicolae Tănase: „Dar există un păcat tot în acest sens, mai mare decât lenea. Se numește lăcomia la muncă. Pe cât de păcătos este cel ce nu lucrează, pe mai mult păcătos este cel care lucrează fără DREAPTA SOCOTEALĂ, care-și distruge sănătatea lucrând, care a făcut din muncă un dumnezeu, precum leneșul a făcut din nelucrare un dumnezeu. (...) SĂ ÎNȚELEGEM că SPORUL îl dă El, Dumnezeu. (...) Toate duminicile și sărbătorile adunate la un loc (în care noi lucrăm – n.a.), ca producție, sunt egale cu toată paguba (vezi inundațiile). (...) Acolo, în Maramureș, 26 de familii aveau câte 21-22 de copii. (...) Și cred că ați luat aminte că MULȚIMEA COPIILOR le dădea spor, dar și prezența la biserică. Zi de zi! Nu duminică de duminică, ci zi de zi! Și nu începeau lucrul acesta fără biserică.”

Ne amintim poate de așa-zișii analiști, preținși și mari economiști, care ne predicau la televiziune din 1989 încoace dar chiar și înainte, necesitatea excesului de muncă, văzut ca singura soluție a României de a ieși din impas. Aceștia ne sugerau că suntem un popor de leneși și afirmau chiar că avem prea multe sărbători în care românii nu lucrează. Ne comparau cu țările din Occident, unde se muncește cu totul altfel, ascunzând faptul că, acolo salariații au alte condiții și mai multe zile libere pe săptămână. Numai că, Occidentul nu ne oferă un model strălucit de urmat, fiindcă acesta este tot mai depărtat față de Dumnezeu.

Mamona sau zeul banului și al iubirii de avere este cel care îi cere omului CÂT MAI MULTĂ MUNCĂ, pentru A AVEA CÂT MAI MULT. Adică, el îl face pe om să-și lipească de inima lui bunurile materiale, pe care însă nimeni nu le-a luat vreodată cu sine după moarte.

Și ce este oare bogăția atunci când ea nu este însoțită de bunătate și milostenie față de semenii noștri? Nu este cumva chiar o mare piedică în calea mântuirii noastre? Nu devine o povară și un blestem totodată împiedicând întoarcerea sufletului în raiul veșnic?

Dumnezeu este BUNĂTATE, IUBIRE, ÎNȚELEPCIUNE. El este și MULTMILOSTIV față de noi. De aceea, creștinii au și ei această datorie să devină mai buni, mai iubitori, mai înțelepți și mai milostivi față de cei din jurul lor. Postul și rugăciunea trebuie însoțite de faptele de milostenie față de aproapele nostru, și acesta făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Creștinii ortodocși au datoria de a cinsti prin faptele lor zilele de sărbătoare creștină, participând cu tot sufletul la slujbele Bisericii. Munca este necesară, dar are și ea rostul ei și nu trebuie făcută fără dreapta socoteală. Munca și averea nu trebuie să devină niciodată un scop în sine, ci să fie doar mijlocul prin care ne asigurăm cele necesare traiului și să putem ajuta la rândul nostru pe semenii noștri aflați în necazuri și suferință. Atunci când nu avem posibilitatea de a ajuta, chiar și o vorbă bună, o mângâiere, o încurajare din partea noastră, venită cu sinceritate din inima noastră poate însemna mult. Asemenea fapte sunt bineplăcute lui Dumnezeu.

FRAȚI ORTODOCȘI, DESFRÂUL VA ATRAGE CEL MAI MULT SFÂRȘITUL LUMII

Este un adevăr dureros faptul că asistăm astăzi la prăbușirea valorilor tradiționale spirituale și culturale autentice. Iar locul acestora este preluat de non-valorile unei pseudo-culturi în cadrul căreia creștinismul este repudiat fiind considerat în mod greșit învechit și depășit.

Dar, analizând această decădere a omenirii (în fond dramatică), nu ne este prea greu să anticipăm deznodământul: sfârșitul lumii și Judecata lui Dumnezeu. Așa gândim noi, văzând schimbările care se petrec în întreaga lume și provocările și amenințările tot mai explicite la adresa noastră, a creștinilor. Ortodoxia este lovită din toate părțile. Vedem cum se încearcă consecvent smulgerea rădăcinilor creștine ale societății și alungarea din spațiul public a lui Dumnezeu.

Noi ar trebui să ne reamintim că Sodoma și Gomora au fost distruse complet prin pedeapsa divină tocmai datorită desfrâului celor care trăiau acolo. Ar trebui să vedem ca și cei dinaintea noastră mâna lui Dumnezeu în cazul cutremurelor, inundațiilor și altor calamități, pe care alții le numesc „naturale”...

Amintiți-vă de cazurile mai recente, când valuri seismice au spulberat mari părți din litoralul Thailandei, când uraganul Katrina a lovit mai ales orașul New Orleans din SUA. Ei bine, poate nu știm că tocmai în aceste locuri exista un desfrâu generalizat, constând în multă pornografie, prostituție, libertinaj și jocuri de noroc...

Nimeni să nu desconsidere această patimă a desfrânării. Revoluția sexuală a libertinajului care a debutat cu psihanaliza lui Freud a diminuat considerabil conștiința păcatului în această privință. Nimeni să nu se laude nici măcar în sinea lui că a biruit această patimă grea, pentru că ea poate renaște oricând cu putere.

Este bine să descifrăm cauzele, efectele și remediile acestei teribile maladii sufletești și trupești răspândită astăzi peste tot în lume, în condițiile în care ipocrizia, minciuna, ignoranța, uitarea și nepăsarea noastră a tuturor au atins cote de nesuportat.

Când vorbim despre desfrânare, ne referim la mai multe aspecte: lăcomia la mâncare și băutură, onania (masturbarea și paza de a nu avea copii), fraudă conjugală sau dintre parteneri față de Dumnezeu (prin folosirea prezervativului, legarea trompelor uterine la femei), malahia între parteneri (atingerile sexuale), curvia (relațiile trupești dintre cei necununăți religios), preacurvia (adulterul sau relațiile trupești extraconjugale), neînfrânarea în posturi, sărbători și în zilele de post din cursul săptămânii, avorturile chirurgicale dar și cele hormonale (prin folosirea pilulei contraceptive, steriletului și altor metode), homosexualitatea, sexul în grup, sexul prin schimbarea partenerului și alte perversiuni sexuale, prostituția și masajul erotic, consumul de pornografie, vorbirea și comportamentul obscen, gândirea pătimasă față de trupul unei persoane ș.a.

Dacă vom cerceta cauzele desfrânării, vom constata că ele depind în mare măsură de valorile dobândite prin educația din familie și societate (școală, anturaj, mass-media). Mai importante credem că sunt: neînfrânarea noastră (provenind din curiozitate sau neputințe trupești și voință aproape inexistentă în acest caz), promovarea în societate prin diverse programe de sănătate și învățământ și prin mass-media a desfrâului sub toate sau aproape toate aspectele prezentate mai sus (la care se mai adaugă promovarea feminismului, a relațiilor libertine, a educației sexuale încă de la grădiniță!, a cabinetelor de planificare familială etc.).

O altă cauză ar putea fi și nivelul de trai precar sau sărăcia, când unele femei aleg sau sunt împinse să ia calea prostituției...

Cât privește efectele desfrânării, vom constata că ele afectează atât sănătatea, cât și personalitatea celor în cauză. Printre bolile frecvente care îi afectează se enumeră cele cu transmisie sexuală (bolile venerice, SIDA) dar în ultima vreme și cazurile de cancer (în special de col uterin la femei și de prostată la

bărbați). În plan social, desfrânarea ne îndepărtează de toate valorile morale, ba chiar încurajează infracționalitatea (violuri, incesturi, crime etc.) Iar în plan duhovnicesc, ne îndepărtează de harul lui Dumnezeu și de comuniunea cu El. Prin retragerea sau diminuarea harului primit de noi la Sf. Botez, avem parte de multe necazuri și suferințe, fiind lăsați o vreme la mâna vrăjmașului nostru și al lui Dumnezeu. Nu întâmplător există porunca a VII-a din Decalog care ne spune SĂ NU DESFRÂNĂM.

Să încercăm să descoperim și remediile iar acestea vin mai ales prin trezirea conștiinței noastre la realitate și prin cunoașterea pericolelor la care ne expunem, dacă nu dorim să experimentăm suferința într-un grad până la care nu vom mai suporta. Doar puțini, cu ajutorul lui Dumnezeu firește pot să se mai întoarcă din drumul acesta al pierzării...

De mult folos ne este participarea la slujbe și la Sf. Taine (spovedania, Sf. Împărtășanie, Maslul și celelalte). Apoi, lectura unor reviste și cărți ortodoxe în care apare învățătura Sfinților Părinți. De asemenea, conștientizarea faptului că suntem fiecare în mijlocul unui război nevăzut, că se duce un adevărat război împotriva familiei și valorilor creștine și naționale.

Noul păgânism are drept idol SEXUL (SEXUALITATEA). Acest cult al sexului neîngrădit și al amorului liber introduce un nou tip de cultură, o cultură a morții dar în același timp constituie un important MIJLOC DE CONTROL DEMOGRAFIC AL POPULAȚIEI! Fără îndoială, cercurile oculte mondiale urmăresc declinul sever al natalității.

Și de ce se încurajează desfrânarea mai ales în țările preponderent ortodoxe? Oare nu pentru a le ruina cu totul?

De ce tot mai mulți medici ginecologi recurg sau recomandă ușor operația de cezariană? Nu știu tocmai aceștia că în acest caz, organismul femeii se reface mai greu, că pot rămâne cu urmări, că o descurajează de a mai avea alți copii, că le împiedică să aibă o vreme alt copil? Ba, mai mult, le învață să se „protejeze” prin legarea trompelor, sterilet și alte metode contraceptive. Evident, nu au niciun interes real pentru sănătatea și viața lor. Pentru că adevărul este că se pot declanșa în acest fel diverse forme de cancer și alte complicații...

Cine va reflecta îndelung asupra acestor probleme, va admite că sexul este CEL MAI PUTERNIC DROG. De aceea nu e deloc ușor să lupți cu el. Împotriva acestuia Preacuviosul Casian Romanul spunea: „...războiul cu patima poftei trupești este de neocolit pentru suflet până când sufletul nu va cunoaște că acest război este mai presus de puterile sale, că nu este cu puțință a primi izbândă asupra lui prin nevoița și efortarea proprie, fără ajutor și acoperământ de la Domnul.”

Este recomandată de către un părinte chiar vorbirea mai rară și mai puțină cu femeile în acest caz sau șederea pentru o vreme departe de ele (la un schit sau o mănăstire, precum la Frăsinei sau în Muntele Athos din Grecia, unde nu au acces femeile). Căci ne spune Sf. Efreem Sirul: „Nu numai prin depărtarea de bucate, ci și prin oprirea ochilor, ca să nu vadă deșertăciuni, se surpă dracul curviei...”

Să nu pierdem din vedere că orice patimă ne înrobește păcatului și prin el ne pierdem libertatea dăruită de Dumnezeu. Iar „stăpân adevărat este cel ce se stăpânește pe sine și nu se lasă rob de poftă josnice...”, ne spune înainte de a fi martirizat Sf. Ierarh Filip din Rusia din ordinul țarului Ivan cel Groaznic.

Chiar Sf. Apostol Pavel ne îndeamnă stăruitor să fugim de desfrânare, pentru că trupul „este templu al Duhului Sfânt” și „nu e pentru desfrânare, ci pentru Domnul...” În aceeași Epistolă către Corinteni zice: „Nu vă amăgiți: Nici desfrânații, nici închinătorii la idoli, nici adulterii, nici batjocoritorii, nici răpitorii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.”

Cum este posibil ca în zilele noastre toate devianțele sexuale să devină peste noapte normalitate și chiar recomandate nouă? Cum e posibil ca unele posturi de televiziune să facă propagandă fățișă desfrâului, incitând la excursii în zone exotice pe mari vapoare de croazieră și pe care arată că se practică nudismul, sexul în grup, sexul prin schimbarea partenerului etc.? În vreme ce vechiul creștinism este numit fanatism...

Putem noi oare să ducem o viață lipsită de înfrânare și moralitate? Dumneavoastră ați cumpăra

bunăoară un automobil defect, care nu are frâne sau ați circula cu acesta știind că acestea îi lipsesc?

Desigur cea mai bună soluție este înfrânarea din proprie voință și arătarea că Îl cinștim mai mult pe Dumnezeu, potrivit primelor două porunci din Decalog prin care avem o atitudine dreptslăvitoare.

CINE SUNT CONTESTATARII ADEVĂRATEI ORTODOXII?

Aceste rânduri se constituie într-un posibil răspuns în virtutea dreptului la replică față de afirmațiile apărute în articolul doamnei Elena Dulgheru, intitulat „Despre ura creștină” și publicat în revista Lumea monahilor pe data de 3 februarie 2009.

Pentru că oricum spațiul nu ne permite, vom reproduce doar fragmentul final al acestui articol extrem de derutant: „Există azi o ură creștină, nu ura legitimă față de păcat, ci ura față de **aproapele neînțelese, echivalat cu Dușmanul**, iar nu cu Hristos, este ura ancestrală față de necunoscut, asimilat cu Răul absolut, este aceeași ură tribală, care îi făcea pe păgâni să se decimeze unii pe alții, până la venirea Creștinismului, este ura izvorătoare a marilor trădări, chiar din sânul Bisericii drept-slăvitoare, ce au condus la prăbușirea marilor civilizații creștine. Îi cad pradă, de obicei, tocmai cei ce se prevalează mai gălăgios de numele lui Hristos și de **«adevărata Ortodoxie»**, trăind, de fapt, în afara Lui și căutând demoni și antihriști oriunde, numai nu în propriul suflet. Dar și acestora, pentru energia neobosită pusă în slujba sesizării unor probleme reale și-a unor pericole grave, cât și pentru sensibilizarea rapidă a unei părți consistente a pleromei, le mulțumim.”

Mai trebuie să precizăm că înaintea acestui fragment, autoarea tocmai își exprimase indignarea suspect de profundă față de un „portret-robot al ecumenistului” descoperit pe Internet și exprimate o adevărată pledoarie pentru iubirea evanghelică: „Uităm îndemnul paulin (Rom. 14, 1-10) de a-i ocroti pe cei mai slabi duhovnicește decât noi și pe acela evanghelic de **a-i iubi și pe dușmanii Bisericii.**” (sublinierile ne aparțin)

Oare chiar astfel stau lucrurile? În loc de a-i iubi pe dușmanii noștri care ne fac răul îngăduit de Dumnezeu (în fond făcându-ne bine și fiindu-ne iertate astfel unele păcate sau greșeli), oare trebuie să-i iubim și pe dușmanii Bisericii? Îi putem iubi pe masoni și pe cei care contestă faptul că Hristos este Fiul lui Dumnezeu? Îi putem iubi pe cei care s-au lepădat de Hristos îmbrățișând tot felul de erezii? Putem să iubim în același timp pe Dumnezeu și pe satana? Există oare părtășie între adevăr și minciună, între lumină și întuneric, între bine și rău?

Îndemnând implicit a-i iubi pe vrăjmașii Bisericii lui Hristos (care nu sunt alții decât francmasonii, ecumeniștii, ereticii, sataniștii), autoarea exprimă în fond o susținere a toleranței absolute.

Dar, ca și în cazul noțiunilor de libertate, fraternitate, egalitate (deviza Revoluției Franceze masonice din 1789), „toleranța în general este o noțiune mult prea vagă, irelevantă aproape, de vreme ce se poate aplica deopotrivă bunătății divine ca și... «caselor de toleranță!»” (potrivit d-lui Răzvan Codrescu, în art. Sensul toleranței, vol. „În pragul sclaviei universale sau ultima pagină din istoria libertății”, Cuget Ortodox, p.186).

Tot domnia sa spune: „Tolerant este Dumnezeu, și totuși a distrus Sodoma și Gomora. Tolerant este Hristos, și totuși i-a alungat cu biciul pe zarafii din Templu. Toleranți sunt marii înduhovniciți, și totuși Sfântul Nicolae l-a palmuit pe ereticul Arie în plin sinod ecumenic. Cântărită mai atent și mai îndeaproape, toleranța absolută, reclamată zgomotos de mentalitatea laică modernă, nu este decât o idee abstractă, «bună» mai cu seamă pentru uzul demagogic și populist al discursului politic sau mediatic.”

Și tot despre adevărata toleranță ne vorbește și ÎPS Bartolomeu Anania în art. Ce ne oferă Europa? (același vol., p.221): „E bine să știți că toleranța trebuie să funcționeze până în clipa când începe abuzul! Din momentul în care celălalt abuzează de toleranța mea, aceasta încetează și trebuie să înceteze.”

Nu contestăm erudiția sau retorica doamnei, căreia i se prezintă alăturat pe scurt și biografia („Critic de film, eseist, poet, traducător. Doctor în Cinematografie și Media. Membră a Uniunii Cineaștilor din România, a Asociației Ziariștilor și Editorilor Creștini, a Asociației Ziariștilor și Editorilor Creștini, a Fundației Culturale Est-Vest și a **Asociației pentru Dialog dintre Știință și Religie** ș.a.m.d.”). Ceea ce contestăm sunt anumite opinii exprimate.

Astfel, nu putem fi de acord nici cu ideea că, din punct de vedere pragmatic, problema înregimentării electronice și biometrice a populației este o problemă a libertății cetățenești. Pentru că, în primul rând, pierdem din vedere poate cel mai important aspect și anume că introducerea microcipurilor RFID constituie un pericol sau o nedreptate foarte mare mai ales pentru ortodocși, deoarece datele respective pot fi folosite abuziv pentru discriminarea lor (putând pierde dreptul la muncă sau la un loc de muncă, accesul la funcții și diverse servicii publice etc.) și chiar pentru anihilarea tuturor celor care ar putea contesta în mod public sau personal dictatura globală ce se anunță.

În al doilea rând, autoarea afirmă că „mediile ortodoxe nu par să-și sesizeze eroarea metodologică, acționând cu comoditatea intelectuală a majoritarilor, când, la nivelul elitelor conducătoare U-europene (de care reflexele politice românești se lasă, inerent, contaminate), creștinismul nu este deloc majoritar, ba dimpotrivă.” Cu alte cuvinte, ortodocșii nu ar trebui deloc să se opună în condițiile în care la Bruxelles suntem conduși de atei sau laici care ne pot face mult rău. Adică n-avem voie să fim de altă părere. Atunci întrebăm și noi unde mai este democrația și așa mult trâmbițata „unitate în diversitate”?

Vorbind despre cei care oferă pe Internet citate din mari duhovnici și care comit o impostură triplă și se erijează în purtători de cuvânt ai acestora, autoarea articolului spune că „au reușit **instigarea la ură**” (împotriva dușmanilor de idei, în lipsa argumentului logic și teologic). De altfel, întreg articolul poartă titlul „Despre ura creștină”. Apoi, spune: „În loc să urmărească «cele ale păcii și ale zidirii unuia către altul» (Rom. 14, 19), uitând de libertatea cea mai elevată (...) credincioșii aceleiași Biserici se împiedică de piedici fictive, divorțând de Hristos și căzând într-o evlavie algebrică, în materialism și păgânătate.”

Oare autoarea chiar nu și-a dat seama că sintagma aceasta „ură creștină” este o absurditate, un non-sens? Din moment ce creștinismul este fundamentat pe iubire (față de Dumnezeu și față de aproapele nostru, care poate fi orice om aflat în nevoi sau suferință), cum ar putea coexista ura cu iubirea? Iar apelul acesta la pace și toleranță (sugerând chiar dialogul interconfesional) nu este oare mereu invocat de catolici prin persoana Papei? Cu alte cuvinte, aceste materiale de pe Internet (împotriva ecumenismului desigur) au deranjat, au împiedicat sau au compromis realmente dialogul ecumenist.

O altă problemă ridicată în fragmentul final este punerea sub semnul întrebării a existenței unei adevărate Ortodoxii. Oare toți cei care spun că sunt ortodocși sunt cu adevărat ortodocși? Nu există ortodocși doar cu numele? Cum se face la noi atunci că, în timp ce peste 86% dintre români se declarau ortodocși, abia 5% sau mai puțini declarau (potrivit unui sondaj) că participă regulat la slujbele Bisericii? Oare ortodoxia nu trebuie trăită efectiv, ci doar mărturisită formal?

În opinia noastră, adevărata ortodoxie se bazează atât pe credință cât și pe fapte. Nu s-a spus oare că „credința fără fapte este moartă”? Ei bine, falsă ortodoxie este cea căreia îi lipsesc faptele. Oare sectele nu fac și ele caz numai de credință, ca și când ar fi suficientă pentru mântuire? Ortodox nu este cel care afirmă că el crede în Dumnezeu. Și diavolul crede în existența lui Dumnezeu dar nu face binele. Ortodox este cel care participă la Sfintele Taine și rânduieli ale Bisericii, care se străduiește să împlinească poruncile lui Dumnezeu luptând mereu cu păcatul.

Se pare că într-adevăr cei care contestă adevărata ortodoxie sunt tocmai adversarii ei sau susținătorii ecumenismului. Așa se explică afirmațiile făcute și chiar reacția de profundă indignare (de implicare emoțională am putea spune) față de „portretul-robot al ecumenistului” găsit pe Internet. Ceea ce a omis să precizeze doamna Dulgheru este prin ce afirmații sau prin ce fel de materiale au reușit bloggerii să incite la ură? Cu citate din marii duhovnici?

În articolul „Epoca lui Antihrist” din volumul citat anterior, scrie clar: „Între altele, este de foarte mare însemnătate să pomenim că toți Sfinții Părinți socotesc că pricina de căpătâi a grabnicei înrobiri a omenirii de către Antihrist este lipsa de înțelegere duhovnicească precum și obșteasca și deplina

prăvălire în îndeletniciri lumești. De vreme ce înțelegerea duhovnicească se poate dobândi și poate spori numai în condițiile adevăratei vieți duhovnicești, trăite de **creștinii cu adevărat ortodocși** (așadar fără a-i cuprinde aici pe cei care sunt ortodocși doar cu numele), numai acei puțini dintre ei, care vor rămâne cu adevărat creștini ortodocși până în sfârșit, ducând o viață duhovnicească în acord cu propovăduirea Sfintei Biserici, vor avea în vremea aceea plinătatea mijloacelor de apărare și vor putea să deslușească toate cursele și vicleniile lui Antihrist.(...) «Vrăjmașii lui Antihrist vor fi socotiți drept răzvrățiți, drept dușmani ai binelui și ordinii sociale („teroriști”) („dușmani ai poporului”, ca în timpul comunismului – n.a.), vor suferi atât prigoane ascunse, cât și fățise, vor fi supuși caznelor și uciderilor...» (Sf. Ignatie Briancianinov).”

SFÂRȘITUL LUMII ȘI VENIREA ANTIHRISTULUI NU SUNT BASME DE ADORMIT COPIII

Este o realitate faptul că foarte mulți creștini și aproape toți laicii nu au timp sau nu vor să audă de apropierea sfârșitului lumii și de dictatura mondială a Antihristului, despre care ne vorbește Sfântul Apostol Ioan în Apocalipsă. Sigur că și aici există o mare Taină a lui Dumnezeu din moment ce nici oamenii și nici îngerii nu știu când se va întâmpla acest lucru.

În istoria omenirii și mai cu seamă în ultimele veacuri au existat mulți antihriști notorii precum Stalin, Hitler, Pol Pot, Ceaușescu, însă Antihristul care va veni va fi Unicul, cel mai mare dintre toți. Diavolul îi va da toată puterea lui iar Dumnezeu îi va îngădui să stăpânească un timp scurt lumea pentru că mulți oameni vor iubi fărădelegea și vor fi amăgiți de satana.

Se spune că Antihristul va fi crescut în ascuns și va apărea uimind la început omenirea cu „geniul” și cunoștințele lui, fiind numit „învățătorul Lumii”. El va face tot posibilul să fie cât mai agreat și iubit de oameni, astfel încât să fie recunoscut ca fiind el Hristos la a doua venire a Sa. Se va strădui să-L imite pe Hristos și să-i atragă în cursă pe cât mai mulți dintre ortodocși, până când va fi uns ca împărat al lumii în noul Templu al lui Solomon din Ierusalim. Iar odată ce își va fi atins acest scop, va instaura cea mai cruntă dictatură din istoria omenirii printr-o teroare și violență greu de imaginat. Atunci va începe prigoana fățișă împotriva creștinilor și celor care nu i se vor închina și nu-l vor adora.

Până atunci putem vorbi de o prigoană ascunsă împotriva celor îi stau în calea acestor planuri. Antihristul ține morțiș să-L imite pe Hristos pentru a amăgi, fiind interesat a cuceri cât mai multe suflete din rândul credincioșilor. Iar mijloace de a prigoni sunt multe și variate în funcție de situația și profilul psihologic al fiecăruia.

Observăm noi înșine că **timpul Antihristului e foarte aproape**. Semnele vremurilor și folosirea noilor tehnologii împotriva omului ne indică acest lucru. De asemenea, răcirea credinței, înstrăinarea dintre oameni, înmulțirea infracțiunilor, extinderea aplicațiilor microcipurilor pentru supraveghere și control asupra omului, roboții militari (cu care vor fi înzestrate unele armate, în primul rând cea americană), precum și multe altele sunt semne clare care prevestesc venirea Antihristului. Iar criza mondială actuală, cheltuielile exorbitante care încă se mai fac pentru înarmare, ne îndreptățesc să credem că într-adevăr este foarte posibil un al treilea război mondial în urma căruia va apărea „Salvatorul”, adică tocmai Antihristul.

Nu mai este deja un secret faptul că până în 2015 se preconizează ca în dotarea armatei americane să figureze un număr mare de roboți (probabil humanoizi), cam jumătate din efectiv! Desigur aceste mașini ucigașe vor constitui un pericol redutabil.

După cum avertiza cercetătorul Peter Singer, cel mai mult ar putea avea de suferit tot populația civilă, pentru că aceste mașini nu au compasiune sau sentimente omenești. Pe de altă parte, aceștia nu ar putea fi distruși cu ușurință și ar putea fi folosiți ca „teroriști” kamikadze, pentru a detona încărcături explozive în piețe aglomerate, centre comerciale etc. Și credem că, chiar ar putea fi foarte eficienți în luptă prin dotarea lor cu radare termice de identificare a omului de la distanță, chiar dincolo de unele obstacole. Știm că există deja asemenea radare chiar la frontierele unor state, inclusiv la granițele Uniunii Europene pentru a împiedica trecerea frauduloasă.

FEMEIA MODERNĂ ESTE CREAȚIA MASS-MEDIEI CONTROLATĂ DE OCULTA MONDIALĂ

Observăm cu toții anumite schimbări care s-au produs în societate în ultimii 50 de ani în special. Constatăm că s-au implementat diverse legi și au apărut tot soiul de mentalități în opoziție adeseori flagrantă cu morala creștină, cu obiceiurile și tradițiile noastre.

Dacă parcurgem revistele adresate în special femeilor vom avea surpriza poate de a constata că ele spun cam aceleași lucruri îndreptând femeia zilelor noastre în direcția greșită, determinându-le să înghită astfel tot felul de concepții așa-zis moderne dar profund impregnate de materialism și ateism, transformând-o mai ales într-un fidel consumator al viitoarei societăți globale.

Din toate observațiile noastre reiese că femeia de astăzi este supusă realmente unei **reeducări prin mass-media** care se străduiește să-i pervertească moralitatea deprinsă în familia creștină, caracterul, firea și dorințele sale. Iar cei care se ocupă de acest lucru cunosc rolul și importanța deosebită pe care a avut-o și o are femeia în societate, contribuția ei importantă în educarea copiilor.

Am putea chiar face distincția între femeia tradițională (creștină) și femeia modernă pentru că valorile pe care le îmbrățișează ele sunt diferite în general și adesea chiar opuse. Astfel, observăm că femeia modernă optează pentru carieră profesională, nu-și mai dorește copii, nu mai trece pragul Bisericii decât foarte rar și atunci din curiozitate sau îndeplinind o formalitate.

Femeia modernă iubește nespun confortul punând preț mai mult pe bunăstarea materială în detrimentul laturii spirituale. Ea n-a auzit de faptul că omul se hrănește nu numai cu pâine ci și cu cuvântul lui Dumnezeu. Și atunci se lasă purtată în vârtoarea duhului lumesc, iubind lumea și tot ce este „la modă” și uitând de Dumnezeu. Ajunge să iubească zidirea, lucrurile făcute de om și uită de adevăratul Creator.

Femeia acesta este modelată conform dorințelor celor care în fond o disprețuiesc și reprezintă opera celor care trasează viitorul omenirii în locuri ascunse departe de ochii privitorilor. Ea este învățată că trupul îi aparține numai ei însăși în întregime și că poate face absolut tot ceea ce-și dorește cu el, că poate avorta oricând, că trupul ei este destinat plăcerilor trupesti. Ea a ajuns chiar să-și rezerve libertatea de a avea relații cu mai mulți bărbați și de a divorța cu ușurință dacă nu îi mai place ceva.

Iată și poziția chiar a unei femei (Silvia Criveanu, în Presa Ortodoxă nr.6/2009, p.43, de profesie psihopedagog): „*Ce minune poate fi mai mare în viața unei femei decât aceea de a zămisli un copil în pântecele său, de a da viață! Și totuși, ceva s-a întâmplat cu omul în ultimele zeci de ani, căci multe dintre femeile de astăzi nu mai simt atât de arzător acest adevăr în adâncul sufletului și al trupului lor... Oare concepția darwinistă, care spune că omul nu e om decât după nașterea sa sau chiar după atingerea unei anumite maturități, a avut puterea de a schimba datele firii, ce definesc femeia ca mamă încă de la începutul veacurilor? Sau, în goana după fericirea configurată publicitar și vândută ca bonus, la pachet, împreună cu produsele culturii de consum, ne-am însușit niște concepții care nu fac decât să ne satisfacă patimile noastre mărunte, aducându-ne, în schimb, o adevărată nefericire?!”*

Cum să ne explicăm chiar această creștere alarmantă a numărului divorțurilor? Oare nu există și aici o slăbiciune din partea femeilor moderne? Pentru că de cele mai multe ori, divorțul este provocat sau intentat de femei educate mai degrabă de mass-media, de cele prinse în capcanele întinse de ea și prin ea, care prețuiesc exagerat banii, divertismentul și chiar aspectul lor fizic.

Atacurile îndreptate împotriva familiei tradiționale (creștine) le putem observa la tot pasul. Mass-media (în special televiziunea sau cea mai mare parte a ei) incită practic la libertinaj, adulter, la încurajarea relațiilor nefirești (lesbianism, homosexualitate, perversiuni sexuale). Ne sugerează că trebuie să acceptăm o limitare drastică a numărului de copii și că ei sunt o povară.

Pe de altă parte, autoritățile statului, cum sunt și cele din sistemul medical au înființat cabinete de

planificare familială, făcând propagandă prezervativelor și anticoncepționalelor sub pretextul reducerii numărului de avorturi chirurgicale. Ba, mai mult, se caută legi de pronunțare rapidă a divorțului, cum ar fi cea în fața notarului, unde adesea se face și partajul amiabil (de comun acord).

În opinia noastră, principala cauză a divorțurilor este tocmai înstrăinarea unuia sau a ambilor soți față de Dumnezeu. Pentru că patimile duc la retragerea harului primit de la Dumnezeu.

OARE ȘI STATUL ROMÂN ÎNCURAJEAZĂ IMORALITATEA ACORDÂNDU-NE DREPTUL LA PORNOGRAFIE?

Există din păcate în România și unele legi mai mult decât discutabile, precum Legea nr.196/13 mai 2003 privind prevenirea și combaterea pornografiei, republicată în Monitorul Oficial nr.87 din 4 februarie 2008.

Spunem desigur că ea este discutabilă și criticabilă întrucât prevederile sale mai degrabă permit și tolerează pornografia. Este adevărat că se limitează sau se restrânge pornografia în aparență (adresându-se numai adulților), dar nu putem identifica prea multe măsuri de combatere a acesteia (iar de măsuri de prevenire nici nu se poate vorbi!), așa cum ar rezulta din însăși titlul legii.

Evident, noi putem să subînțelegem rațiunile legislatorului, care a apreciat și cântărit utilitatea ei publică doar prin prisma faptului că se aduc venituri la buget prin taxele impuse, oferind totodată și unora posibilitatea de a se îmbogăți într-un timp scurt.

La prima vedere ea pare a fi o lege ca oricare alta. Însă, dacă avem în vedere implicațiile ei profunde în viața socială, fie și numai prin faptul că stimulează de pildă prostituția, adulterul și alte infracțiuni, constituind totodată un mijloc perfid de a slăbi moralitatea publică și instituția familiei, vom observa că această lege este foarte importantă în contextul general și ar trebui revizuită în condițiile în care ea nu conține într-adevăr măsuri reale de prevenire și combatere a pornografiei.

Observăm chiar din primul articol că scopul legii este protejarea demnității persoanei, a pudorii și a moralității publice. Și ne întrebăm dacă acest scop a fost oare atins din anul 2003 încoace sau este unul utopic. Evident că nu a fost atins, din moment ce pornografia a luat amploare, din moment ce ea este permisă totuși persoanelor majore ș.a.m.d.

Și ne întrebăm de asemenea: oare minorii chiar sunt protejați de pornografie dacă nu au dreptul de a cumpăra sau a vedea materiale obscene? Nu este în fond cam același lucru precum în cazul filmelor, care avertizează la început că sunt interzise fără acordul părinților sau sub o anumită vârstă, chestiuni pe care oricum puțini le iau în seamă? Și, nu găesc ei oare deloc subterfugii sau porțițe de a-și satisface curiozitatea, apelând de exemplu la anturaj sau la adulți certați cu morala?

Cum putem discuta cu adevărat despre demnitate, pudoare și moralitate publică atâta vreme cât se vând mereu aceste materiale (casete video, reviste porno etc.), când se vizitează frecvent site-uri de acest gen pe internet și însăși mass-media este plină de imagini și mesaje erotice, aflate adeseori la limita pornografiei?

Sigur că prevederile articolelor următoare definesc în sens restrâns pornografia și instituie anumite restricții pentru localurile în care se desfășoară striptease sau alte programe erotice, pentru comercializarea publicațiilor cu caracter evident pornografic (care prezintă acte sexuale etc.), pentru persoanele care realizează site-uri pornografice (cu obligația parolării, cu obligațiile fiscale aferente, cu evidențierea numărului de accesări etc.) și pentru filmele pornografice.

Sigur că legea instituie „spații special amenajate, autorizate conform legii”, că sunt interzise minorilor, că articolele 9-16 prevăd infracțiunile și contravențiile în cazul încălcării acestor dispoziții. Dar, legea nu are nici norme de aplicare și nici nu ne spune măcar care sunt acele spații amenajate și autorizate conform legii. De unde deducem că normele ei se completează cu altele din legi care prevăd obligațiile fiscale pentru desfășurarea unor asemenea activități.

În opinia noastră, principalele deficiențe ale legii țin mai ales de caracterul permisiv față de pornografie și față de cei care sunt implicați în pornografie. Oare nu trebuia avută în vedere în primul rând nocivitatea ei, pericolul pe care îl reprezintă chiar față de persoanele majore?

Pentru că, merită să precizăm și să insistăm pe ideea că, potrivit chiar opiniei specialiștilor, pornografia încurajează în mod clar imoralitatea publică (adulterul, libertinajul, comportamentul violent

față de femei, violul chiar), distruge relația conjugală, reduce semnificativ dorința de a avea copii și de a întemeia o familie. Mai mult, pornografia cultivă erotismul obsesiv și căutarea plăcerilor trupești ca scop al vieții omului și conduce la imposibilitatea înfrânării (acționând ca un drog și încă unul dintre cele mai puternice!).

N-ar trebui oare să ne întrebăm și cine sunt cei care se ocupă de propagarea pornografiei în rândul maselor? Nu vorbim în fond despre o afacere chiar foarte profitabilă pentru toți cei implicați? Nu este până la urmă pornografia o invitație și o formă de propagandă în favoarea prostituției și perversiunilor sexuale? Nu putem vorbi despre spălarea creierului și pervertirea tinerilor ademeniți pentru a aluneca pe panta desfrâului și iresponsabilității?

În opinia noastră, această lege mai degrabă atentează la demnitatea, pudoarea și moralitatea publică decât să le protejeze. Mai mult, ea vine în contradicție cu valorile creștine și cu familia creștină. Ortodoxia nu a tolerat niciodată desfrânarea, dezmățul sau desfrâul. Iată de ce considerăm pornografia ca ilegală (chiar dacă statul o legitimează și o impune), nefirească și o mare rătăcire. Între aceasta și anormalitate există doar semnul egalității.

ADEPTII GLOBALIZĂRII ȘI DEVALORIZAREA CĂUTĂRII ADEVĂRULUI ȘI SENSULUI VIEȚII

Mărturisesc că am urmărit recent, cu o strângere de inimă, un film intitulat „Monty Pitton și sensul vieții”. Am rămas cu un gust amar și mi-am dat seama că regia lui se aseamănă izbitor cu al altor filme concepute de scenariști și regizori evrei. Împărțirea în acte ca într-o piesă de teatru, parodiile la adresa catolicilor și chiar a protestanților, trimiterea în derizoriu a problematicei sensului vieții prin glume de foarte prost gust, unele scene erotice și de educație sexuală față de elevi și alte asemenea aspecte, mă îndreptășesc a spune că **spiritul masonic** este prezent fără nicio îndoială.

De altfel, în ultimele luni au fost prezentate tot mai multe filme cu un profund caracter anticreștin, disimulate sub formă de parodii, comedii și în special musical-uri (cum este de pildă și filmul „Dogma”, litera „o” din titlu, având în interior o cruce pătrată, ca simbol sau pecete a masoneriei). S-a preluat în acestea ca model stilul de dans colectiv și muzică specific filmelor **indiene**. S-au promovat în schimb „repere culturale”, modele de oameni imorali și „liberi” (ca în filmul vizionat recent „Păcat originar”, cu Antonio Banderas și Angelina Jolie).

Iar la loc de cinste figurează filmul „**Alexandru**”, cu actorul Anthony Hopkins în rolul unui faraon care dictează scribilor săi povestea vieții lui Alexandru cel Mare. În acest din urmă film, constatăm influența nefastă a „iubitului” său de origine egipteană, precum și a altuia din India (de care este legată cred și moartea lui până la urmă), acolo unde armata lui Alexandru înregistrează primele mari pierderi și chiar se revoltă parțial datorită campaniei militare lungi și obositoare de mai bine de 8 ani de zile în Asia. Există scene care sugerează aspecte legate de homosexualitate. Mânia lui răbufnește împotriva oamenilor celor mai apropiați și de mare încredere, pe care îi ucide (pentru că l-au contrazis și i-au atras atenția asupra unor greșeli).

În film, reiese destul de clar orgoliul și mândria lui nemăsurată datorită celor peste 50 de victorii în lupte (nici măcar o înfrângere), invocându-și adesea tinerețea lui. Murise la vârsta de 33 de ani. Mai rezultă și motivul pentru care pornise să cucerească răsăritul (și planificându-și apoi să cucerească și nordul Africii și vestul, toată lumea cunoscută pe vremea sa). Nu e vorba de „civilizarea” lumii. Purta dorința mamei sale (glorie, avuții) dar în același timp fugea de ea, pentru că ea a ordonat în ascuns asasinarea tatălui său, pentru a deveni el rege al Macedoniei.

Nu întâmplător, realizarea artistică este la un nivel foarte înalt. Pentru că, adepții globalizării actuale au avut nevoie de celebrarea acestui erou al antichității, de o legitimare. Era comparat cu Ahile, unul din eroii legendari ai Greciei antice. Există chiar o scenă în finalul filmului, în care se spune că el i-a inspirat ulterior pe mulți alți conducători ai lumii. Cu alte cuvinte, pe marii dictatori și conducători de imperii, cum ar fi Napoleon și Hitler. Și ei au pornit să cucerească țările din partea de răsărit a lumii și au eșuat. Masoneria a dorit să arate de fapt, că legenda continuă și astăzi, când se profilează la orizont un nou imperiu cu pretenții hegemonice.

Răspunsul nostru la aceste provocări sataniste ale globalizării, care încearcă să suprimă conștiința omului (care-i dictează comportamentul sau faptele) este un scurt articol recent apărut, care îl citează pe scriitorul grec Georgios Mantzaridis, unul dintre cei mai titrați autori despre fenomenul globalizării. Sursa este site-ul www.crestinortodox.ro de pe internet.

Căutarea sensului vieții nu constituie doar o problemă a filosofiei, ci și o necesitate elementară cotidiană. Imediat ce dobândește conștiința sinelui, omul se întreabă care este rostul vieții sale. Iar prin răspunsul pe care îl dă întrebării acesteia își determină poziția lui față de fiecare din problemele parțiale ale cotidianului. Răspunsul satisfăcător la întrebarea despre sensul vieții creează maturitatea necesară corecteii abordări a acesteia. Lipsa unui răspuns satisfăcător devine pricină de confuzie și provoacă focare

permanente de incoerență și tulburare.

Transformările continue ale opiniilor morale, sociale, filosofice sau de altă natură dau la iveală lipsa unui răspuns satisfăcător la întrebarea despre sensul vieții și descoperă profunde dorințe de a-l afla.

Neputința - tragică ironie. În epoca noastră domnește o nemaivăzută incoerență în viziunea asupra vieții. Aceasta, desigur, este legată și de schimbările vertiginoase care s-au semnalat și se semnaleză în lume.

Înainte de a se instaura deplin o stare a lucrurilor, se schimbă și se creează una nouă, care cere o nouă abordare a ei. Omul nu mai are puterea de-a urmări toate evoluțiile acestea, este dus de ele, rămâne dezorientat și sfârșește în confuzie și impas. Speranțele pe care le nutrise în ceea ce privește dezvoltarea științei și tehnologiei sunt dezmințite, adesea într-un mod dramatic. Și este relevant faptul că neputința cea mai mare în fața întrebării despre sensul vieții se semnaleză tocmai astăzi, când omul realizează progrese extraordinare în știință și tehnologie, extinzându-și stăpânirea și dincolo de planeta pe care o locuiește și, pe de altă parte, reușind să-și cartografieze și propriul sistem genetic. Astfel, neputința aceasta a omului apare ca o tragică ironie.

Existența. Așadar omul, care înregistrează atâtea succese în știință și tehnologie, eșuează în ceea ce privește căutarea sensului vieții sale. Dar lucrul acesta, din punct de vedere creștin, nu este paradoxal, ci cât se poate de firesc. Omul, care provine din nimic și se raportează la Dumnezeu, nu își poate afla sensul vieții dacă îl caută înăuntrul hotarelor lumii, care și ea provine din nimic. Câtă vreme se mărginește la lumea creată este rob necesității naturale. Prin raportarea la Dumnezeu se eliberează, însă, de această necesitate și se împlinește ca persoană. Așadar limitarea la immanent - caracteristică omului epocii noastre - împiedică accesul la sensul vieții.

Viața fără Dumnezeu este anostă și adesea insuportabilă. Cel ce o abordează immanent nu vede în ea nici un înțeles sau scop substanțial. Cel mai sincer răspuns în acest caz este, poate, cel dat de existențialismul ateu, negând orice sens al vieții. "Dacă exist în clipa aceasta", zice Sartre, "este pentru că urăsc existența. Eu sunt acela care mă trag pe mine însumi de la inexistența pe care o râvnesc; ura și sila față de existență sunt exact modurile care-mi fac sinele să existe, care mă aruncă în existență".

Sensul vieții fără Dumnezeu, osteneală zadarnică. Și într-adevăr, existența omului departe de obârșia existenței constituie un proces de autonimicire. De aceea, căutarea sensului vieții fără Dumnezeu este osteneală zadarnică. "Toate sunt fără rost", spune Sartre, "chiar și eu însumi. Tot ce există se naște fără motiv, rămâne în neputință și moare la întâmplare." Când cineva dobândește simțirea aceasta, este stăpânit de greață. Iar perspectiva vieții lui este eșecul. Această experiență, la care omul lumii apusene a fost dus de duhul raționalismului și de iluminism, a provocat căutarea unor soluții metafizice pentru ieșirea din impas. Și întrucât secularizarea ce a dominat apusul i-a secătuit credința creștină, s-a născut interesul față de religiile orientale, auto-concentrare, meditație transcendențială și magie. S-a creat astfel un melanj ciudat de raționalism occidental și misticism oriental, care și-a găsit expresia în mișcarea "Noua Epocă" sau "Noua Eră" (New Age). Mișcarea aceasta, după cum nimerit s-a remarcat, ar putea fi numită "expresia crizei în căutarea sensului vieții".

Procesul de globalizare. În societatea contemporană, ca scop al vieții umane este promovată satisfacția senzuală, speculându-se orice prilej în acest sens. Mulțimea produselor, varietatea ofertelor, multitudinea de servicii, abundența posibilităților, promovarea sistematică a unor nevoi de prisos și incitări senzuale prin reclamele și programele mijloacelor de informare colectivă converg în impunerea acestui scop. Lozinca "trăiește-ți viața!" a căpătat caracter de poruncă categorică.

De aceea și societatea noastră a fost numită, corect, "societatea experienței intense". În această societate factorul unificator principal al membrilor nu este o anumită țință sau aspirație comună pozitivă, ci frica obștească în fața viitorului sau pericolul comun resimțit înaintea acestuia. Astfel "societatea experienței intense" coincide cu "societatea fricii" sau "societatea pericolului" și, prin procesul de

globalizare, devine societatea fricii globale sau a pericolului mondial.

În căutarea sensului vieții. Câtă vreme societatea mai păstra anumite configurații stabile, omul mai putea găsi oarecare suporturi vieții sale. În societatea contemporană, însă, totul se fărâmițează și se descompune. Iar omul trăiește și exprimă fărâmițarea și descompunerea societății în viața lui personală și în relațiile lui sociale. Căutând autoconfirmarea și împlinirea prin sine, sfârșește în autodezmințire și pierderea propriei existențe. Își sporește activitățile și mobilitatea, pentru a-și confirma existența, își schimbă profesia pentru a încerca noi experiențe. Își dezolvă familia, pentru a crea noi legături. Călătorește în diferite puncte ale pământului, pentru a cunoaște lucruri noi și a-și umple golul ce există înăuntrul lui. Cu toate acestea, însă, nicăieri nu găsește sens vieții.¹⁷

---

¹⁷ Daniela Micuțariu, în art. Sensul vieții (I), Monitorul de Suceava, 4 iulie 2008, p.19.

CE FEL DE DIVERTISMENT PROMOVEAZĂ MASONERIA ÎN MASS-MEDIA INTERNAȚIONALĂ?

Aș începe cu o simplă și utilă observație cât se poate de personală: lumea întreagă (omenirea) se separă astăzi în mod tot mai vizibil, pentru oricine analizează situația în ansamblu, în două mari părți și relativ distincte. Este vorba mai întâi despre tabăra „conservatorilor” (considerați de ceilalți ca reacționari, împotriva progresului, retrograzi, „perimați” etc.), cei care au aderat și aderă la valorile creștine (sau ale altor religii mari tradiționale) și păstrează cu respect Tradiția lăsată de înaintași. Iar a doua este tabăra „moderniștilor” (autodefiniți ca progresiști, umaniști, globaliști, etc.), susținătorii progresului nelimitat și cu orice preț, cei care în același timp „**cred în divertisment**” (pentru care este prioritară distracția de orice fel, potrivit devizei „Trăiește-ți clipa!”).

Să nu vă închipuiți că eu aș fi împotriva distracției și umorului, deoarece mărturisesc că în mod categoric eu mă situez în prima tabără de mai sus. Consider că umorul este și el într-adevăr necesar și util în viața noastră, dar el nu trebuie să întrecă orice măsură și să fie neapărat unul de „o calitate superioară”. Consider că oamenii au nevoie într-adevăr de o destindere, de o relaxare pe măsura activităților întreprinse (în funcție de volumul de muncă) și au tot dreptul să-și refacă forțele.

Dar ceva s-a întâmplat în ultima vreme și cu umorul. Este edificator în acest sens să ne reamintim puțin de calitatea umorului până în 1989 (pentru noi, românii) și cel de după această dată. Unii intelectuali susțin că el a cunoscut un regres evident în perioada tranziției noastre. Și într-adevăr le dau dreptate. Umorul nostru s-a vulgarizat într-una, s-a degradat și a contribuit și el la „opera” de desacralizare și secularizare, sub influențe nefaste din America îndeosebi...

Astăzi asistăm prin urmare, practic neputincioși, la tot felul de **emisiuni de televiziune și radiofonice**, de **reclame**, care cultivă umorul de cea mai joasă speță și imoralitatea. Asistăm la un atac direct și indirect la adresa valorilor creștine și specificului național. Cum să interpretăm oare altfel nenumăratele insulte față de preoți și față de anumite precepte creștinești?

Exemplele pentru a ilustra cele spuse mai sus sunt desigur numeroase. Dar mă voi opri doar la câteva care mi-au atras până acum atenția. Poate ați urmărit și dumneavoastră reclama la emisiunea „Ziua Judecății” de la postul TV Antena 1, care subliniază încă de la început următorul aspect: „**Pentru cei care cred în divertisment...**”. Apoi, imediat apărea invitația urmării unui „Revelion de poveste” și câteva imagini provocatoare, printre care cele cu un manelist cunoscut care arunca zâmbind, una câte una multe bancnote mari... Vă veți întreba probabil, pentru a demonstra, ce?...

Oare acești îmbogățiți de astăzi, care flutură ostentativ banii sub privirea celor din jur, bani câștigați adeseori cu prea multă ușurință, nu se comportă asemenea comuniștilor și masonilor? Asemenea gesturi nu reprezintă oare în sine disprețul, **disprețul profund** față de oameni în general, față de cei defavorizați de soartă și, în același timp un impuls și model pentru „lupii tineri” de astăzi? Nu întâmplător, unii se laudă cu ce au, iar alții cu numele lui Dumnezeu...

O altă reclamă la televiziune spunea cam așa: „Cercetătorii au descoperit că românii se numără printre cei mai **trști...**” Apoi, venea și soluția, care era ... un anume sortiment de vin „nobil”. Iată o „frumoasă” invitație de a-l „aprofunda” pe...Bachus și una din rețetele fericirii, când în fond nu este decât un mijloc perfid de „spălare a creierului” și mult mai eficientă în comparație cu altele!

Prin urmare, vă propun să analizați și să nu treceți cu vederea asemenea oferte „generoase” și să pledați și dumneavoastră pentru **interzicerea acelor reclame** care conțin un mesaj subversiv la adresa dezvoltării personalității umane și libertății omului (știut fiind faptul că orice dependență atentează la libertate!). Este necesar ca psihologii să se implice sau să fie implicați în demascarea acestor demersuri de înjosire, manipulare și degradare a ființei umane! Ei știu mai bine decât toți ce influență au în timp

astfel de mesaje, la nivelul subconștientului. E poate la fel cu situația când un părinte sau educator îi repetă unui copil că nu este bun de nimic...

De asemenea, vă invit să reflectați pe marginea oricăror spectacole sau show-uri (importate sau imitate) de televiziune sau radiofonice și veți descoperi ceva terifiant... Veți remarca poate, cum am observat eu însumi **aparițiile în public ... ale demonilor**, sub diverse forme și măști. Amintiți-vă de măștile demonice ale celor care anul trecut au câștigat concursul de muzică ușoară de la Eurovision, amintiți-vă de numeroasele spectacole de circ pentru adulți din străinătate și difuzate și la noi (care îmbină o anume muzică, cu un anume balet și cu anumite momente de magie și iluzionism). Amintiți-vă de Revelionul recent al „integrării” de la Sibiu, de proiecțiile făcute acolo de o companie străină (dar din UE), printre care cea a unei măști ... de mumie. Sau, amintiți-vă de pictura „modernistă”, făcută aici pe un ecran special cu un dispozitiv de genul unui aruncător de flăcări...

Dar, poate cel mai interesant aspect pentru mine este acela că Sibiuul nu a fost ales la întâmplare pentru a fi în 2007 una dintre cele două capitale culturale ale Europei. Aici există o diversitate etnică și o importantă comunitate **protestantă** și mulți adepți ai ecumenismului... O doamnă ne spunea cu mândrie cum, la Biserica Evanghelică există patru orgi pentru a avea o rezonanță deosebită... De aceea, în ceea ce mă privește, intuiesc cam ce fel de spectacole vor fi în general, în continuare...

Cultura și divertismentul cretin care inundă astăzi micul ecran și viața noastră este rodul politicii celor care au obsesia puterii și manipulării locuitorilor planetei. De ce sunt **masonii** atât de orbiți de putere, de ce și-o doresc atât de mult încât vor să domine întreaga omenire? N-ar fi prea greu de înțeles. Pentru că ei au prins gustul sângelui, au prins **gustul puterii**, având plăcerea deosebită și excentrică de a trage cât mai multe dintre sforile politicii. De ce au ales mai ales politica? Pentru că aici există multe intrigi și intriganți, mulți oameni care fac până la urmă un pact cu diavolul, încheind chiar un document scris. Se știe că masonii prestează la inițierea lor și un jurământ teribil, care consfințește supunerea lor totală și necondiționată și legea tăcerii. Chiar dacă vi se pare incredibil în stadiul de progres la care a ajuns omenirea, acesta este adevărul despre noua sclavie modernă...

Nu știu dacă e cazul să vă împrăpățez memoria cu paginile cele mai negre din istoria omenirii, cu nenumăratele crime și orori care s-au comis în lupta pentru putere și în numele ei, în „necesitatea” conservării și păstrării acesteia. Câte comploturi, fărădelegi, asasinate, lupte fratricide, războaie și masacre (absolut toate fiind pe gustul diavolului) ș.a.m.d., au fost împlinite pentru gustul nesătul al unor oameni bolnavi după putere și „oameni” de o tristă faimă? Și le va putea imagina cineva vreodată pe toate?...

**EMISIUNEA-TOP (TVR 1) „MARI ROMÂNI”,
PARTE DINTR-UN PROGRAM GLOBALIST, UN EXEMPLU
DE MANIPULARE ÎN SERVIREA INTERESELOR MASONICE
(*DEMOLAREA UNOR VALORI ȘI PROMOVAREA SAU
MARKETINGUL ALTOR VALORI – GEN CAROL I,
RICHARD WURMBRAND ȘI ALȚII*)**

*E o țară în care, nimic nu e ceea ce pare.
Te provoc să recunoști adevărata valoare.
E vorba de putere, aberteizing și manipulare,
Faptele, nu vorbele te fac să fii mare.*

*Am putea să ridicăm milioane de statui,
Putem să ridicăm statuie oricui, ăsta e statul nimănui.
Scoatem cui pe cui, până rămânem fără fier,
Alergăm în cerc și visele pier.
Te provoc să gândești, ai grijă pe cine iubești,
Vezi pe cine respecti, pe cine crezi, pe cine vrei să urmezi.
Visezi bani verzi fără să lucrezi.
Nu poți să culegi fără să plantezi.
E timpul să ne redescoperim identitățile.
Nimeni nu vrea să ne recunoască calitățile.
Cultivăm prostia, întreținem isteria,
Uităm nume și limbă când fugim din România.
Mentalitățile trebuie să se schimbe, schimbați imaginea.
Hai să fim lucizi, întoarceți pagina.
Istoria aruncă umbre lungi și ne măsoară
Iar prezentul ne strivește dacă vrem calea ușoară.
Mesajul e pus și spus în trei cuvinte:
Alege un simbol să te reprezinte.*

*Arată-mi steaua ta, ce strălucește dintre toate,
Mai mult decât aurul de douăzeci și patru de karate.
Ai grijă ce alegi când arăți cu degetul,
Mulți au bani și faimă, dar le lipsește respectul, nu?
Nu desconsidera valorile reale,
Doar ele rămân modele în secolele următoare.
Orice analfabet cumpără diplome;
Nu-i purta stimă, în cel mai fericit caz e prost cu diplomă.
Banii sunt simple hârtii ce zboară repede,
În timp ce, faptele mari rămân păstrate-n suflute.
Sunt generații întregi din care poți să alegi - se poate - ,
Mii de personaje care-au lăsat ceva în spate.
E vorba într-o țară, de decenii și genii,
De români ce n-au pierit de-a lungul vremii.
Ridicați pe postamente înalte, persoane neînsemnate.*

Nu vă lăsați orbiți de vorbe, ci de fapte.

Mărturisesc că mi-au plăcut în general versurile trupei „Paraziții”. Mă întreb însă la ce cine oare, s-au referit ei botezându-se prin acest nume? Oare la politicieni și alții asemenea? Iar, „alegerea unui simbol să te reprezinte” nu ne trimite la gândul că li s-a cerut expres această „formă” pentru un viitor concurs la nivel mondial (gen Miss Univers)?

Eu, cel puțin, nu mă număr printre maneliști, cei care nu au binevoit să participe la acest top. Dimpotrivă, am urmărit cu un viu interes tot ce s-a discutat în cadrul emisiunilor-dezbatere pe tema alegerii unui „român al tuturor timpurilor”. Dar, țin să precizez că mă declar profund dezamăgit de încercările actuale ale unora, din mass-media românească, de a arunca în derizoriu valorile noastre naționale. Și nu oricare, ci chiar pe cele mai mari. Și mă refer aici, mai întâi la unele spoturi publicitare care apar frecvent pe posturile TV, atât publice cât și private, la disproporția vădită în cadrul programelor TV, dintre filmele americane și cele autohtone (inclusiv europene), la unele emisiuni TV imitând altele de același gen din alte țări, îndeosebi din SUA, la multe din „sondajele” efectuate și care se referă la preferințele și modul de viață al românilor, la impunerea unor valori occidentale în mod forțat, etc. etc.

Așa zisul „joc de televiziune” (de fapt un spectacol sau show de televiziune în toată regula, divertisment până la urmă), botezat total neinspirat „Topul primilor 100 de mari români”, este de fapt o sondare reală a mentalului colectiv și o manipulare discretă totodată. El nu urmărește altceva, în definitiv, decât înlocuirea treptată a principalelor valori din cultura română cu altele, desigur pe gustul masoneriei și excluderea multora dintre ele. Numai așa înțeleg de ce nu apar cum ar trebui, mulți dintre scriitorii români valoroși. Numai așa înțeleg, de ce este adusă în prim plan, mereu și mereu, de către mulți dintre invitații „selectați”, tocmai personalitatea lui Carol I, considerat de către unii (a se înțelege în primul rând, masonii) fondator al României moderne. Oare, dacă Alexandru Ioan Cuza, inițiatorul și autorul celor mai mari reforme și modernizări ale României, nu ar fi fost detronat în chip atât de umilitor și apoi exilat (având domiciliu forțat într-o cameră umedă și rece, în care a și murit!), nu ar fi condus statul român către marile lui obiective, care au fost îndeplinite mai târziu? Dimpotrivă, eu consider că, fie și prin tot ceea ce a îndeplinit în cei șapte ani de domnie, el l-a devansat cu mult pe Carol I, care a avut unele realizări notabile dar și scăderi mai puțin cunoscute (cum ar fi alianțele făcute din politica externă, protejarea intereselor celor care l-au adus pe tron, a celor fideli și a unor cercuri de apropiați ai Casei de Hohenzollern etc). Mă raliez opiniei exprimate de cineva, care sublinia faptul că Alexandru Ioan Cuza ar fi meritat cu prisosință o statuie în fiecare reședință de județ a României, și adaug eu, o prezență mult mai vie și mai consistentă în manualele de istorie.

Din punctul meu de vedere, dacă aș fi participat la acest „joc” de televiziune (și nu sunt de acord, în principiu, cu acest joc, care pune de fapt pe tapet lucruri foarte serioase, improprii pentru dezbateri publice „de dragul jocului”), răspunsul meu fără nici un echivoc și cât se poate de obiectiv (gândit și nu „simțit”) ar fi fost: **Mihai Eminescu**, deși nu pot să-l despart de alte uriașe personalități, precum Ștefan cel Mare și Sfânt, Mihai Viteazul, Alexandru Ioan Cuza, Constantin Brâncoveanu și alții. Bineînțeles că avem foarte mulți „mari români”, care au lăsat în urmă ceva durabil și au pătruns în conștiința românilor, dar în acest proiectat „top”, regula e că nu poate fi ales decât unul singur...

De ce l-am preferat eu pe Eminescu? Referirile făcute asupra sa, în aceste două volume, a oferit deja un răspuns lămurit. Dar, în câteva cuvinte, aș putea sintetiza și argumenta aici alegerea făcută. **Pentru că... Eminescu și-a iubit țara ca nimeni altul și s-a sacrificat cu demnitate și s-a luptat până în ultima clipă (ca un adevărat creștin ce era, întrecându-l poate chiar și pe venerabilul Socrate) pentru națiunea română. Pentru că a avut parte de o agonie dureroasă și îndelungată, de mai bine de șase ani iar tragicul deznodământ a fost opera masoneriei, care-l voia discreditat total**

și definitiv în postura de geniu neînțeles care „și-a pierdut mințile”). Pentru că a luptat cu mult curaj și chiar eficient pentru drepturile românilor din provinciile noastre asuprite de străini (în special din Transilvania și Bucovina de Nord). Pentru că a năzuit și a luptat efectiv pentru reunificarea țării conform proiectului realizat, la un moment dat, de către Mihai Viteazul. Pentru tot ce a făcut pentru limba română și pentru afirmarea culturii noastre naționale.

Și pot fi aduse și multe, multe alte argumente. N-a fost, prin urmare, deloc întâmplător, că multe din ideile sale doctrinare au creat o anume stare de spirit (eminescianismul), au stat la baza românismului și a mișcărilor naționaliste (dintre care, doar Mișcarea Legionară s-a ridicat la înălțimea exigențelor sale), fiind preluate de către toate generațiile care i-au succedat. Nu este întâmplător de ce a avut urmași vrednici, precum Emil Cioran, Mircea Eliade, Petre Țuțea, Constantin Noica și Constantin Rădulescu-Motru, care au impus în universalitate vocația spirituală și culturală, profund creatoare, a României...

Și acum, să încercăm împreună să vedem ce se ascunde sub acest top și ce putem învăța din el. Lăsând la o parte ideea potrivit căreia televiziunea publică (în speță TVR 1) a nominalizat 6 000 de „mari români” (o cifră care ne trimite puțin la simbolistica masonică și nu știu cât este de reală) și a selectat apoi 100 dintre ei, iar la final primii zece și „ierarhia” lor (cumva asemănător cu alegerile politice, cu cele două tururi de scrutin), vom accepta faptul că acest proiect de largă audiență națională a stârnit anumite pasiuni și dezbateri, a „incitat și a intrigat pe mulți români”, după cum se exprima cineva. Dar, dincolo de toate acestea, el are meritul de a trezi din somnolență interesul unora dintre noi pentru cunoașterea și mai ales redescoperirea unor valori naționale, care au modelat nenumărate generații de români. Acest lucru reiese pregnant din mesajele expediate televiziunii, din discuțiile apărute atât în țară cât și peste granițele ei.

Dacă ar fi să analizăm fie și superficial cumva „greșelile” sau „scăpările”, desigur sunt mai multe. În primul rând, după cum au remarcat unii dintre invitați, această idee de „top” sau clasament, lasă mult de dorit. Pare și chiar este imoral să faci un clasament al valorilor românești și să spui că unul e mai mare decât cutare ș.a.m.d. Apoi, sintagma aleasă, de „mari români” ne aruncă în ceață pentru că lasă pe cel „intervievat” sau votant (și voluntar) să-și aleagă singur criteriile, pe care de multe ori nici nu le are.

S-a invocat, în apărare, că acest top continuă un program de televiziune ce se derulează de mai mult timp și în alte țări, iar regulile sunt aceleași peste tot. Interesant. Că, urmează să se facă ulterior un top intitulat „**Cel mai mare om al planetei**”. I-auzi! Și, m-aș mira și mai tare, dacă, în condițiile date, n-ar ieși un compatriot de-al nostru, pe numele său Ghiță Mureșan, cu cei 2,31 metri ai săi sau altcineva mai înalt! Gândul ne trimite mai curând către globalizare. Peste tot se sondează mentalul și imaginarul colectiv, cu scopuri de natură psihologică bine definite. Manipularea este actualmente într-un proces de expansiune planetară iar implementarea globalizării se face prin mijloace moderne. Scopul este de a arunca în aer, treptat, a oricărei ierarhii reale a valorilor preexistente.

O altă deficiență majoră constă în lipsa argumentației din partea „alegătorilor”, ca și când ar fi în postura obișnuită de votant. Pentru că nu era o condiție obligatorie și s-a cerut în schimb definirea cât mai pe scurt a opțiunii (mai ales în cazul apelurilor și mesajelor telefonice), foarte puțini și-au motivat alegerea făcută și n-au reflectat prea mult, pentru că li se sugera că nu e decât un simplu joc... Au mai fost se pare și aproape 30% de „glumeți”, după cum îi numea regizorul Sergiu Nicolaescu, pe care eu personal nu-l apreciez în mod deosebit (pentru calitatea îndoielnică a multor filme populiste, dacă pot să mă exprim astfel, și pentru concepțiile sale despre revoluția din decembrie '89 și apartenența la un partid corupt în mare măsură cum este PSD-ul). Numai astfel se explică prezența în top a unor personaje virtuale de genul eroului necunoscut, Bulă sau „ei înșiși”.

Dacă ținem seama și de opiniile categorice exprimate de către unii, cum ar fi Florian Pittiș

(mason „pe față”, adică unul din reprezentanții delegați ai masoneriei în mass-media), că un asemenea top „e bun dacă provocarea gândirii e însoțită de provocarea cunoașterii” (cum ar fi cunoașterea personalităților masonice românești, a pastorului evreu protestant Richard Wurmbrand ieșit în primii zece! Etc.), atunci cu atât mai mult trebuie să profităm de ocazie pentru a nu deturna realitatea și adevărul. Poate li se pare unora că, cunoașterea este mai importantă decât gândirea, că diplomele spun totul, dar nu e chiar așa.

Acesta e doar un joc de televiziune, dar pentru că e un fel de joc, aproape fără reguli, el are două tăișuri. Poate dăuna foarte mult sau poate ajuta foarte mult. Inconvenientul pentru masonerie este faptul că emisiunea stârnește totuși, nu atât interesul pentru cunoaștere (pentru cunoașterea de tip agnostic, a „cunoașterii de dragul cunoașterii”), cât **interesul real pentru aceste valori naționale. Faptul că apar de pildă și personalități precum părintele Stăniloae, părintele Cleopa, Nicolae Steinhardt, Corneliu Zelea-Codreanu și alții, reprezintă o mediatizare nedorită, din punctul de vedere al masonilor.** Nu putem admite că acest top nu îndeamnă și la reflecție, prin emisiunile-dezbateri pe marginea sa, cu care nu pare a fi de acord Sergiu Nicolaescu (care întreba de ce mai discutăm pe marginea lui, negăsindu-i sensul: „E un top și ar trebui să îl luăm ca atare. Nu să îl discutăm.”) În definitiv, putem afirma că este într-adevăr și o **provocare a gândirii**, și o **provocare a schimbării mentalităților** comuniste și „radical-capitaliste”, și o **încercare de redescoperire a identității noastre naționale, aceea de popor creștin-ortodox.** Aceasta reiese destul de clar și din versurile inspirate ale melodiei trupei „Paraziții”, care a însoțit fiecare emisiune și pe care le-am prezentat cititorului de la bun început.

În opinia regizorului Laurențiu Damian, „oamenii fac o confuzie între ideea de personalitate și aceea de notorietate” și „nu discern aceste elemente, ce înseamnă între a fi o reală personalitate și ce înseamnă a fi un personaj al vieții publice”.

Deși una dintre prezentatoarele emisiunii afirma că topul realizat nu încearcă decât să promoveze valorile românești și nu notorietatea, realitatea infirmă acest fapt. Mai degrabă, el a contribuit la sporirea popularității românilor contemporani aflați în acest clasament. Întâlnim destule „vedete”, care marchează prezentul și care au devenit chiar modele pentru tinerii români de astăzi. „Aici e într-adevăr o problemă”, când vedetele ajung modele, fără a avea acest merit. Pentru că a fi vedetă (adică pentru un timp oarecare, efemer) și a fi model pentru alții (pentru generații întregi sau pentru totdeauna, cum spunea chiar Gheorghe Hagi) sunt lucruri total distincte și trebuie cunoscute de către tinerii care votează (prezenți în număr mare la categoria 26-45 de ani). Alăturarea în acest top a unor personalități actuale și din trecut, din domenii dintre cele mai diverse, acest amalgam, din păcate, desființează și mai mult orice graniță normală dintre acestea. Este sporită, în acest mod, confuzia și ignoranța. În plus, cei aleși în top riscă să cadă ei înșiși într-un sentiment perfid de mândrie personală, absolut dăunător din punct de vedere al vieții creștine.

Nu putem să nu remarcăm **influența considerabilă a mass-mediei în conturarea și dirijarea (direcționarea) opțiunilor curente.** Dacă ne uităm cu atenție la românii contemporani din top, vom avea surpriza de a constata că ele sunt efectiv „branduri mediatice”, adică „produse contrafăcute ale mass-mediei”. Sunt, din acest punct de vedere, foarte mulți români valoroși care nici n-au apărut în acest top al primilor 100 de români (cum ar fi bunăoară, Dinu Lipatti, Panait Istrati, Sergiu Celibidache, Nicolae Grigorescu, regizori români precum Liviu Ciulei, Andrei Șerban și mulți alții, care au îmbunătățit considerabil imaginea României peste hotare).

În opinia lui Horia Roman-Patapievici, am asistat doar la „un instantaneu”, la o fotografiere colectivă, la o „ședință de brainstorming”, adică la un „exercițiu de terapie colectivă”. Avem nevoie de tratament, nu-i așa? Trebuie să fim educați, nu? Pentru că noi suntem considerați barbari. Dar, aici este adevărata problemă: direcția spre care este îndreptată această educație. Oricum, unii nu mai pot fi

educați, dar mă refer la tinerii de astăzi. **Dacă vom privi acest top nerelevant în mare măsură, ca pe un exercițiu de recuperare a valorilor naționale, atunci sunt perfect de acord. Pentru că, noi toți avem nevoie de o identitate comună, dar una națională, și chiar creștină, care ar fi ideală. Prin ce suntem noi - românii - legați unii de alții? Asta trebuie noi să descoperim.**

Având în vedere prezența în top a lui Nicolae Ceaușescu (pe locul 11, un loc foarte bun, dar pe care n-ar fi ajuns desigur dacă topul era făcut în primii ani după revoluție), a lui Ion Iliescu (pe locul 71), a lui Gigi Becali și Gregorian Bivolaru (patronul adeptilor yoghini, propovăduitor al „băutului urinii”) și a altor figuri triste ale istoriei noastre, putem să-i dăm crezare d-nei Ioana Lupea, care într-una dintre emisiuni afirma că „acest top spune ceva despre educația primită în ultimii ani”, adică din ultimele decenii și mai ales din perioada comunistă. Într-adevăr, una dintre principalele concluzii care se desprind din acest top, este faptul îngrijorător al educației precare, care relevă iarăși criza actuală a învățământului românesc. Este o realitate indiscutabilă pentru aproape oricine are ochi și urechi să înțeleagă. După cum remarca Răzvan Penescu, **însăși ministerele responsabile s-au opus și se opun unor inițiative laudabile** (cum ar fi, de pildă reactualizarea poeziilor eminesciene, în sensul „trăirii” acestora, iar nu în alte scopuri). Numai așa se explică evocarea în interviuri (destul de numeroase, circa 20%, poate și mai mare) a lui Nicolae Ceaușescu și Gheorghe Gheorghiu-Dej, un adevărat „scandal din punct de vedere etic”, după spusele lui Horia Roman-Patapievici.

Interesantă (dar incorectă după părerea mea) este și opinia lui Liviu Mihaiu (sugerând că nu vede emisiunea ca benefică), care consideră totul drept „un abuz cultural”, în sensul că topul ar fi trebuit să fie adresat intelectualilor sau elitelor românești actuale, care erau în măsură să răspundă unei astfel de întrebări, pentru că ei sunt cei preocupați cu adevărat de națiune și de educarea maselor în sensul cel bun.

S-a constatat, examinând oamenii politici aleși aici, că topul reflectă o nevoie acută de autoritate din partea românilor de pretutindeni și faptul destul de evident că oamenii politici actuali, cu foarte puține excepții, sunt lipsiți de valoare. S-a observat această cultură a autorității, pe care noi o asimilăm mereu, încă din familie și școală. Radu Berceanu încearcă chiar să explice acest lucru: „românii vor mai multă ordine, claritate și se gândesc că printr-o autoritate s-ar putea atinge acestea”. Din păcate, sunt foarte puțini politicieni dispuși să se jertfească pe altarul public, în folosul comunității de care aparțin, ceea ce arată că nu mai au idealuri și uneori, chiar le disprețuiesc profund. **Dacă înainte politicienii își puneau la bătaie propriile averi, acum însă fac politică pentru a dobândi averi.** Este opinia tranșantă a unui cetățean supus interviului, care dovedește că nu și-a pierdut luciditatea și demnitatea.

O anumită legătură se vede între acest top și materialismul care domină această societate de consum. **Unii români preferă să aibă valori direcționate spre trecut (valori sigure și verificate) iar alții, spre actualitate (spre trăirea clipei, a prezentului, în cel mai înalt grad).** Aceasta nu înseamnă în mod automat că, cei care preferă trecutul și-l valorizează, sunt desprinși de prezentul lor. Ei își trag doar energia din experiența înaintașilor. E o mare diferență. De aceea, societatea românească dovedește din plin că îi lipsește o ierarhie stabilă în general a valorilor (care s-ar schimba neconținut, poate în mare măsură, ceea ce nu este firesc și nici etic), că nu are criterii de valoare stabilite și prețuite de cei mai mulți (valori împărtășite în comun, pe baza unor judecăți de certă valoare) și nu agreează un cult al eroilor neamului precum există în alte țări. Astăzi, primează altceva, și anume bussines-ul (afacerismul și oportunismul) în aproape toată mass-media, iar nu dorința de a crea o societate civilizată cu adevărat și elevată. Tendința generală este aceea de a amesteca și complica lucrurile, într-un mod inutil și chiar periculos. Cum să interpretăm opinia unui cetățean, care scria emisiunii că **„patriotismul în sensul constructiv al cuvântului este anesteziat de mass-media?”**

Am apreciat și confesiunea lui Mădălin Voicu, care preciza că există mari semne de întrebare asupra popoului, pentru că „această rețetă a globalizării conturează două categorii de complexe: unele de inferioritate (a celor de peste ocean față de moștenirea culturală europeană și cultura ei actuală) și altele

de superioritate” (pentru că „au bani să cumpere totul”). Potrivit opiniei sale „vulgul nu prea gândește” și „media trebuie să educe populația, pentru că suntem superficiali și ușor diletanți”. Tot în opinia sa, „**patriot este în realitate cel care nu trebuie să spună, ci să facă**”, iar „**un profesionist devine persoană publică, prin ceea ce oferă societății.**”

Rămân la ideea, că acest top poate fi util totuși tinerilor, dar cu condiția de a-i incita la cunoaștere și reflecție personală. Chiar doamna psiholog Mirela Zivari, remarca tocmai faptul că „orice personalitate creată în mod artificial, poate să cadă într-o secundă” (datorită imposturii, până la urmă), iar „**tinerii au mare nevoie să se identifice cu o personalitate**”. Altfel, vor alege ceea ce, unii au și ales. „E firesc să ne căutăm modele, dar acestea din păcate, nu sunt”. Este vorba, firește, de modelele contemporane.

Comentând locul bun obținut de Eminescu, sociologul-politolog Cristian Pârvulescu spune: „Poeții au construit această națiune în mai mare măsură față de alte țări. Și ar trebui să reflectăm la acest lucru. Eminescu a avut un rol mai mare decât al politicienilor în construcția națiunii române, a imaginarului colectiv (deci, și față de „marele Carol I”, adulat astăzi de unii, precum Sandra Pralong, Dragoș Bucurenci, Tudor Octavian, istoricul Ion Bulei ș.a. - n.a.). Nu suntem suficienți de maturi, încât să ne privim în oglindă și să spunem cum suntem noi.”

Cu siguranță, veți aprecia și depoziția unui disident important de după 1989, a doamnei Doina Cornea, din care spicuiem: „Ceva a murit în noi, în cei 50 de ani de comunism. Să încercăm să redevenim oameni adevărați, adică să ne controlăm nu numai faptele, ci și vorbele, gândurile. Nu faci ceva pentru recunoștința altora. Ce înseamnă să fii mare român? Ca toți românii să aibă curajul să-și recunoască angamentul (față de Securitate). A fi român nu e un lucru pe care să-l trâmbițezi. Oamenii s-au schimbat în ultima vreme. Acum 50 de ani erau altfel. Trădarea e mai mare acum. Frica a rămas în mentalul nostru colectiv. Suprema valoare nu mai este adevărul. Acum sunt realizările individuale, arivismul, egoismul, oportunismul. Să încercăm să refacem fibra morală care ne-a fost distrusă, să punem adevărul în centrul vieții noastre ca un ax pe care să clădim tot restul. Fiecare faptă, vorbă, gând s-o raportăm la adevăr. «Cunoaște-te pe tine însuți», această formulă atribuită lui Socrate, în acest fel trebuie înțeleasă. Românitatea e zestrea noastră pe care trebuie s-o ducem cu cinste...”

Poate, cheia înțelegerii clare în legătură cu acest top este legată de întrebarea unuia dintre promotorii campaniei din mass-media de la bun început, d-l Dan C. Mihăilescu: „Cu cine mă mândresc eu?” Cu alte cuvinte: care este simbolul meu național? E o întrebare, care mă trimite cu gândul la necesitatea identificării unui „român al tuturor timpurilor”, care să intre în competiție la nivel mondial pentru stabilirea celui „mai mare om al planetei”, dar și la o alta, celebră și astăzi, aparținând marelui absent din topul celor zece mari români, Ion Luca Caragiale (asemănător prin fibra sa, criticismul și talentul său cu marele Eminescu): „Eu cu cine votez?” Cum spunea regizorul Andrei Zincă, până acum a votat doar cetățeanul turmentat... Depinde de noi, ca lucrurile să se îmbunătățească în acest sens.

Urmărind aceeași emisiune, care și-a schimbat între timp formatul, deschizând „cea de-a treia etapă”, a unui șir de documentare, supuse apoi unor dezbateri (între realizatorii acestora!), organizându-se un fel de întrecere în direct, între două personalități din Top zece (dintre cele zece rămase pentru „marea finală”), am rămas și mai dezamăgit și revoltat.

Prima emisiune de acest gen i-a avut ca protagoniști pe Ștefan cel Mare și Sfânt și pe Ion Antonescu. Și unuia și celuilalt li s-a adus unele reproșuri sau chiar acuzații nemeritate. Acestea au venit mai ales din partea „istoricului” Adrian Cioroianu, care deși la începutul documentarului său privindu-l pe Ion Antonescu se întreba dacă „**suntem noi românii un popor condamnat să-și uite eroii?**”, l-a descris pe distinsul mareșal în culorile cele mai sumbre, drept un personaj negativ, mai mult decât controversat, „lipsit de geniu și mediocru ca om politic”, un antisemit și un om care și-a meritat soarta. Iar Ștefan cel mare și Sfânt, în opinia sa „nu era chiar așa de apropiat de cele sfinte” și ar fi trebuit mai

degrabă să zidească universități în loc de biserici, pentru că în Europa acestea existau de circa 300 de ani (neglijând faptul, subliniat de istoricul Ștefan Gorovei, că statele occidentale aveau pe atunci o continuitate, pe când Moldova avea puțin peste 100 de ani de la întemeiere, iar biserica la noi era o adevărată școală). Dacă unul dintre prezentatori spunea la început că „adevărul sună altfel”, urmărind cele câteva ore ale emisiunii, m-am convins de această intenție de rescriere și de mistificare a istoriei, pentru a fi pe placul Europei și artizanilor din umbră ai globalizării.

M-a surprins desigur și nonșalanța cu care Adrian Cioroianu ataca aceste două personalități reprezentative pentru istoria României și deformarea adevărului istoric, în acord aproape deplin cu teza Holocaustului evreiesc de la noi (care susține că Antonescu a declanșat „pogromurile” de la Iași și Odessa, unde de fapt au fost executați evreii comuniști care au exercitat acțiuni în colaborare cu sovieticii, îndreptate împotriva statului român ș.a). De altfel, pe lângă imaginile șocante de trupuri omenești dezbrăcate, de bătrâni, de femei și copii, au fost „consultați” câțiva dintre reprezentanții acestei etnii sau apărătorii intereselor ei, printre care și scriitorul Andrei Oișteanu, care s-au declarat satisfăcuți de filmul lui Cioroianu. În contextul cererii părții evreiești de a fi despăgubită material pentru cei care și-au pierdut viața în Transnistria (280 000!!!), acest demers al tânărului „istoric” amintit, era binevenit, dacă nu chiar bine regizat și premeditat...

Aș putea spune că, acest caz al lui Adrian Cioroianu se aseamănă mult cu cel al lui Vladimir Tismăneanu (sau chiar Silviu Brucan), care deși și-a construit o reputație de specialist în istoria comunismului (iar eu i-am citat în cărțile mele pe toți aceștia trei; pe primul totuși mai puțin) și a fost desemnat șef al comisiei actuale de investigare a crimelor comunismului (!), este același Tismăneanu care – potrivit lui Gabriel Liiceanu scria în anii '70 texte lingușitoare la adresa lui Ceaușescu și același Tismăneanu care a trăit multă vreme în America și mărturisea într-una din cărțile lui că masoneria e o ficțiune, că e o teorie conspiraționistă care prinde la mentalitatea balcanică...

Apoi, trebuie să precizez, că deși s-a realizat un film foarte bun despre Ștefan (prezentat chiar de ziua Înălțării Sfintei Cruci, și insistând, în mod firesc asupra drumului spiritual și credinței marelui nostru domnitor), că în ciuda „eforturilor” (de denigrare) a d-lui Cioroianu și a prezentatorilor emisiunii (nu tocmai imparțiali), votul exprimat de români era în final (în mod surprinzător și pentru mine) de 51% pentru Ion Antonescu și 49% pentru Ștefan cel Mare și Sfânt. Să vă mai spun, dacă doriți, că acest „top zece” a ajuns să indice următoarea „ordine” descrescândă: Carol I, Richard Wurmbrand, Ion Antonescu, Mihai Eminescu, Mihai Viteazul, Ștefan cel Mare...

Chiar dacă prestația apărării lui Vlad Craioveanu (din emisiune, mai ales) n-a fost prea grozavă, din cine știe ce motive, poate și fiind intimidat de adversarul său direct („istoricul” Adrian Cioroianu), totuși s-au spus lucrurilor pe nume.

Este până la urmă de înțeles, iritarea d-lui Cioroianu (și reproșurile aduse lui Ștefan cel Mare și Sfânt: că a fost dictator, că n-a avut geniu, că n-a zidit o universitate, că filmul a exagerat cu „credința” domnitorului etc.etc.), din moment ce nu împărtășește credința ortodoxă. Este vizibil acest fapt, din punctul meu de vedere cel puțin. Am să spun, ca și dl. Gorovei că este problema și opinia dumnealui (să considere domnia lui Ștefan, ca și în cazul lui Ion Antonescu, drept o „aventură”...).

Și, întocmai cum dl. Oișteanu se simte „reprezentat” de filmul Iepan-Cioroianu, tot astfel mă simt reprezentat de două mari personalități românești, care își au obârșia în zona Sucevei (Bucovinei), de doi români care au avut un destin excepțional și o mare misiune de îndeplinit: Mihai Eminescu și Ștefan cel Mare și Sfânt. Sunt întrutorul de acord, prin urmare, cu criticul și istoricul Theodor Codreanu, care preciza că „reprezintă placa turnantă a românismului”, atât în România, cât și în Basarabia. Sigur că, mai avem și alte personalități de excepție și ele nu sunt chiar puține. Avem conducători politici, teologi și oameni de cultură cu totul și cu totul remarcabili. Dar, rămân la ideea că aceste două mari personalități sunt inegalabile, întrunind toate cele cinci criterii, care stau la baza discuțiilor pe marginea

susținerii unui „mare român” (moștenire spirituală, geniu, curaj, abilități de conducător și măreție).

Ar fi mai interesant să ne gândim cum ar trebui să interpretăm absența notabilă în cadrul emisiunilor din tot acest ciclu, a unor prestigioși istorici și preoți, a unor mari oameni de cultură actuali, a unor sociologi, ori chiar a membrilor trupei „Paraziții”? În lipsa acestora (care poate că n-au îndrăznit, sau n-au fost lăsați!) aș zice că sunt mai demne de a fi luate în considerare unele gânduri ale unor români adevărați, care au lăsat deoparte, pentru o clipă, indiferența:

„Cel mai mare român al tuturor timpurilor va fi acela care va conduce România numai spre bunătațe, pace și încredere în Dumnezeu. Dacă le-am avea pe acestea... Un exemplu de jertfă uluitoare este Constantin Brâncoveanu, care nu s-a dezis de credința lui... Îmi face plăcere să vă răspund. Pentru mine, cel mai mare român este Constantin Brâncoveanu, pentru că a ridicat neamul românesc la dimensiune cosmică prin jertfa lui. Dumnezeu, Unul Dumnezeu și-a dat Fiul. Brâncoveanu și-a dat patru fii. Nu există țară care să aibă rege sau împărat, sau domn, care să fi făcut ce-a făcut domnitorul nostru...”

Și totuși noi, românii, nu trebuie să cădem într-un sentiment ridicol de mândrie. Nu exclud ideea de a fi reprezentați de un român, care a făcut pentru România ceea ce n-au făcut poate toți ceilalți la un loc și mai mult nu s-ar fi putut. Chiar dacă eu îi admir și nu văd mai „mari români” decât pe Eminescu și Ștefan cel Mare și Sfânt, aprofundând subiectul, nu pot să spun decât că, am ajuns la aceeași concluzie împărtășită de cineva, care a trimis emisiunii un SMS: „Cel mai mare român este DUMNEZEU.” Iată cum, în câteva cuvinte, este spus tot adevărul.

Ce înseamnă în definitiv a fi „mare român”? A fi un „mare român” înseamnă de fapt, a-l iubi pe Dumnezeu și a-ți iubi neamul tău, într-atât de mult încât să contribui efectiv la mântuirea acestuia. Iar a afla cine este „cel mai mare român al tuturor timpurilor” nu prea cred că stă în putința noastră. Și nici democrația sau majoritatea nu poate decide asta. Numai Dumnezeu știe într-adevăr ce se ascunde în inima și mintea fiecărui om, din toate timpurile și numai El poate face o asemenea alegere și ierarhizare. Cum să credem noi, că am putea ști, cu certitudine, cine va merge în fruntea „cetei” sau neamului la Judecata de Apoi? Putem presupune, dar nu putem avea nici o garanție în acest sens...

ÎNCĂ O LECȚIE CARE NU SE ÎNVAȚĂ ÎN ȘCOALĂ: MAREA TRĂDARE A LUI ALEXANDRU IOAN CUZA DE CĂTRE MONSTRUOASA COALIȚIE

Istoria românilor este, după cum bine știți, plină de trădări mârșave și asasinate din motive politice. Așa cum, Eminescu protesta împotriva uciderii domnitorului Moldovei, Grigorie Ghica, decapitat de turci ca de altfel și Constantin Brâncoveanu cu cei patru fii ai săi (o monstruoasă fără precedent și de neînțeles!), așa se cuvine ca unii dintre noi, să protestăm împotriva perpetuării trecerii într-un con de umbră a meritelor și sfârșitului tragic a unuia dintre cei mai mari eroi ai neamului românesc, Alexandru Ioan Cuza, cel atât de iubit de popor și cel care a înființat prima universitate românească, și anume cea de la Iași.

Nu voi intra în prea multe amănunte de ordin istoric, ci aș vrea să punctez doar câteva elemente mai importante, care sunt de natură să sublinieze distincția dintre adevăratul patriotism și falsul sau fățarnicul patriotism, căruia i s-a mai spus și patriotism de paradă. Totodată, intuim tot mai mult implicarea masoneriei în astfel de tragice evenimente pentru întreg poporul român. S-a invocat adesea în mass-media, dimpotrivă, că Al. I. Cuza ar fi fost mason. Dar, simplul exercițiu al logicii elementare contrazice o astfel de teză. Dacă ar fi fost așa, nu ar fi fost nicidecum înlăturat și se știe cât de puternică este în general masoneria. Nu pentru asta a fost arestat în miez de noapte și trimis forțat și pe ascuns în exil, unde a murit în cele mai grele condiții de trai. Nu. A fost sacrificat pentru că era un mare patriot, care promova mari reforme în sprijinul românilor de rând și României, în general.

Vă puteți imagina ascensiunea țării noastre, dacă acest om de stat (cel care a pus bazele României moderne și principalele ei instituții) ar fi rămas la conducere mulți ani? Eu nu pot să nu remarc nici prezentarea sa tot mai trunchiată din manualele de istorie, în timp ce, toate meritele sunt pasate regelui Carol I, cel care de fapt, a venit cu scopul (printre altele) de a se îmbogăți (și a reușit să devină, într-un timp destul de scurt cel mai bogat din țară; el care venise fără nici o avere!). A confiscat realizările predecesorului său și s-a considerat el însuși artizanul României moderne, pentru simplul fapt că a patronat dobândirea independenței de stat. Mai târziu s-a invocat faptul că el ne-a racordat la valorile europene și multe altele. Credeți într-adevăr, că un străin a putut deveni un „mare român”, mai mare chiar și decât Alexandru Ioan Cuza? Credeți că Eminescu însuși îl prețuia atât de mult pe Carol I, regele care se temea că-i va fi furată „moștenirea” (după cum a sugerat la procesul de punere sub interdicție, marele critic Eminescu)?

Lovitura de stat din 11 februarie 1866, despre care am amintit și în altă parte, a fost organizată de liberalii radicali conduși de Ion C. Brătianu și C. A. Rosetti, la care s-au raliat conservatorii. Primii îi reproșau „moderația” iar ceilalți reformele agrară și electorală. În realitate, s-a dorit un domn străin care să le protejeze tuturor interesele, dar nu și claselor de jos (pe care le ajutase Cuza). Este de notorietate pentru publicistica lui Eminescu, critica foarte dură la adresa liberalilor. Caragiale va scrie și el dur la adresa regelui Carol I, „uzurpatorul” într-un fel al lui Cuza. Nu cred că aceste lucruri se datorează hazardului. În opinia mea, aceste critici vizează în primul rând detronarea lui Cuza și exilarea forțată a acestuia, adică această „crimă” comisă de monstruoasa coaliție masonică.

Istoricii actuali recunosc apartenența multor liberali la lojile masonice, în frunte tocmai cu cei doi menționați mai sus. Iar faptul că, domnitorul mai trăiește până în mai 1873, adică șapte ani (de chin) iar Eminescu agonizează aproximativ tot atâția ani, demonstrează cu atât mai mult sadismul incredibil al oculte, aplicat minților strălucite puse în slujba binelui public și interesului național. Mai trebuie spus, că după abdicarea lui Cuza, s-a format o locotenență domnească, formată din Lascăr Catargiu (unul din liderii Partidului Conservator creat la 1880), generalul Nicolae Golescu (ajuns prim-ministru liberal în perioada mai-noiembrie 1868) și colonelul Nicolae Haralambie.

Revenind la emisiunea „Mari români”, am urmărit cu interes deosebit a doua „confruntare”, cea care i-a avut ca protagoniști pe Alexandru Ioan Cuza și Nadia Comănești, adică întrecerea între ocupanții locurilor 9 și 10 din topul celor zece mari români, rămași în concurs. Dincolo de aceeași tactică a acestor documentare de a îmbina cu abilitate trecutul cu prezentul (prin evocarea trecutului în paralel cu imagini din prezent, cum ar fi tineri interpretând muzică rap, stadioane cu mulțimi în delir etc. etc.) și prezentarea într-o notă de familiaritate a acestor personalități ale României (totul pentru a fi pe gustul celor avuți de realizatori în vedere: tinerii), trebuie să recunosc că pledoaria pentru domnitorul Cuza a fost una poate prea convingătoare (recurgându-se intens la unele mijloace persuasive), chiar dacă s-a precizat că „nu s-a recurs la fardarea acestuia și a fost prezentat într-o lumină pur omenească”.

Așa cum am mai spus, personal nu mi-l pot închipui pe Cuza ca pe un mason veritabil. Aceasta rezultă din tot ce-a făcut el. Chiar dacă ar fi fost poate în tinerețe, ca atâția alți intelectuali, cu siguranță el a demonstrat că s-a desprins de aceasta, pentru a îmbrățișa puternic cauza interesului național și modernizarea României. Există și o mare ruptură, în mod logic, între el și oculta internațională, devreme ce a fost detronat și exilat. Nu văd vreun alt motiv mai plauzibil.

Documentarul amintit, realizat de regizorul Laurențiu Ruscescu și prezentat de jurnalistul Ioan T. Morar, are meritul de a ne reîmprospăta memoria și chiar a ne face cunoscute o serie de aspecte pe care, fie nu le-am știut, fie le-am trecut noi înșine cu vederea. În rândurile următoare, doresc a aduce astfel un elogiu sincer celui care îi suntem datori – domnitorului Alexandru Ioan Cuza.

Să menționăm principalele realizări sau reforme a acestui tânăr, fost ofițer de carieră dar și magistrat, pe care eu unul l-aș putea compara oarecum cu împăratul macedonean Alexandru cel Mare (cel care a murit la numai 33 de ani), pentru că a înfăptuit atâtea lucruri într-un timp atât de scurt: a stabilit capitala la București (deși era de origine moldovean); a desființat privilegiile de clasă (țărani devenind proprietari pe pământurile pe care le lucrau și pe mijloacele de muncă, dar și cetățeni cu drept de vot; și e vorba de 1 milion de români!); a stabilit egalitatea tuturor în fața legii (dar și drepturi și obligații individuale); a făcut separarea puterilor în stat; a promulgat legea electorală, legea rurală, Codul civil, Codul penal, Codul comercial; a înființat și modernizat prima armată a României (care ulterior a obținut independența de stat sub Carol I); a înființat serviciul statistic și Casa de Consemnațiuni (actualul CEC); a stabilit învățământul ca obligatoriu pentru toți; a sprijinit înființarea unor importante instituții de cultură și educație națională (Muzeul de antichități din București, Conservatorul de muzică de la Iași, Școala de arte frumoase de la București, Universitatea de la Iași care îi poartă și azi numele, Universitatea din București, Arhivele statului etc.)

Potrivit realizatorilor filmului, cele mai multe dintre aceste realizări notabile au fost înfăptuite după dizolvarea Adunării legiuitoare care i se opunea cu îndârjire și desemnarea lui Mihail Kogălniceanu în fruntea guvernului, dată de la care începe practic „modernizarea în forță a României”. Ioan T. Morar îl așează la baza României moderne de astăzi și-l consideră inițiatorul unor reforme care se văd și acum, fără de care n-am fi cunoscut curând avantajele democrației. El descoperă cu această ocazie în Cuza un „personaj fabulos”, spunând de asemenea că, „Cuza a intrat în legendă și a rămas acolo” iar „puține persoane au intrat în legendă, în imaginarul colectiv al românilor”. Cum s-a ajuns la aceasta? Pentru că, Al. Ioan Cuza a fost „nu numai un om al reformelor, ci și un domnitor iubit de poporul său”. Împotriva tuturor greutăților de atunci, împotriva intrigilor, conservatorismului boierilor, ipocriziei liberalilor și chiar împotriva mentalității compatrioților săi („cel mai mare dușman”), a reușit să facă și Unirea și Reforma. Se pare că „se mișca prea repede după gustul prietenilor și mergea prea departe după cel al dușmanilor”.

Ioan T. Morar explică nașterea monstruoasei coaliții, ca pe una a foștilor prieteni și dușmani care s-au unit împotriva sa, în „cel mai pur spirit românesc”, potrivit principiului „vorbește pe cineva de rău și până la urmă lumea o să creadă”. Aceștia toți l-au izolat politic și l-au reclamat la Paris. Să admitem,

că l-au trădat toți (deși e absurd să credem așa ceva!). Și totuși, el se bucura de tot respectul și dragostea românilor în general. De asemenea, resping teza autorilor care susțin că domnitorul „știa ce i se pregătește și i-ar fi putut aresta oricând pe complotiști” și „a acceptat să abdice (adică, fără a fi forțat!) pentru că armatele celor trei imperii înconjurătoare ar fi cotropit România și s-ar fi dus toate reformele sale, punând interesul național peste interesul propriu”. De aceea, se și întreba: cunoașteți mulți bărbați ai istoriei care ar fi făcut acest lucru?” O resping pentru că nu conjunctura l-a dărâmat pe Cuza, ci masoneria, cea care primea reclamațiile din teritoriu (la Paris bunăoară), mai ales a călugărilor greci. În film, nu se subliniază faptul confiscării averilor mănăstirești și importanța unirii mitropoliilor țărilor românești.

Documentarul insistă în schimb, parcă prea mult asupra vieții boeme a tânărului Cuza și ascensiunea lui sinuoasă. Se pomenește faptul că ar fi iubit femeile, că ar fi avut doi copii cu o amantă (dar, cu precizarea totuși că soția lui nu putea naște copii iar aceștia doi au fost adoptați ulterior de către familia domnească), că era frivol și un om obișnuit ca mulți alți intelectuali pașoptiști, care în ciuda firii lor de petrecăreți, au venit înapoi în România cu idei progresiste și proiecte naționale). Ioan T. Morar se întreabă prin urmare cum de-a fost posibilă o asemenea transformare, ca în urma desemnării sale de către unioniști „să devină opusul celui dinainte” și „un mare bărbat de stat”.

Fiind în dezacord cu realizatorii emisiunii „Mari români” (Radu Naum – prezentatorul știrilor sportive, Irina Păcuraru, Florin Iaru) și susținătorul Nadiei Comănești (coalizați), Ioan T. Morar se apără totuși, explicând pe tonul său jovial pe tot parcursul, că domnitorul n-a modernizat Bucureștiul (pe care Carol I l-a găsit drept un oraș departe de a fi european, conform intervenției lui Radu Naum) pentru că el nu avea vocația de arhitect, ci de reformator al instituțiilor statului, că el a impus la noi pentru prima dată denumirea de „român” și „România”, că a impus grafia latină și nu slavonă, că pentru prima oară românii s-au simțit solidari prin apartenența lor la o singură patrie sau țară, prin patriotism (care nu era demonetizat ca astăzi).

Tot el subliniază faptul că, domnitorul a fost conștient de tranziția domniei sale și tocmai de aceea a accelerat toate reformele, „având visul de a rămâne în istorie”, că a fost un liberal moderat, un om înzestrat cu „geniul moderației”, care a realizat un echilibru permanent între forțele politice într-o perioadă foarte dezechilibrată, când echilibrul dintre marile imperii vecine era unul foarte fragil. Cu alte cuvinte, i se subliniază diplomația de care a dat dovadă.

Pentru Ioan T. Morar, importantă este însă transformarea personală a lui Cuza (drumul său spiritual, ca și în cazul lui Ștefan cel Mare) și faptul că a rămas efectiv în legendă. El spune că „importantă este ocaua lui Cuza, pe care românii o evocă”. Și, la fel ca și Eminescu, care se întreba: „Unde ești tu, Țepeș Doamne...”, românii se întreabă: „Unde este un Cuza ca să vadă nedreptățile de astăzi, să vadă cum se umblă cu două măsuri (ocaua mare și ocaua mică), una pentru cei bogați și alta pentru cei săraci”. Astfel, în Cuza, românii își descoperă propriile slăbiciuni, pe care el a știut în schimb să le înăbușe, să fie „vultur pentru o oră”. De asemenea, spre deosebire de Carol I, care i-a succedat la tron, Cuza „a lăsat un întreg sistem de reforme care porniseră deja și care au contribuit hotărâtor la schimbarea la față a României”.

A invocat în sprijinul pledoariei sale chiar și cuvintele lui Lajos Kosuth, conducătorul revoluției maghiare de la 1848, care nu poate fi acuzat de partizanat: „Un astfel de spirit e necesar să întemeieze o patrie sau dacă a pierdut-o să o recâștige”, dar și ale lui Nicolae Iorga: „A fost un om vrednic de legenda sa și în jurul său s-a făurit o legendă vrednică de dânsul”. În continuare, precizează că odată pus în fruntea țării, a conștientizat datoria imensă față de poporul român, (popor „purtând amprenta corupției stăpânilor străine”) și „a condus să se facă” tot ce s-a făcut, spre deosebire de Carol I, care doar a girat cu numele său realizările poporului român. L-a condus în direcția cea bună (națională). Dintr-o țară înapoiată, agrară și tributară Porții Otomane (cucerindu-l pe sultan cu carisma sa), a făcut o țară modernă

și racordată la instituțiile moderne ale Europei. A avut „norocul de a-i avea alături pe Mihail Kogălniceanu și Vasile Alecsandri, colegi și prieteni din copilărie”.

În încheiere, aș vrea să precizez unele aspecte. Dacă admitem faptul că Elena Rosetti s-a căsătorit cu el pentru a-l alătura intereselor masonice (fiind poate rudă chiar cu C. A. Rosetti, cu care a polemizat atât de mult Mihai Eminescu), precum și faptul că Vasile Alecsandri condamna vehement atitudinea de exploatare economică a evreilor din epocă, atunci am mai putea adăuga că marele domnitor român s-a pus rău și cu masoneria. Așa se explică de ce n-a fost pur și simplu ucis, nici el și nici Eminescu (care a scris despre Cuza în termeni elogioși și l-a regretat profund) și care l-a și vizitat la Heidelberg. Masoneria nu-i voia în nici un caz eroi naționali. Ea voia doar răzbunare.

Mai în glumă, mai în serios, în atmosfera destinsă a emisiunii, Ioan T. Morar se teme totuși ca nu cumva Cuza „să fie detronat pentru a doua oară” în această competiție a valorilor naționale românești, ceea ce dovedește (cred eu) o dată în plus posibilă implicare a masoneriei în tot acest spectacol de televiziune. Nu pot să nu-mi amintesc de o emisiune anterioară, în care Irina Păcuraru, din „proprie inițiativă”, asemenea celor care îi făceau reclamă lui Carol I, pentru a fi votat, îndemna să fie mai bine cunoscute personalități (masonice) de genul lui Basarab Nicolescu și Ștefan Lupașcu, care au îmbrățișat după cum se știe gnosticismul...

Mă îngrijorează faptul că, de pildă lui C. A. Rosetti i se face „publicitate” în manualul de istorie (în ipostazele de ministru, deputat, primar al Capitalei și mai ales „unul din marii ziariști ai epocii” pentru că era fondatorul și patronul ziarului Românul). Adică, îl recompensăm pe unul din capii monstroasei coaliții? Până și istoricul Ion Bulei vorbește elogios la adresa lui și a lui Carol I...

NU VĂ LĂSAȚI MANIPULAȚI NICIODATĂ! PĂSTRAȚI-VĂ MEREU INTACTĂ LUCIDITATEA ȘI DEMNITATEA!

Vizionând noua „confruntare” a emisiunii „Mari români” am avut senzația unei revelații, care confirmă și mai mult acest experiment de manipulare la nivel național. Emisiunea este realizată anume pentru mase, îndeosebi pentru tineri (cei care utilizează frecvent internetul și telefonul mobil), în scopul de a-i educa „altfel” și se recurge la influențarea lor, chiar dacă se vorbește de opțiunile voluntar exprimate de aceștia. Iar această influențare are sorți de izbândă asupra tinerilor mai puțin informați sau dezinformați de asemenea emisiuni partinice. Chiar și așa, dând credit sporit românilor interesați cu adevărat de valorile românești și de acest top, cum putem ști noi că se contabilizează corect aceste voturi exprimate? La urma urmei, realizatorii și prezentatorii vor spune că, de fapt, n-a fost decât un joc. Dar acest „joc” este luat în serios, din păcate, de foarte mulți români, pentru că subiectul ales este unul serios și important, și ca atare este firească atitudinea lor „nerelaxată”.

Chestiunea devine extrem de interesantă dacă vom aborda totul din perspectiva creștină. Mai întâi, hai să privim „meciurile” organizate ale valorilor noastre, așa cum au decis realizatorii:

Stefan cel Mare – Ion Antonescu

Al. Ioan Cuza – Nadia Comăneci

Constantin Brâncuși – Mircea Eliade

Mihai Eminescu – Richard Wurmbrand

Mihai Viteazul – Carol I

La prima vedere, nimic neobișnuit. Dar, dacă privim cu atenție și avem o imagine cât de cât clară despre aceste personalități, atunci putem remarca unele aspecte cel puțin surprinzătoare. Lăsând la o parte faptul, că topul celor 100 de „mari români” are aproximativ 30% personaje care nu corespund defel acestui top și prin urmare nici faza celor 10 rămași cred că nu face excepție (și se vede!; lipsind Constantin Brâncoveanu, Corneliu Zelea-Codreanu, părintele Dumitru Stăniloae, Emil Cioran, dar și Ion Luca Caragiale), constatăm în partea stângă modele de conștiință autentică și de patriotism, iar în partea dreaptă personalități care nu excelează prin valoarea lor intrinsecă, ci prin notorietatea dobândită (la care mass-media a avut desigur, un important rol de afirmare și impunere).

Dacă, în cazul celorlalte patru personalități din stânga, reiese evident ceea ce am afirmat mai sus, în cazul lui Brâncuși, se poate invoca în primul rând faptul, că multă vreme el nu a cerut cetățenia străină, rămânând în Franța în calitatea sa de român, până când a fost nevoit s-o ceară, în fața respingerii sale în România condusă la acea vreme de către comuniști (George Călinescu și Alexandru Graur, neconsiderând-ul nici măcar sculptor, deși operele sale făceau vâlvă în străinătate!). Cât privește cele cinci personalități din dreapta, publicitatea făcută în jurul lor le-a creat o aură pe care cred că n-o meritau în întregime și s-au făcut mai mult sau mai puțin exagerări voite.

Din perspectivă creștină și aducând în discuție implicarea masoneriei, în opinia mea avem în stânga pe cei care fac cinste neamului românesc și care s-au opus, în mod conștient sau nu, masoneriei, pe când în dreapta constatăm personaje care s-au supus, mai mult sau mai puțin manipulării prestigiului lor, puterii și influenței masonice. Nu cred că greșesc dacă spun, că în partea stângă avem dovada unor creștini activi, care au luptat pentru neamul lor și pentru afirmarea valorilor românești iar în partea dreaptă avem personalități devenite „mărci” în mâinile altora (cazul cel mai elocvent fiind chiar al Nadiei; iar America a făcut cele mai mari astfel de promovări: de pildă, unele cărți ale lui Richard Wurmbrand au fost traduse cu sprijinul comunității protestante la care a aderat activ ca pastor, în peste 80 de limbi! Iar Eminescu, multă vreme nici n-a fost tradus...).

Realizatorii-șefi știu sau nu știu probabil, că au opus astfel, câte un creștin unuia „mai puțin

creștin” (sau necreștin, avid mai mult sau mai puțin de faimă), că a aranjat mai întâi pe românii „valoroși” (exponenți ai valorilor românești autentice, ai poporului român) în stânga, iar pe „marii români” (celebri, cunoscuți peste hotare) în partea dreaptă. Tot ei s-au gândit să-i avantajeze desigur pe aceștia din urmă astfel, prin prezentarea lor la urmă, după ceilalți, pentru ca documentarul de la sfârșit să fie mult mai proaspăt în memoria telespectatorilor și să se bucure de mai multe voturi. Acest lucru „se vede” până la urmă chiar și din prezentarea lui Carol I, rămasă în mod suspect și expres la urmă, și poate că ați observat cât de mult s-a făcut campanie în mass media pentru sublinierea figurii sale. Eu totuși cred, că un intelectual adevărat nu s-ar lăsa amăgit, impresionat și manipulat de o asemenea emisiune „doar provocatoare”, pe când însă, un tânăr ca atâția alții mai puțin informați (și sunt normal, mai mulți aceștia decât cei informați!), din categoria 26-45 de ani, cea care formează majoritatea participanților la top, ar ceda aproape fără să-și dea seama și „ar lua de bune” desigur toate afirmațiile acestea așa-zis sau dorite a fi și ”educative”.

Deși, în momentul când scriu acestea, n-au avut loc ultimele două confruntări, fiind anunțată doar cea dintre Mihai Eminescu și Richard Wurmbrand, mie mi se pare previzibil rezultatul. Cred că „marea finală” va fi hotărâtă cumva între Mircea Eliade și Carol I, iar acesta din urmă va dobândi mult râvnitul trofeu de „cel mai mare român al tuturor timpurilor”. Pentru mine cel puțin, manipularea este evidentă și se subscie logicii și intereselor actuale ale globalizării și implicit ale masoneriei.

Cel mai interesant aspect mi se pare această transformare a lui Mircea Eliade dintr-un legionar în cercetător și susținător înfocat în America, al istoriei religiilor. Susținătorul său a făcut imprudența să spună că Alexandru Rosetti l-a ajutat pe Eliade să fie eliberat din închisoarea unde ajunsese grație dictaturii carliste și să înceapă o nouă viață la Londra. Cum să nu-l suspectăm astfel de apartenență sau colaborare cu masoneria, când mai cunoaștem și marea pasiune a lui Eliade pentru yoga și religiile orientale (pe care le cunoștea ca nimeni altul) și când, chiar din filmul documentar reiese că din „fragedă” tinerețe renunță la trăirea ortodoxiei, care nu mai „corespundea” aspirațiilor sale „înalte”. Ambiția și lipsa de modestie din a doua parte a vieții sale (comparându-se mereu cu Goethe și alte personalități enciclopedice), insistența de a se introduce în școli studiul istoriei religiilor, ca un prim pas, de fapt, spre ecumenism (sau toleranță disimulată), ne întăresc convingerea că în Eliade a avut loc o transformare în genul celei care s-a petrecut în Nicolae Iorga, tot o personalitate enciclopedică.

Interesante mi se par și afirmațiile lui Dragoș Bucurenci, potrivit cărora, datorită lui Eliade s-a evitat situația de a avea „habotnici” precum președintele american actual și am avut de-a face cu o re-sacralizare a lumii. De unde și până unde a putut trage astfel de concluzii? Dacă realitatea este chiar opusă în ceea ce privește aceste susțineri neîntemeiate și neargumentate? Pentru că, eu cel puțin cred în contrariul lor. Și mai cred că, nu putem nega faptul că o mare parte din opera și filosofia lui Eliade a servit desigur intereselor oculte mondiale (popularizarea religiilor orientale și ecumenismul), așa cum și Nicolae Iorga a fost cumpărat la un moment dat de cercuri evreiești. Totuși nu putem nega opera lor din prima fază (naționalistă), după cum nu-i putem nega lui Emil Cioran bunele intenții când a scris „Schimbarea la față a României”. Ce s-a întâmplat ulterior, în cazul acestor geniali gânditori este însă absolut regretabil...

În continuare, voi vorbi puțin despre următoarea „confruntare”, pe care am așteptat-o cu mult interes, pentru că Eminescu este în opinia mea personalitatea emblematică a României (sau așa ar trebui să fie), cel mai mare geniu pe care, din fericire, îl avem noi românii. Așadar, nu se poate afirma că n-am urmărit cu atenție sporită și cât mai critic cu putință, această competiție cu Richard Wurmbrand, despre care aproape toți românii (cel puțin în România) nu știau nimic până acum. Dimpotrivă. Doream să văd o nouă interpretare a lui Eminescu, diferită de cea din manuale și cărți.

Mai întâi, am înțeles cu această ocazie, cât de greu e „să cuprinzi” o personalitate complexă, cum este mai ales cea a lui Eminescu, într-un documentar scurt de circa 30 de minute. De aceea, eu cred

că aceste documentare nu pot avea pretenția unei cunoașteri profunde și adecvate a personalităților evocate. Sunt până la urmă doar niște viziuni reduționiste și, ca atare ele nu pot fi constructive decât dacă le considerăm doar simple invitații pentru studierea mai laborioasă a vieții și operelor lor. Sunt deci, în asentimentul lui Andrei Gheorghe, care recunoștea pe lângă aspectul menționat și „mândria” sa de a fi apărătorul lui Eminescu.

Trebuie să mărturisesc, că nici eu și nici mulți alții probabil n-ar fi putut să facă ceea ce a reușit Andrei Gheorghe și echipa cu care a lucrat la documentar. Apărarea lui a fost într-adevăr una de excepție (sub aspect oratoric și artistic), așa cum se și impunea de altfel în actualul context al denigrării marilor noastre valori. Mă bucur că în mare parte s-a reușit a se surprinde chiar esențialul și că, în ciuda „presiunilor” amintite la început de prezentatori, Andrei Gheorghe a avut admirabilul curaj să se opună celor pe care i-a numit „partizanii” lui Wurmbrand (începând cu istoricul Stejărel Olaru, desemnat să-l „argumenteze” pe pastorul evreu, fost comunist înfocat, dar convertit la religia protestantă, realizatorii documentarului care au atras-o de partea lor pe d-na Lucia Hossu-Longin, autoare a multor filme documentare, printre care și a impresionantului Memorial al durerii, fiind rudă chiar cu cardinalul Iuliu Hossu; și desigur prezentatorii emisiunii, în frunte cu Radu Naum, cel care se ocupă la TVR 1 cu știrile sportive și care, nu știu dacă era potrivit pentru o asemenea emisiune).

Cât privește documentarul privind-l pe Eminescu, el ar fi fost perfect dacă ar fi precizat cu acuratețe dimensiunile principale ale personalității sale. Adică, există unele omisiuni destul de importante ca să nu le trec cu vederea și să nu se supere realizatorii pe mine pentru atâta lucru. De aceea, mai fac precizarea, că în al doilea volum al antologiei de față, veți descoperi „un alt Eminescu de până acum”, nu cel învățat la școală, nu acel „geniu neînțeleș” sau „poet nefericit” pe care l-au cultivat manualele școlare și pe care îl expun în continuare și astăzi! Cele cinci capitole despre Eminescu vin să completeze în chip fericit tot ceea ce au început să spună Andrei Gheorghe, eminescologul Dumitru Vatamaniuc și d-na regizoare Camelia Robe. Consider că am ales texte dintre cele mai valoroase pentru a contura personalitatea reală a marelui scriitor român, poet de geniu dar și un jurnalist absolut excepțional.

Am încercat să-l prezint mai ales în acele ipostaze mai puțin cunoscute:

- erou al istoriei și culturii moderne românești (liderul din acel moment al mișcării de unificare a Regatului României cu Ardealul, Bucovina și Basarabia; cel care a influențat nu numai pe unii intelectuali ai timpului său ci și pe foarte mulți din rândul generațiilor care i-au succedat; de la Eminescu, care n-a îmbrățișat masoneria ca majoritatea junimiștilor, s-a produs o desprindere reală a intelectualilor români de masonerie, și datorită faptului că ei au intuit sau au înțeles ce forțe l-au sacrificat);
- creștin ortodox (care s-a opus prin articolele și acțiunile sale ofensivei catolice (maghiare) și care a criticat multe din „păcatele” sau bolile neamului său);
- naționalist desăvârșit (dăruit în întregime țării sale și intereselor românilor de pretutindeni, mai cu seamă a celor asupriți din Ardeal, Bucovina și Basarabia, aflați sub stăpânire străină și supuși deznaționalizării);
- jurnalist de excepție, perfecționist și plin de curaj (care a criticat aspru politicienii timpului său; care a schimbat nu numai limba românească literară, prin poezia și proza sa, dar până și felul de a se scrie în presă!);
- filosof și gânditor absolut remarcabil (chiar în spațiul culturii universale, a filosofiei, având și o înaltă erudiție și atracție către multe domenii, inclusiv economia politică și ceea ce numim astăzi politologie);
- un istoric deosebit de competent (apreciat și continuat de alții, printre care Nicolae Iorga);

– poet național incontestabil (care se considera, în modestia sa, precum Emil Cioran, dar în planuri diferite, „poet de ocazie”, pentru că adevărata misiune a lui era să scrie în presă, să apere interesele lezate ale românilor ca un veritabil avocat al lor, să critice slăbiciunile neamului său și să-l înalțe pe cât îi stătea în putere pe locul meritat).

De aceea, nu pot prin urmare, decât să „condamn” atitudinea lui Stejărel Olaru, care ca istoric recunoscut în prezent (ales și în conducerea comisiei de studiere a crimelor comunismului, și consilier al președintelui Bănescu pe probleme de securitate), n-a văzut în Eminescu decât poetul despre care s-a tot vorbit și pe care l-a impus forțat Maiorescu, unul dintre trădătorii lui (alături de Grigore Ventura, Gheorghe Ocășanu, Constantin Sîmțion și alții). Asta cred că este și a fost mereu intenția masoneriei, de-a lungul timpului, de a-l reduce la o singură ipostază, pe care însuși Eminescu n-o considera definitivă în cazul său! Transformat în poet național, desigur ca în cazul altor poeți, i se puteau lega astfel cu ușurință etichete, precum cele de „nebun”, „geniu neînțeleș”, „romantic”, „visător”, „aventurier”, „nefericit”, „alcoolice” (!), „sifilitic” (ori autopsia a demonstrat clar că n-a fost așa, și că injecțiile cu mercur i-au fost fatale!), „antisemit” etc. etc. Apoi, a mai făcut o afirmație cel puțin bizară, și anume că Wurmbrand n-a fost urmărit numai de către comuniști, ci și de legionari! Incredibil! Ori, a fost o ocazie pentru a aminti oamenilor de așa-zisul antisemitism al legionarilor.

Eu nu cred că Andrei Gheorghe n-ar fi vrut să spună adevărul până la capăt. După cum el însuși preciza, că „acest joc de televiziune nu-și propune să arate adevărul sau nedreptatea” iar „dintre toți cei zece, Eminescu e cel mai greu de apărat”, pentru că el „a fost tocat atâta vreme în mințile noastre” (mai ales în anii comunismului) și datele despre Eminescu cam lipsesc (până și data nașterii etc.), iar ele ne vin prin interpuși. De aceea, eu vin și spun (o expresie pe care Andrei o folosește frecvent), că mie în schimb nu mi-a lipsit timpul necesar și dorința de a-l prezenta pe adevăratul Eminescu. Eu sper că tot așa cum am decis să zugrăvesc realitatea și adevărul, în privința comunismului, globalizării actuale, Francmasoneriei, Mișcării Legionare, tot astfel am procedat și în cazul mării noastre conștiințe naționale, reprezentată de Mihai Eminescu. Meritul este de fapt, al autorilor pe care i-am studiat.

Mărturisesc că, poate cel mai mult m-au impresionat unele afirmații, precum cea din finalul documentarului („Mitul a înghițit creatorul”) dar și mărturisirea d-nei Camelia Robe, jurnalistă de investigație, care spune că n-a intenționat să-l prezinte astfel pe Eminescu, pentru că „inițial voise să-l prezinte pe Eminescu perfecționistul” dar investigațiile legate de momentul punerii în cămașa de forță din acea zi fatidică de 28 iunie 1883, au schimbat traiectoria filmului. Și, într-adevăr, se întreba dânsa, cum se explică faptul, că poliția chemată de cei trei „prieteni” (G. Ocășanu, V. Sihălescu și C. Sîmțion) la Baia Mitrașevschi, vine neînsoțită de nici un cadru medical și decide pe baza procesului verbal întocmit (de C. Nicolescu, nume care trimite spre masonerie!) și în loc să-l conducă la poliție decid să-l interneze forțat la Casa de sănătate a doctorului Ștutzu? Cum se explică că acest proces verbal avea data cu patru zile înainte? Apoi studiul unor documente autentice demonstrează clar că acest Ocășanu era de peste un an de zile informator și agent secret austriac iar Grigore Ventura făcea parte dintr-o lojă masonică.

Ori, se știe că Eminescu ținuse discursuri înfăcărare pentru înfrățirea cu Ardealul românesc și „avea un dosar consistent la autoritățile austriece, care nu-i mai dădeau dreptul să calce în Transilvania”! Eminescu condamnase de mai multe ori maghiarizarea forțată întreținută de Imperiul Austro-Ungar și chiar ofensiva catolicismului, atât în Ardeal, cât și în România! Ultimele articole dinaintea acestei zile, aduse la știrea d-nei Slavici, gazda lui (dar o catolică înfocată) tratau chiar aceste subiecte! (acest lucru nu s-a spus în film). Iar, pe deasupra era iminența tratatului secret pe care Carol I intenționa (și a reușit în octombrie 1883) să-l semneze cu Austro-Ungaria. Să mai precizăm că aceasta (aliată cu Germania) amenința atunci cu ruperea relațiilor diplomatice și „se șoptea prin saloane” despre

telegrame cifrate care cereau invadarea României? Să mai desfacem acum afacerile la nivel înalt, cum a fost cea denumită afacerea Stroussberg („un prieten al cancelarului Bismarck, deci și protejat al lui Carol I”) în care era implicat și tatăl lui Carol I (acționar majoritar la acea societate de construcții), prin care statul român a plătit de circa trei ori prețul contractului real de construcție a unor căi ferate?

În film se analizează falsitatea declarațiilor „amicului” Grigore Ventura (care a răspândit zvonul că Eminescu voise să-l împuște pe rege și că „înnebunise” ș.a.). Rămân nedezlegate multe alte aspecte, motiv pentru care trebuie să-i dăm dreptate d-nei Camelia Robe, realizatoarea documentarului, care a mai precizat, că a constatat că, de fapt, „Eminescu e necunoscut și mai ales în datele lui esențiale și cele mai dramatice” și că în delirul comunicării actuale, precum Eminescu a scris în general de 10 ori mai mult decât a publicat (el, ca un adevărat perfecționist, își cizela mereu poeziile sale, iar caietul său ferecat, pe care intenționa să scrie opera sa desăvârșită, a rămas cu toate paginile albe), tot astfel ar trebui să procedăm și noi, în tot ceea ce facem. Este într-adevăr o recomandare înțeleaptă, de care ar trebui să ținem seama fiecare dintre noi.

Pentru că prestația lui Andrei Gheorghe, atât în filmul documentar, cât și în emisiune, a fost una de un nivel foarte ridicat (fiind convingător ca un adevărat actor sau ziarist) și ea îl onorează și onorează în final pe toți românii, aș vrea să reproduc în continuare cele mai semnificative afirmații din film dar și din discuția care a urmat:

Interesant este și la cine s-a referit oare Andrei Gheorghe în finalul pledoariei sale. Oare s-a referit doar la realizatorii și susținătorii filmului (Lucia Hossu-Longin, Ioan Panican, Dorin Dobrinu, Cristian Țepeș ș.a.)? Sau a avut în vedere comunitatea protestantă (penticostală) care l-a susținut și îl susține în America pe pastorul Wurmbrand, tipărindu-i-se cu mult zel cărțile despre comunism și experiența sa, după cum spunea dl. Țepeș în 80 de limbi? Comunitate care îl consideră desigur mai degrabă o valoare a întregii omeniri, decât românească dar care vrea, cu orice preț să-l impună în România. Chiar și „vocea” lor, dl. Stejărel Olaru, a ținut morțiș să precizeze că Mihai Eminescu este „poetul omenirii”, nevoind să renunțe la imaginea reducționistă care i-a fost aplicată marelui gânditor și creator român în atâta timp (iar pentru Radu Naum, fiind „un produs al României și al geniului popular”!). De unde, putem trage concluzia că pe lângă faptul că Wurmbrand, „cel care a deschis ochii lumii libere asupra ororilor comunismului din România” (cf. d-nei Longin) și „cunoscut în toată lumea”, a beneficiat anume de voturile masive din străinătate, el este de acum încolo, în centrul unei ample campanii de promovare, specifică globalizării și supusă intereselor ei (iar cazurile Carol I, „marca/brandul” Nadia Comăneci, Mircea Eliade, nu fac decât să se adauge și să se impună forțat, prin dezinformare și manipulare, în fața altor valori, pe care noi le considerăm pe bună dreptate autentice și cu adevărat reprezentative). Nu trebuie să uităm nici faptul că însăși emisiunea este făcută pe formatul BBC și respectă întrutotul regulile impuse („aceleași peste tot”, cum spunea într-o emisiune prezentatoarea Irina Păcurariu).

Chiar și Dumitru Vatamaniuc, cel care mărturisește că a primit sarcina de la Perpessicius să definitiveze ediția integrală academică a lui Eminescu (adăugând 10 volume la cele 6 ale predecesorului său), insistă asupra publicistului Eminescu, cu ale cărui gânduri din articole - ne spune domnia sa - ne întâlnim în viața noastră reală de zi cu zi. Eminescu este prin urmare mai actual decât oricând. Tot domnia sa a ținut să precizeze că a prezentat lista cu rufele duse la curățătorie de Eminescu pentru „a termina odată cu imaginea lui de om desculț și dezbrăcat” (creată de comuniști desigur, după chipul și asemănarea lor).

Eu cred că unele omisiuni se datorează poate și istoricului Ion Bulei (care s-a alăturat „echipei” lui Eminescu, dar care s-a menținut rezervat, fără a rosti vreun cuvânt; iar pe Carol I l-a apărat destul de mult, după cum se va vedea în următoarea confruntare), care mie mi se pare o persoană mai puțin onestă, având în vedere și faptul că este implicată în campania de promovare a lui Carol I (alături de istoricul

Dan Berindei, în documentarul „Dinastia”, care aduce elogii nenumărate familiei Hohenzollern-Sigmaringen și în mod special lui Carol I, documentar care ”întâmplător” are mai multe episoade și se difuzează în ultimele săptămâni tot pe TVR 1 și poate nu numai...) De ce spun asta? Pentru că, în calitatea sa de istoric ar fi putut să contribuie mai mult, din anumite puncte de vedere, la prezentarea cât mai fidelă a lui Eminescu (aspecte pe care le-am tratat în volumul următor, folosind articole și cărți-document revelatoare în acest sens, pentru a evoca în mod obiectiv personalitatea lui Mihai Eminescu). Ar fi putut aduce date noi și nu să-l determine pe Andrei Gheorghe să precizeze că ne lipsesc informații certe. Chiar dacă acestea nu sunt numeroase, dar plecând de la ele se pot trage concluzii tranșante. Ori, acest istoric Ion Bulei, se numără printre cei care încearcă să „reabiliteze” imaginea lui Carol I, mai ales în manuale! Adică, cu știrea lui sau fără știrea lui este foarte frecvent întâlnit numele său, în paginile tot mai multe care apar în manualele de istorie, în care „demonstrează” ceea ce i se pare a fi realizările lui Carol I (cel care a fost aspru criticat de marele nostru dramaturg Ion Luca Caragiale). Ori, absența din Top 10 a lui Caragiale (care după Andrei Gheorghe ar fi trebuit să fie în primii trei) este într-adevăr stranie și suspectă.

Acum vreau să vă vorbesc despre ultima confruntare, dintre Mihai Viteazul (susținut în principal de actorul Mircea Diaconu) și Carol I (apărat de d-na Sandra Pralong, o persoană cu mari funcții de conducere în trecut, legate de mass media și președinția României!). După cum recunoștea la un moment dat chiar Mircea Diaconu, după filmul documentar, prestația sa era „patetică”. Da, e adevărat, era nevoie de o persoană asemenea lui Andrei Gheorghe, dar urmărind atent tot ce s-a „punctat”, mai ales de către domnia sa, lucrurile nu stau chiar așa.

Consultantul istoric, dl. Constantin Razachievici, remarca și el, că geniul lui Mihai Viteazul consta mai ales în „a fi cu un pas înaintea adversarului, prin elementul surpriză și altele” și că raportul dintre războiul dus de el în numele Ligii Sfinte a Creștinătății, cu concursul împăratului Rudolf al II-lea (uneori) și cel de la 1877 condus de Carol I (speculând momentul greu al războiului ruso-turc, când rușii pierduseră mulți soldați la Plevna și au cerut ajutorul armatei române), este net în favoarea primului. Condițiile erau mult mai grele și războiul său a îndepărtat efectiv pericolul care amenința atunci creștinătatea (de a fi cucerită de marea putere otomană), când mare parte din Ungaria era deja transformată în pașalîc. Curajul său a fost unic și numele său a apărut atunci chiar și în cărți de peste ocean! Era cel mai cunoscut român al vremurilor sale! Iată un lucru într-adevăr remarcabil.

În film, se amintește că noi românii avem obiceiul de a uita proiectul altora. Vorbind într-o emisiune anterioară (Femeile din Top 100), d-na Aneta Bogdan spunea cam același lucru: „noi, românii, avem o problemă în a continua proiectul altora” (referindu-se la produsele Gerovital create de Ana Aslan). Iată, că istoria însăși a demonstrat că nouă ne-au trebuit 300 și ceva de ani ca să ducem la bun sfârșit proiectul început cu îndrăzneală neobișnuită de Mihai Viteazul. Iar, dacă avem în vedere că în alte țări au câștigat acest concurs oameni care au promovat un mare proiect național, în mod similar ar trebui poate să-l alegem pe el. Nu mai vorbesc de faptul că, în cartea lui Michael H. Hart (100 de personalități din toate timpurile care au influențat evoluția omenirii, Ed. Lider, București, 1992) singurul român care apare pe coperta acesteia, dintre cei zece prezenți, este...Mihai Viteazul! La capitolele măreție, abilități de conducător, geniu (militar), curaj, dar mai ales moștenire spirituală (proiectul său, nenumăratele creații artistice și populare), care au constituit criteriile de discuție ale acestor confruntări, Mihai Viteazul este într-adevăr imbatabil, ca și alți doi mari români: Ștefan cel Mare și Mihai Eminescu. Iar Alexandru Ioan Cuza și Constantin Brâncuși îi urmează.

Realizatoarea documentarului a apreciat la Mihai Viteazul în special curajul și a precizat că „de un astfel de erou avem nevoie”. A sugerat parcă, să luăm aminte la eroismul său și să dăm dovadă de mai mult curaj în propria noastră viață, urmând pilda sa. Se pare că „aventurile” (amintite doar, de dânsa, prin acest cuvânt), prin care au trecut cei care au contribuit la realizarea documentarului au fost

de fapt niște încercări de intimidare, lucru care i-a îndârjit pe toți și mai tare (dovada implicării „totale” a actorului Mircea Diaconu, care ne recomanda să luăm acest „joc” în serios și să nu-l privim relaxați sau cu indiferență). Pe de altă parte, prezentatoarea Irina Păcurariu spunea în legătură cu Richard Wurmbrand, că i s-a reproșat ei și colegilor ”blocarea” acestuia de a ieși în fruntea acestui top. Ori, din ultimele date reieșea dimpotrivă, și că el ajunsese chiar pe locul 1, în timp ce Mihai Eminescu urcase doar pe locul 3. Desigur, statistica aceasta nu mă interesează. Nu se pot departaja în acest fel marile noastre personalități. Iar prezența unui pastor protestant în fruntea lor, mi se pare o mare aberație, un mare semn de întrebare (pe care ar trebui să-l recunoaștem cu toții) și un semn că noi nu ne iubim valorile naționale și ne-am îndepărtat și de valorile creștine autentice (în primul rând, cele ortodoxe). Nici un mare teolog român în primii zece, ci dimpotrivă, un evreu convertit la o sectă protestantă? Și încă, culmea, pe primul loc?! Asta da, manipulare! Cine s-ar fi așteptat? Acesta trebuie să fi fost și motivul pentru care actorul Mircea Diaconu, văzând la finalul emisiunii rezultatele votului, se declara trist și n-a voit să-l divulge.

Dacă veți arunca o privire măcar peste ceea ce învață acum elevii în școală, și chiar studenții, despre personajele istoriei noastre și v-ați aminti ce s-a spus despre fiecare, în toate emisiunile din acest ciclu „Mari români”, eu cred că ați rămâne surprinși. Cu atât mai mult, cu cât puteți adăuga și ceea ce cunoașteți dumneavoastră dinainte. Nu neg faptul că în comunism, figura legendară a unora dintre ei a fost confiscată de regim și „exploatăată”, dar adevărul istoric nu poate fi schimbat, după cum bate vântul! Iar acum suntem în vizorul globalizării și intereselor ei. Nu ați remarcat că toți acești eroi au fost „dezbrăcați” în toate aceste documentare și emisiuni, de naționalism, poate doar Eminescu făcând excepție?

Iată un doar un exemplu despre „istoria” pe care o învață în prezent elevii. Într-un manual de istorie de clasa a XII-a (editat de Humanitas) iată ce se spune în puținele rânduri (și vor fi tot mai puține, dacă nu va interveni nimeni!) care îi sunt rezervate lui Mihai Viteazul: *„Mihai Viteazul este considerat primul unificator al Țărilor Române („considerat”, de parcă n-ar fi - n.a.). El rămâne un personaj controversat (!), caracterizat de unii când un aventurier, când un condotier. [...] Cu țara pustiită de război și cu o boierime convinsă de importanța acțiunilor sale, Mihai a adoptat o măsură nepopulară. Este vorba despre legarea țaranilor de glie, care asigură astfel resursele militare și fiscale ale țării, absolut necesare după o campanie militară.”*

Ei bine, ce părere aveți? Acum, când ați urmărit probabil documentarul despre el ș.a.m.d. Cât privește ultimele afirmații din acest manual, adevărul este trunchiat. Nu se spune nimic despre lipsa ajutorului financiar promis de împăratul Rudolf al II-lea, cel care „conducea” Liga Sfântă de apărare a creștinătății. Datorită acestui fapt, după Unirea celor trei țări române, mulți soldați din armata sa s-au retras la vatră. Unirea era amenințată cu destrămarea pentru că nu mai putea fi apărată. Să mai spunem că, tot datorită întâzierii armatei generalului Basta (trimis de împărat), Mihai a fost obligat să lupte singur cu Andrei Báthory, în bătălia de la Șelimbăr, unde cu prețul multor vieți omenești a reușit totuși în mod strălucit să învingă.

Cum se face că, în cartea amintită mai sus, a lui Michael H. Hart, el este văzut cu totul altfel, ca fiind unul din puținii români care au influențat evoluția omenirii?

Să vă mai spun că, sunt unii istorici contemporani care nu-l prețuiesc pe Mihai Viteazul? Este cazul și al prof. Ștefan Gorovei, care nu s-a sfiit a mărturisi că are rude în Polonia și care se întreba recent, la ce a servit Unirea lui Mihai Viteazul. Asta în timp ce, a început un fel de „revalorizare” (ca să nu-i spun rescriere a istoriei) a Movelștilor și în special a domnitorului Ieremia Movilă, pe care nu-i consideră supuși prea-plecați ai polonilor, ci dimpotrivă! Ori, din textul de mai sus reiese foarte clar ura acestuia din urmă față de Mihai Viteazul și ca orice ură ne este greu s-o explicăm. Îmi pare rău că, un istoric ca domnia sa, care a scris recent o carte despre Ștefan cel Mare, gândește astfel și nu recunoaște

nici un merit lui Mihai Viteazul, despre care a mai spus că a sărăcit țara (în timp ce Movileștii, au sporit bogăția Moldovei...)

Din fericire, a avut câștig de cauză tabăra din stânga, adică s-a impus valoarea și nu notorietatea sau popularitatea. Dar, acest experiment a evidențiat faptul indiscutabil, că mass media poate manevra, influența sau manipula valorile creștine și naționale ale unui popor, ceea ce nu-i puțin lucru. Au contat desigur informațiile oferite de aceste „documentare” dar și mai mult cred, au contat prestațiile prezentatorilor și invitaților. Desigur, era loc și de mai bine...

FINALA CICLULUI DE EMISIUNI „MARI ROMÂNI” DE LA TVR 1

Pentru românii care au urmărit acest concurs și show de televiziune, măcar parțial, va fi mai ușor să înțeleagă ce s-a întâmplat „aici” cu valorile naționale și creștine. În această finală, intitulată „Cel mai mare român”, realizatorii emisiunii i-au reunit laolaltă pe toți cei zece susținători ai „marilor români” rămași în competiție, dar și echipele acestora, precum și o serie de invitați din rândul jurnaliștilor, istoricilor ș.a.m.d. Pentru cei care n-au urmărit-o, precizez că ea a fost câștigată de către Ștefan cel Mare și Sfânt iar dintr-un anumit punct de vedere, au câștigat desigur toți românii implicați în vreun fel sau altul în această „competiție”. Poate că nu contează în sine, dar precizez că ierarhia a fost în final următoarea:

1. Ștefan cel Mare și Sfânt; 2. Carol I; 3. Mihai Eminescu; 4. Mihai Viteazul; 5. Richard Wurmbrand; 6. Ion Antonescu; 7. Mircea Eliade; 8. Alexandru Ioan Cuza; 9. Constantin Brâncuși; 10. Nadia Comăneci.

Din punct de vedere istoric dar și creștin, sunt mulțumit că domnitorul Moldovei din veacul al XV-lea, care a dorit să transforme orașul meu natal (Suceava) și vechea Cetate de Scaun a țării într-un centru al creștinătății (după căderea Constantinopolului), i-a devansat pe alții care, s-au situat rând pe rând, vreme de aproape patru luni în fruntea acestui top. Chiar eu însumi, în ziua finalei mă gândeam că, pornind de la titlul acestui ciclu de emisiuni, singurul „mare român” ar fi doar cel pe care îl cunoaștem cu toții sub numele de Ștefan cel Mare și Sfânt.

Dar, pe de altă parte, cine poate spune cu certitudine că Ștefan cel Mare și Sfânt e singurul „mare român” sau „cel mai mare român al tuturor timpurilor”? Eu cred că avem mulți dintre aceștia, unii cunoscuți iar alții necunoscuți. Și mă refer, în primul rând la Mihai Eminescu și Mihai Viteazul, care au pătruns adânc în conștiința poporului român. Sunt întrutotul de acord cu dl. Mircea Diaconu, unul din marii noștri actori (și un om interesat realmente de cultura română, de istoria și tradiția noastră), care după încheierea votării mărturisea cu oarecare tristețe, că „panoplia românească este infinit mai mare”, incluzându-l pe Constantin Brâncoveanu („făcător de țară” și un om „de un sacrificiu incredibil”), Mircea cel Bătrân, țaranul român și învățătorul român (adevărații făuritori ai României Mari, cu mintea și sângele lor, cel puțin pe distanța ultimei sute de ani). Recomandarea domniei sale, este să luăm exemplul de la celelalte țări, care nu s-au limitat să închidă acest cerc, ci l-au lărgit.

Și, în opinia mea, consider acest experiment globalist de sondare a mentalului colectiv (și manipulare), totuși, un exercițiu cultural util, de împrăștiere a memoriei noastre istorice și naționale, precum și o invitație de a pătrunde mai adânc în tainele poporului român. Deși desuet la început, acest ciclu de emisiuni a ajuns să captiveze publicul și pe intelectuali, dar nu același lucru se poate spune despre maneliști sau oamenii materialști.

Analizând pe toate fețele această finală, am remarcat mai întâi prestația bună a d-lui **Mircea Diaconu**, „avocatul” lui Mihai Viteazul, care de data aceasta a reușit să schimbe poziția eroului său, devansându-l pe Richard Wurmbrand. O prestație bună au avut și **Andrei Gheorghe**, **Dan C. Mihăilescu** și **Vlad Craioveanu**, adică apărătorii lui Eminescu, Brâncuși și Ștefan cel Mare și Sfânt. Întrebați spre finalul emisiunii de Radu Naum, pe cine preferă dintre Carol I și Ștefan cel Mare și Sfânt, tot ei sunt cei care au optat pentru cel din urmă.

În schimb, la polul opus s-au situat Dragoș Bucurenci, Sandra Pralong, Adrian Cioroianu și Ioan T. Morar, adică susținătorii lui Eliade, Carol I, Antonescu și respectiv Cuza. Cât despre domniile Stejărel

Olaru și Bogdan Naumovici, eu cred că prestațiile lor au fost undeva la centru, dar totuși opțiunea lor pentru Carol I ridică unele semne de întrebare.

De pildă, în mod surprinzător, Ioan T. Morar, care până atunci avusese în general o prestație care promitea, s-a pronunțat categoric împotriva câștigătorului finalei, afirmând că nu se justifică denumirea lui de Sfânt, că au fost unii plătiți ca să fie numit astfel și că „drumul spre iad este pavat cu bune intenții”. Adică, dacă el nu zidea biserici și mănăstiri, destinul său ar fi fost cu totul și cu totul altfel? Înseamnă că n-a fost creștin cu adevărat?!

Dar și mai surprinzător (dar nu pentru mine, care mă așteptam) a fost acest prezentator de la TVR 1, Dragoș Bucurenci, cel care în ianuarie a.c. era moderatorul emisiunii consacrate aniversării lui Mihai Eminescu! În această emisiune, tânăra doamnă Simona Popescu i-a adus reproșuri mari lui Eminescu iar istoricul Neagu Djuvara și dl. Bucurenci au încuviințat, mai mult sau mai puțin aceste denigrări aduse într-o zi de sărbătorire a acestuia! Iar în această finală, a avut „curajul” sau tupeul să-l atace el însuși pe Eminescu, numindu-l printre altele „psihotic” și apreciind că imaginea lui actuală este rezultatul mistificărilor regimului comunist... De aceea sunt îndreptățit să spun și eu, ca și Andrei Gheorghe, că el nu l-a citit și nici nu l-a înțeles pe Eminescu. Să-i recomand ca și doamna Corina Drăgotescu (binecunoscuta jurnalistă) să-l citească pe Eminescu? Nu știu dacă ar ajuta cu ceva, la cât de înverșunat pare a fi. Mai grav este că, comparându-l cu Mircea Eliade (care „citea și muncea enorm”) l-a ironizat pe Eminescu, cu „dulcea lui Românie”. Or, spuneți și dumneavoastră dacă este vreun cuvânt mai vrednic pentru a-ți elogia țara? În fond, cred că, ceea ce îi reproșează Bucurenci lui Mihai Eminescu este **naționalismul/patriotismul**. Acest gest de „curaj” eu cred că nu poate să-l onoreze, pentru că, la urma urmei, vorba lui Andrei Gheorghe, „oamenii inteligenți (a se citi chiar intelectuali adevărați) nu-l atacă pe Eminescu”. De unde rezultă că, fie este prost informat, fie este rău intenționat și un partizan al globalizării. Să reamintesc faptul că una din vocile masoneriei din România, Florian Pittiș, considera acest clasament „o tâmpenie”? Care mai apoi, a îndulcit tonul precizând că, dacă promovează cunoașterea, atunci i se pare acceptabilă...

În ansamblul ei, consider că emisiunea nu s-a ridicat deloc la exigențele sau standardele pe care consider că le-ar fi impus tratarea unui asemenea subiect de anvergură. Nu mă refer la chestiuni minore, cum ar fi explozia de confeti și la artificiile din final, ci la chestiunile de fond. Era necesar mai mult adevăr, decât s-a reușit a se prezenta. Era nevoie de fructificarea la maxim a timpului iar nu de crearea unei atmosfere cât mai plăcute de vacanță, pentru că lucrurile erau și sunt foarte serioase. Nu ne putem juca cu istoria neamului românesc. În plus, s-a mizat pe lucruri secundare, care țineau de viața intimă sau personală, ba chiar pe cunoașterea „scăderilor”. S-a mizat pe simpatie (vezi afirmațiile lui Ioan T. Morar, care spunea cu nonșalanță că viața amoroasă a lui Cuza, ni-l face „mai simpatic” sau „mai român”) iar nu pe cunoașterea rațională. Nu pot fi de acord nici cu prezentatorul Radu Naum, care înainte de final era mulțumit că ne-a oferit adevărul, citându-l pe Adrian Cioroianu. Și cel mai grav lucru este că s-au acreditat în public destule neadevăruri, pe care tinerii în general le vor lua drept adevăr.

În ceea ce mă privește, toate aceste emisiuni au constituit pentru mine **o adevărată provocare pentru gândire**. Intuiția a funcționat. **Globalizarea dorește într-adevăr să utilizeze mass-media ca pe un instrument de „educare” a poporului, în interesul ei, la fel cum politica este folosită deja ca instrument important pentru a dobândi puterea economică.**

Revenind la emisiune, nu se poate trece cu vederea faptul că nimeni, dar absolut nimeni n-a îndrăznit să ia apărarea marelui Ion Antonescu, nici măcar „avocatul” său, Adrian Cioroianu. Or, acest lucru este suspect, nu? Pentru că, sunt atât de mulți votanți ai săi și o vreme a stat chiar pe primul loc. Coborârea lui Antonescu până la poziția finală de pe locul șase i se datorează desigur și în mare măsură tocmai „istoricului” Adrian Cioroianu. Distinsul „istoric” explică chiar această preferință a unora dintre români prin faptul că „țările mici se orientează spre învinși” și că el se adresează celor care

l-au votat! A ținut să-i reproșeze lui Antonescu multe lucruri, dar mai ales faptul că „n-a crezut în democrație și în egalitatea oamenilor” și „destinul eșuat”. I s-a imputat și faptul că „am intrat în cel de-al doilea război mondial fără nici o înțelegere” sau tratat, apoi că „s-a încrezut în geniul lui Hitler”. Dar, cea mai gravă acuzație este că „280 000 de evrei români și ucraineni au fost exterminați”.

Apoi, pledoaria împotriva lui Antonescu a fost susținută și de alte persoane, precum istoricul Neagu Djuvara, „istoricul” Lia Benjamin („Antonescu a dus o politică împotriva minorității evreiești”, „a transformat Transnistria într-un lagăr de exterminare pentru sute de mii de suflete”; dumneai citându-l și pe Nicolae Titulescu: „Un om de stat care duce o politică împotriva minorităților, în aceeași măsură duce o politică împotriva majorității”), Liviu Beriş (recomandat ca supraviețuitor al Holocaustului, care declara că „Antonescu avea și alte alternative decât să intre în război de partea lui Hitler” și că „a intrat la propria lui insistență”). Acuzațiile aduse lui Antonescu sunt însă discutabile pentru că nici până azi n-au fost suficient elucidate (în condițiile în care regimul comunist l-a scos drept „criminal de război” și l-a executat împreună cu alți oameni apropiați. De aceea, într-o emisiune precedentă, un general în rezervă mărturisea astfel: „nu vreau nici să-l elogiez, dar nici să-l denigrez”.

Eu nu pot să constat decât, că toate aceste afirmații au un scop precis, acela de a obliga autoritățile române de a plăti despăgubirile uriașe pe care le-au pretins și le mai cer anumite organizații evreiești statului nostru, pentru victimele „Holocaustului” din România, dar chiar și pentru a aduce acest lucru la cunoștința tuturor românilor. Ele doresc recunoașterea acestor „crime” și a sentimentului nostru general de vinovăție. Or, în timpul războiului, când atâția evrei din partea estică a României fraternizau efectiv cu comuniștii sovietici, nu trebuiau aceștia să fie expulzați? Iar istoria confirmă, chiar din surse evreiești (Wilhelm Filderman) că la noi au supraviețuit cei mai mulți evrei, aproximativ 300 000. Apoi, evreii care au murit în timpul transportului, din cauza unor boli sau lipsei acute de medicamente se pot numi ei oare, evrei exterminați? Totuși, chiar Adrian Cioroianu mărturisea cu satisfacție evidentă că prezența lui Antonescu în primii zece este benefică totuși, pentru că „cel puțin se poate discuta” pe marginea acestui subiect controversat al istoriei noastre.

Cât privește un alt subiect fierbinte pentru mine, reiterez suspiciunea mea privind legăturile Regalității din România cu masoneria. Ea se datorează multor observații și e logic până la urmă să fie așa. Așa se explică de ce s-a hotărât așa de repede un tânăr german precum Carol de Hohenzollern-Sigmaringen, la numai 27 de ani și care nu cunoștea nici limba și în general aproape nimic despre viitoarea țară, să vină cu mâinile în buzunare și să devină rege al românilor. Peste numai câteva decenii, devenea cel mai bogat om din România! Iar astăzi când scriu aceste rânduri, în ajunul aniversării regelui Mihai I (când împlinește vârsta de 85 de ani), se difuzează cel de-al 15-lea film documentar despre familia regală, al Marilenei Rotaru. Și unde credeți? La Ateneul Român, construcția cu cele mai multe simboluri masonice din România (dacă nu mă înșel) și una din „operele” regelui Carol I.

Să ne oprim apoi asupra „adevărurilor” despre Carol I, căruia îi sunt rezervate tot mai multe pagini în manualele de istorie, asta în timp ce se subțiază textele despre Al. Ioan Cuza, Mihai Viteazul, Ștefan cel Mare și alți iluștri domnitori. Cum aș putea accepta toate informațiile „avocatei” sale Sandra Pralong, jurnalistei Ileana Lucaciu și istoricului Neagu Djuvara, cărora li se alătură Dragoș Bucurenci și jurnalistul Liviu Mihaiu?

Să vedem ce ne spune mai întâi Sandra Pralong: „Carol I a fost înfăptuitorul României moderne...La 27 de ani, a făcut o treabă extraordinară...A moștenit o țară în haos...Nu era măreț dar avea o viziune măreață pentru România...Carol I moștenește un stat cu mari deficiențe. Cuza a avut o camarilă în jurul lui...și în acest joc de interese a încercat să conducă de unul singur...Carol a știut să-și facă o echipă de oameni foarte valoroși: generalul Florescu, Cristian Tell...O meritocrație...Adevăratul merit este al celui care termină proiectul...Un geniu de talia lui Eminescu a avut totuși micimea de a nu se uita la faptul că oamenii sunt egali indiferent de religia sau țara în care s-au născut...” Nici doamna

Lucaciu nu se lasă mai prejos: „Carol I a însemnat deschiderea României către civilizație și modernizare...recunoașterea României pe plan european...El a dat forță învățământului...Lui Carol i se datorează construcția multor așezăminte (Ateneul Român, Banca României, podul lui Anghel Saligny de peste Dunăre...).”

În sprijinul lui Al. Ioan Cuza s-a pronunțat istoricul Cătălin Turluc, corectând mai întâi eroarea prin care Carol I era considerat înfăptuitorul României moderne, pentru că „el a venit la de-a gata”. Cuza era cel care a pus bazele instituțiilor moderne, care a demonstrat „geniu juridic, geniu militar (organizând și dotând prima armată română) și geniu politic (pentru că a îmbinat liberalismul cu conservatorismul)” iar „moștenirea pe care a lăsat-o Cuza, a lăsat-o împotriva clasei politice pe care a creat-o Carol I”. Apoi, a dat chiar exemplul statuii care i s-a ridicat ulterior la Iași: „statuia lui Cuza a fost ridicată prin subscripții publice și împotriva liberalilor de atunci...”

În opinia lui Neagu Djuvara însă, Cuza nu a dat dovadă de curaj fizic precum Carol I, pe câmpul de luptă (văzând în aceasta un handicap serios) și „el a fost răsturnat pentru că nu și-a ținut cuvântul” (spre deosebire de Carol I, despre care Sandra Pralong spunea că își respecta întotdeauna cuvântul, era integru și pune mare preț pe onoare). Apoi, nu se poate uita depoziția lui Liviu Mihaiu, care pe lângă apologia lui Mircea Eliade se pronunța ferm împotriva „conducătorilor sângeroși” și „bătăușilor care dădeau bani la biserici”, alegându-l pe Carol I.

Este de apreciat un istoric precum Constantin Razachievi, care a ținut să corecteze eroarea privind legarea de glie a țăranilor de către Mihai Viteazul: „Nu a introdus legarea de glie. Era un recensământ fiscal și țăranii care au fugit din fața lui Sinan Pașa trebuiau supuși regimului fiscal.” Tot domnia sa sublinia faptul că pe plan extern, Mihai Viteazul era în timpul său „cel mai cunoscut român din Evul Mediu”. Spre deosebire de el, Ștefan cel Mare era mai mult cunoscut pe plan intern, decât extern.

În apărarea lui Eminescu s-a pronunțat chiar poetul Nichita Danilov: „Eminescu a luptat cu o armă teribilă: cuvântul” și „a dus crucea cuvântului până la capăt”. Apoi, Corina Drăgotescu. Și nu în ultimul rând, susținătorul său Andrei Gheorghe.

Nu întâmplător Andrei Gheorghe, care are emisiunea „Politică, frate!” de pe Realitatea TV, comițând „imprudența” de a spune printre altele, că „deșteptii ajung în Parlament” și l-a ridicat în cap pe „istoricul” și politicianul Adrian Cioroianu, care în câteva rânduri i-a replicat „subtil”, simțindu-se în mod ciudat lezat tocmai în amorul său propriu. Ultima dată, îl atinge indirect acuzându-l de „tulburări de personalitate”!

Revenind la Mircea Diaconu, merită a-i sublinia aceste cuvinte: „Mihai Viteazul e o carte foarte bine scrisă, o carte scrisă chiar de el și foarte scurtă din păcate...Un noroc pentru că l-am avut, îl avem și-l vom avea...Mihai Viteazul este inventatorul României...Este cel care a ridicat acest aparat mai greu decât aerul trei metri de la pământ și cu care au zburat alții mai târziu...Cine este mai important? Cel care a inventat ultimul Boeing șapte sute și ceva sau cel care l-a inventat?” Și, de ce nu, merită prezentată afirmația istoricului Stejărel Olaru: „Situarea lui Richard Wurmbrand pe acest loc, în primii zece, indică faptul că astăzi, la 16 ani de la Revoluție, românii doresc un proces al comunismului...”

Interesant mi s-a părut momentul în care, fiind întrebată dacă este regalistă, doamna Sandra Pralong (despre care s-a spus în altă emisiune, că a fost consilieră „a unui președinte” și reprezentantă a mass-mediei din Estul Europei la un forum internațional sau ceva de genul acesta) aproape că s-a pierdut pe moment, dar și-a revenit, s-a eschivat să dea un răspuns direct și la obiect, începând să vorbească despre Carol. Întrebată din nou, a răspuns nu prea convinsă, că este totuși republicană...

Având în vedere campania de câteva luni bune din mass-media românească, de susținere aproape ostentativă a lui Carol I, ar trebui să ne întrebăm în mod firesc, de ce s-a făcut toată această teatură. Analizând ce se scrie în unele manuale de istorie despre Carol I, mi-am dat seama că regalitatea dorește

în prezent să recâştige teren și adepți în România. Nu întâmplător a fost aleasă doamna Pralong. Nu întâmplător, tot în ultimele săptămâni s-a difuzat un ciclu de emisiuni despre familia regală. Dar de ce este susținut regele Carol I și nu Ferdinand (nepotul de frate, care i-a urmat la tron, primul rege al României Mari de la 1918), iată o altă întrebare care are nevoie de un răspuns.

Reproduc în continuare numai câteva fragmente dintr-un manual de istorie (apărut la Ed. Humanitas Educațional, București, 2003):

„Rolul monarhiei în istoria României moderne a fost fundamental...Simbolul monarhiei constituționale românești a fost Carol I de Hohenzollern-Sigmaringen. A domnit aproape jumătate de secol, timp în care s-au petrecut evenimente istorice majore în care s-a implicat din plin...Personalitate echilibrată și cu o educație deosebită, integru din punct de vedere moral, disciplinat și riguros, regele Carol a reușit să modereze disputele politice dintre liberali și conservatori, a protejat sistemul bipartit, a încurajat modernizarea statului și a sprijinit mișcarea națională a românilor din afara granițelor...Cu stilul său ironic, Constantin Argetoianu nota că P.N.L. era obișnuit «să domnească în Țara Românească și să supună și pe rege voinței sale». Chemat pe tronul României pentru a consolida poziția țării pe plan internațional, Carol I a desfășurat o intensă activitate în politica externă; s-a dedicat cuceririi independenței (normal, pentru că își asigura tronul și dinastia! - n.a.); a alăturat România Triplei Alianțe (alături de Germania și Austro-Ungaria; murind în 1914, după supărarea ce i-a pricinuit-o clasa politică, care dorea neutralitatea României și a impus-o până în 1916 - n.a.) și a implicat-o în războaiele balcanice. Titu Maiorescu aprecia că regele Carol I «duce singur politica noastră externă»...«Regele Carol era o adevărată personalitate... Cu o răbdare neobișnuită știa să urmărească ani de-a rândul gândurile sale, toate voințele într-adevăr stăruitoare, nu-și manifesta niciodată pe față intențiile...Dacă adăugăm la acestea o mare mândrie, un simț al datoriei cum rar se întâlnește și o nobilă concepție, nobil în cel mai înalt înțeles al cuvântului, a ceea ce datorează acestui stat și acestui popor, vom avea sinteza însușirilor caracteristice ale Regelui Carol.» (I.G. Duca, Amintiri politice)...«Regele Carol era unul dintre cei mai buni oameni și din cei mai înțelepți demnitari, pe care i-am întâlnit și eu am avut a face în viață cu mulți suverani...Țăria lui se întemeia pe răbdare, pe tenacitate, pe simțul datoriei ce dovedea chiar în amănunte, pe înalta concepție...ce o avea despre menirea sa de demnitar.» (Prințul Bülow, Din viața lui Carol I).”

Observați că ultimele fragmente aparțin unor oameni apropiați de rege și ale căror elogii sunt părtinitoare sau subiective? Dacă ar fi fost ale unor istorici sau politicieni din tabere diferite, ar fi fost credibile. În completare, din același manual reproduc un text:

„Funcționarea mecanismului democratic în perioada interbelică a fost destul de complexă și dificilă. Cauza principală provenea din faptul că după 1918 s-a menținut vechea practică instituită de Carol I, ca regele să numească guvernul, după care urma dizolvarea corpurilor legiuitoare și organizarea alegerilor parlamentare. Astfel, se inversau raporturile dintre puterea executivă și cea legislativă. Deci nu guvernul era expresia parlamentului, ci invers, executivul «făcea» legislativul, generând numeroase abuzuri (mai ales cele sălbătice față de legionari, în general cunoscute acum - n.a.)...«Alegerile au fost foarte grele, cu atât mai grele cu cât asemenea urgie nu se mai dezlănțuiseră de la 1914 și agenții opoziției ”pierduseră școala” și nu mai erau în măsură să pară, cel puțin în parte, loviturile stăpânirii...Cu alegerile din 1922, s-au inaugurat nenorocitele metode care au asigurat tuturor guvernelor ce au urmat aservirea sufragiului universal pus în slujba intereselor de gașcă.» (Constantin Argetoianu, Memorii)...Ca urmare a acestor metode, alegerile au condus la majorități comode pentru partidul de guvernământ. Opoziția rămânea practic dezarmată, iar munca Parlamentului tindea să devină o simplă activitate guvernamentală.”

În final, aș vrea să vă las dumneavoastră plăcerea de a interpreta notele acordate de votanți celor zece „mari români”, în funcție de cele cinci criterii de evaluare:

10. Nadia Comăneci (curaj 7,9 geniu 6,9 măreție **8,3** abilități de conducător 6,3 moștenire spirituală 6,8)
9. Constantin Brâncuși (curaj 6,9 geniu **8,1** măreție 7,7 abilități de conducător 5,6 moștenire spirituală 7,9)
8. Al. Ioan Cuza (curaj **8,1** geniu 6,8 măreție **8** abilități de conducător **8** moștenire spirituală 7,2)
7. Mircea Eliade (curaj 6,8 geniu 7,3 măreție 7,2 abilități de conducător 5,7 moștenire spirituală 7,5)
6. Ion Antonescu (curaj **8,1** geniu 6,7 măreție 7,1 abilități de conducător 7,7 moștenire spirituală 6,7)
5. Richard Wurmbrand (curaj **8,6** geniu 7,1 măreție 7,2 abilități de conducător 7,6 moștenire spirituală 7,7)
4. Mihai Viteazul (curaj 7,7 geniu 7,6 măreție **8,2** abilități de conducător **8,2** moștenire spirituală 7,8)
3. Mihai Eminescu (curaj 7,6 geniu **8,7** măreție 7,9 abilități de conducător 5,9 moștenire spirituală 7,3)
2. Carol I (curaj 7,5 geniu 6,6 măreție 7,8 abilități de conducător 7,3 moștenire spirituală 6,9)
- 1. Ștefan cel Mare și Sfânt (curaj 8,3 geniu 7,2 măreție 7,5 abilități de conducător 8,6 moștenire spirituală 8,5)**

Vă spun ceva aceste date și cifre? Dacă nu, vă pot spune ceea ce am observat eu. Mai întâi, am remarcat o coincidență: Nadia Comăneci și-a păstrat locul 10 în această „ierarhie”, în acord cu nota 10 obținută pentru prima dată în istoria gimnasticii mondiale (și apoi, încă de câteva ori). Apoi, note de peste 8 nu au obținut doar două personalități: Mircea Eliade și Carol I. Aceasta indică faptul că ei n-au strălucit prin ceva anume, că nu s-au remarcat în mod deosebit prin ceva și ca atare, a fost rolul mass-mediei de a completa și evidenția personalitatea lor. Poate că greșesc, dar nu prea mult. Apoi, avem trei personalități cu mai multe note de 8 sau peste 8, dintre care se detașează net Ștefan cel mare și Sfânt. Și cu toate acestea, nota maximă aparține altcuiva: lui Mihai Eminescu (8,7 pentru geniu). De unde putem trage concluzia firească și legitimă, că geniul eminescian, atât de blamat de către unii, nu poate fi contestat. Aviz celor care îl denigrează în prezent, în numele și folosul globalizării!

CAPITALISMUL DE TIP IMPERIALIST SAU DICTATURA EXTREMEI DREPTE OCCIDENTALE

În condițiile actuale determinate de accelerarea procesului de unificare a statelor lumii și a religiilor acestora, sub diverse pretexte invocate precum concurența globală din domeniul economic, era și este de așteptat reacția naționalismului adevărat sau al patriotismului autentic. Dar cum aceasta întârzie să apară în rândul politicianilor și a slujitorilor Bisericii, ne revine unora dintre noi sarcina ingrătă de a condamna globalizarea sau noul experiment diabolic aplicat din păcate pe oameni.

Ca și în comunism de altfel, putem observa cu ochii minții noastre, natura sistemului și operațiunea de spălare a creierelor și de intoxicare a informației, precum și nivelarea dorințelor și aspirațiilor noastre. Este evidentă astfel tendința către dictatură sau totalitarism, singura formă de guvernare care are nevoie de manipularea maselor și de înrobirea totală a acestora. Este evident și faptul, că noi cei care ne opunem oricărei tiranii, trebuie să ne unim și să acționăm în consecință.

Globalizarea a început practic după sfârșitul celui de-al doilea război mondial, când au apărut primele mari organizații internaționale (și funcționale), motivate în aparență de asigurarea păcii și dezvoltarea relațiilor dintre state. Războiul acesta a avut rațiunile sale ascunse, după cum și cel anterior a urmărit destrămarea ultimelor imperii, care stăteau în calea pretențiilor de dominație masonică. Conflictul dintre marii conducători ai lumii și masonerie exista de multă vreme și nu se putea stinge decât prin instaurarea unei singure dictaturi, fără rivali și disidenți.

Unii intelectuali au tras alarma în privința efectelor globalizării, în special pe terenul economic, criticând de pildă Fondul Monetar Internațional, Banca Mondială, Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, ș.a. Împrumuturile acordate le-au creat posibilitatea de a exercita anumite influențe și presiuni asupra statelor îndatorate, și chiar de a dicta politica internă ori externă a acestora! Sunt vinovați mai ales cei care conduc multe din corporațiile sau marile companii, care au creat un sistem economic mondial foarte corupt și noi instituții, care promovează interesele financiare și politice ale masoneriei mondiale precum Organizația Mondială a Comerțului, Acordul General pentru Tarife și Comerț, etc. Este și părerea unor intelectuali, din întreaga lume, al căror număr sporește.

La o privire de ansamblu, omenirea parcurge o perioadă critică și destabilizatoare. Neoliberalismul și globalizarea actuală adâncesc permanent dezintegrarea socială și falimentul democrației. S-a intensificat totodată și criza ecologică, rezultată din crizele de guvernare și din birocratiile guvernamentale. Politica devine tot mai mult un sector iresponsabil și ineficient, datorită intereselor masonice. Drept dovadă să luăm în calcul, la nivel național și chiar mondial, actuala stare de sărăcie, infraționalitatea, schimbările climaterice (încălzirea globală, datorată protecției scăzute a mediului în fața poluării și defrișărilor necontrolate, dar și politicii jalnice a S.U.A., China și India, care se opun unor cheltuieli în acest sens, pentru a-și menține sau mări nivelul creșterii economice...).

Acestea sunt doar câteva aspecte, dintre cele mai importante dar nu putem să nu remarcăm de pildă gravitatea acestora din urmă, a inundațiilor tot mai mari, a furtunilor tot mai numeroase și mai puternice, a alunecărilor de teren de-a dreptul catastrofale. În definitiv, poate că asta se și urmărește: reducerea drastică a populației Terrei, sărăcia în rândul majorității acesteia, creșterea infraționalității și extinderea focarelor de război în întreaga lume.

În mod evident, nu pot fi decât întrutotul de acord cu dl. David C. Korten, care are o experiență bogată de specialist; a activat în mari cercuri academice, lucrând în Agenția Americană pentru Dezvoltare Internațională și în Managementul Afacerilor în proiecte finanțate de Fundația Nord, și a

arătat defectele majore ale sistemului, în aparență democratic și bine intenționat. Domnia sa, a identificat printre altele, trei forumuri importante, care au servit realizării consensului de sprijinire a globalizării economice: Consiliul pentru Relații Externe, Comisia Bilderberg și Comisia Trilaterală, adică „fundamentul pe care se construiesc imperiile noului colonialism corporatist”. A precizat de asemenea, că este greșit a-i atribui marelui economist Adam Smith rădăcinile noului liberalism de piață, întrucât idealul lui era o piață formată din „mici comercianți și cumpărători” iar el „nu a propovăduit niciodată o filozofie morală în apărarea lăcomiei fără margini”. Globalizarea, în opinia sa nu face decât „să transfere puterea din mâinile guvernelor responsabile pentru binele public, în cele ale câtorva corporații și instituții financiare, mânate de un singur imperativ, căutarea profitului financiar pe termen scurt” (un gen de cămătărie „la nivel înalt”, mai imorală decât cea practică în deobște - n.a.).

Deturnarea sensului naționalismului (în mass-media, inclusiv în dicționarele adresate în special elevilor, studenților și intelectualilor) se subscrie în mod cert politicii globalizării, deoarece imperialismul capitalist, învingător în competiția cu imperialismul comunist, pledează pentru Noua Ordine Mondială și „supranaționalism”. Veți găsi mai jos doar câteva mostre de dezinformare și săditoare de confuzii grave, pe care nu le putem accepta...

V-aș invita să intrăm puțin și în culisele democrației, **individualismului democrației** (despre care, părintele profesor Dumitru Stăniloae afirma că „este egoism feroce care destramă națiunea, destramă familia, destramă breasla...” sau ale **individualismului protestant occidental** (care afirmă o autonomie împinsă uneori până aproape de anarhie” și care „pune libertatea de conștiință a individului mai presus de orice interes al comunității, prin urmare și al statului”). Același autor citat la urmă – Simion Mehedinți – mai spunea de asemenea că „Rezultatul a fost o sumedenie de secte și de dizidențe în mijlocul sectelor.”

Nu cred că este întâmplător faptul că, Remus Cernea (de la Asociația „Solidaritatea pentru libertatea de conștiință”, cel care a contestat vehement în fruntea mai multor ONG-uri prezența simbolurilor creștine din spațiul public, dorește acum să conteste **Legea cultelor**, recent promulgată de președinte, la Curtea europeană a drepturilor omului. Teza lui – discriminarea minorităților – este inacceptabilă din multe puncte de vedere. Interesantă este însă, critica venită recent tocmai din Washington la adresa acestei legi de la noi, considerată a fi „cea mai restrictivă din Europa” și în detrimentul drepturilor omului, deși sunt țări precum Austria, care pun condiții mai restrictive (pentru a preveni prozelitismul unor secte care văd în țările din Estul Europei, un fel de nou El Dorado...). Însă, Legea cultelor din România, care pune condiția pentru cultele oficiale (care pot primi bani de la buget) de a avea cel puțin 22 000 membri și 12 ani de la înființare, trebuie să respecte într-adevăr tradiția locului, după cum a declarat însuși consilierul prezidențial Teodor Baconsky.

Dacă veți căuta sensul termenului de libertate (în dicționar) și îndeosebi a „libertății de conștiință”, veți vedea că acesta din urmă are în vedere doar libertatea de a avea o opinie în privința oricărei chestiuni, iar nu de a impune această opinie personală altor persoane, cu atât mai puțin majorității cetățenilor!

Am putea presupune, dacă acceptăm existența unui plan masonic de dominare asupra întregii lumi transpus în practică punct cu punct, că Erasmus din Rotterdam (care a rămas celebru și prin codul manierelor pe care l-a lăsat, care a impulsionat civilizația formală și „de curte”, neglijând cultura), Friedrich Nietzsche (cel care a afirmat „răsturnarea valorilor” și filosofia luciferică a nihilismului și Antihristului) și Carl Gustav Jung au fost și ei masoni. Masoneria avea nevoie de oameni cu un mare prestigiu pe care să-i sprijine, pentru a-și impune în plan cultural-științific interesele. Un alt argument ar fi acela că, cei menționați aici sunt personalități care au îmbrățișat valorile **umanismului** (secularizat), și **individualismului**.

Revenind la tema noastră – capitalismul de tip imperialist sau dictatura extremei drepte

occidentale -, cel care este promovată de globalizarea actuală, mai trebuie să spunem că el a apărut pe la începutul secolului XX (fapt ce confirmă o dată în plus existența planului de mai sus, trasat la Basel în 1897!). Comunismul care s-a instaurat în Rusia, după Revoluția din 1917, fascismul și nazismul, au apărut anume pentru a contribui decisiv la radicalizarea capitalismului și liberalismului ce-l caracterizează. Aceste noi sisteme și doctrine rivale au dat naștere marilor războaie mondiale, nenumăratelor masacre și fărâdelegi din veacul trecut. Or, acestea sunt tot „opera” sioniștilor și masoneriei mondiale, interesate în crearea și perpetuarea unor dezechilibre majore între state, între straturile sociale, între drepturile individului și drepturile statului.

Pornind de la faptul că marxismul și comunismul au inaugurat o revoluție economico-socială, iar fascismul a însemnat o revoluție statală, apoi nazismul – o revoluție rasială, putem observa și caracterul opus al legionarismului românesc, dat de revoluția sa spirituală. Prin acest caracter, legionarismul se deosebește net de doctrinele amintite, cu care a și intrat în contradicție. Este binecunoscută apariția lui ca o demnă reacție de apărare a poporului român în fața expansiunii comunismului (bolșevismului de atunci) de peste Nistru. El a pledat pentru identificarea și păstrarea unui echilibru între drepturile persoanei și drepturile comunității (societății sau statului).

Țin să mai precizez că nu sunt legionar, sau aș putea fi tot atât cât a fost Eminescu, care a trăit înainte de apariția meteorică a Mișcării Legionare în viața culturală și politică a României. Adică, trăiesc în spiritul naționalismului autentic. De aceea am și ales să dezbat problematica complexă a globalizării (antinaționale), care uzează astăzi de atâtea mijloace neortodoxe pentru a-și atinge scopurile. Pentru că mă număr printre acei militanți care se situează împotriva acestui nou sistem perfid și diabolic de aservire și manipulare. Pentru că există într-adevăr o ruptură sau o prăpastie adâncă între iubire și constrângere, între libertate și sclavie, între creștinism și imperialism, iar eu am ales să fiu de partea Adevărului care nu se schimbă niciodată.

Miza uriașă la nivel mondial este **puterea și controlul asupra oamenilor și resurselor**, adică „luarea în stăpânire a conducerii politice și economice a întregii planete prin instituirea unui guvern mondial, aflat sub controlul direct și total al Francmasoneriei – la momentul cel mai potrivit și în conjunctura cea mai favorabilă.” S-ar putea reedita astfel, tristele evenimente din octombrie 1917 și holocaustul roșu care a urmat, cu cele peste 200 de milioane de victime din întreaga lume. Atunci, Rusia cea săracă a constituit terenul cel mai prielnic și în plus era și o țară ortodoxă...

Scenariul anticipat unii autori, pare foarte plauzibil, constând în declanșarea de către înalta oligarhie financiară a unei crize mondiale teribile, cu un haos pe măsură și în care își fac apariția masonii în chip de „salvatori ai omenirii”, tot ei având mijloacele necesare (materiale și logistice) pentru a-i pune capăt.

În vederea atingerii unor obiective atât de ambițioase la nivel mondial, sunt convins că există un întreg arsenal de mijloace, chiar dintre cele mai moderne, printre care științele experimentale. Prin propriile lor servicii secrete și rețele informatice, dețin într-adevăr un control tot mai evident asupra mass-mediei de pretutindeni și a statelor lumii, exploatându-le resursele materiale sau umane, dictându-le propria politică în toate domeniile. Este foarte posibilă chiar subordonarea oricărei rețele mai importante de crimă organizată, care alimentează din plin unele imperii financiare. Politica, afacerile și crima organizată (Mafia) reprezintă, atunci când își dau mâna pentru interese ilegale și imorale, o caracatiță pe care cu greu o pot învinge statele lumii.

Este dificil să identificăm fiecare dintre noi, absolut toate strategiile de manipulare utilizate pe scară largă de masonerie, dar merită să le avem oricând în vedere. Aș enumera măcar unele dintre ele:

- cultul banului și a confortului material desăvârșit, indiferent de suprasolicitarea prin muncă (prin care omul este obligat să-și reducă foarte mult timpul de odihnă, să înghită divertismentul cretin din mass-media – singura sursă de relaxare mai la îndemână – și să neglijeze tot ce ține de viața

spirituală și culturală);

- cultul superspecializării omului (pe principiul „fiecare cu meseria lui”) și al lipsei preocupării de a avea o imagine de ansamblu asupra lumii înconjurătoare;

- cultul consumerismului și al achiziționării de diverse bunuri;

- mirajul îmbogățirii peste noapte și al goanei după avere;

- stimularea și alimentarea focarelor de conflict de pe tot globul;

- globalizarea traficului de carne vie, a drogurilor și a armelor;

- înrolarea celor mai bogați oameni în rândul masoneriei și ruinarea celor care refuză;

- răspândirea hranei chimizate în detrimentul sănătății celor mulți;

- contribuția efectivă la alcătuirea și apărarea/impunerea Constituției în statele lumii și a altor legi importante, spre beneficiul intereselor masonice;

- crearea unor mari organisme financiare internaționale ca paravan pentru mari afaceri și mai ales pentru îndatorarea îndelungată a țărilor sărace, care permite dominația politică și economică asupra lor;

- sprijinirea proliferării în masă a imoralității și vulgarității, mai ales prin intermediul mass-mediei (a „culturii de cartier”);

- crearea și difuzarea a numeroase filme, în care sunt exacerbate instinctele primare/sălbaticale ale omului (violența extremă, amorul pasional, suicidul, crima, răzbunarea...), adresate cu predilecție copiilor și tinerilor;

- politica prin jocuri de culise, prin populism și demagogie, prin propaganda „formelor fără fond” (a unor teorii masonice legate de democrație, libertate, fraternitate, umanism, toleranță, pace...);

- oferirea iluziei de fericire prin bunăstare și de participare reală la viața politică pentru masele largi de cetățeni (în fond, alegerile sunt adesea manipulate, truate, mai mult sau mai puțin, dirijate prin variate metode, precum dezinformarea, marketingul electoral etc.);

- folosirea celui mai influent și mai puternic stat pe post de „vârf de lance”, în planul de cucerire a puterii absolute și oficiale (amintind doar faptul numirii președinților americani (cu foarte rare excepții) din rândul membrilor marcanți ai lojelor masonice);

- încurajarea și sprijinirea corupției de orice fel (în special a celei economico-financiare, care întăresc economia subterană și slăbesc veniturile statului, îmbogățind foarte mult pe marii evazionisti și sărăcind continuu populația onestă);

- dictarea politicilor fiscale de către marile organisme financiare creditoare (gen FMI, Banca Mondială ș.a.).

Una din caracteristicile globalizării și mai puțin cunoscută este ceea ce numim noi secularizarea sau laicizarea. Se vorbește câteodată de societatea de tip occidental, ca fiind secularizată, adică desprinsă de câteva secole de instituția Bisericii, mai ales în plan cultural dar și în sfera vieții social-politice. Această separare s-a adâncit treptat, pornindu-se de la provocarea acelor excese regretabile (ale Inchiziției în primul rând) din Evul Mediu ale Bisericii Catolice și continuând cu apariția protestantismului și neoprotentantismului, care au subminat permanent tradiția creștinismului, creștinism, care și astăzi este considerat prima religie a lumii ca importanță.

Occidentul a devenit astăzi o societate, care s-a autodefiniit laică sau secularizată, de fapt atee în toată regula, încercând să mascheze interesul extrem de scăzut față de morala creștină sau valorile creștinismului. Calea înstrăinării omului de Dumnezeu este străbătută în continuare, dar din păcate de tot mai mulți creștini și chiar de către unii din preoți! Subminarea din interior a Bisericii lui Hristos și subordonarea mass-mediei sunt fenomenele oculte care atacă în mod premeditat toate tradițiile și valorile creștine autentice. Este firesc să ne întrebăm și să identificăm pe cei care îl slujesc pe Antihrist și trasează această traiectorie a omenirii.

În opinia mea dar și a tot mai multor intelectuali, mersul lumii de astăzi se leagă în mod

inextricabil de ceea ce Mihai Eminescu numise «chestiunea evreiască». Este vorba de ”problema” creată de către o parte dintre evrei, pe care o putem numi oligarhia evreiască, interesată dintotdeauna nu numai de dominația economică asupra altor popoare, multe din ele fiind cele care i-au primit cu generozitate, dar și de o dominație totală și necondiționată.

Consider că nu trebuie neapărat să vă conving eu însumi de ceva, în speță de existența masonilor și de imoralitatea profundă a apartenenței la ritualurile lor. Fiecare poate să descopere adevărul într-un fel sau altul, ca în cazul demonstrațiilor matematice. Nu mi-am propus de altfel actul de convingere ci **informarea**, ca pornind de la aceasta, să putem judeca singuri, după cum este și firesc. Opinia mea, bunăoară, nu pot spune că este relevantă pentru toți cititorii și nici nu caut să o impun.

La concluziile privitoare la acest „fenomen” și a implicațiilor sale profunde în viața noastră, a tuturor, nu am ajuns ușor, dar studiul comunismului m-a condus în această direcție. Pe de o parte, lecturile cărților care tratau un asemenea subiect, pe de altă parte logica și intuiția (dăruite desigur de bunul Dumnezeu), întărite de credința altor persoane pe care le stimez, m-au ajutat să înțeleg anumite lucruri, inclusiv esența diabolică a francmasoneriei și să doresc să particip la informarea corectă a publicului larg.

Poate că ați observat și dumneavoastră câteodată apariția discretă a unor știri televizate și articole în presă despre activitatea masonilor (cum ar fi investitura unor cavaleri ca pe vremuri, cu sabia, evenimentul inaugurării primului templu masonic în România, prezentat de masonul Florian Pittiș de la TVR 1, cântăreț de muzică folk! etc).

Merită pecizat faptul că la adevăr ajunge până la urmă singur fiecare. Din păcate, astăzi mass-media și clasa politică în general, insistă în actul de convingere și nu în cel de informare. Discursurile pun accentul pe retorică și persuasiune, pe prestigiul social, iar nu pe fondul problemelor și pe moralitate. Mai cu seamă lipsește informația corectă și dezvăluirea unor aspecte foarte grave. Cazul nostru nu este singular, se întâmplă și pe plan internațional, doar că la noi acest fenomen a căpătat amploare, ca de altfel și corupția.

Chiar dacă nu-l admir pe fostul nostru președinte, dl. Emil Constantinescu, pentru irosirea într-o mare măsură a șansei de a schimba lucrurile în România, unele aprecieri ale domniei sale sunt totuși concludente: „oamenii au o mare foame de a li se explica și nu le explică nimeni, iar a nu explica e o formă de dispreț, pentru că dacă îi explici unui om, el înțelege”; „oamenii sunt bombardați cu minciuni ca și în timpul lui Ceaușescu”; „e foarte greu de luptat contra zvonurilor și contra dezinformării” și „aparatul de dezinformare a continuat să lucreze”. Mi se pare evident faptul că era necesară, ba chiar prioritară reformarea pe deplin a SRI-ului, pentru a face față acestui flagel al dezinformării populației, ceea ce nu s-a reușit pe deplin nici până în prezent (a înlocuirii, mai ales a vechilor cadre operative și a strategiei sale), dar sper că se va face până la urmă.

În final, aș vrea să combat așa-zisul adevăr al unei zicale românești, pe care n-am acceptat-o ca atare niciodată și pe care o voi reproduce în cadrul unui mic fragment:

„**Capul plecat sabia nu-l taie.** Expresie prelucrată după versul 13 din legenda istorică Daniel Sihastrul de Bolintineanu. Se citează, de obicei, spre a sublinia un act de supunere. Dar folosind acest vers, adică desprins de cele ce urmează, trădăm intențiile autorului. Ștefan al Moldovei, rănit și învins, venind la Daniel Sihastrul și cerându-i povață dacă să închine turcilor țara, capătă răspunsul:

**Capul ce se pleacă paloșul nu-l taie,
Dar cu umilință lanțu-l înconvoaie!
Ce e oare traiul dacă e robit?
Sărbătoare-n care nimeni n-a zâmbit!**

Prin urmare, versul lui Bolintineanu n-ar trebui citat în mod izolat, căci numai întreg contextul exprimă limpede ideea poetului:

Viata și robia nu pot sta-mpreună,
Nu e totodată pace și furtună.”¹⁸

Observați că ultimele versuri conțin câteva elemente antagonice (viața=libertatea în opoziție cu robia; pacea cu furtuna=războiul) exprimă de fapt, ceea ce în filozofie și în logică îndeosebi se numește principiul terțului exclus. Un enunț nu poate fi adevărat și fals în același timp...

---

¹⁸ I. Berg, *Dicționar de cuvinte, expresii, citate celebre*, Ed. Vestala, București, 2004.

DEMONII SUNT PRINTRE NOI. ÎNTOARCEREA OMULUI LA INSTINCTELE PRIMARE ȘI SĂLBATICE ?

Poate că, v-ați convins într-o oarecare măsură că **demonii există într-adevăr** și că lumea aceasta este plină de ispitele lor. Dacă nu, cred că merită să oferim un exemplu de manipulare a mentalului colectiv printr-o inițiativă de-a dreptul bizară. Un documentar francez (cu participarea unui domn pe nume David, foarte posibil evreu) și-a propus să arate **o nouă fațetă a lupilor**, prin scenele filmate la un centru din Canada, o minirezervație amenajată pentru studiul lor și atragerea publicului larg ca asistență. Ideea de bază a filmului consta în demontarea prejudecăților europene față de lupi și a temerilor (?!), considerate total nejustificate, deoarece lupii „nu atacă omul decât ca să se apere”. Adevărul este că lupii atacă totuși oamenii, cel puțin când sunt în haite și sunt flămânzi.

A mai fost precizat faptul, că în Evul Mediu, lupii erau considerați demoni sau diavoli, „încarnări ale răului” și erau uciși fără milă. Dar, noi știm că demonii pot sălășlui atât în unii oameni, cât și în unele animale. Astfel, generalizarea cu pricina nu se susține. Dacă ar fi fost așa, astăzi specia lupilor ar fi dispărut complet sau ar fost pe cale de dispariție.

Apoi, s-a încercat și schimbarea referențiarului față de copii. „Lupii nu sunt răi”, cum spun poveștile iar copiii trebuie să iubească lupii, pentru că aceștia sunt „magnifici, liberi și sălbatici”. Fetița care umbla printre lupi, însoțită de David și alți câțiva bărbați (înarmați cu spray-uri iritante și cărora le era, în mod vizibil teamă, deși ne recomandau nouă să renunțăm la teamă...) asistă la scoaterea dintr-o vizuină a șase pui de lup și luării a doi dintre aceștia, în timp ce lupii adulți umblau în jurul lor, fără a se apropia prea mult (probabil temându-se, după ce au luat deja contact cu acele spray-uri iritante sau paralizante).

De ce cred că David ar putea fi evreu? Pentru că a botezat lupul conducător cu numele de Alpha (adică Primul), cu aluzie la primul popor sau poporul ales de Dumnezeu. Pentru că, a comparat destul de mult societatea omenească, cu cea a lupilor. Oare chiar așa stau lucrurile? Pentru că, admira nețărmurit asemenea animale de pradă (văzând în ochii lor galbeni luna...) și propunea, în mod indirect, **legea junglei** (a forței și dreptului celui mai puternic de a-l sacrifica pe cel mai slab decât el). Să nu uităm, că aceasta este și mentalitatea cea mai întâlnită în Occident. Cultul cuceritorului (războinicului curajos și invadator) răzbate din trecutul îndepărtat (cruciade) până în vremurile noastre.

Nu în zadar s-a vorbit despre „homo homini lupus” (**omul ca lup pentru om**). Cu alte cuvinte, se încearcă și pe această cale inocularea spiritului agresiv și războinic, a instinctelor primare sau sălbatic. Este într-un fel, o chemare la întoarcerea omului la viața sălbatică.

Oare, câți dintre noi știu însă, că mulți români sunt jefuiți fără scrupule în străinătate de către autohtoni sau chiar de către alți români? Pentru bani, mulți oameni sunt astăzi în stare de orice. Aceasta înseamnă renunțarea la umanitatea din noi și exacerbarea instinctelor.

Tocmai de aceea, inițiativa prezentată mai sus îmi pare mai degrabă de sorginte masonică, fiindcă **se lucrează la nivelul imaginarii colectiv, a psihicului uman și a răsturnării unor mentalități.** Poate că întrebarea cea mai nimerită pentru conducătorii proiectului ar fi aceasta: dacă îi iubesc atât de mult, precum afirmă sau lasă să se înțeleagă, de ce nu aleg totuși să trăiască cu familiile lor, cu proprii lor copii în mijlocul lor?

Probabil, că va apare curând vreun alt documentar despre șerpi, față de care nu trebuie să simțim nici un fel de teamă sau repulsie ș.a.m.d.

COMUNICAREA PRIN INTERMEDIUL CULTURII. MISIUNEA CULTURII ÎN LUMEA CONTEMPORANĂ

1. Comunicarea inadecvată și degradarea culturii

Etimologic vorbind, prin comunicare se înțelege acea relație dintre persoane, care se realizează prin mijlocirea unui limbaj, considerat însă a fi unul imperfect. Acest limbaj obiectiv este considerat de cei mai mulți oameni astfel, deoarece nu este un mijloc de a comunica realmente. Discursul unei persoane este doar un „mijloc” de expresie, în serviciul unei personalități care nu este reductibilă la cele spuse („de aceea două ființe nu-și vor spune niciodată totul, o dată pentru totdeauna”).

Limbajul este totuși singurul tip obiectiv de comunicare care respectă integral personalitatea celuilalt. Este nevoie de „un înalt grad de cultură și o lungă inițiere pentru a ști că limbajul este făcut spre a conversa și a schimba idei”.¹⁹

Comunicarea este în sine, de regulă un proces interactiv, un dialog care se poartă deschis și are utilitatea lui. Nu în toate cazurile, apreciem aceleași lucruri într-o relație interpersonală, deoarece putem împărtăși viziuni diferite. Astfel, dacă pentru Platon și Seneca, relația ideală sau cea mai pură constă în „prietenie”, pentru Kant ea este dată de „respect” iar pentru Max Scheller de „simpatie”. Chiar și noi înșine, putem avea o viziune proprie sau originală.

Potrivit filosofiilor actuale ale comunicării, de pildă a unui M. Buber în Germania sau E. Levinas în Franța, care au cercetat în amănunt legile guvernării raporturilor dintre oameni, se apreciază că „problema fundamentală este cunoașterea celuilalt”. Comunicarea a fost redusă, de unii psihologi (precum Lagache din Franța) la noțiunea de „influență”, iar asupra acesteia se oprise și filozoful german Fichte, în Teorie a dreptului, definind-o drept „acțiunea unei libertăți asupra altei libertăți”, prin care ea se opune atât violenței, cât și indiferenței.

Comunicarea devine inadecvată în mai multe situații, dar cel mai adesea se datorează evoluției defectuoase a culturii. Dar ce este cultura, acest concept care ni se pare ori prea vag, ori prea vast? În mod uzual, înțelegem prin cultură o anumită „formație socială și intelectuală a unui individ”. Dacă ne referim la un context mai larg, la o comunitate, prin cultură putem înțelege și „o formă de civilizație”. Aici se disting multe tipuri, corespunzătoare fiecărei societăți, care posedă instituțiile sale particulare, exprimând în fond trecutul ei spiritual. De pildă, cultura indiană sau cea chineză, se exprimă atât în moravurile șlefuite ale acestora, cât și în tezaurul lor cultural.

Astăzi, cultura tinde să mai aibă și un alt înțeles. Se încearcă asimilarea ei în conceptul filosofic al „umanismului”, prezent îndeosebi la Auguste Comte. Umanismul e acea doctrină morală care „recunoaște în om valoarea supremă”, propagând „principiul toleranței” și „ideea de progres al civilizației către o formă ideală de umanitate, liberă, datorată progresului tehnic, față de contingentele naturii (foame, frig, boli), cât și față de ceilalți oameni (într-o societate fără lupte, fără clase și totuși organizată), grație instituirii unei constituții mondiale ideale”. Dar „acest termen de «umanism», se aplică, istoricește, «Religiei umanității» pe care Auguste Comte a vrut să o substituie aceleia a lui Dumnezeu, iar azi se aplică oricărei teorii filosofice, sociale, politice care are drept scop dezvoltarea nelimitată a posibilităților omului și respectul real al demnității persoanei umane (ceea ce constituie un scop moral și, de asemenea, un program economic)”. Filosof al pozitivismului, el a redus morala la

¹⁹ Didier Julia, *Dicționar de filozofie*, Larousse, Ed. Univers Enciclopedic, București, 1999, p.57.

altruism și a considerat acest pozitivism ca un stadiu ultim al umanității („stadiul metafizic”), care l-a depășit pe „cel teologic”. Prin urmare, „nu cunoaștem nimic altceva decât ceea ce ne este dat de experiență” și „nu există nimic absolut”.²⁰

Poate că nimeni n-a analizat mai responsabil „proasta evoluție a culturii”, decât un om de cultură în plină afirmare, și anume Andrei Pleșu. Domnia sa avea dreptate desigur să condamne varianta actuală a „culturii de tip glossogonic”, existentă în spiritul european. Referindu-se la împărțirea filosofiei în trei categorii, de către un istoric al filosofiei presocratice (Felix Cleve), domnia sa le compara cu trei etape parcurse succesiv de cultura europeană, constatând o potrivire. Dacă inițial, cultura era percepută a fi „un mod al cunoașterii detașate, neutre, a lumii și a naturii”, mai târziu s-a trecut „de la cunoașterea lumii la suportarea ei”. Astfel, „de la «vreau să știu» s-a trecut la «vreau să mă mântui», vreau să transfigurez cu demnitate suferința lumii”. Ambele variante de cultură erau considerate de A. Pleșu, legitime și benefice.

Din păcate, a apărut și o a treia variantă de cultură - „cea de tip glossogonic” - , adică „o cultură preocupată în primul rând de problema limbajului”. Astfel, „problema cunoașterii și problema fericirii fac loc unei probleme insolite: problema enunțului oricărei probleme”. De aceea, domnia sa declara că „asistăm la hipertrofia formularismului logic, la o amplă analitică a discursului, pe scurt la **o enormă speculație în jurul limbajului, independentă de ceea ce acel limbaj comunică**”, iar „**problema formulării devorează savant conținutul formulării**”. Insistând, în mod nejustificat, asupra unei părți a filosofiei („cea care întemeiază și rânduiește diferitele categorii”), neglijăm ceea ce este mai important, acele părți care sunt cu adevărat importante („folosirea preceptelor filosofice” și „demonstrația”). Iată de ce, „**această deplasare a preocupărilor noastre de la conținut la formă, de la sensul lucrului la expresia lui este una din fatalitățile epocii contemporane și unul din semnele proastei evoluții a culturii**”. Iar, „această manie alexandrină a veșnicei disecări a enunțurilor, cu ocultarea crescândă a sensurilor, ne face din ce în ce mai șubrezi ca oameni de cultură.”²¹

Însăși originea termenului de „cultură” a marcat evoluția ulterioară a culturii. Potrivit domniei sale, acesta apăruse în ambianța latină iar „cultura romană a fost un fel de a face agricultură pe ogorul grecesc” (pe valori deja existente), adică „romanii cam asta au făcut, cel puțin până la un punct: au administrat valorile altora” și nu întâmplător „și astăzi, încă, a face cultură înseamnă nu o dată a manipula valori care nu-ți aparțin, cu care nu te identificezi integral, cu care nu comunică în mod autentic, deși manipularea lor îți dă un suspect sentiment al propriei competențe”. Astfel, „mai trebuie ceva dincolo de cultură, ceva care să o susțină și care să ne susțină pe noi înșine o dată cu ea”. Altfel, „cultura intră într-un proces de degenerescență, cu rezultate destul de grave”. („omul livresc”, care răspunde la orice întrebare printr-un citat; „estetismul de un anumit tip”, al unor „intelectuali, foarte grațioși, pentru care totul trebuie preluat în sfera culturii”).²²

2. Comunicarea prin intermediul culturii. Misiunea culturii în lumea contemporană

Subiectul ales este într-adevăr vast dar și important, mai ales pentru a pune în lumină „condiția intelectualului din totdeauna”. A fi cu adevărat om de cultură, în condițiile vremurilor actuale se pare că e ceva nefiresc, întrucât știm că întreaga lume a alunecat pe o pantă materialistă, aceea a materialismului societății de consum. Pentru a deveni „obiect de consum”, și cultura trebuie să fie de o anumită factură,

²⁰ Ibidem, p.351.

²¹ Andrei Pleșu, *Minima moralia. Elemente pentru o etică a intervalului*, Ed. Cartea Românească, București, 1998, pp.105-106.

²² Ibidem, pp. 102-104.

chiar dacă pare sau este îndoielnică. Putem aminti, aici de aceste orientări noi, așa-numitele mișcări culturale (mai ales în poezie): „modernism”, „postmodernism” etc.

E adevărat că „din valorile culturii nu poți extrage suficiente forțe” – cum susținea dl. Pleșu într-o conferință în 1982. E adevărat că prin cultură nu poți face față întotdeauna, onorabil „situațiilor curente de viață și cu atât mai puțin unor situații limită”. În asemenea cazuri și momente, ea poate să nu ajute sau să nu fie de nici un folos. Astfel, „îți poți da seama ce șubredă e cultura”. Totuși, cultura a fost mereu o redută greu de cucerit iar „cultura câștigă bătălii pe termen mai lung” și astfel ea nu mai pare atât de descurajantă. Mai grav este însă faptul că, cultura „nu presupune, în mod necesar, rigoare morală; din cultură nu se poate deduce un cod moral”. Aceasta înseamnă că, **începând cu epoca modernă, cultura și morala (religioasă) s-au despărțit și s-au îndepărtat tot mai mult, fapt vizibil pentru noi, cei de astăzi.**

Și totuși cultura este „un lucru necesar și important”. Filosoful român – Constantin Noica menționa cel puțin patru motive pentru care merită să faci cultură, pentru care cultura are dreptul a fi socotită o valoare supremă, singura pe care te poți sprijini într-o viață de om:

„1. Întâi - spunea Noica - cultura, este singura sursă certă a unei bucurii permanente. [...] 2. Cultura e adevărata formă de maturitate a spiritului. [...] 3. Cultura este singurul loc în care libertatea e la ea acasă (Cultura e instanța funciarmente eliberatoare; ea îți dă toate dezlegările). [...] 4. Disciplina culturii e o formă foarte eficientă de igienă a spiritului. [...] Mai e ceva – spunea el: **cultura face să primeze posibilul asupra realului [...] cultura e singura zonă a cunoașterii contemporane în care te poți baricada împotriva matematicilor care cuceresc totul.** [...] cultura e singurul teritoriu în cuprinsul căreia te poți baricada împotriva iubirii! Iubirea e o temă care te urmărește pretutindeni în viață; doar blindat în spațiul culturii poți avea aerul că o eludezi, că o poți uita”.²³

Rostul culturii sau misiunea ei până la urmă este dezvoltarea potențialului existent în fiecare om, dar într-un sens pozitiv, în consens cu principiile morale. Cel puțin, așa cred că ar trebui să fie. Cultura este un mijloc de a accede la înțelegerea lumii în ansamblul ei, și totodată un mijloc de comunicare sau apropiere față de semenii, cu care împărtășești în general aceleași gusturi sau valori. Acestea rezultă și dintr-un pasaj semnificativ al d-lui Pleșu:

„Toată lumea acceptă că, uneori, sunt lucruri mai importante decât cultura. Pentru omul comun, de pildă, mai importantă decât cultura e viața imediată. El plasează deci un «dincolo de cultură» la nivelul empiriei zilnice. Există apoi omul politic care spune: e bună cultura, dar mai importantă e pragmatica politică, căci ea se ocupă de făurirea fericirii lumii. Cultura e o valoare secundă, de suprastructură. Există, în fine, omul religios care spune: există un «dincolo de cultură» care trebuie plasat la nivelul sacrului. Întrebarea este dacă, admițând rând pe rând fiecare din aceste «dincolo»-uri, drumul spre ele nu e optim când trece prin cultură. Și dacă, atunci, cultura nu e cumva **cel mai bun drum către altceva decât ea, medierea optimă, calea cea mai bună a propriei transcenderi.** [...] Între doi monahi cu la fel de intensă vocație spirituală (căci cultura nu poate ține loc de vocație), e, poate, mai bun cel, care în plus e și un om de cultură. [...] Cultura nu trebuie înțeleasă, așadar, ca un capăt de drum, ca un absolut: ea poate fi însă o modalitate foarte potrivită de a viza absolutul. [...] Cultura nu dă soluții, nu dă rețete de viață (decât firilor bovarice), dar face suportabilă absența soluției. **În general, cultura face totul suportabil și mai ales face suportabil insuportabilul lipsei de convingeri în care trăim uneori.** Poate că, în această accepție a ei, cultura este o componentă «fatală» a lumii moderne. [...] «Numai prin intermediul formelor și structurilor culturale ne mai putem întoarce la surse, numai în cărți mai putem găsi spiritul». O dată mai mult, cultura apare ca o mediere, singura formă de mediere – crede Eliade – care ne-a mai rămas. **O presupusă instanță de dincolo de cultură este sensul însuși al**

²³ Ibidem, pp. 97-101.

culturii”²⁴.

Dar, cultura mai are un rost, acela de a pune temelia unui dialog permanent cu ceilalți din jur, și uneori cu întreaga umanitate. Un dialog cultural este benefic pentru cei care iau parte direct la el, dar chiar și pentru cei care doar asistă neutri. Iată de ce, un scriitor insista atât de mult pe ideea fructificării dialogului: „Nu e ușor de spart cochilia în interiorul căreia ne zidim de unii singuri. [...] Mulți dintre noi ajung să-și irosească întreaga viață fără a-și cunoaște drumurile interioare. [...] Nu vom ajunge niciodată niște «atotștiutori», însă **cu cât vom cunoaște și vom înțelege mai multe**, cu atât mai mari vor fi șansele ca lumea pe care o promovăm să înfrumusețeze Universul, prin armonia ei. Să gândim mai profund, să nu mai respingem nici o idee pe motiv că ar fi imposibilă, nefirească sau inutilă și mai presus de toate, **să dialogăm în permanență**, să ne mărturisim dorințele și frământările, idealurile și incertitudinile. Greșesc oare afirmând că **dialogul reprezintă prețul supraviețuirii noastre?** ...”²⁵

3. Și totuși, fără cultură nu se poate!...

Este vizibil pentru mulți intelectuali, că asistăm astăzi la o decădere accentuată a culturii și civilizației umane, prin propagarea unor „modele culturale” de aiurea (kitsch-ul comercial). Se poate vorbi, așadar, chiar de o criză a culturii (alături de multe altele), determinată de faptul că oamenii au început să se preocupe exagerat de mult de existența lor materială și de confortul traiului lor. Televizorul și internetul au câștigat – se pare – competiția cu cartea. Putem spune, că omul însuși se face vinovat și răspunzător pentru declinul spiritual din lumea contemporană. Nu tehnologia este de vină, ci omul care a creat-o și pe care a integrat-o mult prea mult în viața sa.

Avem nevoie de informații corecte și de emisiuni culturale valoroase în toate mijloacele mass-mediei. Vidul culturii autentice se face tot mai mult simțit printre noi, înstrăinându-ne și mai mult unii de alții. Iar cel mai tare afectati sunt tinerii, lipsiți de modele culturale incontestabile. Nu ne mai pasă de acest fenomen al imbecilizării tineretului (chiar analfabetizării!), care deși lent, are efecte pe termen lung? Putem asista în continuare nepăsători față de dărâmarea morală și intelectuală a tineretului?

Astăzi, spre deosebire de trecutul mai îndepărtat „lumea se preocupă de extinderea civilizației, nu de sufletul creator de cultură”, iar „tendința aceasta de înlocuire a culturii prin civilizație se manifestă în domeniul public prin imperialism (sau neocolonialismul mai aproape de zilele noastre), prin năzuința de expansiune a puterii politice și economice, prin tendința de a înăbuși viața și forța creatoare a popoarelor mai slabe și mai puțin numeroase”.²⁶

Oare, nu civilizația „de tip nou” a fost cea care l-a răpus pe distinsul domn de la TV, animatorul neobosit al unei emisiuni culturale de certă valoare?

„Iosif Sava a fost – potrivit lui C.T. Popescu – singurul care, în toți acești ani ai politiciii, negoțului și tâlhăriei, a oferit omului de cultură **un refugiu pentru demnitate**. S-a opus cu toată ființa lui cărunță și distinsă asaltului mârșăniei, pragmatismului feroce, ignoranței mulțumite de sine, rânjetului dizolvant, kitschului dezlănțuit, divertismentului cretin. Și lumea aceasta nouă, de orori și porcării colorate, nu l-a iertat. [...]”

Dacă fiecare ființă omenească ar iubi cu adevărat o altă ființă omenească, omenirea ar fi salvată”²⁷.

Într-o lume, în care cultul fanatic al banului și interesului personal este neîngrădit și nelimitat,

²⁴ Ibidem, pp. 107-109.

²⁵ Șerban Dinger, *Prețul supraviețuirii*, Ed. Occident, București, 1999, pp. 18-32 și 236-237.

²⁶ Petre Andrei, *Sociologia revoluției*, Ed. Polirom, Fundația Academică «Petre Andrei», Iași, 1998, p. 205.

²⁷ Cristian Tudor Popescu, *România abțibild*, Ed. Polirom, Iași, 2000, pp. 178 și 27.

²⁸ P.P. Negulescu, *Destinul omenirii*, Ed. Nemira, București, 1994, pp. 63-64, 13-23.

„excesul de civilizație” se întoarce împotriva noastră. Cultura non-valorilor nu poate salva lumea, ci dimpotrivă: „Cultura însă, în înțelesul ei adevărat, e altceva. **Este înțelegerea mai adâncă a lumii și prețuirea mai justă a valorilor ei.** [...] Cultura propriu-zisă înalță și înobilează ființa omenească. [...] În mijlocul dificultăților din ce în ce mai mari, de care se lovește la fiecare pas, sau chiar, câteodată, în fața lipsei totale a mijloacelor de existență, omul cult își simte mai dureros ca alții mizeria și ajunge să condamne mai aspru ca proletarii manuali o organizare socială care nu l-a ajutat să se dezvolte sufletește decât ca să-l facă să sufere mai mult. [...] **Îndreptarea neajunsurilor, atât de mari, de care suferă astăzi lumea, n-ar trebui căutată atât, cum se face de obicei, în schimbarea instituțiilor, cât, mai ales, în schimbarea oamenilor**”.²⁸

Cultura adevărată este cea care deschide drum către o viață guvernată de principii morale, în care se pune accent pe formarea și tăria de caracter: „Dacă universitățile din Statele Unite consideră ca esențială educația caracterului, atât de neglijată de universitățile latine, este fiindcă știu că omul care ajunge a se domina pe sine însuși nu mai are nevoie să fie guvernat de alții. Posedând o disciplină internă, care îl dispensează de orice disciplină externă, el este propriul său dictator.”²⁹

Câteva aprecieri, vin să contureze sfera culturii, în ansamblul ei. Dacă pentru George Călinescu, „cultura nu e sinonimă cu lectura”, pentru Garabet Ibrăileanu, „cultura nu e un lux, este un strict necesar”, iar „**fără cultură un popor nu poate rezista în concurența vitală dintre popoare**”.

Se poate spune iarăși, că în general cultura este suportul pe care ia naștere actul creator, generator de progres în societate. Progresul tehnic este adeseori stimulat de cultură. Prin urmare, cultura și civilizația nu sunt noțiuni total inseparabile și antagoniste. În acest sens, putem invoca și opinia filosofului Petre Țuțea: „Omul este împletit din natură și cultură [...] Cultura este zămislită de puterile sufletești, iar civilizația de rațiunea zămisliitoare de bunuri materiale.”

Asupra deosebirilor dintre cultură și civilizație, se pronunțase și Petre Andrei: „Cultura, care și-a realizat toate posibilitățile sale în spațiu, înțepenește, devine civilizație. Astfel civilizația apare ca o totalitate de stări exterioare, ca o construcție de forme moarte, devenite, statice, ca un sfârșit al procesului de devenire culturală (de exemplu, filosofia lui Nietzsche). **Cultura e dinamism, devenire, viață, civilizația este ceva devenit, încremenit, mort.** Cultura presupune o energie interioară, civilizația una exterioară. Se înțelege deci că secătuirea izvoarelor psihice interioare de creație aduce moartea culturii.”³⁰

Același filosof și sociolog remarcă astfel: „**Cultura duce la înțelegerea ideii de drept, de interes general și de datorie, așa că nu se poate vorbi despre lupta pentru respectul dreptului și înfrângerea abuzurilor câtă vreme nu se va dezvolta prin cultură o conștiință puternică în fiecare individ. De aceea, statul democratic trebuie să facă din spiritual și din cultură un scop principal al activității sale.**”³¹

Observăm, prin urmare, legătura puternică pe care o poate avea cu morala, în condițiile în care statul sprijină acest lucru, acordând întâietate domeniului cultural, învățământului și nu se arată indiferent nici față de spiritualitatea poporului său.

Nu trebuie să neglijăm nici distincția pe care o face criticul Tudor Vianu, afirmând categoric că „este absolut necesar să evităm confuzia care se face uneori între cultura totală a sufletului – ideal înalt și ultim al efortului cultural – și ceea ce se numește cultură generală”. Prin cultură generală „se înțelege

²⁹ Gustave Le Bon, *Psihologia maselor*, Ed. Științifică, București, 1991.

³⁰ Petre Andrei, op. cit., pp. 199-200.

³¹ Petre Andrei, *Filozofia valorii*, Ed. Polirom, Fundația Academică «Petre Andrei», Iași, 1987, p.9 (comentariu în Prefață aparținând lui Nicolae Râmbu)

mai degrabă o mobilare a minții cu cunoștințe de tot felul, împrumutate tuturor domeniilor spiritului omenesc.³²

Într-o formă concisă este exprimată și opinia președintelui (scriitorului) Václav Havel: „Instrumentul de bază al făuririi acestei conștiințe de sine a societății este cultura ei. [...] **Prin cultură, societatea își aprofundează libertatea și descoperă adevărul.**”³³

Un alt scriitor remarcabil – dl. Octavian Paler, face o succintă analiză comparată între civilizație și cultură: „Civilizația doar «modernizează» bruta din noi, o învață ipocrizia și bunele maniere, pe când cultura o ucide. Apoi civilizația se poate mulțumi să-l transforme pe analfabet în semidoct, pe când, în cultură, semidoctii sunt chiar mai periculoși decât analfabeții.”³⁴

Spre final, îmi îngădui să rețin atenției și două „formulări ortodoxe”. Astfel, părintele Teofil Pârâian spune: „Ce este un om cult? Un om care învață tot și uită tot! Dar, oricât ar uita, tot îi mai rămâne ceva. Cultura îl șlefuește, îl netezește, îl modelează. Așa este și cu credincioșii la biserică. Ei vin să asculte mai ales predica. Chiar dacă uită, tot le mai rămâne ceva”. Iar părintele Constantin Galeriu mărturisește pe marginea acestui subiect: „Astăzi sunt îmbrățișate tot mai des **cultul plăcerii (eroticului) și cultul mâniei (violenței) prin intermediul mass-mediei**. Nu pofta plăcerii, neîmplinirea ei, voința de putere; nu acestea ne îmbolnăvesc, ci **vidul spiritual, lipsa de sens a existenței**”.

4. O palmă dată culturii române: demolarea lui Eminescu

Poate că titlul de mai sus ridică unele semne de întrebare, dar din nefericire acesta exprimă o crudă realitate și un barometru al vremurilor tulburi în care ne scaldăm și astăzi. O realitate tristă și cutremurătoare, generatoare de reflecții profunde și luări de poziție. **A lua atitudine pe acest subiect mi se pare un lucru firesc și extrem de necesar, întrucât problema care se ridică este una foarte gravă.** Chiar dacă, în epoca de tristă amintire, cea a lui Ceaușescu, s-au făcut și exagerări în privința lui Eminescu (pentru a fi pe placul puterii comuniste sau a sprijini indirect cultul personalității dictatorului Ceaușescu), aceasta nu înseamnă că marele poet și jurnalist trebuie să împărtășească aceeași soartă. Vinovați sunt acei scribi și corifei, care au transformat imaginea lui Eminescu într-o caricatură („cel mai mare filosof”, „cel mai mare savant” etc. etc.). **Eminescu a fost și va rămâne ceea ce este: un spirit incomensurabil, de „natură universală”, un gânditor și poet genial, dar și un jurnalist absolut remarcabil.**

Campania mediatică declanșată împotriva sa (televiziune, presă, radio) este prelungită în sfera învățământului de stat, prin unele manuale alternative (și programe școlare, probabil). Este întărită de articole, studii și cărți apărute după 1989 (chiar de către unii autori evrei!), de întâlniri culturale și chiar de sondaje, care și ele încearcă să inducă o nouă imagine a lui Eminescu, falsă și depreciativă. Campania aceasta are ca susținători mai ales reprezentanții „valorosului” modernism sau postmodernism (din sfera poeziei), precum și anumite cercuri evreiești care îi reproșează „naționalismul” și „antieuropenismul”, potrivit acuzei de „xenofobie”.

Dacă Eminescu a fost într-adevăr xenofob sau antisemit, acest lucru reiese din analiza operei sale publicistice. Și reiese destul de clar că n-a fost astfel. Numai în mod tendențios și răuvoitor, a putut fi etichetat ca „necorespunzător”, pesimist, romantic, visător, nebun etc. etc. În realitate, Eminescu a fost dimpotrivă, iar crizele sale de furie erau în mare măsură justificate și scuizabile. Acea zi fatidică – 28

³² Tudor Vianu, *Studii de filosofia culturii*, Ediție îngrijită de Gelu Ionescu și George Pană, Ed. Eminescu, București, 1982, p.159.

³³ Václav Havel, *Viața în adevăr*, Ed. Univers, București, 1997, p.33.

³⁴ Octavian Paler, *Vremea întrebărilor. Cronică a unui timp plictisit de morală*, Ed. Albatros (Universal Dalsi), București, 1995, pp.270-299.

iunie 1883, când s-au întâmplat mai multe lucruri surprinzătoare, a însemnat începutul perioadei tragice din existența sa, a agoniei sfârșitului. Biletul trimis de soția lui Slavici lui Titu Maiorescu (chemat să vină să-l ia pe Eminescu, fiindcă era „rău” și „înnebunise”), desființarea în aceeași zi a societății „Carpații”, al cărei președinte era (având circa 20.000 de membri și simpatizanți; scopul ei fiind strângerea legăturilor cu românii din provinciile ocupate – Ardealul, Bucovina de Nord, și Basarabia) și arestarea sau exilarea apropiaților săi, trădarea lui de Grigore Ventura (redactor la un ziar la care colabora Eminescu, suspendat și acesta) prin chemarea poliției (pentru a ridica „un nebun” de la baia Mitrașevschi), erau tot atâtea motive de a-ți pierde cumpătul. Din acea zi, i s-a pus astfel eticheta de „nebun”, și potrivit convențiilor epocii, n-a mai putut accede la funcții publice și a fost silit să trăiască din mila altora și mai ales a celor care i-au înscenat nebunia și i-au distrus cariera profesională și reputația!

Ce motive avea Eminescu să-și calce în picioare volumul său de versuri, scos de Titu Maiorescu la sfârșitul anului 1883? Nu este edificator acest lucru, ținând seama de faptul că Maiorescu insistase de atâtea ori să-și dea doctoratul, că îi publicase în volum doar 64 de poezii (fără altele, din care ar fi rezultat patriotismul său curat sau naționalismul) sau că acest critic declarase că în tinerețe fusese francmason? (vezi cartea lui Alexandru Oprea, *Pe urmele gazetarului Eminescu*). Eminescu luptase atât de mult pentru drepturile românilor din provinciile ocupate (cu forța sau „diplomația”), luase apărarea în dese rânduri unor societăți românești culturale (în care figurau printre mulți alții, Aron Pumnul, Ciprian Porumbescu) iar pentru acest românism sau patriotism al său, exprimat îndeosebi în poemul „Doina” și participarea la Serbarea de la Putna (proiectată ca un congres anual studentesc), pentru pamfletele și articolele sale politice, a fost în cele din urmă scos din joc.

Pe lângă înscenarea și lovitura dată atunci, pe lângă fabricarea mitului nebuniei lui Eminescu (întărit și de criza afectivă față de Veronica Micle), pe lângă nedreptățirea poetului (prin crearea unei imagini false, de care am mai vorbit, dar și prin nepunerea în circulație universală a operei sale prin eventuale traduceri care se impuneau), pe lângă toate acestea (inclusiv nerecunoașterea luptei sale politice pentru unirea românilor și salvarea ființei naționale etc. etc.), astăzi se pune în discuție valoarea lui Eminescu (!) și gândirea sa în ansamblul ei. Deși, sondaje făcute recent în „România literară” și „Jurnalul Național” îl plasează tot pe primul loc în ierarhia preferințelor culturale.

Actuala campanie de denigrare și devalorizare, prin demolarea lui Eminescu și trecerea lui în rândul anonimilor, nu urmărește altceva decât să șteargă din memoria românilor naționalismul eminescian și să prevină apariția unui astfel de naționalism (autentic) în prezent. Globalizarea nu poate suferi naționalismul, altădată folosit pentru dezagregarea imperiilor. Astăzi, prin excluderea și punerea la zid a naționalismului, se încearcă dezagregarea identităților naționale. Națiunile trebuie astfel să dispară în viitor. Privită în substratul său, gândirea eminesciană este contrară noii ideologii universale și Republicii Universale. Nu întâmplător, Eminescu s-a referit la „Alianța izraelită” și la planurile acesteia („croind charte și resbele” – Charta drepturilor omului, potrivit contractului social al lui J.-J. Rousseau). Nu întâmplător, a criticat atât de mult opera lui Rousseau și ideile comuniste (mai ales ale lui Saint-Simon).

Dar, ceea ce n-am precizat încă, este faptul că această campanie „anti-Eminescu” din toate sferile de activitate, unde și-a făcut apariția, reprezintă în fond un atac la adresa culturii române (atât de îndatorate față de personalitatea lui Eminescu). Este un act care lezează demnitatea națională, întrucât Eminescu este într-adevăr „expresia integrală a sufletului românesc” și „omul deplin al culturii românești”. Este un act incredibil de barbarie culturală și de denaturare a adevărului istoric! Un adevărat act de sinucidere culturală și o profanare a memoriei sale, a geniului său. Denigrat și astăzi, de către unii, dar mai ales în propria-i țară, pe care a iubit-o nețărmurit, ne mai mirăm de ce nu a răzbătut modelul cultural eminescian în lume? Și totuși el, a

răzbătut indirect, prin „complexul Orfeu”, prin personalități precum Mircea Eliade, Emil Cioran ...

În cultura română, Eminescu a exercitat o influență covârșitoare și imposibil de cuantificat. Contemporanii, în general, doar l-au considerat un „geniu inexplicabil” printre ei, dar până și „prietenul” său, Titu Maiorescu, îl numise „rege al cugetării omenești”. Eminescu a influențat nu doar pe contemporanii săi, ci mai ales noile generații de intelectuali. Contribuția sa la formarea limbii literare românești a fost considerabilă, iar prin acțiunile sale îndrăznețe pe tărâmul publicisticii (și cu precădere, al politicii) a influențat însăși dezvoltarea societății românești, împiedicând transformarea României într-o colonie sau „Americă dunăreană”, în care românii să ajungă o minoritate națională oarecare.

Eminescu s-a impus drept un model cultural inegalabil, determinând nașterea altor modele culturale precum profesorul Nae Ionescu, care la rândul său (mai ales în domeniul filosofiei) a contribuit la formarea unei generații strălucite de intelectuali precum Nae Ionescu, Emil Cioran, Mircea Eliade, Nichifor Crainic, Petre Țuțea, Constantin Noica, Mircea Vulcănescu, Lucian Blaga ș.a. Ideile sale, au fost apreciate chiar de mari istorici precum Nicolae Iorga, A.D. Xenopol, Ioan Scurtu și au fost valorificate de foarte mulți intelectuali români.

Ca și Eminescu, filozoful Nae Ionescu, a fost „un servitor al nației lui și al divinității” (potrivit lui V. Băncilă). **Religia și națiunea, au fost pilonii de rezistență ai poporului român dar și ai gândirii eminesciene (continuată admirabil de Petre Țuțea ș.a).**

Din păcate astăzi constatăm devalorizarea operei atât a lui Eminescu, cât și a tuturor celor care i-au continuat „din nefericire” ideile sale. Chiar filozofii români, sunt prezentați tendențios în dicționarele de filosofie (a se vedea cazul lui Petre Țuțea, Constantin Noica, în mod special).

Detractorii lui Eminescu sunt și detractori ai naționalismului românesc autentic. Demolarea vârfurilor culturii române nu este nici accidentală și nici inconștientă. Culturile naționale și națiunile trebuie să dispară, ca fiind inutile și arhaice! Aceasta este intenția internaționalismului și globalizării.

Potrivit unui filosof român, „Eminescu e atât de mare fiindcă nu s-a lăsat în nici un fel «corupt» de gândirea altora. Aceasta este adevărata cultură [...] Cu toate acestea, moștenirea lui Eminescu n-a intrat convingător în circuitul de valori europene și universale (a se căuta cauzele!) împărtășind soarta culturii române, în general [...] Deja în 1936, A.D. Xenopol Mircea Eliade putea scrie: «Marele noroc al lui Eminescu a fost că s-a născut încă destul de devreme; s-a născut într-un timp când nu era o crimă împotriva statului să predici cel mai îndârjit românism, într-un timp în care nu se făceau reclamații la Paris». De atunci se fac mereu reclamații, în toată lumea, împotriva **naționalismului românesc „conștiință grea de păcate de care intelectualii acestui popor trebuie definitiv tămăduiți!”.**³⁵

5. Starea deplorabilă a comunicării. Rolul intelectualului și a presei culturale.

La o analiză a întregului fenomen mass media, se conturează aceeași criză profundă, pe care o resimțim și în alte domenii. Ca și în zona „economicului”, și aici se observă infiltrarea masivă a „politicului”. Întâlnim tot mai adesea informații false sau subiective, angajări pătimașe ori patetice, știri neverificate în prealabil, manipulări ale opiniei publice în folosul unor politicieni și grupuri de interese, ca să consemnăm doar unele fapte ce atestă starea comunicării și a dialogului din România.

Prin „bombardamentul mediatic”, se creează „o structură mentală, o reprezentare a lumii «fabricată» de aceste medii atotputernice”, iar mass media are „puterea de a defini, eticheta și construi realitatea”. Astfel „elementul cheie al medierilor care au loc în spațiul public între putere și societatea civilă, între individ și opinia publică îl formează mass media, mai precis grupul comunicatorilor”, dar

³⁵ Ibidem, pp. 26-164.

această mass medie ar trebui să fie „o piață liberă a ideilor, un fenomen al schimbului de opinii și al criticii.”³⁶

Dintre mijloacele de informare, ca audiență se detașează televiziunea ca principal mijloc, dar în care „informația devine divertisment” iar „educația este în pierdere”. Potrivit istoricului Dinu C. Giurăscu, „**televiziunea a devenit cel mai eficace instrument de modelare a opiniei publice și de spălare a creierelor**”. „Fiindcă omul «vede» pe ecranul TV nu realitatea în toată complexitatea ei, adesea contradictorie, ci **ceea ce realizatorul sau patronul TV sau regimul politic, fie el și democratic, vrea și urmărește să-i arate**”. Și „fiindcă a «văzut» cu proprii săi ochi, omul este îndemnat să și creadă că realitatea se prezintă potrivit imaginilor de pe micul ecran”. Astfel, „se oferă sutelor de milioane de privitori **iluzia obiectivității**, obiectivitate care de fapt, este foarte bine dirijată și conturată.”³⁷

S-a constatat deja conturarea unui nou sistem mass media global, ca „principal instrument al revoluției din lumea în schimbare rapidă a prezentului” (A. Toffler) **Televiziunea „și-a instalat stăpânirea pe tot globul”**. Iată de ce, putem spune că în cazul manipulării, televiziunea este principala armă și mijlocul cel mai eficace al acesteia. Se încearcă astăzi și crearea unei opinii publice internaționale, aflată deocamdată într-o fază incipientă.

O certitudine este însă faptul că „există o luptă politică enormă în legătură cu cine ar trebui să controleze mass-media și ce fel de mesaje ar trebui ea să conțină” iar „tranziția de la dictatură, cenzură, monopolul informației și reprimarea drastică a opiniei la o democrație autentică a comunicării **necesită un drum lung, numai în aparență mai ușor de parcurs decât acela al reformei și tranziției la o economie de piață** – sesiza Ioan Drăgan”. Iar „presa este absorbită total de partizanatul politic, de convulsiile, incertitudinile și frustrările tranziției.”³⁸

Nu trebuie uitat că, la noi în România, „televiziunea și radioul național au fost, în primii ani posttotalitari, **instrumente ale puterii politice**”. Potrivit d-lui Emil Hurezeanu, „atât conflictele politice, cât și manifestările de violență socială și interetnică au fost provocate și dirijate, în sensul puterii, prin radio și televiziune”, în timp ce presa, substituindu-se acțiunii politice contrare, și-a transformat discursul în „**denunț**”. Astfel „informația propriu-zisă, analiza calmă, comentariul aplicat au fost subordonate unor pasiuni editoriale patetice.” De asemenea, domnul Peter Gross aprecia că „jurnalismul român este bazat pe opinie, senzaționalism și informație incompletă”, având ca dimensiuni structurale: „caracterul partizan și polemic, prioritatea opiniei și dezbaterii de idei, angajare pătimașă, **stil jurnalistic dominat de intenția de a convinge, și nu de a informa**.”³⁹

În opinia doamnei Valeria Guțu Romalo, se impune o constatare, care reflectă realitatea: „În goană după câștig, multe publicații actuale exploatează (și cultivă) prin «știrile» oferite interesele derizorii și curiozitatea adeseori morbidă a cititorului, neglijând informațiile social-constructive, necesare și utile adaptării la exigențele (și posibilitățile) unui tip de organizare a vieții sociale profund diferit de cel precedent”. De asemenea „România acestor ani de tranziție nu excelează ca spațiu de comunicare, susține Ion Bogdan Lefter: «Circulația informațiilor fiind precară, au - în compensație - o mare vitalitate zvonurile, bârfele, stereotipurile anecdotice care substituie realitatea de fapt. [...] **Cultura dialogului, a comunicării dezinhibate, a transparenței, a circulației eficiente a informației nu se poate dezvolta decât în societățile unde există libertate de exprimare**». Or, **perturbațiile comunicării pe scena publică indică și ele, în chip fidel, problemele generale ale lumii românești și ale tranziției convulsive.**”

³⁶ I. Maxim Danciu, *Mass media: comunicare și societate*, Ed.Tribuna, Cluj-Napoca, 2003, pp.161-162.

³⁷ Ibidem,p.167.

³⁸ Ibidem, pp.171-177.

³⁹ Ibidem, pp.178-179.

Relevantă este și opinia exprimată de dl. Nicolae Manolescu, actualul președinte al Uniunii Scriitorilor Români: „Manipularea informației se cunoaște la noi mai ales sub forma intoxicării. Eu cred că, la ora actuală, dacă am încerca să stabilim un procentaj între informația corectă și informația falsă, manipulată, tendențioasă, mai bine de jumătate din cantitatea totală de informație vehiculată ar cădea în a doua categorie. La această situație contribuie, mai mult sau mai puțin, toate mijloacele de informare».”

Fără să nege că există și jurnaliști români foarte buni, care își fac meseria așa cum trebuie, N. Manolescu crede că, din păcate, lipsa de pregătire este fenomenul generalizat. Ziaristul român nu reușește să scape de efectele negative ale zvonisticii, pentru că **nu are nici cultură, nici educație de specialitate necesare**: „Ziaristul român nu este educat în spiritul meseriei pe care o practică. Câtă vreme el **publică ceea ce i se spune** și nu simte nevoia să facă nici măcar un post-scriptum sau o simplă mențiune că sursa este incertă, neverificată, neverificabilă etc., înseamnă că acest lucru, de fapt, nici măcar nu îl interesează! De aici pleacă totul. Când am spus «cultura ziaristului», m-am referit și la faptul că **noi nu avem încă ziaristi specializați...**”⁴¹

*„În asemenea condiții nici nu e de mirare, cum a subliniat de pildă Horațiu Pepine, și nu numai el, că limbajul presei românești jurnaliere are o preferință foarte accentuată pentru **stilul colocvial** (atât de contestat de pildă de dl. Andrei Pleșu) dus până la exprimări argotice: «Sunt nenumărate exemple care pot ilustra tonul glumeț acolo unde se impune sobrietate, familiaritatea acolo unde se cere distanță respectuoasă sau ironia acolo unde mai potrivit ar fi tonul modest [...] Limbajul acesta pare să vorbească despre o lume fără ierarhii motivate, în care totul este arbitrar și, prin urmare, contestabil. Guvernul este o gașcă de hoți de buzunare, polițiștii și judecătorii sunt lupi paznici la stână. Așezarea lor socială nu poate inspira respect, ci doar batjocură sau chiar adversitate [...] Jurnalistul de tranziție **privează de demnitate întreaga viață publică, opțiunile sale stilistice nefiind acelea care poartă amprenta jurnalismului de calitate, ci chiar «stilul unei societăți, care nu se respectă pe sine»**”.*⁴²

Criza mass mediei e indisolubil legată nu numai de pregătirea sau vocația comunicatorilor, în a prezenta informația nealterată, ci și de starea ei materială.

Astfel, „**mass media poate fi influențată cel mai ușor dacă are o situație financiară precară, iar în România se poate spune că cea mai mare parte a publicațiilor nu au tocmai o situație financiară comodă;** [...] «media se află pentru prima dată în cei 11 ani, într-o situație critică din punct de vedere economic, iar slăbiciunea economică o face foarte vulnerabilă [...] **Presa este puternică atunci când stă pe picioarele ei, fiind independentă economic**» (Stelian Tănase). Iar, „problema spinoasă rămâne în continuare nu atât adoptarea unui nou cod deontologic al jurnaliștilor (există cel adoptat de Clubul Român de Presă), cât **respectarea acestuia** în instituțiile de presă și în activitatea de zi cu zi a jurnaliștilor. Faptul că știrile trebuie să fie adevărate a început să-i preocupe pe jurnaliștii noștri de puțin timp, recunoaște deschis Adrian Onciu: «Majoritatea ziarelor românești fac propagandă în aproape fiecare pagină: unele din ele promovează o anume linie de partid, altele reflectă interesele personale ale unui patron și nu puține îmbină armonios cele două tendințe [...] **Trebuie să admitem că problemele de etică nu se regăsesc tocmai printre cele mai intense preocupări ale patronilor și editorilor de mass-media, cel puțin în România începutului de mileniu.**”⁴³

Ținând cont de cele afirmate până acum, se impune mai mult ca oricând afirmarea intelectualului

⁴⁰ Ibidem, pp.182-184.

⁴¹ Ibidem, pp187-188.

⁴² Ibidem, pp 184-185.

⁴³ Ibidem, pp 202-208.

român și a presei culturale în mod special, a culturii autentice și eticii în întreaga sferă a mijloacelor de comunicare. De aceea vom spune următoarele:

„«Nu e normal ca ziaristii să aibă pe mai departe sindicate controlate tot de patroni. E revoltător să nu existe nici astăzi un cod deontologic unitar al jurnalistului, iar binele și răul să fie arbitrat de baroni ai presei, de o oligarhie patronală interesată mai mult de problemele sale politico-financiare decât de morală, de adevăr, de corectitudinea informării» (M. Coman) [...]

S-a subliniat în repetate rânduri că în orice țară civilizată din lume statul subvenționează cultura scrisă, că revistele de cultură nu reprezintă nicăieri un lux pentru elitele momentului, că ele nu sunt publicații de partid și nici nu trebuie să facă ceva în vreun scop propagandistic în favoarea unei politici sau a alteia, în fine, că ele nu sunt produse perisabile de consum ca alte bunuri, care să aducă un câștig imediat. S-a precizat, de asemenea, că ele sunt rentabile și eficiente astfel și pe bătaie mai lungă, pentru că acționează formativ asupra omului, și ca atare, sunt răspunzătoare de mentalități și de schimbarea lor în timp [...]

Să recunoaștem totuși că în presa culturală se face până la urmă jurnalism. Desigur, este unul ceva mai bogat în informații și în același timp mai rafinat în expresie decât acela pe care îl întâlnim de obicei în ziare, fie ele centrale sau locale, sau în periodicele-magazin care oferă mai mult divertisment. Este un jurnalism practicat mai ales de scriitori, dar și de o categorie destul de largă de oameni instruiți în multe alte domenii. Dacă am vrea să simplificăm puțin, am spune că presa culturală este scrisă de intelectuali. Bineînțeles, există multe păreri despre ce este un intelectual, dar s-a putut constata prea adesea - cel puțin la noi, la români - că este confundat cu simplul posesor de diplomă universitară ori cu autorul uneia sau mai multor cărți tipărite.

O definiție mai precisă - iar noi o preluăm pe aceea a lui Jöel Roman, filosof, fost director al revistei «Esprit» - ne spune că **intelectualul este «cel al cărui vocație este aceea de a se adresa societății»**. Nu cunoștințele de expert în ceva anume îl fac pe cineva să fie intelectual, nici cărțile publicate, oricât de savante ar fi ele, ci o anume **angajare civică, angajare care ține atât de valori, cât și de faptul că este o conștiință critică în raport cu societatea în care trăiește. În esență, s-ar putea spune că funcția intelectualului este aceea de a ajuta societatea să se înțeleagă pe sine însăși. De fapt, el este acela care vine să organizeze «spațiul public», care este prin excelență un spațiu al interlocutorilor, al schimburilor de argumente, al dezbaterilor libere. Aici intelectualul ia cuvântul, dezvoltă anumite teze, produce anumite analize, face propuneri, într-un cuvânt: **este activ în cetate**. Ceea ce s-a mai putut constata este faptul că demonstrația îi favorizează de regulă pe intelectuali ca agenți civici și îi face mai vizibili tocmai pentru că sunt mai buni comunicatori (Dacă intelectualul nu trăiește într-o democrație, funcția sa este fie protestară, fie de auxiliar al puterii). Scurt spus: **doar într-o democrație poate un intelectual să-și joace până la capăt cu adevărat rolul său, anume acela de a lumina, de a urni, de a participa la dezbateri**. Dificultățile care se ivesc pentru intelectuali într-o democrație reală provin cel mai adesea din situația că toată lumea participă la dezbateri. De unde și tensiunile obișnuite ce caracterizează dezbaterile publice [...]**

Avantajos ar fi ca presa noastră culturală să fie dinamică și suficient de consistentă în aspectele sale formative. Din păcate, ea este astăzi mai mult statică. Totuși o anumită speranță există și de ea trebuie să profităm. Ea este asigurată de tinerii studioși care se angajează deja în spațiul public și care vor să se afirme ca autori responsabili în cultură. Avem convingerea că nu ne înșelăm asupra acestui fapt. **De aceea și presa culturală trebuie susținută de toți aceia care nu ignoră acest important factor de schimbare. Pentru că tinerii vor da tonul în cultura română de mâine.**”⁴⁴

Societatea actuală are nevoie de normalizarea raporturilor dintre participanții la dialog sau comunicatori. Avem nevoie de o conștiință morală și să identificăm cu claritate acest lucru – ce se

⁴⁴ Ibidem, pp.196-216.

întâmplă cu noi?; avem nevoie de acea capacitate de a ne privi în oglindă și de a ne analiza personal. Este trist că am ajuns doar să supraviețuim, să nu mai trăim decent, spre deosebire de clasa politică izbăvită economic și răsfățată de soartă.

„Spațiul politic a devenit - potrivit d-lui Dan Puric - un spațiu care ne trage înapoi, reprezintă o gestionare nereușită iar omul politic, dotat cu o altă fiziologie decât intelectualul este un exemplu nereușit. La noi, intelectualii se retrag într-un turn de fildeș, amorțesc în discurs, mimează doar prezența. Noi avem nevoie de **un altfel de intelectual**, care să vorbească, concret și la obiect, să găsească soluții, să nu fie nici populist, dar nici elitist. El trebuie să fie cu adevărat **un trezitor al națiunii**. Așa cum i-am ovaționat pe nemți, pe ruși și mai recent pe americani și așteptăm acum pe cei din Uniunea Europeană, poate că ar trebui, mai mult ca oricând să-l așteptăm pe Dumnezeu.”

Aș vrea să cred că România nu e iremediabil pierdută și că n-a secătuit de tot inteligența din neamul acesta, răstignit pe crucea istoriei sale.

MODERN ȘI TRADIȚIONAL ÎN MODUL DE VIAȚĂ AL ROMÂNILOR PREZENȚI ÎN STRĂINĂTATE

1. INTRODUCERE. PRECIZĂRI CONCEPTUALE

Înainte de toate, sunt necesare anumite precizări legate de cei doi termeni: „modern” și „tradițional”. Distanța este utilă, cu atât mai mult cu cât sfera conceptuală a acestora este în general destul de largă și dificil de analizat.

Din punct de vedere etimologic, va trebui să admitem că ideea sau conceptul de modern este susceptibilă de mai multe înțelesuri, dar asemănătoare: „1. Care aparține timpului prezent sau trecutului apropiat; în pas cu progresul actual; nou, recent... 2. Care acceptă, cultivă idei, moravuri etc. noi, la modă... 3. Potrivit ultimei mode; la modă... 4. Care aparține unei epoci posterioare antichității... 5. Care cultivă un rol preponderent disciplinelor umaniste... ; scriitor, artist, învățat care aparține perioadei de după Renaștere...”⁴⁵

Cât privește cel de-al doilea termen - tradițional, avem iarăși câteva sensuri: „1. Care este întemeiat pe o tradiție, care este conform unei tradiții: cultură tradițională; artă tradițională; educație tradițională; 2. Care funcționează potrivit unei tradiții; care se conformează unei tradiții: societate tradițională; școală tradițională; 3. Care trăiește, acționează potrivit regulilor fixate prin uz într-o anumită colectivitate: țaran tradițional; 4. Care este consacrat prin uz, care a intrat în obicei; obișnuit...”⁴⁶

Analizând și alți termeni, din familia de cuvinte a acestora, vom avea surpriza să constatăm că, de pildă, modernismul care într-un dicționar mai vechi însemna: „1. Însușirea de a fi modern, caracterul a ceea ce este modern; atitudine modernă; preferință (exagerată) față de tot ceea ce este nou, modern. 2. Curent sau tendință din arta și literatura sec.XX, care neagă tradiția și susține principii de creație noi – Din fr. modernisme.”⁴⁷, în alt dicționar, mai recent, este explicat astfel: „1. Preferință pentru tot ce este modern, nou; tendință, spirit de inovare (în limbă, în expresie, în artă); modernitate: modernismul său șochează; 2. Manifestare, atitudine preponderent sau exclusiv modernă; 3. Nume generic pentru curentele și școlile din sec. al XX-lea...”⁴⁸

Aceeași schimbare se poate remarca și în ce privește termenul moderniza. În dicționarul Academiei Române, acesta desemnează: „A adapta la cerințele, la exigențele prezentului, a face să corespundă acestor cerințe; a înnoi. ♦ A da unui lucru un aspect modern, conform gusturilor și cerințelor actuale. ♦ Spec. A modifica limba unui text din trecut în conformitate cu normele limbii actuale. – Din fr. moderniser.” Iar, în cel nou (al Ed. Litera Internațional), înseamnă: 1. (tr.) a da unui text un caracter, un aspect modern; a modifica limba unui text actualizând-o; editorul a modernizat limba autorului; 2. (tr.) a adapta la realitățile prezentului; a înnoi, a face să corespundă stadiului contemporan al progresului: investitorii străini vor moderniza uzinele; 3. (refl.) a adopta obiceiuri, comportamente etc. moderne; a deveni modern: poartă fustă mini, s-a modernizat! [Din fr. moderniser]

Prin urmare, sensul termenului „modern” (și al familiei sale de cuvinte) tinde să se schimbe și să fie elogiat, în timp ce „tradiția” și „tradiționalismul” (din sfera „tradiționalului”) capătă o conotație negativă. Ca argument în acest sens, pe lângă ceea ce s-a arătat mai sus, stă „definiția”

⁴⁵ Ioan Oprea; Carmen-Gabriela Pamfil; Rodica Radu; Victoria Zăstroiu, *Noul dicționar universal al limbii române*, Ed. Litera Internațional, București-Chișinău, 2006, p.837.

⁴⁶ Ibidem, p.1516.

⁴⁷ *Dicționarul explicativ al limbii române*, realizat de Academia Română, Ed. a II-a, Ed. Univers Enciclopedic, București, 1998, p.645.

⁴⁸ Ioan Oprea..., lucr.cit., ibidem.

tradiționalismului din dicționarul de tip „modern”: „1. Atașament (exagerat) față de ideile, de concepțiile, de obiceiurile sau de tehnicile tradiționale; atitudine dictată de acest atașament; 2. Orientare social-politică și culturală caracterizată prin supralicitarea elementelor tradiției ca valori în sine și prin respingerea noilor valori, produse de evoluția social-politică și culturală. [Din fr. traditionalisme]”⁴⁹

La o privire mai atentă, vom remarca opoziția tot mai evidentă între modernitate și tradiție, mai precis între spiritul modern (ultraprogresist, secularizat, tributar tehnicii și științei) și spiritul tradițional (conservator, religios, respectând Sfânta Tradiție).

Se poate observa, de asemenea, că termenul de „modern” devine tot mai apropiat de cel de „civilizat”, că în limbajul uzual ele se identifică adeseori. Dar, ce înțeleg oamenii moderni prin „civilizat”? Dicționarul Academiei explică: „1. Care are o cultură și o tehnică înaintată, care a ajuns la un nivel superior de civilizație, la un standard de viață ridicat. 2. Care este manierat, politicos...”

Observați cât accent se pune în definiția de mai sus pe „tehnică” și „standard de viață”, care nu pot fi, evident, decât superioare.

Pornind de la cele spuse de dr. David Korten, fost înalt funcționar într-o agenție internațională de dezvoltare, deci care a cunoscut din interior ceea ce se întâmplă (inclusiv interesele americane în zona respectivă), trebuie să analizăm noi înșine acest fenomen al imigrării forței de muncă din România și emigrarea unor familii românești în Occidentul secularizat, fenomen pe care nu-l putem trece cu vederea, având în vedere fie și numai faptul că peste trei milioane de români au fost sau sunt plecați la muncă și o parte destul de însemnată s-a stabilit deja acolo.

Lăsând deoparte aportul financiar pe care îl aduc unii dintre ei pentru familiile și rudele lor din țară, implicațiile sunt cu mult mai importante și profunde.

În primul rând, aș considera că se înregistrează o depopulare sau o scădere demografică semnificativă, iar prin exodul unor specialiști sau tehnicieni, ne putem confrunta tot mai mult cu o nouă problemă, vizând aducerea altor persoane care să-i înlocuiască (ceea ce în unele locuri, este foarte dificil, și există destule cazuri în acest sens, consemnate de mass-media). Credeți oare că aducerea unor grupuri masive de străini din Est (chinezi, etc.) pentru a acoperi golurile create, va fi soluția și încă soluția cea mai adecvată?

În al doilea rând, consecințele culturale și spirituale sunt extrem de importante, iar despre globalizarea culturală am tot vorbit în această antologie. Vreau însă să mai precizez că această acțiune organizată de oculă mondială prin miile de societăți din întreaga lume, afectează în mod ireversibil modul de viață tradițional, lovind de fapt cu putere în creștinism și în mod special în cel autentic, și anume cel ortodox! Mentalitățile din Occident, privind familia, relațiile sociale (încrederea în alți oameni, prietenia adevărată, sinceritatea, comuniunea și comunicarea, etc.) sunt preluate astăzi de mulți români, fără niciun fel de discernământ și de cele mai multe ori, în mod inconștient (prin mass-media ș.a.m.d.). Ca și în cazul alcoolicii, această problemă nu îi privește doar pe ei, sunt afectați și cei din jurul lor! Există români, care întrebați fiind despre masonerie, ei zic că-i bună...

Va trebui să conștientizăm pericolul schimbării mentalităților într-un sens nedorit și greșit. Noi nu trebuie și nu putem înlocui mentalitățile comuniste (legate de muncă, felul de a gândi, iresponsabilitate, etc.) cu altele la fel de nocive, consumeriste și care idolatrizează „puterea banului” și confortul „omului modern”.

Nu vă pune pe gânduri faptul că tot mai multe femei românce preferă astăzi ca să nască în străinătate (pentru dobândirea cetățeniei sau dublei cetățenii și alte drepturi!), să-și boteze copiii cu prenume străine și adesea chiar într-o nouă religie? Nu vă îngrijorează atragerea studenților să lucreze,

⁴⁹ Ioan Oprea..., lucr.cit., p.1516. Volum editat și apărut la București și Chișinău, în 2006.

pe perioade de câteva luni sau racolarea lor definitivă (în slujba unor companii), care îi va folosi chiar și împotriva intereselor țării de origine? V-ați pus întrebarea de ce statele occidentale și-au deschis porțile pentru forța de muncă din Est (tolerând munca la negru, în general), când și așa, ele aveau probleme legate de șomaj?

Fără îndoială, masoneria nu stă deloc degeaba. Masoneria de orientare comunistă a sărăcit majoritatea covârșitoare a cetățenilor români între anii 1946 și 1989, iar după această dată a continuat „opera” sa, prin închiderea unui număr uriaș de societăți de producție, silindu-i pe țaranii, care înainte lucrau la oraș, să se orienteze (în disperare de cauză) spre munca în străinătate. Pe de o parte, unele terenuri au rămas nelucrate, copiii au rămas în grija soțiilor rămase acasă sau alte rude (cu problemele aferente educației acestora!), iar pe de altă parte, imigranții români au suportat influența directă sau indirectă a secularizării și materialismului societății de consum, pentru a le transmite mai departe...

Pericolul cel mai mare este, în esență, **atacul îndreptat împotriva familiei și satului românesc, adică împotriva modului de viață tradițional.** Prezentul ne demonstrează că Uniunea Europeană este foarte interesată în „modernizarea” satului românesc (încă ne-globalizat și rezistent, conservator, protector al familiei creștin-ortodoxe) și investirea unor fonduri uriașe în această direcție. România se pare, că trebuie să devină un stat agrar-industrial (mai ales agrar), pentru că așa au hotărât puternicii Europei și ai lumii.

Conform unor sondaje, cum este și cel al Fundației pentru o Societate Deschisă, „sătenii nu prea au încredere în oameni” și „oamenii de afaceri, micii întreprinzători și asociațiile agricole sînt privite cu suspiciune”. Se arată că „spiritul antreprenorial este în continuare străin sătenilor”. Și, analizând aceste afirmații, găsiți că nu e normal să fie așa, după experiența traumatizantă a colectivizărilor forțate și tranziția noastră deosebit de dureroasă și interminabilă? Apreciați, că satul românesc trebuie să renunțe la conservatorismul său și la tradițiile sale?

Mai interesant mi se pare chiar faptul că, același studiu sociologic menționează următoarele: „Jumătate dintre respondenți cred că homosexualitatea ar trebui pedepsită prin lege, și aproape nici unul dintre cei ce au răspuns întrebărilor nu are (sau nu recunoaște că are) printre rude și prieteni un homosexual sau o lesbiană”. Apoi, „nici rromii nu se bucură de aprecierea sătenilor. Patru din cinci oameni cred că aceștia încalcă legile și doi din cinci merg pînă la a spune că ei ar trebui forțați să trăiască separat de restul societății pentru că nu se pot integra.” Și „în general, sînt ceva mai toleranți cei care au intrat în contact direct cu oameni de diferite naționalități sau religii.”

Vă spun ceva aceste cuvinte? Ați observat că nu adună informații decât în mod trunchiat? Spune ceva despre unii rromi, calificați în furturi din gospodăriile oamenilor și recoltelor de pe pământurile lor? Este firesc, ca un „EuroBarometru Rural” (din 2005) să analizeze astfel mentalul colectiv al comunităților rurale românești? Sunt într-adevăr țaranii români refractari progresului, intoleranți și aproape xenofobi, după cum rezultă din acesta?

Dacă, înainte comuniștii au încercat confiscarea pământului moștenit din străbuni și sistematizarea satelor (urbanizarea), constatăm din păcate, că acum, cu alte lozinci se încearcă treptat, același lucru. Nu spun că bunăstarea n-ar fi bună sau de dorit în lumea rurală, dar ea trebuie să respecte interesele comunităților locale și nu pe cele ale unor „băieți deștepți” care vor profita din plin de fondurile europene, numai în interesul lor.

Să nu uităm că această fundație, care a efectuat sondajul (ori l-a comandat numai) este condusă de d-na Alina Mungiu-Pippidi, cea care „s-a remarcat” mai ales prin ficțiunea piesei „Evangheliștii”, care desigur a deranjat pe credincioșii ortodocși. Oare, chiar nu mai contează istoria Bisericii Ortodoxe și rânduiețile sale bisericesti? Să fie așa cum spune un tânăr din Iași, care nu crede în biserică propriu-zisă (în „clădire” și în altar, etc.), care spune că „crede în Dumnezeu și atît”? Oare sectanții sau chiar

diavolii nu cred la fel în existența lui Dumnezeu?

Poate că ar trebui să ne punem și întrebarea că, dacă familia este amenințată cu dezintegrarea, ce se va pune totuși în locul ei? Un răspuns ar putea fi acesta: Globalizarea (masoneria mondială) dorește să o înlocuiască cu „familia mai mare, **a firmei**”. Astăzi, firma în care omul se angajează și lucrează are puteri nebănuite de el.

2. ADOPTAREA DE CĂTRE TOT MAI MULȚI ROMÂNII A MODULUI DE VIAȚĂ ȘI DE GÂNDIRE OCCIDENTAL?!

Rămâne de analizat în continuare felul în care se exercită influența culturii și stilului de viață occidental asupra românilor care intră în contact cu acestea.

Vom începe prin a remarca faptul, că suntem vrând-nevrând cu toții astăzi supuși unei influențe de acest gen, venită mai ales prin mass-media românească (filme și emisiuni, etc.) dar puțini dintre noi se lasă totuși asimilați sau influențați, încât să se îndepărteze definitiv de tradițiile poporului român și de stilul de viață autohton.

Nu însă același lucru se întâmplă cu românii care vin în contact direct sau nemijlocit cu Occidentul. Asupra lor se exercită **o influență mult mai puternică**, fie prin diferitele experiențe de viață trăite (prietenii care le leagă acolo, impresiile despre tot ceea ce văd în jur etc), fie prin mijloacele de informare din acele țări în care se află, care cultivă în general, într-un grad mult mai ridicat viziunea materialistă asupra vieții, cultul eroticului, cultul violenței, trăsăturile negative de caracter (individualismul/egoismul, duritatea sau lipsa compasiunii față de alții, spiritul războinic etc.), superficialitatea în gândire și ușurința în acte ș.a.m.d.

Până la urmă, este vorba de **contactul dintre tipuri diferite de cultură și spiritualitate (dintre Modern și Tradițional, nu între nou și vechi)**. Atâta vreme, cât fiecare dintre ele caută să se îmbogățească cu elemente noi și benefice, preluate de la celelalte, nu este nicio problemă. Dimpotrivă, au toate de câștigat. Dar, atunci când sunt preluate fără discernământ modele (idoli) și influențe noi și negative, încep să apară mari probleme.

Între modernitate (preațată de umanism și Renaștere, începută odată cu Revoluția sângeroasă din 1789) și tradiție a existat mereu o prăpastie iar acest fapt a permis selectarea elementelor inovatoare pozitive de cele negative. Pentru că, trebuie să recunoaștem, **nu tot ceea ce este nou este automat și ceva bun**.

Vă amintesc de pictura „abstractă”, „postmodernistă”, „cubistă” sau de episodul destul de recent al unui pictor japonez, care a legat pensula de coada unei pisici...

Indiscutabil, și gusturile și chiar valorile se schimbă, prin contactul prelungit cu stilul de viață occidental. Românii din străinătate preferă și ei tot mai mult un confort material sporit și „la modă”. Aceasta se observă îndeosebi, prin preluarea decorațiunilor interioare, coloristica caselor și încăperilor, dotările ultramoderne etc. Încep să creadă mai mult în cuceririle tehnologice create de **om** și în **știință**, și tot mai puțin în propriile valori religioase. Deși, perspectivele sunt de-a dreptul sumbre în acest sens (case cu tablou de comandă unic, cu televizor în toate încăperile, cu camere video peste tot, etc.) iar dreptul la intimitate este exclus.

Uită că inovațiile s-au născut prin inspirație și ajutor divin, uită de tradiția lor creștin-ortodoxă care îi învață să fie cumpătați și să nu-și lipească inimile de acestea (mai ales de „arginți”), uită de poruncile lui Dumnezeu, dintre care prima este: **„Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, să nu ai alți dumnezei afară de Mine”** (Ieșire 20, 2-3) iar a doua spune: **„Să nu-ți faci chip cioplit, nici asemănarea vreunui lucru din câte sunt în cer sus și din câte sunt pe pământ jos, din câte sunt în ape, sub pământ. Să nu te închini acelor și să nu le slujești lor”** (Ieșire 20, 4-5).

Potrivit învățăturilor noastre ortodoxe (păstrate nealterate în timp!; rămânând într-adevăr cumulate în dreapta credință), aceste porunci (care sunt **cel mai mult încălcate în Occident**) trebuie să le înțelegem foarte bine.

Cât privește instituția familiei, se pare că românii din străinătate sunt înclinați și ei să-și revizuiască tot mai mult, concepțiile lor creștin-ortodoxe legate de viața de familie. Libertinajul, scăderea autorității părintești, acceptarea treptată a relațiilor nefirești (homosexuale, perversiunile, etc., cu care se obișnuiesc, se acomodează, le tolerează...), concubinajul (sau „uniunea consensuală”, de fapt traiul în deplină desfrânare!) sunt doar câteva realități dramatice în acest sens.

Însăși sondajele ne spun că tinerii se căsătoresc în general după vârsta de 30 de ani, când au deja o situație stabilă și au experimentat „destul”. În Italia, se pomenește de concubinajul de circa cinci ani dinainte de căsătorie. Aceasta este legea nescrisă sau cutuma. Cine oare, afară de mass-media hotărâște această „căsătorie de probă” **păgână și străină de Dumnezeu**? Cum se face, că dacă au ajuns să se „cunoască” atât de bine, statistica relevă faptul că în Occident, circa 70% dintre căsătorii eșuează în divorț? De ce în Suedia și în alte țări, doar câteva procente din rândul tinerilor optează pentru uniunea prin căsătorie? De ce se evită cununia religioasă și de ce se preferă homosexualitatea? De ce majoritatea familiilor cresc unul sau doi copii? Sunt copiii o povară? Cine poate să ne răspundă la aceste întrebări?

Un alt pericol vine din partea ecumenismului și în amestecul voit al învățăturilor și ritualurilor ortodoxe cu cele catolice și protestante. Spre exemplu, se schimbă anumite aspecte legate de pocăință, spovedanie, rolul și noțiunea postului, ținerea sărbătorilor etc.

Și, totuși mai există o speranță în păstrarea și perpetuarea valorilor tradiționale, ținând seama de acei români care au început să se organizeze în străinătate și mă refer în mod deosebit la aceia care au solicitat rudelor din țară preparate tradiționale de Sfintele Paști și de Crăciun! Aceasta ne arată în cazul lor, nu numai dorul de casă și de obiceiuri, ci și dorința vie de a-și păstra tradițiile religioase și de a-și conserva spiritualitatea. Prin urmare, sunt în spirit conservatori, iar acest fapt nu înseamnă ceva rău (nu este neapărat static, reacționar, contrar progresului, ci doar prevăzător și acceptând progresul în anumite limite!).

Ortodoxia nu va fi asimilată de spiritul catolic, protestant sau neoprotestant. Biserica Ortodoxă este lăsată de la Dumnezeu și „nici Porțile Iadului nu o vor birui”. **Ortodoxia trebuie să rămână ceea ce a fost și este: un mod de viață pentru toți creștinii ei**, care recunosc Învierea Domnului și poruncile Sale. Iar acest mod de viață este cu totul străin de formalismul sau credința neînsoțite de fapte. Ce fel de creștini sunt aceia care nu respectă poruncile Sale, care îl iubesc doar cu buzele și cu vorba? Care îi răstălmăcesc învățăturile și Sfânta Scriptură?

Arătați-mi o singură credință care are atâția mucenici, martiri și sfinți. În ce au crezut toți aceștia, încât și-au sacrificat până și viața sau „bunul cel mai de preț”, după cum îl numesc unii? Au crezut în Dumnezeu Cel viu și au îmbrățișat modelul întruchipat de Mântuitor. Iar alții, urătorii de Dumnezeu i-au răstignit pe eșafodul materialismului antichrist.

Și mai cred că astăzi, ne privesc de undeva și ne îndeamnă pe fiecare dintre noi să nu ne lepădăm de credință în fața noului val de neopăgânism, să nu fim un fel de ucenici ai lui Toma necredinciosul, care nu cred în ceva până ce nu văd cu ochii lor și nu ating cu mâinile lor...

SĂ CINSTIM CUM SE CUVINE MEMORIA EROILOR NEAMULUI ROMÂNESC

Ziua de 28 mai 2009 este o zi cu o rezonanță deosebită și cu mai multe semnificații. Este în primul rând Ziua Înălțării Domnului, când asupra apostolilor s-au pogorât darurile binecuvântării și bucuriei, prin care am primit și făgăduința venirii Mântuitorului la sfârșitul veacurilor.

În al doilea rând, Biserica a rânduit în această zi să fie cinstită și memoria eroilor neamului, care s-au jertfit pentru țară și pentru semenii lor. Dintre aceștia noi îl cinstim mai ales pe domnitorul Ștefan cel Mare și Sfânt, un adevărat erou al creștinătății și cel care, credem că va merge în fruntea neamului românesc la Judecata de Apoi.

Iată ce ne spune despre el cronicarul polonez Jan Dlugosz, în anul de grație 1475: „Și nu s-a îngâmfat Ștefan în urma acestei biruințe, ci a postit 40 de zile cu apă și cu pâine (pentru sufletele celor peste 8 000 de moldoveni care au murit la Vaslui – n.a.). Și a dat poruncă în țara întreagă să nu cuteze cineva să-i atribuie lui acea biruință, ci numai lui Dumnezeu...”. Iar cronicarul Grigore Ureche, care l-a zugrăvit ca „iute la mânie și degrabă vărsătoriu de sânge...” (ceea ce nu corespunde opiniei multor istorici și nici realității – n.a.), consemnând durerea moldovenilor l-a numit totuși pe Ștefan „un părinte”. Și chiar merita. Căci, la moartea lui, l-au plâns cu toții, întreaga suflare a Moldovei, pe care a iubit-o ca nimeni altul și a apărat-o față de toți cei care au încercat să o jefuiască și să o înrobească.

Un alt erou al neamului a fost Mihai Eminescu, care în tinerețe a adunat studențimea română la mormântul lui Ștefan de la Putna, care a încercat prin scrisul său și acțiunile sale curajoase să contribuie la propășirea și nașterea României întregite, ideal pe care l-au împlinit românii în anul 1918. Apoi, putem vorbi desigur de Mihai Viteazul, Constantin Brâncoveanu și fiii săi, Alexandru Ioan Cuza și mulți alții, cunoscuți și necunoscuți.

În al treilea rând, pe plan local a fost dezvelit și sfințit în Suceava monumentul dedicat martirilor Bucovinei, eroilor creștini care și-au dat viața pentru țară sau pentru aproapele lor. După trei ani de muncă, sculptorul Mircea Dăneasă și-a văzut acest proiect împlinit. Și statuia cu aripile ridicate (ale devenirii ființei umane) a fost botezată inspirat „Bucovina înaripată”.

O ultimă semnificație a acestei zile este una de ordin personal. În această zi am finalizat cred un ciclu de lucrări (volume și articole) pe tema provocărilor contemporane și răspunsului creștin față de acestea. Îi mulțumesc bunului Dumnezeu că m-a învrednicit și pe mine, să aduc o mărturisire creștină în această lume deznădăjduită și tot mai îndepărtată de mesajul adus de Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Amin.

**„MUNTELE MĂRTURISITOR” – O ISTORIE
DESPRE MUNȚI ȘI OAMENI CU DESTIN**

(articol publicat în revista Dacia literară, nr.61/4/2005, Iași, pp.54-56
și republicat în cotidianul Monitorul de Suceava, 12 iulie 2008, p.19)

Acest volum de memorialistică, scris cu o admirabilă obiectivitate și în spiritul adevărului istoric de Constantin Hrehor, reprezintă în acest cadru o lucrare monumentală închinată anilor de rezistență anticomunistă din spațiul românesc, îndeosebi din cel bucovinean. Opul amintit este un omagiu adus tuturor celor care, în acei „ani ai rezistenței, ani ai suferinței” – cum însuși autorul subintitulează prin extensie această operă fundamentală, s-au opus cu toată dârzenia și ființa lor sistemului represiv totalitar, refractar față de mai toate valorile tradiționale românești.

Toate aceste mărturii ale luptei anticomuniste sunt reunite într-un dialog deschis și interesant, desfășurat între autor și un erou al acestei rezistențe – Gavril Vatamaniuc -, fost ofițer în cadrul Jandarmeriei române, și se întinde pe o perioadă de timp cuprinsă aproximativ între 1947 și 1989. Anii evocați sunt cei care și-au pus amprenta dureroasă asupra a sute de mii de familii de români, lovite de o soartă necruțătoare. Însuși eroul amintit a ținut să precizeze la un moment dat, la începutul mărturisirilor sale, că: „lagărele, deportările, infernul comunist sunt plăgi care nu pot fi uitate. Care nu trebuie uitate.” Aceste răni nu se vindecă cu ușurință, oricât s-ar ierta faptele și mai ales atrocitățile comise în numele egalitarismului și societății de tip „socialist”, și nici nu pot exonera de răspundere pe cei vinovați. Numele lor este pătat pentru veșnicie și ei ar trebui desigur cunoscuți și arătați cu degetul, dacă nu pedepsiți, măcar descoperiți.

Cartea de față se încadrează în rândul volumelor de mărturii despre rezistența anticomunistă, înmulțite în zilele noastre, care infirmă teoria, susținută de unii, a pasivității și resemnării românilor în fața tăvălugului comunist. Pentru a avea o imagine a „Apocalipsei care a fost”, mai cu seamă a Bucovinei, lucrarea lui Constantin Hrehor este una de referință, bine documentată, cu mărturii vii, care vorbesc de la sine despre perioada de tristă amintire la care fac trimitere. Desigur, jertfa adusă de fiecare dintre acești luptători pentru libertate nu poate fi lăudată și apreciată cum se cuvine, în cuvinte. Cuvintele sunt mult prea sărace pentru a putea cântări acest tribut suprem plătit de ei, care este viața însăși.

Despre rezistența armată din munții Bucovinei putem spune că s-au știut până în momentul de față puține lucruri. Doar unii locuitori ai acestui ținut au avut informații ori s-au înscris în faptele relatate. Despre acestea, oricum, s-a auzit mai mult sau mai puțin. Dar este meritul incontestabil al autorului de a prezenta adevărul exact așa cum este și lucrurile exact cum s-au petrecut în realitatea însăși.

Ca să ne dăm seama până unde a mers comunismul, revelator este experimentul reeducării deținuților din închisorile de la Pitești, Gherla și nu numai aici, dar și regimul extrem de dur de exterminare fizică și psihică din toate închisorile și lagărele de muncă.

Mărturia lui Dumitru Bordeianu, citat alături de alți martiri ai neamului nostru este mai mult decât sugestivă în acest sens: „Eram atât de slăbiți fizic și moral că, dacă ne-ar fi văzut un om normal din afara închisorii, ne-ar fi asemuit cu niște strigoi sau cu niște cadavre umblătoare.”

Cartea de față, prin autorul ei, depune mărturie despre ceea ce a însemnat adevărata rezistență a poporului român în fața comunismului „importat” din Rusia. Ea adună mărturiile unora dintre cei mai înverșunați dușmani ai „holocaustului roșu”. „Munții și Obcinele Bucovinei, asociați cu acești vrednici luptători, au fost, pentru mulți români care au purtat mereu arma în mână, și adăpost și cimitir. Hidra comunistă și-a trimis vânătorii de oameni (securiști) înarmați până în dinți, cu tehnica cea mai modernă

împotriva unor oameni, care nu au făcut altceva decât să apere și să spele onoarea pierdută a poporului român și să-și respecte jurământul de credință făcut înaintea lui Dumnezeu și a țării”.

Mărturiile sunt absolut zguduitoare. Moartea era înfruntată cu un curaj demn de strămoșii noștri care au cunoscut gloria și libertatea. Ea nu i-a înspăimântat; au preferat să moară ca niște daci liberi. De altfel, ca și în cazul invaziei romanilor, această parte din Dacia era cea care rămăsese și atunci să ducă stindardul cu cap de lup spre libertate. Nici romanii și nici alte popoare sau imperii nu i-au determinat pe cei care luptau pentru apărarea ființei lor, să se plece în fața dușmanilor.

Muntele mărturisitor (editura *Timpul*, Iași, 2002) este o carte necesară și evocatoare a unui trecut dramatic în care autorul a reușit să prezinte, într-o manieră accesibilă, cele mai aspre momente ale vieții eroice din munți – rezistența dar și capturarea celor care au luptat cu arma în mână până la capăt, cu speranța că vor veni americanii și ne vor întinde o mână de ajutor. Mărturiile personajului principal sunt, de asemenea, de o cutremurătoare sinceritate, în care e prezent destinul zecilor sau sutelor de mii de români, care au cunoscut drama pușcăriilor comuniste, a canalului Dunăre-Marea Neagră și a persecuțiilor ulterioare. Torționarii și securiștii implicați în mod direct sunt puși în evidență în tot comportamentul lor perfid, malefic.

Evocarea faptelor este urmărită de către autor într-un tempo crescent; i se lasă cititorului dreptul să îi judece pe asasini și să le glorifice memoria celor morți. E de reținut punctul de vedere al eroului Gavril Vatamaniuc: „suferințele celor mulți din jurul meu, ale aceluia care au făcut închisoarea cu mine și pentru mine, ale văduvelor, ale maicilor cu copii rămase acasă, ale mărturisitorilor chinuți, ale tuturor aceluia care au suferit în obezile comunismului, acestea merită consemnate în paginile istoriei”. Gavril Vatamaniuc nu este un erou, unul fictiv, ci unul cât se poate de real. Cele mai multe mărturii aparțin acestuia.

Cartea lui Constantin Hrehor este o ofrandă adusă verticalității omului, moralității fără compromisuri și fără de cusur. Comunismul a fost etichetat ca fiind „Antihristul pe pământ”, ceea ce nu este departe de realitate.

Mărturiile lui Vatamaniuc vin în sprijinul acestui adevăr: „rădăcina răului nu-i în acești oameni (comuniști, securiști etc.) ci într-un sistem diabolic, în comunismul care a deformat mentalități și caractere, care a învrăjbit frați contra frați, care a înjosit omul și l-a înlănțuit...” Luptătorii anticomuniști au avut o neclătinată speranță în Dumnezeu și prin acest suport moral s-au împotrivit minciunii bolșevice și dictaturii comuniste copiate fidel, „după modelul Moscovei” și „aplicată în mod sălbatic poporului român”.

Constantin Hrehor este, prin urmare, un documentarist de forță, care a învățat din lecția istoriei că faptele distrugătoare pentru destinul oamenilor și al națiunii nu trebuie în nici un caz să se mai repete, chiar dacă, din păcate, oamenii uită atât de ușor, căci bine s-a spus că: „istoria ne învață că oamenii nu au învățat nimic din istorie” (G.B. Shaw).

PERSUASIUNEA ȘI MANIPULAREA

(articol publicat în revista Episteme, nr.1/2005, Suceava, pp.115-122)

În accepțiunea largă a celor două cuvinte și concepte - persuasiunea și respectiv manipularea, vom constata unele aspecte comune dar și diferențierile majore. Ceea ce le apropie prin înțelesul acestora este faptul că fiecare în parte desemnează o acțiune dar și o metodă.

Prin persuasiune vom înțelege acea acțiune, dar sau putere de a convinge pe cineva (sau o masă de oameni) să creadă, să gândească sau să facă un anumit lucru. De regulă, noțiunea este strâns legată de disciplina care studiază «arta vorbirii» și anume retorica. A fi persuasiv nu înseamnă altceva decât a fi convingător sau elocvent și a câștiga astfel adevărată adeziunea celor din jur.

Al doilea element sau concept avut în vedere - manipularea, în mod obișnuit înseamnă acțiunea de a mânui sau a manevra (diverse obiecte). Într-un alt înțeles, destul de uzual astăzi vom înțelege prin manipulare acea acțiune de manevrare a unei persoane sau a maselor, ori a unui grup, cu scopul vădit de impunere a unor idei sau măsuri de către cineva, care devine astfel manipulator.

Asocierea dintre persuasiune și manipulare are darul de a pune în evidență caracterul și tehnicile manipulării. Cei care vor să manipuleze masele sau opinia publică au o mare trebuință tocmai de persuasiune pentru a-și atinge scopurile și interesele personale sau de grup. În acest sens, persuasiunea devine mijloc de realizare a manipulării. Prin urmare, voi insista mai mult asupra acțiunii de manipulare pe care, în acord cu filosofia lui Kant, o voi cataloga drept imorală. Omul nu trebuie să devină un mijloc, o unealtă mânuită de către alții, indiferent de «măiestria» manipulatorului.

Trebuie să recunoaștem că în prezent cea mai mare putere de convingere este exercitată prin mijloacele de informare ale mass-mediei și în special prin televiziune. Astăzi când oamenii resimt lipsa unor modele vrednice de urmat (dar și greu de găsit!), mass-media a devenit o forță colosală și modelatoare, și mult mai puternică decât realitatea înconjurătoare. Informațiile primite de noi însă, sunt de cele mai multe ori sărace în conținut; ele nici nu educă dar nici nu documentează. Prin urmare, se ajunge la **o manipulare a informației**, aceasta neavând un rol constructiv, să zicem educativ sau de documentare autentică.

Potrivit teoriilor lui Charles U. Larson, **există cu adevărat manipulare prin intermediul știrilor**, fie că apar la televiziune sau în presă iar menirea știrilor este să facă afaceri în primul rând (obținând un profit din succesul clienților și consumatorilor). Iar „rezultatul constă într-un program, și nu o difuzare a știrilor. Acestea sunt manipulate, selectate, modelate și transmise pentru a atrage cea mai mare parte a audienței - trebuie să placă majorității și să deranjeze cât mai puțin.“⁵⁰

Modalitățile de a manipula știrile sunt în cartea autorului citat mai devreme mai multe: simpla lor ignorare, favorizarea finanțatorului, pseudoevenimentul (atracție pentru evenimente bizare sau melodramatice), punerea într-o lumină discutabilă a unei persoane (sau candidat în alegeri), caracterul tendențios (prin scoaterea lor din context ori citarea lacunară a sursei) etc. Pentru a ne sustrage unei astfel de manipulări, putem diversifica numărul programelor de știri, de ziare și reviste ori posturi de televiziune. Astfel „ne putem proteja de consecințele persuasive ale media începând să privim dincolo sensul aparent al mesajelor.“⁵¹

În general, e bine să evităm capcana oricărui tip de propagandă, ținând seama că aceasta este în principal ideologică și încearcă de regulă prin mass-media să vândă „un ansamblu de păreri sau dogmă“. Această propagandă poate îmbrăca unele forme, putând fi de natură religioasă, politică sau economică.

⁵⁰ A se vedea în acest sens Charles U. Larson, *Persuasiunea. Receptare și responsabilitate*, Editura Polirom, Iași, 2003, p.384.

⁵¹ Ibidem, op.cit., p. 387.

Trebuie iarăși reținut faptul că „Propaganda urmărește uniformizarea *părerilor, atitudinilor și comportamentelor* receptorilor [...] **Propaganda obstrucționează procesul gândirii. În general, propaganda se adresează sufletului publicului, și nu rațiunii acestuia.** Dacă le-ar avea în vedere pe ambele, membrii audienței ar judeca rațional și efortul propagandistic ar eșua. Pentru a ocoli gândirea logică, propaganda se folosește de informații tendențioase menite a stimula emoțional publicul, «forțând» orientarea acestuia către o părere ori o concluzie bine cunoscută propagandistului. De pildă, evangheliștii din cadrul programelor televizate (în SUA) utilizează propriile surse (tendențioase) pentru a prelucra temerile, pasiunile, urile și celelalte sentimente ale auditoriului, conducându-l spre o concluzie inevitabilă (cum ar fi: căința, oferirea de donații sau convertirea altora).“⁵²

Din punct de vedere al diferențierilor dintre ele, dacă prin arta vorbirii (sau retorica) înțelegem bunăoară un mijloc ori o acțiune de convingere (dar în sens pozitiv), putem aprecia că manipularea reprezintă în sine o deturnare a acesteia, încercând să convingă mai degrabă prin alte mijloace sau printr-o metodă subtilă de inducere în eroare (chiar prin minciună). Manipularea este un mijloc fraudulos de condiționare și de «adaptare» a individului la interesele unui grup deținător de putere. Manipularea condiționează însăși masele de a crede în ideile și în promovarea intereselor celor care urmăresc să accedă la putere sau să o conserve perpetuând astfel politica lor, mai degrabă impusă decât acceptată și înțeleasă ca atare. **Iar mijlocul de manipulare cel mai eficient pentru a impune aceste idei (și interese) în rândul maselor este tocmai mass media aservită cauzei celor care doresc să dețină controlul absolut.**

Se mai poate aprecia că manipularea maselor nu este de dată relativ recentă. Ea a apărut încă din antichitate iar cel mai concludent exemplu este cel al marelui orator roman Cicero, care și-a condiționat lupta împotriva lui Catilina tocmai prin convingerea și manipularea senatului roman pentru a-l elimina pe acest adversar politic. În Evul Mediu, este grăitor exemplul lui Niccolò Machiavelli, care în celebra sa carte „Principele” descrie printre altele tehnici de manipulare și modul în care poate fi cucerită puterea. Grație acestor scrieri, cultura europeană modernă a preluat asemenea idei în modul de a concepe politica și statul. Pentru Machiavelli, politica este arta atingerii scopului cu mai multă ușurință: „Căci, pe lângă cele spuse aici, trebuie să știm că firea omului e schimbătoare și că e ușor să-l convingi de ceva, dar e mai greu să-l ții în această convingere. De aceea e bine ca totul să fie rânduit în așa fel, încât, atunci când oamenii n-or să mai creadă, să fie posibil să-i obligi s-o facă [...] Așadar, cel care crede că are nevoie să-și asigure noul principat împotriva dușmanilor, trebuie să-și câștige prieteni, să învingă ori prin forță, ori prin înșelăciune, să se facă iubit și temut de oameni [...] Cruzimea e bine întrebuințată (dacă se poate spune «bine» despre «rău») când e comisă o singură dată din nevoia de a-ți asigura puterea, când nu stăruie în aplicarea ei.”⁵³

În timpurile moderne, începând cu secolul al XVII-lea, manipularea devine treptat un mijloc tot mai eficace de luptă și de constrângere a maselor. Conducătorii joacă un rol considerabil în acest sens iar cel mai adesea nu sunt aleși din rândul cugetătorilor ci din rândul oamenilor de acțiune. În acest sens, Gustave Le Bon stăruia asupra misiunii conducătorilor în raport cu masele: „Să insuflă credință, indiferent că e vorba de credință religioasă, politică sau socială [...] aceasta este, mai ales rolul marilor conducători. [...] **A-i da omului o credință înseamnă a-i înzeca forțele.**”⁵⁴

Mijloacele lor de convingere sunt: forța exemplului (afirmația), repetiția lucrului afirmat și imitația (adoptarea modelelor după care se conduce mulțimea). În viziunea lui Gustave Le Bon retorica este strâns legată de politică: „Oratorul care știe cum să le folosească (*cuvintele și formulele*) dirijează

⁵² Ibidem, p. 394.

⁵³ Niccolò Machiavelli, *Principele*, Editura Minerva, București, 1995, p.29-46.

⁵⁴ Gustave Le Bon, *Psihologia mulțimilor*, Editura Anima, 1990, p. 66.

mulțimile după bunul său plac [...] **Într-o adunare parlamentară, succesul unui discurs depinde aproape în întregime de prestigiul oratorului și nicidecum de argumentele pe care le oferă.** Un orator necunoscut, care vine cu un discurs plin de argumente îndreptățite, dar numai de argumente, nu are nici cea mai mică șansă de-a fi ascultat.“⁵⁵

Iar metoda manipulării a ajuns ca auxiliar și argument al forței în timpul dictaturilor. Napoleon Bonaparte s-a folosit el însuși de manipulare, în haosul revoluționar, ca să poată obține puterea supremă în stat și apoi, să fondeze un imperiu. Benito Mussolini, promotorul fascismului italian aduce în prim plan forța manipulării ca argument politic hotărâtor. Marșul asupra Romei a fost rodul dezinformării și punerii în interesul personal a manipulării.

Loviturile de stat au putut fi perfecționate de către Lenin și Troțki, care și-au pus în practică manipularea și propaganda bolșevică. Se știe doar că așa - zisa revoluție din octombrie a fost de fapt rodul manipulării maselor și expresia ei. **Hitler și Stalin, care au avut un aparat de informare și de propagandă impresionant, au fost fără îndoială cei mai mari artizani ai manipulării maselor folosind manipularea drept mijloc principal de cucerire și de conservare a puterii.**

Adolf Hitler, s-a remarcat de la început ca orator, folosindu-se din plin de acest dar și reușind să convingă poporul german să i se alăture necondiționat în lupta lui personală pentru «puritatea rasei» și hegemonia ei mondială. La baza manipulării unor asemenea lideri a stat exploatarea sentimentului naționalist. Într-o manieră asemănătoare, dar nu cu aceeași intensitate și eficiență, Horthy în Ungaria, Franco în Spania și Salazar în Portugalia au apelat și ei la manipularea în masă și prin forță au reușit să-și pună în aplicare propriile idei. Trebuie reținut însă faptul că persuasiunea angajată în exercitarea forței nu durează decât atâta timp cât există teroarea.

De asemenea, Stalin nu a fost nici el străin de tehnicile manipulării. El și-a creat un vast aparat de propagandă, cu ajutorul căruia a izbutit să convingă o populație de peste 150 de milioane de oameni că el este persoana potrivită pentru a decide destinul Rusiei. Considerat mai târziu a fi „cel mai mare criminal al tuturor timpurilor“, el totuși a reușit să exercite o influență formidabilă dar nefastă asupra multor contemporani, care chiar l-au adulat, și care după moartea lui s-au trezit din această „vrajă“ și s-au dezis de acesta, condamnând abuzul de putere și cultul personalității lui. Printre aceștia, s-a numărat și Nicolae Ceaușescu, dar care n-a mai ajuns să-l renege, ci din contra s-a străduit să-l imite.

Nici America de Sud nu a dus lipsă de dictatori, atât în trecut cât și în prezent, care să nu apeleze la manipularea maselor. Există nenumărate exemple și în alte părți ale lumii.

Secolul XXI perfecționează tehnicile manipulării printr-o propagandă asiduă pentru a stăpâni întru totul masele și a le manevra cu ușurință. Aceste tehnici sunt astăzi concertate în direcția obținerii puterii la scară globală, continuându-se în felul acesta visul comunismului.

Manipularea a fost nu o dată asociată cu tehnica loviturii de stat „mascate”. Orice lovitură de stat de acest tip implică tehnica manipulării - ca mijloc subversiv și eficient de dobândire a puterii. De regulă, pentru a câștiga credibilitate manipularea exploatează sentimentele naționaliste, în numele creării unei identități false, care nu corespunde desigur cu realitatea. Alteori, se bazează pe frustrările și așteptările populației pe nemulțumirile unei anumite părți a populației și a celor de la putere (ori numai aspiranți la ea). În consecință, se poate spune că manipularea are succes cu atât mai mult atunci când îmbină argumentele logice cu cele sentimentale.

Comunismul a ridicat manipularea pe culmi nebănuite, aceasta nefiind altceva sau fiind înainte de toate «exacerbarea minciunii». Propaganda comunistă a avut în vedere mereu «mărețele realizări» și deformarea gravă a realității. Un exemplu de manipulare și de mistificare, de dezinformare și intoxicare a opiniei publice este mai ales cel din Republica Moldova, unde în urma eșecului proiectului de rusificare s-a născut proiectul moldovenesc iar ideea aceasta a moldovenismului

⁵⁵ Ibidem, op. cit. pp 99-106.

antiromânesc a fost ridicată la rangul de «ideologie de stat, ideologie profund ostilă spiritului eminescian».

Se poate spune mai mult, că: „**nicăieri însă, în republicile sovietice tragedia rusificării nu a dus la suferințe mai mari decât în Basarabia [...] Neexistând fondul unei superiorități funciare, ca să se impună rușii au recurs la artificii opresive, a căror istorie ar necesita sute de pagini. Între acestea, în prim plan s-a situat inocularea statornică, în doze paralizante și cu efecte de lungă durată, a otrăvirii unui «complex de inferioritate» al băștinașilor, constând în sentimentul rușinii de a fi moldovean sau român**“.⁵⁶

Autorul citat - Theodor Codreanu, precizează că „a existat în Basarabia renăscută etnic un entuziasm, o dezlănțuire a sentimentelor care a culminat în 1990 cu celebrele poduri de flori care au adunat numai la Albița, lângă Huși, în jur de 300 000 de români de pe ambele maluri ale Prutului. Mai mult în timpul «podului de flori» la Vaslui, pe locul unde Ștefan cel Mare dobândise o strălucită victorie antiotomană, în ianuarie 1475, s-a petrecut un lucru uluitor pe care nimeni ne mai vrea să-l ia în considerație sau nu-i sesizează perfidia: ca o contraponderă la podul de flori, în aceeași zi, premierul Petre Roman a organizat o manifestație în urma căreia s-a adoptat Declarația de la Podul Înalt, o diversiune menită să abată atenția de la singurul eveniment miraculos al momentului. Nici unul dintre oamenii politici importanți n-a participat la aceste poduri de flori (și nici presa nu s-a arătat interesată prea mult de acest eveniment irepetabil și extraordinar)“.⁵⁷

În opinia lui Bogdan Ficeac „principalul scop al liderilor unui sistem totalitar nu este de a stăpâni prin forță sau de a-și distruge adversarii, ci de a-și determina supușii să gândească așa cum vor ei, conducătorii (uniformizarea gândirii). Noul sistem social (creat de dictatori are ca unitate reprezentativă «omul nou», cu o gândire total diferită de a predecesorilor. Forța este ca auxiliar, în cadrul unui sistem de recreare a conștiințelor, sistem în care manipularea, în principal prin controlul informațional, are un rol de determinant [...] Minciunile din sfera concepțiilor sunt cel mai minuțios elaborate, deoarece menirea lor este să confere ideologiei totalitare acest caracter de sacralitate, de adversar final, dincolo de orice îndoială”.⁵⁸

Comunismul a introdus cenzura ca tehnică de manipulare și de obstrucționare a informațiilor. Populației i se serveau numai informațiile pozitive ale «epocii de aur». Poporul nu avea voie să afle ceea ce se petrecea în culisele puterii sau informațiile ce ar fi prejudiciat imaginea partidului sau a liderului comunist.

Dar „**chiar și după colapsul comunismului, foarte mulți oameni au rămas prinși în capcana fostei ideologii, limitându-se la discutarea efectelor nocive asupra societății pe care le-a avut minciuna, demagogia și megalomania foștilor lideri comuniști, fără a încerca să clarifice dacă bazele întregii doctrine erau adevărate sau false. Iar această lipsă a dorinței de clarificare se datorează tocmai sistemului de promovare a «științei sacre», care avea ca principală menire dezobișnuirea oamenilor de a pune și de a-și pune întrebări fundamentale**”.⁵⁹

R. J. Lifton identifică opt căi principale de acțiune pentru remodelarea gândirii sau metode de manipulare a conștiințelor, a căror variațiuni sunt întâlnite în majoritatea sistemelor totalitare. Acestea sunt: controlul comunicațiilor umane, «manipularea mistică», cerința de puritate, cultul confesiunii, «știința sacră», remodelarea limbajului, doctrina mai presus de oameni și delimitarea socială. În toate

⁵⁶ Theodor Codreanu, *Basarabia sau drama sfâșierii*, Editura Pax Aura Mundi, Galați, 2004, p.31.

⁵⁷ Ibidem, op. cit., pp. 43-44.

⁵⁸ Bogdan Ficeac, *Cenzura comunistă și formarea «omului nou»*, Editura Nemira, București, 1999, pp. 13 și 25.

⁵⁹ Ibidem, op.cit., pp. 27-28.

aceste direcții, minciuna joacă un rol primordial.⁶⁰

Adeverind o constatare recentă din domeniul psihologiei sociale, care revelă faptul că remodelarea minții umane nu se face prin forță sau prin îndoctrinare excesivă, comuniștii nu au reușit să schimbe mentalitatea ci doar să-i forțeze pe cei ostili să accepte ideologia comunistă”. În perioada «destinderii» din România de după 1965 „manipularea conștiințelor a trecut la acțiuni subtile”: „Persecuțiile violente au încetat, lagărele au fost desființate, torturile și prigoana au scăzut considerabil în intensitate și, în paralel, a început dezvoltarea «politicii» de șantaj”. Dacă individul se conforma ideologiei, putea promova în carieră, putea avea unele privilegii, putea duce o viață liniștită și, chiar cu unele satisfacții. [...] faptul că în România regimul ceaușist a căzut printr-o revoluție (ulterior confiscată) s-a datorat într-o mare măsură neglijării acestei tactici în ultimii ani de domnie a lui Ceaușescu. Presiunile asupra cetățenilor au devenit mult prea puternice pentru a le mai da senzația unei libertăți de alegere.”⁶¹

Vorbind mai ales despre istoria colaboraționismului românesc, scriitorul Eugen Negrici remarcă etapele distincte ale acestuia precum și „categoriile de cedări și convertiri și numeroase cazuri particulare de adeziune (trădare stipendiată sau nu, autosugestionări, colaborări benevole sau dictate, adeziuni precoce sau tardive, parțial motivate sau cu totul și totul gratuite). Dar în spatele acestei diversități a «răspunsurilor la stimuli» se află aceleași principii ale manipulării inspirate din tehnicile dresajului prin momeli și pedepse date la timp. Perfecționate de decenii în URSS, predate viitoarelor cadre de conducere la universitatea Lomonosov și cuprinse și în setul de directive oferit de NKVD noilor conducători ai democrațiilor populare, aceste principii și aceste tehnici au devenit un fel de manual al stăpânirii și supunerii. În ceea ce îi privește pe scriitori, acesta dovedea o cunoaștere adâncă a ambițiilor, nevoilor și slăbiciunilor lor.»⁶²

Despre noile metode de manipulare ne vorbește un scriitor grec - K. KAPOYΣOY: „Acum, pe lângă vechile metode de manipulare a maselor se utilizează și parapshihologia, care nu este altceva decât ridicarea la rang de știință a vechilor practici magice. Atât de intensă este această manipulare, începută încă de la nașterea omului, încât noi fără să ne dăm seama devenim sclavii acelei minorități care conduce din umbră. Sclavia ajunge să devină parte integrantă din viața noastră. Începem să nu ne simțim bine decât dacă suntem sclavi. Ni s-a inhibat, prin mijloace oculte, magice și parapshihologice gena gândirii, acțiunile noastre scăzând spre limita reflexelor condiționate. Se lucrează consecvent la îndobitocirea omenirii. Nimic exagerat!”⁶³

Putem afirma cu certitudine că manipularea s-a rafinat tot mai mult în zilele noastre, prin moduri subtile de convingere ce depășesc adeseori capacitatea și puterea noastră de imaginație: manipularea electorală (prin cumpărarea voturilor), dezinformarea în masă, diversiunea cu scopurile ei bine definite de autori, prezentarea tendențioasă a informațiilor, șantajul economic și altele asemenea. Este dacă vreți acea metodă potrivită de a lovi adversarul sub centură, potrivit principiului machiavelic „scopul scuză mijloacele.” Manipularea este metoda care ne transformă în sclavi convinși de libertatea noastră deplină, dar care, de fapt nu există. De aceea, în opinia mea manipularea este o «modalitate individualistă» de atingere a unor scopuri personale sau de grup, care în sine este profund antidemocratică și imorală, și ca atare trebuie condamnată din toate punctele de vedere. Manipularea

⁶⁰ Ibidem, p. 14.

⁶¹ Ibidem, pp. 31-32.

⁶² Vezi Eugen Negrici, într-un interviu acordat lui George Arion de la revista România literară.

⁶³ K. Kapoyeoy, *Noile buletine Antihrist 666*, Atena, 1993.

opinie publice este poate practica cea mai nesănătoasă, care dăunează la nivelul întregii societăți, mai ales când ea este angajată pe drumul unor reforme structurale.

Manipularea este strâns legată de informație, datorită faptului că informația înseamnă astăzi putere, ea creează și întreține puterea. De aceea serviciile secrete sunt atât de puternice, și mă refer aici în primul rând la cele ale marilor puteri.

Este dureros faptul că în secolul trecut dar și în lumea contemporană „**sistemele totalitare au redus chintesența existenței umane de la celebra teză carteziană «cuget, deci exist», la o constatare mult mai practică: «mă supun, deci exist»**”.⁶⁴

În consecință, astăzi când încă constatăm că supraviețuiesc rămășițe ale trecutului prin toate mentalitățile și practicile comuniste, și ne pândește perfid pericolul globalizării totale și definitive, mă întreb atunci și vă întreb: unde este libertatea despre care s-a vorbit la noi atât de mult?

Iată de ce, în opinia d-lui Octavian Paler, ratarea libertății ar constitui un lucru înfricoșător.

---

⁶⁴ Bogdan Ficeac, op. cit., p.31.

CREDEȚI CĂ SUNT INCOMPATIBILE CULTURA ȘI CREDINȚA?

(articol publicat în trei numere ale cotidianului
Monitorul de Suceava, 14-16 iulie 2008, la p.19)

Filosoful român Petre Andrei spunea cândva: „Cultura duce la înțelegerea ideii de drept, de interes general și de datorie, așa că nu se poate vorbi despre lupta pentru respectul dreptului și înfrângerea abuzurilor câtă vreme nu se va dezvolta prin cultură o conștiință puternică în fiecare individ. De aceea, statul democratic trebuie să facă din spiritual și din cultură un scop principal al activității sale.”

O incursiune în sfera spiritualității, dar și a culturii contemporane, consider că este oricând binevenită și chiar necesară. Anumite precizări se impun a fi făcute deoarece adeseori s-a remarcat fie o concurență între acestea, fie o delimitare forțată a acestora, acreditându-se ideea că au scopuri și mijloace total diferite.

Este adevărat că odată cu Umanismul Renașterii și epoca modernă a început un proces de înstrăinare a omului față de Dumnezeu și de scindare a societății prin desprinderea de însăși rădăcinile sale creștine și renegarea tradiției creștine autentice. Civilizația modernă a întronat în mijlocul universului ei Omul, ca valoare supremă, dar nu un tip de om religios ci unul ”deasupra religiei” sau desprins de religie. Se poate vorbi despre un oarecare câștig, în sensul revalorificării culturii grecești, dar în același timp trebuie să avem în vedere o mare pierdere, pentru că prin mijlocirea filosofiei eline antice - în special cea a lui Platon și Aristotel – și prin raportarea permanentă la ea, gândirea Europei occidentale s-a dezvoltat și s-a distanțat ireversibil, în mod treptat, de spiritualitatea și tradiția creștină din răsăritul Europei. Raportul dintre teologie și filosofie s-a inversat, acordându-se întâietate acesteia din urmă. Aici se află o cauză profundă a ”crizei” actuale a întregii omeniri.

Ceea ce se întâmplă astăzi în lumea întreagă nu este deloc întâmplător. **Faptul că asistăm la un atac concertat îndreptat mai ales asupra valorilor creștine, dar și împotriva culturii naționale, are desigur o explicație rațională. Credința și cultura sunt doi piloni de rezistență ai oricărei națiuni. Dacă acestea două dispar sau sunt denaturate profund, se prăbușește întreg edificiul și se ajunge inevitabil la o stare de haos și anarhie, iar ulterior la prognozată dictatură globală.** Prin urmare, putem trage concluzia că un important obiectiv al globalizării actuale, după cel al obținerii puterii politice și economice, este anihilarea credinței/spiritualității tradiționale și a culturilor naționale. În acest mod, omul este lipsit de ajutorul lui Dumnezeu și îndepărtat de El, iar libertatea și conștiința omului sunt anihilate sau transformate practic în „forme fără fond”, departe de realitatea vieții și de Adevăr.

Observăm în zilele noastre, că este aplicat în continuare un anume principiu nesănătos: ”Iubește și fă ce vrei!”. Întâlnim tot mai des tineri care îți răspund prompt: ”fac ce vreau cu viața mea”. Contează însă, ce anume înțeleg oamenii prin iubire. Iubirea poate fi lesne denaturată, prin pervertirea înțelesului profund al ei. Unii o înțeleg ca iubire narcisistă sau egoistă (luciferică), alții o traduc prin dragoste pasională sau pătimașă, în care accentul se pune pe sexualitate și chiar, mai recent, prin iubire între parteneri de același sex. Observăm cum dragostea pe care a propus-o lumii creștinismul este astăzi răstălmăcită. **„Iubește și fă ce vrei!” pare a fi deviza societății moderne și axioma simptomatică a vremurilor noastre.** Aceasta nu poate fi totuși decât o viziune reducionista asupra iubirii și a filosofiei noastre de viață.

Prin aplicarea acestei devize contraproductive, personalitatea omului este trunchiată în substanța ei și i se asigură stagnarea ori regresul. Accentul cade aici pe două dimensiuni de bază ale sufletului, și anume pe **sentimente** și pe **voință** (voința de a cultiva libertatea deplină). Este exclusă, desigur nu

întâmplător, o altă facultate sau putere sufletească importantă: **rațiunea**. Nu spunem că rațiunea ar rezolva de la sine totul, dar lipsa ei împiedică foarte mult întreaga construcție a personalității umane și înlătură armonia acesteia. Imaginați-vă o masă care se sprijină doar pe două picioare în loc de trei sau patru și veți constata rezistența acesteia.

După opinia mea, în locul cultului deșăntat al libertății, în fapt tot mai îngrădită și amenințată pretutindeni în lume, ar trebui subliniată importanța conștiinței de sine a omului și la un nivel superior, a conștiinței naționale. Prin activarea conștiinței de cetățean, se poate spune că omul devine responsabil și pentru destinul comunității sale.

Dar mai întâi trebuie să trezim așadar **conștiința**, această scânteie divină care a fost dăruită fiecărui om și care se conduce după anumite principii morale etern valabile și inalienabile. Conștiința nu este altceva în fond decât **trezirea la realitate** în urma intervenției divine sau invocării ajutorului divinității, iar Dumnezeu prin glasul conștiinței, fie îl mustră cu iubire pe cel ce greșește, fie îl îmbărbătează pe cel descurajat să-și urmeze drumul presărat de obstacole. Conștiința nu poate exista fără aportul rațiunii divine, dar și al celei umane. Iar rațiunea umană se cade a se pleca înaintea rațiunii divine cu recunoștință și respect, și chiar cu iubire. Fiecare om smerit își conștientizează ca faptură creată propria mărginire înaintea incomensurabilului, a necuprinsului său Creator.

Omul are nevoie să-și conștientizeze menirea, pe care este chemat s-o urmeze, realizând acele lucruri care duc la împlinirea lui din toate punctele de vedere, dar cu precădere pe plan spiritual și pentru aceasta nu trebuie decât să-și dezvolte și să-și asculte mereu vocea conștiinței sădită dintru început de bunul Dumnezeu. Ca ființă socială, tributar educației și mediului său ambiant, omul trebuie să-și găsească locul în societate, să se integreze armonios în ea, atât în societatea locală, cât și în cea națională. El este dator să-și învingă pornirile iraționale, instinctele primare sau dorințele pătimase, cum ar fi cea a îmbogățirii rapide prin parvenire sau pe diferite căi ilicite. Omul trebuie să se îmbogățească în **înțelepciune**, care presupune judecata logică și obiectivă, bunul simț, spiritul critic constructiv și luciditatea, dar să-și agonisească și **cumpătarea**, adică simțul măsurii sau al echilibrului, **dreptatea** și **curajul**, pleiada virtuților cardinale, prețuită încă din Antichitate.

În locul devizei „*Iubește și fă ce vrei!*”, care lasă loc diverselor interpretări inadecvate, aș vrea să propun una mai explicită: **„Fii cât mai bine informat astăzi și analizează tu însuși totul, căutând chiar rațiunile divine ale tuturor întâmplărilor; iubește-ți aproapele ca pe tine însuși, căci numai dacă vei dărui, vei primi la rândul tău și fă întotdeauna ceea ce-ți dictează conștiința ta, în virtutea libertății pe care o ai și pe care trebuie s-o păstrezi cu orice preț.”**

Din cele arătate mai sus, reiese un anume raport între credință și cultură. În primul rând, constatăm că ambele ne sunt necesare, fiind de nedespărțit. Nu putem afirma că ar putea să existe o credință adevărată fără cultură, pentru că spiritualitatea și cultura interferează. Este sugestiv exemplul Bibliei și al adevărului revelat în paginile ei, cunoscut fiecărui creștin vrednic de numele său, iar cunoașterea acestui Adevăr nu reprezintă în sine altceva decât un veritabil act de cultură. Valoarea învățăturilor cuprinse în Sfânta Scriptură este atât de mare, încât până astăzi ea a rămas „cartea cărților”, principala scriere din istoria umanității, sursa inestimabilă și originară a întregii culturi și civilizații actuale, cartea care a influențat hotărâtor evoluția omenirii. Și nu întâmplător se încearcă în zilele noastre denaturarea adevărului cuprins în ea, prin intermediul unor cărți precum „Codul lui Da Vinci” de Dan Brown sau „Codul Bibliei” aparținând unui alt scriitor din S.U.A. care pretinde că ar fi descoperit în Biblie o formulă matematică încifrând istoria umanității, precum și prin alte cărți sau mijloace.

Din punct de vedere creștin, nu poate exista așadar credință fără cultură. Dar dacă avem în vedere o credință rătăcită, cum ar fi cea împărțită de multe secte religioase, putem remarca unele consecințe: incapacitatea de a înțelege și trăi credința adevărată - care presupune și fapte, sacrificiu de

sine, altruism-, lipsa de discernământ în problemele care vizează cultura, respingerea alterității, a celor ce gândesc altfel (obstrucționând astfel dialogul real cu cei de alte convingeri religioase), intoleranța profundă, fanatismul religios, izolarea față de comunitatea locală și națională.

Problema ar putea fi pusă și dintr-o altă perspectivă: poate exista oare cultură fără credință? Putem despărți total sfera culturii de cea spirituală? Răspunsul este negativ. Ce înseamnă în definitiv cultura fără credință? Consecințele sunt nefaste: îmbrățișarea ateismului sau a unor erezii contemporane, sacrificarea conținutului culturii în favoarea formelor goale ale ei sau a civilizației, apariția idolilor consacrați de mass-media, de genul Andreea Marin, Teo Trandafir, Mircea Radu ș.a., adulați de atâția tineri și vârstnici.

Expresia culturii fără credință este întruchipată mai ales în categoria liber-cugetătorilor, care și-au creat propria lor morală. Însă această moralitate vine adeseori în contradicție cu morala creștină și cu Dumnezeu. Nu pot fi numiți intelectuali adevărați acei oameni care îmbrățișează individualismul, pragmatismul și cultul banului, care nu-și dezvoltă o conștiință critică și nu se angajează civic. Un intelectual adevărat promovează în societate morala creștină, pentru că este singura morală care îl angajează în spațiul public, adică în viața cetății. Interesul național este pus așadar deasupra celui personal

În consecință, nu putem vorbi nici de credință fără cultură, nici de cultură fără credință. Acestea sunt inseparabile. Dacă le separăm totuși, efectele sunt în plan spiritual dezastruoase. Împreună însă au forța de a dinamiza personalitatea omului și de a-i asigura mântuirea. Cultura este până la urmă un mijloc sau un suport al creației de bunuri materiale și spirituale. Este ogorul fertil pe care rodește neîncetat creația, prin care tindem să ne asemănăm cu Dumnezeu și să-L lăsăm să lucreze în noi, cu ajutorul harului Său. Cultura este suportul pe care ia naștere actul creator, generator de progres în societate.

Nu trebuie să neglijăm nici distincția pe care o face criticul Tudor Vianu, afirmând categoric că *„este absolut necesar să evităm confuzia care se face între cultura totală a sufletului - ideal înalt și ultim al efortului cultural - și ceea ce se numește cultură generală, prin care se înțelege mai degrabă o mobilitate a minții cu cunoștințe de tot felul, împrumutate tuturor domeniilor spiritului omenesc”*.

Cultura adevărată este cea care deschide drum către o viață guvernată de principii morale. Este mijlocul prin care conștientizăm în mod superior credința. Cultura non-valorilor, anti-cultura, nu poate salva lumea, ci dimpotrivă. Iată ce remarcă și filosoful român P.P. Negulescu: *„Cultura însă, în înțelesul ei adevărat, e altceva. Este înțelegerea mai adâncă a lumii și prețuirea mai justă a valorilor ei, este lărgirea mai cuprinzătoare a orizonturilor vieții și luminarea mai nuanțată a diferitelor ei aspecte.”*

Ceea ce putem numi astăzi o atitudine înțeleaptă este contactul nemijlocit cu lectura și cu valorile noastre creștine și naționale. Cartea rămâne până la urmă cea mai importantă hrană spirituală și de care noi nu ne putem lipsi. Majoritatea oamenilor de pretutindeni sunt fie bombardați mediatic cu un amestec de minciună și adevăr, adică sunt premeditat menținuți, de anumite cercuri pretins ”elitiste”, la un nivel de incultură și sărăcie îngrijorător. Dacă mai menționăm și predispoziția oamenilor către ceea ce este mai ușor, spre comoditate și superficialitate, lene și chiar aroganță, atunci devine și mai greu de găsit drumul spre lumină, calea către Dumnezeu.

Omul, indiferent ce s-ar întâmpla, nu trebuie să se descurajeze. Iar cel mai prețios ajutor îi vine întotdeauna de Sus. De aceea să ne îndreptăm neconținut cugetul spre Dumnezeu și milostivirea Sa. Dorințele zadarnice, bogății, plăceri, măririi nu ne vor mântui. Dumnezeu voiește fapte, iar viața cea plină de fapte bune place inimii Sale. **Nu vorbele mari îl fac pe om sfânt sau drept, ci faptele.**

DESPRE CALITĂȚILE ȘI DEFECTELE ROMÂNILOR

(articol publicat parțial în cotidianul Monitorul de Suceava, 17 iulie 2008, p.19)

Îmi permit să afirm de la început că noi – românii – avem, din fericire, ca trăsături dominante echilibrul (sau măsura, derivând din morală noastră creștin-ortodoxă) și luciditatea (sau oroarea de neclaritate, dublată de dorința de a ști adevărul până la capăt). Că nu toți suntem așa, asta e o altă problemă de discutat.

După cum remarca Mircea Eliade, românii au o spiritualitate proprie remarcabilă, iar dacă am parcurs sau vom parcurge marile opere ale culturii și spiritualității noastre, vom considera îndreptățite următoarele aprecieri ale p. arhim. Ioanichie Bălan:

*„România are o harismă aparte, poate unică. Știți dumneavoastră că nu este o altă țară creștină cu atâtea mănăstiri ca România?! Știți că nu este vreo altă țară cu o atât de strânsă legătură între sate și mănăstiri?! [...] Deci să pornim de aici, de la ce avem bun deocamdată; să valorificăm ce avem noi mai bun, însușirile noastre spirituale. Lumea de la noi este foarte înclinată spre religie. Poporul nostru este foarte așezat; nu l-a stricat (de tot - n.a.) comunismul, nu l-a stricat ateismul. Suntem câteva țări ortodoxe care păstrăm cu sfințenie, cu mari sacrificii credința apostolică așa cum ne spune și numele: Ortodoxia = credința dreaptă [...] Nu întâmplător România este pusă aici unde e pusă. Carpații formează o catedrală unică în lume, iar România este țara Carpaților. Nu întâmplător este pusă între niște popoare antagonice, care se resping pe undeva unele pe altele. România are un extraordinar rol de polarizare, de limpezire a lucrurilor, de pacificare. [...] Așadar, luați ce-i bun de la toți și nu uitați că Dumnezeu a pus țara aceasta, ca un arbitru, ca un spațiu de echilibrare (de unde și echilibrul sufletesc al românilor - n.a.) a tuturor lucrurilor rele din Europa, fie native fie împrumutate. România este o țară de echilibru. Ea a contat și contează foarte mult în Balcani și chiar în centrul Europei, și nu întâmplător.”*⁶⁵

De aceea sunt convins pe deplin că specificul nostru național este echilibrul și întreaga noastră istorie confirmă pe deplin acest adevăr, pentru că orice formă de extremism (cum a fost cel de stânga, comunist și adus odată cu tancurile sovietice) nu a avut aderență în rândul românilor. În 1944, deși mișcarea comunistă s-a născut la noi, la câțiva ani după revoluția din 1917, existau doar circa 800 de membri în toată țara!...

Dacă Emil Cioran sublinia ideea că echilibrul nostru provenea dintr-o resemnare condamnată, eu cred mai degrabă că această trăsătură care ne face cinstiți, este de fapt nativă și are o anumită legătură cu istoria noastră, cu poziția noastră geografică și chiar cu relieful variat și superb (cum remarca și criticul Theodor Codreanu). Însă influența cea mai mare a avut-o religia noastră ortodoxă, centrată pe iubirea aproapelui și pe cumpătarea vieții noastre (simț al măsurii și semn al înțelepciunii). În acest sens, marele teolog român - Dumitru Stăniloae - preciza: *„Noi nu suntem nici unilateral raționaliști ca latinii din Occident sau ca grecii, care au influențat latinitatea occidentală, nici unilateral mistici ca slavii sau ca popoarele asiatice și africane de un panteism și mai total prin religiile lor impersonaliste, ci unim luciditatea rațională a latinității personaliste cu sentimentul de taină, prezentă în toate și care nu ne anulează ca persoane originare în sentimentul unității de comuniune pe care îl trăim. [...] Românul consideră că echilibrul constituie normalitatea existenței. Lipsa de echilibru, purtând existența din extremă în extremă, e păgubitoare acesteia, manifestările neechilibrate sunt bolnăvicioase și producătoare de dezordine sau de boală sufletească. [...] Când o pornire unilaterală ia stăpânire*

⁶⁵ Păr. Ioanichie Bălan, în *Duhovnici români în dialog cu tinerii*, Ed. Bizantină, București, 1999, pp.208-212.

*asupra lui, aceasta se numește patimă. Iar omul respectiv a devenit pătimăș, adică a slăbit în calitatea lui de subiect suveran peste actele sale.”*⁶⁶

Luând în considerare toate acestea, putem constata că filosofia noastră de viață, spiritualitatea și cultura română, constituie o sinteză monumentală a altor culturi și pot reprezenta o adevărată punte de legătură între Occident și Orient. Însăși filosofia lui Eminescu (cel care reprezintă în opinia d-lui Theodor Codreanu arheul românesc și geniul creator al poporului român) este un exemplu în acest sens. Prin urmare, cred că misiunea istorică a României este tocmai aceea de a concilia Vestul cu Estul în plan spiritual, datorită zestrei primite de la înaintașii noștri, care au ținut să ne lase o moștenire de valoare și durabilă.

Aș mai adăuga în treacăt și alte calități ale românului: inteligența nativă, capacitatea lui de adaptare la diverse situații, omenia sa proverbială, spiritul său deschis și comunicativ, toleranța față de alte etnii, umorul său de „calitate”. Apoi, aproape toți românii sunt creștini ortodocși. Părintele Dumitru Stăniloae și nu puțini alți oameni de cultură, au remarcat legătura intrinsecă dintre psihologia poporului român și spiritualitatea lui profund creștină și ortodoxă. Nu o singură dată s-a spus, de pildă, că noi ne-am născut ca popor creștin și ortodox. Prin urmare, rădăcinile noastre istorice datorează mult ortodoxiei, pe care unul dintre apostolii creștinismului – Sfântul Apostol Andrei (Ocrotitorul României) i-a pus primele temelii durabile pe acest pământ binecuvântat.

Dar tot din iubire pentru țara natală și oamenii săi, va trebui să menționez și defectele noastre mai importante: invidia față de alții și pasivitatea față de tot ce se întâmplă în jur. Din primul cred că derivă chiar discordia românilor sau «blestemul tragic». Să ne amintim că însăși Miorița, cea mai de seamă baladă românească, cu cele circa 300 de variante de circulație, are un subiect tragic: uciderea păstorului moldovean din invidie. Cât privește resemnarea lui în fața destinului, de care s-a tot pomenit, eu cred mai degrabă că se face o confuzie. Cuvintele sale: „de va fi să mor” ar trebui interpretate în sensul, că el se supune oricum voinței lui Dumnezeu și nu îi este teamă de moarte. El nu este resemnat și nu renunță la luptă, ca orice creștin adevărat. Pasivitatea românului de astăzi se datorează în fapt celor 50 de ani de comunism, care și-au pus o puternică amprentă asupra voinței sale. Apoi, i s-a inoculat și i se inoculează și astăzi, de către mass-media actuală, această indiferență și convingerea că el nu poate face nimic, pentru a schimba ceva.

Defectele de mai sus le întâlnim la mulți români, chiar și peste hotare (mai ales când renunță la atributul său de român, la limba sa, de care îi este rușine...). Ele pot fi depășite sau atenuate printr-o credință puternică în valorile creștine și prin iubirea lui Dumnezeu. Avem nevoie de unitate și nu pot să nu-mi aduc aminte de ceea ce mărturisea un preot, și anume că „valorile materiale ne dezbină, în timp ce valorile spirituale ne unesc”. De altfel, creștinismul adevărat înfierează asemenea defecte precum invidia și inerția sau lipsa faptelor creștinești și recomandă mereu lupta împotriva patimilor proprii sau colective, spre slava lui Dumnezeu.

Mai trebuie să descoperim și alte defecte, pe care avem datoria să le excludem din viața noastră: simțul atrofiat al libertății și conștiinței (inoculat de comunism); respingerea ideii de sacrificiu în beneficiul comunității; autodenigrarea devenită sport național; inconsecvența în tot ceea ce facem ori gândim; neseriozitatea în lucruri importante; predispoziția de imitare și cosmopolitism; iar lista poate continua.

Avem de asemenea obligația de a nu ne pierde nădejdea sau optimismul. Credința în Dumnezeu și contactul cu istoria înaintașilor au darul să mențină această încredere. E necesar prin urmare, să ne îmborsăvim amintirea, din când în când, cu marile pilde ale unor cunoscuți patrioți români. Să ne aducem aminte de agonia lui Eminescu, care fiind viu și sănătos a fost ținut departe de presă și chiar

⁶⁶ Păr. Dumitru Stăniloae, *Reflecții despre spiritualitatea poporului român*, Ed. Elion, București, 2001.

întreținut de dușmanii săi cinici (francmasoni), între anii 1883-1889. Dacă ei l-ar fi ucis repede, cum s-a intenționat la început, prin otrăvirea lui, Eminescu ar fi ajuns un erou național. Dar, prin denigrarea și anihilarea lui, treptată și sadică, s-a evitat acest lucru, întreținându-se mitul nebuniei lui vreme de multe decenii.

Ba chiar am putea să ne aducem aminte de un alt strigăt de protest, cel al lui Cicero, vestitul orator și filosof roman, care îngrozit de complicitățile care au făcut posibilă o conjurație politică ca aceea pusă la cale de Catilina, împotriva senatului roman, sau care altădată referindu-se la lăcomia pretorului Siciliei (Verres), care a jefuit monumentele de podoabele lor prețioase, a răbufnit în exclamația: „O, TEMPORA! O, MORES!” (O, timpuri! O, moravuri!).

Cineva, declara cândva răspicat astfel: „...cel care luptă, chiar singur, pentru Dumnezeu și neamul său, nu va fi învins niciodată”. Și istoria i-a dat dreptate. Lupta în slujba unei cauze nobile și drepte, cum este cea a interesului național, este binevenită oricând și este cerută mai ales astăzi de noua teribilă încercare și provocare a globalizării.

Aș vrea să le pot transmite și un mesaj de încredere în viitor tinerilor, celor care perspectivele actuale nu le surâd deloc, exprimat în câteva versuri simple și înălțătoare în același timp, dintr-un șlagăr românesc:

„Să-nvățăm să fim mai buni, mai curați;
Să-nvățăm să fim mai tari, mai bărbați;
Să-nvățăm să luăm din viață ce-i bun și-adevărat;
Să-nvățăm alături să fim;
Să-nvățăm mai mult să iubim;
Și o speranță lumii noi să-i dăruim...”

Iar celor mai vârstnici, aș vrea să le reîmprospătez memoria cu doar câteva, dar poate cele mai impresionante versuri, scrise la noi și transpuse magistral în limbajul cântecului de trubadurul durerilor și aspirațiilor noastre, dl. Tudor Gheorghe:

„ACOLO ESTE ȚARA MEA
ȘI NEAMUL MEU CEL ROMÂNESC .
ACOLO EU SĂ MOR AȘ VREA ,
ACOLO VREAU EU SĂ TRĂIESC ...”

CÂTEVA RÂNDUIELI BISERICEȘTI IMPORTANTE PENTRU CREȘTINUL ORTODOX

(capitol din vol. Ne salvăm trăind ortodoxia, publicat parțial
în cotidianul Monitorul de Suceava, 21 iulie 2008, p.19)

CUM SE FACE UN POMELNIC?

Pentru cei vii ce se vor pomeni:

Se scriu:

- părinții trupești,
- părintele duhovnic,
- nașii de botez și de cununie,
- soția / soțul / copiii,
- rude și prieteni

Condiții obligatorii pentru a fi pomeniți la Sfânta Liturghie:

- să fie botezat în Biserica Ortodoxă,
- să fie cununat în Biserica Ortodoxă,
- să nu fie cununat cu rudeni trupești (până la gradul ...) sau duhovnicești (nași cu fini, sau rude ale cumetrilor),
- să aibă nași botezați și cununați ortodox,
- să fie drept-credincioși (să creadă în Sfânta Treime, Maica Domnului, Sfinți; să cinstească Sfânta Cruce, icoanele, sfintele moaște),
- să ducă o viață evlavioasă ortodoxă (rugăciune, post, prezență la biserică, spovedanie, milostenie și alte fapte bune ale credinței)

”Viață evlavioasă ortodoxă” înseamnă:

- să nu fie: curvari, hoți, bețivi, petrecăreți, fumători, drogați, hulitori, atei, apostatați, batjocoritori de orfane și văduve, ucigași, răpitori, scandalagii, răzbunători etc.
- să nu practice: masturbare, perversiuni: împreunări anale / orale, cu animale; homosexualitate și lesbianism sau pedofilie.
- să nu săvârșească, să nu mijlocească, să nu îndemne sau să încurajeze practicile și metodele contraceptive: păzire (calendar, prezervativ, sterilet), băi, leacuri, pastile, avort.
- să nu aibă profesii imorale, prin care se aduc prejudicii (directe sau indirecte) Bisericii și mântuirii altora, de pildă: patron de bar, sex-shop, casă de toleranță, regizor / actor, redactor TV, editor de publicații antiortodoxe (eretice, umanist / evoluționiste), traficanti de droguri, femei, arme etc.
- să nu fie francmasoni: funcționari în organizații, organisme, societăți, fundații, asociații, cluburi și ligi naționale și europene.
- să nu emită prin politica lor legi ce încalcă suveranitatea, autoritatea și autonomia Bisericii și a țării (integrări, adeziuni, afilieri la organizații internaționale: NATO, UE, ONU, UNESCO, FMI, Banca Mondială, Mișcarea Ecumenică etc.)
- să nu creadă în vrăji / superstiții populare ori ”științifice” păgânești și să nu ia sfat în necazurile lor de la vrăjitori și ocultști (chiar botezați ortodox): radiestezie, bioenergie, acupunctură, telepatie, telekinezie, hipnoză, dianetică, meditație transcendențială, spiritism, yoga, sau alte forme de vrăjitorie europeană și orientală.

Toți aceștia se pot pomeni doar la Psaltire

CE TREBUIE SĂ CEREM ÎNTR-UN POMELNIC

Păstrarea credinței ortodoxe, curaj în apărarea credinței, neținând seama de amenințări sau avantaje.

Puterea de a săvârși fapte ortodoxe.

Venirea la credință a neortodocșilor (păgâni, iudei și eretici creștini: papistași, protestanți și neo-protestanți).

Răbdarea necazurilor și a celor ce ni le fac.

Răbdare în boală, sărăcie, lipsă.

Mulțumiri lui Hristos în necazuri, căci necazurile ne smeresc.

Sănătate în Hristos.

Cunoașterea păcatelor proprii.

Izbăvire de patimi.

Milă și iertare de la Hristos a păcatelor și greșelilor noastre.

Milă și iertare de la Hristos pentru dușmanii noștri.

Căsătorie spre viețuire ortodoxă (între oameni iubitori de Hristos).

Ajutorul lui Dumnezeu într-o muncă plăcută lui Hristos.

Alte cereri de folos spre mântuire.

NU CEREM:

Moartea dușmanilor, pedepsirea celor ce ne-au supărat, umilit, înșelat etc.

Bucurii trupești: satisfacții, bogăție, belșug, avansări.

Succese cu orice preț, neștiind că boala fără răzvrătire poate aduce mântuire.

Puteri supraomenești, paranormale: minuni, vedenii (arătări, lumini, mirosuri) ”spirituale” – pentru bucurie trupească.

Ajutor de la Hristos în toate dorințele.

Alte cereri după mintea lumii, cum ar fi ”pacea între popoare”, împăcarea tuturor Bisericilor și religiilor etc.

Cererile să nu calce poruncile Evangheliei și ale Bisericii.

24 DE ORE ORTODOXE – UN PROGRAM ORTODOX (ORIENTATIV)

DIMINEAȚA

(Dacă e sărbătoare, mergem la biserică)

- Rugăciuni către Hristos, Maica Domnului, Puterile îngerești, Sfinții zilei, 2-3 Psalmi etc., după rugăciunile începătoare.

- Se ia anaforă și aghiasmă.

- Rugăciune pentru micul dejun (se face sfânta cruce peste bucate).

LA PRÂNZ

- Câteva rugăciuni îndrăgite (Psalmi, Acatiste etc.).

- Metanii sau închinăciuni (după putință).

- Tămâiem camera.

- Ne pomenim viii și morții (părinți, rude, prieteni), cerând pentru ei de la Dumnezeu milă, pace, iertare de păcate și celelalte.

- Rugăciuni înainte și după masă.

- Citim câteva pagini despre viețuirea ortodoxă (din Proloage, Pateric, Ne vorbește părintele... etc.)

- Câteva pagini din Noul Testament.

SEARA

- Câteva rugăciuni.
- Metanii și închinăciuni.
- Scurtă citire.
- Rugăciuni la masă.
- Tămâiem icoanele și camera.
- Ne miruim (frunte, gură, urechi, mâini).

ÎN CAMERA ORTODOXĂ

- 2-3 icoane (ortodoxe, nu tablouri catolice poreclite "icoane"!).
- Tămâie.
- Untdelemn de la Sfântul Maslu.
- Anaforă și aghiasmă.
- Psaltire și Ceaslov, Acatistier, cărți despre credința ortodoxă.
- NU postere (afișe), imprimeuri cu animale, roboți, extraterestri.
- NU imagini cu vedete muzicale, cineastice, pornografice.
- NU bibelouri (mici idoli), sau ceasuri cu imagini religioase.

ALTE RÂNDUIELI ALE FAMILIEI ORTODOXE

- Post miercură și vinerea.
- Duminică și în sărbători: prezenți la biserică.
- Post și spovedanie în cele patru posturi mari (cel puțin).
- Săptămânal: mergem la Sfântul Maslu.
- Săptămânal: puțină milostenie cu orfani, săraci, infirmi.
- Lunar (sau după putință): pomelnic cu vii și morți la biserică. Acasă: sfințire și/sau Sfântul Maslu.
- La fiecare salariu cumpărăm o carte, sau icoane, casete cu duhovnici, tămâie etc.
- Anual: 2-3 vizite la mănăstiri.
- La serviciu, în oraș, în vizită: o ținută serioasă (nu "băbească", dar fără: rimel, decolteu, minijupă, bluze transparente etc.)
- Renunțarea la televizor (boala de obște a lumii de astăzi).

NU mergem la cabinete de radiestezie, bioenergie, parapsihologie, vrăjitorie, spiritism, yoga sau alte forme de magie și ocultism.

NU ne preocupăm de horoscop, zodiac, astrologie, etc.

NU participăm la distracții în posturi.

NU cununăm oameni nebotezați.

DACĂ AVEM COPII

Ne rugăm împreună cu ei (dimineața, la prânz și seara).

Îi învățăm să facă zilnic cruce, metanii și închinăciuni.

Post: miercură și vinerea.

Duminică și în sărbători îi luăm la biserică.

Zilnic, dimineața, le dăm anaforă și aghiasmă.

Îi învățăm să se spovedească, îi luăm cu noi la duhovnic, cel puțin în cele patru posturi.

Le citim zilnic din Evanghelie, din Vietțile Sfinților și din alte cărți ortodoxe. După 7-8 ani le hotărâm să citească singuri.

Îi învățăm să aprindă candela și să tămâieze.

Îi învățăm să dea de mici milostenie la omul sărac.

Îi luăm în vizită la mănăstiri.

La fiecare salar le facem un cadou ortodox: carte, iconiță, cruciuliță, o metanie (pernă mică), mir etc.

Le arătăm cum și de ce să facă un pomelnic.

Îi vom învăța pe înțeleșul lor despre Hristos, Maica Domnului, Sfinții Îngeri, diavoli, rai, iad, păcat, pocăință, faptele bune ale credinței, rânduielile Bisericii.

Când sunt agitați, tulburați, speriați, suferinzi de boli psihice ori trupești, îi ducem la preot pentru rugăciuni de liniștire și de sănătate.

Nu ne certăm/îmbătăm/fumăm în fața copiilor (și nici în lipsa lor...)

Părinții păcătuiesc atunci când:

Dau copiilor voie să se joace oricând, oriunde și cu oricine.

Îngăduie copiilor să privească la televizor.

Nu-i învață pe copii să se roage, să postească, să umble la biserică și celelalte, motivând că "nu au timp".

Nu își duc copiii la biserică, la mănăstiri, la spovedanie.

Le îngăduie să-și petreacă timpul liber la calculator, jocuri electronice, filme, teatre, concerte, circuri, carnavaluri, adunări sportive, cursuri de modă, fitness, karate, yoga, bioenergie, radiestezie.

Le îngăduie copiilor orice ținută/tunsoare/limbaj/comportament, motivând că sunt copii și "nu știu".

Le permit copiilor anumite păcate, motivând că "trebuie să știe", să fie "căliți de mici" pentru "experiența vieții".

Le permit copiilor să citească orice, să mănânce când și ce vor, să doarmă oricât, să meargă oriunde, să fie "liberi" de orice program.

PĂCATE CARE SUNT IERTATE PRIN SPOVEDANIE, DAR NE OPRESC DE LA ÎMPĂRTĂȘIRE

Lipsa rugăciunii zilnice.

Lipsa postului de miercuri și vineri.

Nepostirea în cele patru posturi de peste an.

Lipsirea de la slujbele Bisericii.

Scandaluri, bătăi, violență. Lovirea părinților.

Fumatul și beția.

Ceartă/ură veche, stăruitoare.

Mărturia mincinoasă.

Mutilări (automutilări), crime.

Dorința de sinucidere.

Responsabilitate morală pentru sinuciderea cuiva.

Credința că te poți mântui și fără Hristos, Maica Domnului, Sfinții Îngeri, icoane, Evanghelie, într-un cuvânt, fără Biserica Ortodoxă.

Necredința și îndoiala în credință.

Reaua credință, care pune la îndoială predania Bisericii Ortodoxe.

Lipsa Botezului ortodox (fără aceasta nu poate fi nici spovedit, nici împărtășit).

Trecerea la altă credință.

Vrăjitorie, fermecătorie, ghicitorie și căutarea lor.

Credința în horoscop, zodiac, astrologie, etc. Practicile vrăjitorești și magice, atât "populare", cât și: bioenergie, radiestezia, yoga, spiritismul, meditația transcendențială, zen-budismul, dianetica,

parapsihologia, hipnoza, precum și consultarea celor care le săvârșesc.
 Port de amulete, talismane (cuarțuri, cristale, șnururi, brățări), protectoare, vindecătoare.
 Jocuri de noroc: robingo, loto, loz în plic, ruletă, bridge, wist, remi, table, cărți, zaruri și jocuri mecanice.
 Și jocuri sportive: biliard, popice și celelalte.
 Lipsa deseii spovedanii, spovedania nesinceră, incompletă (ascunzând mai ales păcatele trupești rușinoase).
 Vizionarea filmelor/spectacolelor erotice/horror/terror.
 Masturbarea.
 Perversiuni sexuale (relații orale/anale).
 Pedofilie/homosexualitate.
 Relații sexuale fără a fi cununoscut în Biserica Ortodoxă.
 Relații sexuale cu rudeni după trup și după duh.
 Relații sexuale cu animale.
 Folosirea diferitelor metode contraceptive: anticoncepționale, leacuri, băi, păzire, calendar, sterilet, avort, prezervative etc.
 Copilul mort nebotezat din negrija părinților.
 Relații conjugale în posturile mari și mici, în duminici și sărbători.
 Ocupație care se împotrivesc vieții ortodoxe: bar, casă de amanet, bordel, sex-shop, strip-tease, anchetator la poliție, executor judecătoresc etc.
 Actorie, muzică, dans; participare/organizare de spectacole și emisiuni distractive etc. (regie, coregrafie, scenografie).
 Căci: ”Sfinții Apostoli afurisesc pe liriști, pe vioriști, pe jucători și pe toți cântătorii din organe, zicând în așezămintele lor (sectanți): „*Dacă vreun bărbat sau vreo femeie care a fost începător de jocuri va veni la credință, sau jucător, sau luptător în privesește, sau din cei ce cântă din fluier, sau chitaragiu, sau viorist, sau învățător de jocuri, ori să înceteze, sau, de nu, să se lepede*” (Cart.8, Cap.32), adică să fie îndepărtați din Biserică” (Sfântul Nicodim Aghioritul, în Hristoitia).
 Sportul. (care vine din și naște grija față de trup, stimularea curviei, a părerii de sine, a trufiei succesului și a câștigului, riscul sinuciderii în cazul sporturilor extreme: curse diverse, parașutism, alpinism, speologie, cascadorie etc.).
 Colportaj de publicații sectare, eretice, pornografice.
 Afaceri necurate, din care au rămas oameni înșelați, pe drumuri, în temniță.
 Favorizare/îndemn la divorț/avort.
 Furt (de la oameni, ori din biserică).
 Neparticiparea (morală, materială) la nevoile (sărăcia, boala) părinților.
 Neglijarea nevoilor materiale ale familiei.
 Trafic cu droguri, femei, arme.
 Neimplicarea copiilor în viața ortodoxă, lipsa exemplului cu fapta și cu cuvântul. Participarea la experiențe genetice sau de schimbare a sexului.
 Răpire/sechestrare de persoane.
 Politică anarhistă, apostată, antiortodoxă.
 Profanare de biserici, troițe, morminte.
 Toate acestea duc la oprirea de la Sfânta Împărtășanie, cu canonisire, între 1 și 15 ani (care se adună!)

ORICARE DIN PĂCATELE SPOVEDITE ȘI IERTATE, DACĂ SE REPETĂ, SE SPUN DIN NOU LA SPOVEDANIE, PRIMIND UN NOU CANON.

AVORTURILE ÎN CONTEXTUL GLOBALIZĂRII

(articol publicat parțial în cotidianul Monitorul de Suceava, 24 iulie 2008, p.19)

Bună ziua ascultătorilor postului de radio FXNet România (care emite pe internet) și îl salut din nou pe Sergiu Cătălin zis și Dj CoBrA. Le mulțumesc invitaților din această seară care au onorat această întâlnire, d-lui dr. Mircea Pușcașu și respectiv, unui părinte ortodox din Suceava.

Vom încerca împreună să subliniem și noi gravitatea avortului și să convingem tinerii de astăzi că AVORTUL este într-adevăr un lucru extrem de nociv, atât pentru sănătatea lor trupească, dar mai ales pentru cea sufletească.

În prima parte a emisiunii, vă propun, ca fiind unul dintre moderatorii acestei întâlniri, să ne exprimăm opiniile cu privire la acest subiect, fiecare pe domeniul său ca să zic așa. Apoi, să purtăm un dialog și să răspundem chiar la întrebările adresate de ascultătorii noștri.

Suntem la emisiunea „Cu cărțile pe față”, după ce anterior s-a numit „România e timpul să te trezești”. Tema de astăzi este „Avorturile în contextul globalizării și alte probleme ale tinerilor”.

Dacă în precedentele ediții v-am vorbit despre globalizare, mai mult la modul general, ca o introducere, pentru a trezi conștiința noastră față de uriașa manipulare ce se exercită îndeosebi prin mass-media, am vorbit despre tinerii emo și sinucidere, consider că tema cea mai potrivită pentru a relua această problematică o reprezintă avorturile.

Dacă sinuciderea constituie în viziunea multor autori, clerici și mireni – cel mai mare păcat, pentru că este săvârșit împotriva Duhului Sfânt și sinucigașul nu mai poate obține iertarea și mântuirea, pentru că nu mai are timp de pocăință și de îndreptare, avortul sau asasinatul asupra pruncului zămislit, cât ar fi de mic, dar nenăscut reprezintă unul dintre cele mai grele păcate, pentru că atentează la viața unui om lipsit de apărare și distruge un suflet pe care L-a pus Dumnezeu.

În contextul globalizării, care luptă astăzi pe toate căile împotriva valorilor creștine, naționale, tradiționale și culturale, avorturile se încadrează în atentatul împotriva familiei. Cum bine s-a spus în anumite materiale ce sunt postate pe internet, avortul este „rana de moarte a iubirii” (potrivit pr. Ilie Moldovan). Care iubire este vizată? Este atinsă în special relația sau iubirea dintre soți. Așa cum practicarea perversiunilor sexuale conduc în mod cert la suprimarea respectului și sentimentului curat al iubirii, la același deznodământ se ajunge și prin săvârșirea conștientă a crimei asupra pruncului nenăscut. Observăm poate în zilele noastre cum apare implicit această lozincă și mesaj: „să trăiești puțin, dar bine”. Căutarea plăcerii și traiului comod și fără griji este cultivată astăzi printr-o mare parte a mass-mediei (televiziuni comerciale, radio, internet, literatură, teatru ș.a.m.d.).

De la această lozincă derivă apoi și principiul nesănătos: „Iubește și fă ce vrei!”. Întâlnim tot mai des tineri cărora, dacă li se face cea mai mică observație sau li se dau sfaturi, îți răspund cu promptitudine: „fac ce vreau cu viața mea!”.

Revenind la avort, „fac ce vreau cu viața mea” s-ar traduce prin „fac ce vreau cu trupul meu!”. Așa gândește „mama” care și-a pus în gând „să-și trăiască viața liber” și să nu mai aibă griji. Astfel gândește cineva care nu are în mintea sa conștiința săvârșirii unui păcat înfiorător. A-ți ucide propriul copil, indiferent de vârsta lui este în opinia noastră mai mult decât un păcat strigător la cer.

A vorbi astăzi despre avorturi consider că este un lucru binevenit și o mare necesitate. Ca români, ar trebui cred să ne amintim că prima lege adoptată la noi după așa-zisa revoluție din decembrie 1989 (o revoluție dirijată și confiscată de „comuniștii cu față umană” din eşaloanele inferioare), a fost tocmai liberalizarea avorturilor! Urmările dramatice pentru România, numai din acest punct de vedere, le resimțim până astăzi.

Pe plan internațional există convenții și tratate care privesc drepturile omului și chiar dreptul

copilului dar nu există legi internaționale care să interzică avorturile și să ocrotească dreptul copilului nenăscut la viață.

Marii bancheri și afaceriști care activează în lojile masonice au hotărât că lumea întreagă trebuie să se globalizeze, să fie așadar înglobată forțat într-un unic sistem, desigur nedemocratic, într-o dictatură globală, care nu se poate realiza decât prin dispariția tuturor statelor lumii și nașterea unui imperiu atotputernic, primul de acest fel în istoria umanității. Acesta va institui o singură religie, sincretistă (cu elemente preluate din diverse religii), cuprinzând de fapt esența ideologiei Mișcării New Age.

Observați de asemenea, cum însăși lumea modernă se îndepărtează tot mai mult față de Dumnezeu, se laicizează sau trece la secularizare. Chiar dacă masoneria capitalistă (lăsând deoparte pe cea comunistă, oricum atee) se declară chipurile creștină. Faptele omului ilustrează astăzi însă cel mai bine decăderea morală și spirituală din societatea contemporană. Se vorbește tot mai des de existența erei postcreștine ca de un fapt consumat, ca și când creștinismul și-a dovedit ineficiența și inutilitatea. Ca și când ar fi ceva învechit și depășit ori o simplă poveste.

Aș spune că se impune câteva întrebări. Cum vă explicați astăzi exacerbară sexualității, prin apariția disciplinei sexologiei, a planning-ului familial, a programelor de educație sexuală (încă de la nivelul grădiniței!)? Cum vă explicați mentalitatea modernă de experimentare a sexului înainte de căsătorie, a „căsătoriei de probă”? Cum se face că există organizații care militează astăzi pentru promovarea în masă a anticoncepționalelor, ca pe ceva foarte firesc? Nu realizează ele oare că acestea sunt abortive? Sau ce sunt campaniile de „informare” a femeilor, îndeosebi din lumea rurală, pentru folosirea lor și a prezervativelor chiar, prin publicitate? Ori, utilizarea prezervativului este o metodă contragestivă, refuzul de a colabora cu Dumnezeu și este o formă de onanie (masturbare, malahie).

E timpul să ne trezim la realitate. Să ne trezim conștiința în cazul în care ea este amorțită sau anesteziată de-a binelea. Și ce este conștiința altceva decât glasul lui Dumnezeu sădit în om, care ne mustră părintește atunci când greșim sau săvârșim păcatul?

Vă mărturisesc că nu sunt un liber-cugetător. Nici intelectual în sensul acesta. Înainte de a fi un intelectual sau gânditor, sunt creștin ortodox. Nu putem să îi numim intelectuali autentici pe aceia care îmbrățișează individualismul, pragmatismul și cultul banului și plăcerilor, pe cei care nu-și dezvoltă o conștiință critică și nu se angajează civic. Un intelectual adevărat promovează în societate morala creștină și ortodoxă, pentru că este singura morală care poate ajuta într-adevăr viața cetății, cu sprijinul lui Dumnezeu. Interesul național sau general este pus deasupra celui individual.

În locul devizei „Iubește și fă ce vrei!”, care poate lăsa loc unor diverse interpretări, aș vrea să vă propun alta: „Fii cât mai bine informat și analizează tu însuși realitățile din jur, dar nu în afara lui Dumnezeu sau excluzându-L, iubește-ți aproapele și fă întotdeauna ceea ce-ți dictează propria ta conștiință, în virtutea libertății datorate de Dumnezeu sau liberului arbitru.”

Să mai observăm că astăzi, are loc și denaturarea unor termeni precum iubire, dragoste, sex. Ultimul este chiar apărut mai recent și cred că inițial avea doar rolul de delimita partea masculină de cea feminină. Noi, când auzim pronunțându-se cuvântul sex, gândul ne trimite imediat la raportul sexual dintre bărbat și femeie.

Nu întâmplător cred că a apărut și termenul (neologismul) de „sexy”. Se spune despre cineva că „ar fi sexy”, că „arată sexy”. Care este însă mesajul? Se pune în prim plan sexualitatea, provocarea deliberată a fanteziilor erotice și implicit a patimii desfrânării. Mai mult, este chiar o invitație la desfrânare, desigur ceva mai voalată dar subversivă.

Cu alte cuvinte, se cultivă în masă predispoziția spre sexualitate. Ne mai mirăm de ce tinerii de astăzi sunt atât de atrași și preocupați de sex și încă de la vârste tot mai fragede? Iar unii devin chiar obsedați de sex. Ne mai mirăm când avem cazuri precum cel al fetei de 11 ani, care a ajuns în postura de a fi mamă? Un caz recent ne arată că o fetiță de numai 11 ani, abuzată sexual de un unchi a făcut

avort apelând la o clinică din Marea Britanie.

Pe internet există materiale interesante despre avort și aș vrea să vă ofer doar câteva extrase: *„Astăzi toată lumea bună arată sexy și face sex... Cât de mulți adolescenți care au făcut sex se mai află acum împreună?... Ei bine, cele mai multe relații dintre adolescenți nu durează. Doar pentru că trupurile lor sunt apte pentru sex nu înseamnă că și mintea și inima lor este... Când faci sex cu cineva e foarte greu să spui ce anume iubești: persoana sau sexul. Pe calea asta nimic mai ușor să te afli într-o relație sau chiar căsătorie cu cine nu trebuia. A aștepta până la căsătorie te ajută să-ți dai seama dacă e cu adevărat persoana potrivită... Mulțime de adolescenți caută și acceptă să facă sex pentru a "ține" pe cineva. Și apoi acela tot îi părăsește... Când te încrezi în cineva foarte mult și acela te părăsește te simți abuzată și folosită. De fapt, sex poți să faci de multe ori, dar virginitatea o pierzi numai o dată. Dacă o dai cui nu trebuie, nu mai e nevoie de un copil sau o boală ca să te doboare. Așa că, așteaptă. O să fi surprinsă cât de bine îți va fi.”*

Iar părintele Ștefan Slevoacă spune: „Fac o neiertată greșală părinții care vânează avere pentru copiii lor, tinerii care caută ”situații” înalte prin căsătorie. Averea cea mai scumpă este un tovarăș de viață cinstit, de caracter... Cum spune și Isus Sirah: „Cel ce și-a găsit o femeie bună, și-a dobândit cea mai mare avuție, un ajutor de care are trebuință, un stâlp care să-l sprijine.”

Într-un material intitulat „Sfaturi pentru tineri” se comentează astfel: *„Poate ați auzit de deviza ”Make love, not sex!” Am văzut că în ultima vreme această deviză e slogan al unor tineri din Occident care, conștienți de faptul că sexul a devenit miezul oricărei povești de iubire, protestează față de înțelegerea greșită a sexualității. Ei observă câtă publicitate se face pentru amorul în lift, pe plajă sau în alte locuri publice și își dau seama că s-a ajuns la o pervertire totală a dragostei. Ce este interesant la acești tineri protestatari? Că sunt conștienți că exacerbaria sexualității la care s-a ajuns în ziua de astăzi nu a adus și un plus de dragoste. Totuși, ei nu înțeleg că viața sexuală a tinerilor necăsătoriți poartă pecetea păcatului, ci au înțeles doar că plăcerea sexuală nu poate fi centrul unei relații. Ei sunt susținătorii unei sexualități copleșite de iubire... Dar pentru că Dumnezeu există, noi înțelegem deviza tocmai ca pe un imbold pentru căsătorie: cei care se iubesc să caute să primească binecuvântarea dumnezeiască pentru dragostea lor.”*

Revenind la avort, să amintim că regretatul părinte Ilie Cleopa, viețuitor în mănăstirea Sihăstria, ne spune: Toate păcatele sunt păcate, dar pruncuciderea (adică avortul) este mai mare decât toate. O femeie care a făcut un singur avort, este oprită de la Sfânta împărtășanie 20 de ani. Este ucidere de om.

Astăzi, canoanele părinților duhovnici sunt mai blânde, poate și datorită ispitelor mai mari din vremurile noastre, dar căința pentru păcatul săvârșit trebuie să fie adevărată și fapta să fie răscumpărată prin multe fapte bune.

Sunt realmente revoltat citind de pildă, că în Marea Britanie și în alte țări, multe mii de embrioni umani sunt utilizați în laboratoarele de experimentare! Nici nu suntem și nici nu putem fi de acord cu fertilizarea in vitro, cu copiii concepuți în eprubetă, în cazul persoanelor care nu pot avea copii. Există posibilitatea adopției, există copii orfani... Sau, cum să nu te indignezi când afli că, „embrioni” umani, aflați în surplus, au fost utilizați pentru obținerea de produse cosmetice! Închipuiți-vă și dumneavoastră până unde au mers lucrurile!

Interesantă este și mărturia preotului Vasile Mihoc, tată a 13 copii, din care redăm selectiv câteva scurte pasaje: *„...V-ați pus întrebarea vreodată ce înseamnă viitorul neamului pentru noi? Vedeți dincolo de ziua de mâine? Ce viitor putem prevedea cu o țară secătuită de copii? Noi suntem o țară de pensionari. Pentru că în România pensionarii sunt vreo 6,5 milioane, iar încadrații activi sunt sub 4 milioane. E ceva ce nu s-a mai auzit. Școlile s-au golit. Dacă mergeți acum în sate în care școlile s-au creat cu foarte mare greutate, au dispărut pur și simplu din lipsă de copii... Este un adevăr foarte simplu și esențial, fundamental: copiii nu mai sunt binecuvântare, ci sunt blestem... De multe ori când*

vezi bătrâni cu totul neajutorați, ajunși de plâns, și te uiți mai de aproape la ei, îți dai seama că își merită soarta. Ei și-au făcut-o, cu voia lor. Ei n-au vrut copii. Și acum au ajuns de aruncătura tuturor. Dar ne-o spune firea însăși, dacă suntem atenți la ceea ce înseamnă omul și la ceea ce înseamnă familia, ne dăm seama că ei sunt binecuvântarea lui Dumnezeu. Ce lucru mare e un copil!... Știți că România este o țară scăldată în sângele pruncilor nevinovați (al căror număr nu-l putem ști noi –n.a.). Și de aceea, la toate devierile vieții noastre răzbate prezența acestui blestem. Și chiar dacă vom intra în comunitatea europeană (ceea ce s-a întâmplat între timp – n.a.), chiar dacă vom începe să avem bani și mașini frumoase, chiar dacă vom începe să avem șosele și autostrăzi, ca-n occident, blestemul tot va stăruî asupra noastră, atâta vreme cât nu ne vom întoarce, cât nu ne vom da seama de marele păcat în care ne aflăm.”

(fragment din emisiunea „Cu cărțile pe față”, din 19 iulie 2008, difuzată la Radio FXNet România)

TIMPUL ÎNTOARCERII LA DUMNEZEU

(articol publicat în Monitorul de Suceava, 6 august 2008, p.19)

Aceste rânduri s-au născut din dorința fierbinte de a oferi lumii de astăzi, tot mai frustrate și deznădăjduite, mesajul creștinismului ortodox, care este singurul creștinism adevărat și neschimbat. Învățătura de credință a Ortodoxiei este realmente antidotul maladiilor groaznice de care suferă omenirea în acest început de nou mileniu.

Din păcate, omul modern al ultimelor veacuri în special, s-a îndepărtat enorm față de Dumnezeu, a optat tot mai mult pentru **valorile materiale** în detrimentul celor spirituale, a îmbrățișat idoli și patimi de tot felul, pornind de la filosofii umaniste și materialism. Abandonându-se unui stil de viață „nou” și „progresist”, nesănătos și adeseori chiar imoral, trăind într-un ritm amețitor și stresant **impus** de artizanii globalizării, omul zilelor noastre este tot mai convins că singura viață adevărată și care merită trăită este aici pe pământ. În consecință, a decis că trebuie s-o trăiască la maximum, potrivit sloganului atât de nehibzuit „*să trăiești puțin, dar bine*”.

Ca simplu creștin ortodox și autor de carte (lucrări despre comunism, globalizare, masonerie, ecumenism, despre adevăratul Mihai Eminescu și multe altele), nu am putut rămâne indiferent înaintea recentelor «spectacole» dezlănțuite de înainte-mergătorii Antihristului. Nu poți sta deoparte asistând la prăbușirea valorilor și semenilor tăi în neant. Întocmai ca și alții, misionari, clerici sau mireni, propun tinerilor de astăzi să ia aminte la vremurile actuale și la cele ce se pregătesc să vină peste noi. E TIMPUL ÎNTOARCERII LA DUMNEZEU. Nu există altă cale pentru ca omenirea să iasă din toate impasurile în care se află, cu voia și fără voia ei.

Tinerii de astăzi și noile generații care vin, au datoria să-și salveze neamul din care fac parte, valorile sale, să conștientizeze provocările globalizării și riscurile acesteia, **să combată realitatea mediatică** întreținută artificial prin aproape toate mijloacele de informare în masă. Această realitate virtuală, contrafăcută a fost inventată anume pentru ei, ca o adevărată cursă pentru a se ajunge la anestezierea completă a simțului critic și obiectiv. **Amestecul valorilor, dispariția granițelor dintre bine și rău, dintre adevăr și minciună, ori inversarea valorilor, sunt realități contemporane și tinerii au nevoie să vadă și să înțeleagă aceste realități exact așa cum sunt.** De pildă, lumea nu este atât de violentă așa cum ne apare pe micul ecran, dar mass-media dorește în acest fel să impună violența ca model de urmat, chiar dacă nu în mod direct.

La fel se întâmplă și cu erotismul care debordează peste tot. Adevăratele valori însă, nu sunt cele promovate cu atâta abnegație de uneltele globalizării (majoritatea analiștilor politici și economici, psihologilor și sociologilor, oamenilor de presă, regizorilor și scenariștilor etc.).

Pe de altă parte, **tinerii trebuie să conștientizeze că atacurile mass-mediei îi vizează tocmai pe ei, pentru a edifica „noua lume”**. Ei sunt cei chemați să-i pună temelie. Dar, din păcate, toate schimbările majore care se petrec astăzi în societatea noastră „postmodernă” și care vizează domenii vitale precum educația, spiritualitatea, cultura și tradiția se vor răsfrânge în mod inevitabil și asupra fiecărui tânăr în parte, pentru că el nu trebuie să fie izolat de societate.

În opinia noastră, un prim pas pe calea întoarcerii la Dumnezeu și la credința dreptmăritoare este redobândirea liniștii sufletești, pe care actuala societate o exclude cultivând diverse tentații și provocări, o zbatere permanentă și inutilă în fond. Avem nevoie vitală de a găsi răgazuri în care să mai reflectăm noi înșine și asupra vieții noastre și lumii în care trăim.

Al doilea pas ar putea fi identificarea provocărilor globalizării și bombardamentului informațional la care am fost și suntem expuși. Numai astfel vom putea judeca la rece ce ar trebui să facem în continuare atât pentru noi, cât și pentru toți semenii noștri.

Apoi, un alt pas, cel mai important, este acela de a ne împăca prin rugăciune și post cu Dumnezeu. Trebuie să recunoaștem, în adâncul sufletului nostru, că nu putem face nimic singuri, numai prin voința noastră. De aceea, ne rugăm Lui, Creatorului nostru și al întregii lumi, să ne dea mereu toate cele de folos și trebuință în fiecare zi. Vom identifica războiul nevăzut din jurul nostru și faptul că **rugăciunea, postul și faptele bune sunt armele de temut ale creștinului și împotriva cărora se luptă neîncetat vrăjmașii lui Dumnezeu – diavolii.**

Înaintând în virtuțile duhovnicești, prin jertfă și răbdare, vom putea primi daruri și mai înalte. Vom putea să-i iubim pe toți semenii, inclusiv pe cei care ne urăsc pe noi. Abia atunci, se va putea spune că binecuvântarea lui Dumnezeu este deasupra noastră în chip deplin. Abia atunci vom simți adevărata fericire, care este fericirea duhovnicească.

Tinerii să nu deznădăduiască, oricât de greu le-ar fi la început și orice perspective sumbre li s-ar profila la orizont. Singurătatea nu există de fapt. În toate încercările grele ale vieții, având credință și fapte plăcute lui Dumnezeu, nu vor fi niciodată singuri, pentru că Însuși Dumnezeu îi va purta pe brațele Sale.

Trebuie spus și faptul că, Dumnezeu nu ne-a părăsit pe noi nicicând, ci oamenii, în mândria lor luciferică și slujind satanei, l-au părăsit pe El lepădându-se de dreapta credință. Dumnezeu n-a murit, cum au declamat nenumărații corifei materialști, nihilști, gnostici sau anarhiști, hedoniști și existențialiști, ateii și comuniști. Ci dimpotrivă, este prezent în creația Sa până la sfârșitul veacurilor.

Sper de asemenea, că bunul Dumnezeu va reaprinde în sufletele a tot mai multor ortodocși **curajul mărturisirii Adevărului**, în vremuri de mare cumpănă, dăruite nouă pentru a ne izbăvi de păcatele noastre și ale înaintașilor noștri și a dobândi mult râvnita mântuire. Pentru că, așa cum spunea un părinte, cel mai important lucru pentru creștinii ortodocși este tocmai unde așează Dumnezeu sufletul nostru. Adică, în grădina Raiului spre bucuria eternă sau în Iadul cumplit spre osânda veșnică. Amin.

CUVÂNT CĂTRE TINERII ȘI PROFESORII DE ASTĂZI

(articol publicat în Monitorul de Suceava,
12 august 2008, p.19 și parțial expus într-un pliant)

De curând am pășit cu toții pe poarta unui nou mileniu al existenței omenеști. După secolul XX sau secolul vitezei, pătrundem acum tot mai mult în secolul sau era informației. Pentru că, vremurile actuale sunt marcate decisiv de o explozie informațională, indusă de tehnologia modernă tot mai sofisticată. Volumul de informație crește vertiginos iar progresele omului, în unele domenii (dirijate), sunt uluitoare în comparație cu progresele din trecut. Dar, pe de altă parte, există și un revers, și anume stresul suplimentar de a ține ritmul cu acest boom informatic, efectul adeseori debusolant și necesitatea unei îndrumări responsabile din partea altora sau identificarea pe cont propriu a unui itinerar cultural și spiritual.

Analizând această societate dominată de febra modernizării cu orice preț, desființând tradiții, valori, principii și moduri de viață autohtone, speranța de îndreptare a lucrurilor este legată de tineri. Indiscutabil, tineretul reprezintă o forță care se poate opune globalizării, cu condiția ca el să fie avertizat din timp. El poate conștientiza pericolele la care se expune omenirea, prin manipularea globală și poate găsi și el soluții de a-și salva viitorul și drepturile sale fundamentale.

Însăși oligarhia financiară mondială este conștientă de faptul că implementarea globalizării, a «națiunii universale» și a imperiului global, nu poate exclude implicarea și aportul substanțial al tinerelor generații. Acestea sunt deja educate într-un spirit tot mai rebel (în aparență doar) și în optica lor educarea tinerilor în sensul acceptării globalizării, reprezintă o politică strategică.

Nu contestăm principiul potrivit căruia educația este un domeniu vital oricărei națiuni, ci respingem spiritul în care se face ea, și anume ateism sau "religios", în favoarea unor interese obscure sau al unora "naționale". De aceea, considerăm că în România cel puțin, educația trebuie să devină prioritate națională, parte integrantă a unei strategii naționale coerente și eficiente.

Numai prin educație (inclusiv creștină), prin cultură adevărată și trăirea activă a Ortodoxiei, vom putea evita globalizarea culturală și a celorlalte tipuri, iar națiunile vor putea supraviețui în fața noului experiment malefic. Dacă nu vom insista asupra acestor domenii ale spiritului, omenirea întregă va suporta noi valuri de orori și crime, cu siguranță mai mari și redobândirea libertății ar putea deveni chiar un vis imposibil. Însăși comunismul a avut nevoie de anumite condiții prielnice, cum ar fi sărăcia extremă și ignoranța, dar și de contribuția tinerilor, pentru răspândirea ideologiei marxist – leniniste, în esență anticreștină și antinațională. Propaganda de atunci a fost extrem de activă și susținută de tineri (mulți studenți fiind atrași de ideile noi ori de nevoia unei asocieri încă din anul I sau practic forțați de împrejurări: pentru un loc la cămin, pentru un abonament la cantină etc.), sau mai ales dacă luăm în calcul zecile de ziare oficiale ori clandestine, numeroasele întruniri și progresismul afișat.

Există atunci o manipulare a tineretului român de astăzi? Din păcate, da. Mulți dintre ei, care nu au informații ori suficient discernământ, cad ușor în plasa întinsă de maeștrii ipocriziei și psihologiei maselor. Pe de altă parte, situația din România, datorată politicianilor de stânga, atât de dinainte de 1989, cât și de după această dată, nu le-a oferit tinerilor nici o perspectivă prea optimistă. Trăim realmente vremuri extrem de dificile, și chiar greu de suportat de către cetățenii onești, în contrast flagrant cu luxul orbitor afișat sau nu cu ostentație de către o minoritate de îmbogățiți, care au deprins mai nou și gustul puterii. Șomajul, sărăcia lucie (care mai iese la iveală uneori, în mass – media, de pildă la inundațiile din ultimii ani), analfabetismul tot mai mare și sănătatea precară a românilor, sunt doar câteva cuceriri ale democrației „de stânga”, care a predominat la noi de peste 50 de ani. Toate acestea au avut desigur un efect negativ puternic asupra tinerilor, demoralizator și demobilizator, încât unii și nu sunt puțini, au

preferat în disperarea și dezorientarea lor să apuce calea străinătății, fiind prinși între realitatea dură a existenței (pe care ei nu o puteau schimba...) și lipsa tot mai acută a unor modele autentice sau alternative. Manipularea tinerilor se realizează cu precădere prin mijloacele de informare mai des utilizate: televiziunea și internetul. Acestea joacă un rol exagerat de mare în formarea conduitelor și opțiunilor lor (inclusiv electorale). Asocierea imaginii cu informația garantează pătrunderea mai ușoară în mintea și imaginația lor, iar nu în puține cazuri conduce la dependență și la anihilarea voinței și a propriei personalități. Influența ocultă asupra tinerilor are în vedere inocularea încă din primii lor ani de viață a unor dorințe și informații «adevate», bunăoară pe tema educației sexuale?! Violența și eroticul ajung la ei la vârste tot mai fragede, după cum reiese și din sondaje. Unii profesori și educatori ar trebui totuși să țină seama de gradul lor de discernământ, înainte de a-i învăța asemenea lucruri...

Scriitorul Ernesto Sabato sublinia faptul că omenirea este devorată de un monstru cu trei capete: raționalismul, materialismul și individualismul. Mă tem că are dreptate și ceea ce se propagă astăzi cu repeziciune este noul stil de viață american, prin întreaga industrie de filme din America, impus astfel în cele mai multe țări ale lumii. Cât privește România, contractele încheiate asigură părții americane o pondere de peste 80% din timpul acordat difuzării filmelor! Cele trei capete ale monstrului își fac aici de cap cât doresc.

Mulți tineri au îmbrățișat deviza «fac ce vreau cu viața mea!» și își cultivă libertinajul, sprijină afirmarea minorităților sexuale (a homosexualilor și a lesbienelelor, a prostituatelor), mișcarea feministă, cu aceeași ardoare cu care alți tineri ca ei s-au lăsat seduși de sloganurile comuniste. În acest fel, excepția tinde să devină regula iar majoritatea trebuie să se lase condusă de...minorități. Oare, tiraniile n-au fost dictaturi ale unor minorități? Sau, mai nou, instituția căsătoriei este înlocuită tot mai mult cu starea de concubinaj (condamnat în creștinism) sau chiar cu căsătoriile dintre parteneri de același sex...

Ne putem pune întrebarea de bun-simț: oare câte căsătorii, bazate pe interesul materialist sau pasager, au avut șanse de supraviețuire și au asigurat creșterea și educarea copiilor în condiții normale? Ori, familia, atât de neglijată de stat în ultimele decenii, are tot dreptul să supraviețuiască și să rămână pe mai departe celula de bază a societății.

Iată tot atâtea motive, pentru care cerem tinerilor să fie mereu vigilenți, iar îndrumătorii lor spirituali au datoria de a-i pregăti pentru viață, fiind și responsabili pentru actele lor și activi în acest sens. Ceea ce propunem noi tinerilor de astăzi și profesorilor, este păstrarea și valorificarea tradițiilor creștine și naționale. Cea mai importantă religie a lumii nu merită disprețuită iar ortodoxia este o soluție de îndreptare a vieții noastre. Cel puțin nouă, românilor, ea ne-a asigurat efectiv supraviețuirea ca popor și unitatea, în fața multor alte popoare sau imperii, care n-au reușit să ne asimileze și să ne dezrădăcineze. Putem să ne mândrim cu asta ori că suntem ortodocși, dar să nu cădem în capcana mândriei luciferice sau orgoliului nemăsurat.

Scopul vieții noastre este căutarea vieții veșnice, a mântuirii noastre, este trăirea în Adevăr și înțelegerea lumii actuale, creația de bunuri spirituale sau materiale. Îi sfătuiesc pe tineri să cerceteze mereu dar să aibă și o credință vie și statornică. Apoi, să încerce să-și dezvolte un simț obiectiv. Cercetând viețile sfinților și operele care pun accentul pe valorile morale, își vor întări simțul moral. Cercetând faptele înaintașilor, vor ajunge să aibă un anume simț istoric și vor descoperi că istoria e un nesecat izvor de înțelepciune dar și de optimism față de viitorul țării noastre.

Apoi, cred că avem nevoie mai ales de capodoperele literaturii universale dar și românești, mai cu seamă din domeniul dramaturgiei. Multe dintre ele cultivă bunele moravuri și deprinderi în gândire. De asemenea, și alte arte ne pot îmbogăți prin valoarea lor sufletește pentru totdeauna. Recomand tinerilor cu căldură, pe lângă studiul religiei noastre ortodoxe și trăirea acesteia (a Bibliei, Patericului, Vieților Sfinților, a cărților părinților Dumitru Stăniloae și Serafim Rose...), lectura sau studiul operelor unor autori celebri, precum: Shakespeare, Ibsen, Molière, Schiller, Goethe, Tostoi, Dostoievski ș.a. Nu

vom neglija nici operele lui Mihai Eminescu (mai ales scrierile politice și manuscrisele sale comentate), Nichifor Crainic, Petre Țuțea, Constantin Noica, Mircea Eliade (în chestiunile legate de naționalism), Corneliu Zelea Codreanu, Mircea Vulcănescu, Emil Cioran (dar cu atenție sporită, datorită stilului său nonconformist, negaționist și încifrat!; lucrarea mai apreciată fiind „Schimbarea la față a României”) și mulți alții.

Tragedia omului contemporan nu se datorează exclusiv televiziunii și internetului. Ele nu sunt mijloace diabolice în sine. Sunt până la urmă tot creații inspirate de divinitate, încât orice comparație cu alte mijloace, de pildă cele militare de distrugere în masă, este exclusă. Ele trebuie utilizate însă cu mult discernământ și cu măsură. Este bine să nu uităm că pot servi totuși și în alte scopuri, de exemplu ca arme politice și ideologice ori ca mijloace de manipulare în masă, că fiecare individ neatent poate deveni o țintă ușoară. Din păcate, observăm că apar tot mai puține emisiuni cultural-educative autentice, de valoare, pe care trebuie noi înșine să le descoperim, cât despre filme...

Tragedia omului contemporan rezidă în fenomenul actual de desacralizare, prin care el devine profund nerecunoscător lui Dumnezeu și se îndepărtează tot mai mult de coordonatele vieții sale creștine, pentru că, creștinii sunt cel mai mult vizați de forțele globalizării. Vidul existențial și patimile care-i subminează voința, aici își au adevărata origine. **Postmodernismul reprezintă în plan cultural ruptura de rădăcinile tradiției** (de pildă, cubiștii, Tristan Tzara etc). Spre exemplu, întâlnim multe poezii postmoderniste care excelează printr-o încifrare aproape totală sau printr-o vulgaritate dusă la extrem, și rămânem câteodată uluiți când întâlnind și autori consacrați, atrași în mod inexplicabil de o astfel de «descărcare» poetică. Originalitatea cu orice preț sau disprețul față de cultură în general iau astfel locul valorii...

Așa trebuie să arate oare omul de mâine? Răspunsul meu este acesta: **NU! Nici tinerii nu trebuie să se supună arbitrariului unui imperiu global, primul de acest fel din istoria omenirii!** În caz contrar, se poate schița un portret al omului – robot sau al „omului universal”: apatrid (fără de țară), depersonalizat (născut ca persoană, șters), un sclav fidel (obedient), desacralizat („fără de Dumnezeu”), consumerist (consumator programat de alții) și un însingurat (lipsit de căldura comuniunii cu alții).

IMPLICAȚIILE PROFUNDE ALE ACCEPTĂRII PROSTITUȚIEI SAU DESCHIDERII CASELOR DE TOLERANȚĂ

(articol publicat în Monitorul de Suceava, 27 iunie 2009, p.14)

Aș începe următoarea expunere, prin a formula câteva întrebări simple. Ce ar trebui să înțelegem prin cuvântul „prostituție” și de unde derivă acest cuvânt? Nu este prostituția o formă demonică a materialismului? Ce credeți oare, că desemnează sintagma „casă de toleranță” și până unde merge această „toleranță”? Nu merge această „toleranță”, de multe ori, până la cele mai stranii perversiuni sexuale ș.a.m.d.?

Aș aminti, din istoria noastră, că prostituția a mai fost legalizată o dată, în perioada interbelică (prin anii '30) și cartierul plin de bordeluri din București, botezat în batjocură contra creștinilor „Crucea de piatră”, a rămas de tristă faimă și a atras pe calea pierzaniei mii și mii de femei creștine din toată țara.

Emisiunea recentă „Între Bine și Rău”, difuzată pe postul TVR 1 în seara zilei de 13 martie a.c. a adus în centrul atenției publice un neașteptat proiect de „legalizare”, sau mai bine zis de nouă „reglementare” a prostituției.

Însă, noul Cod Penal la care încă se „lucrează”, se pare că nu dorește să o mai incrimineze, pe motivul „obiectiv” că, legea nu mai poate fi aplicată, că amenzi sunt prea mari și că nu sunt efectiv plătite de persoanele acuzate de practicarea prostituției. Așa că, uitându-se la alți vecini de-ai noștri, la legislația din alte state europene, precum Olanda, Germania ș.a. (mai „înaintate”), unii parlamentari s-au decis să aducă noi schimbări în domeniu și, totodată să impoziteze activitățile aferente acestuia, ca și când prin asta s-ar eradica sărăcia.

Trebuie remarcat că nici momentul n-a fost ales întâmplător: 13 martie, în Postul Mare al Sf. Paști. Fără îndoială că, artizanii proiectului de modificare a articolului vizând prostituția au știut acest lucru și au mizat tocmai pe faptul că, în această perioadă, Biserica Ortodoxă Română și chiar toți creștinii în general, vor rămâne negreșit lipsiți de reacție, adică se vor afla în imposibilitatea totală de a se împotrivi cum se cuvine, și ca atare se vor trezi poate prea târziu și în fața faptului împlinit.

Ca tânăr autor de cărți și creștin ortodox, voi face poate opinie separată față de acești domni „binevoitori” și „patrioți”, analizând această problemă și pe care eu unul, o consider nu suficient de gravă, ci foarte gravă pentru societatea românească. Nu mă îndoiesc de faptul că există opinii pro și contra, motivate de subiectivitate sau de diverse interese. Dar, eu cred că, ceea ce este cel mai important este să rămânem cât mai lucizi și obiectivi, să încercăm pe cât posibil să descifrăm orice s-ar ascunde în spatele acestei imense „afaceri” pentru statul român și persoanele în cauză, practicante sau beneficiare a acestor „servicii”.

În opinia mea, mai întâi acest proiect de „racordare la valorile și normele” Uniunii Europene e lipsit de substanță atâta vreme cât nu avem adoptată o Constituție a acesteia. Rămâne astfel, la alegerea noastră ce legi adoptăm la nivel național. Nimeni nu ne poate obliga să imităm legislația vreunui alt stat european. „Legalizarea” prostituției în România este prin urmare responsabilitatea consilierilor și politicianilor români, dar și a poporului român, deoarece implicațiile acesteia sunt nebănuite de mari în cadrul interesului general.

Dacă ținem cont, fie și numai de faptul că, peste 80% dintre români se declară ortodocși, că Ortodoxia a condamnat întotdeauna și categoric prostituția și depravarea, iar intelectualii noștri autentici resping o asemenea „reformă”, văzută ca profund imorală și nocivă pentru dezvoltarea personalității umane a tinerelor generații, atunci nu este firesc să ne întrebăm, domnilor și doamnelor, ce se urmărește de fapt prin promovarea acestor norme legislative care să permită includerea unei noi meserii în nomenclatorul oficial existent, precum prostituția? Nu este firesc să vedem în aceasta un tupeu

formidabil față de o țară cu o populație în proporție covârșitoare ortodoxă?

Poate că ar fi mai bine să nu ne pierdem în amănunte și să pierdem esența lucrurilor. Să vedem deci care ar fi scopurile urmărite de fapt (ascunse în mare măsură publicului) și efectele adoptării acestor norme.

În primul rând, o legislație permisivă față de femeile care practică prostituția afectează în cel mai înalt grad și pe termen lung, educația și moralitatea existentă, și așa destul de zdruncinată de perioada ateistă a comunismului, dar și de tranziția îndelungată către capitalism. Această legislație nu va face alt lucru decât **să încurajeze și mai mult prostituția**, care ar avea astfel toate șansele să devină „sport național”! Ea se va generaliza și îi va atrage pe mulți dintre români (curioși sau slabi în fața unor astfel de ispite întâlnite la tot pasul) și românce, care ar prefera aceste câștiguri mai mari și mai ușor de obținut. Sunt doar atâtea fete frumoase în România și atât de puține perspective de viitor...

Ea va încuraja în mod cert și alte patimi și vicii, precum consumul de droguri, libertinajul, perversiunile sexuale etc, care îi vor îndepărta pe tineri și mai mult față de datoriile firești pe care ei le au față de familie, față de societate, față de semenii lor, și chiar față de Dumnezeu. De ce? Pentru că se leagă unele de altele.

În acest fel, să reținem faptul, că este atacată educația și morala creștină și în mod special, familia. Pentru că, în mod cert infracțiunea adulterului va deveni complet inutilizabilă și desuetă, iar prin cultivarea relațiilor extra-conjugale (pentru început prostituate, apoi amante) familia va fi ruinată treptat și sigur. Iar numărul divorțurilor, foarte mare și în prezent (și nu numai în România; de circa 70% din totalul căsătoriilor oficiate în unele țări!) va exploda pur și simplu. Trebuie să reflectăm mai ales asupra faptului, că prin recurgerea la serviciile „mașinei de făcut sex” (deținătoare de „tehnici ultrasofisticate”, orientale sau nu...), va crește fără nicio îndoială nemulțumirea față de partenera de viață (pentru „lipsa de profesionalism” sau refuzul perversiunilor sexuale!), care nici ea desigur, nu va putea fi de acord să devină un simplu element de decor, și putem anticipa că ulterior se va arunca în consecință, răzbunându-se, într-o altă relație...

În al doilea rând, prin înflorirea prostituției se va da undă verde și extinderii pieței drogurilor. Și, la fel ca în alte state europene care au permis prostituția, se vor adopta reglementări cu mult mai blânde față de producătorii, traficanții și consumatorii de droguri! Ne putem aștepta la așa ceva. În fond, de ce să nu recunoaștem, sunt la mijloc interese financiare uriașe pentru acapararea acestei piețe de desfacere din România, atât pentru toți cei enumerați aici, dar și pentru forțele oculte care au tot interesul să ne mențină într-o stare perpetuă de sărăcie și de ignoranță, sau într-o stare de manipulare fără de ieșire. Cei avizați știu desigur la cine mă refer, adică la fannmasonerie.

Având în vedere momentul ales de artizanii proiectului „modernist”, la numai două luni și jumătate de la aderarea efectivă a României la structurile UE și susținerea lui într-o emisiune de largă audiență de la televiziunea publică, de către ministrul Justiției și cel de Interne (care au adus argumente complet neconvingătoare, reduționiste la nivelul societății și uneori, de-a dreptul puerile, precum că, s-ar rezolva problema socială a multor femei, problema sănătății lor, dar și a consumatorilor de sex, ar crește veniturile la buget cu jumătate de miliard de lei anual...) iar ca invitați au mai punctat câte ceva, însăși câteva „practicante” ale „meseriei” și un gigolo prezentat ca „actor” și regizor de filme porno (premiat pe plan internațional!), putem trage iarăși o concluzie importantă: **această inițiativă vine din exteriorul României și la cererea unor cercuri europene, care apreciază tocmai munca acestor doi miniștri (d-na Macovei și d-l Blaga), care au dat rezultate notabile.**

Adevărul trist este că acești doi miniștri pomeniți mai sus m-au dezamăgit prin pasiunea lor pentru „reglementarea” pe baze noi a prostituției. Inițiativa lor corespunde societății secularizate la care tocmai ne-am alipit (și în care vom fi înglobați sau absorbiți) și care nu dorește în chip tot mai evident, să ne păstrăm propria identitate națională de popor creștin-ortodox. Ea ne dorește într-o nouă

formulă, „reformată” sau protestantă chiar. Pentru că numai protestantismul, din care au izvorât mii de secte în întreaga lume, încuviințează pe ascuns sau nu, prostituția.

Dar argumentul forte împotriva „liberalizării prostituției” îl putem găsi lesne, chiar în însăși legislația internațională privind drepturile omului, în Convenția privind exploatarea femeilor, ratificată de România încă din 1951. Nu putem fi de acord cu desființarea acestui tratat printr-o lege a Parlamentului, așa cum ne îndemna dl. Vasile Blaga în această emisiune. Pentru că, **prostituția este nu numai un mare păcat sau un pericol social grav, ci ea lezează și viciază profund modul nostru de viață, demnitatea ființei umane (a femeii) și conduce la consecințe grave, nu numai din punct de vedere moral,** așa cum am mai arătat.

Din punct de vedere creștin, am putea obiecta desigur că, prostituția sau desfrânarea (generală) păcătuiește prin aceea, că se abate clar de la legile firii și are ca suport trupul omenesc (templu al lui Dumnezeu). **Căutarea plăcerilor trupești devine o mare obsesie și este o manifestare diavolească.** Căutarea plăcerii este o lozincă care exprimă „spiritul vremii” sau „filosofia” lui Antihrist, în acord cu altele de genul: „Simte și trăiește!”, „Trăiește clipa!”, „Viața e scurtă”, „Să trăiești puțin dar bine...” etc.

În fața acestei amenințări reale și agresivii crescânde față de Ortodoxie (chiar dacă indirectă), societatea românească și intelectualitatea trebuie să ia atitudine cât mai urgent. Referendumul propus de singura persoană din emisiunea pomenită, care s-a opus „legalizării păcatului” (dl. George Pruteanu) este o soluție, având în vedere importanța acestei probleme pentru păstrarea sănătății morale a națiunii noastre. În același timp, cred că sunt necesare marșuri de protest în întreaga țară pentru a sensibiliza clasa politică, pentru a o trezi din starea vegetativă în care se află, când nu e campanie electorală.

Să ne amintim cum au reacționat musulmanii din statele arabe, când s-au publicat acele jigniri la adresa lui Mahomed într-un ziar danez. Noi nu suntem atât de înflăcărați de felul nostru, dar întotdeauna ne-am apărat credința și neamul în fața oricăror agresivități majore la adresa lor. Să ne mai amintim și de faptul că nu ne face cinste lipsa de reacție în fața marșului homosexualilor din București și nici cea arătată față de încercarea de scoatere a icoanelor și simbolurilor religioase din spațiul public.

Consider că între timp ne-am mai trezit din indiferența sau letargia care ne-a cuprins. Dumnezeu ne va lumina în continuare și ne va întări să rezistăm oricărui asalt venit din partea „spiritului vremii” sau secularizării actuale. Biserica va supraviețui prin voința Sa. Important este ca noi înșine, să nu ne înstrăinăm față de Dumnezeu, să nu-I întoarcem spatele și nici să nu-i lăsăm expuși pe semenii noștri. Și ce poate fi mai important decât să-L slăvim și să-I apărăm numele, îndeosebi noi cei botezați cu Duhul Sfânt?

Să nu uităm nici adevărul că, în fiecare dintre noi există o anumită lucrare a lui Dumnezeu. Avem cu toții deci, un dar primit și în același timp unele datorii de la care nu ne putem sustrage. Așa cum, dintre toți românii, Ștefan cel Mare și Sfânt se gândea atât de mult la moștenirea pe care o va lăsa urmașilor și-i îndemna pe supușii săi să procedeze la fel, așa și noi cei de astăzi **suntem datori față de prezentul și viitorul României, adică față de copiii noștri și generațiile care vor veni după noi până la sfârșitul veacurilor,** sfârșit pe care nimeni dintre noi nu-l poate ști.

Iată de ce, avem cu toții o responsabilitate imensă în acest sens. Așa să ne ajute Dumnezeu! Amin.

NU TREBUIE SĂ CONDMNĂM MATERIALISMUL CARE DOMINĂ LUMEA CONTEMPORANĂ?

(articol publicat în Monitorul de Suceava, 3 septembrie 2008, p.19,
sub titlul „Materialismul domină lumea contemporană”)

După părerea noastră, materialismul reprezintă acea concepție a omului despre viață, care pune accentul doar pe dimensiunile ei materiale, biologice sau trupești și care neagă explicit sau implicit existența sufletului și a transcendentului. Omul materialist crede în orice, cum ar fi în bani, putere sau dominație, succes, glorie ori prestigiu, dar nu și în Dumnezeu. El este în general, fie ateu, fie un credincios formalist ori chiar ipocrit.

Creдем că este interesant de analizat cu cât materialism au fost impregnate toate filosofii umaniste din ultimele veacuri, așa-zis moderne. Amintim astfel, în special pragmatismul, utilitarismul, existențialismul, evoluționismul, materialismul dialectic și istoric promovat de comunism și mai ales materialismul societății de consum din perioada contemporană.

Se știe că mulți filosofi, începând din antichitate cu Epicur (care identifica drept scop al omului căutarea plăcerii) au îmbrățișat teza potrivit căreia utilul sau ceea ce ne poate aduce maximum de fericire trebuie să fie principiul suprem al acțiunilor noastre. Putem aminti astfel și pe Thomas Hobbes, Helvetius, Jeremy Bentham, John Locke și J.J. Rousseau.

Astăzi, utilitarismul a îmbrăcat forma adecvată vremurilor noastre moderne, adică aceea a materialismului societății de consum. Această formă de materialism care se bazează pe încurajarea și întreținerea permanentă a nevoii omului de a consuma noi și noi produse, găsindu-și în această îndeletnicire plăcere și fericire, este exclusivistă și reduce până la anulare necesitatea moralei creștine și dorința omului de comuniune cu Dumnezeu, Creatorul său și al întregului univers. Acest consumerism impus de globalizarea actuală promovează un alt tip de om – omul secularizat, adică alipit total față de lucrurile pământești și de viața aceasta pe care dorește să o trăiască plenar și la intensitate maximă.

Nu ne putem îndoi de faptul că, lumea materială nu poate oferi bucurii și satisfacții adevărate. Ea nu poate aduce fericire sufletului, pentru că acesta aspiră permanent la întâlnirea cu Dumnezeu, Cel care i-a dat naștere. De aceea sufletul omului tânjește după Dumnezeu, precum copiii orfani după părinții lor, și uneori, în cazul sfinților, are bucuria de a pregusta încă de aici de pe pământ fericirea deplină, duhovnicească, care există în împărăția cerească.

Dacă vom contempla lucrările lui Dumnezeu, existente pretutindeni, uimitoare prin complexitate, diversitate și perfecțiune, vom înțelege că **adevărata fericire este cea duhovnicească**, cea legată de credința vie și trăitoare în Dumnezeu; în respectul, comuniunea și dragostea noastră față de cei din jur; în nașterea, creșterea și educarea copiilor noștri. Iar fericirea poate cea mai mare este aceea de a ne jertfi, asemenea Mântuitorului pentru semenii noștri.

Prin urmare, este de neînțeles cum pot unii să-și găsească fericirea în bani sau bunuri materiale. În Noul Testament, se vorbește la un moment dat de mamona sau duhul satanic. Însuși Fiul lui Dumnezeu ne spune: **„Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va disprețui; nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui mamona.”** Iar mai departe, zice Domnul: „De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca; au nu este sufletul mai mult decât hrana și trupul decât îmbrăcămintea? [...] **Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă.**” (Matei, 6, 24-33)

Observăm cât de important este sufletul omului și că trebuie să lepădăm din grijile noastre lumești. Desigur, nu vom neglija total trupul sau nu vom alunga orice grijă față de noi înșine sau față de alții. Accentul însă trebuie să cadă pe viața noastră spirituală și pe datoriile pe care le avem față de Dumnezeu și

semenii noștri. Pentru a nu aluneca pe panta materialismului, individualismului și egoismului, care este iubirea luciferică de sine.

Au rămas absolut memorabile cuvintele filosofului sau gânditorului creștin Petre Țuțea. Iată ce ne spune la un moment dat: „Eu când discut cu un ateu, e ca și cum aș discuta cu ușa. Între un credincios și un necredincios nu există nici o legătură. Acela e mort, sufletește mort, iar celălalt e viu și **între un viu și un mort nu există nici o legătură**. Credinciosul creștin e viu. Ateii și materialistii ne deosebesc de animale prin faptul că nu avem coadă. Ateii s-au născut, dar s-au născut degeaba. [...] Comuniștii au vrut să ne facă fericiți cu forța: bă, să fiți fericiți, că vă ia mama dracului! Adică să mânânci bine, să bei bine, să dormi bine și la loc comanda!”

Iată de ce trebuie să condamnăm cu hotărâre materialismul. Pentru că este un atentat la viața spirituală, care ne aduce fericirea. Omul materialist își îndepărtează semenii prin iubirea banului și goana după bani. El nu mai învață, nu mai citește, nu mai ajută pe nimeni, nu mai poate iubi pe cineva, ajunge să se creadă adeseori un dumnezeu aici pe pământ. Își cultivă patimile, viciile, obsesia banului și averii, gloria deșartă și carierismul.

Într-o carte intitulată „Credința ortodoxă” scrie: „**Iubirea de argint este pofta neînfrânată după bunurile pământești, considerând câștigarea lor drept scopul principal al vieții**. Ea se arată, pe de o parte, prin strădania de a păstra cu îndărătnicie cele adunate, adică prin zgârcenie. Păcatul acesta se împotrivesc dreptății și îndurării, aducând mari pagube semenilor noștri. Iar Sf. Ap. Pavel ne spune că: <<**Iubirea de argint este rădăcina tuturor relelor și cei care au poftit-o cu înfocare au rătăcit de la credință și s-au străpuns cu multe dureri**>> (I Tim. 6, 10) ”

Omul materialist vede în bani și bunuri un scop în sine. Dar banul n-a fost conceput astfel inițial. Nu spunem că nu este folositor dar trebuie să ne păstrăm noi înșine măsura și distanța față de el. Ori, etica protestantă a multor secte leagă succesul și virtutea de bani! Adică, dacă ai bani ești în grațiile lui Dumnezeu iar dacă nu îi ai ești un mare păcătos! Cu alte cuvinte, sărăcia este văzută ca o pedeapsă, o povară, o rușine și o urmare directă a păcatelor săvârșite...

Însă același Petre Țuțea, reproducând cuvintele unui preot bătrân, spune: „Cerculă o zicală că banul e ochiul dracului. Eu nu-l concep ca ochiul dracului, eu îl concep ca pe o scară dublă. Dacă-l posezi, indiferent în ce cantități și te miști în sus binefăcător pe scară, nu mai e ochiul dracului. Iar dacă cobori, atunci te duci cu el în infern, prin vicii, prin lăcomie și prin toate imperfecțiunile legate de orgoliu și de pofta de stăpân.”

Oricât de banală li s-ar părea unora afirmația, lumea contemporană este realmente grav bolnavă. Boala este una sufletească și ea avansează rapid către cancer. Lumea de astăzi este infectată de VIRUSUL MATERIALISMULUI, microb care ne ucide lent sufletul și trupul de care este legat, condamnându-l prin căutarea plăcerilor și bunurilor pământești la osânda veșnică a muncilor și durerilor Iadului. Iar singurul antidot al acestei maladii este ÎNTOARCEREA LA DUMNEZEU ȘI LA BISERICA SA – ORTODOXIA.

Materialismul satanic în esența lui, este așadar cel care conduce această lume spre autodistrugere și moarte spirituală. Omul materialist se sinucide lent și devine un om mort sufletește, un om mortificat și împietrit. El nu mai are sentimente. Are doar o voință mai puternică și o rațiune proprie bolnavă. Nu întâmplător unii autori au pomenit de sintagma „**morții vii**”. Pentru că, deși vii, oamenii materialisti sunt cu adevărat morți în ceea ce privește spiritul. În timp ce creștinii, sunt dimpotrivă asemenea lumânărilor care ard și luminează, îndepărtând tot întunericul din jur, prin flacăra credinței lor adevărate în Dumnezeu.

DESPRE MANIPULARE: SPĂLAREA CREIERULUI ȘI REEDUCAREA TINERILOR DIN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ

(articol publicat în Monitorul de Suceava, 4 septembrie 2008, p.19)

Regretatul Ion Gavrilă-Ogoranu, fost deținut politic și erou al rezistenței anticomuniste din munți, a lăsat posterității câteva volume care poartă chiar titlul: „Brazii se frâng, dar nu se îndoiesc”.

Adevărul despre comunism nu poate fi ascuns. Deși, cei care s-au opus sistemului comunist au fost torturați și omorâți chiar adeseori, **libertatea nu le-a putut fi luată sau ucisă.**

Amintindu-ne astăzi de „Experimentul Pitești”, să spunem mai întâi că acesta a îngrozit pe mulți oameni, fiind **un atentat samavolnic și diabolic nu numai asupra trupului ci și sufletului.** Și totuși, puțini tineri sau adulți au auzit și înțeles ce s-a petrecut la Pitești cu studenții și intelectualii încarcerati acolo, supuși într-un mod sălbatic schingiuirilor, umilirilor, înfometării și înfricoșării.

Să mai precizăm că fenomenul Pitești a fost și este considerat încă, de către mulți autori, cel mai diabolic și cel mai cumplit experiment care a avut loc în spațiul concentraționar al țărilor Europei de Est înrobite comunismului. La Pitești, a fost decimată într-un fel sau altul, mergându-se până la forțarea sinuciderilor, floarea studențimii române, studențime care reprezenta factorul cel mai dinamic al societății, care desigur nu putea să agreeze ideologia extremistă a comunismului.

După cum mărturisește însuși unul dintre supraviețuitorii acestui experiment petrecut între anii 1949-1952, dl. Traian Popescu - „**Experimentul urmărea ca prin torturi fizice și morale asupra victimelor să se obțină transformarea lor, ștergerea conștiinței etnice – de apartenență la un neam și o cultură.**” Torturile și presiunile psihice permanente, timp de luni de zile sau ani au încercat în mod ambițios să-i transforme pe oponenții comunismului (majoritatea fiind tineri din Frățiile de Cruce, viitori legionari) în oameni fideli și utili regimului. **În fapt, Piteștiul era conceput ca un „Laborator”, de unde rezultatele și metodele urmau să fie extinse la toate închisorile comuniste, apoi în întreaga țară și chiar mai departe, pe baza unui minuțios și științific program.**

Reeducarea deținutului a constat în „**inversarea omului față de sine însuși**” și pregătirea lui în scopul de a-l determina să reeduce la rândul său pe alții. S-a încercat practic schimbarea structurii sufletești, caracterului și educației primite până atunci. S-a dorit ștergerea identității și inocularea alteia, a omului de tip „nou”, care să adere la „valorile” comunismului. Cu alte cuvinte, a încercat să impună **metoda spălării creierului prin tortură** iar ea a dat greș pentru că nu a putut fi ascunsă lumii în întregime. Se știe că mulți s-au mântuit astfel, devenind martiri și sfinți.

Oricât de incredibil ar părea la prima vedere, omenirea trăiește la ora actuală un nou „Pitești”. Desigur, într-o formă mai aparte, dar asemănătoare. S-a renunțat la brutalitatea torturii pe față sălbatică în favoarea unei alte torturi, mai rafinate, prin constrângere și manipulare, prin cenzura discretă și supravegherea omului. Sub paravanul luptei împotriva terorismului internațional.

Când vorbim despre spălarea creierului, vorbim în primul rând despre manipulare și dezinformare. Omul își spală creierul desigur și prin yoga și prin aderarea la secte religioase (circa 6000 în întreaga lume!), prin exacerbarea simțurilor și viciilor, prin erotismul fără limite și deviațiile sexuale, prin încurajarea libertății totale și violenței, prin stimularea abuzului de alcool, consumului de droguri și tutun, prin **impunerea așa-zisei morale a banului și succesului**, prin căutarea traiului cât mai comod și lipsit de griji.

Spălarea creierului se folosește din plin de mijloacele de informare în masă, pe care în mare parte masoneria le are la dispoziție. Ea este orientată astăzi spre formarea noului tip de om – **homo globalis** sau individul: apatrid (deznaționalizat sau separat complet de țara lui natală și devenit apoi cosmopolit sau cetățean al <<națiunii universale>>...); depersonalizat (adică devenit aproape identic cu oricare altul, șters,

lipsit de inițiativă, conformist); obedient sau sclav (supus întrutotul celor care-i furnizează confortul său, inclusiv creditele „avantajoase” și mijloacele de existență); desacralizat (înstrăinat de Dumnezeu, secularizat, ateu sau liber-cugetător, sau de ce nu, chiar mason de grad „superior” – închinător pe față lui Lucifer); consumerist (fidel și supus necondiționat „spiritului de consum”, inoculat de către cei care își permit să-i creeze „nevoile”); însingurat (deși trăiește printre mulți oameni și „comunică” destul de mult cu ei).

Această nouă identitate, globală este răspândită astăzi în rândul tuturor oamenilor. De către cine și în ce scop? Desigur, la ordinul artizanilor globalizării, care sunt promotorii Noii Ordini Mondiale și Noii Ere. La ordinul masoneriei și grupului Bilderberg (fața totuși văzută a masoneriei) în care activează vestitele familii Rockefeller și Rotschild, mari bancheri și afaceriști, care și-au propus nici mai mult, nici mai puțin, să creeze un imperiu global în numele Antihristului. Se dorește astfel: **un guvern mondial, o singură religie (care ar prelua chipurile ce este bun din toate religiile), un singur mod de viață și de gândire.**

Prin reeducarea tinerilor se va edifica lumea globalizată de mâine. Astăzi această reeducare se realizează atât prin vechile metode de manipulare a maselor, dar și prin altele noi, cum este și parapsihologia (reînvierea practicilor magice păgâne). Tinerilor le este inhibată gena gândirii și acțiunea. Ei sunt determinați să nu mai gândească singuri, să nu-și mai pună niciodată întrebări fundamentale, cum ar fi cele privind sensul vieții și lumea în care trăim. Și împotriva lor se utilizează, când se împotrivesc, războiul economic și psihologic, șantajul și uneori altele mai dure.

Acaparatorii sau obsedații de putere și bani se folosesc desigur de internet, televiziune și radio. Cu ajutorul lor în special, se realizează manipularea alegerilor, dezinformarea și diversiunile asupra opiniei publice. Prezentarea tendențioasă a informațiilor sau știrilor interne și externe creează aproape o imposibilitate pentru a se mai putea discerne între ceea ce este bine și ceea ce este rău, care informații sunt reale și care sunt false și prelucrate. Un scriitor grec spunea chiar că „se lucrează consecvent la îndobitocirea omenirii!”

Astăzi, noi ar trebui să înțelegem că marii bancheri și afaceriști au sponsorizat ambele tabere din toate războaiele ultimelor veacuri urmărind cu ambiție nemăsurată banii și puterea. Prin dominarea lumii și tuturor indivizilor în parte, se ajunge fără îndoială la apusul libertății omului.

Cineva a pus întrebarea următoare: „**Va fi generația de acum (a internetului – n.a.) capabilă, în fapt, prin faptă, să răspundă noilor provocări? Mult mai perfide și, infinit, mai periculoase decât forța brută a bolșevicilor de început de secol XX.**”

Părerea noastră este că, totuși tinerii de astăzi, cu ajutorul lui Dumnezeu, pot întârzia deznodământul și să respingă satanismul și pseudo-cultura banului. Este timpul întoarcerii la Dumnezeu. **Este timpul ca tinerii să frecventeze mai des Sfânta Biserică și să lupte pentru apărarea credinței ortodoxe și valorilor tradiționale. Nu mai este timp de pierdut!**

DE CE NU MAI MERG TINERII LA SFÂNTA BISERICĂ?

(articol publicat în Monitorul de Suceava, 5 septembrie 2008, p.19)

Oricât de banal li s-ar părea unora dintre noi, lumea contemporană este grav bolnavă. Este profund infectată de **virusul materialismului**, microb care ne ucide lent puterile sufletești: voința, sentimentul și rațiunea. Iar acest materialism transpare pretutindeni și ne orientează sensul vieții spre căutarea plăcerilor și acumularea bunurilor pământești.

Observăm în zilele noastre încă un fapt îngrijorător și totodată paradoxal. Numărul tinerilor care sunt creștini practicanți, ortodocși care au o credință vie sau trăitoare și care sunt prezenți la Tainele Bisericii, este tot mai mic în pofida faptului că astăzi nu le este îngădit accesul, așa cum se întâmpla de regulă în perioada comunismului. Dacă înainte, sentimentul religios trebuia ascuns adeseori pentru a avea o carieră profesională sau a nu suporta eventual alte consecințe neplăcute, ne întrebăm firesc ce anume îi determină acum pe tot mai mulți tineri să nu meargă sau să nu mai meargă la Sfânta Biserică.

Cauzele sunt desigur multiple. În primul rând, factorul hotărâtor este educația creștină primită în familie. Dacă tânărul a fost învățat de mic copil să se roage, să postească din când în când, să se spovedească cu adevărat și să se împărtășească, să participe chiar și la alte Taine ale Bisericii Ortodoxe, atunci desigur el nu va renunța să participe la comuniunea cu Dumnezeu, care se realizează în cadrul acestor slujbe și rânduieli bisericești.

În al doilea rând, intervine hotărâtor asaltul mass-mediei (cu tot bombardamentul său informațional), care într-o proporție năucitoare, prin televiziune și internet, îi atrag tot mai mult pe tineri prin **oferta extrem de generoasă de pseudo-modele (idoli) și de idei păguboase pentru viața lor spirituală**. Materialismul societății de consum actuale continuă cu multă vigoare materialismul și ateismul comunist, cultivând obsesia banului, obsesia carierei, cultul eroticului, cultul violenței și răzbnării ș.a.m.d.

În acest caz, noi putem vorbi realmente de **manipulare**. Și în special despre manipularea tinerilor. Tineretul de astăzi este practic învățat și determinat să nu mai meargă la Biserică pentru că acest lucru nu mai este „la modă”, adică a devenit demodat și chipurile ceva de râsul lumii, ceva rușinos și umilitor. Tinerii sunt învățați să nu creadă cu adevărat în Dumnezeu sau cel mult să aibă o credință formalistă, afișată doar pentru lumea din jur.

În al treilea rând, unii tineri resimt confuzia care planează în viața Bisericii. Există o tot mai mare repulsie față de preoți în general. Și acest lucru se datorează mediatizării compromisurilor unora dintre preoți, a acestor slujbași ai diavolului, care s-au lepădat de Dumnezeu. Chiar **subminarea din interior a Bisericii** prin cei care răspândesc molima sau pan-erezia ecumenismului este responsabilă de lărgirea confuziei din mintea credincioșilor de astăzi.

În acest sens, spunea recent și cunoscutul actor, regizor și om de cultură Dan Puric: „În clipa actuală în România, tineretul nu poate să se ducă nicăieri, pentru că nu găsește zone de autenticitate. Tineretul adevărat nu se poate duce într-o biserică care amestecă lucrurile... Tineretul nu mai are valori. Și atunci noi trebuie să creăm valorile, prin credința și prin felul lor de a fi ca ele să aibă capacitate contaminantă. Îl vede și începe să-l imite. Părintele Iustin Pârvu este un model de verticalitate și de demnitate creștină. Dacă te-ai prins de chestia asta mergi până dincolo de moarte. Restul nu mai contează. Cei care au murit în închisorile comuniste sunt exemple de demnitate.”

Tinerii de astăzi au o mare nevoie de repere morale și spirituale adevărate. Au nevoie de modelul suprem Iisus Hristos și de cel al sfinților părinți ai Bisericii Ortodoxe. Au nevoie de modelele culturale autentice ale trecutului și ale prezentului, care să nu aparțină masoneriei anticreștine. Au nevoie de profesori cu vocație (nematerialiști) care să stăruie pentru a le descoperi și pune în valoare aptitudinile. Au nevoie de îndrumători care să le ofere un itinerar orientativ în planul culturii și

spiritualității.

Numai astfel, tinerii se vor apropia din nou, cu smerenie și recunoștință, de Sfânta Biserică. Iar preoții și întreg clerul bisericesc cred că ar trebui să lucreze puțin asupra limbajului, care să devină ceva mai accesibil și mai apropiat de sufletul tânărului de astăzi.

CE REPREZINTĂ «EMO»? DE CE SE SINUCID TINERII «EMO»?

(articol publicat în Monitorul de Suceava, 6 septembrie 2009, p.19)

Un subiect care tinde să capete tot mai mare importanță astăzi este legat de noul fenomen "emo". Ce înțelegem prin acest termen? De ce tinerii care aderă la această mișcare sau curent, își pun capăt zilelor? Sunt întrebări care merită un răspuns din partea noastră.

În opinia noastră, această mișcare este legată foarte mult prin conținut și mai ales prin consecințele sale de Mișcarea New Age (Noua Eră) promovată din umbră de adepții globalizării și satanismului. Nu e nevoie de dovezi palpabile. Spiritul satanismului e prezent în actul sinuciderii.

Comentând unele texte care au apărut pe internet, mi s-a părut foarte interesantă originea termenului "emo". S-a apreciat bunăoară că el a apărut ca fiind un subgen al rockului. Și ceea ce știm sigur este că rockul, cel puțin în câteva subgenuri precum hard rock, mettalica ș.a. au legătură cu satanismul. Versurile folosite sunt adeseori satanice sau de inspirație satanică.

Muzica aceasta "emo" este într-adevăr o muzică aparte, mai lentă, „caracterizată prin arpegii ușoare ale chitărilor cu vocalize ușoare la care se dă drumul într-o orchestră de chitări distorsionate și aduse după aceea din nou la partea ușoară”. Ceea ce intrigă sau pe unii îi atrage sunt acordurile stranii de chitară și atmosfera înfricoșătoare de „film de groază”.

În continuare se apreciază următoarele aspecte: „Muzica EMO acoperă o mare varietate de formații, de la melodii ușoare a celor de la "American Football" la melodii hard de la "At the drive in". Cum poate un gen așa de larg să fie legat de ceva? [...] Cei mai mulți oameni când se gândesc la emo azi, se gândesc la formațiile The Get Up Kids, Mineral și altele ce provin din formația "Sunny Day Real Estate" apărută în orașul Seattle în 1992. Se cântă mai mult despre iubirea pierdută și amintiri uitate”, făcându-se exces așadar de sentimentalism.

Muzica emo a apărut la sfârșitul anilor '80 și a pătruns încet, pe nesimțite ca un șarpe sau ca un rău care nu vrea să fie remarcat. Astăzi a intrat într-o nouă fază, în faza prozelitismului. Devine tot mai mult o **modă**. Tinerii adolescenți, aflați la o vârstă critică, care își descoperă propria identitate și își fac planuri de viață, cad în capcana întinsă datorită anturajului nefast și ignoranței. Din păcate, mișcarea emo nu se reduce la muzică. A devenit **un nou stil de viață**. Se retrag în cercuri foarte restrânse sau în solitudine. Refuză participarea la orice proiecte sociale, refuză autoritatea părintească sau de orice fel, nu-și controlează emoțiile, devin... anarhiști în felul lor.

Tinerii emo dovedesc un gen de inadaptare socială dar marea lor problemă este **afectivitatea** (de unde și termenul de „emo”, prescurtare de la „emoțional”). Tulburările emoționale inerente vârstei lor sunt amplificate de gândurile de sinucidere. Sunt destul de ușor de recunoscut: părul relativ lung, pieptănătura împrăștiată (pentru fete ieșind în evidență prin culorile folosite prin contrast), șuvițe peste ochi, tricouri sau alte piese de vestimentație cu desene reprezentând craniile de om sau oase, brațări de piele cu ghinturi, îmbrăcămintea de regulă debordând în negru, unghii pictate în negru, inele cu o cruce neagră pătrată (trimitând la simbolistica masonică) etc.

Portretul tânărului emo ar putea fi descris astfel. Tânărul „emo” este un tânăr ultrasensibil, impresionabil, influențabil, foarte subiectiv, spirit solitar (sau cu tendințe de izolare). Se pare că un rol important în formarea acestor trăsături îl au unele decepții serioase sau traume legate de anumite experiențe avute în familie sau în anturajul lor.

Din toate acestea rezultă că tinerii emo pot fi corupți, influențați și manipulați foarte ușor. Ei exacerbează sentimentele sau emoțiile în detrimentul rațiunii și voinței, producând un dezechilibru major al acestor facultăți sufletești. Ceea ce conduce într-un final la hotărârea de sinucidere.

EXTINDEREA PE SCARĂ LARGĂ A DROGURILOR DE ORICE FEL, NE LASĂ ABSOLUT INDIFERENȚI?

(articol publicat în Monitorul de Suceava din 16 iunie 2009, p.14)

Este și de datoria noastră, ca și a societății civile, să nu ignorăm sau să nu minimalizăm o problemă cu care ne confruntăm tot mai frecvent. De aceea consider că nu este numai datoria statului, prin instituțiile sale și pârghiile de care dispune, să stăvilească un fenomen, care astăzi a luat o **amploare fără precedent** și care, cred că se va agrava și mai mult după integrarea noastră în Uniunea Europeană. Dacă nu am avut ocazia să reflectăm serios asupra acestui subiect, nu înseamnă că această problemă și provocare, care macină societatea, prin creșterea alarmantă a numărului de cazuri și a consumului de droguri sau stupefiante, nu există. Dimpotrivă, aceasta este cât se poate de reală și dureroasă prin tragismul ei iar cei care au sesizat deja criza prin care trec multe domenii ale vieții individuale și colective, nu pot să stea cu brațele încrucișate, mimând neputința sau etalându-și indiferența.

În sens uzual și restrâns, știm desigur cu toții ce sunt drogurile. Într-un sens mai larg însă, putem înțelege prin droguri o paletă întreagă de „anestezice” și mijloace de manipulare, care sunt de natură să-i răpească omului libertatea sa și să-l facă cât mai dependent de ele. Putem vorbi de droguri și țigări mai „rele” și droguri sau țigări mai „bune”? Dacă ne vom gândi la prețul lor variat și gradul de nocivitate, poate că da. În realitate, chiar dacă statul interzice numai drogurile îndeobște cunoscute (hașiș, canabis, marijuana, cocaina, heroina, LSD-ul etc.), care au efecte dezastruoase asupra celor care le consumă și sunt extrem de profitabile pentru producătorii și distribuitorii acestora, **toate drogurile produc dependență și o alienare a personalității, ba chiar conduc uneori la autodistrugere și sinucidere (mai mult sau mai puțin conștientizată, de la caz la caz)**. Aceleași efecte le vom descoperi și în fenomenul alcoolismului, care cunoaște astăzi o extindere tot mai mare în rândul populației sărace, și mai cu seamă din mediul rural. Apoi, însăși televiziunea se dovedește adeseori un veritabil drog, care a ajuns să dirijeze autoritar conduita și aspirațiile oamenilor. Iar, din punct de vedere creștin, cred că neoprotetantismul (cu puzderia sa de secte) este și el în sine un drog, care provoacă dependență, precum este, și nu în ultimul rând, yoga.

Toate drogurile amintite și desigur mai pot fi identificate și altele, au un numitor comun: **supunerea omului unei degradări** din postura de ființă liberă având „chipul și asemănarea” lui Dumnezeu. Cercetătorii se străduiesc încă să afle cauzele acestor drame personale (produsă de consumul diverselor droguri) și să găsească soluții de prevenire și combatere. Ei analizează problema din punct de vedere științific, sub aspect medical, psihologic și sociologic. Ei remarcă faptul că, de pildă alcoolismul este privit ca pe o problemă importantă de sănătate publică (provocând multe boli ale sistemului circulator, cancer, ciroză hepatică, boli psihice, etc.) și ca o sursă de perturbare foarte serioasă a relațiilor sociale (în cadrul familiei, colectivului de muncă, anturaj ș.a.m.d.), cu „implicații și consecințe personale și sociale incalculabile”. Aceste concluzii nu fac decât să adeverească un proverb de la noi, care spune că „beția este începutul tuturor relelor”.

Pericolul alcoolismului la nivel colectiv, rezidă mai ales în faptul că astăzi el se răspândește **și în rândul tinerilor!** Studii științifice recente au mai demonstrat că alcoolismul produce leziuni pe creier (dincolo de faptul că slăbește și încetinește reflexele, memoria, atenția și gândirea), scurtează durata de viață prin deteriorarea sănătății dar și prin expunerea la tot felul de accidente (rutiere, de muncă, etc.). Dar, poate cel mai grav este faptul că el corupe și pe alții (rude, colegi... chiar dacă nu în mod direct) și, în timp, produce autoexcluderea din mediul socio-profesional și familial. Ulterior, se ajunge la depresie, uneori chiar la delirium tremens (cu iluzii vizuale, olfactive și halucinații) și în cele din urmă la o formă

de sinucidere.

Unii au invocat în apărarea lor nevoia de refugiu, de „distanțare de foarte activa antrenare a oamenilor din societatea modernă, dorința de a face ieșiri din tensiunile solicitante ale vieții cotidiene”. Vă satisface sau acceptați această explicație? Mie cel puțin, mi se pare o formă de resemnare și de ignoranță, chiar de nepăsare. O fi societatea de vină până la urmă, în cazul fiecărui adept al lui Bachus? Ori a devenit alcoolismul o chestiune prea banală pentru a fi discutată?

Importantă este de fapt, opțiunea omului. Pentru că, **dacă el vrea să-și facă totuși singur rău, societatea nu-l poate până la urmă împiedica, el considerându-și libertatea sa personală intangibilă, așa cum multe femei recurg de pildă, la avorturi, dintre care unele chiar fără nici o jenă și fără muștrări de conștiință, apreciind că trupul lor și viața fătului le aparțin în exclusivitate.** Ce părere aveți despre asta?

Opinia mea certă și categorică este aceea, că **drogurileucid**, neucid mai lent sau mai rapid (de la caz la caz) trupește, dar mai ales sufletește. A te refugia într-o patimă de acest gen sau oricare alta, este în viziunea mea un act profund necreștin. A căuta izbăvirea și alinarea departe de Dumnezeu și **aproape de diavol**, cu care pactizezi, este un păcat și un act total nechibzuit. Cu atât e mai grav, atunci când „victima” este chiar un creștin, fie el și dezorientat sau rătăcit.

Prin urmare, una din principalele cauze sau cea mai importantă (pentru orice tip de drog) este **lipsa comuniunii cu Dumnezeu**. Un creștin adevărat, poate să cadă uneori (prin încercarea lui sau prin slăbiciunea lui), dar el nu ezită să ceară ajutorul divin și să regrete profund păcatul, să lupte cu el până la capăt. Iată marea prăpastie care îl desparte pe un creștin de un necreștin. Creștinul se smerește prin păcat și nicidecum nu se laudă cu el! Creștinul dorește să se mântuiască și întreaga sa viață e un urcuș duhovnicesc, presărat cu multe nevoițe, pentru că Însuși Hristos a suferit pentru noi toți.

Dacă admitem afirmațiile de mai sus, vom intui și soluția. Ea ne stă tuturor la îndemână. Ortodoxia sau dreapta credință, păstrătoare fidelă a Tradiției și a învățăturilor Sfinților Părinți, are darul de a primi cu căldură, sub ocrotirea ei, pe toți aceia care se aseamănă „fiului risipitor”, ce se întoarce la casa sa părintească, cu dorința de a-și îndrepta viața. În Ortodoxie, putem dobândi sentimentul și certitudinea (într-o anume măsură, bineînțeles) Învierii noastre spirituale.

Prin urmare, un adevărat creștin, **nu poate să-și permită să fie deloc indiferent** față de tot ceea ce se întâmplă aici pe pământ, și mai ales față de felul în care își trăiește el însuși viața sa și își ajută semenii din jur!...

„GLADIATOR” CONȚINE UN MESAJ CARE INVITĂ LA REFLECȚII PROFUNDE

(Articol în original intitulat Scurte comentarii pe marginea unuia dintre cele mai bune filme artistice de lung metraj: „Gladiator”, publicat în Monitorul de Suceava, 25 iunie 2009)

Nu mă îndoiesc de faptul, că mulți dintre dumneavoastră au vizionat filme celebre, precum filmul serial italian „Caracatița”, dar și filme ca „Inimă neînfricăată”, „Ștefan cel Mare”, „Rețeaua”, „Mihai Viteazul”, dar unul dintre cele mai bune filme făcute vreodată este, din punctul meu de vedere, „Gladiator” (dramă istorică, SUA, 2000). Acest film, care l-a consacrat pe actorul Russell Crowe în rândul elitei breslei sale, este un film pe care dacă nu ați avut ocazia să-l vedeți, vi-l recomand cu toată căldura și responsabilitatea. Dincolo de premiile câștigate, el conține un mesaj care invită la reflecții profunde.

Deoarece realizatorii acestui film s-au străduit și au reușit să re-creeze o lume aproape uitată, se înlesnește astfel tendința telespectatorului de a se face o paralelă între vremurile actuale și cele de atunci. Există chiar unele asemănări izbitoare. În primul rând, imperiul roman este parcă copiat la indigo de către anumite forțe care manevrează astăzi Statele Unite ale Americii, care și-a asumat același rol de „civilizare” a lumii. Ori, noi știm prea puțin despre dramele pe care le-au creat războaiele de cucerire și începem abia să le înțelegem, dacă reflectăm asupra recentelor conflicte militare, îndeosebi din Irak, Afganistan, Iugoslavia și Orientul Mijlociu.

În al doilea rând, nu putem învinui soldații romani, care își făceau doar datoria și credeau în măreția Romei. De aceea, înclin să cred că, nu e o coincidență întâmplătoare denumirea de „legionari”, întrebuințată astăzi atât pentru soldații legiunilor romane, cât și pentru românii aparținând Mișcării Legionare (care s-au inspirat din trecutul acesta și au simpatizat pe urmașii Romei de altădată). Nu putem să nu remarcăm astfel, și la unii și la alții, un cult al onoarei și al jertfei. Apoi, cultul disciplinei și ordinii (prezent și la legioari, și la Ion Antonescu). Dar, există și deosebiri. Legionarii români, nu duceau războaie de cucerire și de asuprire a altor popoare, ci luptau pentru libertatea țării și a oamenilor săi, ba mai mult, ca soldați ai lui Hristos, luptau pentru mântuirea tuturor românilor și duceau un război împotriva patimilor omenești. Și, poate n-ar trebui să uităm, că odată cu cucerirea unei părți mari din Dacia, care a marcat apogeul expansiunii imperiului roman sub împăratul Traian, treptat acest imperiu a intrat într-o fază de permanentă decădere, în ciuda prosperității lui.

Acțiunea filmului se plasează la început în iarna anului 180 d.Hr., spre finalul campaniei de 12 ani a împăratului Marc Aureliu împotriva triburilor germanice, când comanda armatei i-a fost încredințată generalului Aelius Maximus. Poate nu întâmplător a fost ales acest loc de confruntare dintre „agenții civilizatori” și „barbarii” însetați de libertate. Germania este și astăzi obligată să achite datorii de război evreilor (cum este achitarea de către aceștia a unor avioane de luptă americane, care vor ajunge în Israel). Iar, dacă mai adăugăm faptul, că evreii sioniști și masonii în general, luptă împotriva tradițiilor europene, considerate depășite și „barbare”, atunci vom înțelege mai lesne acest film și realitatea lumii contemporane...

Cuvintele sunt poate prea sărace pentru a reda atmosfera și toată grandoarea acestui film artistic și istoric totodată. Aceste fragmente din el incită cred spre vizionarea sau revederea lui. E un film care nu trebuie ratat.

Se vorbește, de câteva ori în film, despre marele amfiteatru sau imensa arenă pentru luptele gladiatorilor iar imaginile sunt cu adevărat impresionante. Colloseum-ul avea circa 50 000 de locuri și era mai tot timpul arhiplin, constituind una dintre atracțiile principale ale capitalei de atunci. În film, reiese că ar fi fost opera doar a lui Commodus, deși edificiul acesta nu se putea ridica probabil, într-un

timp de câțiva ani. Dar realizarea lui a avut o motivație precisă: exacerbarea spectacolului care să cucerească mulțimea și dominația acesteia (numai Roma avea atunci circa un milion de oameni). Apoi, merită pomenită scena în care Maximus de unul singur ucide mai mulți gladiatori, într-un timp foarte scurt și se adresează mulțimii tăcute și uluite, întrebând-o dacă se distrează. Într-o altă scenă, Proximo (stăpânul lui de conjunctură) îl îndeamnă totuși să cucerească mulțimea, adică să le ofere spectacol iar Maximus acceptă (promițând că va oferi „ceea ce nu a mai văzut” publicul), pentru ca de acolo, din Maroc să ajungă la Roma și să-l înfrunte pe împărat.

Nu trebuie uitată scena în care, spectatorilor li se aruncă pâine iar mulțimea se îmbulzește. Același lucru li se oferă oamenilor, din păcate, și astăzi. Pâine și circ. Spectacole diverse de divertisment ieftin și ajutoare sociale temporare. Și atunci, ca și acum se manipulează mulțimea iar exemplele cele mai grăitoare vin din partea unora dintre conducătorii politici, mai ales de la V. I. Lenin încoace.

Generalul Maximus apare drept salvatorul Romei, cel care trebuie să o înapoieze poporului aflat sub dictatură. Acest soldat al Romei l-a impresionat atât de mult pe Marc Aureliu, atât de mult încât l-a determinat să renunțe la propriul moștenitor legal și la ideea de imperiu (creat prin multe războaie și vărsări de sânge) și să reinstaureze cu ajutorul acestui om care își iubea soldații și era iubit de către ei, republica, ce fusese cândva înainte. Bătrânul împărat are un atac de conștiință absolut uimitor, nemaiputând suporta corupția politicianilor și decăderea spirituală și morală a societății romane, mai ales din capitala lumii de atunci.

În lumea contemporană, pe care o putem vedea astăzi ca un imens Colloseum sau spectacol, problemele ei sunt grave. Simt cum îmi răsună în minte încă, acele cuvinte de îmbărbătare, rostite de general în prima luptă (ca gladiator, în arena capitalei imperiului): „DACĂ RĂMÂNEM UNIȚI, VOM TRĂI!...”

Aceste cuvinte să le păstrăm și în inimile noastre. Dacă vom rămâne uniți, în tradițiile noastre și în credința față de Dumnezeu, atunci vom supraviețui nu numai acum, dar și în viața viitoare...

O VIZITĂ ÎN SFÂNTUL MUNTE ATHOS – GRECIA

(articol intitulat în original Fragmente din câteva cărți, după o vizită în Sfântul Munte Athos din Grecia, reprodus aproape în totalitate în Monitorul de Suceava, 26 iunie 2009, p.14)

Sfântul Munte al Athonului (Athos – n.a.) este o peninsulă legată de pământul Greciei în partea dinspre miazăzi, având celelalte trei părți scăldate de Marea Egee. Lungimea Sfântului Munte este de 60 km, iar lățimea variază între 12 și 18 km. Alitudinea vârfului Athonului este de 2040 de metri. [...] Până la venirea Maicii Domnului aici, Sfântul Munte se afla în întunericul închinării la idoli. Se aflau multe capiști idolești, iar pe vârful Athonului se afla idolul Apolon, fiind făcut din aur și având o înălțime uriașă. Se spune că atunci când era luminat de soare, se vedea tocmai de la Constantinopol. La acest idol, veneau mulți și I se închinau, iar diavolii care locuiau în el răspundeau la întrebările lor, dar mai întâi trebuia să li se aducă jertfe, chiar pe unii din copiii lor. Și acum se păstrează altare idolești, având pietre cu canal de scurgere a sângelui, pe care se junghiau copiii mici.

Despre încreștinarea Sfântului Munte se cunoaște din tradiție următoarele:

După înălțarea Domnului nostru Iisus Hristos la cer, Sfinții Apostoli, împreună cu Maica Domnului, au aruncat sorți să vadă ce parte a pământului li se va încredința pentru propovăduirea Evangheliei. Sorții Maicii Domnului au căzut să meargă pe pământul Ivirului, care acum se numește Gruzia. Preasfânta s-a bucurat și se pregătea de plecare, dar I s-a arătat îngerul Domnului și i-a zis să nu se depărteze de Ierusalim, că țara ce i-a căzut se va lumina mai târziu, iar acum să primească îngrijirea altui pământ, pe care i-l va arăta Domnul. Astfel, Maica Domnului a rămas în Ierusalim în casa preaiubitului ucenic al Domnului, Sfântul Apostol Ioan.

Plecarea ei a fost în felul următor: Lazăr, care a fost înviat de Mântuitorul Hristos a patra zi, se afla în insula Cipru, unde fusese hirotonit episcop de Sfântul Apostol Varnava. Fiind deci în Cipru, a dorit din tot sufletul s-o vadă pe Maica Domnului, dar ezita să meargă în Ierusalim, ferindu-se de ura evreilor, care căutau să-l omoare. Așa că i-a scris Preasfintei Fecioare, rugând-o să vină în insula Cipru. Maica Domnului a răspuns că va veni, dar să-i trimită o corabie.

Când Maica Domnului împreună cu Sfântul Apostol Ioan călătoreau spre insula Cipru, din rânduiala lui Dumnezeu s-a ridicat o furtună pe mare și corabia a fost dusă în apropierea Muntelui Atonului. Văzând frumusețea locului, Preasfânta Fecioară a cerut Fiului ei să-i dăruiască acest munte, ca să-l aibă ca moștenire. Atunci, s-a auzit un glas zicând: „Primește acest loc ca moștenire și în el își vor afla scăparea toți care vor să se mântuiască”.

Coborând Maica Domnului împreună cu Sfântul Apostol Ioan la țarm, diavolii care se aflau în idoli, au început să țipe înfricoșați, fiind siliți de puterea lui Dumnezeu: „Ieșiți în întâmpinarea Mariei, Maica lui Dumnezeu, la limanul lui Climent!”. Poporul, mirându-se și înspăimântându-se de cele ce auzea, a coborât la țarm să vadă ce s-a întâmplat, întrebându-se ce fel de Dumnezeu a venit, fiind mai mare decât al lor. Idolul Apolon s-a prăbușit și s-a sfărâmat în mii de bucăți. Aceasta i-a speriat și mai mult. Ajungând la limanul lui Climent, au aflat pe Maica Domnului împreună cu Sfântul Apostol Ioan, care le-au vestit despre întruparea Fiului lui Dumnezeu, despre răstignirea, învierea și înălțarea Lui la ceruri.

*Auzind toate acestea, oamenii s-au închinat adevăratului Dumnezeu Iisus Hristos și au mulțumit Maicii Domnului pentru acest mare dar. Apoi, s-au botezat cu toții și și-au sfărâmat capiștile și idolii dintr-însele. Maica Domnului i-a învățat, i-a povățuit și le-a zis că „acest loc îmi este dat mie de Fiul și Dumnezeul meu”. După care, binecuvântându-i, le-a zis: „**Să fie darul lui Dumnezeu în locul acesta și asupra celor ce vor viețui aici cu credință și cu bună cucernicie și a celor ce vor păzi poruncile Fiului și Dumnezeului meu. Și toate cele pământești le vor avea cu îndestulare și fără multă osteneală. Viață***

cerească li se va dărui lor și mila Fiului meu nu se va ridica de la dânșii. Locului acestuia eu îi voi fi apărătoare și fierbinte mijlocitoare către Dumnezeu și pentru cei ce vor vieții aici”. Apoi s-a urcat din nou pe corabie, lăsându-i pe toți cu lacrimi în ochi de bucurie pentru marele dar pe care-l primiseră, dar și cu lacrimi de întristare pentru despărțirea de Maica lui Dumnezeu.

După încreștinare, Sfântul Munte a ajuns aproape de pustiire. Când a rânduit Bunul Dumnezeu și Preasfânta Lui Maică, au început să vină unii bărbați râvnitori, care s-au nevoit și s-au sfințit aici, precum a fost Sfântul Petru Atonitul, care a auzit din gura Maicii Domnului următoarea făgăduință: „Părinte, în Muntele Athonului va fi odihna ta! Pe acest Munte l-am ales eu dintre toate părțile pământului și am hotărât să-l afierosesc spre a fi locuință călugărilor și pustnicilor și are să se numească <<sfânt>> și câți vor locui într-însul și vor voi să se lupte cu dușmanul obștesc al omenirii, adică cu diavolul, eu însăși voi lupta alături de ei, voi fi cu dânșii în toată viața lor, mă voi face lor ajutoare nebiruită, îi voi învăța cele ce se cuvine să le facă și îi voi sfătui la cele ce se cuvine să nu le facă. Mă voi face lor mai înainte gânditor, doctor și le voi purta de grijă, atât pentru hrana și doctoria care întăresc și folosesc trupul, cât și pentru hrana și doctoria care împuternicesc sufletul; și nu-i voi lăsa să cadă de la bine și de la fapta lor cea bună. Și aceasta o voi face în viața lor; iar după moarte voi înfățișa Fiului și Dumnezeului meu pe aceia care cu iubire de Dumnezeu și întru pocăință își vor săvârși viața lor în muntele acesta și le voi cere de la Dânsul desăvârșită iertare a păcatelor.”

Această făgăduință nu o face altcineva, ci Preasfânta Maică a lui Dumnezeu, pentru cei care părăsesc toate și vin în Sfântul Munte. O, cât de bogați suntem noi, cei care avem o astfel de Maică preabună și preamilostivă!

Mai pe urmă, s-au construit multe mănăstiri, schituri, chilii și colibe. Au fost perioade în care Sfântul Munte a cunoscut o mare înflorire. Începând cu primele decenii ale secolului al IX-lea, monahismul aghiorit intră într-o nouă fază. Muntele Athos își dobândește caracterul său de ținut exclusiv monahal, cu granițe bine determinate, cu organizare administrativă proprie și cu capitala la Kareia.

În secolul al IX-lea, au trăit în Sfântul Munte două mari personalități: Sfântul Petru Atonitul, considerat unul dintre cei mai mari pustnici, și Sfântul Eftimie din Tesalonic, care a întemeiat o lavră monahală pe la mijlocul secolului al IX-lea.

O altă mare personalitate a Sfântului Munte, care a pus bazele vieții de obște și a zidit Mănăstirea Marea Lavră, a fost Sfântul Atanasie Atonitul.

Primul sigiliu împărătesc datează din anul 883, din care reiese strădania monahilor atoniți de a-și asigura caracterul monahal al peninsulei. Împăratul bizantin Vasile I Macedoneanul poruncește ca să nu fie deranjați în nici un fel, de nimeni, călugării din Athos. În anul 943, granițele Sfântului Munte sunt fixate definitiv, prin hotărâre împărătească, ele rămânând, în general, aceleași până astăzi.

Numărul călugărilor a variat în funcție de evenimentele istorice, ajungând în anul 1920 până la aproximativ 10000: ruși – 4800, greci – 3900, români – 500, bulgari – 500, sârbi – 150, georgieni – 50. În foarte scurt timp, din 1920 până în 1970, numărul lor a scăzut până la 1146, dar din 1974 începe să crească ușor, ajungând la ora actuală să fie în jur de 2500 de călugări.

În Sfântul Munte, au fost întotdeauna monahi de toate națiile. Locuiau în aceleași mănăstiri fără să fie nevoie de mănăstiri separate. Domnitorii români – moldoveni și munteni – au ajutat foarte mult Sfântul Munte, dar nu s-au gândit să înființeze mănăstiri românești, știind că ajută monahismul ortodox care este unul. Cu timpul, au apărut câteva mănăstiri și schituri populate exclusiv de monahi din același neam, cum ar fi: ruși – Sfântul Pantelimon -, sârbi – Hilandaru -, bulgari – Zografu și români – Prodromul, Lacu.

Numărul mănăstirilor este stabilit la 20, iar al schiturilor la 12. Al chiliilor nu se știe exact, deoarece multe au fost părăsite, iar altele s-au dărâmat.

Cele 20 de mănăstiri, în ordinea după care sunt așezate în catalogul mănăstirilor atonite, sunt acestea: Marea Lavră, Vatopedu, Iviru, Hilandaru, Dionisiu, Cutlumuș, Pantocrator, Xeropotamu, Zografu, Dohiariu, Caracalu, Filoteu, Simonopetra, Sfântul Pavel, Stavronichita, Xenofont, Grigoriu, Esfigmenu, Sfântul Pantelimon (Russikon) și Constamonitu...

SĂ VORBIM DESCHIS DESPRE ADEVĂRATELE CAUZE ALE CRIZEI MONDIALE CONTEMPORANE

(articol publicat în Monitorul de Suceava, 20 ianuarie 2010, p.14)

La fel ca și în cazul așa-zisului război declanșat în septembrie 2001, după prăbușirea turnurilor gemene din New York împotriva „terorismului internațional” sau „fundamentalistilor islamici”, actuala criză mondială a debutat suspect tot în Statele Unite ale Americii cu probleme foarte grave ținând de sistemul bancar. Mari companii de asigurări precum A.I.G. și bănci au înregistrat pierderi uriașe datorită creditelor ipotecare. Iar criza financiară a determinat în chip hotărâtor criza economică și socială atât în America, cât și în alte zone de pe mapamond. Au avut de suferit acționari din multe state datorită prăbușirii de la burse. **Unii autori sunt de părere că a fost cea mai mare lovitură de bursă premeditată.**

Recesiunea era atestată de șomajul tot mai ridicat, de faptul că veniturile americanilor de rând a scăzut dramatic la 1/3 iar locuințele și proprietățile au scăzut chiar la un sfert din valoarea lor inițială. Prin urmare mulți oameni au sărăcit, în vreme ce oamenii cu averi importante au avut și au șansa să se îmbogățească tot mai mult profitând de situația creată în mod artificial. Iar din bugetul public și așa destul de îndatorat, observăm că s-au acoperit pierderi uriașe de mii de miliarde de dolari ale acestor bănci și companii. Cu ce bani s-au acoperit? Desigur tot cu banii contribuabililor.

Analizând toate aceste lucruri, considerăm ca o principală cauză a crizei mondiale planul masoneriei de a pregăti și instaura dictatura lui Antihrist. Astăzi putem vedea cât se poate clar, că se fac ultimele pregătiri în lumea întreagă pentru introducerea microcipurilor în acte și a biocipurilor (implanturilor) în corpul uman. După acest pas extrem de important care să prevină criticile și revolta oamenilor împotriva sistemului, va urma desigur anihilarea completă a statelor și unificarea la nivel global a tuturor instituțiilor în imperiul ce se va naște.

Cum am putea altfel explica criza de morală a conducătorilor și a societății în ansamblul ei? Când morala creștină a fost înlocuită tot mai mult și pretutindeni în lume cu morala succesului, banului și consumerismului, propovăduită de masonerie atât cu ajutorul celei mai mari părți din mass-media, cât și în sistemul de învățământ prin noile programe de educație. Iar masoneria într-adevăr este acea organizație care a militat permanent pentru descompunerea societății din toate punctele de vedere, conducându-se după scrierile Talmudului care sunt vădit anticreștine! Pentru ca, pe ruinele acestei societăți să edifice „lumea nouă” de mâine, prin Mișcarea New Age și Noua Ordine Mondială. De aceea a fost planificată această criză mondială, care ne-a afectat și financiar și economic, social, politic, cultural și mai ales spiritual.

Pe de altă parte, ca și în cazul marilor conflagrații mondiale, lovitura are și un aspect material, vizând îmbogățirea marilor bănci internaționale, gen FMI, Banca Mondială și altele asemenea, precum și a investitorilor care pot cumpăra acum cu mult mai ieftin. Prilej cu care au fost impuse diverse măsuri restrictive statelor care s-au împrumutat (ingerințe mai ales în plan economic). Și noi credem că, chiar această introducere a microcipurilor în acte, carduri bancare și implanturilor pe motive medicale, au constituit o condiție de bază impusă pentru acordarea împrumuturilor către statele amenințate cu recesiunea.

O altă cauză importantă este și administrarea foarte defectuoasă a veniturilor publice ale statului. Pentru că, pe lângă acoperirea imorală a pierderilor provocate de mari bănci și corporații multinaționale, s-au făcut pe plan mondial tot mai mari cheltuieli militare mai ales după anul 2000, odată cu războaiele declanșate de NATO împotriva Iugoslaviei, Irakului și Afganistanului. Sumele care s-au cheltuit sunt de ordinul trilioanelor de euro sau dolari. Apoi, există unele proiecte civile nerentabile, precum cel al

acceleratorului de la Geneva, prin care unii oameni de știință și-au propus să descopere „particula lui Dumnezeu” și să nege existența lui Dumnezeu în mod științific! Vi se pare puțin suma cheltuită în acest proiect, de peste 8 000 de miliarde de euro? Sau e bine că România a participat și ea cu peste 2 milioane de euro prin institutul de cercetări nucleare de la Turnu Măgurele? România a cheltuit sume enorme și cu întreținerea și plata a câteva mii de soldați plus echipamentele și vehiculele aduse în teatrele de operațiuni.

Pentru statele mai mici, o cauză a crizei o poate constitui și exodul creierelor, adică atragerea tinerilor foarte dotați prin burse de studiu și job-uri în Occident, mai cu seamă în Statele Unite și Marea Britanie. Diverse fundații coordonate și sponsorizate discret de masoneria mondială sau locală raclează adeseori cu succes acești tineri capabili, fie pentru a-i înrola în loji masonice, fie pentru a obține profituri consistente de pe urma activităților lor viitoare sau pentru a-i obliga cel puțin să colaboreze în unele situații sau în mod permanent.

Un rol important în extinderea crizei mondiale și adâncirea ei o are însăși mass-media, care este într-o proporție covârșitoare dependentă de patronii acestora, care amplifică temerile oamenilor și manipulează informația, ducând un adevărat război psihologic împotriva oamenilor de pretutindeni. Cum vă explicați altfel toată această cultură morbidă de astăzi, tot desfrâul și violența care ni se transmit ca pe niște valori? Cum vă explicați apatia și indiferența omului contemporan, pentru care votul și democrația au devenit realmente vorbe goale sau chestiuni fără nicio importanță? Sau vi se pare onest ca astăzi să conducă în topul vânzărilor ziare precum Libertatea, Cancan și Click, care abundă în tot felul de porcării colorate și știri senzaționale sau de scandal, dar și care cumpără cititorii cu diverse premii?

Trăim vremuri foarte grele pentru cei mai mulți dintre noi. Părerea noastră este că **trebuie să luăm atitudine**. Fiecare în parte și toți laolaltă! Nu mai este timp de pierdut. De pildă, se preconizează ca noile cărți electronice de identitate să intre în vigoare mai repede decât s-a prevăzut, cum ar fi cu data de 1 iulie 2010 în loc de 1 ianuarie 2011. De ce oare? Pentru că s-au strâns deja peste 700 000 de semnături în sprijinul apelului părintelui Iustin Pârvu pentru inițierea unui referendum național pe tema introducerii microcipurilor în acte sau a implantului acestora.

SINUCIDERA ESTE VICTORIA ANTIHRISTULUI ȘI BAROMETRUL SOCIETĂȚII ÎN CARE TRĂIM ASTĂZI

(articol publicat cu titlul „Sinuciderea este victoria antihristului”,
în două numere ale cotidianului Monitorul de Suceava, 25-26 ianuarie 2010, p.14)

Este indiscutabil că trăim vremuri grele. Una din principalele caracteristici ale acestora o reprezintă sinuciderile, care s-au înmulțit în lumea întreagă într-un mod înspăimântător în ultimele decenii în special, devenind un flagel împotriva căruia trebuie să luptăm.

Cunoaștem poate poziția Bisericii lui Hristos sau a Ortodoxiei față de suicid. De ce este condamnat ca fiind unul din cele mai grele păcate? Pentru că este o insultă majoră adusă lui Dumnezeu și un act de nerecunoștință față de Creatorul nostru, care ne-a dat în dar viața.

Tot din punct de vedere creștin, sinucigașul prin fapta sa nu mai are posibilitatea și răgazul pocăinței, care l-ar fi putut salva până în ultimul moment. El nu mai are așadar acces la mântuire. Pentru el nu mai există iertarea divină și nici chiar slujba de înmormântare, unde nu pot fi rostite unele rugăciuni datorită faptului ca atare. De aceea, socotim sinuciderea ca un păcat capital și o victorie a Antihristului asupra sufletului nefericit care i-a căzut în plasa lui vicleană.

E drept că lumea contemporană nu îți oferă prea multe satisfacții. Dar nimic nu trebuie să ne împingă la disperare, deprimare, tristețe nemărginită. Dimpotrivă, tocmai în momentele mai grele avem nevoie de mângâierea și ajutorul lui Dumnezeu. Necazurile vin uneori tocmai pentru a ne apropia mai mult de Dumnezeu. Ne sunt date din iubire părintească, ca mici pedepse care să ne îndrepte viața spre desăvârșire și mântuire, nu spre îndobitocire și osândă veșnică.

Nu demult, presa britanică comenta sinuciderea în lanț a unor tineri adolescenți. Se vorbea despre „epidemia sinuciderilor”. Prin știrea respectivă eram informați că șapte adolescenți și-au pus capăt zilelor, inspirându-se unul de la altul, după ce comunicaseră pe internet în prealabil. Toți aceștia se cunoșteau deci și s-au sugestionat reciproc. E greu de presupus că toți aceștia sufereau de o singurătate insuportabilă sau că nu mai aveau nicio portiță de scăpare din „labirintul vieții”. Să fie la mijloc vreo sectă sau mesaje satanice care i-au împins la acest gest disperat? Rămâne de văzut.

Statistica din România afirmă și ea, o creștere alarmantă a numărului sinuciderilor. La un singur an după intrarea țării noastre în concertul european, avem cazuri mai numeroase de sinucidere, cu circa 20% mai mari în 2007 față de anul precedent! Este o realitate pe care n-o putem ascunde sau neglija.

Apoi, mai este un tip de sinucidere despre care se vorbește mult mai puțin, sau aproape deloc. Este vorba despre sinuciderea duhovnicească, când sufletul omului este dăruit patimilor satanice. Ce este altceva „setea de viață” nestăvilă, pomenită în unele reclame ale companiei Coca Cola? Nu este un îndemn de „a trăi clipa” și de a te sinucide sufletește? Dacă viața este atât de frumoasă, cum se explică actul sinuciderii, renunțarea de bună voie la viață? Sau, cum se face că unii oameni, cu o situație materială bună sau foarte bună își pun și ei capăt zilelor?

Este de-a dreptul anormală opinia potrivit căreia suicidul ar fi un act de curaj. Cum să confunzi nebunia unei clipe cu curajul? Adevăratul curaj este să lupti, chiar din greu cu patimile și greutățile vieții. Eroism este atitudinea curajoasă a creștinului care este permanent într-un război nevăzut cu vrăjmașul, care își poartă crucea cu demnitate și nădejdea mântuirii.

Cum putem califica altfel sinuciderea decât ca pe un gest de mare nerecunoștință față de Dumnezeu? Nu este o lepădare de darul primit la naștere? Nu este un gest care se petrece sub auspiciile spiritului satanismului și o mare amăgire sau ispitire? Nu este tristețea grea o stare de deznădejde și neîncredere față de Dumnezeu?

De câteva secole, Occidentul a cunoscut odată cu modernitatea și secularizarea (în sens larg,

îndepărtarea față de Dumnezeu) și o înmulțire fără precedent a dramelor personale. Dincolo de aparențele înșelătoare, mulți occidentali au avut în gând sinuciderea sau chiar s-au sinucis. Mentalitățile induse de spiritul masonic prin mass-media nu au făcut decât să amplifice acest fenomen.

În opinia noastră este important să identificăm toate cauzele care împing omul spre depresie și suicid. Atâta vreme cât statul nu ia măsuri pentru a diminua acest fenomen îngrijorător, este datoria noastră să facem ceva cât mai urgent, fie și numai prin popularizarea unor informații utile.

Fără îndoială că prima cauză a depresiilor și sinuciderilor este pierderea legăturii cu Dumnezeu. Creștinul ortodox nu recurge la această practică și învinge ispita.

O altă cauză importantă este ofensiva masoneriei pentru a cuceri mapamondul, începând mai ales după revoluția americană dintre anii 1776-1783 (soldată cu mari pierderi de vieți omenești) și crearea primului stat masonic. Revoluția franceză din 1789, importată apoi prin marchizul Lafayette (a cărui statuie se înalță ca cinstire în vecinătatea Casei Albe din Washington) și sprijinită și de Benjamin Franklin (care l-a inițiat în masonerie până și pe celebrul Voltaire), precum și alte revoluții (inclusiv cea din octombrie 1917 din Rusia), poartă pecetea fiarei sau satanismului.

O altă cauză este alienarea omului și lipsa comuniunii sale cu cei din jur. Și acest lucru se întâmplă și datorită celor care promovează în mass-media tot ceea ce este mai urât și mai puțin folositor. Între lumea virtuală (fictivă) de pe micul ecran sau din presă și literatură, și realitatea vieții s-a deschis o prăpastie, care sfâșie personalitatea omului și o fragmentează.

S-a mers astăzi până acolo încât, unii „specialiști” au declamat că jocurile virtuale de pe calculator (prin care îți poți alege identitatea, sexul, o viață „nouă” ș.a.m.d.), ar dezvolta inteligența și capacitatea de a lua decizii rapide cu circa 20% mai mult decât în mod normal. Nu spun nimic însă despre înstrăinarea față de semenii, de dependența de aceste jocuri. Tânărul nu mai dorește contacte directe cu cei din jur, refugiindu-se tot mai mult în noul „sport”, în ceea ce-i place la nebunie și îi stârnește mereu imaginația.

Este limpede că asistăm la ofensiva unui nou tip de cultură. Posturi de radio precum Radio 21 sau Europa FM, Kiss FM ș.a., canalele de televiziune comerciale ProTv, Prima, Antena 1, se întrec în devalorizarea valorilor creștine (preoții fiind ținta favorită) și impunerea noilor „valori” moderne. Umorele au devenit bășcălie, deșteptăciunea românului este substituită acum de prostie.

O altă cauză este criza educației și lipsa moralității creștine. Globalizarea lovește astăzi tot mai mult în sectorul educației și învățământului, pentru a pregăti noua generație de mâine. Iată și câteva citate relevante în acest sens:

Dacă ne oprim la cazul educației e pentru că, din mai multe puncte de vedere, este lămuritor. E miza unei lupte de acaparare: serviciul public e pus în discuție pentru că azi educația poate deveni un sector interesant de piață. Prin educație mai ales se câștigă sau se pierd bătăliile ideologice.

Ne gândim, de pildă, la grupul Vivendi care, prin filialele sale, se situează ca al treilea grup mondial de editură și care pândește cu o mare aviditate sfârșitul serviciilor publice de educație, inclusiv în Franța. Acest grup a și înființat structurile de folosire a timpului liber și a vacanțelor cu scopul de a pătrunde în sectorul educației populare.

Trebuie să amintim că acordurile de la Maastricht prevăd finalmente dispariția serviciilor publice de educație. Totul va fi atunci deschis iar presiunea asupra părinților va deveni extrem de puternică, ca în Japonia unde cea mai mare parte a veniturilor disponibile ale părinților se duc pe cheltuielile legate de cursuri suplimentare și pe meditații. Copilul devine un ostatic, succesul lui viitor depinde de sacrificiile financiare ale părinților și bunicilor. Presiunea exercitată asupra lui devine atât de puternică încât Japonia se situează la un nivel aiuritor de sinucideri infantile.⁶⁷

*

Viața este darul lui Dumnezeu, iar acest dar trebuie să-l păstrăm curat, ferit de întinărirea

⁶⁷ Anne Fournier, Catherine Picard, *Secte, democrație și mondializare*, Ed. 100+1 Gramar, București, 2006, p.81.

păcatului. Viața noastră pământească se sfârșește prin moartea trupului **la sorocul rânduit de Dumnezeu**, iar viața noastră sufletească, sufletul, continuă și după moartea trupului, continuă în viața veșnică. [...] Numai credința în Învierea Mântuitorului și o dată cu ea și cea a învierii noastre ne dă deplina bucurie a vieții pământești, **viață care nu se sfârșește la marginea mormântului, adică nu pierim, trecem în neființă, cum adesea se spune și se scrie în ziare anunțurile decesului oamenilor.**

Sinuciderea este cauzată de lipsa nădejdei creștine, nădejdea în viața veacului ce va să fie în viața veșnică.

Lipsa nădejdei este cauzată, la rândul ei, de lipsa legăturii noastre sufletești cu Dumnezeu prin sfințele rugăciuni și mai ales prin împărtășirea cu Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Lipsa nădejdei creștine și a legăturii noastre cu Dumnezeu este cauzată de **păcatele săvârșite, dar nemărturisite și iertate în Sfânta Taină a Spovedaniei.**

Păcatele nemărturisite aduc tulburare în funcționarea corpului omului, aduc o slăbire și chiar o întunecare a facultăților minții. Acest adevăr este constatat și mărturisit și de medicii psihiatri. Ca urmare, astăzi mai ales, în lumea noastră desacralizată, îndepărtată mai mult sau mai puțin de Dumnezeu, recomandă ca remedii discuția „pacientului” cu psihologul, discuție care este un fel de mărturisire. Acest procedeu este un paliativ care nu aduce însănătoșirea celui bolnav. Este ca și cum ai merge la medic, îi spui boala, durerea, medicul și cu pacientul descoperă cauza, dar nu-ți dă și medicamentul convenit sau ceea ce îți este, ca un paliativ, o ameliorare de scurtă durată. [...]

Poți să te destăinui și să spui frământarea sufletului tău celei mai apropiate persoane sufletului tău, cu gândul să te ușurezi sufletește, dar niciodată nu vei simți deplina ușurare a sufletului ca atunci când te mărturisești preotului duhovnic cu umilință, credință și nădejde și auzi cuvintele „te iert și te dezleg de toate păcatele tale mărturisite”. [...]

La duhovnic să mergem cu încrederea că mărturisim preotului, dar în chip tainic, nevăzut de ochii trupului, este prezent Dumnezeu care primește mărturisirea și dă iertare păcatelor.⁶⁸

*

În revista „Biserica din sufletul copilului”, editată de Mănăstirea „Sfântul Ioan cel Nou” din Suceava, un elev de clasa a VII-a de la Școala „Miron Costin” Suceava încerca să creioneze chipul eroului în devenire după modelele pe care le oferă mass-media. Aceasta dovedește o maturitate surprinzătoare constatând că: „Radioul, televiziunea și internetul sunt toate împânzite de idoli. Vedetele promovează un stil de viață care este o alternativă greșită pentru tinerii de astăzi: alcool, droguri, țigări, muzică rock. Pentru cei mici, desenele animate sunt, din păcate, o sursă de modele: Superman, Batman, Harry Potter, Barbie, eroi creați aparent pozitiv, dar care au laturi negative evidente, adică violența, dorința de putere, magia, cochetăria sau vrăjitoria.” [...] Mass-media ridică moralul tinerei generații, cultivă virtutea bărbăției ca să putem purta poverile vieții? Sau, ltfel spus: **Acestei generații i se oferă lumina sau întunericul?** [...]

Biserica împlinește cuvântul Domnului zi de zi; nu cumva și societatea trebuie să facă același lucru? Nu cumva mass-media trebuie să renunțe la „**a prezenta, a acuza și a critica, în favoarea lui a învăța și în dauna lui a ne distra, a prezenta tot ce este educativ în dauna divertismentului deșănțat din fiecare zi?**”

Se observă o lipsă aproape totală de colaborare între Biserică, instituțiile de cultură și mass-media, deși implicarea lor în viața socială este evidentă, dar scopurile diferă [...] **Instituțiile de cultură și mass-media se rezumă la a crea divertismente pentru a smulge cât mai mulți tineri din brațele Bisericii în zilele de sărbători când se săvârșește Sfânta Liturghie, să le asigure seară de seară emisiuni-concurs gen „Ziua judecății”, filme și reportaje în care ororile „se mănâncă pe pâine”, astfel încât generația aceasta rămâne flămândă și se îndreaptă cu pași repezi spre adevărata zi a judecății.**

⁶⁸ Î.P.S. Arhiepiscop Pimen al Sucevei și Rădăuților, în art. Păcatul sinuciderii, rev. Candela, mai-iunie 2008, p.4.

Dintre aceștia, unii, lipsiți de sprijinul moral al Bisericii pentru că au fost smulși din brațele ei prin ofertele deja amintite, nu mai rezistă „valorilor învolburate ale mării acestei vieți”, traduse prin „stres” și, fără a se ridica la chemarea Mântuitorului, „veniți la Mine că Eu vă voi odihni pe voi” (Matei 11, 28), cad în deznădejde și recurg la cea mai nefastă hotărâre – se sinucid, crezând că aceasta este soluția care rezolvă toate, fără a fi conștienți că abia acum începe chinul, fiind „aruncați în întunericul cel mai dinafară”.

Sinuciderea apare ca ultim pas pe care-l face cel ce a confundat lumina cu întunericul [...] Ei bine, nu poți avea spiritul sănătos când din toate părțile ești „bombardat” cu „informații” care produc halucinații în mintea fragilă a copiilor și tinerilor!

Biserica știe și se străduiește să vindece această boală care se instalează în mintea celor ce nu s-au pus sub aripa ocrotitoare a lui Dumnezeu. De aceea se generalizase dictonul biblic „NIHIL SINE DEO” („Nimic fără Dumnezeu”) în perioada interbelică [...]

S-a reușit, totuși, ceva: mass-media a început să înțeleagă că a venit vremea să ia atitudine, și aici aș menționa emisiunea de la ora 18.00, „6, vine presa” a Postului B1TV (cu siguranță că și alte posturi TV au făcut-o) în care s-au analizat cauzele înmulțirii suicidului și s-a ajuns la concluzia că „**unele programe au făcut publicitate suicidului prin prezentarea exagerată și cu lux de amănunte a unor cazuri, zdruncinând astfel pe cei cu probleme psihice și cu lacune mari în gândire**”. [...]

Spuneam la o emisiune radio intitulată „Cuvânt pentru minte și suflet” că „**sinuciderea este un act de revoltă împotriva voii lui Dumnezeu și se manifestă prin hotărârea proprie de a curma viața**”, care poate fi socotită cauză lăuntrică, acum însă este timpul ca să recunoaștem că **sinucigașul își sprijină hotărârea pe „argumente” care vin din afară**. Acestea îi creează senzația că și el poate face ce a văzut sau ce a citit, își împropiază atitudinile și acestea îl determină să spună: „Acesta sunt eu, pot să o fac pentru că **fac ce vreau, cum a făcut și acela!**” și, din nefericire, o face fără a sta pe gânduri.

Cauza? Lipsa educației spirituale: bagatelizarea orei de educație religioasă din școli, preocupări de week-end, în care nu se regăsește Sfânta Liturghie sau serviciul divin în general, mediatizarea excesivă a unor cazuri similare, cărți sau filme care fac din sinucigaș un erou.

Soluția? Formarea unor repere precise de conduită în toate: în mass-media, în școli, în familie și în societate, întoarcerea lui „NIHIL SINE DEO” în viața noastră și îndepărtarea lui „fac ce vreau”, întoarcerea la viața liturgică și la valorile sfinte ale Ortodoxiei în dauna divertismentului care începe luni și se termină duminică, într-un cuvânt, este necesară **ACCEPTAREA LUI DUMNEZEU ÎN VIAȚA NOASTRĂ** chiar împotriva celor care nu-L vor; așa vor fi mult mai puține cazuri de suicid.⁶⁹

De altfel, și în România au apărut tot mai multe cazuri în ultima vreme, legate de copii care s-au sinucis, lăsând bilețele prin care încercau să-și justifice gestul disperat. Și e tulburător să constați că n-au putut face față exigențelor părinților sau tutorilor legali. Noi credem că pretenția de a avea note foarte bune la învățătură (sau chiar numai de 10!) este una total absurdă și inumană în felul ei.

---

⁶⁹ Preot Ionel Filon, în rev. Tinerii azi, nr.3, octombrie 2007, pp.18-21.

PRIN ADEVĂR NE DOBÂNDIM LIBERTATEA ȘI MÂNTUIREA!

(articol publicat în cotidianul Monitorul de Suceava, parțial, 27 ianuarie 2010, p.14)

Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan spunea: „Cunoaște-ți adevărul iar adevărul vă va face liberi” (8, 32).

O veste recentă mi-a bucurat sufletul. Sub altarul unei biserici din Roma, arheologii italieni au descoperit moaștele Sfântului Pavel, cel supranumit „**Apostolul Neamurilor**” și căruia îi datorăm multe din învățăturile și scrierile Noului Testament. M-am întrebat firește, de ce nu a fost descoperit până acum. Dar, mai importantă decât găsirea unui astfel de răspuns, trebuie să mărturisesc că e un semn divin în aceasta.

Astăzi, într-o lume tot mai secularizată, este pilduitoare viața Sfântului Apostol Pavel, cel care fusese cândva un mare prigonitor al creștinilor (cunoscut sub numele de Saul din Tars) și care ulterior a fost convertit în chip minunat de către Dumnezeu (arătându-i-se pe cale) devenind **unul din marii apostoli ai neamurilor**. La fel și noi, creștinii, trebuie să ne lepădăm pe cât ne stă în putință de toate grijile și bunurile lumești, pentru a le dobândi în schimb pe cele cu adevărat importante și anume pe cele cerești.

Pentru a ne întări în credință și în faptă, cred că e necesară lectura, din când în când, a Noului Testament sau unor părți din acesta. Vă mărturisesc, că în urmă cu mulți ani, lectura Bibliei și îndeosebi a Epistolelor de la sfârșitul ei, mi-au schimbat radical viața. Am descoperit parcă o lume nouă, o lume a dragostei sau iubirii creștine.

Amintiți-vă și ceea ce spunea cândva părintele Ilie Cleopa: „**Dacă înțelepciunea și cunoașterea Scripturii ar fi împreună la om, acestea ar fi ca și doi ochi în trup, văzând toate în chip desăvârșit.**”

Biblia trebuie înțeleasă numai în spiritul în care a fost scrisă, și nicidecum precum fac sectanții de diverse orientări. O interpretare duhovnicească înseamnă ca și în cazul legilor omenești de altfel, o interpretare **în spiritul legii sau în duhul adevărului**. Să nu facem acest lucru după cum ne taie capul pe fiecare, cum ne îndemna pastorul Martin Luther. De pildă, luând cel mai simplu caz cu putință, să nu interpretăm dragostea de care vorbește Sfântul Apostol Pavel drept dragostea fizică dintre femeie și bărbat, ori mai rău, dintre parteneri de același sex. Aici este vorba despre altceva, despre dragostea dintre oameni, cea duhovnicească, sau dragostea întru Hristos. Iubind semenul nostru, oricare ar fi el (doar vrăjmaș al Bisericii să nu fie, pentru care ne putem doar ruga, iar aceasta e până la urmă tot iubire) și ajutându-l, noi dăm dovadă că-L iubim pe Hristos. Iar **Hristos este modelul nostru de viață suprem.**

În condițiile actuale, trebuie să recunoaștem puterea colosală a informației și faptul că informația a devenit vitală pentru supraviețuirea noastră. Cine controlează și manipulează astăzi informația reală, de care cu toții avem nevoie și o deține exclusiv pentru sine, nu poate urmări altceva decât întărirea poziției sale, puterea și dominația absolută, supremația oarbă și irațională asupra tuturor celorlalți. Iar la această putere nu mai vrea sau nu mai poate să renunțe, decât cu o foarte mare greutate.

Noi nu ne putem supune sclaviei moderne, care și-a propus să ne anuleze gândirea, voința, conștiința și libertatea. Noi nu putem suporta paralizia genei gândirii. Noi trebuie să mergem pe principiul sănătos potrivit căruia «Nimeni nu poate să gândească în locul tău și nimeni nu trebuie să gândească în locul tău!»

Numai Adevărul și cultul său, poate să ne redea tuturor, întreaga libertate și demnitate. **Numai Adevărul este mai presus de toate și de toți.** Numai Adevărul ne poate face liberi! Liberi

într-adevăr, atât în interior cât și în exteriorul nostru ...

Trăirea activă a ortodoxiei și a creștinismului în general, se opune trăirii în religia luciferică a banului sau în cultul lui Lucifer.

Dușmanul nevăzut ”lucrează” și el, dar nu pentru a crea ceva, pentru că nu aceasta e menirea lui, ci pentru a distruge mereu creația divină și a ne depărta de adevărata credință. Se poate ca el să aibă rolul său în „economia” acestei creații, pentru a-i determina pe oameni să-l respingă, să reflecteze și în felul acesta, să se apropie de Dumnezeu. **Singura noastră salvare este deci, să ne apropiem de Dumnezeu, de adevăratul Dumnezeu, Care și-a dat Fiul pentru mântuirea noastră, cu smerenie și iubire, să împlinim poruncile învățăturilor creștine și să ne iubim aproapele nostru ca pe noi înșine, conform poruncii Sale.**

Să încercăm prin urmare a combate pe cât ne stă în putință individualismul, individualismul globalizării de astăzi (care înlocuiește și suprimă persoana divino-umană), acel individualism al democrației la care face referire părintele Dumitru Stăniloae când afirma că „este egoism feroce care destramă națiunea, destramă familia, destramă breasla...”, pe care îl regăsim și în individualismul protestant, despre care Simion Mehedinți spunea că „afirmă o autonomie împinsă uneori până aproape de anarhie”, care „pune libertatea de conștiință a individului mai presus de orice interes al comunității, prin urmare și al statului”. „Rezultatul a fost o sumedenie de secte și de dizidențe în mijlocul sectelor.”

Să ne rugăm fierbinte Sfântului Apostol Pavel, să ne ajute să luptăm mai mult cu păcatele și ispitele acestei lumi, dar și cu vrăjmașii Bisericii. Semnul divin de care am pomenit mai sus, nu poate fi în opinia mea, decât vremea unui nou apostolat, într-o epocă de tot mai aprigă prigoană împotriva valorilor spirituale și Tradiției lăsate de Sfinții Părinți ai creștinismului ortodox.

Am păstrat la urmă dorința mea cea mai mare, aceea de vă îndemna și pe dumneavoastră și pe toți tinerii și intelectualii de astăzi, de a vă apropia cu respect de „cele sfinte”.

CREȘTINII ADEVĂRAȚI VOR TREBUI SĂ-L MĂRTURISEASCĂ MAI MULT PE HRISTOS

(articol publicat În Monitorul de Suceava, 28 ianuarie 2010, p.14)

Reînvierea misticiei ortodoxe, adică trăirea autentică a ortodoxiei, în spiritul Adevărului și potrivit modelului creștin care este Domnul nostru Iisus Hristos, este imperativul vremurilor noastre. Noi trebuie să luptăm împotriva duhului Antihristului, chiar dacă el domină deja lumea contemporană. Îmi exprim chiar încrederea în spiritualizarea pe care o poate produce răsăritul creștin-ortodox asupra Occidentului secularizat. Nu pot decât să doresc ca tot mai mulți occidentali să descopere tezaurul de învățătură al ortodoxiei, tradițiile sale și să se mântuiască dimpreună cu semenii lor cei mai apropiați.

Eu cred că această bătălie care se duce actualmente între cei devotați Tradiției și partizanii Modernității și progresului cu orice preț (inclusiv ai creșterii economice nelimitate, care a declanșat și procesul încălzirii globale printre altele), va fi câștigată la nivel individual. Fiecare persoană va îmbrățișa valorile sau non-valorile în raport de educația primită și de morala adoptată.

Și mai cred că, cu cât vor fi mai puțini creștini practicanți pe pământ (acuzati de ateism/masoni de „habotnicie”, fanatism și misticism), datorită prigoanei împotriva lor, cu atât **creștinii adevărați vor trebui să-L mărturisească mai mult pe Hristos**, cu putere mare, cu curaj și cu încredere în izbânda viitoare a Binelui.

Aruncându-ne doar o privire asupra evenimentelor petrecute în istoria omenirii, mai cu seamă după sfârșirea în două a Bisericii Creștine în anul 1054, nu putem nega îndepărtarea omului de spiritul învățăturilor creștine, de harul lui Dumnezeu și de pilda jertfei lui Iisus Hristos. Biserica Catolică a ales să-și urmeze propriul ei drum și s-a pulverizat parțial în multe secte, autoproclamate «reformatoare», în vreme ce Biserica Ortodoxă a căutat să mențină tradiția creștină și preceptele ei într-o formă nealterată.

Trebuie să mai recunoaștem, că a existat încă din vremuri foarte îndepărtate permanent un război sau o rebeliune împotriva lui Dumnezeu, care cunoaște în prezent o amploare fără precedent în istoria omenirii, în ce privește dimensiunea globală și formele de manifestare. Această **ofensivă mondială a Antihristului** vizează amăgirea cât mai multor oameni (de preferat creștini) și obținerea acceptului oamenilor, apoi a puterii totale și definitive. Tocmai de aceea, constatăm un atac concertat asupra omului contemporan, care de cele mai multe ori nu mai găsește drumul către adevăratul Dumnezeu și alunecă pe panta unor rătăcirii tot mai greu de deslușit.

Putem identifica astăzi măcar câteva din planurile (obiectivele) oculte și noii ordini mondiale:

1. Desființarea treptată a unor instituții vitale într-un stat (servicii secrete, armata, Biserica Ortodoxă) și controlul asupra tuturor celorlalte (justiție, învățământ etc.);

2. Pervertirea tinerilor și modului de viață creștin-ortodox (coruperea prin abuzul de alcool, tutun, droguri, libertinaj etc.; desființarea familiei și moralei creștine);

3. Instaurarea tiraniei modului de viață „modern”sau materialist (consumist) în locul celui tradițional;

4. Desființarea libertății individuale, prin supraveghere și manipulare (<<spălarea creierului>>);

5. Unificarea completă a tuturor statelor lumii și impunerea unui imperiu global atotputernic...

PUTEM OARE SĂ CREDEM CU ADEVĂRAT CĂ BANII NE ADUC FERICIREA SAU O ÎNTREȚIN? (articol publicat în cotidianul Monitorul de Suceava, 26 iunie 2010, p.14)

Într-o revistă mai veche, o ironie culturală spunea astfel: „Dacă vrei să-l umilești, în public pe un bișnițar ahtiat după bani, întreabă-l ce carte a citit în ultimii ... zece ani!”

Într-adevăr, am putea adăuga că între cultura autentică și „cultura” banului există o prăpastie de netrecut. Lucrul acesta îl putem observa din decăderea dramatică a culturii în prezent, din investițiile mărunte care se fac pentru conservarea valorilor de patrimoniu național, sau în neglijarea educației și învățământului. Îl putem sesiza și din secularizarea actuală, prin care omul se îndepărtează tot mai mult față de Dumnezeu.

Pe de altă parte, banii devin chiar mobilul multor infracțiuni și crime, motiv de dezbinare între prieteni, rude sau chiar în familie. Adeseori, ei stau la baza încheierii multor căsătorii, bazate pe interese egoiste și meschine. Ceea ce-i face pe unii să-și închipuie că, având bani își pot permite orice față de oricine sau pot cumpăra orice și pe oricine.

Dar iată ce spune într-un articol, d-l Șerban Filip: „Cred că toți copiii mei știu că **banii nu sunt totul**. Cel mai important este **să fii iubit și fericit** – aceasta este cea mai mare avere pe care o pot dobândi.” Iar criticul Tudor Vianu, în cartea „Studii de filosofia culturii” preciza: „Ce poate însemna bogăția și onorurile acestei lumi pentru un suflet gata să treacă în altă lume și care nu știe dacă Dumnezeu nu-l va chema la el, chiar în această noapte? Crezi tu că vei putea lua cu tine în mormânt bogăția și onorurile tale? Încearcă mai bine a resimți nevoile pe care nici un fel de ban nu le poate satisface. Banul nu poate decât să agraveze, nu să ușureze servitudinea în care te ține păcatul. O sărăcie cinstită nu este ea cu mult mai dulce decât bogăția iubită într-un mod atât de exclusiv? Cugetă că bogăția face mântuirea mult mai grea și gândește-te la cuvintele sfântului Luca: «Este mai ușor unei cămile de a trece prin urechile acului decât bogatului în împărăția cerului». Gândește-te, de asemenea, că iubirea de bani este izvorul tuturor relelor [...] Banul întoarce sufletul omului de la Dumnezeu și îl orientează către creatură. El ne face surzi la cuvântul lui Dumnezeu...”

Scriitorul David C. Korten în „Corporațiile conduc lumea” analizează printre altele și impactul pe care îl are acest cult al banului asupra societății: „*Cu cât mai dominanți au devenit banii în viața noastră, cu atât a fost mai puțin loc pentru simțul datoriei spirituale care este temelie societății și al unui raport echilibrat cu natura. Căutarea împlinirii spirituale a fost înlocuită tot mai mult de o obsesie devoratoare și tot mai autodistructivă a banului, o creație umană folositoare, dar total lipsită de substanță și fără valoare. [...] Concepția materialistă și parțială a naturii noastre, înglobată în monismul materialist oferă o explicație a paradoxului fundamental după care societățile moderne au ajuns să definească succesul în termenii producerii banilor, un simplu număr pe o bucată de hârtie, pe o monedă sau într-un computer. [...] În alte locuri și timpuri, nu oricine dorea să aibă bani, mai presus de orice; oamenii doreau mântuire, frumusețe, putere, plăcere, proprietate, explicații, alimente, aventură, cucerire, confort. Dar acum și aici, banii, nici măcar neapărat lucrurile care se pot cumpăra cu ei, ci banii sunt ceea ce vrea fiecare. Cheltuirea în exterior a energiei umane se exprimă acum și prin bani... În concluzie, dacă cineva dorește să înțeleagă viața, el trebuie să înțeleagă banii, în această etapă actuală a istoriei și civilizației. [...] Definindu-ne pe noi înșine în termenii banilor, am ajuns să fim prinși în capcana unei spirale descendente de înstrăinare crescândă de viață, de propria natură spirituală. Spirala se construiește astfel. Goana după bani lărgeste prăpastia dintre noi, familie și comunitate. Adâncirea alienării creează senzația interioară de pustiire socială și spirituală. Reformele ne asigură că produsele lor ne vor perfecționa. Cumpărarea produselor lor necesită mai mulți bani. De unde iarăși ajungem la goana după bani...”*

Cât despre fericire, care ține desigur de sufletul omului, Sf. Martinus de Bracara în „Opere morale” spunea: „Nu poți fi și bogat și fericit. E doar o amăgire.” Iar Doru Cosma într-o carte zice: „Socrate n-a fost un gânditor cufundat cu capul în norii abstracțiunilor sterile. [...] Țelul strădaniilor lui a fost unul precumpănitor practic: să-și îndemne semenii pe calea virtuții aducătoare de fericire. [...] Încredințat că scopul vieții omenești este fericirea, care nu poate fi realizată decât prin înfăptuirea binelui, filosoful și-a pus înainte de toate întrebarea dacă și în ce fel poate fi săvârșit binele și evitat răul. Și a răspuns că la temelia binelui stă cunoașterea, știința, iar la originea răului, ignoranța. Pentru că, argumenta el, nimeni nu ar săvârși răul dacă ar ști în ce constă binele aducător de fericire.”

Părerea noastră este că **fericirea este legată de iubire** iar nefericirea este o consecință a lipsei iubirii din viața noastră. Fiecare iubire, inclusiv cea părintească sau cea față de neamul și țara ta, ori cea dintre frați ori în ultimă instanță prietenia, reușește să ne dăruiască adeseori o stare de fericire sau o stare „de bine”.

Scriitorul Gheorghe Neagu în cartea sa „Templul iubirii” ne spune următoarele: „Încercările materialiştilor sau ale idealiştilor de definire a domeniului erotic pur și simplu, sunt scâlâmbăielile unui savantlâc ieftin și degradant, care distrug prin explicații, ceea ce nu poate fi explicat. [...] De fapt, nu există motiv pentru a fi îndrăgostit. Motivația în iubire aduce moartea iubirii. Iubești fiindcă iubești. [...] Iubirea care nu aduce fericire, nu are nimic frumos în esența ei. [...] Cei care se iubesc, își încearcă tăria sentimentelor prin forța pe care iubirea o naște în sufletul lor. Iar forța aceea le dă tăria de a lupta împotriva a toate câte le stau împotriva. Numai legați de o iubire puternică, oamenii pot învinge piedicile vieții. [...] Ce poate să-i facă mai fericiți pe cei ce se iubesc cu adevărat decât iubirea? [...] Suntem fericiți numai în măsura în care aspirațiile noastre se împlinesc. [...] **Unii sunt fericiți prin bunurile agonisite, alții prin devenire, alții lângă omul iubit.** [...] Și totuși, din goana după fericire s-a născut frumusețea existenței umane. [...] Iubești cu sufletul și nu cu trupul. [...] Echilibrul vieții este între bărbat și femeie. Din acest echilibru se naște viața. [...] Dacă toată viața noastră ar fi o sumă permanentă de fericire ne-am plictisi și n-am mai putea defini ce este iubirea fără puncte de referință în nefericire.”

Un filosof din antichitate, Democrit, preciza atât de limpede: „Nici frumusețea, nici banul nu fac pe om fericit, ci numai înțelepciunea și cumpătarea.” Iar Ben Kubassek în volumul „De la epuizare la echilibru” ne spune: „Pentru a fi fericiți și optimiști este absolut necesar să fim înconjurați de oameni fericiți și optimiști. [...] Dacă o persoană iubită ajunge la depresie, te rog să fii răbdător, dar aceasta nu înseamnă că trebuie să simpatizezi prea mult cu ea. Nenorocirea nu iubește compania.” Același autor mai crede că unul din factorii generatori de depresie și de nefericire este mass-media: „**Suntem puternic influențați de ceea ce citim și vedem cel mai mult. Mass-media alimentează mințile noastre cu negativism, deoarece negativismul este cel care face ziarele să se vândă și rata vizionării TV să crească.**”

Cu alte cuvinte, exploatarea senzaționalului pentru a cuceri și uimi publicul, arătându-i aspectele cele mai întunecate și sumbre ale existenței sau unele aspecte superficiale, produce negativismul și o stare de disconfort moral. Se ajunge astfel la deznădejde și nefericire, în condițiile în care se vorbește în general foarte puțin despre valorile creștine și naționale. Se ajunge la relativizarea adevărului și la o lipsă de repere și certitudini. Suntem în situația ca și când, ne-am deplasa ori ne-am construi o casă pe nisipuri mișcătoare.

FEMEILE ȘI TINERII DE ASTĂZI, ÎNCOTRO?

(articol publicat în Monitorul de Suceava, 26 octombrie 2010, p.149)

Oricare dintre noi, dacă va analiza ceea ce se întâmplă în România și în general în întreaga lume în mod onest și imparțial, va observa o decădere și un regres al omenirii, cu precădere în planul spiritualității, culturii, educației și în multe altele. Este tot mai evident pentru unii că societatea în ansamblul său se îndreaptă și la noi spre un dezastru. Și nu credem că exagerăm deloc.

Uitându-ne mai atent în jurul nostru, vedem că vremurile se precipită devenind tot mai tulburi, stresul și problemele noastre cresc permanent, tot mai mulți conaționali se descurajează și ajung la lehamite și nepăsare. Conștiința civică și cea națională (apartenența la neamul românesc) sunt în grea suferință, dacă nu pe cale de dispariție! Fiecare devine tot mai preocupat de supraviețuirea personală și a celor apropiați, pentru că nivelul sărăciei crește de la an la an. Așa-zisa clasă de mijloc se subțiază de fapt, în timp ce prăpastia dintre cei bogați și cei săraci se lărgeste și se adâncește iar inechitățile sociale sporesc.

Mai putem observa că, femeile în general și cei mai mulți tineri din ziua de astăzi poartă amprenta schimbărilor din lume în gradul cel mai ridicat. Iar aceste schimbări globalizatoare s-au produs și se produc mai ales **la nivelul mentalului colectiv și stilului de viață individual**, sub indirecta dirijare și manipulare a așa-zisei elite mondiale (alcătuită după avere, putere, influență), formate din indivizi extrem de aroganți, care sunt foarte siguri că pot face tot ceea ce vor și își propun, cărora nu le pasă câtuși de puțin de suferințele altora și de dorințele oamenilor, fie chiar uniți în comunități locale și naționale.

Aceste schimbări vizează așadar în special **reeducarea femeilor și tinerilor**, prin ștergerea identității lor, mentalităților și obiceiurilor tradiționale și imprimarea forțată sau nu a altora, așa-zis moderne. Vom vedea astfel că aproape toată mass-media și învățămîntul de stat acționează în acest sens. Vom observa că pretutindeni se derulează un diabolic proces de **restructurare din temelii a ființei umane** (îndobitocire), încă de la cea mai fragedă vîrstă a copilului. Uitați-vă numai cum suntem tratați inuman ca simpli sclavi consumatori, care trebuie să înghită pe nemestecate și fără discernămînt toate serviciile și produsele impuse prin publicitatea mass-mediei aservite intereselor companiilor transnaționale. Nici ca alegători, cu drept de vot, nu mai contăm.

E suficient să cercetați puțin programele TV, emisiunile de la radio, revistele și cărțile, mai ales cele cărora li se face o mai mare publicitate (și care evident costă mulți bani, dar care desigur nu sunt pentru **ei** o problemă) și veți constata și dumneavoastră că majoritatea covârșitoare a acestora și-au fixat ca țintă femeile și tinerii. Femeile, pentru că frecventează mai des magazinele și supermarketurile, sunt interesate de industria cosmeticelor etc. Iar tinerii, pentru că din primii ani de viață pot fi cu ușurință orientați și influențați în dorințele lor neavînd discernămîntul necesar. Și care părinți de astăzi pot refuza mereu ceea ce își doresc copiii lor?

Reeducarea vizează în primul rînd femeile, avînd în vedere faptul că rolul femeii în societate este foarte important, mai ales în ceea ce privește educația oferită copiilor. Iar prin îndepărtarea lor de tradiție și de valorile creștine autentice (ale ortodoxiei) sau prin pasarea responsabilității educației școlii sau societății, se grăbește procesul de secularizare și globalizare. Noile generații devin tot mai rebele și descoperă mai greu comuniunea cu Dumnezeu.

Oare câte femei sau părinți mai asigură o educație creștină copiilor lor? Oare de ce se preocupă atît de mult să le ofere dacă s-ar putea totul sub aspect material și pentru toată viața, să le satisfacă toate mofturile posibile și imposibile? De ce neglijează aproape complet sau în totalitate nevoile lor afective și spirituale?

Din păcate ceea ce am semănat, acum adunăm. Tot mai mulți copii nu mai ascultă nici de părinți, nici de educatori și profesori, nici de sfaturile preoților și persoanelor vîrstnice. Adeseori se transformă într-un gen de tirani. Iar atunci cînd își caută modele, și le însușesc privind la televizor ori navigînd pe internet, devenind fani unor idoli, care sunt de fapt creația mass-mediei necreștine. În mai tot ceea ce fac, caută ce este „cool”, adică la modă.

Însă moda este impusă tot de mijloacele de informare în masă, care nu îndrăznesc să condamne pe față fumatul, consumul excesiv de alcool și drogurile, libertinajul ș.a.m.d., ci dimpotrivă le încurajează într-o manieră mai mult sau mai puțin vădită. Aceste vicii duc la depersonalizare, alienare, depresie și în final la sinucidere.

Să luăm de pildă numai cazul sinuciderii recente a solistei Mădălina Manole, care prin comentariile apărute în mass-media a umplut de compasiune inimile a multor români. Însă s-a omis să se spună ceea ce era mai important. E vorba de suflet și de credință. E foarte trist faptul că un om poate ajunge atît de ușor la suicid (păcat foarte greu, care nu se iartă) pentru simplul motiv al pierderii frumuseții fizice și iubirii de sine. Da, pentru că în mesajul lăsat se insistă pe aspectul fizic, cuvînt reprodus cu majuscule.

Astfel de evenimente indică fără putință de tăgadă un simptom grav la bolii care macină astăzi societatea contemporană, și anume necredința. Atîtea patimi devastatoare își fac loc acolo unde a dispărut credința în Dumnezeu și în ajutorul divin. Iar deznădejdea se pare că se răsfrînge asupra a tot mai multor oameni.

EXISTĂ ȘI DROGURI ATIPICE SAU NECONVENȚIONALE

(articol publicat în cotidianul Monitorul de Suceava, 29 octombrie 2010, p.14)

Făcînd abstracție de tutun, alcool, cafea sau drogurile interzise de lege precum heroina, cocaina și altele, putem să identificăm o serie de droguri speciale careucid mai lent sau foarte lent, dar care și ele anihilează voința omului și îi provoacă chiar dependență.

Îndeobște se știe că toate aceste droguri pomenite și altele îi îmbogățesc pe unii și îi sărăcesc pe mulți alții.. Însăși indivizii consumatori ai acestora sunt mult mai ușor controlați și manipulați. Dar pentru că, manipularea în masă nu era suficientă, s-au creat și s-au avut în vedere alte droguri mai sofisticate, ascunse, care să nu poată fi combătute.

Ei bine, aceste noi droguri ieșite din tiparele convenționale, sunt cu atît mai periculoase cu cît oamenii nu sunt conștienți de existența lor și de nocivitatea lor. Acestea atacă mai întîi sufletul și mintea, aducînd bolile sufletești care sunt cu mult mai grave decît cele trupești.

Cercetări mai recente demonstrează fără echivoc că TELEVIZIUNEA este un veritabil sedativ și drog. Ea are efecte de relaxare la început precum medicamentele cu efecte calmante, pentru ca mai tîrziu să inducă stări specifice hipnozei.

Vedem cum televiziunea exploatează la maximum puterea imaginii, cum recurge la efecte tot mai speciale care să impresioneze. Fiind un mijloc ușor de procurat și prezent peste tot, ea a devenit un instrument ideal manipulării în masă și uniformizării (omogenizării) modului de viață și de gîndire al oamenilor de pretutindeni.

V-ați pus întrebarea de ce ne desprindem tot mai greu de televizor și internet? Doar pentru că le considerăm moderne, s-au banalizat și sunt indispensabile? De ce ne lăsăm captivați și vrăjiți ore în șir fără măcar să învățăm ceva sau să ne informăm cu adevărat? Sau de ce nu le respingem deși suntem conștienți că sunt încărcate de erotism, violență, practici magice etc.?

În mare parte, putem constata că televiziunea și internetul nu asigură o informare corectă și reală, ci mai degrabă o dezinformare și o intoxicare, că multe din mesajele lor îndeamnă la apostazie, la lepădarea de credință. În vreme ce, spiritualitatea ortodoxă, tradițiile și cultura clasică și autentică sunt reduse mereu la modul cel mai drastic, sunt minimalizate și tot mai ignorate. De pildă, marșul homosexualilor se bucură de atenția presei, în vreme ce marșurile împotriva avortului sau în favoarea familiei creștine trec aproape neobservate!

INTERNETUL și JOCURILE AGRESIVE SAU VIRTUALE DE PE CALCULATOR au devenit și ele droguri pentru mulți tineri de azi, concepute anume pentru refugiarea sau evadarea din perimetrul vieții reale într-un spațiu unde nu există responsabilități și reguli morale bine definite. Oare cîți dintre ei ajung să conștientizeze faptul că li se inoculează violența ca mod de viață, erotismul obsesiv ca centru al existenței (ca scop în sine) și chiar practicile oculte?

Ar trebui să ne întrebăm de ce la început, televiziunea, internetul și jocurile pe calculator păreau foarte utile, interesante, chiar educative pe alocuri și ce nu mai sunt astăzi la fel, ci dimpotrivă. Oare nu pentru a le accepta mai ușor, considerîndu-le pozitive? De fapt, ceea ce a urmat este o deturnare, care a avut loc treptat. Spațiul micului ecran a fost și este invadat de tot ceea ce este mai rău pentru sufletul omenesc.

Această invazie a răului în spațiul public le-a transformat pe nesimțite în mijloace de înrobire și îndobitocire, în adevărate mașini de spălare a creierului. Este greu de spus în ce măsură a fost afectată pînă acum gîndirea și evoluția omenirii în ultimele decenii.

Aceste droguri pot fi încadrate în categoria armelor psihotronice în masă, pentru că ele operează asupra psihicului uman, producînd modificări importante. De ce credeți că, în 1979, Uniunea Sovietică

încerca pe atunci să obțină un tratat internațional de interzicere a armelor electromagnetice și a celor cu radiație acustică infrasonoră, în cadrul ședințelor O.N.U.? Pentru că rămăseseră la vremea respectivă în urmă cu cercetările și voiau să recupereze decalajul față de SUA și alte state.

Însă pe noi ne interesează faptul că aceste arme există și evoluează, că sunt direcționate împotriva omului, pentru a-l aservi și a-l lipsi de libertate. Ori Dumnezeu i-a dăruit din iubire omului libertatea pentru a se bucura de ea.

PÂNĂ ȘI MONAHISMUL ESTE PUS ASTĂZI ÎN PERICOL!

(articol publicat în cotidianul Argeșul din 2 noiembrie 2012, p.6)

Globalizarea își urmează cursul dominând tot mai mult lumea contemporană. Din păcate, ea își pune amprenta și pe viața monahală de pretutindeni.

Observăm cum, în cele mai multe facultăți de teologie este promovată învățătura ecumenistă iar tineri preoți cresc în acest spirit. Ori ecumenismul nu este altceva decât expresia în plan religios a procesului globalizării anticeștine. De asemenea, vedem cu durere cum pătrunde în felurite chipuri duhul lumesc în viața mănăstirilor sau obștilor monahale.

Nu este, desigur, rostul nostru și intenția de a-i judeca și trage la răspundere pe preoți și monahi, despre care știm că sunt slujitorii lui Dumnezeu și aleși ai Lui. Credem, că poate nu e târziu să tragem un semnal de alarmă, având în vedere mai ales menirea lor extrem de importantă ca păstori de suflete (duhovnici) și îndrumători pe plan spiritual.

Despre duhul lumesc care pătrunde până și în mănăstiri ne-a vorbit atât de frumos marele duhovnic al Greciei, părintele Paisie Aghioritul.

Încercăm a sublinia și noi de ce monahismul este astăzi în pericol, evidențiind o serie de aspecte mai importante.

În primul rând, noul învățământ teologic încearcă să impună peste tot ecumenismul, despre care marele nostru teolog părintele Dumitru Stăniloae afirma cu certitudine că el reprezintă „produsul masoneriei”. Ori ecumenismul nu urmărește altceva decât unificarea tuturor religiilor într-o singură religie universală, care să împumute câte ceva din fiecare. Altceva este bineînțeles ecumenicitatea ortodoxă, unirea în duhul ortodoxiei. Știm că bisericile ortodoxe sunt autocefale și se autoguvernează chiar dacă există patriarhul ecumenic de Constantinopol.

Ecumenismul este promovat de Consiliul Mondial al Bisericilor (organism masonic) și de Papa, conducătorul statului Vatican și al Bisericii Catolice. Este impropriu a vorbi cu adevărat de mai multe Biserici deoarece Biserica lui Hristos e numai una singură, cea ortodoxă. Celelalte sunt culte, confesuni, secte, cum doriți să le numiți. Sunt simple case sau adunări. Nimic altceva. Pe când în ortodoxie, Biserica înseamnă totalitatea mirenilor credincioși și clerici. Iar capul Bisericii este Hristos și nu Papa, care se consideră infailibil ca locțiitor al lui Dumnezeu.

Pentru că termenul „catolică” înseamnă în traducere „universală”, Biserica catolică are pretenții hegemonice și dorește supremația și puterea. Prin Noua Ordine Mondială, promovată de președintele SUA și de Papa în special, ecumenismul este interpretat ca o pură religie a dialogului și toleranței dintre popoarele lumii și un garant al păcii. Însă vorbim despre o toleranță dusă la extrem și greșit interpretată.

În al doilea rând, se observă și o subminare a vieții monahale autentice. Aceasta se întâmplă mai ales prin încurajarea și sprijinirea efectivă a turismului religios, care nu este totuna cu pelerinajul creștinilor la mănăstiri. Acest turism nu face decât să tulbure viața și liniștea monahilor, să le răpească tot mai mult timp și să-i deturneze de la rugăciune, orientându-i spre alte activități.

În fond, turismul religios este axat doar pe cunoașterea exterioară a lumii și omului, a mănăstirilor, schiturilor, istoricului, stilurilor de construcție și picturilor acestora, etc. El este practicat de oameni de toate credințele și moravurile.

Pelerinajul la sfințele mănăstiri însă, este unul de suflet, o datorie creștină și un dar de la Dumnezeu. În acest fel, creștinul se întărește în credință. Unii vin pentru a se spovedi și împărtăși, pentru sfaturi duhovnicești. Alții vin pentru a se ruga în liniște și a pune pomelnice pentru vii și adormiți. Vorbim astfel despre o cercetare și o cunoaștere mai profundă a ființei lor interioare, a păcatelor proprii și despre pocăință.

Prin urmare, turismul religios nu este decât o simplă formă de turism fiind practicat din cu totul alte considerente decât pelerinajul creștinilor la mănăstiri.

Mai puține lucruri putem vorbi despre rânduiala ce se aplică celor care devin frați de mănăstire sau călugări, pentru a nu greși. Nu îi este dat chiar oricui să intre în rândul monahilor. Dar credem că în lumea aceasta, care se globalizează tot mai mult, trebuie să fie întărită vigilența stareților de mănăstiri și obștilor monahale. Nu mai este necesar să argumentăm și de ce.

Până la urmă tunderea în monahism este o chestiune delicată de chemare (misiune de la Dumnezeu) și de vocație. Odată cu depunerea jurământului nu mai este cale de întoarcere la viața lumească. Monahul și fratele de mănăstire se dăruiesc trup și suflet lui Dumnezeu. Singurul scop devine comuniunea cât mai deplină cu Dumnezeu și cu frații din obștea monahală. Cu alte cuvinte, mântuirea.

**DOAMNE, APRINDE IARĂȘI EVLAVIA ÎN NOI,
PE CARE AU AVUT-O PRIMII TĂI CREȘTINI
ȘI AJUTĂ-NE SĂ FIM LA JUDECATA DE APOI
ÎNCUNUNAȚI DE TINE ȘI MULT MAI SENINI.**

**NE ÎNTĂREȘTE PE NOI ÎN CREDINȚĂ PE VECIE,
GUSTÂND MEREU DIN OSPĂȚUL TĂU CERESC
IAR VIATA TOATĂ SĂ ȚI-O JERTFIM DOAR ȚIE,
ZDROBIND PĂCATUL ȘI DUHUL CEL LUMESC.**

ARTICOLELE CELE MAI RECENTE

LEGALIZAREA HOMOSEXUALITĂȚII VA DESCHIDE CUTIA PANDOREI!

Urmărind cu atenție evenimentele recente de pe plan internațional (inclusiv în România), observăm cu stupeoare și cu oarecare neliniște, că aceste demersuri tot mai insistente de promovare și legalizare a căsătoriilor dintre homosexuali, respectiv lesbiene și a adopțiilor de către aceste persoane sunt concertate la nivel mondial și doresc să submineze temelia societăților actuale care au ca fundament valorile creștinismului. Asistăm la o intensificare deloc întâmplătoare a lobby-ului prohomosexualitate și adoptarea unor legi împotriva opiniei publice și protestelor de amploare din mai multe țări de pe bătrânul continent.

Nu ar fi desigur foarte greu să-i descoperim pe artizanii din umbră ai acestei „revoluții sexuale”, pe îndrumătorii și sponsorii activiștilor gay, care nu se vor opri doar la câteva drepturi pentru homosexuali. Noi știm cine sunt dușmanii lui Hristos și ai familiei creștine. Știm cine orchestrează această lovitură puternică dată modului de viață creștin autentic (ortodox). Aceștia nu pot fi decât evreii sioniști, cei care încă îl așteaptă pe Mesia și francmasonii care îi urmează de pretutindeni.

Uitați-vă numai la cei care promovează homosexualitatea în România și veți vedea că nu au nici o legătură cu ortodoxia. Niels Schneckler, evreu mason, care s-a implicat activ în mai multe campanii electorale în SUA, a fost ales de liberali pentru alegerile prezidențiale din 2014 pentru candidatura lui Crin Antonescu! Remus Cernea și alte organizații precum Accept...

Ca să conștientizăm pe deplin gravitatea fenomenului, ar fi poate suficient să amintim doar faptul că homosexualitatea reprezintă practicarea unor perversiuni sexuale (nu este o orientare sexuală așa cum se invocă în mod greșit de către propagandiștii acestora), că perversiunile sexuale nu sunt îngăduite de Biserica Ortodoxă (fiind considerate păcate grele, strigătoare la cer) iar Dumnezeu a pedepsit categoric și drastic homosexualitatea și onania. Ne aducem aminte că Onan, care a săvârșit masturbarea sau onania a murit pe loc. Iar orașele Sodoma și Gomora, în care se practica homosexualitatea și pedofilia, au fost distruse în întregime. Pe ruinele lor a apărut Marea Moartă, în care nu trăiesc viețuitoare... Acestea nu sunt povești, ci realități cutremurătoare!

Legalizarea homosexualității nu înseamnă doar o simplă acceptare de către societate a căsătoriilor dintre homosexuali, respectiv lesbiene. Implicațiile sunt mult mai mari. Pentru noi creștinii, ea înseamnă în primul rând o legalizare a păcatului (a patimii desfrânării și perversiunilor sexuale). Homosexualitatea poate favoriza în cazul adopțiilor pedofilia (abuzul sexual asupra minorilor, constituind astfel o pedofilie deghizată!) dar și incestul și poligamia. Iată de ce Rusia a interzis adopțiile copiilor ruși de către cuplurile de homosexuali.

Legalizarea homosexualității va aduce după sine noi și noi probleme sociale și medicale, știut fiind faptul că manifestările homosexualilor se circumscriu sferei patologice. Paradele și propaganda acestora larg mediatizată nu pot schimba în nici un fel datele problemei. Cei care îi folosesc ca masa de manevră vor de fapt să redefină normalitatea, obligându-ne treptat să renunțăm la căsătoria tradițională dintre bărbat și femeie. Acesta este un scop perfid care servește altuia mai diabolic: reducerea populației de pe Terra. Iată una din expresiile Noii Ordini Mondiale, la care se lucrează intens în prezent. Oamenii sunt forțați în mod indirect să desființeze instituția sacră a familiei creștine, considerată învechită și depășită, în dezacord cu modernitatea lumii în care trăim, să accepte tot mai mult metodele contraceptive și așa mai departe ...

Pe de altă parte, oamenii sunt determinați să accepte homosexualitatea ca pe o simplă orientare sexuală și „normală”, pe care să o ofere apoi spre experimentare și tinerilor de astăzi! Așa cum au procedat în unele țări și cu sexul oral, recomandat chiar de unii medici și psihologi! Ei vin și ne învață că, de fapt

homosexualitatea nu dăunează nimănui și că reprezintă doar o expresie a libertății depline și a personalității omului!

Legalizarea homosexualității este vârful aisbergului care ne va lovi pe toți din plin în viitorul apropiat. Ea va deschide cutia pandorei. Un exemplu este cel al activiștilor poligamiei din SUA, care au ieșit la rampă cu entuziasm, văzând în aceasta un pas istoric spre desființarea familiei tradiționale și afirmarea poligamiei, în viziunea lor fiind necesară mai ales pentru emigranții care lucrează în străinătate ...

În mod evident, o mare parte dintre oamenii de pretutindeni se vor revolta. Scriitorul H.G. Wells ne avertiza în urmă cu câteva decenii: „Foarte mulți oameni vor uri NOUA ORDINE MONDIALĂ și vor muri protestând împotriva ei.”

Numai că, masonii și-au făcut anumite planuri luându-și anumite măsuri de prevedere: camere de supraveghere în principalele locuri publice, legi precum Tratatul de la Lisabona (ratificat și de România!). Acesta din urmă, stipulează printre altele și pedeapsa cu moartea în cazul „situației de război, dezordine socială și insurecție”. Iar fiecare stat membru este obligat să participe la acțiunile militare și ale Serviciilor secrete în lupta contra „terorismului”. Însă toate prevederile acestea sunt vag exprimate, dau naștere la interpretări și la semne de întrebare. Ele pot favoriza în mod cert măsuri abuzive și nedrepte împotriva cetățenilor Uniunii Europene. (Vezi și cartea Guvernul Mondial Coșmarul Omenirii, de Teodor Filip, Ed. Obiectiv).

Nu trebuie uitat nici faptul că activiștii gay îi numesc pe creștini „fasciști”. Pe o pancartă din New York, se putea citi: „Viața începe când te opui creștinilor fasciști!” Oare unde vedeți dumneavoastră legătura dintre fascism și creștinism? Creștinii au instaurat undeva în lume dictatura? Au suprimat tocmai ei libertatea omului, un dar prețios de la Dumnezeu?

Iar pe site-ul Wikipedia, legionarii și preoții ortodocși sunt de asemenea văzuți ca fasciști și fanatici precum fundamentalistii islamici... În timp ce preoții catolici sunt văzuți ca vajnici apărători ai drepturilor omului... De fapt, autorul articolului defăimător la adresa Bisericii Ortodoxe este însă un ateu sau catolic, sau mai degrabă un mason adevărat.

Își poate imagina cineva oare toate implicațiile din societate ale legalizării homosexualității? Este destul de dificil. Vor fi afectați în special copiii și femeile, ca și în cazul fenomenului pornografiei. Comportamentul sexual ar putea să debuteze la vârste tot mai precoce, afectând astfel ireversibil dezvoltarea armonioasă a personalității lor. Dar cel mai mult va influența moralitatea și sănătatea (SIDA, etc). Pedofilia, incestul, poligamia, prostituția, proxenetismul și drogurile vor ajunge la cote inimaginabile ...

Iată de ce trebuie să ne opunem energic legalizării sodomiei în poporul nostru creștin ortodox până nu este prea târziu. Iubiți frați ortodocși, nu vă fie teamă. Este timpul mărturisirii Adevărului, după spusele marilor noștri duhovnici, precum părintele Justin Pârvu. Cu noi este Dumnezeu...

(articol scris de Radu Iacoboaie, 2 iulie 2013, ziua Sf. Ștefan cel Mare)

TIMPUL MĂRTURISIRII ADEVĂRULUI!

Mărturisesc, încă de la bun început, că am încercat în rândurile de față, să identific și să subliniez problemele României cele mai importante din contextul actual, pentru ca acestea să fie mai bine receptate și înțelese de omul contemporan aflat mereu în criză de timp (adresându-mă cu precădere celor care împărtășesc credința ortodoxă, singura supusă constant unor presiuni și atacuri tot mai evidente din partea celor care o urăsc), toate având o legătură intrinsecă cu organizația masoneriei, cea care lucrează în mod ocult dar și fățiș, tot mai intens (grăbind cursul evenimentelor și totodată venirea falsului Mesia și sfârșitului lumii), pentru acapararea întregii puteri la nivel global, centralizat și oficial, pentru instaurarea mult râvnitei dictaturi, a „republicii universale” (de fapt, împărăției Antihristului).

Românii sunt supuși și ei unor presiuni exterioare și unor manipulări pe multiple planuri. Devin de la un an la altul tot mai înrobiți unui sistem dur și inuman. Prin criza locurilor de muncă se menține constant nivelul sărăciei și se reduce interesul și accesul la informație. Tinerii sunt împinși de-a dreptul spre deznădejde sau spre Occident (pentru a veni înapoi eventual cu noi mentalități materialiste sau cu alte credințe, fiindu-le restructurată educația și gândirea) și ceea ce mi se pare și mai revoltător și îngrijorător totodată este procentul din unele statistici (circa 80%)!

Mă amuză pe de altă parte, într-un fel faptul, că masonii (cei care sunt dușmanii de moarte ai lui Hristos și ortodoxiei) au creat această sintagmă - „teoria conspirației” - pentru a combate și discredita din fașă orice dezvăluire despre ei înșiși și despre planurile lor. De ce? Pentru că această „teorie” cum o numesc ei, se aplică de fapt mereu și mereu în practică, mai ales de la Revoluția franceză masonică din 1789 îndoace (comunistă, în idealuri și practici). Este probată de fapte. Prin urmare, conspirația sau complotul împotriva națiunilor, statelor lumii, familiei, valorilor creștine și tradiției, EXISTĂ! Nu intrăm aici în toate detaliile.

Observați numai cum se lucrează subtil la distrugerea identității noastre naționale de români, nu numai prin inocularea unor complexe de inferioritate, ci și prin înlocuirea ei cu conștiința și sentimentul de cetățean european, în învățământ și mass-media (mai târziu, viitorul cetățean al lumii). Se fac Simpozioane naționale cu participare internațională pe tema conștientizării acestei noțiuni și sentiment în școală... Se scriu parcă tot mai multe cărți care pun într-o lumină favorabilă masoneria (vezi librăriile moderne, standurile de cărți organizate în ultima vreme)...

Ei spun că nu fac politică și că au influențat istoria și evoluția omenirii. Aceste afirmații se bat cap în cap. Dimpotrivă, se impune precizarea că ei fac mai ales politică. Pentru că, oferind doar câteva exemple, cu câteva excepții notabile, toți președinții SUA au fost masoni, fapt recunoscut cu mândrie chiar de unii dintre ei. Revoluțiile și războaiele mondiale (în care au alimentat cu armament ambele tabere și au urmărit anumite scopuri, de pildă crearea statului Israel) sunt opera lor. Desigur, nu toți evreii sunt masoni sioniști și fanatici. O parte dintre ei sunt chiar ortodocși.

De asemenea, spun că oferă o libertate deplină religioasă membrilor lor. Fals. Aceasta se întâmplă doar la început. După un anumit grad dobândit, descoperă de fapt, că se închină lui Lucifer, vrăjmașul de moarte al Mântuitorului Iisus Hristos și creștinilor ortodocși. Înaintașii lor sunt cei care au creat schisma din 1054, prin care catolicii s-au desprins de dreapta credință (ortodoxia) folosind în mod perfid contextul răstignirii la Roma a Sfântului Apostol Petru (revendicând primatul acestuia între Apostoli și autoproclamându-se biserica universală; deși Sfântul Petru nu trăise la Roma, după cum au inventat ei...). Dacă vorbim de sectele de mai târziu (începând cu Reformele lui Luther și Calvin), masonii le-au sprijinit masiv în ultimele două secole, denaturând învățăturile creștine.

În realitate, masonii au doctrina umanismului renascentist, a OMULUI FĂRĂ DUMNEZEU, care se închină Marelui Arhitect (iar nu Creatorului, lui Dumnezeu), respectiv idealurile masonice (libertate,

egalitate, fraternitate; adică, tocmai deviza sângeroasei Revoluții franceze). Dar, le-au afirmat doar în teorie, pentru amăgirea maselor și le-au tradus în practică (vezi și experimentul lor recent comunist) tocmai prin contrariul lor:

- robie (controlul absolut, azi prin preconizatele acte biometrice cu cip RFID, manipularea și înșelarea maselor sub masca și deviza democrației);

- inegalitate (masonii fiind întotdeauna oameni înstăriți sau putred de bogați și influenți, autodeclarați „elite”, într-un contrast izbitor cu marea pătură a oamenilor săraci, lipsiți adeseori chiar și de cele mai elementare drepturi și posibilități de afirmare a personalității lor);

- însingurare, nefericire și disperare (societatea civilă, frățietatea existând doar cu numele sau doar în cadrul sectelor ori clubului masonic între dâșii).

Idealul libertății (stilizat de pildă, prin Statuia Libertății din New York), atât de important de altfel, a fost interpretat prin acordarea unor libertăți omului tot mai mari (creându-se în acest sens și instituția oficială a „drepturilor omului”, incluzând până și libertatea de conștiință), dusă astăzi la extrem prin afirmarea libertăților anticreștine (ale minorităților sexuale, homosexualilor etc.) în detrimentul moralității din societate și modului de viață creștin.

Sub influența unor ideologii satanice, evreii sioniști (cei care cred că au rămas poporul ales al lui Dumnezeu și îl așteaptă încă pe Mesia, cei care conduc la vârf francmasoneria), avizi după puterea mondială și dominarea tuturor popoarelor (conform acestei dogmei străvechi a poporului ales), sunt cei care au inventat sistemele totalitare ucigăse (asemănătoare între ele!) precum:

- COMUNISMUL, creat pe baza unei sociologii științifice false și doctrinei urii și luptei de clasă (care din 1917 a secerat în întreaga lume peste 320 de milioane de vieți omenești, dintre care mulți au fost uciși prin diabolice execuții în masă sau în lagăre de exterminare prin muncă!; iar alte miliarde de oameni din întreaga lume au trecut prin torturi și închisori, privațiuni greu de imaginat și de cuantificat etc.; nu mai vorbim de deportările strategice sau schimburile de populație cu trenuri în care erau tixiți ca vitele și mulți mureau în timpul drumului și multe alte aspecte);

- NAZISMUL, creat pe baza unei biologii științifice false, a omului nou, superior prin rasă, arian (înarmându-l și cu ajutorul lui Stalin pe Adolf Hitler și determinând premeditat și sistematic exodul în masă al evreilor, după război, spre statul Israel fondat în 1948; aducerea forțată a evreilor în Israel fiind principalul motiv al declanșării celui de-al doilea război mondial; vezi și răzburarea evreilor khazari asupra statelor care i-au primit și adăpostit în număr mare: Ucraina, Rusia, Germania, Polonia, România, care au plătit cu multe milioane de vieți omenești);

- GLOBALISMUL ACTUAL, creat pe baza multiplelor cercetări din psihologie și alte științe pentru schimbarea gândirii omului și îndoctrinarea lui prin REEDUCARE (care are loc mai ales prin utilizarea televiziunii și mass mediei aservite oculței mondiale, dar și a sistemului de învățământ, prin minimalizarea și falsificarea istoriei și naționalismului), toate acestea având ca obiectiv pregătirea și întronizarea dictaturii mondiale, a Noii Ordini Mondiale a Antihristului (care va fi șeful guvernului mondial și chipurile pacificatorul religiilor), care nu se poate realiza decât prin desființarea tuturor statelor lumii și înlocuirea valorilor tradiționale, și apoi prin unificarea statelor lumii la nivel economic, politic și mai ales religios - prin capcana ECUMENISMULUI, chiar și pe calea forțată a unui nou război mondial.

Credem că ar trebui să facem precizarea că, multe din problemele României își au originea tocmai în aplicarea unor legi inițiate de masoni sau pe placul masoneriei, și a unor măsuri nesănătoase în societate, prin marionetele lor (mulți dintre foștii și actualii politicieni), concepute anume pentru a lovi în români, mai ales în cei ortodocși (începând cu legea din 1990 care a liberalizat avorturile și până la legea care introduce actele biometrice cu cip și preconizata legalizare a homosexualității). Sau chiar în neaplicarea de pildă a unor măsuri necesare cum ar fi: lipsa unei strategii de redresare a economiei naționale și de reorganizare a întreprinderilor de stat și nu falimentarea lor, protejarea sectoarelor strategice ale economiei și nu

privatizarea lor!, subvenționarea fermierilor pentru consumul de energie electrică necesar în sistemul de irigații (pentru că agricultura avea și are o importanță deosebită pentru menținerea nivelului de trai decent, noi având și mult teren arabil la dispoziție, neafectat de îngrășăminte chimice și organisme modificate genetic), neautorizarea alimentelor care conțin organisme modificate genetic, nesprijinirea reală și eficientă a turismului, combaterea de formă a corupției etc.

Antologia autorului, intitulată 7 apeluri către toți românii, încearcă să dezvăluie unele dintre atacurile cele mai recente la adresa ortodoxiei, și se dorește a fi un îndemn mai ferm de trăire autentică a credinței (prin rugăciune adevărată, aprinsă și mărturisirea Adevărului), în contextul unor vremuri tot mai tulburi, în care valorile creștine sunt nu doar amenințate, ci înlocuite tot mai mult cu nonvalorile materialismului și culturii de consum. Desigur, ar putea fi identificate și alte probleme grave pentru societatea românească, pentru care ar trebui lansate semnale de alarmă.

De pildă, problema Regionalizării care a demarat ca proiect impus de Uniunea Europeană. Astfel, Administrațiile Financiare, Garda Financiară, Poliția, Oficiul pentru Protecția Consumatorului, Inspectoratul Regional pentru Construcții, ANAF și alte instituții, care există la nivel de județ, vor fi mutate (centralizate) în centrul regiunii respective. În consecință, cetățenii vor trebui să se deplaseze pe distanțe mult mai mari pentru a-și rezolva unele probleme sau a sesiza organele competente. De fapt, asistăm la o împiedicare și descurajare a românilor într-un mod perfid și discret. Dar scopul principal care se urmărește este controlul Uniunii Europene asupra fiecărei regiuni, printr-un guvernator.

Noi ortodocșii, trebuie să ne întărim astăzi în credința noastră cât mai mult și să ne păstrăm intactă luciditatea și vigilența, pentru că s-au înmulțit peste tot proorocii mincinoși, despre care ne vorbește însăși Cartea Apocalipsei, revelată Sfântului Ioan Evanghelistul, unde sunt numiți lupi îmbrăcați în piei de oaie. Confuzia care se face între adevăr și minciună este din ce în ce mai mare.

Dacă luăm aminte la îndemnul părintelui Justin Pârvu și altor părinți ortodocși de pretutindeni, fiecare creștin adevărat are astăzi datoria aceasta sfântă a mărturisirii, pentru a se mântui. Luați aminte frați ortodocși și la îndemnul sfinților părinți ai ortodoxiei:

Biblia sau Sfânta Scriptură, Evanghelia după Matei, cap.10, versetele 28 și 39: „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă; temeți-vă mai curînd de acela care poate și sufletul și trupul să le piardă în gheena. (...) Cine ține la sufletul lui îl va pierde, iar cine-și pierde sufletul lui pentru Mine îl va găsi.”

Biblia sau Sfânta Scriptură, Evanghelia după Luca, cap.12, 8-10: „Și zic vouă: Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, și Fiul Omului va mărturisi pentru el înaintea îngerilor lui Dumnezeu. Iar cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, lepădat va fi înaintea îngerilor lui Dumnezeu. Oricui va spune vrun cuvînt împotriva Fiului Omului, i se va ierta; dar celui ce va huli împotriva Duhului Sfînt, nu i se va ierta.”

Sfântul Cuvios Teodosie de la Pecerska (+1073): “Dacă cineva îți spune: “Credința noastră și a voastră este de la Dumnezeu”, atunci, fiule, răspunde-i așa: “Fățarnicule! Cum pot fi amândouă de la Dumnezeu? Nu știi ce spune Scriptura: Este un singur Domn, o singură Credință, un singur Botez. (Efeseni 4,5) Așadar, fiule, ferește-te de aceștia și întotdeauna apără-ți credința ta! Nu te înfrăți cu ei, ci fugi de ei și întărește-te în credința ta prin fapte bune! ... Fiule, chiar dacă va trebui să mori pentru credința ta sfântă, du-te cu îndrăzneală la moarte! Așa au murit și sfinții pentru Credință, iar acum viețuiesc întru Hristos.”

Sfântul Maxim Mărturisitorul (+662): “A tăinui cuvîntul adevărului înseamnă a te lepăda de el. Bine este să trăim în pace cu toți, dar numai cu aceia care cugetă aceleași despre buna credință ortodoxă. Și este mai bine să ne războim, atunci când pacea lucrează conglăsuirea către rău”.

Sfântul Teodor Studitul (+826): “Atunci când Credința e primejduită, porunca Domnului este de a nu păstra tăcere. Dacă e vorba de Credință, nimeni nu are dreptul să zică: “Dar cine sunt eu? Preot,

oare? N-am nimic de-a face cu acestea. Sau un cârmuitor? Nici acesta nu dorește să aibă vreun amestec. Sau un sărac care de-abia își câștigă existența? Nu am nici cădere, nici vreun interes în chestiunea asta.” Dacă voi veți tăcea și veți rămâne nepăsători, atunci pietrele vor striga, iar tu rămâi tăcut și dezinteresat?” ...

Citatele de mai sus sunt doar câteva dintre multele altele pe această temă a implicării noastre în societate (în viața cetății). Apatia omului contemporan în acest sens nu este caracteristică însă creștinismului. Viața este o luptă pentru orice creștin, un urcuș personal al Golgotei. Și CREȘTINUL ADEVĂRAT este cel care nu depune armele prin frică, descurajare și delăsare.

FRICA este, așa cum au precizat unii monahi, preoți și scriitori, unul din cei mai mari inamici ai sufletului omenesc pentru că ea vine de la diavol. Dumnezeu nu iubește pe oamenii fricoși. Primii pe care îi leapădă Hristos sunt tocmai fricoșii. Scris este că Împărăția cerurilor se obține prin multă trudă și luptă. Constatăm aceste lucruri, lecturând mai multe pasaje chiar din Sfânta Scriptură. Iar frica nu poate fi alungată decât prin RUGĂCIUNE.

Iar INDIFERENȚA (NEPĂSAREA) față de semeni și problemele cu care se confruntă frații noștri ortodocși și ortodoxia în general, este de fapt o formă a deznădejdiei prin care alungăm de la noi Duhul Sfânt. Dimpotrivă, ar trebui să avem mai multă dragoste față de aproapele nostru, dovedind astfel că Îl iubim cu adevărat pe Dumnezeu.

DELĂSAREA este în principal acea stare de lăncezeală și de nelucrare a faptelor bune, o stare de apatie generală denumită în teologie acedie. Chiar și monahii, în special la mijlocul zilei, sunt atacați de acest subtil demon al acediei.

Fiecare om a fost creat după chipul Lui Dumnezeu și întru asemănarea Lui. De aceea, chiar și pe cei care ne fac nouă rău, avem totuși porunca sau datoria creștină să-i iubim și pe ei, și să-i întoarcem cu blândețe către Adevăr, către bunul Dumnezeu, Care este iertător și nu voiește moartea păcătosului. Doar pe eretici (căzuți în erezii, denaturări ale învățăturilor lui Hristos și adevărului revelat sfinților apostoli) și pe cei posedați (masoni, vrăjmași ai lui Dumnezeu etc.) nu putem să-i iubim. Ne putem ruga doar pentru descoperirea către ei a dreptei credințe sau întoarcerea lor în Biserica Ortodoxă dreptmăritoare.

Frați ortodocși, în aceste vremuri de cumpănă, când libertatea și credința noastră sfântă ne sunt tot mai amenințate (pe căi oculte după cum știm, dar nu numai), când ne mai bucurăm de libertate (libertatea de expresie/exprimare în public, dreptul la mitinguri și demonstrații etc.) poate doar un an de zile (așa cum a profetizat marele duhovnic al românilor Părintele Iustin Pârvu, vorbind despre urgia ce va veni; credem că este vorba aici și de introducerea de anul viitor din 2014 a actelor biometrice cu card de sănătate încorporat), când adversarii Noii Ordini Mondiale și masoneriei din mass media în special, vor fi reduși la tăcere sau suprimați într-un fel sau altul iar ortodocșii vor fi cu toții prizonieri (urmăriți, discriminați și discreditați), se impune să fim uniți între noi și să mărturisim cu putere Adevărul (Care este Hristos, Mântuitorul și lumina lumii).

Despre masonerie am vorbit mai ales în antologia *Adevărul despre masoni. Adevărata față a masoneriei. Despre cei ce urăsc de moarte creștinismul (ortodoxia)* (volum ce cuprinde sinteza articolelor autorului, Pitești, 2013), de unde reiese destul de clar faptul, că masoneria (cu extensia ei francmasoneria) reprezintă o organizație uriașă teribilă și diabolică (asemenea uriașului Goliat, din Vechiul Testament), asemănătoare în fond celor teroriste (inventate în mare parte tot de ea), deoarece uzează nu numai de influența ei politică, economică, socială și culturală, ci și de asasinare la nevoie, conform principiului machiavelic „scopul scuză mijloacele” și îndemnul talmudic „pe cel mai bun dintre creștini ucide-l!”.

Despre asasinarea celor care au părăsit organizația și mai ales a unora care au făcut ulterior dezvăluiri avem în prezent destul de puține date. Dar, un caz aparte în istorie este asasinarea unor oameni politici, cum ar fi a președintelui american John Fitzgerald Kennedy, cel care a avut curajul să propună

scoaterea în afara legii a lojilor masonice și să oprească războiul din Vietnam.

Masoneria a ucis numai în România nenumărați oameni de valoare, precum Mihai Eminescu (intoxicat cu mercur, bătut în cap cu frânghii ude, îmbăiat cu apă rece iarna și supus unor umilințe greu de imaginat), Nicolae Iorga (trădător al naționalismului, pe care masonii l-au sacrificat pentru a discredita Mișcarea Legionară), Corneliu Zelea Codreanu și mulți alți legionari, prim-ministrul Octavian Goga (otrăvit), filozoful Ioan Petru Culianu (asasinat în Universitatea din Chicago), poetul Nicolae Labiș ș.a.m.d. De asemenea, este vinovată pentru ororile și crimele comunismului! (pentru mai multe detalii, recomandăm din acest volum articolul *Adevărata față a masoneriei. Despre crimele masoneriei*).

Despre masonerie am vorbit și în alte lucrări precedente, precum în *Capcanele diabolice ale masoneriei* (volumul ce reunește toate articolele autorului), dar mai ales în antologia în 4 volume *Ofensiva masoneriei și împotriva ortodoxiei* (din care face parte și volumul *Jertfa tineretului naționalist din perioada interbelică*, vol.2).

Pe lângă filmele documentare din antologia *Adevărul despre masoni...*, aș dori să vă recomand filmul *Teodor Stănescu - despre masonerie* (putând accesa și altele prin link dreapta). Monahul Teodor Stănescu ne spune că în masonerie nu te poți înscrie, ci ești cooptat iar dacă nu ai vicii, ți le creează ei pentru a fi ulterior șantajabil (adică există o racolare, așa cum se proceda și la înscrierea în Partidul Comunist Român!). Știm și cât de greu era să părăsești din proprie inițiativă această organizație criminală (uneori chiar imposibil). Foarte puțini au supraviețuit un timp după despărțire. Observăm acest lucru, la o scară mai mică ba chiar și la secte, unde plecarea îți poate cauza multe neplăceri în viața personală...

Vă recomand cu căldură și pe cel intitulat *Monahul Teodot - Mănăstirea Petru Vodă. Adevăruri tulburătoare*, în care veți descoperi poate lucruri noi, precum profețiile Sfinților Nectarie din Eghina și Elpidie din Rodos (care ne spun că acest Papă iezuit Francisc este tocmai profetul mincinos înaintemergător al Antihristului și că majoritatea episcopilor ortodocși i se vor închina lui).

Aflăm faptul că pecetea Antihristului va fi CIPUL iar microcipurile vor fi făcute cu ajutorul nanotehnologiei, fiind milionimi dintr-un milimetru și ca atare vor intra în structura ADN-ului uman, și deci, nemaiputând fi scoase ulterior. Aceste cipuri pot produce la comandă dureri sfâșietoare, dar și viziuni false (vedenii) cu minunile făcute de Antihrist.

Aflăm și faptul că Mihai Viteazul ar trebui socotit sfânt deoarece a fost ucis pentru ortodoxie. Papa de la Roma l-a chemat de 5 ori să treacă la catolicism și de 5 ori el l-a refuzat categoric spunându-i că Papa însuși se află în erezie. La Alba Iulia, când au făcut catolicii agheasmă, ea s-a stricat. Pe când, la ortodocși, Sfânta Agheasmă s-a păstrat intactă, pentru că în mod evident, lucrează harul tainic al Sfântului Duh.

Aflăm că mulți arhieriei ortodocși se vor închina Papei deoarece se țin strâns de funcție (de scaun) și nu au puterea mucenicească de a mărturisi adevărul. Așa cum și unii preoți, neavând convingere pun familia deasupra adevărului și se tem de caterisirea lor (deși harul nu le poate fi luat înapoi). În realitate, chiar Papa nu are nici măcar harul de preot, fiind în erezie.

Aflăm că 666 simbolizează puterea iudaică iar SUA este cel mai îndatorat stat din lume (la băncile evreiești pentru sute de ani!).

Aflăm că directorii pe județ ai Securității în timpul comunismului au fost cu toții evrei (o dovadă în plus că evreii sioniști ne-au impus cu forța comunismul), cu excepția lui Nicolae Crăciun de la Sibiu, transferat ulterior la Închisoarea din Aiud.

Aflăm că evreii sunt despărțiți de un fir roșu în două. Din cei buni se trag însăși proorocii, regele David, apostolii și ucenicii lor, Maica Domnului și astfel și Mântuitorul Hristos. Iar ceilalți sunt urmașii lui Ana și Caiafa, și a celor care au cerut atunci răstignirea Lui pe cruce.

Se precizează că, „*Cea mai mare putere este obișnuința*”, că trebuie să te ajute bunul Dumnezeu să scapi de patimi, fiindu-i omului foarte greu să se izbăvească singur, că icoanele sunt înlocuite astăzi de televizoare iar televizorul a devenit nu numai instrument ideal de manipulare, ci și biblia omului modern

(care crede doar ce vede la televizor). Ca și luarea CIPULUI, și dependența de televizor este ÎNCHINARE LA ANTIHRIST. Creștinul nu trebuie să fie condiționat, adică să devină dependent de tehnică (să nu poată trăi fără telefon, fără televizor...).

Aflăm că, cea mai mare trădare o reprezintă integrarea noastră în NATO și UE, prin cedarea suveranității naționale (prin semnarea Tratatului de la Lisabona) de către clica KGB-istului Ion Iliescu iar toți trădătorii de neam sunt până la urmă executați (vezi Nicolae Ceaușescu, Patriarhii Miron Cristea și Teoctist...).

Aflăm că singur Mitropolitul Bartolomeu Anania a spălat onoarea Bisericii Ortodoxe Române, prin faptul că a convocat Un Sinod local, în care au condamnat aceste cipuri de urmărire a omului. Iar vrednici de pomenire sunt și fostul Patriarh al Greciei Hristoudoulos (când sute de mii de greci au ieșit în stradă pentru a protesta împotriva actelor biometrice și cipurilor) și actualul Mitropolit Serafim al Pireului (care a cerut legi împotriva masoneriei, care a fost dată anatemei de cel puțin 9 ori până acum).

Nu în ultimul rând, aflăm de profetia Sfântului Lavrentie de Cernigov, care ne spune că Antihristul va fi uns de însuși Patriarhul ortodox al Ierusalimului, că Antihristul nu va spune Crezul, ci va mărturisi că el este Dumnezeu!... Antihristul fiind șeful guvernului mondial și pacificatorul tuturor religiilor... Iar conducerea statelor lumii de către masoni este îngăduită de Dumnezeu tocmai pentru păcatele noastre.

Și de unde această teamă de moarte? „Oricum toți murim la un moment dat. Să murim întru Hristos. Să murim în dreapta credință!”

Toate aceste adevăruri de mai sus sunt poate la prima vedere tulburătoare. Dar ele nu trebuie să ne tulbure pe noi ortodocșii, ci dimpotrivă să ne lumineze mai mult și să ne îndemne cu adevărat la pocăință, la rugăciune, la post și fapte bune. Să ne îndemne la mărturisirea adevărului. Sfântul Grigorie Teologul spunea: „Prin tăcere Îl trădăm pe Dumnezeu.”

Evreii sioniști, care au îmbrățișat teza poporului ales din Vechiul Testament, sunt cei care au conceput francmasoneria, adresată celorlalte neamuri, ca organizație ocultă care să lupte eficient împotriva creștinismului și să impună prin diverse mijloace oculte dominația lor asupra întregii lumi. De aceea, unii au numit-o iudeo-masonerie, pentru a fi mai vizibilă această legătură.

Capcanele diabolice ale masoneriei, întinse omului contemporan, nu sunt chiar atât de ușor de identificat și de combătut pentru că sunt curse abile și diavolești.

Redăm aici doar pe cele mai importante dintre ele: ocultismul (inițierea în francmasonerie), comunismul, globalismul (procesul de globalizare, treptat și forțat), politicianismul, religia New Age și ecumenismul, sectarismul, materialismul, evoluționismul, consumerismul, formalismul în credință, practica avorturilor, planificarea familială (folosirea metodelor contraceptive și abortive), pornografia, prostituția, homosexualitatea, drogurile, euthanasia, sinuciderea asistată, jocurile virtuale și agresive pe calculator, cursurile de sexologie (începând din grădiniță!), magia (ezoterismul, vrăjitoria), spiritismul, astrologia (credința în zodiacuri), chiromanția sau ghicitul în palmă, ghicitul în cafea și în cărți, interpretarea viselor, deschiderea psaltirii, yoga, terapiile alternative cu bioenergie.

Oricât de banală li s-ar părea unora afirmația, lumea contemporană este realmente grav bolnavă. Boala este una sufletească și ea avansează rapid către cancer. Lumea de astăzi este infectată de VIRUSUL MATERIALISMULUI, microb care ne ucide lent sufletul și trupul de care este legat, condamându-l prin căutarea plăcerilor și bunurilor pământești la osânda veșnică a muncilor și durerilor Iadului. Iar singurul antidot al acestei maladii este ÎNTOARCEREA LA DUMNEZEU.

Materialismul satanic în esența lui, este așadar cel care conduce această lume spre autodistrugere și moarte spirituală. Omul materialist se sinucide lent și devine un om mort sufletește, un om mortificat și împietrit. El nu mai are sentimente. Are doar o voință mai puternică și o rațiune proprie bolnavă. Nu întâmplător unii autori au pomenit de sintagma „morții vii”. Pentru că, deși vii, oamenii materialști sunt cu adevărat morți în ceea ce privește spiritul. În timp ce creștinii, sunt dimpotrivă asemenea lumânărilor care

ard și luminează, îndepărtând tot întunericul din jur, prin flacăra credinței lor adevărate în Dumnezeu.

Observăm că în momentul de față, premierul israelian pune la cale rezidirea Templului lui Solomon în Ierusalim, adeverind astfel iminenta împlinire a profeției din Apocalipsă. Iar actualul Papă de la Roma, înaintemergătorul Antihristului face ultimele pregătiri pentru unificarea religiilor (nu întâmplător va avea loc curând și Sinodul panortodox, nu întâmplător se spune că Patriarhul ecumenic îl va unge pe Antihrist, șeful guvernului mondial ca împărat al lumii mai târziu).

Noi știm că Dumnezeu ne va trimite în cei 3 ani și jumătate de prigoană fâțișă împotriva ortodocșilor pe Sfinții Ilie și Enoh, de care nu se vor putea atinge în niciun fel, care îi vor întoarce pe mulți la ortodoxie, inclusiv din rândul evreilor (care nu sunt toți sioniști și talmudiști).

Noi trebuie să deschidem ochii tinerilor de astăzi pentru a cunoaște ce se întâmplă în România și în lume dincolo de aparențe (măști și lozinci de tot felul), să-i facem să conștientizeze că împotriva lor sunt utilizate noi arme de distrugere în masă (psihotronice, strategii de manipulare și de spălare a creierului) prin războiul informațional.

Reeducarea pașnică de la Suceava și cea sălbatică de la Pitești (1949-1952) au urmărit de fapt schimbarea din temelii a gândirii omului după anumite șabloane, ceea ce se întâmplă astăzi sub ochii noștri! Nu întâmplător unii au mărturisit că noi trăim astăzi un Pitești mondial.

Frați ortodocși, noi nu trebuie însă să ne întristăm astăzi, ci dimpotrivă să ne bucurăm că bunul Dumnezeu ne-a învrednicit să trăim astfel de vremuri, în care prin suferința și mucenicia noastră vom putea fi mântuiți, adică vom fi alături de Hristos și sfinții Săi în Împărăția cerurilor. Să nu uitați că noi, românii, ca și rușii, prin nenumărații mucenici din temnițele comuniste, am umplut cerurile de sfinți, după cum ne spunea un părinte de vrednică pomenire.

Nouă, creștinilor ortodocși, nu trebuie așadar să ne fie teamă de necazuri și de moarte. Pentru că, un creștin ortodox are o cu totul altă viziune în privința acestora decât cei necredincioși sau ortodocși numai cu numele. El are cu adevărat demnitate și curaj în fața examenului morții. El se teme doar de Înfricoșătoarea Judecată de Apoi a lui Dumnezeu, la care va trebui să dea răspuns pentru fiecare cuvânt și faptă din viața lui. Se teme doar de osândirea sufletului său la chinurile veșnice ale iadului. El nu crede precum sectanții, că dacă ai necazuri nu ești în grațiile lui Dumnezeu, ci dimpotrivă, că tocmai încercarea necazurilor îi arată și mai mult iubirea și cercetarea Lui părintească, pentru răscumpărarea păcatelor și îndreptarea vieții sale. De aceea, în necazuri adevăratul creștin se roagă mai fierbinte din inimă și postește mai mult, se întărește cu adevărat în credință și în lucrarea faptelor bune.

Armele creștinului sunt RUGĂCIUNEA, POSTUL ȘI FAPTELE BUNE. Prin urmare, să facem tot ce ne stă în putință să învățăm cum să ne rugăm cu adevărat din inimă. Căutați să vedeți cum se rugau sfinții înainte, de pildă Sfântul Ilie, care s-a rugat atât de profund încât ploaia s-a oprit vreme de trei ani și jumătate iar apoi din nou, când s-a rugat, ploaia a revenit... Rugăciunile lor curate și fierbinți erau ascultate de bunul Dumnezeu, Care cunoaște inimile oamenilor.

Postul să fie în primul rând sufletesc, o luptă a noastră împotriva oricărei patimi și a tuturor păcatelor. O faptă bună este să mărturisim adevărul. O faptă bună este să ne unim în apărarea credinței noastre ortodoxe, libertății și demnității poporului român.

Frați ortodocși, de o mare importanță este și ACCEPTAREA CRUCII NOASTRE. După cum ne îndeamnă marii noștri duhovnici, va trebui să redescoperim valoarea suferinței și a jertfei de sine. Amintiți-vă numai de chinurile la care a fost supus Fiul lui Dumnezeu din iubire nemărginită pentru noi oamenii. Hristos nu a venit să judece omenirea, ci ca să desăvârșească legea veche aducând noua lege a iubirii.

Vedeți cum pentru omul contemporan, suferința este un chin greu de acceptat. În realitate, ea nu constituie un rău în sine, dacă este orientată către Dumnezeu. Credeți că bunul Dumnezeu ne dorește cumva răul? În niciun caz. Prin suferință ajungem la pocăință și tot prin ea ne răscumpărăm sau ne plătim păcatele ca să ne putem mântui (să ne putem uni cu Hristos). Fără cruce (suferință, pătimiri) nu poate exista mântuire.

Creștinul se lasă răstignit pe cruce (crucea suferinței și necazurilor). Creștinul nu este un laș care fuge de necazuri. Aceasta este condiția lui și așa trebuie să fie. Uneori, suferința poate deveni chiar izvorul actului creator. Un scriitor sau un artist adevărat suferă și îndură multe în viața lui personală până își desăvârșește creația. Suferința este jertfă bineplăcută înaintea lui Dumnezeu. De aceea, creștinii care sunt prigonii pentru credința lor ortodoxă și mai ales cei ce suferă moartea mucenicească dobândesc mult râvnita mântuire, care este scopul și sensul vieții lor.

Noi creștinii (creștin=ortodox) trebuie să ne purtăm așadar crucea vieții și necazurilor cu demnitate și curaj, pentru că Dumnezeu este cu noi și numai prin ortodoxie omul se poate mântui (uni cu Hristos). Cei care au alte credințe ori sunt căzuți în erezii, în mod cât se poate de evident NU SE POT UNI CU HRISTOS. Ecumenismul diabolic îi poate uni dar Dumnezeul lor este Lucifer (satana, amăgitorul, vicleanul).

Frați ortodocși, trebuie să fim UNIȚI (să ne depășim condiția de români dezbinați) și să ne împotrivim hotărâți luării actelor biometrice (buletinelor cu cip de urmărire RFID). Altfel, totul a fost în zadar. Pentru că această atitudine de închinare la Antihrist (prin acceptarea de bunăvoie și semnarea lor, pentru care va trebui să dăm răspuns la Judecata de Apoi) reprezintă o reală cădere din harul pe care îl primim de la Dumnezeu. Și nu dorim ca El să-și întoarcă fața de la noi.

Dar adevărata lepădare de Hristos va fi însă acceptarea de bună voie a biocipurilor (microcipurilor injectate sub piele pe frunte sau/și pe mâna dreaptă, cu care creștinul își face semnul crucii), pentru că ele constituie într-adevăr pecetea Antihristului (microcipul nemaiputând fi scos în niciun fel), dovedindu-se prin aceasta, că omul și-a vândut ceea ce avea mai de preț, adică sufletul. Să ne ferească bunul Dumnezeu de o asemenea lepădare și să ne întărească în veci. Amin.

Autorul, 11 august 2013

„O, Hristoase al meu răstignit, câte ai pățimit pentru noi! Câte răni, câte scuipări și câtă ocară ai răbdat pentru păcatele noastre și pentru a ne da încă pildă de adevărată răbdare în suferințele și necazurile vieții acesteia! Și fiindcă acestea ni le trimite Dumnezeu pentru păcatele noastre, ca să ne îndreptăm și să ne apropiem de El, și așa numai spre folosul nostru ne pedepsește în această viață. De aceea, rogu-mă Ție, Stăpâne, ca la necazurile, ispitele și durerile câte vor veni asupra noastră, să-mi înmulțești împreună și răbdarea, puterea și mulțumirea...”

(Carte de rugăciuni, Rugăciunea din ziua de Vineri)

„Doamne, nu știu ce să cer de la Tine! Tu singur știi de ce am trebuință. Tu mă iubești mai mult decât mă pot iubi eu însumi. Tată, dă slugii Tale ceea ce eu nici să cer nu știu. Nu cutez să cer nici pătimire, nici înlesnire, ci doar stau înaintea Ta cu inima deschisă față de Tine. Tu vezi nevoile pe care eu nu le știu; caută și fă după mila Ta. Lovește și tămăduiește, doboară-mă și mă înalță. Mă cutremur și tac înaintea sfintei Tale voi și înaintea judecăților Tale, pe care eu nu le pot pricepe. Mă aduc pe mine însumi Ție ca jertfă. Nu este în mine dorință afară de dorința să împlinesc voia Ta. Învață-mă să mă rog! Tu însuși Te roagă în mine!”

Doamne, dă-mi puterea să primesc cu suflet liniștit tot ce-mi va aduce ziua de mâine. Dă-mi puterea să mă las cu totul în voia Ta cea sfântă și în fiecare clipă stai în preajma mea și întărește-mă. Orice veste va aduce ziua de mâine, bună sau rea, învață-mă să o primesc cu inima împăcată și cu încredințarea neclintită că voia Ta stă asupra tuturor. Fie ca în tot ce fac și în tot ce spun, voia Ta să-mi stăpânească cugetul și simțirea. Iar când asupra mea vor veni împrejurări neașteptate, ajută-mă să le împlinesc după voia Ta. Dă-mi puterea să lucrez cu tărie și cu înțelepciune, fără să stânjenesc sau să amărăsc pe aproapele meu. Ajută-mă, Doamne, să port povara zilei de mâine cu toate câte le va aduce ea. Strunește-mi

voința și învață-mă să mă rog, să sper, să îndur, să iubesc și să iert. Iar când mă rog, fie ca Tu însuși să fii Cel ce se roagă în mine. Amin!

(o rugăciune de taină a mitropolitului Filaret al Moscovei)

... Cu această ocazie țin să amintesc că vederile mele antiecumeniste, antiglobaliste și anticomuniste (fenomene pe care le consider expresii ale aceluiași fond ideologic) sînt publice și constituie subiectul a zeci de articole și al unor cărți semnate de mine. ...

Consider convingerile mele corecte și în deplin acord cu învățătura și tradiția Bisericii Ortodoxe Sobornicești și Apostolice și nu doresc să mă lepăd de ele. Condamn amestecul bisericii în politică și consider necesară reînnoirea anatemei asupra comunismului și masoneriei printr-un act sinodal. Atîta vreme cît biserica nu va interzice oficial colaborarea slujitorilor săi cu serviciile secrete ale statului, precum și prezența acestora în diferitele loji masonice, consider că acest subiect va constitui o temă de dezbatere publică.

(extras din Adresare către mitropolitul Vladimir privind vederile mele antiecumeniste, antiglobaliste și anticomuniste, părintele Savatie Baștovoii)

La 16 august 1947, (Mitropolitul Irineu Mihălcescu - n.a.) era forțat să se retragă din scaun. A murit în împrejurări neelucidate, la 3 aprilie 1948. (cf. Cicerone Ionițoiu) Despre sfârșitul mitropolitului, cunoscuții spun că a fost mâna regimului comunist din cauza refuzului de a colabora, dar și mâna masoneriei. Se cunoaște că Mihălcescu în tinerețe a fost membru al masoneriei, apoi a ieșit din ea și a scris contra ei studii și articole (vezi Teologia luptătoare), devenind un înverșunat dușman. Acest fapt nu i-a fost iertat și astfel a fost eliminat din ierarhia Bisericii, apoi ucis, murind ca un martir al credinței. ("Martiri și mărturisitori români din secolul XX" – Fabian Seiche) (sursa: bucovina profundă, 2012)

MĂRTURISIȚI ADEVĂRUL DESPRE MIȘCAREA LEGIONARĂ!

CINE SUNT DETRACȚORII MIȘCĂRII LEGIONARE ȘI CE URMĂRESC EI? Voi încerca să ofer un modest răspuns prin următoarele rânduri.

Observați cât de mult se evită în mass-media subiectul delicat sau tabu privind Mișcarea Legionară, care a fost într-adevăr anticomunistă și antimasonică. Noi știm poate că mulți intelectuali din perioada interbelică au aderat la Mișcarea Legionară. Printre ei, Sfântul Ilie Lăcătușu, părinții Iustin Pârveu, Arsenie Papacioc, Gheorghe Calciu-Dumitreasa și mulți alții, savantul Nicolae C. Paulescu (cel căruia i s-a furat Premiul Nobel pentru descoperirea insulinei), filosofii Petre Țuțea, Nae Ionescu, Constantin Noica, Nichifor Crainic, Emil Cioran, Mircea Eliade, Mircea Vulcănescu, poeți precum Radu Gyr ș.a.m.d. Iar astăzi, apar detractori ai acestei mișcări, precum monahul Firmilian Gherasim și preotul Eugen Tănăsescu, care acuză și invocă crimele legionarilor...

Avem datoria creștină să mărturisim numai adevărul. Ar trebui să fim cu toții profund recunoscători tuturor deținuților politici (mulți dintre ei fiind legionari), care și-au sacrificat tinerețea și viața în temnițele comuniste pentru apărarea credinței ortodoxe și adevărului, pentru demnitatea și libertatea poporului român. Deși nu au fost încă canonizați, ei sunt și vor rămâne pentru eternitate mucenici și martiri ai neamului românesc. Jertfa lor bineplăcută lui Dumnezeu nu a fost nicidecum zadarnică și va rodi mereu în conștiința românilor până la sfârșitul veacurilor.

Pentru mine, părintele Iustin Pârveu de pildă, a fost nu numai un mare duhovnic și povățuitor, ci și un model de viață creștină. Curajul său ne-a întărit pe mulți dintre noi și ne-a dat putere să mergem mai departe. Părintele Iustin s-a împotrivit cu adevărat duhului lumesc și planurilor diabolice urzite în întuneric de forțele ostile ortodoxiei. Putem spune că a fost un apărător al ortodoxiei, asemenea marilor sfinți de la Sinodul I Ecumenic de la Niceea din anul 325 (Sf. Nicolae, Sf. Spiridon și alții). Un mare iubitor de oameni și al neamului românesc. A pățimit multe în viața sa și totuși a lăsat în urmă realizări spirituale și materiale impresionante. Dumnezeu să-l primească în ceata sfinților Săi. Iar noi, românii, să-l cinstim așa cum se cuvine (cu evlavie), să nu-l dăm uitării niciodată...

Redau mai jos câteva comentarii pe care le-am făcut pe anumite bloguri ortodoxe:

Aș putea scrie un articol sau mai multe chiar pe tema aceasta. În articolul cu pricina, intitulat „Convenția Europeană a drepturilor Omului” și postat pe site-ul Wikipedia, enciclopedia liberă, mi se pare cel mai important finalul secțiunii care critică fără teme Biserica Ortodoxă:

„...Acomodându-se permanent la orice conducător lumesc, Biserica Ortodoxă se pune constant în imposibilitatea de a apăra libertatea simplilor ei membrii sau populației în general. În România, Biserica Ortodoxă a fost alături de guvernele fasciste ale perioadei interbelice[32], tot așa cum în Rusia ea a fost instrument de propagandă și control al populației de iobagi ai regimului țarist[33], ratând astfel să perceapă însăși esența libertății, anume aceea de calitate exclusivă a opozantului; sensurile sintagmei Rosei Luxemburg, care zicea ca libertatea este întotdeauna libertatea celui-care-gândește-diferit (de guvern sau partid)[34], par a fi fost bine înțelese doar de către Biserica Catolică.”

Este o interpretare a evreilor sioniști (masoni) fără nici o îndoială, de la un capăt la altul. Precizez doar câteva aspecte. Noi românii, nu am avut guverne fasciste niciodată. Tribunalul de la Nürnberg nu a condamnat nici Mișcarea legionară (naționalistă și creștină) din perioada interbelică, nici expresia ei politică de mai târziu Garda de Fier. Afirm aceste lucruri cu convingerea fermă a unui istoric autodidact (cu studii juridice și autor a unor cărți, antologii și articole) și fără teama de mă ascunde în spatele unui pseudonim. Comuniștii sunt cei care au creat mitul fascismului legionarilor români. Tot ei au infiltrat agenți sovietici și prosovietici, au discreditat și subminat Mișcarea Legionară, incriminând drastic apoi așa zisele crime ale Legiunii.

Apoi, însăși trecutul Rosei Luxemburg este de-a dreptul tenebros și puternic ancorat în propaganda comunismului și în satanism! Spunând că „libertatea este întotdeauna libertatea celui-care-gândește-diferit”, oare nu înseamnă cu alte cuvinte a situa drepturile unor minoritari deasupra drepturilor majorității cetățenilor? Aceasta este egalitate? Tirania minorității?...

Actualmente, și alte fapte vin să întărească ideea unui lobby concertat la scară planetară. În România, homosexualii au trecut la atac conduși de așa zisul ateu Remus Cernea (acum liderul Partidului Verde), recurgând la o intensă propagandă și marșuri în Capitală. Au făcut presiuni pentru unele amendamente din proiectul revizuirii Constituției...

Președintele Obama a susținut recent în discursul din Germania o adevărată pledoarie în favoarea libertății și dreptului homosexualilor (la fericire). În același timp, la București venea directorul C.I.A. (unii afirmă că ar fi adjunctul președintelui), pentru a insista asupra unei cenzurări a convorbirilor telefonice și mesajelor de pe internet (chipurile, în bătălia antiterorism). În condițiile în care s-a tras deja un semnal de alarmă asupra cenzurării internetului liber de către oculta mondială. Și sunt și alte exemple la care ne-am putea referi...

Iubiți frați ortodocși, militați până la capăt pentru mărturisirea Adevărului, Care este doar Hristos, după însăși cuvintele Mântuitorului: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”. Cine are ochi să vadă să fie vigilent. Noi trăim deja vremurile Apocalipsei... Doamne, ocrotește poporul român și pe dreptmăritorii săi creștini. (*răspuns pe un blog, Radu Iacoboaie*)

Părerea mea este că acest comentariu acuzator al ieromonahului Fermilian Gherasim încearcă să aducă prejudicii deosebit de grave atât memoriei marelui duhovnic și stareț Iustin Pârvu, cunoscut românilor din țară și din străinătate, cât și imaginii Mișcării Legionare, datorită căreia comunismul nu a putut cuceri puterea în România vreme de peste două decenii. Cu alte cuvinte, doi iepuri împușcați dintr-un singur foc!

Ne întrebăm atunci desigur: oare legionarii au fost într-adevăr criminali, așa cum i-a prezentat mereu propaganda comunistă diabolică, interesată direct în a deforma adevărul istoric după bunul plac? Nu există oare și masonerie comunistă? (vezi această distincție în lucrarea Holocaustul roșu, de Florin Mătrescu).

Nu au existat oare și agenți sovietici sub acoperire infiltrați anume printre legionari, precum grupul care i-a asasinat pe Nicolae Iorga și Virgil Madgearu, tocmai pentru a fi culpabilizată și discreditată întreaga Mișcare Legionară, pentru că aceasta era autentic creștină (Biserica luptătoare și mărturisitoare ortodoxă română), care s-a declarat de la bun început anticomunistă și antimasonică? Nu s-a numit oare Legiunea Arhanghelului Mihail, cel care l-a izgonit pe Lucifer din rai cu cetele care l-au urmat?

Ne amintim dacă vreți că, până și Ion Iliescu (comunist și mason) a văzut în protestul studenților și intelectualilor din Piața Universității din mai-iunie 1990 (împotriva cărora a adus minerii în București, despre care știm ce orori au săvârșit) o acțiune pusă la cale de către legionari. Se vede că se temea de aceștia și era atunci o ocazie numai bună pentru a-i compromite în continuare și mai mult...

Ne putem aminti și de Experimentul Pitești dintre anii 1949-1952 (cel mai crud cu puțință în spațiul concentraționar comunist de pretutindeni!), prin care masoneria s-a răzbunat cumplit împotriva tinerilor legionari. (vezi numai obscenitățile și ororile incredibile care se petreceau mai ales în timpul sărbătorilor creștin-ortodoxe...).

Pentru mai multe informații despre confruntarea dintre legionari și masonerie, ați putea să consultați antologia *Jertfa tineretului naționalist din perioada interbelică* (vol. 2 al antologiei *Ofensiva masoneriei și împotriva ortodoxiei*, de Radu Iacoboaie; accesând pe scribd sau numele Radu Iacoboaie ori Iacoboaie Radu, pe Google România).

Sau puteți găsi multe alte lucrări, ale unor istorici și foști deținuți politici, care nu au văzut în legionari bandiți și criminali, așa cum erau prezentați și acuzați într-una de către autoritățile comuniste

(comuniști, care adeseori dovedeau că nu erau doar atei, ci luptau împotriva lui Dumnezeu și românilor...), ci dimpotrivă elite ale poporului român din toate domeniile, cu dragoste nețărmurită pentru Dumnezeu și neamul românesc, care au suferit inimaginabile privațiuni și torturi în închisorile și lagărele de muncă comuniste, mergând până la asasinări și îngroparea osemintelor lor în gropi comune neștiute... (răspuns pe un blog, Radu Iacobaie)

Presupun că articolul cu pricina este din revista modernă „History”. Este poate cel mai dur și mai grosolan atac la adresa Mișcării Legionare din perioada interbelică. După conținut și exprimare, se vede clar că autorul manifestă rea voință și ură față de ortodoxie și față de legionarii din România, care în plus erau și naționaliști, adică Îl iubeau pe Dumnezeu și își iubeau țara mergând până la sacrificiul suprem și fără ezitare.

Nu m-aș mira ca autorul să fie evreu (vedem acuzațiile nefondate de antisemitism dar mai ales chestiunea, că ar fi afectat 1/3 dintre evrei!) și chiar mason sau o unealtă a masoneriei, deoarece nu se apucă nimeni să acuze o mișcare populară creștină și naționalistă, îndreptată împotriva comunismului și masoneriei, care amenințau atunci România de la Est, fără a avea cunoștințe minimale de istorie adevărată. Nu poți să continui pur și simplu propaganda comunistă falsă și atee, care a încercat să o discrediteze total și să o îngroape, pentru ca românii să uite cu totul de ea.

Totul este o diversiune prin discreditare (atac direct) și scopul acesteia este să lovească în naționalism și ortodoxie, care nu convin adeptilor globalizării (Noii Ordini Mondiale). De aceea, aș dori ca și alți români, care cunosc cât de cât istoria reală a acelor vremuri să-și exprime punctul de vedere. Doamne ajută! (răspuns pe un blog, Radu Iacobaie)

Sunt necesare desigur câteva precizări. Nu sunt eu în măsură să fiu avocatul Mișcării Legionare, întrucât nu sunt membru al vreunui partid sau asociații continuatoare a idealurilor acesteia. Dar mă simt dator să iau atitudine, ca unul ce am alcătuit o antologie despre ea ca istoric.

Citind cu atenție textul în care este incriminată, observăm de la început catalogarea ei drept o organizație de tipul SA și SS (adică fascistă sau nazistă). Dacă ar fi fost așa, nu ar fi fost condamnată oare de Tribunalul de la Nürnberg?

Salutul legionarilor era fascist? NU. Era salutul legionarilor romani. A avut această mișcare un caracter violent anticomunist și antisemit, cum s-a zis? Acestea sunt simple supoziții, speculându-se unele violențe care au avut loc, în situații extreme. Acestea încă le atribuie tuturor membrilor. Aici este o mare minciună. Ca și procentul de 1/3 dintre evrei, care chipurile ar fi avut de suferit.

Se vorbește de ASASINATELE LEGIONARE. Dacă o mână de legionari i-au pedepsit pe cei doi prim-miniștri din proprie inițiativă și fără acordul conducerii, pentru că aceștia doi au luat măsuri draconice împotriva legionarilor, și ulterior s-au predat și au fost torturați și executați, aceasta înseamnă că îi putem incrimina pe ceilalți membri ai Legiunii Arhanghelului Mihail? Și dacă Traian Boieru și acoliții lui, au acționat ca agenți sovietici infiltrați în Legiune, după cum există dovezi, atunci dăm vina pe Mișcarea Legionară?

Știm cum comuniștii i-au numit pe legionari bandiți și criminali, pentru a-i denigra în continuare în fața poporului român. Însă, au reușit parțial, pentru că în rândul legionarilor fuseseră mulți țărani și intelectuali.

Dar cele mai multe falsuri istorice sunt în ultimele trei puncte: „ 8. *Ajunsă la putere, Mișcarea legionară a introdus o serie de legi antisemite dure și jaful organizat al minorității evreiești. Asasinatele legionare au afectat circa 2/3 dintre români și 1/3 dintre evrei. Membrii Gărzii de Fier au pus la cale cel mai mare pogrom, în care au fost uciși peste 100 de evrei iar câțiva dintre aceștia au fost atârnați în cârlige la abator și mutilați.* 9. *Poliția legionară a asasinat în penitenciarul de la Jilava 64 de foști demnitari iar Nicolae Iorga și Virgil Madgearu au fost torturați și asasinați fără să fie arestați.* 10. *În 1941 Horia Sima și legionarii au dat o lovitură de stat împotriva lui Ion Antonescu și a armatei române,*

însă Antonescu a reușit să-i înfrângă, legionarii fiind înlăturați de la guvernare."

Sunt numai minciuni sfruntate, care culminează cu lovitura de stat... A săvârșit Mișcarea acțiuni împotriva statului român și unor conducători ai lui, cum scrie în textul cu pricina? Observăm aici aluzia la așa zisa Rebeliune legionară din 1941 și la Ion Antonescu. De fapt, adevărul este altul. Vorbim de lovitura de stat a lui Ion Antonescu, care și-a îndepărtat în mod dur partenerii de guvernare (a și încercat să-i condamne pe toți legionarii la moarte) și și-a instituit propria lui dictatură militară! Nu uităm că a dorit să fie proclamat chiar șeful Legiunii... *(răspuns pe un blog, Radu Iacobaie)*

REEDUCAREA ACTUALĂ PREGĂTEȘTE OMENIREA PENTRU ACCEPTAREA DICTATURII GLOBALE

În acest articol vom încerca să evidențiem și alte aspecte despre reeducare. Fără îndoială că asistăm astăzi la un proces extins al reeducării omului la nivel global. S-a ajuns de asemenea, la o uniformizare a gândirii și stilului de viață, dar și la un nivel de mediocritate care s-a generalizat.

Cine a analizat, cât de cât în ultima vreme, programele de televiziune a sesizat probabil ceea ce am afirmat mai sus. Pentru că, una este să asieți pasiv în postura de telespectator și cu totul altceva este să analizezi tu însuși totul în ansamblu, ca un observator activ și lucid.

Pentru a înțelege și combate reeducarea, credem că ar fi utilă cercetarea în trecut a originii acesteia. Totul a pornit de la cumplita reeducare prin tortură de la Pitești din primii ani de viață ai regimului comunist din România, care era preconizată pentru extindere la toate închisorile din România! Mai precis, ne referim la anii 1949-1952, deși primii pași au fost făcuți în închisoarea de la Suceava, unde reeducarea a avut un caracter pașnic, prin racolarea deținuților de către alții, grupați în Organizația Deținuților cu Convingeri Comuniste.

Vom spune că această reeducare prin tortură de la Pitești a deschis practic noi orizonturi de cercetare în domeniul psihologiei experimentale la acea vreme, privind de pildă studiile asupra rezistenței la stres a psihicului uman, influențarea gândirii prin diverse tehnici manipulative ș.a.m.d.

Dacă la Pitești, ne aducem aminte că unii dintre deținuți s-au sinucis nemaiputând îndura torturile lor și ale celorlalți (cunoștințe, prieteni sau chiar rude), astăzi reeducarea care se face prin intermediul mass-mediei conduce la crearea unui vid existențial, pe care tot mai mulți nefericiți îl umplu prin curmarea vieții lor, pe care au considerat-o sau o consideră „fără sens”.

Nu este ușor să dăm o definiție reeducării. Putem încerca însă, spunând că reeducarea este acea formă de manipulare (chirurgicală) a conștiinței omului, prin care se urmărește premeditat și sistematic ștergerea identității sale (personalității unice și principiilor morale dobândite deja) în vederea imprimării unei noi identități, net opuse celei dintâi (una omogenă, programată, globalistă).

Să ne punem măcar câteva întrebări raționale. De ce asistăm astăzi la un declin tot mai accentuat al societății, al culturii și spiritualității? Cine sunt cei care insistă și urmăresc să dărâme lumea veche (fundamentată pe valorile creștine și naționale) pentru a ridica în locul acesteia O LUME NOUĂ (NOUA ORDINE MONDIALĂ)? Aici remarcăm asemănarea izbitoră în plan material, cu dărâmarea fabricilor construite în timpul comunismului și apariția unor supermarketuri și mall-uri luxoase și „civilizate” în locul lor.

Cine sunt cei care încearcă cu toate mijloacele posibile, cu toată ardoarea și viclenia, să ne reeduce pe toți în masă, începând de la cea mai fragedă vârstă? De ce aceste autoproclamate „elite mondiale” urmăresc obsesiv să ne țină pe fiecare sub strictă supraveghere și control (azi prin acte biometrice cu cipuri, mâine prin biocipuri)? De ce ne vor imbecilizați prin televiziune și alte mijloace de comunicare în masă? De ce umorul sănătos și revitalizant e pe cale de dispariție și asistăm la o invazie a muzicii gen manele și rock, care promovează în mod cert multe mesaje contrare învățăturilor creștine? De ce istoria (în special cea națională, cea a Mișcării Legionare din perioada interbelică) este în continuare falsificată și tot mai minimalizată în manualele școlare? De ce adevărul istoric este încă cenzurat?

De ce românii nu mai au simțul civic dezvoltat și preferă să nu mai meargă la vot? De ce ei nu mai participă la viața publică și se retrag în carapacea lor ori în turnul de fildeș? De ce atât de puțini români iau atitudine în societate? De ce s-a atrofiat atât de mult simțul lor critic? Răspunsul este următorul. Pentru că, formatorii opiniei publice și mass-media în general lucrează intens împotriva românilor, inoculându-le o stare morbidă de apatie și lehamite, stimulând totodată viciile, egoismul, carierismul, goana după

îmbogățire, materialismul, consumerismul ș.a. Astfel, remarcăm doar o părțică din reeducarea actuală la nivel global. Prin aceasta se lucrează asupra schimbării psihicului uman (prin procesul denumit spălarea creierului), se operează asupra mentalităților și concepțiilor de viață dobândite deja, și se impune în societate stilul nou de viață al proiectatului „OM MODERN”, lipsit cică de „prejudecăți”, dar și de scrupule (de caracter)...

Dacă aruncăm doar o singură privire, până și alimentația tip fast food de astăzi, energizantele, reclamele TV și altele, conduc mereu la creșterea numărului de supraponderali și persoane care suferă de obezitate. Iar obezitatea favorizează o serie întreagă de boli grave și prin urmare servește politicii de reducere a populației! Acesta fiind desigur un alt obiectiv important pe agenda francmasoneriei, pentru care folosesc și alte metode și practici (vaccinuri care provoacă și sterilitate, cabinetele de planificare familială, avorturile, metodele contraceptive, homosexualitatea, prostituția, libertinajul sau concubinajul etc.).

Putem spune așadar că REEDUCAREA ACTUALĂ LA NIVEL GLOBAL ARE ROLUL DE A PREGĂTI OMENIREA PENTRU ACCEPTAREA VIITOAREI DICTATURII GLOBALE. Instrumentul prin care se realizează este mass-media globală, aservită aproape în întregime intereselor evreilor sioniști și francmasoneriei.

Vedem cum strategia adoptată este una disimulată, cea a pașilor mărunți, deoarece EI ȘTIU CĂ OAMENII NU SUNT CHIAR ATÂT DE PROȘTI (IGNORANȚI) ȘI S-AR ÎMPOTRIVI UNOR SCHIMBĂRI RADICALE RAPIDE. Un exemplu este chiar legalizarea homosexualității la noi în România dar și în lume.

De ce televiziunea are un rol major în acest diabolic proces de reeducare? Pentru că ea a devenit cu adevărat biblia omului modern iar banalul televizor este icoana la care el se închină astăzi. Pe de altă parte, dependența de televiziune a devenit chiar mai nocivă decât alte patimi: jocurile de noroc, fumatul, consumul excesiv de alcool etc. Ea este rivalizată poate doar de jocurile pe calculator (în special, cele agresive și cele virtuale) și filmele pornografice. Nu întâmplător observăm cum tot mai mulți oameni își argumentează ideile și acțiunile spunând că „așa s-a spus la televizor”...

(articol scris de Radu Iacoboaie, 18 august 2013)

SATANISMUL, PREZENT MAI ALES ÎN COMUNISM (scopul nedeclarat al comunismului este lichidarea creștinismului)

„*Diavolul țintește acest mare obiectiv: să ne despartă de Dumnezeu*”. Ne spune acest lucru părintele Arsenie Papacioc, unul dintre marii duhovnici ai României, care a îndurat ani grei de temniță în închisorile comuniste, suportând torturi și umilințe de tot felul.

Numai cine nu vrea să pătrundă esența diabolică a comunismului, nu înțelege și va ridica în slăvi **un sistem profund inuman** (vezi crimele împotriva umanității ale comunismului, genocidul imens la scară globală, care se ridică din 1917 încoace, după unii istorici la circa 350 de milioane de oameni!; vezi atrocitățile și crimele lui I.V. Stalin, în special genocidul de circa 10 milioane numai în Ucraina), **un sistem profund înșelător** (vezi ipocrizia acestuia, propaganda de partid, prezentarea nivelului de trai și a idealurilor nobile ale comunismului, ascunderea unor fapte și întâmplări care ar fi șifonat imaginea partidului sau a conducătorului etc.), **un sistem profund distructiv** (vezi demolarea a numeroase biserici și mănăstiri, demolarea a numeroase clădiri istorice din patrimoniul național, colectivizarea forțată, sistematizarea satelor și multe aspecte)...

Din cele amintite mai sus, întrezărim deja natura diabolică a comunismului. Și dorim să subliniem acest lucru, întrucât în zilele noastre observăm, cum tot mai mulți români, nemulțumiți de situația actuală, își întorc nostalgic ochii minții (nu cei ai sufletului, care privesc către Dumnezeu) către comunismul „salvator și binefăcător” de altădată, când se trăia mai bine...

Dar oare, într-adevăr se trăia mai bine fără libertate (libertatea de circulație în alte țări, libertatea de exprimare)? Uităm astăzi cu atâta ușurință toate greutățile de ordin material (raționalizarea curentului, rațiile de alimente etc.), toate fărâdelegile (comise prin deportări, confiscarea bunurilor, în lagărele de muncă ș.a.) și mai ales crimele, toată represiunea regimului comunist (dură, pe față, în timpul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej și ascunsă publicului larg din țară și străinătate, în timpul Securității lui Ceaușescu)? Doar pentru că atunci aveai un loc de muncă?...

De fapt, **în nici o altă epocă din toată istoria noastră milenară, nu s-au dezlănțuit mai mult forțele întunericului decât în timpul comunismului ateu și dezumanizant**. Iar Dumnezeu a îngăduit aceasta în special pentru păcatele poporului român, pentru răscumpărarea acestora prin chinuri și suferințe, dar și pentru a face din acești martiri, mucenici și sfinți. Paradoxal, sfinții închisorilor comuniste (unii dintre deținuții politici) erau într-adevăr liberi, trăiau libertatea adevărată, spre deosebire de torționarii lor comuniști, prinși în mrejele sau robia diavolului.

Satanismul este vizibil în comunism în special prin crimele sale. Satana a fost dintru început urâtorul omului (cununa creației divine), a celui care i-a luat locul în ceruri, și un ucigaș de oameni (vezi războaiele, revoluțiile, crimele sadice și sălbătice), întrucât el este prin definiție cel ce dezbină și cel ce face toate anapoda, împotrivindu-se voii și poruncilor lui Dumnezeu.

Lucrarea satanică a comunismului din România s-a dezlănțuit cel mai mult în închisoarea de tristă faimă de la Pitești (1949-1952), extinsă în Aiud, Gherla, Târgu Ocna, Sighet și altele. Reeducarea era realmente satanică. Deținuții erau torturați permanent zi și noapte până acceptau să tortureze la rândul lor pe alți deținuți și să se dezică de toate valorile lor, renegându-și până și rudele, trecutul. Un astfel de experiment, o astfel de barbarie, nu s-a mai întâmplat nicăieri în lume. O spune chiar Alexandru Soljenițin. Satanismul i-a determinat pe torționarii lui Eugen Țurcanu (instrumente de care masonii s-au folosit și pe care i-au executat ulterior, pentru a-și șterge urmele) să organizeze orgii și blasfemii monstruoase în zilele de sărbătoare creștină...

Comuniștii au ucis adesea și fără proces în instanță (cazul unora dintre partizanii rezistenței anticomuniste din munți, cazul multor legionari pentru a nu li se face vreo comemorare la morminte etc.).

Osemintele lor zac încă și azi în gropi neștiute (cum este și cazul sfântului Valeriu Gafencu).

Satanismul răzbate mai ales din faptul că luptă pe toate căile împotriva ortodoxiei și a învățăturilor Mântuitorului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Nu este deloc o întâmplare faptul că, comunismul a lovit cel mai mult tocmai în țările ortodoxe.

Numai în România, au existat **mii de preoți** torturați în beciurile Securității și uciși ori exterminați prin regimul dur din lagărele de muncă (Periprava, Poarta Albă, mina de plumb de la Baia Sprie etc.), pentru că nu au abdicat de la misiunea lor, aceea de a mărturisi numai adevărul. Dovezi sunt și bisericile și mănăstirile demolate sau pângărite (cărora li s-a dat o altă întrebuințare, mergând până la locuri de desfrâu pentru unii dintre comuniști!). În Rusia, acest lucru a luat proporții înfricoșătoare. De aceea probabil, la ruși au fost canonizați numeroși mucenici din închisorile comuniste, iar la noi nu s-a întâmplat absolut nimic la nivelul instituției BOR.

Satanismul reiese încă din însăși doctrina materialismului dialectic și istoric propovăduită în comunism, din supremația științei în raport cu religia, din excluderea lui Dumnezeu. Cei care au pus în practică comunismul, de fapt nu erau cu toții ateï. Karl Marx și F. Engels sunt primii propovăduitori ai genocidului (exterminării în masă), în numele unei ideologii a urii și dictaturii proletariatului (clasei muncitoare), față de adversarii sau contestatarii sistemului comunist (numiți generic „dușmanii poporului”). Deviza lor din presă „Proletari din toate țările uniți-vă!” ne arată limpede scopul expansiunii comunismului la nivel mondial dar și faptul că singura categorie privilegiată în comunism era formată din muncitori.

Puțini știu însă, că mulți dintre exponenții regimurilor comuniste de pretutindeni erau membri ai unor biserici sataniste și/sau în loje masonice (începând chiar cu Marx și Engels). Comunismul a fost conceput în laboratoarele oculte mondiale, în special pentru a lovi în ortodoxie.

Așa se explică de ce membrii PCR, îndeosebi activiștii de partid și securiștii nu puteau fi creștini, sub pedeapsa excluderii din partid și suportării unor consecințe neplăcute. Ne amintim poate și de faptul că în zilele de duminică și sărbători, când se oficia liturgia în Biserica ortodoxă, comuniștii atrăgeau tinerii spre diverse activități culturale de masă sau educative iar pe adulți îi chemau adeseori la muncă pentru a efectua ore suplimentare. Scopul urmărit era în mod evident îndepărtarea românilor față de Dumnezeu și de ortodoxie (credința adevărată în Hristos).

Satanismul reiese și din principiul uniformizării modului de viață și omogenizarea indivizilor, în opoziție cu principiul diversității și armoniei divine. Însăși termenul de „comunism” deconspiră oarecum viața organizată după anumite șabloane, traiul în comun. Comunismul a încercat să-i preschimbe pe toți țărani în orașeni, să-i mute în blocuri de locuințe, pentru a-i avea sub un control mult mai strict și a-i determina să depindă cât mai mult de sistem (prin locul de muncă, salariul primit și alte avantaje).

Ne amintim că domnitorul Unirii, Alexandru Ioan Cuza, a naționalizat în decembrie 1863 pământurile și averile mănăstirești. Comuniștii (care l-au elogiât mult pe acest domnitor mason) au mers cu mult mai departe. Au naționalizat averi, pământuri, întreprinderi, trecându-le în proprietatea statului pentru ca sărăcia să fie generalizată iar nomenclatura să beneficieze de privilegii.

Ne amintim poate și faptul că, colectivizarea forțată din România s-a făcut adesea prin promisiuni și înșelăciuni, dar și prin nenumărate arestări, torturi și asasinat. În Vrancea de pildă, armata a deschis focul împotriva țărănilor! Chiar însuși Nicolae Ceaușescu (pe atunci având grad de general și având o funcție importantă la ministerul agriculturii, așadar un responsabil pentru această campanie de colectivizare) a ordonat să se tragă în țărani! Și a fost răsplătit mai târziu pentru acest devotament față de partid, mai ales prin oferirea funcției supreme în stat.

Am încercat să arătăm pe scurt legăturile dintre comunism și satanism. Se pot scrie însă desigur multe alte pagini despre cele afirmate mai sus dar și despre multe alte aspecte, deoarece analiza comunismului este una deosebit de complexă și necesită cercetări serioase, precum și multă informație. Desigur, masonii știu poate mult mai multe lucruri în acest sens dar nu ar avea nici un interes și nici un motiv să ni le

IUBIȚI FRAȚI ORTODOCȘI, NU PRIMIȚI NOILE BULETINE ELECTRONICE!

Problema introducerii buletinelor care conțin cip-ul de urmărire RFID reprezintă o chestiune de o importanță maximă, având în vedere toate consecințele grave pe care le produce. Până acum, datorită apelului părintelui arhimandrit Iustin Pârnu și semnăturilor de susținere a acestuia de către un milion de români, care a stârnit și dezbateri în mass-media, s-a reușit blocarea și amânarea acestui proces.

Acum însă, autoritățile statului au prevăzut introducerea lor de la 1 aprilie 2014 iar de la 1 martie, în câteva județe pilot (pentru a analiza reacțiile societății înainte de a impune această operațiune la nivelul întregii țări), sub presiunea internă și externă a politicienilor care forțază intrarea României în Spațiul Schengen. Realitatea este că în acest perimetru securizat din cadrul Uniunii Europene, fiecare cetățean are un dosar personal (asemenea dosarelor de la Securitate din timpul comunismului) și poate fi urmărit permanent prin scanarea buletinului de la distanță cu ajutorul unui dispozitiv special. Iar cipuirea tuturor cetățenilor români este tocmai condiția aderării la Acordul Schengen.

Este sigur faptul, că aceia care vor primi noul buletin cu cip nu se vor mai putea opune mai târziu microcipurilor (biocipurilor), implantate în organismul uman pentru a nu mai putea fi scoase ulterior de către persoanele în cauză. Aceste implanturi se fac deja pe scară largă la animale, dar problema este: oamenii pot fi tratați asemenea animalelor? Ce se urmărește de fapt?

Unii cercetători au identificat deja zonele pentru implant: mâna dreaptă și fruntea. Există vreo explicație științifică în acest sens? Și pentru că nu găsim vreuna, ajungem astfel, la profețiile din Apocalipsa după Ioan, unde scrie că într-adevăr așa va fi. Creștinul nu se va mai putea ruga și nici nu va mai putea să-și facă semnul crucii. Iar în capitolul 13 (versetul 17) scrie de asemenea că nimeni nu va putea vinde, nici cumpăra dacă nu va avea pecetea diavolului.

Marii sfinți contemporani, precum Sfântul Paisie Aghioritul și Sfântul Lavrentie, ne avertizează de pericolul acceptării actelor biometrice, care conțin în ascuns și semnul diavolului (666), care pe timpuri era semnul dominației evreilor (neamurile subjgate plăteau ca bir 666 talanți de aur).

Deja, biocipurile sau microcipurile (cu dimensiuni tot mai reduse) sunt experimentate pe unii soldați americani, polițiști britanici, bolnavi și bătrâni din America, unii voluntari dornici de senzații tari etc.

Iubiți frați ortodocși, în plan duhovnicesc, mai importantă decât urmărirea și posibilitatea falsificării datelor personale, care e adevărat ne pot cauza mari necazuri, este semnătura noastră de primire! Cu voia noastră, nu renunțăm doar la libertatea și demnitatea noastră, ci arătăm că aparținem vrăjmașului lui Dumnezeu.

Astfel, alungăm harul lui Dumnezeu de la noi. Este un pas important care va conduce și la renunțarea practicării ortodoxiei, la lepădarea de Hristos. Prin biocipuri (microcipurile implantate în corpul uman) omul va fi controlat de la distanță și supravegheat permanent, pedepsit când va încerca să se opună (prin provocarea unor dureri, spaime).

Chiar și cardurile conțin 666 și trebuie evitate. Este suficientă utilizarea conturilor bancare. În plus, aceste carduri ne vor obliga treptat și în mod sigur să renunțăm la banii cash iar mai târziu oamenii își vor pierde liniștea și siguranța, fiindu-le imposibil să se mai opună sistemului sau să protesteze.

În spatele introducerii buletinelor electronice, dar și tuturor atacurilor împotriva ortodoxiei, se află... masonii. Poate nici nu ați auzit vreodată vorbindu-se de ei. Puțini preoți și monahi de pretutindeni au îndrăznit să discute pe față despre masonerie, despre planurile ei diabolice, despre ritualurile satanice, liturghiile negre din unele temnițe comuniste și multe altele. Părintele profesor Dumitru Stăniloae, părintele arhimandrit Iustin Pârnu și alții au avut însă curajul mărturisirii Adevărului până la capăt. Astfel, o parte

dintre ortodocși au fost avertizați.

Noua Ordine Mondială a fost concepută ca inversarea ordinii existente, fiind sub toate aspectele de sorginte demonică, anticreștină. „*Prin haos la ordine!*” este deviza masonilor. Și vedem cu toții criza, haosul care cuprinde tot mai mult statele lumii, pătrunzând adânc în politică, economie, cultură și spiritualitate. Degradarea acestora, disoluția statului și a familiei, promovarea desfrâului și libertinajului, dar și a violenței, a practicilor magice (magiei negre, magiei albe), a bioenergiei, practicii yoga, sunt doar câteva aspecte mai importante și care ne arată adevărata față a masoneriei, „utilitatea publică” care îi conferă chiar sprijin de la bugetul public, opera ei „caritabilă”.

Împotriva ortodoxiei a mai apărut și mișcarea ecumenică din cadrul C.M.B. (Consiliul Mondial al Bisericilor), promotoare a ecumenismului, o nouă doctrină care ne va aduce în viitorul apropiat o nouă religie, una globală, prin unirea tuturor credințelor religioase. Ce ne spunea despre el părintele Arsenie Boca? „*Ecumenismul? Erezia tuturor ereziilor. Căderea Bisericii prin slujitorii ei. Cozile de topor ale Apusului...*”

Ecumeniștii insistă asupra unirii tuturor bisericilor. Dar care biserici? Sfântul Lavrentie ne spune că „*Iisus a creat o singură Biserică (și nu biserici) ce nu va fi învinsă nici de porțile iadului*” și „*Una este, doar Biserica Ortodoxă Sobornicească și Apostolească*”. Ortodocșii mărturisesc acest lucru de fiecare dată când rostesc Crezul.

Ecumeniștii vor „*ca toți să fie una*”. Dar uită că trebuie „*să fie desăvârșiți întru unime*” (Ioan, cap.17, vs. 20-23). Încearcă să ne lipsească de Moliftele Sfântului Vasile (care alungă lucrarea diavolului), de Sfântul Maslu (pentru vindecare și izbăvirea de patimi, adică de demonii care caută permanent să pună stăpânire pe sufletele creștinilor). Ba, mai mult vor să renunțăm la Sfânta Taină a Împărtășaniei. Astfel de lucruri, de „reformă” cere Mișcarea ecumenică.

Acum ne dăm mai bine seama că sfârșitul lumii e tot mai aproape. S-a profetit faptul că ortodocșii adevărați, trăitori, nu vor mai putea să intre în Bisericile unde nu se va mai aduce jertfa fără de sânge a Sfintei Euharistii și în care va fi toată adunarea satanică. Acum intuim faptul că și Catedrala Mântuirii Neamului se dorește a fi de fapt Catedrala Îndrăcirii Neamului, locul ideal pentru unirea „credincioșilor”.

Acum, ecumenismul a cuprins pe mulți dintre preoți, unii episcopi, ba chiar pe Patriarhul Ecumenic Bartolomeu (care a programat pentru jumătatea anului 2014 o întâlnire cu Papa în Ierusalim!) și Patriarhul Daniel, din păcate.

Totuși, noi nu dorim dezbinarea și schisme în Biserica Ortodoxă Română. Să ne rugăm cu toții fierbinte lui Dumnezeu să-i lumineze pe toți conducătorii noștri, pe cei căzuți în erezii, să-i întoarcă la credința adevărată și să mai amâne sfârșitul lumii. Amin.

(articol cuprins și în broșura *Suntem noi ortodocși cu adevărat?*, Pitești, 2014)

**MASONERIA - ORGANIZAȚIA CARE LUPTĂ PRIN TOATE
MIJLOACELE ÎMPOTRIVA ORTODOXIEI
(PENTRU MASONERIE, CRESTINISMUL A AJUNS SĂ ÎNSEMNE
FUNDAMENTALISM ȘI SPIRIT RETROGRAD)**

Considerat de către unii drept cel mai mare teolog ortodox al secolului XX, părintele profesor Dumitru Stăniloae mărturisea într-un interviu, că neamul nostru românesc a răzbit în istorie tocmai datorită credinței statornice în Dumnezeu și nădejzii în triumful Adevărului.

Noi observăm astăzi însă cu durere în suflet, că are loc în întreaga lume un proces amplu de reeducare a mentalului colectiv în paralel cu descreștinarea acesteia, prin toate mijloacele posibile.

Observăm astfel o serie întreagă de atacuri directe, vizibile aproape pentru oricine: încercarea de scoatere a simbolurilor religioase din școli și din sălile de judecată, legiferarea avorturilor, legiferarea homosexualității, legiferarea prostituției și pornografiei, introducerea buletinelor electronice și multe altele.

Cele mai multe atacuri la adresa ortodoxiei sunt însă perfide, indirecte: ecumenismul, prozelitismul sectelor așa-zise creștine (care denaturează grav adevărul și creștinismul), comunismul, globalismul actual, promovarea în sistemul sanitar, învățământ, instituții de cultură și mass-media a unor concepții și atitudini anticreștine - gen evoluționismul, planificarea familială, materialismul (goana după îmbogățire), hedonismul (satisfacerea tuturor plăcerilor), erotismul, alcoolismul și fumatul, consumul de droguri „mai ușoare” (etnobotanice și altele), cultul violenței, apatia civică, reînvierea practicilor și credințelor păgâne (ghicitul, astrologia, magia, spiritismul, bioenergia, etc.), yoga (cu credința în reîncarnare, integrarea în Absolut, ș.a.), credința în O.Z.N.-uri și extraterestri (care de fapt sunt demonii) și multe altele.

Ar fi foarte dificil să dovedim legătura directă dintre aceste atacuri și promotorii acestora, precum și gradul de implicare al masoneriei. Există Protocoalele Înțelepților Sionului și alte cărți, care ne arată printre multe altele și modul de acțiune al masonilor, pentru a-și atinge scopurile și a-și îndeplini planurile (întocmite în primul rând pe perioade de circa 50 de ani).

Pe de altă parte, știind că ei au influențat mult istoria omenirii (războaie mai vechi, cele două războaie mondiale, revoluțiile), logica și intuiția ne arată că scopul ei umanitar și utilitatea autodeclarată publică sunt doar simple povești, constituie un paravan (un „paravan la șmecherie”, cum ne mărturisea înainte de a fi asasinat senatorul Antonie Iorgovan). Altele sunt obiectivele și implicarea masoneriei este îndeosebi politică și vizează obținerea puterii depline în societate.

Intuim faptul că la baza constituirii masoneriei stă atitudinea fariseilor și cărturarilor din vechime, care au cerut lui Pillat răstignirea lui Hristos, apoi Ordinul Cavalerilor Templieri, Arie și filozofii arianiști care negau dumnezeirea lui Hristos, filozofii raționaliști, nihiliști și materialști din ultimele secole. Cine ar putea demonstra legătura aceasta prezentând dovezi incontestabile? Știm doar că Karl Marx, F. Engels au fost adepți ai Bisericii Sataniste din Marea Britanie și evrei sioniști. Charles Darwin (care a impus teoria evoluției speciilor, deci și a omului din maimuță) și Sigmund Freud (autorul revoluției sexuale) erau tot evrei sioniști. Iar legăturile dintre masonerie și satanism, dintre comunism și satanism, nu mai trebuie dovedite și prezentate aici în toată complexitatea lor.

Cine altcineva ar putea fi interesați atât de mult a inocula în mentalul colectiv al omului de pretutindeni diverse concepții false, satanice în substanța lor, precum cele prezentate mai sus, dar și altele: idolatrizarea omului și rațiunii sale, ideea că demonii și iadul nu există în realitate, dogmatismul și rigiditatea învățăturilor ortodoxe, frânarea progresului omenirii de către ortodoxie, fascismul creștinilor ș.a.m.d.?

Nu întâmplător idolatrizarea rațiunii omului a început odată cu ascensiunea publică a masonilor în

societate (după anul 1717). Umanismul deja pusese bazele epocii Renașterii. Dezvoltarea cunoașterii și științei a fost folosită pentru a demonstra ideea potrivit căreia creștinismul a menținut omenirea în întuneric o mie de ani! Iar lumina au adus-o ei, masonii...

Exacerbarea rațiunii omenești de către cercurile masonice s-a produs cu precădere în Occident, desprins de ortodoxie încă de la jumătatea veacului al XI-lea. Astfel, s-a ajuns la separarea totală a științei de religie (mai târziu la separarea statului de biserică), acordându-se importanță doar cunoașterii omului și mediului înconjurător, în special cunoașterii empirice (experimentale). Ba, mai mult s-a acreditat ideea incompatibilității dintre știință și religie, mergându-se până la opoziția dintre acestea două. Filozofia s-a detașat prin urmare cu totul de teologie, cunoașterea lui Dumnezeu.

Dar, în ciuda demersului din umbră al masonilor, mulți dintre savanți au recunoscut ei înșiși puterea lui Dumnezeu, Atotputernic, atotcunoscător și bun, Creatorul întregului univers, al tuturor lucrurilor și fapturilor văzute și nevăzute.

Cuceririle științei au început a fi atribuite în mod eronat omului iar nu divinității. Cunoașterea a devenit din mijloc un obiectiv în sine, alimentând în permanență mândria omenească. Iată de ce, unii dintre intelectuali au așezat știința pe un soclu deasupra spiritualității, desconsiderând creștinismul și religia.

Filozofii au fost cei care au consacrat primii rațiunea ca virtute supremă a omului, în detrimentul celorlalte două facultăți sufletești, voința și sentimentele. Așa s-a ajuns la proliferarea egoismului și mândriei (slava deșartă), în opoziție totală cu altruismul și smerenia din ortodoxie.

Așa a debutat epoca modernă, în care mulți oameni și-au pierdut credința și frica de Dumnezeu. Chinurile iadului, reprezentate atât de bine prin pictura bisericilor ortodoxe, au devenit practic inexistente. Rareori mai ajungeau oamenii să mediteze asupra morții (deși trăiau într-o vizibilă cultură a morții) și la Înfricoșătoarea Judecată a lui Dumnezeu (Judecata de Apoi). Tot mai puțini vedeau în catastrofele naturale, dezastre de tot felul și nenorociri personale (boli grave, incurabile), pedeapsa lui Dumnezeu. Pentru ei, acestea erau doar simple întâmplări și mistere care puteau fi dezlegate până la urmă de către mintea omenească.

Filozofii nihilști în special (în frunte cu Nietzsche) au mers mai departe, decretând moartea lui Dumnezeu și absența Lui din creație. Îngerii, demonii, raiul și iadul au devenit în spațiul public subiecte tabu sau basme și prilejuri de glume pe seama ignoranței și prostiei. În acest context, masonii apăreau drept salvatori și fii ai luminii (deși erau cavalerii întunericului). Ei erau cei care ajungeau prin cunoaștere și ILUMINARE la adevăr. Nu întâmplător a apărut curentul numit iluminism și loja masonică ILLUMINATI.

Cu toate că Imperiul Bizantin s-a prăbușit târziu în urma căderii Constantinopolului în anul 1453, Biserica Ortodoxă din Răsărit a fost văzută în Occident ca o biserică învechită și decadentă, dogmatică și mistică (în sensul denaturat de plină de superstiții, mituri și legende), închisă și mai nou intolerantă, care îngrădește libertățile și drepturile omului! De aici, nu mai este decât un pas până la a o numi fanatică și fundamentalistă, adăpostitoare de teroriști.

Adevărul este altul. Războaiele religioase din secolele XVI-XVII dintre catolici și protestanți, care au însângerat Europa de Vest, lăsând în urma lor milioane de morți și mai mulți răniți, au avut loc în Apus. De asemenea, masacrele din timpul Revoluției Franceze din 1789 ne arată fața hidoasă a idealurilor masonice „libertate, egalitate, fraternitate”, necredința, ura și răzbunarea. Modelul acesteia a servit apariției ideologiei comunismului, pe care l-au inaugurat și experimentat în lumea ortodoxă, comunism care i-a pus la zid pe toți „dușmanii poporului”, mai dur decât au făcut-o iacobinii lui Robespierre față de aristocrația franceză (cu ghilotina).

Creștinismul a fost etichetat dreptat ca depășit, învechit, obstrucționând ascensiunea științei, progresul sau evoluția omenirii. Este elocventă vâlva făcută în jurul dramelor suferite de Galileo Galilei și Giordano Bruno, în relația cu Inchiziția catolică.

Cât privește dogmatismul și rigiditatea învățăturilor ortodoxe, frânarea progresului omenirii de

către ortodoxie, fascismul creștinilor, toate acestea nu sunt altceva decât atacuri pe față la adresa ortodoxiei. Oricine își poate da seama de falsitatea acestor acuzații lipsite de fond.

În realitate, nu există credințe fără dogmele lor, adică fără un set de reguli pe care credincioșii au datoria să le respecte. Altfel, ar fi total haotice și fără sens. Atunci, ce este rău în faptul că ortodoxia își păstrează nealterate dogma și Sfintele Taine? Iar vechimea ei de circa 2000 de ani trebuie condamnată? Dimpotrivă, spunem noi, aceasta evidențiază statornicia și fidelitatea ei în Adevăr, continuitatea ei absolut firească și necesară.

Cum ar putea îndrăzni omul să schimbe și să reformeze adevărul revelat de către Dumnezeu, în persoana Sfintei Treimi: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh? Preoții ortodocși au păstrat până astăzi succesiunea apostolică de la întemeierea Bisericii, din ziua Cincizecimii (Pogorării Sfântului Duh peste Apostolii lui Hristos).

De asemenea, cum ar putea constitui ortodoxia, care în esență este legea iubirii și iertării, o frână sau un obstacol în calea progresului omenirii? Cum am putea să o izgonim astăzi din spațiul public sau din viața cetății? Dimpotrivă, creștinismul a jucat încă de la început un rol important în istoria Europei, dar și a omenirii. A fost prima școală pentru educație. Ortodoxia este „maica neamului românesc”, după cum ne spune însuși Mihai Eminescu. Ea ne-a salvat neamul de la dispariție, de la asimilarea noastră de către alte popoare aflate în căutare de noi și noi cuceriri.

Însuși cuvintele progres și democrație, ca și sintagma drepturile omului, sunt cuvinte care lasă loc interpretărilor. Despre acestea ne vorbeau și comuniștii în chip înșelător. Progresul ține mai degrabă de lumea materială, pentru că în timp ce omenirea poate înregistra un anumit progres material, ea cunoaște un regres spiritual tot mai accentuat și vizibil. Din această perspectivă, ortodoxia nu este progresistă, pentru că nu poate îmbrățișa materialismul ateu.

Masonii constată că ortodocșii nu iubesc progresul adus de globalismul actual. Mai mult, unii dintre ortodocși mărturisesc cu curaj adevărul și se opun globalizării și planurilor diabolice ale masoneriei. Globalizarea este pe scurt, în câteva cuvinte, un proces complex de omogenizare în masă a întregii omeniri, a credințelor, obiceiurilor și modului de viață, promovând internaționalismul, desființarea granițelor și statelor lumii, desființarea familiei și naționalismului autentic (patriotismul adevărat), panerezia ecumenismului care ne va aduce o nouă religie. Este dictatura unui singur stat (global, atotputernic, cel mai mare imperiu din istoria omenirii), un singur guvern condus de Antihristul pomenit în profețiile Sfinților Părinți și o singură religie (de tip sincretist, anume pentru a mulțumi pe toată lumea).

Mai mult, putem preciza că Biserica Catolică, care s-a format după Marea Schismă din anul 1054, este schismatică, nemaipăstrând succesiunea apostolică și ascultarea față de Patriarhul ecumenic ortodox. Este realmente prima sectă a creștinismului. Nu întâmplător a încercat să-și subordoneze țările ortodoxe, considerându-se universală și vrednică să conducă în virtutea răstălmăcirilor și falsificării datelor despre Sfântul Petru, văzut ca fiind peste ceilalți Apostoli. A devenit și un sistem politic, Papa fiind și șeful statului Vatican. Au adus modificări importante în ceea ce privește învățăturile creștine și resping tradiția Sfinților Părinți.

Fiind puternic infiltrată de masoni (Ordinul Iezuit, în special, poliția secretă a Papei), Biserica Catolică (deși este impropriu a o denumi Biserică) a încercat în repetate rânduri să desființeze unitatea ortodoxiei.

Ne putem aminti de scrisorile Papei către Mihai Viteazul, în care i se garanta sprijinul numai dacă se lepăda de ortodoxie. Însă, marele domnitor i-a spus Papei că nu va face acest lucru și că el, însuși Papa, se află în erezie.

Ne putem aminti uniția (unirea ortodocșilor cu greco-catolicii) din Ardealul stăpânit de habsburgi (castă de renume printre masoni, parte din nobilimea neagră), care adus nenumărate suferințe și nedreptăți românilor transilvăneni (culminând cu bombardarea a zeci de mănăstiri și sute de biserici ortodoxe din

ordinul împărătesei Maria Tereza, care a oferit astfel răspuns petițiilor românilor majoritari, dar aflați în poziția de tolerați, fără drepturi politice și altele).

Ne putem gândi la agresiva propagandă catolică în Transilvania și Regatul României, despre care intenționa să scrie Mihai Eminescu în 1883, publicând un Raport în această privință. Însă, masonii care s-au folosit de Titu Maiorescu și de gazda unde stătea marele gazetar și poet (o catolică înflăcărată), au decis că atunci era momentul să-l suprimă, internându-l la Casa doctorului Gheorghe Șuțu. Au urmat șase ani de agonie până la moartea lui, dar și oferirea lui Maiorescu unui post de ministru în guvernul liberalilor ...

Sectele protestante și neoprotestante sunt aproape în întregime creații ale masoneriei. Până în veacul al XVIII-lea, n-a existat la noi nici măcar o sectă din toate câte le vedem astăzi. Poporul român trăia în ortodoxie iar domnitorii români erau ortodocși. După unii istorici, Sfântul domnitor Constantin Brâncoveanu (decapitat prin ironia sorții tocmai în orașul întemeiat de împăratul Constantin cel Mare, pe 15 august 1714, împreună cu fiii săi Constantin, Ștefan, Radu, Matei și sfetnicul de taină Ianache Văcărescu) a fost ultimul domnitor ortodox. Jertfa aceasta pentru păstrarea credinței ortodoxe este o pildă grăitoare de eroism creștin.

Poate că nu întâmplător, în aceeași vreme (la doar câțiva ani distanță, în 1717), au apărut oficial primele loje masonice în Anglia, care s-au răspândit rapid în întreaga Europă, exercitând desigur o influență covârșitoare în marile evenimente politice care au urmat (Revoluția Franceză, Revoluția Americană, revoluțiile de la 1848 din Europa, revoluția bolșevică din 1917 din Rusia). Atunci a început ofensiva masoneriei împotriva creștinismului.

Acum înțelegem mai bine de ce masoneria are tot interesul să desființeze ortodoxia, inamicul ei public numărul 1. Diavolul are o ură profundă împotriva creștinilor care vor să-și mântuiască sufletul, completând astfel locul din ceruri de unde a fost izgonit. Experimentul comunist a început în Rusia, cea mai mare țară ortodoxă din lume. Acolo au avut loc nenumărate atrocități ale comunismului, soldate cu câteva zeci de milioane de victime! Mai târziu, între anii 1932-1933, circa 10 milioane de ucraineni au murit înfomețați, datorită lui I. V. Stalin (Holocaust numit de istorici Holodomor). Holocaustul Roșu al comunismului este de departe incomparabil mai mare decât cel evreiesc (acesta din urmă, fiind însă până la urmă și opera evreilor sioniști, care l-au sprijinit inițial pe Hitler cu mari resurse financiare și materiale, în dorința creării rapide a statului Israel).

Ecumenismul contemporan este în opinia noastră cel mai mare pericol la adresa ortodoxiei, mai mare chiar decât proliferarea sectelor „biserici” și „creștine”. Și cine credeți că l-a născocit? Masoneria se află în spatele acestui adevărat cal troian pentru ortodoxie.

Revenind la marele teolog și patriot Dumitru Stăniloae, știm că a participat la o serie de dialoguri cu catolici și protestanți din diverse părți ale lumii. Dar s-a retras când și-a dat seama de scopurile perfide ale acestora în încercarea lor de subminare și subordonare a ortodoxiei. De aceea, a și denumit ecumenismul „produs al masoneriei”.

Noi, iubiți frați creștini, nu am auzit nicicând de Sfinți Părinți ai ortodoxiei care să fi îmbrățișat ecumenismul, doctrina unirii tuturor bisericilor și confesiunilor de pe pământ. Nu aceasta este unirea în credință, ecumenicitatea. Unirea trebuie să fie în învățătura lui Hristos. Iar Canoanele Bisericii Ortodoxe au respins ferm orice cooperare sau unire cu catolicii și membrii altor confesiuni. Căderea Constantinopolului în 1453 s-a datorat în mare parte tocmai rugăciunilor comune dintre ortodocși și papistași (catolicii).

Dacă noi am accepta ecumenismul, nu ne-am pierde doar sufletul prin lepădarea lui Hristos, ci și ființa neamului nostru românesc, puternic ancorat în ortodoxie de aproape 2000 de ani.

(articol cuprins și în broșura *Suntem noi ortodocși cu adevărat?*, Pitești, 2014)

CE ÎNSEAMNĂ A FI CU ADEVĂRAT ORTODOX?

Încă de la bun început este bine a face următoarea precizare. Ortodoxia nu este o simplă religie între religii. Reprezintă modul de viață autentic creștin, cel care ia în considerație Vechiul Testament, dar mai ales pune în practică învățăturile din Noul Testament, propovăduite de Mântuitorul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, mai apoi de Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți ai ortodoxiei.

Ortodoxia afirmă învățătura revelată omului prin persoana Sfintei Treimi (Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt) și realizează comuniunea cu Dumnezeu prin Sfintele Taine ale Bisericii. Ea nu este rodul minții omenești iar pentru cine o cercetează cu adevărat și o trăiește, este de o profunzime dumnezeiască. Toate religiile au fost create de om și pentru oameni. Ca atare, nu sunt și nu pot fi perfecte. Perfecțiunea este numai atributul lui Dumnezeu.

Din punct de vedere etimologic, pornind de la traducerea din limba greacă a termenilor „orthos” și „doxos”, ortodox înseamnă dreptmăritor creștin. Iar alăturarea cuvintelor „orthos” și „doxa” înseamnă în traducere dreapta credință, adevărata închinare sau slăvire a lui Dumnezeu.

Ne amintim poate ce s-a întâmplat cu Cain, care l-a ucis pe Abel din invidie. Lui Abel totul îi mergea bine pentru că jertfa lui Dumnezeu din ceea ce avea mai bun, din bunătățile sale, înțelegând că așa este cel mai bine să faci cu darurile primite tot de la El. Abel poate întruchipa pe toți dreptmăritorii creștini, care Îl cinstesc așa cum se cuvine pe Dumnezeu.

Înțelegem că ortodox înseamnă a fi mai înainte de toate creștin, dar creștin în adevăratul înțeles al cuvântului. Creștin este cel care îi urmează lui Hristos, modelul său suprem, lucrând în viața lui personală poruncile evanghelice, se împărtășește din cele 7 Sfinte Taine ale Bisericii, respectă Tradiția (învățătura lăsată de Sfinții Părinți ai ortodoxiei), dar și pe toți slujitorii lui Dumnezeu, preoții și monahii. Respectă canonul primit de la preotul său duhovnic pentru vindecarea și mântuirea sufletului său.

A fi ortodox cu adevărat nu este tocmai ușor. Înseamnă a te jertfi permanent pentru Dumnezeu și semenii din jur, a te lăsa răstignit pe crucea necazurilor și încercărilor de la Dumnezeu. Înseamnă mai ales a fi smerit și blând asemenea Mântuitorului (Care nu s-a întrupat pentru a judeca omenirea). Înseamnă a ajuta pe cei din jur, a face acte de milostenie în ascuns față de ochii oamenilor. A fi ortodox român înseamnă a te jertfi pentru Dumnezeu și neamul românesc.

Ortodox este cel care trăiește cu adevărat ortodoxia, creștinul smerit practicant care zilnic aduce rugăciuni lui Dumnezeu (de cerere, de mulțumire, de slavă Lui), având astfel o credință vie, lucrătoare, puternică. Nu este ortodox doar cu numele, fiind botezat în ortodoxie. Nu este nici căldicel, slab în credință, superficial. El își cunoaște destul de bine credința lui în aspectele fundamentale și este statornic în ea.

Creștinul adevărat cunoaște importanța mărturisirii păcatelor (Sfânta Spovedanie) și a pocăinței, care o precede. Pocăința nu este o simplă căință (părere de răn de moment), ci desprinderea reală de păcat și patimi, întoarcerea la Dumnezeu asemeni fiului risipitor din parabola evanghelică. Nu se spovedește foarte rar, ci caută să se spovedească în cele patru posturi ale anului și ori de câte ori este necesar, când simte povara păcatelor sale. Respectă posturile dar și zilele de post din cursul săptămânii (miercurea, vinerea). Participă cu evlavie la Sfintele și Dumnezeieștile Liturghii, în care se săvârșesc Sfânta Taină a Euharistiei și Sfânta Împărtășanie, în care se aduce slavă lui Dumnezeu pentru darurile Sale.

Un ortodox adevărat își face desigur datoria față de casnicii săi, rude și prieteni. Mai mult, face milostenie față de străini aflați în mari greutăți și suferințe. Cunoaștem pilda samarineanului milostiv, care l-a ajutat pe cel căzut între tâlhari. După pocăința sinceră, credem că milostenia este cea care ne apropie cel mai mult de Împărăția Cerurilor. Ea poate fi materială sau sufletească (prin sfaturi și încurajări).

A fi ortodox cu adevărat, mai ales în vremurile actuale, mai înseamnă și a-L mărturisi pe Hristos

în FAPTĂ și CUVÂNT, începând de la facerea semnului Sfintei Cruci când trecem pe lângă o biserică sau mănăstire și până la martiraj, primirea cununei muceniciei.

Ortodoxul ia atitudine, nu poate sta nepăsător sau stingher în turnul său de fildeș, văzând cum se năruie cetatea ortodoxiei, așteptând ca alții să facă acest lucru. El se opune cu fermitate tuturor concepțiilor, ideologiilor și sistemelor politice satanice precum: comunismul, globalismul actual, ecumenismul, materialismul, evoluționismul, dar și legilor anticreștine. Este conștient că trebuie să se supună stăpânirii (conducătorilor), atâta timp cât aceasta nu încalcă flagrant legile lui Dumnezeu. În caz contrar, trebuie să se opună, să ia atitudine, precum a făcut Mântuitorul când i-a izgonit pe negustorii din templu. El nu tolerează corupția, înrobirea economică, înstrăinarea avuțiilor naționale, distrugerea mediului înconjurător (vezi cazul exploatarea cu cianuri de la Roșia Montană, exploatarea gazelor de șist din județul Vaslui) și comportamentele aberante.

Un ortodox trăiește în trezvie, adică este vigilent și prudent. Este conștient de cursele diavolești, adeseori foarte frumos ambalate și ispititoare, cum ar fi inițierea în francmasonerie (cultul adorării satanei), intrarea în diverse secte așa-zis creștine (create și sponsorizate în mare parte de oculta mondială), aderarea la practici de yoga sau alte ideologii amintite deja, participarea la ritualuri magice (de magie neagră, de magie albă), spiritism, deschiderea psaltirii, ghicitul (în palmă, cărți, cafea), tâlcuirea viselor, horoscoape, ședințe de bionergie, terapii cu cristale etc.

A fi ortodox cu adevărat este greu dar nu este și imposibil. Creștinul autentic dezvoltă o comuniune tot mai strânsă cu Dumnezeu dar și cu ceilalți frați ortodocși întru Domnul.

Am fost învredniciți să facem parte și dintr-un popor care s-a născut creștin. Sfântul Apostol Andrei ne-a încreștinat aproape cu două milenii în urmă, propovăduind evanghelia strămoșilor noștri din zona Dobrogei de astăzi. Este Întâiul Apostol chemat de Hristos și a fost ales de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române drept ocrotitorul României.

Așadar, românii au în spate 2000 de ani de creștinism. Sunt puțini oare? Spiritualitatea ortodoxă ne-a marcat întreaga istorie, tradițiile și cultura. Iată un motiv în plus să ne apărăm cu mult curaj identitatea creștină, credința noastră ortodoxă transmisă din generație în generație până în zilele noastre. Pentru ea și-au dat viața mulți români adevărați. Ei au luptat eroic. Dar noi?

În esență, putem spune că a fi ortodox cu adevărat înseamnă a-L iubi pe Dumnezeu mai presus de oricine și orice, din toată inima și din tot cugetul nostru, a-ți iubi neamul și pe aproapele tău ca pe tine însuși.

(articol cuprins și în broșura Suntem noi ortodocși cu adevărat?, Pitești, 2014)

EDUCAȚIA CREȘTINĂ ESTE O PRIORITATE **(prin reeducarea tinerilor se va edifica lumea globalizată de mâine)**

Indiscutabil, **coruperea tineretului** (acuzăție falsă în cazul filozofului Socrate, prin care s-a răsturnat practic adevărul!) este unul dintre cele mai importante obiective ale oculte mondiale, pentru că „noile generații” vor putea fi astfel desprinse de rădăcinile lor culturale și spirituale. Cine însă dintre noi, ar putea accepta ca tinerii de mâine să devină total inapți pentru gândire și acțiune independentă și să accepte <<spălarea creierului>> de bună voie?

Observăm că învățământul de stat îndeosebi, prin programa școlară, nu le asigură tinerilor o educație creștină, ci dimpotrivă îi îndepărtează de Dumnezeu, la fel cum se întâmpla de altfel și pe timpul comunismului. Tinerii învață încă teorii false, precum teoria evoluționismului (cum a evoluat omul din maimuțe sau primat). Învață o istorie rescrisă falsă, în care Mișcarea Legionară, comunismul și globalizarea sunt prezentate distorsionat și denaturat.

Mass-media în general (televiziunea, radioul, presa, literatura), conduse de mari trusturi aservite masoneriei propagă și ele în masă materialismul, libertinajul, erotismul, violența.

Observăm în zilele noastre încă un fapt îngrijorător și totodată paradoxal. Numărul tinerilor care sunt creștini practicanți, ortodocși care au o credință vie sau trăitoare și care sunt prezenți la Tainele Bisericii, este tot mai mic în pofida faptului că astăzi nu le este îngădit accesul, așa cum se întâmpla de regulă în perioada comunismului. Marea majoritate a tinerilor nu sunt creștini practicanți, nu merg la biserică, iar dacă ajung cumva în biserică, se comportă de parcă ar fi la teatru.

Cauzele sunt desigur multiple. În primul rând, factorul hotărâtor este educația creștină primită în familie. Dacă tânărul a fost învățat de mic copil cum să-și facă semnul crucii, să spună măcar o mică rugăciune la trezire și la culcare, să meargă la biserică pentru a fi împărtășit, să postească din când în când, atunci lui îi va fi mult mai ușor să ajungă mai târziu să se spovedească și să se împărtășească, să participe la Tainele Bisericii Ortodoxe.

Prin urmare, avem o mare responsabilitate față de tinerii noștri. Suntem datori să îi încreștinăm prin botez, să îi ducem la biserică, să le arătăm cu blândețe și smerenie cum se pot ruga și ce trebuie să facă pentru a fi creștini cu adevărat și cum își pot păzi mintea și sufletul în această lume tot mai bolnavă.

În al doilea rând, intervine asaltul mass-mediei (cu tot bombardamentul său informațional), care într-o proporție năucitoare, prin televiziune și internet, îi atrag pe o cale a pierzaniei pe tot mai mulți tineri prin oferta extrem de generoasă de pseudo-modele (idoli) și de idei păguboase pentru viața lor spirituală. Materialismul societății de consum actuale continuă cu multă vigoare materialismul și ateismul comunist, cultivând la nesfârșit obsesia banului, obsesia carierei, cultul eroticului, cultul violenței și răzbunării, mediocritatea ș.a.m.d.

În acest caz, noi putem vorbi realmente de **manipulare**. Și în special de manipularea tinerilor. Tineretul de astăzi este practic învățat și determinat să nu mai meargă la Biserică, pentru că acest lucru chipurile nu mai este „la modă”, adică modul de viață creștin este depășit, a devenit ceva de râsul lumii, ceva rușinos și umilitor. Tinerii sunt învățați să nu creadă cu adevărat în Dumnezeu sau cel mult să aibă o credință formalistă, afișată doar pentru lumea din jur.

În al treilea rând, unii tineri resimt confuzia care transpare în viața Bisericii. Există o tot mai mare repulsie față de preoți în general, alimentată de sectanți și mass-media. Și acest lucru se datorează generalizării compromisurilor unora dintre preoți. Chiar **subminarea din interior a Bisericii** prin cei care răspândesc molima sau pan-erezia ecumenismului, precum și acceptarea cipurilor RFID este și ea

responsabilă de lărgirea confuziei din mintea credincioșilor de astăzi.

Tinerii de astăzi au o mare nevoie de repere morale și spirituale adevărate. De aceea, să le arătăm că modelul suprem este Iisus Hristos, că există modele de sfințenie precum cele ale sfinților părinți ai Bisericii Ortodoxe. Există modele culturale autentice ale trecutului și ale prezentului, care nu aparțin masoneriei anticreștine. Tinerii au nevoie de profesori cu vocație (nematerialiști) care să stăruie pentru a le descoperi și pune în valoare aptitudinile. Au nevoie de îndrumători care să le ofere un itinerar orientativ în planul culturii și spiritualității.

Numai oferindu-le un astfel de ajutor, tinerii se vor apropia din nou mai mult, cu smerenie și recunoștință, de Sfânta Biserică. Iar preoții și întreg clerul bisericesc cred că ar trebui să lucreze puțin și asupra limbajului, care să devină ceva mai accesibil și mai apropiat de sufletul tânărului de astăzi.

Ar trebui să conștientizăm că prin reeducarea tinerilor se va edifica lumea globalizată de mâine. Astăzi, această reeducare se realizează atât prin vechile metode de manipulare a maselor, dar și prin altele noi, cum este și parapsihologia (reînvierea practicilor magice păgâne). Tinerilor le este inhibată gena gândirii și acțiunea. Ei sunt determinați să nu mai gândească singuri, să nu-și mai pună niciodată întrebări fundamentale, cum ar fi cele privind sensul vieții și lumea în care trăim. Și împotriva lor se utilizează, când se împotrivesc, războiul economic și psihologic, șantajul și uneori alte mijloace.

Acaparatorii sau obsedații de putere și bani se folosesc desigur de internet, televiziune și radio. Cu ajutorul lor în special, se realizează manipularea alegerilor, dezinformarea și diversiunile asupra opiniei publice. Prezentarea tendențioasă a informațiilor sau știrilor interne și externe creează aproape o imposibilitate pentru a se mai putea discerne între ceea ce este bine și ceea ce este rău, care informații sunt reale și care sunt false și prelucrate. Un scriitor grec spunea chiar că „se lucrează consecvent la îndobitocirea omenirii!”

Cineva a pus întrebarea următoare: „*Va fi generația de acum (a internetului – n.a.) capabilă, în fapt, prin faptă, să răspundă noilor provocări? Mult mai perfide și, infinit, mai periculoase decât forța brută a bolșevicilor de început de secol XX.*”

Păreră noastră este că, totuși tinerii de astăzi, cu ajutorul lui Dumnezeu, pot întârzia deznodământul și să respingă satanismul și pseudo-cultura banului. Pentru că este timpul întoarcerii la Dumnezeu. **Este timpul ca tinerii să frecventeze mai des Sfânta Biserică și să lupte pentru apărarea credinței ortodoxe și valorilor tradiționale. Nu mai este timp de pierdut!**

Am scris aceste rânduri în special pentru tineri (și pentru cei care se ocupă de educația lor), convins că **ei sunt cei mai agresați de materialism** (prezent activ prin diverse forme de publicitate și de dezinformare, obiceiuri/moda, etc.), în fața cărora nu le este deloc ușor să reziste. **Tinerii sunt practic cei mai expuși virusului materialist**, pentru că „imunitatea” lor este tot mai redusă. După cum remarca un domn din Franța, reclama stradală este agresivă și prezentă peste tot. Te lovești de ea peste tot. Ori, tinerii cad pradă mai ușor acestor tentații, așa cum copiii își doresc aproape tot ceea ce văd. Apoi, ce să mai vorbim de mesajele acestora, de multe ori cu un anume subânțeles (mesaje subliminale), care pătrund în gândirea și comportamentul lor, fără ca ei să-și dea seama și fără a avea discernământul necesar datorită vârstei.

Oservăm și faptul că Occidentul este astăzi pentru foarte mulți tineri o atracție irezistibilă. Este mirajul sau locul celebrului vis american, care îți schimbă viața și prin care poți ajunge de pildă, dacă muncești, din simplu vânzător de ziare, miliardar. Ceea ce, în practică se dovedește a fi până la urmă chiar un vis, adică ține din păcate de domeniul fantasticului, pentru că asemenea cazuri sunt rarissime!

Dar Occidentul nu este totuși așa de roz pe cât pare. Relevant în acest sens, mi se pare mesajul pe care cineva l-a expediat din SUA. Respectivul mărturisea că are acolo, din punct de vedere material tot ce-și dorește (casă, mașină, salariu foarte bun, benzină de la firmă etc.), dar că s-a săturat de viața de

acolo, pentru că alimentele sunt modificate genetic, totul este show (spectacol) ș.a.m.d. Este o lume artificială în care un creștin ortodox nu se regăsește deloc, în care relațiile sociale sunt superficiale și reci (oficiale), în care ipocrizia este ca la ea acasă. Iar asemenea mărturii nu sunt deloc singulare astăzi.

Eu nu-i îndemn pe tineri să lucreze în străinătate sau să emigreze acolo. Vreau doar să le mai temperez elanul, pentru a nu trăi mai târziu mari dezamăgiri și să fie pregătiți dinainte. Mai frumos decât acasă nu poate fi nicăieri, dar dacă nu ai posibilitatea să lucrezi aici, atunci ești nevoit să încerci în altă parte, dar nu pentru mult timp. Bine ar fi, să nu uite apoi de țara natală și de semenii lor aflați în suferință, și să revină cu dorința de a realiza acasă lucruri mari.

Mă deranjează tot mai mult să ascult la radio, să privesc la emisiuni cu un puternic mesaj anticreștin și subcultural. Constat că se face în mod deliberat tot mai multă bășcălie pe seama preoților și credincioșilor, de către limbile fără de Dumnezeu și de către cumplitii eretici. Invazia de umor de proastă calitate este prezentă aproape peste tot și contrastează foarte mult cu umorul „de supraviețuire” din perioada comunismului. Se pare că, totul se află astăzi în criză, inclusiv credința ortodoxă. Apar tot mai multe cazuri de convertiri ale ortodocșilor la diverse secte. Tot mai multe familii se destramă din cauza alcoolului, drogurilor, prostituției etc.

Tinerii de astăzi știu atât de puține lucruri adevărate despre comunism. Mass-media aproape că nu mai amintește nimic. Pe de altă parte, în Rusia au fost canonizați foarte mulți mucenici care au suferit prigoana comunismului. Și ne întrebăm: **oare cât timp vom mai aștepta noi canonizarea sfinților închisorilor, martiri ai poporului român din închisorile și lagărele comuniste?** Este și întrebarea absolut legitimă ridicată de dl. Marius Ștefan într-o revistă: „Vom aștepta 300 de ani ca să afle copiii noștri că cei decapitați de comunism sunt SFINȚI ȘI MĂRTURISITORI...?” Autorul concluziona: „ROMÂNIA NU ESTE CE SE VEDE! Dar dacă noi dormim, copiii noștri vor deschide ochii în întuneric...”

Într-adevăr, **creștinii de astăzi au mai mult decât oricând obligația morală de a transmite mai departe adevărul copiilor și generațiilor viitoare.** Mai ales, în condițiile în care subiectul comunismului pare a fi tot mai puțin abordat și considerat ca fiind irelevant sau poate chiar plictisitor. Ce știu însă copiii noștri despre comunism, despre nenumăratele torturi și crime abominabile din închisorile și lagărele de muncă forțată comuniste? De ce nu se dorește cunoașterea adevărului întreg despre comunism și nu s-a dorit la noi cu adevărat îndepărtarea practicilor și mentalităților comuniste? De ce în atâția ani nu s-a reușit măcar adoptarea Legii lustrației, care ar fi interzis foștilor nomenclaturiști să mai ocupe funcții publice?

În câteva cuvinte, vom spune următoarele. Comunismul a însemnat înainte de toate un soi de religie distructivă și satanică, care a promovat doar în aparență binele și interesul național. Este acel sistem politic și regim dictatorial care a sădit în oameni ura (lupta de clasă), minciuna și ipocrizia, iar pentru a se putea menține, a recurs la teroare și violență. Ce s-a întâmplat la Pitești, apoi la Gherla, Aiud și în alte închisori comuniste din România depășește de multe ori chiar puterea noastră de imaginație. Prin torturi îndelungate s-a încercat reeducarea deținuților de către alți deținuți sau „schimbarea minții” prin reevaluarea sistemului de valori, prin lepădarea credinței creștine și îmbrățișarea concepțiilor comuniste, bazate pe ateism și idolatrie față de partidul unic.

Nenumărați români nevinovați, unii reprezentând elitele neamului nostru, au cunoscut bătaii și torturi groaznice, injurii și alte acțiuni doar pentru vina de a fi buni patrioți și creștini. Mulți au fost uciși și îngropați în gropi comune, comuniștii nereușind să-i convingă și să-i atragă de partea regimului.

Un mărturisitor al vremurilor de astăzi, Danion Vasile, ne atrăgea atenția încă din 2008 astfel: „*Chiar dacă până acum sfinții din închisorile comuniste, care au pățimit pentru Hristos în România, nu au fost canonizați (de către Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române - n.a.), am venit să vă*

cer să-i canonizăm în inimile noastre. Pentru că dacă vom ști să-i iubim ca pe niște sfinți mucenici, atunci Dumnezeu va rândui și canonizarea lor de către Biserica. (cum ar fi Valeriu Gafencu, Ioan Ianolide și mulți alți mucenici - n.a.) (...) Pentru că sfinții închisorilor ne-au învățat să fim demni, să fim curajoși și, când dușmanul lui Hristos vorbește, să vorbim și noi. **Să nu ne fie frică. Pentru că secretul prigonitorilor este tocmai trezirea fricii în sufletele celor prigoniiți.** (...) **Și bine ar fi fost ca și în țara noastră să fie o luptă fățișă împotriva comunismului, nu numai dusă de către mireni sau de către călugări sau de către preoți, ci și de către ierarhie și de către conducerea ierarhiei, așa cum s-a întâmplat în Rusia.** (...) M-am dus la el (la părintele Justin Pârvu - n.a.) și l-am întrebat ce e de făcut. Pentru că prigonitorii credinței lucrează astăzi mult mai parșiv și puțin știu să le stea împotriva. **Și părintele Justin a răspuns: «În vremea de astăzi, în care preoții se feresc să dea mărturia cea bună, în care călugării se feresc să dea mărturia cea bună, mirenii trebuie să iasă la mărturisit.** (...) Comuniștii sunt dușmanii Bisericii, ai țării și ai familiei. Eu, să mă lepăd de Hristos? Niciodată!», a mărturisit părintele Dimitrie Gagastakis (din Grecia - n.a.), pe care l-au condamnat la moarte pentru că nu a vrut să pactizeze cu comuniștii. (...) Cu adevărat, fraților, pentru sfinți mucenicia e o bucurie!"

Glorie eternă și cinstire tuturor mucenicilor din închisorile comuniste, care nu au renunțat la demnitatea și libertatea lor de conștiință și au luptat pentru Adevăr.

Credem că merită să reproducem un fragment din articolul d-nei Tamara Gheorghiu, intitulat „Teroarea roșie. Temnițele comuniste”, publicat în revista Axa nr.39/16-31 mai 2010, care evidențiază sălbăcia de-a dreptul diabolică din închisoarea Pitești dintre anii 1949-1951: (citind totul cu mare atenție!):

„Documentele oficiale din timpul procesului organizat de autorități în toamna anului 1954 (atât de târziu, având timp să mușamalizeze totul, scăpându-i pe cei mai vinovați – n.a.) menționau câteva din metodele de tortură folosite în timpul reeducării (deci, nemăsluite, fiind oficiale – n.a.):

- **bătaia deținuților cu ciomege cu vână de bou, curele, frânghii, picioare de la paturi, cozi de mătură;**

- **ținerea deținuților în poziții chinuitoare timp îndelungat cu ochii la bec, într-un picior, cu bagaje de la 20 la 40 de kg pe spate;**

- **statul cu fața la perete pe șezut cu mâinile întinse la picior;**

- **smulgerea părului din cap, a mustăților cu mâna pe viu sau cu ajutorul unui aparat confecționat dintr-un nastur;**

- **strivirea degetelor de la mâini și picioare prin folosirea unui instrument special confecționat de ei;**

- **punerea unei cantități exagerat de mare de sare în mâncare fără să le dea apă deținuților;**

- **obligarea deținuților sub teroare de a mânca în poziții incomode fără să folosească mâinile, de a mânca mâncarea fierbinte, direct și fără să o mestece, opărindu-și limba și esofagul, dezlipindu-li-se pielea de pe limbă și buze;**

- **obligarea deținuților sub tortură să mănânce materii fecale, fie ale lor, fie ale altor deținuți;**

- **să bea urină;**

- **punerea deținuților să se bată cap în cap unii cu alții, până li se umflau capetele și cădeau în nesimțire;**

- **dezbrăcarea deținuților complet, după care erau trecuți printr-un cerc de bătauși care îi loveau până cădeau leșinați, apoi erau călcați în picioare și bătuți cu diferite corpuri tari și cu picioarele până le rupeau coastele și își pierdeau cunoștința;**

- **apăsare pe coșul pieptului de către mai mulți deodată, lovirea deținuților cu bocancii și cu cărămizi peste piept, față sau alte părți sensibile ale corpului (ceafă, tâmpale, organe sexuale);**

- **punerea deținuților cu capul în closet și cu picioarele în sus.**

Din cauza acestor torturi sistematice aplicate deținuților, au fost înregistrate numeroase cazuri de deces...”

Subliniem că aceste tipuri de tortură sunt doar câteva din cele întrebuințate la Pitești. Eugen Țurcanu însuși avea notat un dosar cu circa 2000 de torturi, probabil toate experimentate de echipa lui! Nu se pomenesc în aceste documente oficiale acele forme de tortură adresate de această dată sufletului și fiind mult mai dureroase, prin care erau forțați „să-și schimbe mintea” (cu alte cuvinte, li se spăla creierul): **orgiile și blasfemiile anticreștine (împotriva lui Dumnezeu și a lui Hristos, împotriva Maicii Domnului și sfinților, chiar în timpul Posturilor mai importante!), greu de imaginat și de reprodus pentru acele obscenități, obligarea demascării și autodemascării prin care își renegau toate valorile în care au crezut până atunci (educația), propria familie, prin care își trădau rudele și prietenii, injuriile permanente ale torționarilor și gardienilor, obligarea de a asista la chinurile celor apropiați (lucru foarte greu de suportat pentru oricine!))...**

Tocmai de aceea, marele Alexandru Soljenițin din Rusia și alții au mărturisit că nici ei, sub teroarea cruntă a bolșevicilor dezlănțuită începând din 1917, nu au avut parte de așa ceva!

Actuala globalizare pe care o trăiește omenirea a început de fapt odată cu promovarea comunismului, care a reprezentat istoric o etapă necesară în cadrul unui vast program de distrugere în masă la nivel mondial, care să impună crearea unui stat global atotputernic.

Niciun imperiu și nicio dictatură nu au reușit vreodată ceea ce comunismul și globalizarea capitalistă (corporatistă) și-au propus ca obiectiv primordial: controlul și puterea absolută asupra întregii omeniri. Imperialismul transpune chiar și din acel slogan prezent mereu în presa comunistă „*Proletari din toate țările, uniți-vă!*”

Noi trebuie să ne aducem aminte că s-a lucrat intens la îndobitocirea omenirii în ultimele secole, mai ales odată cu răspândirea teoriilor lui Karl Marx, Charles Darwin, Friedrich Nietzsche și Sigmund Freud, care au contestat în lucrările lor implicit sau explicit morala creștină și creștinismul în general, împingând omul către comunism, ateism, respectiv evoluționism, materialism și revoluția sexuală.

Comunismul a avut ca țintă principală războiul împotriva creștinismului și sărăcirea țărilor ortodoxe. El a făcut deja în lume peste 320 de milioane de victime iar alte miliarde de oameni au avut de suferit întemnițări, torturi, privațiuni și alte șicane diverse.

Noi știm acum că în comunism se urmărea obediența deplină, îndobitocirea și sclavia omului. Nu erai lăsat să gândești și să te exprimi liber, ba mai mult trebuia să îi demaști pe „dușmanii poporului” sau „dușmanii de clasă”. Există și acel slogan „**Noi muncim, nu gândim!**” Adică, nu trebuia să gândești tu însuși, nu trebuia să pui întrebări incomode, nu aveai voie să critici câtuși de puțin realitatea, sistemul comunist și pe membrii partidului comunist.

Este demn de reținut faptul că în România a avut loc un experiment halucinant și demonic, care s-a petrecut în închisoarea Pitești și extins apoi la Gherla și Aiud în perioada anilor 1949-1952. Acest experiment poate suporta comparație doar cu dezlănțuirea satanică din Revoluția Franceză din 1789. Ceea ce s-a petrecut la noi sfidează orice imaginație și această ură cumplită este desigur de neînțeles pentru rațiunea umană.

Deținuții politici din aceste închisori au fost cobaii unui **experiment malefic, care consta în transformarea omului creștin în opusul său și înlocuirea moralei creștine cu ideologia comunistă.** Mai mult, s-a urmărit distrugerea fizică și psihică totală a celor care refuzau colaborarea și compromisul, fiind omorâți prin torturi groaznice și executați. Puțini au reușit să se sinucidă spre a scăpa de dureri și suferințe. Practic, ei au fost supuși unei spălări a creierului și reeducați prin torturi fizice și psihice cu caracter PERMANENT pentru a deveni buni comuniști și torționari la rândul lor pentru alți camarazi.

Cât de crudă și demonică a fost această reeducare la noi (în China cel puțin, tortura se rezuma la presiunile psihologice), reiese și din faptul că Eugen Țurcanu a inventat el însuși noi metode de tortură

pe care le-a și consemnat în peste 2000 de pagini, în care făcea considerații și analize asupra puterii de rezistență la tortură și mijloacelor de a zdrobi această rezistență. Reiese și din caracterul acestora (care țineau chiar de patologia mintală), din liturghiile negre (adică liturghii creștine, dar făcute anapoda sau invers), din blasfemiile teribile din perioada posturilor, din obligarea deținuților de a-și mânca propriile fecale și a-și bea urina, din însetarea lor programată după administrarea prealabilă în mod forțat a unor băuturi foarte sărate etc. etc.).

În volumul „Mărturisiri din mlaștina disperării”, fostul deținut Dumitru Bordeianu precizează foarte bine și fazele acestei reeducări la care erau supuși:

„1 - Demascarea externă (denunțarea tuturor legăturilor pe care le păstra în afara închisorii, ca și complicitățile);

2 - Demascarea internă (denunțarea celor care l-au ajutat să reziste în interiorul închisorii, atât din rândul deținuților, cât și din administrația închisorii);

3 – Demascarea morală publică (călcarea în picioare a tot ce avea mai sfânt, în primul rând familia, pe Dumnezeu – dacă era credincios, soția sau iubita, prietenii, pe el însuși);

4 – Reeducarea celui mai bun prieten al său dintre deținuți (schingiuirea lui cu mâinile sale).” Dacă deținutul nu dădea dovezi convingătoare, relua de la capăt reeducarea cu cele patru faze ale sale, care însemnau alte săptămâni de tortură cumplită.

Mai trebuie precizat și faptul că această reeducare, care se dorea a fi extinsă la toate închisorile din România, a fost concepută în mod expres împotriva tinerilor naționaliști creștini, îndeosebi celor aparținând Frățiilor de Cruce, organizații care constituiau pepiniera Mișcării Legionare. Nu este nici întâmplător faptul că a fost impusă la noi prin agenți ai oculte mondiale comuniste precum evreii sioniști Ana Pauker, Teohari Georgescu, generalul Nicolski (multă vreme Șeful Securității), în același timp agenți sovietici și chiar prin ofițerii sovietici care asigurau instruirea și supravegherea operațiunii de reeducare.

Interesant este și faptul că, până și închisoarea aleasă, cea de la Pitești, fusese construită pe timpul lui Armand Călinescu pe una din proprietățile acestuia, special pentru tineretul legionar pe care îl ura de moarte. Aceasta era ideală pentru experimentul reeducării datorită izolării, pentru a nu fi auzite gemetele și strigătele de durere ale celor torturați aici zi și noapte.

Apoi, în echipa de torționari a lui Țurcanu intraseră și doi evrei arestați înainte pentru activitate SIONISTĂ (deci agenți ai oculte mondiale) Fuchs și Steier/Steiner, care spre deosebire de alții care au fost executați mai târziu după procesul din 1954 (în care culmea, erau învinuiți tot legionarii, cei din străinătate!), au fost absolviți de orice vină. Care a fost așadar misiunea lor? Evident, supravegherea îndeplinirii planului!

Oprirea experimentului reeducării a avut loc și la noi și în China în același an (1952), puțin înainte de moartea lui Stalin, când începuse și epurarea evreilor din structurile de partid datorită asasinării unor lideri de către medici evrei. De aceea și grupul evreilor conduși de Ana Pauker și Teohari Georgescu au căzut în dizgrația secretarului general al PCR, Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Care a fost motivația sau sensul acestui terifiant experiment de distrugere a tinerilor studenți legionari de la Pitești? Masoneria roșie (comunistă) avea de răzbunat toți anii pe care comuniștii români i-au petrecut în ilegalitate. PCR fusese înființat la Moscova și interzis în România din 1924 pentru că acționa ca structură aflată direct în slujba unei puteri străine și care pe deasupra milita pentru dezmembrarea statului român, acuzat de imperialism. Ori legionarii, încă de la înființarea Legiunii Arhanghelului Mihail, s-au declarat împotriva bolșevismului și francmasoneriei.

Mai târziu, când legionarii deveniseră iminenți câștigători ai alegerilor datorită popularității și naționalismului lor, Căpitanul lor Corneliu Zelea Codreanu, ca deputat ceruse în 1937 în Parlament

scoaterea în afara legii a francmasoneriei! În același an, în care Mitropolitul Nicolae Bălan întocmise un raport asupra oculte și Sinodul Bisericii Ortodoxe Române îl aprobă (aflat în vigoare și astăzi).

Nu întâmplător a fost decapitată în 1938 conducerea Legiunii în frunte cu Căpitanul. Nu întâmplător, masonul de gradul 32, regele Carol al II-lea a desființat partidele, instituindu-și dictatura personală. Și cum se explică faptul că așa-zisa rebeliune din ianuarie 1941 (în fapt lovitură de stat a lui Antonescu față de legionari) a avut loc la numai două săptămâni după confiscarea arhivelor francmasoneriei din România de către legionari?

Acest lucru demonstrează colaborarea lui Antonescu cu oculta (cândva fusese atașat militar la Londra!) și dorința de a conduce el însuși Legiunea nefiind legionar. Astfel se explică toată această prigoană sălbatică împotriva legionarilor, care au fost arestați în masă și torturați, trimiși pe front în linia întâi și mai ales în misiuni sinucigăse (cum erau capturarea unor ofițeri ruși etc.). Cei rămași în închisori au fost preluați de comuniști.

După cum vom observa, oculta mondială s-a implicat activ și direct și în lovitură de stat din 22-28 decembrie 1989 din România. Mărturie stă nedescoperirea așa-zisilor teroriști, care au ucis peste 1000 de români și au rănit alte mii în toată țara. Mărturie este și răzbunarea generalului Nicolae Militaru (agent sovietic dovedit încă din vremea lui Ceaușescu și pus de Iliescu ca ministru al Apărării) împotriva celor care i-au dovedit în trecut trădarea și din cauza cărora a fost retrogradat și marginalizat. E suficient poate doar să amintim cazul profanării cadavrelor militarilor din USLA (brigada de luptă antitero!), uciși la comandă în fața chiar a Ministerului Apărării Naționale de către alți militari, la ordinul generalului Militaru. Pe ei s-a scris „teroriști”, peste care s-au urinat unii iar colonelului Gheorghe Troșca, care fusese decapitat, i s-a așezat chiar o țigară în gură!...

Un fost deținut afirmă: **„Re-educarea a fost pregătită de ocultă (moscovită, românească și internațională) pentru tineretul legionar. Horia Sima spunea că distrugerea pepinierii – Frățiile de Cruce – de unde venea elita legionară, a fost unul din obiectivele asasinilor de la Pitești. (...) S-a urmărit nu numai distrugerea Mișcării Legionare ca formațiune politică, ci s-au folosit de o metodă pe care, probabil, o vor reedita. (...) Fenomenul Pitești-Gherla nu este numai unul ieșit din comun ci, din punctul meu de vedere, este un fenomen mistic, pentru că acolo lupta s-a dat între cei ce-L slujeau pe Dumnezeu și cei posedați de duhurile satanei. (...) Comunismul nu este decât prezența satanei pe pământ. Comuniștii au făcut din ideologia lor o religie, care în opoziție cu cea creștină, este religia urii, a minciunii și a crimei, ridicate la rangul de <<virtuți>>; și nu se răspândește decât prin minciună, neîncredere, teroare și frică. (...) În comunism, vrei nu vrei, trebuie să spui și să faci numai ceea ce îți se ordonă. Nu trebuie să gândești, nu trebuie să judeci, voința și libertatea nu mai există. Iar, dacă nu, pentru consolidarea puterii sunt închisori, gulaguri, lagăre, canale, deportări, domiciliu obligatoriu și degradarea, siluirea conștiinței, pierderea demnității umane, robotizarea și dirijarea tuturor acțiunilor. Așa s-a făcut comunismul dumnezeu.”** (Dumitru Bordeianu, vol. Mărturisiri din mlaștina disperării, Ed. Scara, București, 2001, pp.5-14).

Observăm desigur că reeducarea de astăzi nu mai îmbracă formele violente din trecut dar că ea există! Este omniprezentă prin controlul și dirijarea programelor publice de învățământ, prin manipularea mediatică (propaganda concepțiilor și teoriilor consumiste, materialiste, evoluționiste, libertinajului, drogurilor, exacerbară toleranței și drepturilor omului, propaganda în favoarea avortului etc.; prezentate drept cuceriri ale civilizației moderne și progresiste!).

Omenirea a regresat practic spiritual începând cu mult laudata epocă a Renașterii, când a început să fie proslăvit în locul lui Dumnezeu omul. Încât **s-a ajuns astăzi la un proces perfid de robotizare în masă, adică de dezumanizare, prin care omul devine programabil și dirijabil de către alt om, prin care i se anulează omului personalitatea, voința, libertatea și sentimentele.** Ca și reeducarea, robotizarea este în mod evident parte a unui vast proiect diabolic îndreptat împotriva omului de către

urătorul de veacuri și milenii a acestuia, diavolul.

Mă număr printre acei români, care consideră atât **morala**, cât și **educația**, **domenii de importanță vitală pentru supraviețuirea noastră și pentru existența oricărei națiuni de pe pământ**. Acestea sunt astăzi, după părerea mea, în cea mai grea suferință, antrenând în degradingoladă întreaga societate. E firesc să ne punem atunci unele întrebări. Cine provoacă în mod deliberat decăderea lor și îndeosebi a moralei creștine? Cine urăște atât de mult valorile noastre? De ce suntem și «trebuie» să fim supuși unui proces de îndobitocire sau de spălare a creierului, deși comunismul - se spune - că s-a prăbușit? Cui folosesc într-adevăr toate acestea?...

În fond, globalizarea nu este altceva decât o nouă formă de internaționalism și de colonialism corporatist, un tip de capitalism imperialist și un extremism deghizat în rolul de pacificator.

Globalizarea nu reprezintă - așa cum se spune - o etapă a unui proces istoric firesc din evoluția omenirii, un fenomen de "modernizare", un așa-zis spațiu intercultural și multicultural, între religii, ori între națiuni, sau între civilizații. Nu este nici rezultanta științei și tehnologiei, care astăzi ne unesc mai mult ca oricând într-un timp foarte scurt, dar în mod indirect. Ea este altceva. Este vorba de o nouă himeră sau utopie, utilizată în mod diabolic pentru a ne forța să trăim într-o lume atee sau imorală, izolați unii de alții în fapt și să acceptăm necondiționat manipularea și sclavia modernă. Arhitecții acestei noi lumi, a Noii Ordini Mondiale, au lansat deja (mai ales prin mișcarea New Age sau Noua Eră) directivele «națiunii universale» și ale guvernului mondial «al păcii». Adepții masoneriei pun astăzi la cale dominația absolută a lumii întregi și a fiecărui individ în parte, ca într-un sinistru joc de șah, în care aproape toți oamenii nu sunt decât simpli pioni de sacrificiu.

Nu întâmplător ne sunt devalorizate tradițiile și culturile naționale, iar în locul lor ne sunt inoculate anumite opțiuni precum pragmatismul, oportunismul, carierismul și materialismul societății de consum. Cultura nouă, de tip Coca-cola sau McDonald's, cultivă și ea un gen de "supraom" - *homo globalis* -, sau individul:

- **apatrid** (deznaționalizat sau separat complet de țara lui natală și devenit apoi cosmopolit sau cetățean al «națiunii universale»...);
- **depersonalizat** (adică devenit aproape identic cu oricare altul, șters, lipsit de inițiativă, conformist);
- **obedient sau sclav** (supus întrutotul celor care-i furnizează confortul său (inclusiv creditele „avantajoase” și mijloacele de existență));
- **desacralizat** (înstrăinat de Dumnezeu, ateu sau liber-cugetător, sau de ce nu, chiar mason, sau mason de „grad superior” – închinător pe față lui Lucifer);
- **consumerist** (fidel și supus necondiționat „spiritului de consum” inoculat de cei care își permit să-i creeze «nevoile»);
- **însingurat** (deși trăiește printre mulți oameni și "comunică" destul de mult cu ei).

Chiar și numai aceste șase trăsături de bază enumerate aici, ne pot trimite cu gândul la simbolistica masonică.

Se impune astăzi, mai mult ca oricând, solidaritatea intelectualilor, care să coaguleze în jurul lor cât mai mulți oameni responsabili și cu simț civic, care să spună deschis adevărul pe care au izbutit să-l cunoască (cu voia și ajutorul lui Dumnezeu, chiar dacă nu recunosc acest lucru întotdeauna). E timpul ca oamenii să se trezească din strania somnolență colectivă în care au fost aduși și din somnul rațiunii (care naște într-adevăr monștri). E timpul să ne apărăm cu hotărâre și cu orice preț toate valorile înaintașilor noștri (măcar pentru strădaniile și sacrificiile lor), valori eterne și universale, atât spirituale cât și naționale. **E TIMPUL TREZIRII SPIRITUALE A OMULUI ȘI A NAȚIUNILOR DIN ÎNTREAGA LUME.**

Ceea ce propunem noi tinerilor de astăzi și profesorilor, este păstrarea și valorificarea spiritualității, culturii și tradițiilor noastre creștine și naționale.

Îi sfătuiesc pe tineri să cerceteze mereu dar să aibă și o credință vie și statornică în Dumnezeu. Apoi, să încerce să-și dezvolte un simț al obiectivității. Cercetând viețile sfinților și operele care pun accentul pe valorile morale, își vor întări simțul moral. Cercetând faptele înaintașilor noștri, vor ajunge să aibă un anume simț istoric și vor descoperi că **istoria e un nesecat izvor de înțelepciune dar și de optimism față de viitorul țării noastre**. În acest fel ne putem păstra identitatea de români.

Apoi, cred că avem nevoie mai ales de capodoperele literaturii universale dar și românești, mai cu seamă din domeniul dramaturgiei. Multe dintre ele cultivă bunele moravuri și deprinderi în gândire. De asemenea, și alte arte ne pot îmbogăți prin valoarea lor sufletește pentru totdeauna.

Recomand tinerilor cu căldură, pe lângă studiul religiei noastre ortodoxe și trăirea acesteia, lectura Bibliei, Patericului, Vieților Sfinților, a cărților părinților Dumitru Stăniloae, Serafim Rose și mulți alții..., lectura sau studiul operelor unor autori celebri, precum: Shakespeare, Ibsen, Molière, Schiller, Goethe, Tostoi, Dostoievski ș.a. Nu vom neglija nici operele lui Mihai Eminescu (mai ales scrierile politice și manuscrisele sale comentate), Nichifor Crainic, Petre Țuțea, Constantin Noica, Mircea Eliade (în chestiunile legate de naționalism), Corneliu Zelea Codreanu, Mircea Vulcănescu, Emil Cioran (dar cu atenție sporită, datorită stilului său nonconformist, negaționist și încifrat!; lucrarea mai apreciată fiind „Schimbarea la față a României”)...

Tragedia omului contemporan nu se datorează exclusiv televiziunii și internetului. Ele nu sunt mijloace diabolice în sine. Sunt până la urmă tot creații inspirate de divinitate, încât orice comparație cu alte mijloace, de pildă cele militare de distrugere în masă, este exclusă. Ele trebuie utilizate însă cu mult discernământ și cu măsură. Este bine să nu uităm că pot servi totuși și în alte scopuri, de exemplu ca arme politice și ideologice ori ca mijloace de manipulare în masă, că fiecare individ neatent poate deveni o țintă ușoară.

Iată și „cele zece porunci ale societății de consum”, prezentate de scriitorul Matei Vișniec într-un număr recent din „România liberă”:

- „1. Tu, fiule, **nu vei mai fi un cetățean lucid, ci un pasionat consumator.**
2. Îți vei dori cu aviditate tot ce vezi în vitrine, pe panourile publicitare și în casa aproapelui tău.
3. Pentru a intra în posesia a tot ce vezi vei munci cu disperare și vei avea ca principal țel să câștigi cât mai mulți bani.
4. Nu vei fi fericit decât atunci când vei consuma mai mult decât aproapele tău și când cei din jur vor vedea cât de mult consumi.
5. **Modelul tău de viață va fi dictat de ceea ce vei vedea la televizor.**
6. Eroii tăi vor fi vedetele la modă, cu ei te vei identifica și ca ei vei dori să fii.
7. Dar mai mult decât orice, modelul tău va fi societatea de consum americană. Ca un american, îți vei dori să consumi de patru ori mai multă energie decât ceilalți oameni de pe planetă, și vei arunca zilnic două kilograme și jumătate de deșeuri la gunoi, adică de cinci ori mai mult decât ceilalți oameni de pe planetă.
8. Fascinat cum vei fi de societatea americană, nu vei gândi niciodată cu creierul tău și nu te vei gândi în nici un caz la viitor.
9. Nu vei avea alt Dumnezeu decât bucuria de a fi recunoscut ca un mare producător de gunoarie, de gaze poluante și de deșeuri toxice.
10. Iar când planeta pe care ai trăit își va da duhul stoarsă de vlagă și devenită o pubelă cosmică, vei muri cu zâmbetul pe buze, împăcat cu tine însuși, ca un consumator care și-a făcut datoria.”

„... răul nu poate fi îndreptat din lume din pricină că nici un om nu are grijă de copii, nimeni nu le vorbește despre feciorie, nimeni nu le spune despre curăția trupească și sufletească, nimeni nu-i învață să disprețuiască averile și măririle, nimeni nu le vorbește despre poruncile vestite în Scripturi”

Sfântul Ioan Gură de Aur

„Educația creștinească și morală a copilului, astăzi, nu o mai poate oferi decât familia și doar dacă [aceasta] este sănătoasă duhovnicește. Instituțiile de învățământ, din păcate, s-au transformat în factori anticreștini de modelare a copilului. Te învață să fii în pas cu știința raționalistă atee și cu lumea păcătoasă și justifică cele mai urâte păcate, despre care este și rușine a vorbi. Școlile, până și grădinița, au un scop satanic, de a te dezgoli de rușine și a te abate de la linia creștină – nu cumva să ajungi duminica la Biserică, îți gădesc ei de lucru; școala primară nu mai are valoarea de altădată, de dinainte de comunism...”

Părintele Iustin Pârvu

A FOST MASON ALEXANDRU IOAN CUZA?

Radu Iacoboaie, 18 februarie 2014

Mărturisesc că în urma lecturii atente asupra unor materiale de pe internet am fost curios să descopăr adevărul. Într-un articol mai vechi, îmi exprimasem admirația față de domnitorul Alexandru Ioan Cuza, fiind convins că masoneria a distrus viața unui om nevinovat și virtuos. Am tras această concluzie în mod greșit, fiind încredințat că tot ce a făcut el, toate reformele sale au fost numai spre binele poporului român. Am fost convins că a luptat împotriva corupției fanariote și împotriva masoneriei.

În istoria noastră, domnitorul Unirii - cum a mai fost numit, ocupă după cum bine știm un loc reprezentativ, în sensul că a pătruns adânc în conștiința colectivă românească, fiind considerat de mulți fondatorul statului modern România, al cărui prim conducător a și fost, începând cu anul 1862. Nimeni nu poate să îi conteste argumentat rolul de reformator al statului, creator al unor instituții importante ale statului (majoritatea după model francez). Nici masoneria, mai ales când încearcă să-l glorifice pe regele Carol I în detrimentul său.

În timpul lui Cuza s-a făcut separarea puterilor în stat; s-au promulgat legea agrară, legea electorală, legea rurală, legea fiscală, Codul civil, Codul penal, Codul comercial; s-a înființat și modernizat prima armată a României (care ulterior a obținut independența de stat sub Carol I); s-a înființat serviciul statistic și Casa de Consemnațiuni (actualul CEC); s-a stabilit învățământul ca obligatoriu pentru toți; s-a sprijinit înființarea unor importante instituții de cultură și educație națională (Muzeul de antichități din București, Conservatorul de muzică de la Iași, Școala de arte frumoase de la București, prima instituție de învățământ superior - Universitatea de la Iași care îi poartă și azi numele, mai târziu, Universitatea din București, Arhivele statului etc.).

El a impus la noi pentru prima dată denumirea de „român” și „România”, a impus grafia latină și nu slavonă. Pentru prima oară românii s-au simțit solidari prin apartenența lor la o singură patrie sau țară, prin patriotism (care nu era demonetizat ca astăzi).

Domnitorul Cuza a fost conștient de tranziția domniei și tocmai de aceea a accelerat reformele, „având visul de a rămâne în istorie”. A fost mason liberal moderat, un om înzestrat cu „geniul moderației”, care a realizat un echilibru între forțele politice într-o perioadă foarte dificilă, când echilibrul dintre marile imperii vecine era unul foarte fragil.

Încercăm prin această modestă cercetare a domniei lui Cuza și în special a detronării sale, a descifra însă cu adevărat personalitatea sa și a vedea dacă unele dintre reformele sale au fost cu adevărat benefice pentru poporul român. Încercăm a înțelege cine a fost cu adevărat Alexandru Ioan Cuza, care a domnit 7 ani iar alți 7 ani și i-a petrecut în pribegie, departe de țara natală.

Studiind atent istoriografia comunistă care l-a mitizat excesiv, manualele de istorie dinainte de 1989 și după, literatura de specialitate, mass media, poziția Patriarhiei B.O.R., site-urile de pe internet, observăm că sunt în general favorabile domnitorului A. I. Cuza.

Cercetând însă mai aprofundat istoria acelor ani, faptele ca atare, biografia domnitorului și ținând seama de faptul important, că regimul lui Ceaușescu (naționalist până la un punct) s-a folosit din plin de modelul Cuza pentru propaganda comunistă (un model de cinste, dreptate și patriotism), tipul conducătorului apropiat de mase (adică de țărani pe atunci), care se deghiza uneori și mergea personal pentru a lua pulsul societății românești, care de fapt urmărea în final a-l impune pe Ceaușescu ca un nou reformator de seamă al statului român (erou în galeria eroilor neamului românesc!), ajungem să înțelegem că, de fapt **meritele lui Alexandru Ioan Cuza au fost exagerate cu bună știință.**

Nicolae Ceaușescu însuși se visa un mare reformator al societății românești, asemenea lui Cuza, pentru a conduce poporul spre comunism, adică spre „cele mai înalte culmi ale progresului și civilizației”. Unii cercetători au arătat deja că și Ceaușescu a intrat în conflict cu masoneria (deși activase în loja Propaganda Due), refuzând înrobirea economică către FMI, care l-a somat apoi să achite înainte de vreme datoriile restante.

Să mai reținem faptul că și Cuza și Ceaușescu au avut un sfârșit tragic tocmai datorită poziționării lor față de masonerie. În ambele cazuri, au fost trădați și părăsiți de către cei apropiați, detronați prin forță și lăsați pe mâna celor care au organizat lovitura de stat. Asta însă nu le spală nicidecum păcatele. Oricum, credem că și-au primit parțial plata.

Pe noi ne interesează mai mult faptele ca atare, pentru a avea o viziune critică, apropiată de realitate. Nu judecăm pe nimeni. Credem că A. C. Cuza a fost inițial mason. Nu știm însă, dacă mai târziu s-a căit, dacă și-a mântuit sufletul. Se pare că nu...

În decembrie 1863 s-a adoptat legea secularizării averilor mănăstirești. În fapt, s-a produs **naționalizarea lor**, care i-a inspirat pe comuniștii de mai târziu. Au fost trecute în proprietatea statului pământurile, vitele, stupii și alte bunuri mobile ale mănăstirilor. Deși inițial era vorba doar de cazul mănăstirilor închinat (ale căror venituri parțial ajungeau sub titlu de donație în virtutea unor donații și legi întocmite de foști domnitori români ortodocși către Sfântul Munte Athos, Patriarhiei Constantinopolului și Ierusalimului, căci pe atunci mitropoliile noastre aparțineau ierarhic acesteia), au fost confiscate și pământurile celorlalte mănăstiri, schituri și biserici (însumând după unele surse circa 25% din pământul arabil și forestier al țării), pentru a se face în vara anului următor împrumutarea țăranilor (400 000 de familii sau 3 milioane de clăcași, conform altor surse).

În aplicarea legii de mai sus s-au făcut multe abuzuri, s-au desființat unele schituri, au fost alungați mulți călugări, unele mănăstiri au devenit parohii, cu biserici de mir. Ne putem întreba însă, de ce nu s-a făcut această reformă agrară luându-se pământuri de la marii moșieri, care aveau proprietăți latifundiare întinse.

Cităm în acest sens: *„Alt fapt arbitrar îl săvârși guvernul în 1859, luând averile bisericesti ale mănăstirilor Neamțul, Secul, Agapia, Adam și Verona, sub pretext de administrație rea, trecându-le sub administrarea Ministerului de Culte, ca și pe celelalte averi mănăstirești. Atunci se luară tipografiile din Mănăstirea Neamțul, se desființară fabricile mănăstirești, se vândură la iarmaroc vitele, stupii și toate averile mobile ale mănăstirilor, oprindu-se numai ceea ce era de absolută necesitate pentru soborul mănăstiresc. În schimb se făcură mănăstirilor state, în marginile strictului necesar și se trecură la buget. Astfel aceste mănăstiri începură a trăi în mizerie, din cauza sumelor bugetare ridicole și neînsemnate. Mitropolitul Sofronie Miclescu, care protestă în 1859 demn, dar energic, în contra actului arbitrar al guvernului privitor la vătămarea drepturilor bisericesti prin confiscarea averilor mănăstirești, fără a se da garanții suficiente a fost în fine depus, în noiembrie 1860.*

Se luară apoi măsuri restrictive împotriva mănăstirilor și călugărilor, iar mănăstirile Doljești, lângă Roman, Zagovia din Iași și 31 de schituri au fost desființate, bisericile lor fiind prefăcute în biserici de mir. Aceste măsuri restrictive se luară atât în Moldova cât și în Țara Românească. În Țara Românească multe mănăstiri și schituri au fost transformate în închisori, ospicii etc. [...] Apoi prin legea de secularizare a averilor mănăstirești din 13 Decembrie 1863, au fost declarate ca averi ale statului toate averile mănăstirești din România. [...] Prin «legea comunală» din anul 1864 se luară actele stării civile din mâna clerului, cum fusese până atunci, și încredințară purtarea lor primarilor care purtară de acum și titlul de «ofițeri ai stării civile» [...]

Tot în timpul domniei lui Cuza-Vodă se luară și unele măsuri privitoare la alte confesiuni, care erau cu mult mai favorabile decât cele luate față de Biserica Ortodoxă. Îndeosebi a fost protejată

Biserica romano-catolică. Astfel romano-catolicilor li se acordă favorul de subvenționare a bisericilor lor și asigurarea de susținere a clerului lor. Pentru cultivarea clericilor romano-catolici se înființă la Iași, în anul 1864, un Seminar susținut de Stat, cu patru clase, cu tendința de a se completa la șapte clase. Tot acum se permise călugărițelor romano-catolice de a înființa la Iași un pensionat de fete, în care erau primite și copile ortodoxe, fiice de Români, care apoi ieșeau de acolo cu sufletul catolicizat și înstrăinat. Această favorizare mare a catolicismului papal din partea guvernului român se datorește influenței mari, pe care a avut-o asupra lui Cuza-Vodă, Franța, precum și mării treceri, de care se bucura la guvernul român consulul francez aici” (Dr. S. Reli, Curs de Istoria Bisericii Române).

Apoi, s-a mers până acolo încât au intervenit până și în organizarea acestor obști sau rânduiri monahale: „Spre sfârșitul anului 1864, Vodă Cuza a promulgat **Decretul organic pentru regularea schimei monahicești**. Acolo se preciza că, pentru a fi călugărit, un bărbat trebuia să dea dovadă de «pietate și vocațiune monahală, prin ispitirea religioasă canonică», să fie în vîrstă de minimum 60 de ani, sau «deși mai june, invalid, om incurabil», și să «renunțe la pensiunea ce ar avea de la Stat». Deosebit de acestea, pentru femei se mai cerea «să nu fie măritată» și să fie în vîrstă de «minimum 50 de ani»” (PREOT NICOLAE ȘERBĂNESCU, Aniversări-comemorări, 150 de ani de la nașterea lui Alexandru Ioan Cuza: 1820, 20 martie, 1970)

Secularizarea pămînturilor mănăstirești s-a făcut așadar pentru a servi împrumutării țăranilor. Reforma agrară din 1864 (dorită de masonerie) care a urmat, înfăptuită cu ajutorul lui Mihail Kogălniceanu, a lovit astfel în ortodoxia românească. Pe de o parte, a făcut ca bisericile și mănăstirile să-și piardă autonomia și mijloacele de subzistență necesare traiului și întreținerii acestora, dar și cele necesare operei lor caritabile (spitale, azile etc.). S-a pus chiar și un impozit de 10%. Pe de altă parte, a sporit popularitatea domnitorului. Iar masoneria română și Marele Orient (din Franța) desigur urmăreau desființarea orânduirii feudale și creștinismului.

Astfel s-a redus în mod substanțial și aportul sau implicarea Bisericii în viața societății. Întocmirea actelor civile a revenit primarilor. S-a organizat învățământul de stat. Preoții au devenit simpli slujbași ai statului laicizat (secularizat), depinzând în mod direct de acesta, pentru că salariul lor în proporție de 60% era asigurat de acum încolo de către stat, drept despăgubire!... Mai puteau oare să facă cu adevărat misiune, să se implice social și politic, când exista teama de represalii din partea statului? Mai amintim faptul, că Statul se angaja de asemenea să ajute la sprijinirea învățământului teologic, la restaurarea și întreținerea lăcașurilor de cult. Dar, de unde atâtea resurse într-un stat, care avea deja de suportat atâtea cheltuieli pentru modernizarea sa?...

Așadar, modernizarea României a însemnat totodată despărțirea Statului de Biserică, laicizarea statului precum în Franța, luată drept model. Acestea sunt faptele! Acesta este adevărul, mai puțin cunoscut opiniei publice. Chiar dacă domnitorul Cuza s-a dezis de masonerie pentru că era patriot (cum a fost de altfel și Mareșalul Ion Antonescu, parțial și Nicolae Ceaușescu), consecințele acțiunilor sale îndreptate împotriva Bisericii Ortodoxe nu au fost înlăturate nicidecum până astăzi!...

O altă greșeală, de astă dată politică, a fost dizolvarea de urgență a Parlamentului care se opunea legii agrare. Astfel, împotriva domnitorului s-au coalizat conservatorii și liberalii radicali (nucleul monstruoasei coaliții, cum a mai fost denumită), împreună cu politicienii antiunioniști. Măsura era pentru aceștia o dovadă clară de despotism, chiar de dictatură.

Deși unii masoni îl revendică de partea lor pe Domnitorul Alexandru Ioan Cuza, acesta intrase în conflict cu masoneria. Unele surse pomenesc de faptul că a ordonat incendiarea templului (lojei) „Înțelepții din Heliopolis”, unde se grupaseră opozanții săi, ceea ce nu recunosc însă masonii. „Potrivit istoricului Alex Mihai Stoenescu, componența lojii **Înțelepții din Heliopolis,**

care aduna lideri liberali radicali și moderați și lideri conservatori, precum și cei mai importanți bancheri evrei implicați în finanțarea dezvoltării economice a tânărului stat, Hilel Monoah, Sabatay Halfon și Jacques Cohen, ar fi reprezentat nucleul de influență al montruoasei coaliții.”

(<http://antimasonic.blogspot.com/2009/10/dezvoltarea-masoneriei-in-romania.html>)

Între domnitor și masoneria ostilă, hotărâtă a aduce un prinț străin (pe baza unor hotărâri luate de divanele ad-hoc din 1857) s-a declanșat un război surd, dar de amploare. Masonii anticuziști (în special **I. C. Brătianu, C. A. Rosetti, Ion Ghica, Nicolae Golescu**) au început a căuta în Franța și țările vecine un prinț, pentru a-și atinge scopurile, pentru extinderea corupției și averilor lor. În țară, au lansat zvonuri că domnitorul Cuza ar încerca să aducă pe tron un principe rus (știindu-se aversiunea față de rușii care ne-au copleșit, ne-au luat Basarabia).

S-a speculat la maximum slăbiciunile, imoralitatea sa, privind femeile și jocurile de noroc. S-au strecurat astfel și în anturajul domnitorului. L-au cumpărat pe bani grei pe **C. Liebrecht**, fostul șef de cazinou de la Galați, ajuns director general al Poștelor, unul dintre apropiații lui Alexandru Ioan Cuza. Acesta l-a denigrat pe Mihail Kogălniceanu, producând ruptura gravă dintre ei. Tot prin el o cunoscuse pe **Maria Obrenovici**, văduva prințului sârb cu același nume, amantă cu care Cuza avea deja doi copii (știm că erau înfiați, doamna Elena, soția lui neputând a avea copii), care apoi nu a mai rămas mult timp la București, plecând în Germania și ajungând chiar în anturajul împărătesei Augusta, soția Kaiserului Wilhem I.

Cum tratăm faptul grav că primul ministru conservator (mare moșier, care se opunea reformei agrare) Catargiu a fost asasinat în timpul mandatului și ancheta poliției a fost îngropată de Cuza, iar prefectul poliției care s-a ocupat de caz a fost promovată de domnitor? Îl tratăm de așa manieră încât copiii României nu știu că viața politică a României moderne a debutat cu un asasinat de prim ministru și o lovitură de stat a domnitorului.

Domnitorul era cartofor (jucător de cărți - n.a.) - și ce dacă? ar zice unii. Ei bine, creditorii lui Cuza nu l-au slăbit și l-au forțat să îi numească în funcții și să le dea contracte grase cu statul.

Librecht, unul din creditorii lui Cuza - a cerut și a fost numit șeful Poștelor (ce mare funcție e asta, ați zice?). Ei bine, acest Librecht avea acces la toate telegramele importante care se expediau prin telegraf de la București - a fost un fel de Securitate avant la lettre, căci a folosit informațiile confidențiale din telegrame în interesul său.

Iată un portret mai apropiat de realitate al domnitorului Unirii. Câți copii îl știu?

(Postat de: Anonymous, 24 Ianuarie 2012)

O parte din aceste măsuri au nemulțumit moșierimea, ducând la apariția primelor forme ale conspirației. Încep să urzească din umbră două mari rețele ale protestatarilor.

1. Mișcarea separatistă dorea anularea Unirii Moldovei cu Țara Românească și revenirea la vechile lor privilegii. Exponenții acestei mișcări erau Panait Balș, Constantin Șuțu și alții, unii chiar rude cu Elena Cuza, soția domnitorului. După arestarea acestora, din documentele găsite se putea constata că **Șuțu** urma să fie numit de turci domn al Țării Românești în urma scindării de Moldova. La rândul său, Barbu Știrbei era în program să revină la guvernare.

2. Rețeaua complotiștilor avea ca scop să-l determine pe Cuza să abdice și să-l expedieze în exil, mai ales că acesta avea intenția să desființeze Masoneria din care făcea și el parte. Conjurații nu erau alții decât cei pe care domnitorul îi amnistiase anterior pentru fapte de același fel: Ion C. Brătianu, C.A. Rosetti, Eugeniu Carada, Nicolae Golescu și alții. Ziarul clandestin Clopotul, condus de Eugeniu Carada, îndemna lumea la revoltă, nesupunere și asasinat, campania sa ducând la demisia guvernului Crețulescu. Cuza a respins această demisie înlocuind, total dezinformată, tocmai miniștrii ce-i rămăseseră fideli.

Pe de altă parte, factorii principali ce trebuiau să gestioneze bine situația erau deconectați de realitate. Alexandru Beldiman, prefectul Poliției, și colonelul Zefcari, comandantul Comandurii București, au fost anihilați prin viclesug, atenția fiindu-le deturnată prin stratageme atent pregătite. Colonelul Zefcari a fost atras la un joc de cărți în casa lui C.A.Rosetti, unul dintre complotiști. La masa de joc, conform unui scenariu premeditat, colonelul câștiga mereu, fără să știe că cei din jur căutau ca, prin acest succes iluzoriu, să-l țină cât mai mult timp departe de gărzi. Domnitorul nu a fost avertizat că ceilalți comandanți trecuseră de partea celor ce doreau înlăturarea lui.

În scopul realizării acestei strategii, pentru a-l compromite pe cel vizat, Constantin Catargi, unul dintre uzurpatori, a direcționat-o pe Maria, fiica sa cea mare, să ajungă în patul domnitorului. Era o văduvă tânără, frumoasă, ispititoare și ambițioasă. Domnitorul era mare amator de aventuri. Între cei doi începuse deja, cu mai mult timp în urmă, o fierbinte poveste de dragoste.

Maria s-a născut la Iași în 1835. A fost căsătorită cu un general sârb, a devenit apoi soția lui Efreim Milos Obrenovici, mort în 1860, cu care a avut un băiat, Milan, viitorul rege al Serbiei. Era mai tânără decât Elena Cuza cu 10 ani, mai frumoasă și mult mai feminină. Dorea din tot sufletul să ia locul Elenei, motiv pentru care a întrebuițat toate armele arsenalului feminin. (Postat de Horia, 2 iunie 2010: A. I. Cuza și Maria Obrenovici...)

O altă greșeală este că, în urma demisiei guvernului Crețulescu (asaltat de atacurile ziarului Clopotul, condus de **Eugeniu Carada**), el a schimbat câțiva miniștri care îi erau fideli, înlocuindu-i cu alții, complotiști. Iar **colonelul Nicolae Haralambie** a fost atras tot printr-o femeie în cercul complotist, se pare prin doamna C., cu opțiuni puternic liberale.

Masoneria este cea care a dat lovitura de stat din 11 februarie 1866. Motivul invocat poate cel mai important este guvernarea autoritară, dictatura. Dar cum se face că tot ei l-au sprijinit să dizolve Parlamentul, care se opunea hotărât reformei agrare?

De ce a fost detronat Alexandru Ioan Cuza de către masonerie? A făcut prea multe reforme? Nu. Pentru că nu mai asculta docil față de directivele masonice. Dintr-un domnitor slab și oportunist, devenise autoritar și ostil „democrației liberale”.

Masonii ar fi putut să-l ucidă așa cum au procedat credem cu Barbu Catargiu, primul ministru, unul din marii moșieri (conservator), pentru a-l discredita și acuza pe domnitor. Sau poate Cuza a ordonat acest lucru, ceea ce este însă mai puțin plauzibil.

Domnitorul român a fost sacrificat pentru jefuirea mai rapidă a statului român, prin aducerea în țară (pe ascuns) a unui prinț mason din Casa de Hohenzollern în persoana lui Carol I, de către masonii liberali radicali I. C. Brătianu și C. A. Rosetti. Spolierea tânărului stat român a început cu Camarila din jurul său, care exploatându-i slăbiciunea pentru jocurile de cărți și femei au obținut contracte cu statul, care i-au îmbogățit peste măsură. În timpul lui Carol al II-lea s-a atins apogeul corupției. Peste ani, observăm și marea corupție din timpul premierului mason Adrian Năstase.

În noaptea de 11 februarie 1866, Maria Obrenovici a fost pusă să-și joace rolul ei (tatăl ei era Constantin Catargi, unul dintre complotiști), lăsând ușa deschisă conspiratorilor, care au apărut în zorii zilei. Domnitorul, care abia adormise nu a mai putut riposta cu pistolul la tâmplă și șantajat probabil cu viața soției și copiilor adoptați, arestați și ei în alt apartament. A semnat sub amenințarea armelor pe spatele unui trădător abdicarea sa și a fost dus pe ascuns afară din Palat (soldaților din Gardă li s-a ordonat să stea cu spatele!) și în mare liniște (cu trăsură cu cai care aveau picioarele bandajate!) a fost escortat în exilul său forțat.

Domnitorul, deja se resemnase, convins că adversarii nu vor renunța niciodată la obiectivul de a aduce un principe din străinătate în locul său și dorise în acest fel, să prevină un război civil distrugător. A respins ulterior oferta generalilor săi loiali.

După abdicarea forțată, s-a format o locotenență domnească, formată din **Lascăr Catargiu** (unul din liderii Partidului Conservator creat mai târziu în 1880), generalul **Nicolae Goleescu** (ajuns prim-ministru liberal în 1868) și colonelul **Nicolae Haralambie**.

Interesant este faptul că după abdicare, în aceeași zi era trecut pe document noul principe, belgianul Filip de Flandra, despre care nu știm încă din ce motive, a refuzat oferta aceasta extrem de generoasă. Poate că s-a temut, că nu va fi deloc popular precum predecesorul său. Poate că nu avrur să renunțe la țara lui natală pentru o dinastie incertă.

Potrivit unei surse (Postată pe internet: Horia, 2 iunie 2010), „*Maria Obrenovici s-a sinucis la Dresda, în anul 1876*” și că „*există și bănuiala că a fost asasinată pentru spionaj*”. Interesant este faptul, că mai târziu, în secolul XX, mai precis prin anii '30, aceeași stratagemă de corupere și spionaj va fi utilizată cu succes de către masonerie și față de regele Carol al II-lea, cu slăbiciune pentru femei ușoare, prin Elena Lupescu (născută Woolf, de origine evreică), care va intra chiar în rândurile acesteia (cu gradul 32).

E adevărat că poporul l-a iubit în general pe Cuza încă din vremea sa, i-a creat o aură legendară. Pilda cu „ocaua mică și ocaua mare” este relevantă în acest sens. Țăranii i-au fost recunoscători pentru că au fost scăpați de servituțile feudale. Nu însă și de sărăcie. Dar ei nu au înțeles cu ce preț s-a făcut reforma agrară și neavând și mijloacele cu care să-l lucreze au fost nevoiți a-l vinde la un preț mic sau a-l da în arendă obținând un câștig nesatisfăcător. Uitați-vă ce mult se aseamănă această situație cu cea de după 1989, când a început retrocedarea pământurilor colectivizate în timpul comunismului.

De asemenea, felul în care fost detronat de complotiști și escortat pe ascuns până la ieșirea din țară, felul în care a fost întâmpinat după moarte (de mii de oameni în Gara Ițcani din orașul Suceava, în Verești, Dolhasca, Liteni, până la moșia sa Ruginoasa), ne arată că era într-adevăr iubit, iubit nu numai de soldați. Acești români îl considerau de-al lor, se identificau într-un fel cu el, în contrast cu noul domn adus din străinătate, care avea doar misiunea continuării reformelor începute de Cuza. Masonii i-au organizat înmormântarea, i-au așezat alături simboluri masonice, pentru că îl vor revendica ca fiind tot de-al lor...

Cineva, sub protecția anonimatului, declara că domnul Cuza va rămâne veșnic în inimile românilor și că se încearcă terfelirea memoriei postume a acestuia ca și în cazul lui Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul. Lucrurile nu stau chiar așa.

Precizăm că Ștefan cel Mare a fost canonizat, trecut în rândul sfinților români și pe bună dreptate, pentru meritele sale deosebite în apărarea și sprijinirea ortodoxiei. Mihai Viteazul urmează se pare că va fi și el canonizat. Ei au făcut donații importante mănăstirilor din Sfântul Munte Athos, pentru ca monahii români și greci să se roage pentru poporul român. Iar domnitorul Cuza ce-a făcut cu ele? Le-a interzis cu desăvârșire...

Ce straniu și totodată coincidentă în faptul că soția lui Cuza (din familie Elena Rosetti) poartă numele unuia dintre conspiratori! Iată ce ne spune însăși Doamna Elena: „*În apropiere de Heidelberg trecând printr-un tunel (Mont-Cenis), Cuza răci și se îmbolnăvi. Și cum era puțin astmatic, pe dată ce sosirăm la hotel (Europa), vroii să-i fac tratamentul pe care-l știam eu. Dar prințul Obolenski, care se afla acolo, ne recomandă un medic, care după părerea mea, ignora sau se făcea că ignorează boala. Prescripțiile lui nu mi se păreau deloc eficace și eu îi spuneam lui Cuza să schimbăm doctorul, căci nu e bun de nimic. Îi aplicai șervete ude cu apă rece pe piept și pe ceață. După puțin timp Cuza muri.*” (vol. Pe urmele lui Alexandru Ioan Cuza, Dan Bogdan și Viorel Știrbu, Ed. Sport-Turism, 1985, p.223)

Încă o observație, zic eu interesantă: Pe 24 ianuarie 1866 se organizase un bal la reședința familiei **Șuțu**, inclusă în cercul conspiratorilor (conform sursei: Maria Obrenovici, amanta care îl strivește pe marele Cuza, Historia.ro, Autor: Mircea Duțu), dar momentul loviturii de stat a fost amânat. Știm însă, că și Mihai Eminescu, marele nostru patriot român, a fost internat cu forța în casa doctorului

Gheorghe Șuțu, unde i s-au aplicat în mod criminal injecții cu mercur deși era sănătos... Masoneria lucrează și prin medici...

Citiți Protocoalele Înțelepților Sionului și vă veți convinge. Masonii erau îndemnați să-și determine copiii să devină medici, avocați, etc. Iar a ucide pe cel mai bun dintre creștini (numiți goimi, în traducere animale) era o îndatorire și nu era păcat...

Pe de altă parte, este de notorietate pentru publicistica lui Eminescu, **critica foarte dură la adresa liberalilor pe care îi numește „roșii”**. Caragiale va scrie și el dur la adresa regelui Carol I, „uzurpatorul” într-un fel al lui Cuza.

Astăzi, lui C. A. Rosetti i se face „publicitate” în manuale de istorie (fondatorul ziarului Românul, devenit apoi ministru, deputat, primar al Capitalei și „unul din marii ziariști ai epocii”). Adică, recompensăm un mason aparținând „monstruoasei coaliții”? Și de ce oare există în orașele României atâtea străzi și școli, care poartă numele unor masoni notorii: I. C. Brătianu, C. A. Rosetti, Carol I, dar și Carol al II-lea, Armand Călinescu, I. G. Duca, Mihail Sadoveanu și mulți alții? Ne întrebăm atunci, nu cumva tocmai pentru a pătrunde mai adânc în memoria colectivă a poporului român, a-și satisface orgoliul și a-și aroga merite deosebite în progresul României?

Iar astăzi, Patriarhul ecumenist Daniel merită oare a-i aduce elogiul domnului Cuza, doar pentru dobândirea autonomiei Mitropoliei Românești, adică autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române?

FRĂȚI ORTODOCȘI, ROMÂNIA ESTE ÎNTR-ADEVĂR PE MARGINEA PRĂPASTIEI!

Dacă noi, românii, nu am conștientizat încă situația dramatică în care alunecă tot mai mult România, citiți vă rog cu atenție ce scrie în „*Ne vorbește părintele Justin*” (redau pe scurt, doar câteva mici fragmente din vol. II, Petru Vodă, 2013):

„*Ar trebui să plângem, să ne căim. Suntem pe marginea prăpastiei în toată drama în care trăim, dar nu se mișcă nimic. (...) Cel mai mare rău la ora actuală nu-i nimic altceva decât indiferentismul care duce la adormire, la amorie, la pieirea noastră sufletească. (...) Dacă nu facem investiții românești, dacă nu ne promovăm cultura și obiceiurile, riscăm să pierim ca neam. (...) Ne întrebăm de ce avem atâtea greutăți în viața noastră? Pentru că a rămas numai numele de român. Românul nostru s-a pierdut. (...)*

În 1927-1930, evreii au fost expulzați din toate țările. Unde să se ducă? Și-au găsit la români refugiul. Și au început să facă comerț, că asta e afacere. N-ai văzut un evreu la târnăcop, la sapă sau la altă muncă obositoare. (...) Și până în zilele noastre noi mereu facem snopii și ei numără. (...) De aceea la noi prefectul e sectant, ministrul X e bozgor, secretarul e bulgar și așa ne dirijează străinii care n-au nicio legătură cu neamul nostru. Așa făcea și sistemul comunist. La conducere erau numai străini, că străinul n-are nici tangență cu bunătatea, cu dragostea, cu valorile ortodox-creștine. (...) Tipicul masoneriei nu se aplică la poporul român cu o cultură și spiritualitate atât de complexe și bogate. (...) Eu consider că acesta însuși e un semn că sfârșitul este aproape, prin faptul că nu mai avem proroci și apărători sfinți ai adevărului ortodox. Este o lipsă de povățuitori, predicatori care să spună poporului de la amvon ce are de făcut. (...)

Au mână liberă (ungurii extremiști - n.a.), pentru că mafia asta, care dirijează lumea, formează niște interese politice. Că doar lumea la ora actuală nu este condusă decât de guvernul unic mondial (nevăzut, neoficial încă - n.a.) și de acolo se dirijează toate guvernele statelor. Noi acuzăm pe păpușelele din guvernul nostru, dar ei, săracii, nu prea mai au în România (adevărații păpușari sunt la Bruxelles și New York - n.a.) (...) Dar la cât au vândut politicienii noștri străinilor, românii sunt oricum iobagi în pământul țării lor, numai că nu este declarată oficial această realitate (pentru a nu isca revolta românilor - n.a.) (...)

Erau multe manevre străine (în perioada interbelică - n.a.), ce introduceau la noi în țară corupția, în special rușii și evreii, care stăpâneau presa, învățământul și comerțul. Legionarii nu au avut nimic cu poporul evreu în sine. Ba chiar erau mulți evrei simpatizanți ai Mișcării, iar Radu Gyr însuși a înființat Teatrul evreiesc. Însă s-au ridicat împotriva lor (împotriva oligarhiei evreiești masonice - n.a.) atunci când atentau asupra teritoriului nostru românesc. (...) Binenteles că cei care au învins (comuniștii, mare parte dintre ei fiind chiar evrei - n.a.) au scris istoria și au scris-o cum le-a plăcut, transformându-i pe legionari în niște teroriști, naziști, antisemiți. Ei vin acum cu holocaustul lor, cum că românii i-au maltrat și i-au dus în lagăre; dimpotrivă noi i-am protejat pe evrei. Antonescu avea ordin de la germani să îi aresteze pe evrei și să-i închidă în lagărul din Transnistria. Antonescu ce a făcut? Nu a arestat niciun evreu. (...) Este cunoscut faptul că era o relație amicală între Codreanu și rabinul șef din România, care a fost foarte impresionat de personalitatea Căpitanului, și se întrețineau în discuții. (...)

Poate renaște ceva în neamul nostru numai dacă va mai slăbi și puterea masonică. Această putere manevrează totul, subjugă și descompune ființa omului și a neamurilor. (...) Și chiar dacă suntem în Uniunea Europeană, asta nu înseamnă că eu trebuie să execut tot ce mi se cere acolo, asta nu înseamnă că pe mine mă dizolvă ca națiune și nu mai am voie să îmi spun punctul de vedere. (...) Noi nu trebuie să

facem parte din această Uniune Europeană, ce se vrea o nouă Uniune Sovietică. (...)

Pentru că în fond ce este patriotismul? Patriotismul este dragostea și respectul față de înaintașii noștri, voievozi, eroi și martiri care și-au dat viața pentru a ne oferi nouă o Românie puternică. (...) Vor veni vremuri grele, dar asta nu înseamnă că noi trebuie să rămânem la starea aceasta, să ne preocupe vremurile grele. Noi trebuie să muncim, să ne rugăm, să ne găsim în planul lui Dumnezeu, mântuiți în orice moment. (...) Această criză este lansată ca să se poată preocupa omul de cele materiale. El este, în sfârșit, preocupat de o problemă care e secundară cu totul. Dar ca să-l poți sustrage de acolo, e nevoie ca și noi să mai întindem o mână. Să ne iubim unii pe alții și să ne ajutăm, să ne rugăm împreună, unii pentru alții și să avem același plai înspre Împărăția lui Dumnezeu. (...) Vă doresc să puteți duce mai departe cuvântul acesta românesc să se poată folosi și cei ce ascultă și să ne găsim cu toții dincolo. (...) Puneți-vă puțin în rânduială sufletească, mergeți la părintele să vă spuneți păsurile sufletești, găsiți un duhovnic bun. Așa cum căutați un doctor bun prin Franța, prin Canada să vă facă bine, așa să căutați și unul sufletească ca să vă puteți salva viața sufletească. Amin”

Așadar, ne dăm seama o dată în plus, că în România nu a existat un holocaust al evreilor. Sfântul părinte Iustin Pârnu nu minte! Dar un Holocaust al poporului român sub comunism cu siguranță a existat! Avem nenumărate dovezi despre crimele comunismului.

Ați auzit poate și de pretențiile evreilor sioniști, care ne pretind în numele populației evreiești exterminate în România, între 9 și 50 de miliarde de euro, ca despăgubiri morale? Neexistând acest holocaust în țara noastră, înțelegem acum că este vorba în sine de un șantaj, pentru a-i obliga pe guvernării noștri să înstrăineze evreilor pe gratis sau contra cost bunuri mobile și mai ales imobile din trupul României. Știți câți evrei afirmă ei că au murit la noi? Circa 400.000-800.000, deși nu s-a descoperit nicio groapă comună, nici măcar vreo dovadă în acest sens. În plus, guvernatorul Transnistriei, unde au fost deportați câteva mii de evrei, care au sabotat frontul, care au pactizat cu sovieticii împotriva noastră, a fost singurul care nu fost linșat de popor după război.

Auzim că, cererea României la Bruxelles privind limitarea vânzării de pământ cetățenilor străini la 100 de hectare a fost respinsă ca discriminatorie și injustă. Dar, de ce trebuia oare să cerem noi un asemenea aviz, care este în mod clar un amestec în treburile statului român? Pentru că prevalează legile UE asupra legislației naționale? Este întrebarea legitimă pe care ar trebui să și-o pună fiecare român din țara noastră.

Ceea ce nu s-a reușit până la capăt în timpul lui Mihai Eminescu și mai târziu, în timpul lui Corneliu Zelea Codreanu, se va împlini oare astăzi? Dacă noi vom sta muți și nepăsători, pietrele vor striga...

Mai spune părintele în altă lucrare: „*A fi liber nu înseamnă trândăveală și uitare de sine, înseamnă împlinirea destinului tău de om. Libertatea nu înseamnă să fac ceea ce vreau, căci, de multe ori, făcând ceea ce vrem, facem voia diavolului. Libertatea se cunoaște în discernământul omului, în capacitatea lui de a alege între bine și rău. Omul trebuie să conștientizeze faptul că numai în adevăr poate trăi liber, că în lumea aceasta este și multă amăgire, de care el trebuie să se ferească. Asta n-au înțeles comuniștii: că sufletul pe cruce câștigă adevărata libertate, că toate metodele lor de tortură, toate metodele de reeducare psihică au făcut mai mulți sfinți decât robi, au sfințit pământul țării cu sânge de mucenic”.*

CINE SUNT CEI CARE AU COMANDAT ASASINAREA UNOR MARI PERSONALITĂȚI ROMÂNEȘTI?

Un alt volum, care poate nu întâmplător mi-a picat recent în mână este „*Marele manipulator și asasinarea lui Culianu, Ceaușescu, Iorga*”, scrisă de dl. profesor Ion Coja și apărut la Editura Națiunea în 2012. Este un volum care cuprinde multe pagini, pe care personal nu am avut ocazia să-l citesc mai devreme. Dar, credem că este mai bine mai târziu, decât niciodată...

Deși în aceste interviuri consemnate, nu se face referire în mod explicit la evreii sioniști și francmasoni, toate datele converg către aceștia, stăpâni ai finanțelor mondiale. De altfel, nu putem înțelege cu adevărat realitatea din jur, ceea ce se întâmplă în România și în lume, dacă nu ne străduim puțin să dezlegăm „chestiunea evreiască”, planurile evreilor sioniști de dominație absolută asupra omenirii.

Se pare că masoneria, indiferent de ramură (comunistă sau capitalistă) a recurs la asasinat, atunci când nu avea altă soluție sau epuizase toate mijloacele de reducere la tăcere a celor care le încurcau planurile.

Despre Nicolae Ceaușescu și Nicolae Iorga am auzit fiecare dintre noi cu siguranță. Știm cine au fost. Cât despre Ioan Petru Culianu, acesta fusese un tânăr român de mare perspectivă, om de știință, cercetător al culturii universale, orientalist, bizantinolog, istoric al religiilor și românismului, care la numai 32 de ani avea trei cărți scrise și circa 100 de articole publicate. A fost asasinat în anul 1991 într-o universitate din Chicago. Asemenea lui a fost asasinat în timpul regimului comunist ateu și un alt tânăr genial, poetul Nicolae Labiș. Martirizat a fost și marele nostru om de cultură Mihai Eminescu la vârsta de numai 33 de ani! Asasinii lui l-au ucis lent, cu sadism, timp de șase ani, pentru a nu-l transforma în erou național și a-l ascunde pe cel mai mare naționalist din România...

Să decupăm mai întâi câteva mici fragmente din interviuri:

„Cred că trebuie acordată o mai mare atenție declarației lui Alan Segal, care a stat de vorbă cu Nené (Ioan Petru Culianu - n.a.) în ultima seară dinaintea crimei: ”Spunea (Culianu) că e în pericol, că era o afacere tenebroasă. Spunea că își făcuse niște dușmani crânceni, și că unii din așa zișii luptători pentru libertate erau în realitate în solda KGB-ului.” (...) Dacă criminalul se va dovedi că a fost român, securist, dar din aripa kaghebită a securității, atunci putem conchide că pe Culianu l-a asasinat KGB-ul! - Și marea Finanță? - Ai dreptate! Pe Culianu l-a omorât KGB-ul, în acel caz imaginat de noi mai sus, iar asasinii, cei care au comandat asasinatul, sunt „Aceia”, persoane foarte apropiate de Marea Finanță Mondială!... (p.278)

Cei care l-ar fi putut ucide pe Culianu în 1991, printr-un ordin venit de la București, nu pot fi numiți Securitatea! Ci altfel! Poate că nici numele SRI sau SIE ori mai știu eu care, nu li se potrivește! Dacă se ocupă cu asasinat, comandate de cine?, înseamnă că sunt mai curând în serviciul unei găști, al unei mafii, al unei structuri ilegale, nelegitime, dar extrem de prezentă în momentele cheie ale devenirii noastre... (pp.299-300)

Culianu a fost asasinat de ziua Sfinților împărați Constantin și Elena, zi mare pentru creștinii ortodocși, pentru români. În plus, era și ziua de naștere a mamei lui Ioan Petru Culianu, săracul. Se pare deci că asasinii comandarii crimei, au ales ziua când să ucidă! (...) Ceaușescu a fost și el asasinat în ziua de Crăciun, zi mare pentru toți creștinii. Foarte mulți cred că n-a fost o întâmplare! (într-adevăr, evreul sionist Silviu Brucan, a fost cel ce a insistat chiar ca soții Ceaușescu să fie executați în ziua Nașterii Domnului - n.a.) (...) Ziua asasinării lui Iorga (noaptea de 27-28 noiembrie

1940) n-a putut fi decisă de asasini, nici măcar de Traian Boieru... (sau credem noi, a fost devansată, pentru că și-au dat seama că li s-a luat urma, avusese loc o scurgere de informații; poate că, inițial și-au propus ziua de 30 noiembrie, ziua Sfântului Apostol Andrei, ca și în cazul asasinării brutale masonice a lui Corneliu Zelea Codreanu și celorlalți conducători legionari la ordinul regelui Carol al II-lea - n.a.). (p.277)

Pe Ceaușescu l-a omorât marea finanță internațională!... Care a acționat prin structurile KGB-iste din România! (...) Nicolae Iorga și Virgil Madgearu nu au fost omorâți de legionari, ci de un ins, Traian Boieru (și echipa lui - n.a.), care, una din două: a acționat de capul său sau din ordinul unor forțe străine, antiromânești, în solda cărora se afla! În niciun caz din ordinul unui șef legionar!... Legionarii, când și-au dat seama că s-ar putea produce un atac la persoana lui Nicolae Iorga, în aceea zi nenorocită, au făcut tot ce au putut pentru a împiedica acțiunea echipei lui Traian Boieru. E lucru dovedit! (...) Revenirea lui Nicolae Iorga în librării și în manualele școlare (după intensa rusificare din primul deceniu de comunism în România - n.a.) s-a produs în anii de „comunism naționalist” ai lui Ceaușescu. Nu întâmplător urmașii cominterniștilor, ai acelor cominterniști care l-au asasinat pe Nicolae Iorga, sunt supărați foc pe unul ca Ceaușescu, care, cât de cât, l-a repus în drepturi pe Nicolae Iorga (un mare istoric și naționalist - n.a.). Este acesta unul din motivele pentru care epoca de după 1964 nu este agreată de adversarii naționalismului românesc, fie el și naționalism comunist (văzut ca trădare a internaționalismului comunist - n.a.). Nu s-ar putea spune că nu sunt consecvenți băieții!... În măsura în care NKVD și KGB sunt una și aceeași Mărie, sub altă pălărie, se poate spune că Nicolae Ceaușescu și Nicolae Iorga au fost asasinați din același birou venindu-le condamnarea: biroul Revoluției! Repet: al Revoluției în termenii în care vorbea despre ea Rakovski în 1938 (este vorba aici de Revoluția Franceză din 1789, denumită „primul Komintern”, adică prima revoluție comunistă - n.a.). (p.276)

Cred că nu mai rezistă nici un motiv de îndoială asupra celor care au comandat și au plătit porția noastră de libertate, ce ne-am luat-o în Decembrie 1989!... De Crăciun! Sunt definitiv convins că cei mai interesați de asasinarea lui Ceaușescu au fost traficanții de credite, înfinit mai primejdioși pentru viitorul planetei, al omenirii decât traficanții de droguri, de copii sau de arme!... Marea finanță, oligarhia financiară internațională, despre care ne bâzâiau la cap propagandiștii de la învățământul politic! Nu-i lua nimeni în serios și ei înșiși nu aveau habar de dreptatea mare pe care o aveau atunci când „înfierau” această oligarhie! (p.274)

Ceaușescu a fost acuzat de moartea a 90.000 de oameni, de distrugerea satelor românești, de câte și mai câte, dar nimeni nu suflă un singur cuvânt despre adevărata sa „crimă”: România și-a plătit datoriile către finanța mondială (chiar înainte de scadență, fiind forțată de FMI! - n.a.), a dat o lege prin care interzicea guvernanților României să mai ia vreodată credite din străinătate și, colac peste pupăză, a mai vrut să creeze un fond monetar independent de FMI, împreună cu Iran și Libia, un fond monetar de 15 miliarde de dolari, pus la dispoziția țărilor sărace, cu o dobândă de 3%! (...) - Iar cu Nicolae Iorga care este asemănarea? - Mai întâi că este vorba de o minciună, de o manipulare, o diversiune, prin care adevărații criminali, adevărații asasini sunt ascunși, nici măcar nu vine vorba despre ei (...) Și cum pot fi ascunși adevărații asasini altfel decât prin pasarea vinovăției?! Și astfel, cărturarul cel mai naționalist ajunge să fie omorât de membrii partidului cel mai naționalist: legionarii!... Ia aminte, după câțiva ani, în toamna lui 1944, adversarii legionarilor, comuniștii, adică oamenii Moscovei, ajung la guvernarea României. Ce vor face ei cu Nicolae Iorga, cu amintirea acestuia, cu opera acestuia? O vor ascunde, o vor face uitată, o vor interzice chiar!... Ceea ce legionarilor nici prin cap nu le-ar fi trecut! Abia după un sfert de veac, la sfârșitul anilor 60, începe iar să se vorbească de Nicolae Iorga, cu mare fereală însă. (p.275)

Niciodată n-am simțit mai concret, mai dureros că suntem o lume decăzută, cumplit de

înstrăinată de valorile pe care le afirmă că le prețuiește!... Prietene dragă, lumea este condusă într-adevăr de niște oameni a căror profesie, al căror mod de a acapara puterea nici nu este înregistrat în manualele școlare, despre ei copiii nu învață în clasă, nu sunt aceștia oferiți niciodată ca modele umane, într-atât este de rușinos și de dezonorant ce fac ei, cămătarii! Și tocmai ei conduc lumea!... Cămătarii, pe care toate religiile lumii îi stigmatizează cu dispreț, ca fiind cea mai decăzută postură a omului!... Și tocmai pe mâna lor să încapă destinele lumii! (...) Mă gândesc la bietul Culianu, iscoditor în cele mai îndepărtate cotloane ale spiritului omenesc pentru a identifica resorturile puterii noastre sufletești de a sacraliza această lume în care ne este dat să trăim! Ce tragedie va fi fost în sufletul lui când și-a dat seama că lumea a încăput pe mâna celor fără de suflet, incapabili să-l conceapă pe Dumnezeu altfel decât sub forma atotputerniciei prețului în bani, în dolari! (...) Deasupra tuturor se află șmecherașul pentru care a lupta, a crea, a munci, a te sacrifica sunt vorbe fără sens, sunt practici păguboase, neaducătoare de profit; căci acesta, profitul, este osia cea nouă a lumii noastre, reperul cardinal! Bun, frumos și onorabil este numai ce aduce profit!” (pp.282-283)

Ce am mai putea adăuga noi? Puterea masoneriei constă tocmai în caracterul ocult al acțiunilor sale. Cu greu ar putea dovedi cineva oricare dintre numeroasele crime săvârșite de ea. Și infinit mai greu, a trage la răspundere pe cineva care face parte dintr-o lojă masonică.

Merită să pomenim aici și asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu, deputat care a cerut scoaterea în afara legii a francmasoneriei, împreună cu 13 camarazi din elita Mișcării Legionare în pădurea Tâncăbești. Au fost uciși potrivit unui ritual masonic, chipurile că au încercat să fugă de sub escortă. Fiecare a fost sugrumat cu o funie de un jandarm și apoi împușcat în cap. De asemenea, asasinarea a numeroși studenți legionari și mari intelectuali în închisorile și lagărele de muncă comuniste.

Mai putem aminti asasinarea senatorului Antonie Iorgovan, care a luat o poziție tranșantă împotriva structurilor masonice, asasinarea în Franța a mitropolitului Irineu Mihălcescu, cel care s-a despărțit de masonerie și a scris un studiu împotriva ei, intitulat Francmasoneria. O implicare a masonilor se poate descifra și în cazul morții fostului Patriarh Teoctist. Și nu sunt decât câteva exemple...

ÎN ROMÂNIA NU A EXISTAT UN HOLOCAUST AL EVREILOR!

Potrivit remarcabilului volum scris de domnul profesor Ion Coja „*Marele Manipulator și asasinarea lui Culianu, Ceaușescu, Iorga*” (Ed. Națiunea, București, 2012), teza exterminării în masă a evreilor în România este complet falsă și răuvoitoare. Redăm mai jos unele fragmente mai importante din această carte, introducând și unele comentarii personale explicative:

Iată, am aflat și am pus mâna pe el, pe dumnealui, pe testamentul lui Wilhelm Filderman! Testament depus la New York de cel care a fost președintele Federației Evreilor din România în anii aceia. E un text superb, care merita să fie scris în toate manualele școlare, cu atât mai mult la Muzeul Holocaustului. Iată-l:

„A fost mult acuzat regimul Mareșalului Ion Antonescu ca fiind înfeudat nazismului și Mareșalul însuși a fost executat de agenții Moscovei ca fascist. Adevărul este că Mareșalul Antonescu este cel care a pus capăt mișcării fasciste în România, oprind activitățile teroriste ale Gărzii de Fier din 1941 (cu precizarea: afirmațiile privind legionarii sunt totuși profund inexacte; în România nu a existat nicio mișcare fascistă - vezi rezoluțiile Tribunalului de la Nürnberg; evreii fiind în fapt, chiar cei care au cerut și obținut colaborarea cu Antonescu pentru desființarea statului național-legionar în ianuarie 1941 și având motive să-i fie recunoscători pentru aceasta și să-i reabiliteze postum imaginea - n.a.) și suprimând toate activitățile politice ale acestei organizații (adăugând: drept consecință a confiscării arhivelor unor loji masonice și anunțarea dării în vileag a unor mari trădători ai țării, inclusiv din cadrul armatei, de către legionari - n.a.).

Eu însumi, răspund unei întrebări a lui Antonescu la procesul său - montat de comuniști - am confirmat că teroarea fascistă de stradă a fost oprită în România la 21 ianuarie 1941 (autorul face referire la devastările cartierelor evreiești, însă acestea au fost întreprinse de către comuniști și alte persoane plătite de aceștia, infractori, rromi, care au fost îmbrăcați în cămășile verzi legionare - n.a.), zi în care Mareșalul a luat măsuri draconice pentru a face să înceteze anarhia fascistă provocată de această organizație și restabilirea ordinii în țară. În timpul perioadei de dominație hitleristă în Europa, eu am fost în contact permanent cu Mareșalul Ion Antonescu, care a făcut foarte mult bine pentru îndulcirea soartei evreilor expuși persecuțiilor rasiale naziste... (referire indirectă la scutirea multor evrei de a merge pe front, în schimbul unor prestații de muncă comunitară sau sume de bani către Ică Antonescu, un prieten al Mareșalului - n.a.) Eu am fost martorul unor scene emoționante de solidaritate și de ajutor între români și evrei în momente de grele încercări din timpurile imperiului nazist din Europa. Mareșalul Antonescu a rezistat cu succes presiunilor naziste care cereau măsuri dure contra evreilor... El este cel care mi-a dat pașapoarte în alb pentru salvarea de teroarea nazistă a evreilor din Ungaria a căror viață era în pericol! Datorită politicii sale, averile evreilor au fost puse sub un regim de administrație tranzitorie care, făcându-le să pară pierdute, le-a asigurat conservarea în scopul restituirii lor la momentul oportun. Am menționat aceste lucruri pentru a sublinia faptul că poporul român, chiar când a avut într-o măsură limitată controlul Țării, a demonstrat sentimente umanitare și de moderație politică.” (...)

A fost publicat de Kurt W. Treptow, în prefața scrisă de acesta la lucrarea Populația evreiască în timpul celui de al doilea război mondial, semnată de Sabin Mănuila și Wilhelm Filderman, editor Kurt W. Treptow. Am în vedere ediția bilingvă, româno-engleză, scoasă de Gheorghe Buzatu, la Iași, în 1994, la editura Fundației Culturale Române. (...) Se pare că cineva, nu mai zic cine, a cumpărat tot tirajul ediției ieșene, așa că... (așa se explică de ce acest text important nu a ajuns să fie cunoscut - n.a.).

Declarația a fost inclusă în testamentul lui Filderman, a devenit publică după moartea fostului președinte al Federației Comunităților Evreiești din România! (...) Se pare că teama de „reacția comunității” este mai mare la evrei decât la alte popoare! (...)

EVREII ÎN IANUARIE 1941. 20-23 IANUARIE 1941 - PRIMA ÎNCERCARE DE REVOLUȚIE COMUNISTĂ DIN ROMÂNIA. „Prima convenție de colaborare între comuniști și regimul ANTONESCU s-a încheiat pe 11 ianuarie 1941, prin mijocirea Serviciului Secret de Informații - SSI, reprezentat de comisarul POPOVICI și de CONSTANTIN DAVID, care reprezenta Partidul Comunist din România (PCdR). Prin această convenție, Partidul Comunist se angaja să participe la evenimentele din 20-23 ianuarie 1941 prin acțiuni anarhice în cartierele evreiești, alături de polițiști, derbedei și hoți. Comuniștii și-au respectat angajamentele, aducând astfel, o importantă contribuție la consolidarea regimului Antonescu, cu această ocazie. Participarea comuniștilor la devastarea cartierelor evreiești din 20-23 ianuarie 1941 este, însă, și astăzi un „tabu” pentru istoria PCR. Și nu înțelegem de ce.” (Vladimir Alexe, în „România liberă” din 3 septembrie 2003). (...) Având în vedere această implicare a evreilor comuniști în ceea ce impropriu s-a numit rebeliune, înțelegem de ce familiile evreilor uciși nu au putut cere de la autorități o anchetă serioasă pentru identificarea asasinilor. O asemenea anchetă risca să ducă la adevărații asasini, printre care se numărau și comuniștii din România, majoritatea evrei, la acea dată. (...) Sionismul este vinovat de soarta celor 460.000 de evrei din Ungaria pe care nașiștii, în acord cu liderii sioniști ai evreimii, i-au „transferat” în cuptoarele de la Auschwitz! Repet: nașiștii, în acord cu liderii sioniști ai evreimii. (...)

România este astăzi o țară ocupată, iar majoritatea ocupanților sunt evrei! Suntem o țară care și-a pierdut independența și suveranitatea. Aceste atribute mai există numai în Constituție, ca vorbe goale. Suveranitatea și independența românească sunt cuvinte fără nicio acoperire... A spus-o, într-un cadru mai intim, și Shimon Peres: România a fost cumpărată de evrei! De la cine au cumpărat-o? Cu ce drept? (Recomand în acest sens seria de documente și comentarii publicate în cărțile excepțional de bine informate ale domnului Dan Cornel Niculae, privind Ofensiva iudaismului împotriva României). (...)

Presa, radioul și mai ales televiziunea, cu zeci de posturi de emisie, unul mai nociv decât altul, mai mincinos, mai destrăbălat, manipulează în chip profesionist preocupările și gândurile alegătorilor, oferindu-le zilnic știri de senzație, de scandal etc, care se succed într-un ritm zăpăcitor pentru percepția omului cu o inteligență obișnuită. Apar în presă și la televiziune numai comentatori agreați de establishmentul instalat după 1990. Comentatori bine pregătiți în arta minciunii, a ocolirii adevărului și a problemelor importante, vitale. Din păcate, mulți dintre aceștia sunt foarte tineri... Toți au o singură preocupare: să nu vorbească și să nu pomenească nimic despre adevăratele probleme ale României, ale românilor. (...)

În România s-a schimbat radical regimul proprietății! Proprietatea funciară și imobiliară din România, aflată la 11 iunie 1948 în proporție majoritară în mâna etnicilor români, iar în 1990 aflată integral în proprietatea poporului român, după 1990 a trecut în proprietatea unor alogeni, printre acești alogeni cei mai mulți fiind evreii! Să nu ne lăsăm păcăliți: căderea comunismului a fost provocată și controlată pas cu pas de cei care au instaurat comunismul!... Instaurarea comunismului a dus la desființarea proprietății, iar căderea, așa zisa cădere a comunismului a însemnat revenirea la proprietatea privată, dar cu alți proprietari, nu cei din 1948! Iar ca să se ducă până la capăt această schimbare de proprietari, în România s-a legiferat dreptul străinilor de a cumpăra proprietăți imobiliare, funciare în primul rând! Odată cu legiferarea acestui drept a început palestinizarea României! (...) Termenul corect este invazie, invazie perfidă, dezonorantă, făcută pe ascuns, hoțeste, fără acoperire legală, lipsită și de legitimitate! Dar mai ales lipsită de demnitate! (...)

Căci scopul urmărit nu este numai dezamorsarea situației din Israel sau chiar abandonarea Israelului și plasarea israelienilor în țările de origine. Ci scopul este mutarea Israelului în România! Nu

la anul și nici peste 10 ani.

Deocamdată, la anul și în următorii 10-15 ani se vor îngriji ca numărul evreilor și ponderea lor în viața economică din România să fie tot mai mare! Iar numărul românilor și ponderea lor în viața social-economică să fie tot mai mică. Nici nu le trebuie o schimbare de nume a Țării! Nu forma contează, nu ambalajul, ci conținutul! Iar conținutul va fi tot mai evreiesc până ce se va atinge masa critică, dacă pot spune așa. Masa critică necesară pentru a declara și consfinți caracterul evreiesc al statului numit în acte România! În realitate, caracterul românesc al acestui stat va deveni o amintire. (...)

Dar îi rog pe oamenii cu capul pe umeri să se gândească la două aspecte: au plecat din România în Israel 350.000 de evrei iar de întors nu se întorc mai puțini, cum ar fi de așteptat, ci mai mulți! Al doilea aspect: sunt oferte în Occident, în America, prin care evreii de acolo, nu cei din Israel, sunt încurajați să se stabilească în România, iar Comunitatea le oferă tot sprijinul pentru instalare: circa 300.000 de dolari de căciulă. Informația mi-a parvenit din mediul evreiesc canadian... Așadar, venirea în masă a evreilor în România nu se limitează la a fi o soluție salvatoare pentru evreii din Israel, tot mai amenințați de presiunea arabă, musulmană! Ci, conform dictonului românesc, potrivit căruia pe cine nu-l lași să moară, nu te va lăsa să trăiești, marii strategii ai evreimii se apucă iar de vechiul lor vis: Israelul pe pământ românesc!...”

ADEVĂRATA ELITĂ NU-ȘI TRĂDEAZĂ NICIODATĂ NEAMUL DIN CARE FACE PARTE

„«Teribilă e singurătatea popoarelor trădate de elitele lor!», spune într-un interviu Profesorul Ilie Bădescu. (...) Desigur, pentru a ierarhiza corect, adevărata elită a unui popor sunt în primul rând sfinții, martirii, marii duhovnici. După ei ar trebui să urmeze elitele spirituale, morale, intelectuale, pe domenii și niveluri: gânditori, cărturari, ierarhi ai Bisericii, academicieni, clasa politică, guvernanți, parlamentari, juriști, filosofi, savanți, scriitori, artiști, jurnaliști, analiști, lideri de opinie, universitari, clerici, medici, profesori, cercetători științifici. (...) Oare nu cumva comunismul continuă să trăiască în forme reziduale și hibride, amalgamat cu capitalismul, printr-o mutație genetică ce duce la o ideologie de nouă generație, încă și mai virulentă? Nu cumva cele două sisteme fuzionează sub ochii noștri? Nu cumva se naște un nou tip de totalitarism sofisticat, o „dictatură a confuziei” (Bertrand Vergely) impusă prin revoluția sexuală, folosind vectori publici și mijloace coercitive instituționale de stat (sau chiar suprastatale, de exemplu Parlamentul European sau O.N.U.), dar bazate pe subversiune ideologică și manipulare în masă? Nu cumva diferențele între „stânga” și „dreapta” devin de tot difuze? Nu cumva există o altă ideologie, mai cuprinzătoare, care le subsumează și le transcende? Credem că așa stau lucrurile. (credem că autorul face referire la ideologia masonică, care reprezintă numitorul lor comun - n.a.) (...)

Ideologia homosexualistă este „vară bună cu feminismul radical și strănepoată a marxismului”. În esența ei, este o utopie de tip milenarist, ca și marxismul din care descinde. Ea păstrează dimensiunea eshatologică a comunismului, evidențiată de Berdiaev, ambiția marxistă de a instaura un „paradis” terestru. Doar că ideologia utopică egalitaristă nu mai este aplicată în sfera economică, precum în marxismul clasic, ci e transpusă în planul sexualității. Ingineria socială nu mai vizează relațiile de producție, ci, după eșecul utopiei economice, acum visează o utopie sexuală. (...) Iar proliferarea fără limite a pornografiei, atât de pertinent analizată de Virgiliu Gheorghe, este o parte esențială din arsenalul acestei ideologii.

Scopul nu este o simplă reformă, ci o revoluție totală: nu este - și nici n-a fost vreodată vorba - despre „drepturi egale” pentru gay, ci despre mult mai mult: deconstruirea tuturor conceptelor întemeietoare ale lumii noastre, rescrierea și transformarea din temelii a întregii ordini sociale, redefinirea radicală a sistemului de valori, începând cu familia monogamă și căsătoria, credința și morală creștină, tradiția și națiunea. O completă reordonare a civilizației, pe baza materialismului și senzualismului nelimitat. Așa cum proclama „Manifestul Frontului de Eliberare Gay” încă din 1971, „trebuie eradicate toate stereotipurile unei societăți sexiste, începând cu familia, unitatea «opresivă» în care copiii li se impun false convingeri religioase și morale”. Abia după anihilarea familiei tradiționale se poate instaura „adevărata libertate pe care o merităm cu toții”. (...)

La fel ca și „Manifestul comunist”, „Manifestul Eliberării Gay” îndeamnă să scuturăm „lanțurile heterosexismului, tirania rolurilor de gen tradiționale”, și să trăim „plenar” într-o „nouă democrație sexuală” în care „rușinea și vinovăția erotică vor fi alungate”. Adică „toată lumea să fie cu toată lumea, nimeni să nu aibă nici o pretenție sau obligație față de nimeni, nici ca soț sau soție, nici ca părinți”. Aceasta este esența radicală a agendei homosexualiste: absoluta volatilitate morală și hedonism total, nicidecum „drepturile egale”. (...)

Comunismul nu numai că nu a eșuat, ci și-a îndeplinit rolul, s-a metamorfozat și, prin componenta sa cea mai virulentă, așa cum vom vedea, a devenit metastazat în țesutul neoliberal al lumii de azi, cu care a fuzionat până la a nu mai putea fi distins de el. Dacă totuși comunismul a suferit un mare și

veritabil eșec, el a fost că (din fericire) a eșuat în eforturile uriașe făcute pentru a-și atinge realul său scop ultim: distrugerea Bisericii și eradicarea credinței creștine. Adevăratul eșec al comunismului a constat în triumful lui Hristos - deși cu un urias preț de suferință, plătit în cea mai mare parte de martirii din închisori.” (Familia ortodoxă, nr.3(62)/2014, art. HUXLEY + ORWELL = LUNACEK. Despre elite și europarlamentari, Andrei Dîrlău)

Ne putem întreba și noi, fiecare în parte, de ce oare Părintele Iustin Pârvu spunea nu demult că: „Cel mai mare rău la ora actuală nu-i nimic altceva decât indiferentismul care duce la adormire, la amortire, la pieirea noastră sufletească.”

Dacă nu vom lua atitudine, dacă nu vom mărturisi adevărul într-un timp al mărturisirii și apărării credinței, cum vom putea avea nădejdea mântuirii sufletului?

SUBMINAREA DIN INTERIOR A BISERICILOR ORTODOXE PRIN IERARHII ȘI PREOȚII CĂZUȚI ÎN EREZII

Radu Iacoboae, 6 aprilie 2014 (duminica Sfintei Maria Egipteanca)

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!

În acest articol îmi propun să merg cu adevărul până la capăt fără părtinire și să mărturisesc Adevărul Care ne face liberi, spunând lucruri pe care poate niciun preot sau monah nu ar îndrăzni să-l spună pe față. De ce se tem mulți să mărturisească adevărul? Pentru că, mărturisirea adevărului potrivit vocii lui Dumnezeu, înseamnă și asumarea crucii, adică a unor atacuri din partea vrăjmașului.

Părintele Galeriu, un alt mărturisitor al credinței ortodoxe ca și Părinții Iustin Pârnu, Gheorghe Calciu-Dumitreasa, Dumitru Stăniloae, Arsenie Boca și mulți alții, ne spunea atât de frumos: „Cunoștința semețește, în schimb dragostea zidește...” Și mai spunea că, noi ne înălțăm pe cruce prin suferință și jertfă. Chiar lucrarea sa de doctorat s-a numit „Jertfă și răscumpărare.”

Câți dintre cei de astăzi ar accepta să se jertfească pentru Hristos, Care este Adevărul, și câți dintre noi și-ar da viața asemenea martirilor Constantin Brâncoveanu, cu cei patru fii ai săi (Constantin, Ștefan, Radu, Matei) și sfetnicul Ianache?

Asumarea jertfei sau a sacrificiului nostru pentru Hristos este o lucrare mântuitoare și o conlucrare divino-umană. Prin suferință și jertfă, suntem și noi crucificați și tindem astfel spre asemănarea cu Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Ne numim creștini, pentru că urmăm modelul vieții lui Hristos (latinizat se spune Christos).

În viața noastră duhovnicească, suferința sau jertfa pentru Hristos, pe care le purtăm în inimile și cugetele noastre, reprezintă o probă a crucificării noastre, care ne înalță sufletul spre împărăția cerurilor. Doar prin jertfă și multă osteneală putem dobândi despățimirea (albirea hainelor păcatelor noastre) și mântuirea.

Creștinii din zilele noastre, de cele mai multe ori nu înțeleg lucrurile acestea ori nu vor să le accepte, nu văd faptul că jertfa și mărturisirea merg împreună nedespărțite. Iar mărturisirea adevărului, a lui Hristos, într-o societate secularizată și bolnavă, plină de ispite, patimi și răătăcirii (erezii), este chiar în sine un act de jertfă, dar o jertfă bine plăcută lui Dumnezeu.

Părintele Ilie Cleopa spunea printre multe altele: „Dacă înțelepciunea și cunoașterea Scripturii ar fi împreună la om, acestea ar fi ca și doi ochi în trup, văzând toate în chip desăvârșit.” Să reflectăm măcar puțin la aceste câteva cuvinte, rostite de către unul din marii duhovnici ai neamului românesc, cunoscut în țară și peste hotare.

Ce este oare înțelepciunea? Știm că „înțelepciunea acestei lumi este nebulie înaintea lui Dumnezeu”... Înțelepciunea, putem spune că este un dar divin prin care lucrează Duhul Sfânt și este unul din talanții pe care îl primesc doar cei cu frică de Dumnezeu și au mai multă râvnă pentru cunoaștere, dar nu orice fel de cunoaștere, ci cunoașterea lucrurilor nevăzute și contemplarea Creației dumnezeiești.

În timp ce, cunoașterea Scripturii este cunoașterea lui Dumnezeu, a învățăturilor și poruncilor Sale, cu alte cuvinte, teologia. Teologia nu este ca și credința adevărată, lucrătoare în sine. Și diavolul este un mare teolog, dar nu face voia lui Dumnezeu, ba chiar încearcă destructurarea lucrărilor divine (vezi tot mai evidentă destrămarea a statelor, familiei, pervertirea sensului unor noțiuni precum naționalismul etc.).

Prin înțelepciune, părintele Cleopa se referă în primul rând la frica de Dumnezeu și frica de chinurile iadului (moartea veșnică). Pentru că, începutul înțelepciunii este frica de Dumnezeu și teama de a nu mai păcătuși și pofta cea adevărată de învățătură. Învățătura creștină scoate la iveală adevăruri după care sufletul nostru ar vrea să se conducă. Minte omenească, rațiunea însă, refuză uneori să accepte dogmele Bisericii și Cuvântul lui Dumnezeu care este numai adevăr. Deasupra rațiunii omenești stau rațiunile dumnezeiești.

Este o realitate de necontestat și dureroasă pentru noi în același timp, că există o acțiune tot mai concertată împotriva Bisericii lui Hristos la nivel global. Unele atacuri sunt fățișe, altele sunt însă săvârșite în ascuns sau „discrete”, cum le numesc francmasonii.

Observăm cu luciditate tragică, cum unii dintre păstorii noștri duhovnicești, mergând până în vârful ierarhiei bisericești, au căzut în unele erezii. Cea mai mare este ecumenismul dar mai sunt și altele. Aceasta a fost concepută anume chiar de masoni și dată protestanților care au inițiat așa zisul „dialog ecumenc” (de fapt, unirea ecumenică cu Papa în frunte!), care masoni sunt ei înșiși exponenți ai ereziei francmasonice.

Știm că masoneria evreilor sioniști este cea care conduce francmasoneria mondială, această colosală organizație transnațională, stratificată în stil piramidal, care are ca scop central DOMINAȚIA (SUBJUGAREA) TUTUROR STATELOR ȘI INDIVIZILOR (în disprețul autointitulatelor elite, față de cetățenii de rând, noi fiind doar simpli indivizi, simple numere sau mai rău „goimi”, adică animale, nu persoane!).

Această masonerie are așadar un interes major în manipularea și siluirea conștiințelor clericilor ortodocși și în educarea potrivit principiilor ecumeniste a tinerelor generații de preoți. Pentru că masonii au renunțat la ateism, ateismul fiind doar pentru mase IAR MASONERIA ESTE O ORGANIZAȚIE RELIGIOASĂ ANTICREȘTINĂ! Și cu ajutorul lor important, se va „construi” lumea de mâine, societatea globalizată proiectată de arhitecții Noii Ordini Mondiale, imperiul mondial atotputernic condus de antihrist...

Observați cum, în timp ce tot mai puțini tineri își descoperă vocația monahală (iar dacă mass media centrală află ceva de genul acesta are prompt o atitudine vădit anticreștină), tot mai mulți preoți tineri, care poate nu au apucat deloc vremurile comunismului ateu (dar ateu în mod oficial, pentru că în esență era profund satanic), îmbrățișează atât ecumenismul, cât și materialismul, comunismul și istoriografia comunistă, acceptă fără probleme de conștiință buletinele cu cip (de urmărire și control!), resping din start tot ceea ce ține de istoria reală a comunismului și a Mișcării Legionare (a cărei foarte scurtă istorie este predată potrivit unei viziuni comuniste), resping sau nu înțeleg martirajul foștilor deținuți politici din închisorile și lagărele comuniste (dintre care au fost chiar preoți de ordinul miilor, iar mulți deținuți și preoți au fost legionari).

Ne mai mirăm atunci de ce tineri preoți sau uneori chiar și mai vârstnici, nu îi mai pomenesc pe mucenicii și martirii temnițelor comuniste atunci când, la Sfânta Liturghie se iese cu Sfintele Daruri? Sau că ierarhia BOR nu îi canonizează pe Sfinții Închisorilor, precum Valeriu Gafencu, invocând diverse pretexte? Cineva spunea chiar, că Patriarhul Daniel a și declarat: „cât timp voi trăi eu, nu va fi canonizat niciun legionar!”

Ne mai mirăm atunci, că unii dintre acești tineri preoți, care de fapt ar trebui să fie misionari și să-și apere ortodoxia și neamul, fac pactul cu diavolul și ajung să se inițieze în tainele fărădelegii intrând în rândul francmasonilor?

Nu vă mirați. Este rodul educației necreștine pe care au primit-o în familie, în școli și facultăți, în societate (mass media, anturaj). Pentru că familia și școala nu le-au insuflat adevăratele valori (creștine și naționale): virtuțile creștine, dreapta credință care nu acceptă nici cel mai mic compromis de credință, frica de Dumnezeu și de Judecata de Apoi, iubirea aproapelui și iubirea de neam, cinstirea Sfinților Părinți, iubirea înaintașilor noștri care au luptat și apărat cu arma în mână credința și demnitatea poporului român, principiile muncii, ordinii și onoarei.

Mai multe informații puteți afla, citind lucrările unor autori precum Fabian Seiche (despre Biserica ortodoxă luptătoare, preoții torturați și uciși), deținuți supraviețuitori precum Dumitru Bordeianu, răposații Traian Popescu și Ion Gavrilă-Ogoranu. Există și alte cărți, precum „Marșul distrugătorului”, care ne vorbesc mai clar despre obiectivul oculte mondiale de corupere a clericilor, în încercarea mereu actuală de desfășurare a creștinismului, a Bisericii lui Hristos. Mulți dintre clericii catolici știm că au fost și sunt

înregimentați francmasoneriei.

Este dureros să vezi cum, unii episcopi căzuți în erezia ecumenismului (mai ales în Mitropolia Banatului: Mitropolitul Nicolae Corneanu, episcopia Caransebeșului îndeosebi) și foarte probabil și în cea masonică, dictează înlocuirea unor preoți parohi mai vârstnici (incomozi, „nereformați”), cu alții mai tineri sub pretexte de genul: primenirea parohiilor, vârsta lor înaintată, boala, demisia...

Credem că orice depunere din funcția de preot paroh și caterisirea nu trebuie niciodată folosite ca mijloace de intimidare, șantaj sau pedepsire.

În final, voi adăuga o scurtă rugăciune personală. Poate va fi de folos, nu ca model, ci măcar ca sursă orientativă pentru tineri. Doamne ajută!

Stăpâne Doamne, miluiește-mă pe mine păcătosul și nevrednicul! Miluiește-mă pe mine, robul Tău care mă rog Ție. Dăruiește-mi iertarea păcatelor mele, întărire în credință, izbăvire de vrăjmașii văzuți și nevăzuți. Izbăvește-mă de patimi, de orice patimă. Dăruiește-mi sănătate trupească și sufletească și toate cele de folos mântuirii mele. Doamne, descoperă-mi voia Ta cea sfântă și ajută-mă s-o împlinesc. (aceste cereri le puteți face și pentru soț sau soție, rude și alții). Ajută-mă să fac numai voia Ta și tot ceea ce este bine plăcut înaintea Ta.

Preasfântă Născătoare de Dumezeu, izbăvește-mă din toată nevoia și necazul. Păzește-mă sub Sfânt Acoperământul tău!

Sfinte Ioan Botezătorul, Sfinților Pooroci și Apostoli, rugați-vă și pentru mine păcătosul. Sfinte Mucenice Radu Brâncoveanu (puteți rosti numele sfântului pe care îl purtați...), Sfinte Mare Mucenic Gheorghe Purtătorul de biruință, Sfinte Nicolae Mare făcător de minuni, Sfinte Spiridon, Sfinte Ioan cel Nou de la Suceava, Sfântă Cuvioasă Parascheva de la Iași, Sfântă Filofteia de la Argeș, Sfinte Ștefan cel Mare, Sfinte Iustin Pârnu, Sfinte Valeriu Gafencu, împreună cu toți sfinții și mucenicii închisorilor comuniste, rugați-vă și pentru mine păcătosul. Amin

SUBMINAREA ECONOMIEI NAȚIONALE A ROMÂNIEI DE CĂTRE OCULTA MONDIALĂ

Radu Iacoboae, 8 aprilie 2014

Urmărind recent știrile, am avut oarecum surpriza să descopăr cine sunt acei care au fost interesați cel mai mult în falimentarea marilor întreprinderi din România după 1989. Spun oarecum, pentru că avem în prezent destule informații care ne arată cât de implicată este masoneria și în subminarea economiilor statelor lumii. Nu numai prin forțarea lor pentru îndatorări către FMI și Banca Mondială, care pretutindeni în lume au condus în mod paradoxal la sărăcirea acestora.

Cazul clasic pe care îl putem da aici este fosta Uzină Tractorul din Brașov, care deși putea fi în continuare foarte rentabilă, având modele de tractoare ca U650 (sunt unii întreprinzători mai mici care le fabrică și astăzi), a fost adusă în mod premeditat la faliment. Nu dintr-o dată. Mulți ani, marii noștri politicieni (precum masonii Radu Vasile, Adrian Năstase, Călin Popescu Tăriceanu și alții) i-au șters datoriile, au menținut-o în viață artificial, au subvenționat-o cu sume mari de la bugetul statului, dar și prin împrumuturi cu dobânzi foarte mari.

În loc de a se proceda la găsirea unei piețe de desfacere și unor soluții de modernizare sau privatizare, s-a recurs la pomparea a zeci milioane de euro de la bugetul de stat. În plus, ștergerea datoriilor uzinei Tractorul făcută de acești arhitecți ai Noii Ordini Mondiale, a avut loc în timpul campaniilor electorale, așadar ÎN SCOP ELECTORAL. Pentru a fura, cu alte cuvinte, voturile a mii de români...

Ei nu avut niciun interes ca această societate să meargă, așa cum nici agricultura nu au sprijinit-o. Și noi știm cât de necesare sunt de fapt aceste tractoare cu utilajele aferente pentru mecanizarea și rentabilizarea agriculturii.

Este posibil să fi fost o răzbunare a masoneriei? Credem că da. Pentru că, aici la 15 noiembrie 1987 (fosta Steagul Roșu), a avut loc prima revoltă anticomunistă, chiar dacă inițial a avut ca obiect revendicările salariale ale muncitorilor. Zeci de muncitori au fost atunci maltratați, închiși, deportați, urmăriți permanent de Securitate.

Deși uzina amintită avea comenzi la începutul anilor '90 în țări precum Iran și altele, sunt convins că au existat persoane care au periclitat în mod voit contractele externe, acționând la comandă francmasonică. Pe de altă parte, nici pe plan intern nu s-au luat acele măsuri vitale de sprijinire a agriculturii și agriculturii românești, pentru a beneficia de utilizarea tractoarelor. Guvernările din timpul masonului Ion Iliescu au fost catastrofale pentru agricultura românească.

Astăzi ne spun norvegienii că pământul românesc ar putea hrăni 80 de milioane de oameni și tot ei sunt uluiți să constate că noi importăm două treimi din alimente... Iar străini care au cumpărat sute și mii de hectare în România au ajuns să defrișeze solul fertil de deasupra (care se formează în sute de ani!) și să-l transporte cu vagoanele în alte state europene și mai mult fără a plăti niciun fel de taxa vamale!...

Știm cu cât dezinteres a fost tratată în general agricultura românească, acest sector în fond atât de important pentru economie și pentru asigurarea unui nivel de trai decent populației. Să spunem doar că, din 3 000 000 de hectare irigate în 1989, astăzi am ajuns să avem doar 750 000 iar pentru paza acestor sisteme de irigații statul român plătește anual peste 40 milioane de lei...

Alte dovezi de subminare a economiei naționale? Peste 1250 de combinate și întreprinderi din România. Plus I.A.S.-urile și C.A.P.-urile din zona rurală. Milioane de locuri de muncă pierdute. Obligarea și încurajarea migrației forței de muncă spre alte state, îndeosebi europene. Alt mason notoriu Mugur Isărescu împreună cu alții, au acționat la ordinele oculte, renunțând la tezaurul românesc înstrăinat la Moscova în 1917, au luat măsuri uneori pentru a spori inflația, au limitat rezerva de aur a României la 100 de tone în țară, chipurile „din superstiție” etc. Etc.

Greșelile în materie de economie ale lui Ceaușescu sunt minore în comparație cu privatizările frauduloase și falimentarea combinatelor și întreprinderilor. O explicație o putem întrezări astăzi. Masonii știau dinainte că România va intra în Uniunea Europeană, că dispun de pârghiile pentru a o forța să adere la spațiul comunitar. Și, în consecință s-au gândit și au observat că aceste întreprinderi și combinate erau rentabile doar în măsura în care furnizau mărfuri în alte state în curs de dezvoltare și din lumea a treia. Iar interesul lor era ca acestea să dispară, piața de desfacere a produselor românești să se mute în Europa pentru a se crea aici o piață integrată europeană, depinzând strict unii de alții.

Dacă România ar ieși astăzi din Europa, s-ar boicota în mod cert exporturile române în Europa, care astfel ar fi obligate să se orienteze spre alte zone ale lumii. Dar care zone, când piețele de desfacere deja s-au format și concurența este peste tot extrem de acerbă? Această schimbare nu s-ar putea face peste noapte, pentru că ar conduce la haos sau mai rău, la colaps economic.

Semnalele trase în mass media, precum că am fost reduși la statutul de simplă colonie europeană sunt perfect îndreptățite. Tindem să devenim tot mai mult o țară agrar-industrială, în care se produce ceea ce vor europenii (din Germania și Franța îndeosebi, care conduc UE) și din care firmele străine extrag profituri uriașe, pentru că sunt impozitate la un nivel foarte redus. Economiiștii ne spun și ne avertizează mereu că noi importăm cu mult mai mult decât exportăm, iar acest deficit comercial se acumulează.

ADRIAN CIOROIANU - ADMIRATOR AL LUI KARL MARX ȘI PAPEI IOAN PAUL AL II-LEA, PROMOTOR AL NOII ORDINI MONDIALE ȘI A STATELOR UNITE ALE EUROPEI DUPĂ MODEL ȘI CU CONDUCĂTOR AMERICAN

Radu Iacoboae, 4 aprilie 2014

Indiscutabil, în mass media centrală, Adrian Cioroianu este o personalitate arhiprezentă în ultima vreme și așadar cunoscută. A devenit mai ales cunoscut, când cu câțiva ani în urmă, a apărut la emisiunea aceea globalizantă și generatoare de mare confuzie și relativism „Mari români”, unde aproape că l-a desființat pe Mareșalul Ion Antonescu, deși rolul său în emisune era dimpotrivă să-l apere și să-l prezinte publicului într-o lumină pozitivă. Iar mai recent, distinsul domn sau diplomat și istoric (decan al Facultății de Istorie de la Universitatea din București!) îi învață pe români „adevărata istorie” la emisiunea „Cinci minute de istorie”...

Mai puțini români îi cunosc însă cărțile, într-o perioadă în care știm bine că și cultura este într-o mare criză. Și totuși, în mod paradoxal, ultima sa carte „Cea mai frumoasă poveste” se bucură de succes. Un aparent succes. De ce spun asta? Pentru că, i s-a făcut în prealabil o enormă publicitate sau marketing (afișe mari, anunțuri pe internet, etc.) iar românii l-au văzut nu o dată la televiziune. Retorica sa de diplomat, de genul celui de spectacol Dan Puric (a fost și ministru de externe domnul Cioroianu, nu-i așa?) îi creează o aură, care atrage ca un magnet în special pe doamne și domnișoare. Eu unul știam că unui istoric care se respectă, îi șade bine să fie mult mai serios și obiectiv, nu foarte galant și dornic de vanități și laude complet inutile și de o cât mai mare popularitate. Dacă ar fi fost ortodox, ceea ce nu cred că e cazul, i-aș fi reproșat dorința această fățișă de slavă deșartă, capcană în care cad din păcate tot mai mulți intelectuali.

În acest articol voi încerca să arăt și mai mult adevărata față a domnului Cioroianu (chiar din scrierile sale), care este acel „român” care încearcă să ne convingă de exterminarea evreilor și holocaustul evreiesc în România!, chiar și numai ca „parte a Holocaustului european”, cel care s-a filmat recent în fața mormântului lui Corneliu Zelea Codreanu afirmând că a fost un mare criminal (adică, apelând la varianta istoriografiei comuniste!), că da, a fost naționalist dar „a căzut în misticism”, că a fost achitat de uciderea prefectului poliției din Iași (fiind de fapt, în autoapărare, acesta este adevărul!) pentru că s-a instrumentat greșit cazul (încadrare juridică eronată), fiind chipurile acuzat de „uneltire împotriva ordinii sociale”...

Să avem puțină răbdare să citim doar câteva fragmente spicuite din cartea lui Adrian Cioroianu intitulată „Epoca de aur a incertitudinii. America și China, ideile și Primăvara arabă, Clio, Clausewitz și Lady Gaga la începutul secolului XXI”, apărută la Editura Curtea veche, București în 2011, care nu spune mai nimic în titlu, dar în ceea ce privește conținutul...

„Pentru examenele de admitere la facultate - cu profesorul de filozofie Ion Stepanescu - și apoi spre mijlocul anilor '90, ca asistent al profesorului Lucian Boia, am avut ocazia, vreme de un lustru universitar, să urmez (sau să conduc) seminariile de Istoriografie de care aveau parte studenții anului I din Facultatea bucureșteană de istorie. Ocazie pentru care am citit din Marx & Engels - părți din Capitalul, Manifestul Partidului Comunist (un text admirabil scris!), Originile familiei, proprietății private și statului ș.a. Cu alte cuvinte, în cazul meu a trebuit să cadă comunismul pentru ca Marx să devină, cât de cât, obiect de studiu - dar nu cred c-am fost o excepție, din moment ce, s-o recunoaștem, în România lui Ceaușescu părintele marxismului era mai curând venerat decât citit. Nu cred că a existat un stat condus de un regim autodeclarat marxist-leninist (precum cel al PCR) în care studierea lui Marx să fi fost mai anemică și mai neglijată. Inclusiv de către Conducător (...) Al doilea motiv pentru care Marx mi-e simpatic e acela că (și) datorită lui am ajuns în Lumea Nouă (să fie Noua Ordine Mondială a evreilor sioniști? - n.a.) (...) În

măsura în care el ar trăi astăzi, Marx ar trebui cu obligativitate să fie gazda unei emisiuni de televiziune, poate și a unui show radio-fonic, iar în măsura în care ar dori totuși să mai și scrie, ar putea foarte bine anima un blog - dar mai ales ar trebui să aibă un cont pe toate rețelele de socializare care contează. Mai precis: un teoretician al revoluției - să-i spunem Marx 2.0 (al revoluției Noii Ordini Mondiale? - n.a.) (...)

Capitolul 14 Novus ordo seclorum 2.0 - despre o „nouă” ordine mondială

Problema, în ceea ce o privește, este faptul că nu poți s-o eviți. E, practic, imposibil...

Novus ordo seclorum 2.0 a trezit mereu speranțe, ca fiind un prilej în care o mai bună orânduire a lumii ar putea apărea din cenușa eșecurilor comune de până mai ieri. (...)

Fostul Papă Ioan Paul al II-lea are, în posteritatea-i, o legendă suficient de pozitivă încât referința la el să fie mai cu seamă încărcată de valențele valorizatoare ale omului care, fără altă armă decât Biblia - și o armată pașnică și transnațională de supuși - „a dat jos comunismul, a fost văzut în carne și oase de mai mulți oameni decât orice alt personaj din istoria lumii și care a revigorat catolicismul după o perioadă de îndoieli și confuzie.” (citând pe Allen Jr., 2011: 13-14) (...)

Lui Ioan Paul al II-lea i se datorează, de fapt, modificarea procesului de sanctificare: în 1983, el a girat simplificarea acestuia, făcându-l mai rapid tocmai prin eliminarea instanței „avocatul diavolului” și prin reducerea numărului de miracole pe care „candidatul” la sanctificare trebuia să le aibă la activ. (1338 de beatificări și 482 de canonizări, spune mai sus Cioroianu - n.a.) (...)

Surpriza ar putea veni tot dintr-o candidatură: Terry Tamminen, unul dintre principalii asistenți ai vedetei (Arnold Schwarzenegger, fost campion de culturism de origine austriacă și guvernator al statului California, susținător al homosexualității - n.a.) declara, pur și simplu, că Schwarzenegger ar putea fi un foarte bun președinte cu un profil ceva mai pronunțat, cineva în măsură să unească într-adevăr Europa (un fel de Alexandru Ioan Cuza la români, impus de masonerie - n.a.). Francezii nu vor vrea un german, germanii nu vor vrea un italian. Ce-ar fi atunci ca o persoană născută în Europa și care a făcut carieră în America să revină acasă pentru a fi un Washington sau un Jefferson (masoni, evident - n.a.) al unei noi Uniuni unificate”. În definitiv, v-ar mai mira o astfel de candidatură? (...)

Cum și cu ce mijloace s-ar putea stopa incredibila campanie de pe rețelele de media sociale (mai cu seamă franceze) care dezvoltă ramificate teorii ale conspirației?...” (din volumul citat, pp.29-326)

Despre evreul sionist și membru al Bisericii Sataniste din Anglia - Karl Marx și Papa Ioan Paul al II-lea ce am mai putea spune? S-au făcut deja destule comentarii pe internet. Am uitat să vă spun, că domnul Cioroianu referindu-se și la internet, vede o mare diferență între informație și cunoaștere, sugerând parcă faptul că, cunoașterea este apanajul doar al celor „inițiați”, adică al celor „Illuminați”...

Întrebarea mea pentru domnul Adrian Cioroianu, care ne spune că „Holocaustul din România este parte a celui european” este următoarea: Dacă au fost într-adevăr evreii exterminați în România, deși știm că, cea mai mare populație evreiască salvată atunci era la noi, atunci unde sunt dovezile exterminării?

Alte două întrebări: Deportarea unor evrei și romei în Transnistria, pentru a nu mai ataca autoritatea statului român și interesul național reprezintă exterminare?

Au trecut atâția ani și vin acum unii precum Cioroianu cu această nouă teorie a Holocaustului din România, pe care l-au împins în față alții, în frunte cu Institutul Ellie Wiesel și mai nou, președintele Traian Băsescu, care nu mai are ce pierde în cariera politică?

Mai spunea domnul Cioroianu la lansarea ultimei cărți la Pitești, că nu contează cifrele când este vorba despre moartea unor oameni. La întrebarea pusă de mine, de la ce cifră se consideră genocid, s-a eschivat total într-un mod foarte diplomat. Și câte alte întrebări mai aveam de pus, dar s-au pus altele complet irelevante ca importanță...

DE CE NU TREBUIE SĂ PRIMEASCĂ ORTODOCȘII ACTELE CU CIP

În acest articol ne vom rezuma la argumentele de natură teologică, pentru întărirea fraților noștri ortodocși în încercările mai grele care ne așteaptă. Precizăm că, cei care nu împărtășesc credința noastră dar refuză cipurile au alte argumente binevenite și ele, pe care le cunoaștem în general.

Primul text de referință și pe care nu-l putem exclude sub nicio formă este însăși Sfânta Scriptură, în care găsim Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul. Aici, în capitolul 13, intitulat Fiara, care se ridică din mare, defăimează pe Dumnezeu și dă război sfinților. O altă fiară, proorocul mincinos, se ridică din pământ. Numele celei dintâi: 666), descoperim versetele 16-18:

„16. Și ea (fiara, satana – n.a.) îi silește pe toți, pe cei mici și pe cei mari, și pe cei bogați și pe cei săraci, și pe cei slobozi și pe cei robi, ca să-și pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte,

17. Încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei.

18. Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Și numărul ei este șase sute șazeci și șase.”

În special părinții și monahii athoniți, precum Părintele Paisie Aghioritul, au identificat deja în cipurile de urmărire actuale (atașate buletinelor, pașapoartelor, permiselor de conducere) semnul premergător pecetluirii („semnul”, aplicat pe mână sau frunte, prin cipurile implantate). Iar acestea sunt într-adevăr realizate cu o tehnologie de vârf diabolică, (conținând într-un mod mai mult sau mai puțin explicit cifra 666, care este „numele fiarei, sau numărul numelui fiarei”). Spunem că această tehnologie este diabolică datorită scopului pe care și l-a propus și anume: îndepărtarea omului față de Dumnezeu. Iar cine sunt vizati în primul rând? Ortodocșii, pentru dreapta credință.

Care este numele fiarei? Este chiar satana. Vedem că acest cuvânt conține exact șase sunete sau litere. Iar numărul numelui fiarei este 666, adică un fel de CNP. Așa cum fiecare cetățean are un Cod Numeric Personal, pentru a fi identificat mai ușor în anumite baze de date ale instituțiilor statului, tot astfel satana are un număr, numai că el și l-a ales, nu i-a fost impus. Satana a venit cu această idee de cipuire a oamenilor, pentru a arăta că aceștia îi aparțin și că i se închină lui. Și se vede din faptul că mai întâi a fost cipuirea animalelor din stăpânirea omului, iar mai pe urmă a venit și rândul oamenilor să fie cipuiți, numai a acelor care se lasă amăgiți de diavol. De fapt, Lucifer nu are în stăpânire decât „deșertăciunile” acestei lumi, și nu poate decât să-i ispitească pe oameni. Doar sufletele din iad sunt aflate sub stăpânirea lui.

Și să nu uităm că în închisorile comuniste și nu numai, omul nu mai avea dreptul la numele său și identitatea lui (mai ales cea creștin-ortodoxă), ci era mereu identificat prin numărul pe care l-a primit, ceea ce reprezintă o înjosire și o depersonalizare a omului.

Acest 666 a fost ales desigur pentru conține anumite semnificații. El simbolizează atât legiunile de demoni (răsturnate din 999, legiunea a noua fiind cea din care a căzut Lucifer și cei care l-au urmat), cât și numărul de talanți plătiți ca bir regelui Solomon de către popoarele supuse lui, cât și actuala putere iudaică a evreilor sioniști, care consideră că sunt încă poporul ales și sunt îndreptățiți să conducă și să domine întreaga lume.

Prin aceste cipuri, devenim numere fără vreo importanță, „înrobiți unui sistem satanic”, după cum îl numește părintele Iustin Pârvu. Lumea se transformă într-o închisoare, în care temnicerii sunt evreii sioniști și francmasonii, singurii care desigur nu își vor pune cip, pentru că sunt slugile antihristului.

Credem că antihristul, de care vorbesc Apocalipsa și alte profeții, s-a născut deja. Pentru că actualul Papă Francisc este proorocul mincinos. La polul opus este Sfântul Ioan Botezătorul, care a pregătit calea

Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Citiți cu atenție capitolul 13 (versetele 11-15) și gândiți-vă la anumite fapte ale actualului Papă, cum ar fi anumite declarații publice, spălarea și sărutarea picioarelor unor pușcăriași și a unei femei musulmane...

De ce nu trebuie să primească ortodocșii actele cu cip? Dacă nu v-au convins până acum argumentele de mai sus, scrise pe înțelesul tuturor, să ținem seama atunci de faptul că această sclavie electronică ne lipsește în primul rând de atributul libertății, de liberul arbitru primit ca dar sau consecință a gustării de către protopărinți (Adam și Eva) din pomul cunoștinței binelui și răului.

Apoi, dacă noi am primi buletinele electronice, ne va fi ulterior aproape imposibil să mai renunțăm la ele iar datele pot fi folosite pentru a ne obliga să primim și pecetea (biocipul sau microcipul implantat în corpul uman pe mână și frunte). Deja sunt aplicate parțial (în SUA, Marea Britanie, unor militari, polițiști, bolnavi etc.) sau chiar permise de bună voie. Este vorba despre biocipurile marca VeriChip, acceptate de unele persoane care consumă droguri sau se tem de răpiri și există desigur și alte cazuri. Se încearcă chiar convingerea opiniei publice pentru implantarea biocipului la toți copiii care se nasc!...

Dacă nici așa nu v-am putut convinge, eu nefiind decât un simplu mirean, atunci luați aminte măcar la părerile și sfaturile marilor duhovnici care s-au pronunțat deja ferm și curajos împotriva cipurilor de urmărire și control a omului, ierarhilor Bisericii Ortodoxe din România (precum fostul Mitropolit Bartolomeu Anania), din Grecia (precum Mitropolitul Serafim de Pireu) și din alte țări ortodoxe, preoților (precum Mihai Valică) și monahilor înduhovniciți în frunte cu părintele arhimandrit Iustin Pârvu, cel care a tras semnalul de alarmă încă din anul 2009.

Sunt oare ei în erezie sau sunt în erezie mai degrabă cei care încearcă să convingă lumea că aceste cipuri nu reprezintă niciun pericol? Uitați-vă și analizați singuri și cu multă atenție cine sunt cei care promovează la noi actele cu cip: cei care dețin blogul razboiintrucuvant și alte câteva, unii dintre episcopi, starețul Iustin Miron de la mănăstirea Oașa, monahul Teofan Popescu din mănăstirea Putna, preoții Eugen Tănăsescu și Matei Vulcănescu, Răzvan Bucuroiu, Răzvan Codrescu, Claudiu Târziu, Dan Puric, Iulian Capsali și alții...

Vă recomand în final câteva cărți pe care să le recomandați mai departe:

- Proiectul L.U.C.I.D. (despre controlul total)
- Ecumenismul încotro?
- Nu vă lepădați de Hristos. Nu vă însemnați cu 666
- Profetii despre Antihrist.

SCRISOARE DESCHISĂ ADRESATĂ PR. MATEI VULCĂNESCU

Prin reducere la absurd, dacă eu smintesc prin articolele pe care le scriu, cu așa-zisa „dogmă” a respingerii buletinelor cu cip (nu oricare, ci cu cipuri de urmărire și control), atunci toți cei care îmi împărtășesc poziția mea sunt și ei tot smintitori sau poate chiareretici. Dar nu, nu pot fi eretici pentru că orice erezie a condus la o sectă. Ori, după cum știm, nu s-a înființat nici o nouă grupare ortodoxă, cum s-a întâmplat în cazul Bisericii Ortodoxe Române pe stil vechi (care are ca dogmă calendarul), care să fie numită eventual Biserica Ortodoxă Română Împotriva Cipurilor. Doamne ferește!

Dacă eu smintesc mergând pe linia părintelui Iustin Pârvu (un fost deținut politic, cu mulți ani grei de detenție pe timpul regimului satanic comunist), care a respins categoric aceste cipuri, atunci îndrăzniți poate să spuneți și despre părintele Iustin Pârvu (cu viață de sfânt) că a căzut în înșelare, împreună cu toți monahii athoniți care îl apreciază foarte mult și cu toți monahii și preoții din România? Pentru că asta sugerați, fără supărare. Și este logic să trag această concluzie.

Eu nu cred în ceea ce afirmați despre faptul, că părintele Porfirie l-a muștră pe părintele Iustin. Și cine este acest părinte Porfirie? Câți au auzit de el și cine știe dacă nu i-au fost răstălmăcite până și cuvintele. Și părintele Arsenie Papacioc a spus la început că părintele Iustin s-a grăbit atunci în 2009 cu apelul său și că nu e o strategie bună, dar a revenit și i-a dat dreptate ulterior. Sunt filme în acest sens postate pe internet.

Fratele Vasile, care are acest blog saccov (dar și alții, precum fratele de la Apologeticum) are meritul său de a informa pe frații noștri ortodocși și nu numai, despre toate pericolele care ne pândesc în prezent și oferă totodată posibilitatea implicării lor în trezirea conștiinței adormite a celorlalți. Comunismul a anesteziat simțul critic și spiritul civic. Ortodoxia trece acum prin momente tot mai grele în întreaga lume, adevărându-se astfel profețiile despre sfârșitul lumii (care nu este foarte departe de noi!).

Cipurile acestea sunt instrumente de control în mâna oculte mondiale. Fac parte dintr-un plan al Noului Ordin Mondial cu mult mai vast, care include și ecumenismul, proliferarea sectelor, destrămarea familiei, desființarea statelor, reducerea populației. Sunt scopuri concrete și cât se poate de reale. Conspirația masonică (a evreilor sioniști), care se slujește de francmasonerie și alte cozi de topor din rândul românilor există cu certitudine de 100%! Aproape toate volumele și articolele scrise de mine au abordat aceste teme tabu în mass media și în poziția Patriarhiei Române.

Tocmai de aceea, pentru că trăim vremurile apocaliptice (suntem pe la sfârșitul cap.13 din cartea Apocalipsei după Sfântul Ioan Teologul) noi ortodocșii nu avem voie măcar să fim dezbinați, pentru că atunci vor profita dușmanii de temut ai ortodoxiei, care fac tot ce le stă în putință, apelează la toate mijloacele posibile, pentru a desființa credința noastră!

În speranța că veți reveni asupra celor afirmate, mă voi ruga și pentru implicarea d-voastră în apărarea valorilor creștine și naționale, potrivit misiunii pe care o aveți înaintea lui Dumnezeu.

Cu dragoste întru Hristos,
Radu Iacoboae, 3 aprilie 2014

LUCRĂRILE AUTORULUI (evidența lor pe scurt)

Puteți consulta unele lucrări ale autorului, prezentate mai jos și comentariile altor autori pe Internet, accesând pe Google.ro sau Google.Romania:

scribd.com radu iacoboiaie

raduiacoboiaie și iacoboiaieradu

saccsiv, natiunea.ro, Lupul dacic, Art-emis, Monitorul de Suceava ș.a.

• **CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN ROMÂNIA?**

*Un proces al comunismului, globalizării
și materialismului societății de consum”*

(volum publicat, Ed. Pim, ed.I în 2004 și ed. a II-a, Iași, 2005)

• **CINE A FOST CU ADEVĂRAT EMINESCU?**

Suceava, 2007 (antologie)

• **OFENSIVA MASONERIEI ȘI ÎMPOTRIVA ORTODOXIEI**

Un răspuns creștin-ortodox la provocările globalizării contemporane

Suceava, 2007 (antologie în patru volume)

**I. FRAȚI ORTODOCȘI, MĂRTURISIȚI-L
CU PUTERE PE HRISTOS, ÎN FAPTĂ ȘI CUVÂNT**

(Invazia neoprotestantismului. Dictatura mascată a Uniunii Europene – o nouă probă de credință pentru țările ortodoxe. Naționalismul în spiritul adevărului)

**II. JERTFA TINERETULUI NAȚIONALIST
DIN PERIOADA INTERBELICĂ**

(Confruntarea Masoneriei cu Mișcarea Legionară. Reabilitarea adevărului)

**III. OFENSIVA MATERIALISMULUI
ÎMPOTRIVA TINERILOR ȘI FAMILIEI**

(Masoneria mondială și subminarea creștinismului prin teoriile evoluționiste sau <<filosofia>> lui Antihrist. Despre manipularea opiniei publice și tinerilor prin televiziune și internet)

IV. NE SALVĂM TRĂIND ORTODOXIA!

(Apărarea identității naționale și spirituale. Modele de patriotism. Redescoperirea valorilor creștine și naționale)

- **LUPTAȚI ÎMPOTRIVA SCLAVIEI ELECTRONICE!**
Suceava, 2009 (antologie)

- **DE CE TREBUIE CONDAMNATE ECUMENISMUL ȘI MASONERIA**
Suceava, 2011 (antologie)

- **CUM RĂSPUNDEM NOI PROVOCĂRILOR
SATANISTE ALE GLOBALIZĂRII?**

(Dincolo de așa-zisele «valori» ale civilizației moderne, dincolo de publicitatea ispititoare și agresivă, dincolo de afirmarea erotismului, violenței și perversiunilor ș.a.m.d., se ascunde vrăjmașul lui Dumnezeu – satanismul)
Suceava, 2011 (antologie)

- **CAPCANE DIABOLICE ALE MASONERIEI**
Pitești, 2013 (volum de articole)

- **ADEVĂRUL DESPRE MASONI**
Adevărata față a masoneriei.

Despre cei ce urăsc de moarte creștinismul (ortodoxia)
Pitești, 2013 (sinteza articolelor autorului)

- **MATERIALE ALESE DE PE INTERNET
DESPRE MASONERIE**
Pitești, 2013 (antologie)

- **7 APELURI CĂTRE ROMÂNI**
Pitești, 2013 (antologie și comentarii)

- **SUNTEM NOI ORTODOCȘI CU ADEVĂRAT?**
Pitești, 2014

- **A FOST MASON ALEXANDRU IOAN CUZA?**
Pitești, 2014 (antologie și comentarii)

- **LUPTAȚI ÎMPOTRIVA SCLAVIEI ELECTRONICE!**
Pitești, 2014 (antologie revizuită și adăugită)

• MASONERIA - ORGANIZAȚIE RELIGIOASĂ ANTICREȘTINĂ

Pitești, 2014 (antologie revizuită și adăugită)

Puteți cunoaște frumusețile ortodoxiei și Adevărul, accesând pe google.ro sau google Romania, site-uri și cuvinte precum:

Sfintii Inchisorilor, Sf. Valeriu Gafencu, Sf. Ioan cel Nou de la Suceava, saccsivs, bucovina profundă, apologeticum, apologetica.ix.ro, Crestinism Ortodox, HRISTOS este ORTODOX, Marturisitor ortodox, Ortodox liber - *Nihil sine Deo*, Vestitorul ortodox, Ortodoxie și ecumenism, Tezaurul Ortodox, Biserica „Secreta” - *Despre păstrarea și mărturisirea Adevăratei Credințe*, ortodoxiacatholica, Marturii Ortodoxe, calauzaortodoxa.ro, Blogosfera ortodoxa, frontpress.ro, Eurosceptic.ro, Un blogger SCEPTIK, Nationalisti.ro, agonianatiunii.ro, Sită Deasă, Curtea Brancoveneasca, acvilaortodoxa, DeconspirareaFrancmasoneriei, Părintele Dan Badulescu, Parintele Amfilohie Branza, Monahul Teodot, Părintele Savatie Bastovoi, Danion Vasile, Mugur Vasiliu, Maica Ecaterina Fermo, doctorul Nicolae C. Paulescu, Cornel Dan Niculae, Ion Coja, doctorul Florin Matrescu, Rafael Udriste, Laurentiu Dumitru, Ciprian Voicila, DanielVla, Graiul ortodox, Corneliu Codreanu, N. C. Paulescu, fight4romania, Națiunea.ro, foaienațională.ro, atitudini.ro, familiaortodoxa.ro, luptapentruortodoxie, Marturisim.ro, jos-comunismul, DoarOrtodox, sfaturiortodoxe.ro, axa.info.ro, altermedia, Refuz implant, ramailiber.ro, Santinela Ortodoxa, bunavestire.ro, credo.ro, Miscareaconservatoare, Pentrupatrie.ro, Botoșăneanul Ortodox, Totulpentrutara, Miscarea de Rezistenta, Miscarealegionara.org, Portretul Romaniei interbelice, toaca.md, CodexAlimentarius, Gandeste.org, Bad politics, BibliaOrtodoxa.ro, filocalia.ro, Doxologia, Vietile Sfintilor, Ceaslov, Predania, Sfantul Munte Athos, Pantocrator, Timpul.md, Să fim oameni, crestinortodox.ro, misiune-ortodoxa.ro, avertizari.blogspot.com, crestinism-ortodox.ro, singur-ortodoxia, pentrilibertate.ro, Lumea după Eufrosin, Demascarea manipulării colective, Romania uneste-tel, lovitura de stat din 1989, piata universitatii 1990, Vreau sa aflu ...

NOTĂ: Din aceste site-uri de mai sus, aveți acces și la alte pagini importante, atât din țară cât și din străinătate, dar **mare atenție la selecția lor**, întrucât altele sunt postate de masoni, sectanți etc.

De exemplu, scrierea numelui Isus în loc de cel corect ortodox Iisus indică scriere protestantă (sectantă), o hulă sau blasfemie (prin traducerea lui în limba originară). Site-uri precum prosistemhaha.wordpress.com, carti-bune.ro și multe altele, credem că nu informează corect publicul. Pe de altă parte, site-uri utile (ortodoxe sau nu) observăm că sunt greu de accesat sau virusate intenționat.

Pentru o mai facilă parcurgere a blogului saccsiv accesați vă rog “CUPRINS”:
<http://saccsiv.wordpress.com/about/>

Anticreștinismul occidental a ajuns la apogeu. Dinspre acest Occident putred – vorba unuia – miasmele se scurg către Estul european. Neobolșevici, cu glazură de „democrați” (și „luptători ai luminii” – n.a.), luptă – ca și în trecut – „pentru drepturile omului” necreștin și contra omului creștin, adică pentru a-i lua drepturile acestuia. Desigur, în numele „rațiunii”, „rațiunii” dumnealor strâmbe. Tovarășul Lenin și Apfelbaum, Bronștain ar fi extrem de mulțumiți de realizările neobolșevicilor contemporani. Neobolșevicii au abandonat metoda leninistă – aceea a folosirii frânghiei – și folosesc presiunea psihologică, persuasiunea, „recomandarea” pentru a-și atinge obiectivele. Identice cu cele ale lui Lenin și a ciracilor lui.

Ei, la vremurile acelea? Acei oameni... La vremurile actuale este nevoie de alți martiri, dar mai ales de alt tip de „martiri”. De alte metode de luptă, de un alt mod de a combate. Scopul rămâne... mijloacele se schimbă în funcție de epocă. Va fi generația de acum capabilă, în fapt, prin faptă, să răspundă noilor provocări? Mult mai perfide și, infinit, mai periculoase decât forța brută a bolșevicilor de început de secol XX. Bolșevici nu erau doar în Rusia. Erau, mai ales, capitaliști în Occident. Cu ajutorul acelor au câștigat și câștigă – azi – (neo)bolșevicii. Neobolșevicii sunt, mai cu seamă, capitaliști. Au abandonat și folosirea ideologiei, ca metodă, în favoarea folosirii banului, corupției, desfrâului, viciilor (duse chiar la extrem –n.a.). Scopul l-au păstrat! Atenție la neo...

(revista Buna Vestire, nr.113-114 decembrie-ianuarie, 2006-2007)

PE COPERTA FINALĂ

Capcanele diabolice ale masoneriei, întinse omului contemporan, nu sunt chiar atât de ușor de identificat și de combătut pentru că sunt curse abile și diavolești.

Redăm aici doar pe cele mai importante dintre ele: ocultismul (inițierea în francmasonerie), comunismul, globalismul (procesul de globalizare, treptat și forțat), politicianismul, religia New Age și ecumenismul, sectarismul, materialismul, evoluționismul, consumerismul, formalismul în credință, practica avorturilor, planificarea familială (folosirea metodelor contraceptive și abortive), pornografia, prostituția, homosexualitatea, drogurile, euthanasia, sinuciderea asistată, jocurile virtuale și agresive pe calculator, cursurile de sexologie (începând din grădiniță!), magia (ezoterismul, vrăjitoria), spiritismul, astrologia (credința în zodiacuri), chiromanția sau ghicitul în palmă, ghicitul în cafea și în cărți, interpretarea viselor, deschiderea psaltirii, yoga, terapiile alternative cu bioenergie...

Despre fiecare dintre aceste capcane se pot scrie desigur multe lucruri argumentând de ce sau cum dăunează omului contemporan. Și fără excepție credem că sunt combătute de Biserica

Ortodoxă prin glasul monahilor și preoților care păstrează neschimbată și astăzi dreapta credință și morala creștină în acord cu învățătura Sfinților Părinți.

De asemenea se pot spune multe și despre noile directive care vin din partea marilor organisme internaționale (O.N.U., UNESCO etc.) precum: acceptarea homosexualității și altor perversiuni sexuale (ca relații firești, normale și care ar trebui să fie mai ales impuse prin lege), legalizarea incestului, legalizarea prostituției, legalizarea drogurilor ușoare, introducerea disciplinei numită educație sexuală ca materie obligatorie de studiat în gimnaziu și chiar în anii de grădiniță (care incită practic la relații sexuale timpurii, distrag atenția de la studiu, cauzează decepții și chiar depresii, precum și infecții transmisibile pe care copiii nu le anunță și nu le tratează, oboseală etc.), eliminarea simbolurilor religioase din instituțiile publice, eliminarea orelor de religie, accesul femeilor în Sfântul Munte Athos ș.a.m.d.

De unde putem trage concluzia logică și evidentă că se fac eforturi intense pentru introducerea unei noi „moralități”, unui nou mod de viață pentru descreștinarea lumii.

Oricât de banală li s-ar părea unora afirmația, lumea contemporană este realmente grav bolnavă. Boala este una sufletească și ea avansează rapid către cancer. Lumea de astăzi este infectată de VIRUSUL MATERIALISMULUI, microb care ne ucide lent sufletul și trupul de care este legat, condamându-l prin căutarea plăcerilor și bunurilor pământești la osânda veșnică a muncilor și durerilor Iadului. Iar singurul antidot al acestei maladii este ÎNTOARCEREA LA DUMNEZEU...

Noi trebuie să deschidem ochii tinerilor de astăzi pentru a cunoaște ce se întâmplă în România și în lume dincolo de aparențe (măști și lozinci de tot felul), să-i facem să conștientizeze că împotriva lor sunt utilizate noi arme de distrugere în masă (psihotronice, strategii de manipulare și de spălare a creierului) prin războiul informațional.

Reeducarea pașnică de la Suceava și cea sălbatică de la Pitești (1949-1952) au urmărit de fapt schimbarea din temelii a gândirii omului după anumite șabloane, ceea ce se întâmplă astăzi sub ochii noștri! Nu întâmplător unii au mărturisit că noi trăim astăzi un Pitești mondial...

AUTORUL